MARK HELPRIN

POVESTE DE IARNĂ

Pătrundeți în atmosfera saloanelor Belle Epoque, într-un New York magic, acoperit de zăpezi și bătut de vânturi cumplite. Într-o noapte de iarnă, Peter Lake, un mecanic orfan, crescut în fabulosul ținut al lacurilor, pătrunde în casa magnatului Penn și o descoperă pe Beverly, o tânără frumoasă și mistuită de febră, privind stelele pe acoperișul înghețat. Între cei doi se înfiripă o iubire care îl va purta pe Peter prin mai multe epoci și spații în încercarea de a întoarce timpul pentru a o aduce înapoi pe iubita sa. Din călătoria lui se naște una dintre cele mai încântătoare povești scrise în literatura americană.

„Autorul creează tablouri de o frumusețe și de o limpezime care orbesc ochii sufletului."
Publishers Weekly

„Acest roman împinge limitele literaturii contemporane. Este povestea de iubire a unui autor talentat cu însăși limba engleză."
Newsday

ISBN 978-606-579-896-0

BABEL

nemira.ro

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

MARK HELPRIN

POVESTE DE IARNĂ

BABEL

BABEL

MARK HELPRIN s-a născut la New York în anul 1947. A urmat cursurile unor universități precum Princeton, Harvard și Oxford. În anul 1970 a devenit cetățean isrealian și a lucrat în forțele aeriene ale Israelului. Cariera sa de scriitor, care se vede pe sine ca neaparținând niciunui curent, niciunei școli literare și niciunei tendințe, a început în anul 1975, odată cu publicarea volumului *A Dove of the East and Other Stories*. Au urmat, de-a lungul anilor, multe volume de proză, dintre care amintim: *Refiner's Fire, A Soldier of the Great War, A City in Winter, In Sunlight and in Shadow.*

MARK HELPRIN

POVESTE DE IARNĂ

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HELPRIN, MARK
Poveste de iarnă / Mark Helprin; trad.: Gabriel Stoian. – București :
Nemira Publishing House, 2014
ISBN 978-606-579-896-0

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111-31=135.1

WINTER'S TALE by Mark Helprin
Copyright @ 1983 by Mark Helprin
By arrangement with the author. All rights reserved.

© Nemira, 2014

Redactor: Monica ANDRONESCU
Tehnoredactor: Mihaela SIPOȘ
Lector: Cristina NAN

Tiparul executat de EUROBUSINESS TIPAR

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-896-0

PENTRU TATĂL MEU

Nimeni nu cunoaște orașul mai bine decât el

„Am fost în altă lume și m-am întors. Ascultați-mă.“

PROLOG

Un mare oraș nu este decât un portret al lui însuși, și totuși, dacă ne gândim mai profund, arsenalul său de decoruri și imagini constituie o parte a unui plan mai tulburător. Ca o carte în care se poate citi acest plan, New York-ul este inegalabil. Iar asta pentru că întreaga lume și-a turnat inima în orașul de lângă Palisades și l-a făcut mult mai bun decât merita.

Însă orașul este acum ascuns, cum se întâmplă adesea, de masa albă în care e învăluit – care se năpustește peste noi cu o iuțeală amețitoare, plesnind ca vântul prin ceață, rece la atingere, strălucind umed și desfășurându-se, rostogolindu-se ca aburul scos de un motor sau ca firul de bumbac ce se deșiră dintr-un balot de pânză. Deși plasa de un alb orbitor, alcătuită din sunete neîncetate, curge nemilos pe lângă noi, draperia se sfâșie... și dezvăluie, în mijlocul norilor, un lac de aer neclintit și limpede precum luciul unei oglinzi, care este ochiul rotund al unui uragan alb.

Pe fundul acestui lac se află orașul. De la înălțimea de unde îl contemplăm, pare mic și îndepărtat, însă agitația din interiorul lui este evidentă, căci și atunci când nu arată mai mare decât o gâză, orașul este totuși viu. Acum ne prăbușim,

iar coborârea noastră ușoară și neobservată ne va purta spre o viață ce înflorește în liniștea altui timp. O vreme alunecăm într-o tăcere deplină, prinși într-o ramă care ne apără de îngheț, în față ni se desfășoară un tablou de iarnă. În culori tari, care ne cheamă...

I.

ORAȘUL

FUGA UNUI CAL ALB

A fost odată un cal alb, într-o dimineață tăcută de iarnă, pe când zăpada acoperea străzile cu delicatețe, într-un strat subțire, iar cerul era încă luminat de stele, mai puțin spre răsărit, unde zorile se trezeau într-o inundație de lumină albăstruie. Aerul era încremenit, dar curând avea să se clintească odată cu înălțarea soarelui, în timp ce vânturile dinspre Canada aveau să bată puternic de-a lungul fluviului Hudson.

Calul scăpase din micul grajd întocmit din scânduri subțiri de stăpânul lui din Brooklyn. Înainte să se crape de ziuă a mers la trap pe drumul de căruțe de peste Podul Williamsburg, în vreme ce paznicul care încasa taxa de trecere dormea lângă sobița lui și stelele încă străluceau deasupra orașului. Zăpada proaspăt așternută pe pod îi amuțea zgomotul copitelor, iar el întorcea capul când și când, să vadă dacă nu cumva era urmărit. Era înfierbântat de la atâta efort și respira regulat, după ce gonise șapte sau opt kilometri prin centrul Brooklynului, pe lângă biserici mute și magazine cu storurile trase. Departe, spre sud, în apele întunecate ale strâmtorii Narrows[1], o lumină sclipitoare indica feribotul care

---

[1] Narrows – strâmtoarea care separă Insula Staten de Brooklyn și reprezintă canalul prin care fluviul Hudson se varsă în Atlantic (n. tr.).

se îndrepta spre Manhattan, unde doar oamenii pieței erau treji, așteptând ca ambarcațiunile de pescuit să alunece prin Poarta Iadului și prin noapte.

Calul era nebun, dar tot mai avea atâta minte încât să se îngrijoreze pentru ce făcuse. Știa că foarte curând stăpânul și stăpâna lui se vor trezi și vor aprinde focul. Din cale-afară de umilită, pisica avea să fie alungată pe ușa bucătăriei, pentru a ateriza cu spatele pe o movilă de rumeguș acoperită de zăpadă. Mirosurile de coacăze și de aluat fierbinte aveau să se amestece cu acela de lemn de pin ars, iar nu mult după aceea, stăpânul lui avea să traverseze curtea până la grajd pentru a-i da de mâncare și a-l lega la căruța cu care distribuia lapte. Însă el nu avea să fie acolo.

Era o glumă bună, o sfidare care-i făcea inima să bată îngrozită, fiindcă era sigur că stăpânul lui îl va ajunge curând din urmă. Cu toate că știa prea bine că o să se aleagă cu o bătaie strașnică, simțea că stăpânul lui va fi amuzat și înduioșat de revolta lui – dacă era făcută cu cap și curaj. O revoltă fără obiect, brutală (cum ar fi doborârea ușii grajdului), i-ar aduce pedeapsa cu biciul. Dar stăpânul nu folosea nici atunci biciul, căci îi plăceau animalele istețe, cunoștea și se arăta recunoscător față de inteligența misterioasă a acestui cal alb, o inteligență pe care nici măcar el nu o putea ignora decât cu prețul primejdiei și al tristeții. Pe de altă parte, își iubea calul și nu îl deranja câtuși de puțin să îl urmărească prin Manhattan (unde calul mergea mereu), pentru că așa avea prilejul să-și întâlnească prietenii și să intre prin tot felul de baruri unde, la o bere sau două, putea întreba dacă văzuse cineva uriașul și frumosul lui armăsar alb umblând fără rost, gol, fără zăbală, ham sau pătură pe el.

Calul nu putea trăi fără Manhattan. Îl atrăgea ca un magnet, ca un vid, ca ovăzul, sau ca o iapă, ori ca un drum deschis, nesfârșit și mărginit de copaci. A ajuns la capătul podului și s-a oprit brusc. În fața lui se aflau o mie de străzi, pe care, în afara sunetului scos de vântul perfect, domnea liniștea. Cotropite de zăpadă, albe și

pustii, formau un labirint, spre încântarea lui, în timp ce vântul proaspăt stârnit șuiera peste troienele și văluririle încă neatinse. A trecut pe lângă teatre goale, birouri comerciale și cheiuri podite cu lemn, unde vergile tivite de zăpadă arătau ca niște crânguri negre și lungi de pini. A trecut pe lângă fabrici cufundate în beznă, parcuri pustii și șiruri de căsuțe din care lemnul abia aprins în sobe umplea aerul cu o dulce ogoire. A trecut prin dreptul unor pivnițe înspăimântătoare, pline de culegători de zdrențe și bărbați fără mâini și picioare. Ușa unui bar din piață s-a deschis brusc și cineva a aruncat o oală de apă clocotită care s-a revărsat pe toată strada cu un nor de aburi. A trecut (cabrându-se) pe lângă oameni morți întinși în coșciugele rotunde și zdrențuite ale propriilor corpuri înghețate. Dinspre piețe au început să se împrăștie sănii și căruțe acoperite, înviorate de forța cailor de povară îndesați, gonind pe străzile principale, făcând clopoțeii să răsune. Însă el s-a ținut departe de piețe, pentru că acolo chiar și în zori era ora prânzului, și a urmat afluenții tăcuți ai străzilor principale, trecând pe lângă eșafodajul din oțel al unor clădiri la care operațiunile de construcție se opriseră pentru moment. Și a pierdut de multe ori din vedere noile poduri care împreunaseră Brooklynul frumos și feminin cu unchiul său bogat, Manhattanul. Mâna orașului se întinsese spre zona rurală, ceea ce însemna sfârșitul trecutului, pentru că uneau nu doar distanțele și apele adânci, ci și visele și timpul.

Coada calului alb se legăna încoace și încolo cât timp a mers la trap vioi pe străzi largi și bulevarde pustii. Se mișca precum un balerin, lucru deloc surprinzător: calul este un animal frumos, dar probabil cel mai remarcabil amănunt este că el se mișcă de parcă tot timpul ar asculta muzică. Cu o siguranță care l-a uimit și pe el, calul alb a mers spre sud, către Battery, care se vedea în josul unei străzi lungi și înguste ca un câmp albit, traversat de umbrele lungi ale copacilor înalți. Lângă Battery, portul a căpătat culoare în noua lumină, legănându-se în straturi de verde, argintiu și albastru. Dincolo de acest curcubeu polar, la orizont, exista o masă de

alb – pojghița în care fusese înfășurat întregul oraș – care, ódată cu răsăritul soarelui, începea să devină aurie. Auriul palid s-a agitat în valuri tot mai mari de căldură și refracții, până când a început să pară că ar fi acolo o mie de orașe sau marginea raiului. Calul s-a oprit ca să privească, iar ochii i s-au umplut de lumină aurie. Cum stătea să contemple distanța imposibilă și ispititoare, pe nări îi ieșeau aburi. A rămas neclintit în stradă, ca o statuie, iar lumina aurie căpăta tărie și clocotea în fața lui într-un strat de albastru. Părea a fi un loc perfect, așa că s-a hotărât să meargă într-acolo.

A pornit înainte, dar a descoperit curând că strada era blocată de o poartă masivă, din fier, care închidea Battery. A făcut drumul înapoi și a ales altă cale, descoperind însă o poartă asemănătoare. Încercând pe mai multe străzi, a ajuns la numeroase porți masive, nici una dintre ele deschisă. Cât a fost prins în acel labirint, auriul a crescut în intensitate și a părut să acopere jumătate din lume. Câmpul alb și pustiu era sigur o cale către cealaltă lume, perfectă, și, cu toate că nu știa cum o să traverseze apa, calul dorea să ajungă în Battery de parcă ar fi fost născut pentru asta. A galopat disperat pe drumurile din apropiere, pe alei, peste imașuri acoperite de zăpadă, tot timpul cu un ochi la auriul ce se adâncea.

La capătul a ceea ce părea a fi ultima stradă care dădea spre spațiul liber, a găsit o altă poartă, încuiată cu un simplu ivăr. Respira cu greu, iar aburul condensat se ridica în jurul feței lui în timp ce se uita printre gratii. Asta era: nu va păși niciodată în Battery, pentru a se azvârli peste panglicile verzi ale apei, către norii aurii. Tocmai se pregătea să o ia înapoi, să regăsească podul și să revină în Brooklyn când, în tăcerea care făcea ca propria lui răsuflare să semene cu zgomotul unui talaz ce se sparge în depărtare, a auzit pași.

În primele clipe, vag, dar apoi au început să duduie din ce în ce mai tare și a simțit solul trepidând ușor, ca și cum în apropiere ar fi fost încă un cal. Dar nu era un cal, ci niște bărbați care i-au răsărit în față din pământ, din iarbă verde. Printre zăbrelele

din fier ale porții negre, i-a văzut traversând Battery în goană. Mergeau cu pași lungi și înalți, pentru că vântul făcuse troiene ce le ajungeau până aproape de genunchi. Deși alergau cât îi țineau picioarele, mișcările parcă le erau încetinite. Le-a luat mult ca să ajungă în mijlocul câmpului, iar când se aflau deja acolo, calul a văzut că în frunte era un bărbat și că ceilalți, vreo doisprezece, îl urmăreau. Bărbatul fugărit respira greoi și din când în când țâșnea înainte cu viteză. Alteori cădea și se ridica imediat, reluându-și goana. Și ceilalți cădeau câteodată, dar se ridicau mai încet. Curând s-au răsfirat într-o linie dezlânată. S-au apucat să dea din mâini și să strige. Pe de altă parte, urmăritul a rămas tăcut, părând aproape rigid, mai puțin atunci când sărea peste troiene sau garduri joase și își desfăcea brațele ca niște aripi.

Pe măsură ce bărbatul se apropia, calul a început să-l placă. Omul se mișca bine. Nu chiar ca un cal, ca un balerin sau ca o persoană care aude tot timpul muzică, dar, oricum, cu spirit. Datorită felului în care se mișca, ceea ce se întâmpla părea mai mult decât o simplă urmărire prin zăpadă. Totuși, ceilalți se apropiau de bărbat. Era greu de înțeles cum, pentru că purtau paltoane și meloane grele, pe când el nu avea pălărie, ci doar un fular și o jachetă de iarnă. Purta ghete de iarnă, iar ei, pantofi de stradă care, neîndoielnic, se umpluseră de zăpadă amorțindu-le picioarele. Însă ei erau la fel de iuți sau chiar mai iuți decât el, se pricepeau la asta și păreau foarte experimentați.

Unul dintre ei s-a oprit, și-a înfipt picioarele în zăpadă, a ridicat pistolul cu ambele mâini și a tras spre bărbatul care fugea. Pocnetul pistolului a răsunat cu ecou între clădirile cu fațadele spre parc, făcând porumbeii de pe trotuarele înghețate să țâșnească într-o explozie spre cer. Bărbatul hăituit a privit un moment în urmă, apoi și-a schimbat brusc direcția, îndreptându-se spre străzi, unde calul stătea ca hipnotizat. Și ceilalți și-au schimbat direcția și s-au apropiat de el chiar mai mult, pentru că ei alergau pe ipotenuza unui

triunghi, în vreme ce el fugea pe catetă. Erau la cel mult șaizeci de metri de el, când altul s-a oprit pentru a trage cu pistolul. Sunetul a răsunat atât de aproape, încât calul s-a trezit și a făcut un salt înapoi.

Bărbatul care încerca să scape s-a apropiat de poartă. Calul s-a retras înapoia unei magazii din scândură. Nu voia să aibă de-a face cu povestea asta. Dar, curios din fire, nu a fost în stare să rămână ascuns multă vreme, așa că a scos capul de după colțul magaziei ca să vadă ce se va întâmpla. Fugarul a deschis poarta cu un uper-cut, a trecut de cealaltă parte a ei și a închis-o cu un zăngănit. După aceea a scos de la centură un jungher greu din oțel și pe nerăsuflate a lovit zăvorul până când a rămas într-o poziție de neclintit. Apoi, un chip în agonie, s-a răsucit și a pornit pe stradă.

Urmăritorii lui erau deja la gard, când el a alunecat pe o pojghiță de gheață. A căzut rău și s-a lovit cu capul de pământ, rostogolin-du-se până când a ajuns să se oprească de la sine. Inima calului a început să bubuie când i-a văzut pe cei doisprezece bărbați arun-cându-se asupra gardului ca o trupă de soldați. Aveau fețe de cri-minali, ciudate și boțite, frunți ca niște faleze, bărbii mici, nasuri și urechi care păreau cusute la capete, iar părul le cobora bizar de jos (nici un ghețar nu se aventurase vreodată atât de departe spre sud). Cruzimea țâșnea din ei ca scânteile care sar peste o bortă. Unul dintre ei a ridicat pistolul, dar altul – șeful lor, după toate proba-bilitățile – a spus: „Nu? Nu așa. Acum l-am prins. O s-o facem încetișor, cu un cuțit.“ Apoi au început să escaladeze gardul.

Dacă nu ar fi fost calul care se uita la el dinapoia magaziei, bărbatul căzut ar fi rămas la pământ. Îl chema Peter Lake și și-a spus cu glas tare: „Ești într-o formă jalnică dacă și un cal se uită cu milă la tine, ticălos prost ce ești!“ Și asta l-a făcut să se miște. S-a ridicat în picioare și i-a vorbit animalului. Cei doisprezece bărbați, care nu vedeau calul din spatele magaziei, au crezut că Peter Lake înnebunise ori le juca vreun renghi.

– Calule! a strigat el.

Calul și-a retras capul.

– Călușule! a strigat Peter Lake. Te rog!

Apoi și-a desfăcut brațele. Ceilalți au început să aterizeze de partea apropiată a gardului. Nu se grăbeau, pentru că erau la câțiva pași de Peter Lake, strada era pustie, el nu se mișca și erau convinși că îl prinseseră.

Lui Peter Lake îi bătea inima atât de tare, încât l-a făcut să tresară. Se simțea ridicol și lipsit de control, ca un motor care se face fărâme.

– Iisuse! a spus el, vibrând ca o jucărie mecanică. Iisuse, Sfântă Maria și Iosif, trimiteți-mi un rulou compresor!

Totul depindea de cal.

Acesta a țâșnit peste porțiunea de gheață spre Peter Lake, apoi și-a aplecat gâtul alb și lat. Omul și-a revenit din stupoare și, aruncându-și brațele în jurul acelui cap ca de lebădă, a sărit pe spinarea calului. S-a îndreptat de spate chiar când pistoalele au scos din nou pocnete în aerul rece. După ce i-a devenit complice printr-o singură mișcare grațioasă, calul s-a răsucit și a rupt-o la fugă, ridicându-se puțin pe picioarele din spate ca să-și ia avânt și să țâșnească înainte. În acel moment, Peter Lake a ajuns față în față cu urmăritorii lui stupefiați și le-a râs în nas. Întreaga lui ființă era un râs perfect și eteric. A simțit calul aplecându-se în față, după care au pornit împreună în goană pe stradă, lăsându-i pe Pearly Soames și pe câțiva dintre membrii bandei Codițe lipiți de barele de fier, trăgând cu pistoalele și blestemând – toți doisprezece, mai puțin Pearly, care și-a mușcat buza de jos, a strâns din pleoape și a început să se gândească la alte modalități de a-și prinde prada. Zgomotul pistoalelor era asurzitor.

Nemaiputând fi atins de vreun glonț, Peter Lake gonea în galop. Afundându-se în zăpada moale, trecând prin dreptul magazinelor cu obloanele trase, într-un nor de iuțeală, s-a îndreptat spre nord prin orașul care se deștepta.

FERIBOTUL ARDE ÎN FRIGUL DIMINEȚII

Era ușor să-i lase în urmă pe cei din banda Codițe, căci niciunul dintre ei (nici măcar Pearly, crescut și el, ca și ceilalți, în cartierul Five Points) nu știa să călărească. Ei erau maeștri ai cheiurilor și se pricepeau foarte bine să manevreze o ambarcațiune mică, dar pe pământ știau doar să meargă, să împingă un cărucior și, de asemenea, să sară peste porțile metroului sau ale trenului suspendat. Îl vânau pe Peter Lake de trei ani. Îl urmăreau de la un anotimp la altul, împingându-l în ceea ce el numea „tunelul“ – o stare de luptă continuă din care se aștepta să iasă, dar nu reușea.

Cu excepția momentelor în care își găsea adăpost la culegătorii de scoici din Mlaștina Bayonne, Peter Lake trebuia să stea în Manhattan, unde nu trecea multă vreme și Codițele îi luau urma și începeau hăituiala. Trebuia să stea în Manhattan, fiindcă era spărgător, iar pentru un spărgător să lucreze în altă parte ar fi o recunoaștere a mediocrității. În acei trei ani frenetici se gândise deseori să se mute la Boston, dar ajunsese mereu la concluzia că în acel oraș nu exista nimic interesant de furat, era prea sistematizat pentru spărgători, prea mic și probabil că i-ar fi călcat pe coadă pe cei din Simian Cantarellos (banda cea mai

puternică, deși asta nu însemna mare lucru) în același fel în care le deranjase pe Codițe, deși, fără îndoială, din cu totul alte motive. Din câte auzise, la Boston era beznă când se înnopta și abia te puteai mișca fără să dai peste oamenii în uniformă. Așa că rămăsese în Manhattan, sperând că membrii bandei Codițe se vor sătura să-l tot urmărească. Însă ei nu renunțau, iar viața lui în anii aceia (în afară de perioadele pașnice petrecute în mlaștină) fusese una de urmăriri permanente și foarte strânse.

Era obișnuit să fie trezit adesea înainte de ivirea zorilor de bubuitul ca de tunet al ghetelor Codițelor, care semănau cu o turmă ce fuge panicată, suind treptele nesigure ale vreunui adăpost temporar pe care reușise să și-l găsească. Apariția bruscă a Codițelor îl privase de plăcerile oferite de sute de mese, de zeci de femei și de nenumărate case bogate și nepăzite. Câteodată se materializau în jurul lui prin mijloace pe care nu le putea înțelege, apărând la un metru și ceva de el. Lucrurile erau prea strânse, câmpul de manevră devenea prea strâmt, iar mizele erau prea mari.

Însă acum, cu un cal, lucrurile se vor schimba. De ce nu se gândise până atunci să-și ia un cal? Își putea extinde marja de siguranță în mod nemăsurat și îl va lăsa pe Pearly în urmă, nu cu metri, ci kilometri, de fiecare dată când va încerca să îl prindă. Vara, calul l-ar putea trece fluvii, iar iarna, îl va duce peste gheață. Se putea refugia nu doar în Brooklyn (cu riscul, desigur, de a se rătăci în infinitatea de drumuri derutante), ci și în locuri virane, în Munții Watchung, pe plajele nesfârșite de la Montauk și în Podișurile Hudson – toate fiind locuri unde cu greu se ajunge cu metroul, deci descurajante pentru Codițele învățate cu orașul și care, deși obișnuite cu fărădelegile și crimele, noaptea se temeau de fulgere, tunete, animale sălbatice, de păduri și de orăcăitul broaștelor de copac.

Peter Lake a dat pinteni calului. Dar acesta nu avea nevoie de încurajare, pentru că era speriat, îi plăcea să alerge, iar soarele era destul de sus pe cer ca să stea pe acoperișurile clădirilor ca

un foc mare care încălzea totul și-i încorda mușchii și așa încordați. Iubea goana. Era ca un glonț mare și alb, își ținea gâtul întins în față, coada coborâtă, iar urechile stăteau aplecate pe spate în bătaia vântului în timp ce înainta în salturi. Alerga așa de repede, că lui Peter Lake îi aducea aminte de un cangur, iar din când în când părea c-o să-și ia zborul.

Nu avea rost să meargă în Five Points. Deși avea mulți prieteni acolo și se putea ascunde într-una din miile de încăperi subterane în care se dansa și se practicau jocuri de noroc, sosirea lui Peter Lake pe un cal alb și enorm i-ar fi băgat în priză pe toți spionii. Și, oricum, Five Points era destul de aproape. Iar el avea cal. Așa că o să facă un tur și o să meargă mai departe.

Au gonit pe strada Bowery și au ajuns curând în Washington Square, unde calul a zburat prin arcadă ca un animal de circ strecurându-se printr-un cerc. La ora aia pe străzi erau o mulțime de pietoni, care s-au încruntat văzând cum un cal și un călăreț goneau pe-acolo. Un polițist aflat într-o gheretă din Madison Square i-a văzut venind pe Fifth Avenue. Simțind că nu se vor opri, a început să dirijeze traficul, pentru că i se mai întâmplase să vadă oribila urmare a ciocnirii dintre un cal în viteză și un automobil și nu voia să mai asiste la o asemenea scenă. Tocmai reușise să oprească un șir de automobile, camioane electrice și căruțe trase de cai, care șerpuiau prin dreptul minaretului său scund, când s-a întors și i-a văzut pe Peter Lake și calul său apropiindu-se cu mare repeziciune. Calul arăta ca un monument de război care prinsese viață și țâșnise spre el asemenea unui proiectil. A suflat în fluier. A fluturat palmele înmănușate. Așa ceva era fără precedent. Cei doi se repezeau spre minaret și trebuie că aveau cel puțin cincizeci de kilometri pe oră. Bonele și-au făcut cruce și au strâns copiii mai aproape de ele. Vizitiii s-au ridicat în picioare în căruțele lor. Bătrânele și-au ferit privirea. Iar polițistul a rămas ca înghețat în ghereta lui aurie.

Peter Lake a dat iar pinteni calului și a întins brațul drept ca o lance, îndreptând-o spre polițistul încremenit. Au trecut pe lângă el ca un fulger alb și Peter i-a ridicat cascheta de pe cap, spunând: „Dă-mi voie să-ți iau chipiul.“ Polițistul înfuriat s-a răsucit, și-a scos carnețelul și a notat nervos o descriere a cru-
pelor calului.

Peter Lake a țâșnit în stânga, spre Tenderloin, unde străzile erau atât de aglomerate, încât s-a trezit țintuit locului, blocat de o cisternă cu apă și câteva căruțe oprite. Căruțașii răcneau, caii nechezau ca să-și arate nerăbdarea, iar niște golani ai străzii au profitat de ocazie pentru a declanșa un atac cu bulgări de zăpadă și gheață. Ferindu-se de proiectile, s-a uitat în urmă și a văzut vreo douăsprezece puncte albăstrui alergând pe strada dinspre est. Erau departe, dar se apropiau, alunecau, patinau... Erau polițiști. Neavând nici șa, nici scări, a rămas pe spinarea calului să vadă ce e dincolo de cisterna cu apă și căruțe. Strada era complet blocată și ar fi fost nevoie de jumătate de oră să se reia circulația. A descălecat și a întors animalul ca să treacă în șarjă prin falanga de polițiști care se apropiau și să-i împrăștie. Însă calul nu avea curaj și nu voia să urmeze îndemnul lui Peter Lake. S-a cutremurat și a scuturat din cap, în timp ce călărețul încerca să îl îmboldească în acea direcție. Calul nu putea merge nici înainte, nici înapoi, astfel că s-a trezit deplasându-se în lateral, spre un fronton iluminat care, deși era dimineață, etala cuvintele: „Saul Turcul prezintă: Caradelba, țiganca spanioloaică“.

Pe jumătate plină pentru spectacolul de dimineață, sala era cufundată în întuneric și deborda de nuanțe orbitoare de albastru și verde, cu excepția centrului scenei, unde, pe jumătate despuiată, Caradelba dansa într-o furtună de mătase albă și crem. Peter Lake și calul au rămas la început în capătul intervalului din mijloc, urmărind-o pe Caradelba și sperând că intrarea lor trecuse neobservată. Însă, când polițiștii au pătruns în viteză prin foaier, i-a dat iar pinteni calului, care a pornit în galop pe interval, spre fosă.

Muzicienii au continuat să cânte, deși au dat câteva falsuri, când văzut capul imens al animalului ce se repede spre ei din întuneric, ca un felinar din bostan montat pe botul unei locomotive.

Calul a prins viteză. Peter Lake a spus „Doar nu ești și expert în sărituri“ și a închis ochii. Calul nu numai că a sărit. Spre uimirea lui, a plutit peste orchestră și a aterizat aproape fără niciun sunet lângă țiganca spanioloaică, pe scena de șase metri lățime și doi metri și jumătate înălțime. Peter Lake a rămas uimit de săritura atât de lungă și de aterizarea atât de lină reușite de cal. Caradelba își pierduse graiul. Nu era decât o copilă, acoperită de kilograme de machiaj, firavă. În afară de momentele când dansa, nu știa cum să reacționeze. A interpretat apariția instantanee (ca picată din cer) a unui cal și a bărbatului călare, care împărțeau scena cu ea, drept o gravă insultă. Era ca și cum, apărând pe armăsarul lui enorm, Peter Lake își bătea joc de ea. Nici calul nu a reușit să-și păstreze cumpătul întru totul. Nu mai călcase niciodată într-un teatru, cu atât mai puțin pe scenă. Luminile venind din întuneric, muzica, mirosul slab și subtil al machiajului Caradelbei și cortina mare, din catifea albastră, l-au fascinat. Și-a împins pieptul în față ca un cal de paradă.

Peter Lake nu s-a îndurat să plece fără s-o liniștească pe Caradelba. Schimbând lovituri cu instrumentiștii, polițiștii forțau înaintarea prin fosa orchestrei. Vrăjit de luminile rampei, calul a descoperit frumusețile teatrului și a vrut să i se acorde ceva timp pentru a încerca o serie de expresii faciale. Peter Lake dovedise întotdeauna calm în situații grele, așa că și-a venit în fire, a descălecat și, chiar în momentul în care polițiștii au început să urce pe frânghiile din catifea care atârnau de marginea scenei, s-a apropiat de Caradelba cu cascheta de polițist în mână. În engleza irlandeză pe care o vorbea, a spus:

– Draga mea domnișoară Caradelba, aș vrea să-ți dăruiesc un suvenir în semn al afecțiunii mele și al admirației oamenilor

din acest mare oraș – o caschetă de polițist. Am luat-o de pe capul minuscul al unui polițist mititel, care stă într-o gheretă minusculă în Madison Square. După cum vezi, a adăugat el, făcând semn către cei șase polițiști care se retrăgeau parcă înotând printre instrumentiști, pentru că nu reușiseră să escaladeze marginea scenei, este o caschetă adevărată de polițist, iar acum eu trebuie să plec. Fata a luat cascheta și și-a pus-o pe cap. Culoarea ei albastră și sobră făcea ca brațele și umerii dezgoliți să pară și mai voluptuoși, iar tânăra a început să se miște încă o dată în fandangoul ei arabesc, atât pentru propria-i plăcere, cât și pentru aceea a publicului. Peter Lake a îndepărtat încet calul de orbitoarele lumini ale rampei. Apoi a sărit pe spinarea lui și au părăsit scena printr-un labirint de frânghii și cămăruțe, până în strada iernatică, acum liberă, pe care au urmat-o înapoi spre Fifth Avenue, reluându-și galopul spre zona selectă a orașului.

Oamenii legii fuseseră distrași de la urmărirea lui Peter Lake de fervoarea cu care se desfășurau războaiele dintre bande, care lăsau câte un morman de cadavre în fiecare dimineață în Five Points, pe cheiuri și în locuri neobișnuite precum turle de biserică, pensioane de fete și depozite de mirodenii. Așa că nu prea mai aveau timp pentru spărgători independenți ca Peter Lake, dar el își imagina că, dacă mergea în galop anapoda pe străzi elegante și îi deranja pe „păgâni“ (spre meritul lui, bănuia că nu era tocmai cuvântul potrivit), poliția va porni din nou pe urmele lui, iar dacă se întâmpla asta Codițele se vor retrage. Beleaua era că, din clipa în care intrai în colimatorul lor, Codițele nu se răzgândeau. Niciodată!

Însă el avea multe strategii care să îl salveze din capcanele ucigătoare ale orașului înghețat și planurile înfloreau în fața lui ca norii de furtună care se înalță, desfăcându-și brațele, dorind să fie îmbrățișate. Existau multe feluri de a trăi și de a muri, toate înscrise în străzile din oraș, în versurile lui, în peisajele lui. Însă

Codițele erau foarte bune, știau tot, cunoșteau toate unghiurile și liniile labirintului, toate drumurile pe apă și toate râurile, iar în privința galeriilor și a vizuinilor nu le scăpa nimic, de parc-ar fi fost șobolani. Erau teribili. Aveau viteză și nu le puteai scăpa – inevitabili precum timpul nesătul, precum curgerea apei, precum focul care se întinde. Să eviți orice întâlnire cu ei, chiar și o săptămână, era o minune de toată lauda. Iar el fusese principala lor țintă vreme de trei ani.

Cu poliția și Codițele pe urmele lui, Peter Lake a hotărât să plece din Manhattan și să lase cele două brațe ale cleștelui să se închidă. Dacă ambele organizații ajungeau față în față în căutarea prăzii lor dispărute, șocul ciocnirii îi putea aduce lui Peter Lake trei sau patru luni de libertate. Însă asta se putea petrece doar dacă dispărea el. A hotărât să se alăture culegătorilor de scoici din Mlaștina Bayonne, știind că ei îi vor oferi adăpost și un loc pe uscat pentru cal, pentru că ei îl găsiseră pe Peter Lake și îl crescuseră (o vreme) precum lupii. Ei erau mai feroce decât Codițele, care nu îndrăzneau nici să înmoaie o vâslă în apă sau să atingă vreun stâlp aflat la kilometri depărtare de întinsul lor domeniu, de teamă că vor fi decapitați instantaneu. Nimeni nu reușise să îi disciplineze, pentru că erau luptători extraordinari și imposibil de găsit și, în plus, tărâmul lor era doar pe jumătate real și oricine pătrundea în el fără încuviințarea lor putea dispărea pe veci în norii învălmășiți care măturau apele ca luciul oglinzii. New Jersey hotărâse cândva să îi aducă în fluviul mare al vieții, al legii și al impozitelor. Treizeci de șerifi, poliția statului și agenți ai Companiei de Securitate Pinkerton dispăruseră permanent în valurile albe și orbitoare ale norului care gonea. Guvernatorul-locotenent fusese tăiat în două în timp ce dormea în conacul său de la Princeton. Unul dintre feriboturile Weehawken a fost aruncat în aer, ridicându-se ca o minge de foc cât o clădire de douăzeci de etaje și scoțând un bubuit atât

de puternic, încât făcuse să se cutremure toate ferestrele pe o rază de optzeci de kilometri.

Peter Lake știa că, deși și-ar putea găsi adăpost în mlaștină, va fi mereu atras de luminile Manhattanului aflat peste fluviu, indiferent de primejdii. Oamenii golfului trăiau prea aproape de infinitul mișcător al zidului de nori. Erau tăcuți, hotărâți și greu de ghicit, căci timpul gonea pe lângă ei la fel de repede ca pereții unui tunel de metrou. Un Om al Golfului tipic era prea mult aborigen febril, un oracol profesionist care examinează tot timpul ficatul de pește și vorbește în graiuri necunoscute, cu mare iuțeală. Pentru Peter Lake, obișnuit cu sunetul pianului și cu fetele atrăgătoare care se lăsau greu seduse, orice ședere în mlaștină era grea. Însă era capabil de o schimbare și se arăta oricând dispus să-și modeleze și să-și testeze sufletul.

Probabil că avea să petreacă o săptămână sau zece zile pescuind la copcă, mergând la culcare înainte ca luna să se înalțe pe cer, avea să mănânce nenumărate șiraguri de stridii coapte, să meargă cu barca propulsată cu o prăjină prin estuare sărate și neînghețate și să se desfete cu exaltări în îmbrățișarea despuiată a câtorva femei care îl socoteau un fel de frumusețe răpitoare, în partide sălbatice și hipnotice de amor, în vreme ce peretele alb și turbulent cutremura căsuțele lor dintre trestii, iar furtunile iernii depuneau grămezi de zăpadă pe toate cărările de gheață. S-a gândit la Anarinda, femeia cu ochi precum stelele, sâni precum piersicile și părul negru... și s-a îndreptat spre Feribotul de Nord.

– Drace! a exclamat el, după ce au urcat delușorul dinaintea docurilor cu fața spre palisada aflată cel mai la sud.

Feribotul ardea în mijlocul fluviului, captiv între ghețuri, incapabil să se deplaseze, la început de neatins, iar vâlvătăile oranj scuipau vălătuci umflați de fum negru care se destrăma. Feriboturile luau mereu foc, iar cazanele lor explodau, îndeosebi iarna, când erau atacate de insule de gheață grea și ascuțită.

Minunatele poduri noi erau singurul remediu, dar cine putea construi unul peste Fluviul Hudson?

Era o zi de un albastru perfect. Pe malul celălalt, benzi de culoare, copaci, căsuțe albe din lemn și vinișoare roșii și violet în roca înaltă, de culoare cafenie, se vedeau toate extrem de limpede. Un vânt puternic și rece aducea gheața din amonte. În mijlocul sfărâmăturilor, pompieri în uniforme negre, aflați în baleniere și pe remorchere cu aburi, se zbăteau să salveze supraviețuitorii și să toarne apă rece ca gheața peste flăcări. În ciuda frigului dimineții, la fața locului sosiseră sute de spectatori: fete cu cercuri și patine, instalatori și dulgheri în drum spre locurile de muncă, servitoare, docheri, căruțași, oameni ai fluviului și lucrători la căile ferate. Mai veniseră și vânzători ambulanți, anticipând sutele de oameni care vor apărea acolo numai după ce feribotul va deveni doar o capcană îmbufnată de mangal plutitor, iar apoi își vor hrăni curiozitatea cu castane coapte, porumb copt, covrigei uscați și carne friptă în țepușă. Peter Lake a cumpărat o pungă de castane de la un individ perfid ale cărui mâini erau învățate cu arșița focului său. A cules castanele aburinde din mijlocul cărbunilor încinși în tigaia rotundă. Erau prea fierbinți ca să le mânce, așa că (după ce a aruncat o privire în jur să se asigure că nu era nicio doamnă) și-a pus punga fierbinte în chiloți. Aproape de stomac, îi încălzeau tot corpul. În timp ce urmărea feribotul arzând, vântul a devenit mai puternic și a văzut șiruri lungi de sălcii aplecându-se spre sud și scuturând de pe crengi gheața albă.

Unul dintre spectatori nu se holba la feribotul în flăcări, ci la Peter Lake, dar el a ignorat cu dispreț afrontul, căci omul care se uita la el era mesager de telegrame. Peter Lake detesta mesagerii de telegrame. Probabil pentru că avea impresia că aceștia ar fi trebuit să fie replici zvelte ale înaripatului Mercur, dar ei erau în mod invariabil rotofei, elefantini, niște monștri cu sânge din melasă, care mergeau cu maxim doi kilometri pe oră și nu puteau urca trepte. Nu avea de gând să-și mute atenția de la feribotul

care ardea, de teama unui dobitoc durduliu, purtând o uniformă ca un sac și o pălărie pătrățoasă, pe a cărei etichetă scria „Mesager Beals“. Dar dacă Mesager Beals se retrăgea în mulțime și dispărea? Dacă le alerta pe Codițe? Și dacă apăreau, ce? Nu trebuia decât să sară pe cal și să îi lase în urmă.

Câțiva pompieri fluviali încercau să ajungă la bordul feribotului în flăcări. Nu aveau niciun motiv evident, pentru că pasagerii erau ori morți, ori salvați, iar pompierii nu puteau trage speranțe că vor stinge pălălăile doar fiind mai aproape de ele. Atunci, de ce se chinuiau să se deplaseze de-a lungul unei frânghii care începuse să ardă și era ba slăbită, ba întinsă, făcându-i să se înmoaie în fluviul rece ca gheața în timp ce mulțimea îi urmărea cu răsuflarea tăiată? Peter Lake știa motivul. Ei își trăgeau puterea de la incendiu. Cu cât mai de aproape luptau cu focul, cu atât mai puternici deveneau. Pompierii știau că, deși câteodată îi ucidea, focul le oferea daruri neprețuite.

Peter Lake a aplaudat alături de toată lumea când pompierii au traversat cu ajutorul frânghiei aprinse distanța până la feribot și au sărit pe punte. În timp ce privea spectacolul, a cojit castanele și le-a împărțit cu calul. După jumătate de oră, feribotul era pe cale să se răstoarne, iar un remorcher ataca lespezile de gheață care se găseau între el și navă, încercând să recupereze pompierii epuizați care, după ce frânghia arsese de tot, rămăseseră captivi și probabil aveau să se ducă la fund dacă feribotul se scufunda repede în mijlocul șenalului.

Cu coada ochiului (o zonă foarte dezvoltată la hoți), Peter Lake a văzut două automobile gonind pe stradă. Erau o mulțime de mașini, nu era nimic ciudat la ele, numai că acelea două veneau cu viteză maximă spre el, una după alta, încărcate cu Codițe. În timp ce a sărit pe cal, l-a văzut pe Mesager Beals țopăind (foarte greoi) de emoție. Codițele aveau să-l recompenseze probabil cu o cină bogată și un bilet la vreun musical.

Peter Lake a galopat spre sud, lăsând feribotul arzând în schimbul bulevardelor deschise care-l purtau pe lângă uzine, fabrici de lapte, distilerii și depouri de vagoane de cale ferată. El și calul s-au pierdut curând printre mormanele de butoaie, șine și munți cubici de cherestea, printre uzine de gaz, tăbăcării, pasarele din frânghie, locuințe, case de vodevil și turlele înalte și cenușii ale podurilor din fier.

Codițele erau din nou destul de aproape în urma lui, iuți, dar jenați în automobilele lor. Însă Peter Lake rămânea în frunte și gonea spre sud, iar calul fugea atât de hotărât, încât aproape că zbura.

PEARLY SOAMES

În tot universul exista numai o singură fotografie a lui Pearly Soames, iar ea îl înfățișa cu cinci polițiști în jur, câte unul pentru fiecare picior și braț și unul pentru cap. Îl legaseră strâns de mijloc și de piept de un scaun, cu picioarele și brațele desfăcute. Fața i se schimonosise în jurul ochilor închiși și parcă auzeai mugetul ce-i ieșea din gâtlej. Polițistul uriaș din spatele lui avusese necazuri serioase când trebuise să țină nemișcat capul subiectului în fața aparatului de fotografiat, așa că-l prinsese pe Pearly de păr și de barbă, ca și cum ar fi ținut un șarpe veninos și agitat. Când pulberea de magneziu s-a aprins în tăviță, un cuier s-a răsturnat undeva în stânga, de parcă ar fi fost o victimă a luptei, și a fost surprins pentru veșnicie pe placa fotografică, precum mâna unui ceas ornamentat care arată ora două. Pearly Soames nu avea niciun chef să se lase fotografiat.

Ochii lui erau ca bricele și ca diamantele albe. Erau imposibil de palizi, limpezi și argintii. Oamenii spuneau: „Când Pearly Soames deschide ochii, parcă vezi lumini electrice.“ Avea o cicatrice care pornea de la colțul gurii și ajungea până la ureche. Oricine o privea simțea un șiș pe propria-i piele, tăind adânc și curat, fiindcă cicatricea lui Pearly Soames era ca o tranșee albă, reticulată cu filamente dureroase de fildeș rece. O avea încă de

la vârsta de patru ani, cadou de la tatăl lui, care încercase să îi taie beregata și nu reușise.

Sigur că nu e bine să fii criminal. Toată lumea știe și poate să bage mâna-n foc că infractorii dau lumea peste cap. Însă ei sunt totodată și cei care păstrează ritmul fluid. De fapt, s-ar putea spune că New Yorkul nu ar fi strălucit fără legiunile sale de diavoli dușmănoși care aduc atingere luminilor bunătății prin inexplicabila lor opoziție și adversitate. S-ar putea spune că infractorii sunt o componentă necesară a ecuației echilibrate care consumă constant și frumos tot timpul azvârlit în spinarea ei oțelită. Ei sunt dulceața și alcoolul unui oraș, o dungă roșiatică în mozaic, fulgerul dintr-o noapte încinsă. Așa era și Pearly.

Așa era Pearly, alcătuit din toate acestea, știind în fiecare clipă cu exactitate ce era și că tot ce făcea era rău, posedat fiind de o judecată agonizantă a lui însuși, iar mintea pricepând cu iuțeală înțelesul acțiunilor lui nemiloase. Deși nu se sinchisea câtuși de puțin de mecanismele echilibrului, dacă el s-ar fi oprit, viața orașului s-ar fi destrămat. Pentru că aceasta avea nevoie (între altele) de forțe aleatorii, opuse și echilibrate, iar el era distribuit în toate cele trei roluri. Imaginați-vă de ce magie e nevoie pentru a face un bărbat să se chircească la vederea unui sugar și totuși să vrea să îl ucidă. Pearly poseda acea magie: detesta bebelușii și voia să-i omoare. Plângeau ca niște mâțe în călduri pe acoperiș, aveau guri rotunde, enorme, și nici măcar nu erau în stare să-și țină capetele drepte. Îl făceau să turbeze cu nevoile lor și cu nevinovăția lor. El voia să le strivească ursita și să le zădărnicească inocența. Voia să se certe cu ei, în ciuda faptului că nu puteau vorbi. Pe de altă parte, ura copiii prea mici pentru a fura. Ce paradox tragic! Când erau mici și se puteau strecura printre gratii, nu știau ce să facă și nu puteau căra nimic. Cum creșteau suficient cât să priceapă ce trebuie să aducă din partea cealaltă a gratiilor, nu mai erau în stare să se furișeze înăuntru. Și nu ura doar copiii pentru vulnerabilitatea lor.

Simțea că pieptul îi tresaltă de valuri de violență incontrolabilă la vederea oricărui infirm. Scrâșnea din dinți și îi venea să îi omoare, să îi strivească, să reducă la tăcere oribilul lor sentiment de autocompătimire și să le facă praf roțile scaunelor. Era un aruncător de bombe, un lunatic, un maestru al crimei, un diavol și un câine de aur al străzilor.

Spre deosebire de hoții de rând, Pearly Soames voia aur și argint, dar nu pentru a fi bogat. Le voia pentru că străluceau și erau metale pure. Ciudat, suferind și diform, el căuta un leac în relația abstractă a culorilor. Însă, deși era atras de culorile intense și frumoase, nu era un cunoscător fin. Cunoscătorii în domeniul picturii erau bizar de nepăsători față de culoarea în sine și rar se lăsau fascinați de ea. Mai curând *ei* posedau culoarea. Și păreau să se sature cu ușurință de ea. Erau ca gurmanzii, care trebuiau să înalțe castele din mâncare înainte de a o putea savura. Ei confundau cunoașterea cu frumusețea și pasiunea cu priceperea. Pearly nu era așa. Atracția lui față de culori era ca o infecție, sau o religie, și ajungea la ea de fiecare dată ca un om hămesit. Câteodată, pe stradă sau navigând de-a lungul cheiului într-un schif rapid, vedea cum soarele luminează o suprafață plană de culoare, căreia îi acorda o îmbrățișare promiscuă și scurtă (ca aproape tot din New York). Pearly se oprea întotdeauna, iar dacă el înghețа în mijlocul străzii, traficul trebuia să șerpuiască în jurul lui. Ori, dacă se afla într-o ambarcațiune, o întorcea cu botul în vânt și rămânea lângă culoare atât cât dura ea. Zugravii de case erau supuși la scene de teroare când Pearly se năpustea asupra lor și stătea aproape, privind cu ochii lui electrici la culoarea care strălucea umed și curgea gros din pensulele lor înmuiate în vopsea. Era și mai rău dacă era singur (îl știau toți și îi cunoșteau prea bine reputația), dar de cele mai multe ori era însoțit de o mână de Codițe. Într-o asemenea situație, zugravii tremurau, deoarece Codițele erau obligate să stea în tăcere cu mâinile în buzunare,

respectând misterul inexplicabil al „gravitației culorii“, cum îl numea Pearly. Neputând să se plângă față de Pearly, îi lăsau în urmă pe câțiva dintre ai lor, ca să îi bată măr pe zugravi.

Odată, în drum spre un război între bande, Pearly și șaizeci de Codițe au trecut în marș pe străzi ca o armată florentină. Aveau la ei nu doar armamentul obișnuit, ascuns în haine, ci și flinte, grenade și săbii. Pregătiți de luptă, erau peste măsură de agitați. Inimile dădeau să le țâșnească afară din piepturi. Ochii le săgetau în toate părțile. La jumătatea drumului către câmpul de bătălie, Pearly a zărit doi zugravi care întindeau un strat proaspăt de email pe stâlpii de la intrarea într-un bar. Mica armată s-a oprit. Pearly s-a apropiat de zugravii care tremurau. Și-a apropiat urechea de peretele acela verde și a rămas așa, mirosindu-l, pierdut cu totul în parfumul lui. Împrospătat, mișcat și uimit, a făcut un pas înapoi, învăluit de gravitația culorii...

– Mai puneți culoare, a spus el. Îmi place să o văd când se întinde, când este umedă. E ca o clipă de slavă. Oamenii au mai dat un strat. (Proprietarul barului era încântat.) Pearly a urmărit totul cu un aer mulțumit. Frumos peisaj, a comentat el, foarte frumos. Îmi amintește de unele zone din domeniile celor bogați, unde nu lasă oile pe iarbă, iar ea rămâne neatinsă. Țineți-o tot așa, băieți! Mă întorc peste o zi sau două să văd cum arată uscată.

Apoi au plecat cu toții la luptă, cu Pearly în frunte și luptând ca nimeni altul, pentru că își trăsese putere din izvoarele de culoare.

Din cauza acelei gravitații a culorilor s-a apucat de furat picturi. La început se dusese personal la magazine de artă ori își trimisese oamenii, dar aceștia nu au găsit acolo decât șevalete și vopsele. Apoi s-au prins și au început să atace seifurile negustorilor prestigioși de artă și palatele cel mai bine păzite din partea de sus a Fifth Avenue, unde au descoperit cele mai râvnite picturi, care se vindeau cu zeci de mii de dolari, care îi

atrăgeau pe cei mai hărțuiți tineri reporteri din presă și despre care criticii nu îndrăzneau să spună nici măcar o vorbă urâtă. Erau picturi aduse cu iahtul din Europa, călătorind în cabinele lor private împreună cu trei paznici de la firma Pinkerton. Pearly știa ce să fure pentru că citea ziarele și primea cataloage de licitații.

Într-o noapte, cei mai buni spărgători ai lui s-au întors cu cinci pânze făcute rulou, furate de la galeria Knoedler[1]. Pearly nu a fost în stare să aștepte până dimineață. A ordonat ca picturile să fie întinse și a cerut două duzini de felinare cu gaz și oglinzi pentru a ilumina o mansardă enormă din apropierea podurilor, cartierul general în acele momente, căci Codițele își mutau sediul dintr-un loc în altul, imitând astfel Gherilele Spaniole[2]. Pearly a cerut ca picturile să fie expuse pe postamente și acoperite cu o draperie din catifea. S-a așezat în fața lor și s-a pregătit să se delecteze. Cu o ușoară mișcare a capului, le-a făcut semn oamenilor lui să dea draperia deoparte.

– Ce e asta? a răcnit el, ducând instinctiv mâna la pistol. Ce v-am spus eu să furați?

Spărgătorii au răsfoit cu înfrigurare cataloagele de licitație, comparând titlurile pe care Pearly le încercuise cu roșu cu cele de pe plăcuțele pe care le furaseră împreună cu pânzele. Se potriveau. I-au arătat lui Pearly că nu greșiseră.

– Nu pricep, a răspuns el, uitându-se printre gene la colecția lui de nume celebre. Sunt noroi, în negru și cafeniu. Nu au lumină în ele și nici nu se văd culori. Cine ar picta un tablou doar în negru și cafeniu?

---

[1] Înființată în 1846 în New York, galeria s-a închis în 2011, în urma unor scandaluri legate de falsuri vândute câtorva colecționari (n. tr.).

[2] Aluzie la grupurile de rezistență spaniole față de invazia napoleoniană din Spania, la începutul secolului al XIX-lea (n. tr.).

– Nu știu, Pearly, i-a răspuns Blacky Womble[1], cel mai de încredere locotenent al lui.

– De ce? De ce ar face asta și de ce le plac chestiile astea tuturor bogaților și experților? Nu-și dau seama? Sunt bogați, ar trebui să știe!

– Ți-am zis, Pearly, habar n-am, a spus Blacky Womble.

– Ține-ți gura! Duceți-le înapoi. Nu le vreau aici. Puneți-le înapoi în rame.

– Dar le-am tăiat, au protestat spărgătorii, și, pe de altă parte, peste o oră se luminează de zi. Nu vom avea destul timp.

– Atunci, le puneți înapoi mâine noapte. Să le ia mama naibii! Ce risipă de timp!

A doua zi, a fost mare agitație când cei de la galeria Knoedler au constatat că le fuseseră furate picturi în valoare de jumătate de milion de dolari. Iar după încă o zi ziarele au înnebunit anunțând că picturile fuseseră restituite. Au publicat pe primele pagini conținutul unui bilet găsit prins cu un bold de una dintre rame:

Nu vreau așa ceva. Sunt niște porcării și nu au culori. Ori culorile sunt altfel decât îmi plac mie. Luați orice oraș american toamna sau iarna, când lumina face culorile să danseze și să curgă, și priviți-l de pe un deal îndepărtat sau dintr-un vapor aflat în golf sau pe fluviu și veți vedea în orice secțiune a imaginii picturi mult mai bune decât supa asta de linte pe care voi vă chinuiți s-o înghițiți și să vă placă. Oi fi eu hoț, dar recunosc culoarea când o văd în lumina raiului sau șmecheriile iadului și îmi dau seama când văd noroi. Domnule Knoedler, nu trebuie să-ți mai faci griji în privința picturilor tale. N-o să le fur. Nu-mi plac.

Cu sinceritate,
P. Soames

---

[1] În argou, *Womble* înseamnă „tâmpit, marionetă, jeg“ etc. (n. tr.).

Pentru a-i alina rana din gravitația culorilor, oamenii săi au plecat să-i aducă smaralde, aur și argint. Pearly nu a vorbit zile în șir, dar apoi căldura aurului și clinchetul vizual al argintului fin lucrat l-au lecuit. Când și când, i-au adus câte o lucrare a unui artist american sau a unui miniaturist renascentist ori vreuna dintre acele opere vioaie și neapreciate ale experimentaliștilor, ori o pictură veche, ale cărei culori nu fuseseră fierte în ulei de in, iar Pearly trăia un deliciu – sub un chei, la etajul unei berării unde mirosea a acru ori printre butoaiele unei distilerii rechiziționate. Însă priveliștile și scenele minunate, subtilitățile culorii cu adevărat ritualice, sfințenia coincidenței din planurile integrale și curentele întrepătrunse nu erau de ajuns pentru Pearly. El voia de fapt să trăiască în interiorul visului care îi atrăgea ochiul, să își petreacă zilele și nopțile captivat de strălucirea aurului roșcat.

– Vreau o cameră din aur, a spus el, aur solid, lustruit tot timpul cu piele de căprioară, aur pur: pereți, tavan și podea, toate din plăci de aur.

Chiar și Codițele au rămas stupefiate. Orașul era al lor, dar nu se gândiseră niciodată să fie ca regii incași, ori să construiască un palat ceresc, ori chiar să aibă o adresă fixă.

Blacky Womble a riscat să-și contrazică șeful:

– Pearly, nimeni din New York nu are o cameră din aur, nici măcar cel mai bogat bancher. E o pierdere de vreme. Ne-ar trebui o sută de ani ca să furăm atâta aur.

– Te înșeli, a spus Pearly. O vom face într-o singură zi.

– O zi?

– E ca și cum ai fura găini. Și chiar crezi că nu există vreo cameră din aur? Greșești. Sunt multe milioane de camere și spații închise în orașul ăsta, care se întinde fără limite sub pământ, în aer și în labirintul infinit al străzilor. Ar putea exista mai multe camere din aur decât sunt stele pe cer.

– Cum se poate așa ceva? a întrebat Blacky Womble.

– Ai auzit de Sarganda Street ori de Diamond Row ori de Avenues of the Nines and Twenties?

– La New York?

– Exact. Drumuri de sute, mii de kilometri, care se răsucesc și merg în spirală și din ele pornesc nenumărate străzi îngemănate, fiecare mai măreață decât cea dinaintea ei.

– Sunt în Brooklyn? Nu cunosc Brooklynul. Nimeni nu-l cunoaște cu adevărat. Oamenii se duc acolo și nu se mai întorc. În Brooklyn sunt străzi de care nu a auzit nimeni, cum ar fi Bulevardul Funyew-Ogstein-Crypt.

– Asta e o chestie evreiască. Dar, sigur, există și în Brooklyn, și în Manhattan. Trec una prin alta și se suprapun. Ochii lui Pearly erau lumini electrice. Blacky Womble nu-l înțelegea întotdeauna pe Pearly (mai ales când acesta îl trimitea noaptea târziu să aducă un galon de vopsea proaspătă), dar știa că Pearly obținea rezultat, și îi plăcea să-l vadă dând cu pensula și asudând, abordând lucrurile ca un luptător sau un boxer, descoperind comori în aer, posedat și îndrumat ca un oracol. Avenues of the Nines and Twenties sunt înfășurate unul în jurul celuilalt ca doi șerpi care se împerechează. Și merg mii de kilometri.

– În ce direcție, Pearly?

– În sus! Drept în sus! i-a răspuns Pearly, arătând cu degetul spre tavanul întunecat, iar ochii lui au dispărut, lăsând în loc două ouă albe.

Blacky Womble s-a holbat spre întuneric și a văzut încolăciri cenușii și lumini albastre. Era ca și cum ar fi fost suspendat deasupra unui puț infinit de adânc. A uitat de gravitație. Zbura. Ochii i-au fost înghițiți de țesătura de străzi pe care Pearly o deschisese pentru el chiar în acea clipă. Când a revenit, l-a găsit pe Pearly uitându-se la el, cât se putea de bine pregătit pentru a trece la afaceri, la fel de calm și sobru ca un angajat al unei spălătorii a doua zi de Crăciun.

– Chiar dacă Sarganda Street și Avenues of the Nines and Twenties...

– Și Diamond Row.

– Și Diamond Row există, cum o să furăm suficient aur ca să facem o cameră din el? Nu mă înțelege greșit, îmi place ideea. Dar cum o punem în practică?

– Singura modalitate este să îl furăm de la unul dintre transportoarele de aur care vine prin Narrows.

Blacky Womble a rămas surprins. Codițele erau cea mai bună bandă, cea mai puternică și mai îndrăzneață. Însă nu prădaseră niciodată o bancă mare, cu o singură excepție, iar aceea fusese o filială temporară în care se putea pătrunde folosind doar un deschizător de conserve. Transportoarele de aur nici nu intrau în discuție. În primul rând, nimeni nu știa precis când trăgeau în port, pentru că își stabileau rutele cu ajutorul unor generatoare aleatorii (cuști de sârmă în interiorul cărora se rostogoleau foarte multe piese de mahjong, gravate cu longitudini și latitudini). Acele nave mergeau în zigzag pe mări și oceane, urmând trasee incredibile. De exemplu, pentru a merge din Peru până la New York, un asemenea transportor rapid putea să se îndrepte spre Yokohama de șase ori – deși un astfel de transportor era salutat de la optzeci de kilometri cu o rachetă de semnalizare de culoare albastră, un port în care nu efectua livrări, apoi nava se îndepărta și dispărea în noapte. Nu exista posibilitatea de a ști unde va ajunge o asemenea navă și când; ele detestau traseele convenționale, iar opririle lor erau scurte și neașteptate. De fapt, cei mai mulți oameni din New York nici nu știau de existența lor. Brutarii coceau șiruri nesfârșite de fursecuri; mecanicii lucrau la motoare mânjite de ulei care miroseau a cremene și oțel, iar funcționarii de bancă își făceau treaba, divizând și reținând sume minuscule prin sita organizatorică a mâinilor lor umane, grațioase, fără a ști că bogăția marilor regate era de jur împrejurul lor, filtrându-se pe străzile din

zona de afaceri și guvernamentală a Manhattanului ca o maree printre trestii.

Din multele milioane de locuitori, probabil că doar zece mii văzuseră un transportor de aur în port sau amarat la cheiul său fortificat, vreme de jumătate de oră, cât descărca. Iar dintre aceștia nici măcar o mie nu și-ar fi dat seama ce au văzut. Din această mie de oameni, nouă sute erau onești și nu s-au gândit la ceva rău. Dintre cei o sută care ar ști ce au văzut, cincizeci erau niște epave umane, nefiind în stare să fure nici măcar de la ei înșiși. Din restul, douăzeci ar fi fost capabili, dar își îndrumaseră talentele spre alte lucruri (operă, publicistică, armată); douăzeci erau infractori calificați, dar lipsiți de aptitudini organizatorice, susținere și resurse; cinci au născocit planuri inepte și ilare; iar patru ar fi putut încerca, dacă nu ar fi fost loviți de accidente fatale, alte treburi întâmplătoare și dispepsie apărută brusc – ceea ce nu înseamnă că ar fi reușit. Singurul rămas era Pearly Soames, dar chiar și pentru el era o misiune aproape imposibilă, căci navele erau cele mai rapide și mai agile din lume. Erau bine înarmate și blindate. Adânc în calele lor se găseau seifuri uimitoare, ce puteau fi deschise doar când nava andoca la un chei fortificat, iar mecanisme speciale trăgeau din corpul vasului tije din oțel aliat care alcătuiau o cușcă strânsă în jurul ușilor cu temporizator, înapoia cărora existau zece compartimente de înaltă securitate, în care aurul era încuiat în seifuri explozive. Fiecare extragere de aur era păzită de o adevărată armată.

Deși Blacky Womble avea trăsături caucaziene, era mai negru decât cobaltul și, spre deosebire de ceilalți membri ai bandei Codițe, purta o jachetă lucioasă, din piele. Părul îi era încâlcit în jurul urechilor în vârtejuri înspăimântătoare, amintind de traseul Străzii Sarganda. Dinții lui făceau pereche aproape perfectă cu ochii lui Pearly. Erau ascuțiți ca turlele, zimțați ca lungile șiruri muntoase sau ca niște cuțite de pâine, de forma iataganelor și primejdioși ca bisturiele lustruite fin și tari ca

baionetele. Și totuși, într-un fel sau altul, avea un zâmbet blând, liniștitor, care ar fi putut adormi chiar și un copilaș. În ciuda dinților, era un bărbat simpatic (pentru o Codiță). Știa că gravitația coloristică a lui Pearly era devoratoare, că Pearly pășea pe firul subțire dintre nebunie și geniu, mărind întotdeauna mizele în slujba poftei lui de culoare și astfel păstrând fidelitatea Codițelor prin faptul că nu înceta să-i uimească. Însă trebuia să apară și un eșec la un moment dat, iar ei așteptau ca Pearly să-și piardă mințile. Blacky socotea că sosise clipa aceea.

– Pearly, mă tem pentru tine, i-a spus el fără înconjur.

Pearly a râs.

– Crezi că am luat-o razna.

– N-o să spun nimănui. N-o să scot o vorbă. Așa, poți crede că...

– Am hotărât deja. O să le spun și celorlalți. La întrunire.

Își țineau întâlnirile în subteran sau mult deasupra lui, pentru că discuțiile secrete ale hoților nu se puteau desfășura în locuri sănătoase, precum încăperi obișnuite sau piețe publice, unde ar fi putut deveni democratici și deschiși, aerisiți, nemăcinați de putreziciune și calmi. Se desfășurau în încăperi cu gust de moarte sau în cele mai înalte turnuri, sfidând fie mormântul, fie abisul deschis. Pearly apela la asemenea locuri pentru a-și cloci planurile și atâța oamenii. Aceștia se simțeau privilegiați să se întrunească pe cheiurile Podului Brooklyn, în rezervoare nu tocmai goale, ci cu apă până la brâu, cuibăriți îngroziți între dinții coroanei Statuii Libertății, în pivnița de sub un bar de pe Doyer Street, unde se consuma opiu, la vărsarea canalului colector central de canalizare, stând ca niște invitați la un picnic, pe întuneric, lângă Niagara.

– Să dai de știre, i-a spus Pearly lui Blacky Womble. Întâlnirea se va ține la miezul nopții, marțea viitoare, în cimitirul morților onorați.

Blacky Womble s-a înecat și ochii i s-au scufundat în găvane. Ar fi înțeles o adunare în vânt, pe vârful celui mai înalt turn, sau una dintre acele convocări îndrăznețe pe care o desfășuraseră pe căpriorii clădirii sediului central al poliției. Dar cimitirul morților onorați! Din gură i-au țâșnit cuvinte de protest, care au fost tocate mărunt de dinții de fildeș.

– Țineți gura, Blacky! Să faci așa cum ți-am spus.

– Dar dă-mi voie...

Pearly Soames și-a ațintit ochii asupra celor ai lui Blacky. Pentru el, asta era ca și cum ar fi privit prin vizorul unui cuptor Bessemer. Știa prea bine că orice altă încercare de împotrivire din partea lui, oricât de mică, va dezlănțui fluvii de flăcări portocalii, ce se prefac în limbi fierbinți și aurii care vor biciui lumea arzândă.

Umil, Blacky a întrebat câți oameni ar trebui să ajungă la întrunire.

Pearly se mai răcorise oarecum și i-a răspuns scurt:

– Toate forțele noastre, toți cei o sută.

Credinciosul Blacky Womble s-a lăsat copleșit de un uriaș sentiment de groază.

Era într-adevăr o mare cinste să fii îngropat în cimitirul morților onorați. Pearly hotărâse că o Codiță moartă merita să fie înhumată cât mai aproape posibil de iad și, ca îngropăciunea să presupună riscuri cât mai mari imaginabile (ultimul omagiu pentru cei căzuți). Astfel, toate Codițele ucise la datorie erau transportate în cripte de la fundul sifonului râului Harlem.

Pentru a aduce apă din râul Croton până în Manhattan, municipalitatea construise un sifon monumental. De o parte și de alta a râului Harlem, două puțuri coborau drept până la trei sute de metri, până la un tunel de presiune lung de patru sute de metri, săpat în rocă. La jumătatea distanței dintre puțuri exista o cameră de decantare pătrată, cu latura de șapte metri și jumătate și tot atât

de înaltă. Într-o vară, când seceta a făcut sifonul inutilizabil din iulie până în septembrie, Codițele plasaseră o sută de cripte etanșe. La acea dată, le fusese destul de greu să călătorească pe o platformă minusculă timp de zece minute, ținându-și coatele lipite de corp pentru a nu și le zgâria de pereții de rocă ai puțului îngust, iar apoi să meargă târâș pe o porțiune alunecoasă și năpădită de mușchi cale de aproape două sute de metri de tunelul atât de îngust, încât fiecare se simțea ca și cum ar fi fost vârât cu forța în țeava unui tun – asta până ajungea în camera de decantare unde era întuneric beznă, după care aprindea o lumânare și asculta țipătul de spaimă al șobolanilor. Nu era tocmai o plăcere să te afli la patru sute de metri și la o oră depărtare de suprafață, de aer, de cerul deschis. Iar deasupra, doar treizeci de metri de rocă solidă și treizeci de metri de mâl, gunoaie și apă murdară. Cele două deschizături rotunde din camera de decantare aveau exact dimensiunea tunelului, mai înguste decât o gură de vizitare. Muncitorii săpători care lucraseră la cripte o făcuseră doar pentru că, altfel, Pearly le-ar fi ucis familiile. Oamenii au terminat repede și s-au arătat recunoscători că au reușit, pentru că era înspăimântător să cobori acolo chiar și pe vreme de secetă.

Însă, când apa curgea, și putea fi eliberată în orice moment de la Rezervorul de Stocare Jerome pentru a vui prin tuneluri mai repede decât putea alerga un cal, atunci era mult mai periculos, dar și o mare onoare pentru morți să fie cărați de două Codițe care apoi aruncau repede cadavrul într-o criptă, în timp ce, ținându-și răsuflarea, trăgeau cu urechea ca să audă eventualul zgomot produs de năvala apei, pentru ca după aceea să se strecoare târâș prin tubul de mușchi verde, înnebuniți de dorința de a ajunge la aer, cu viteza unor sfori sălbatice de bici.

Când E.E. Henry (o vreme, partenerul lui Peter Lake și unul dintre cei mai buni băieți răi ai Codițelor) fusese tocat mărunt de o locomotivă în viteză pe linia suspendată în timpul unei încercări nereușite de a urbaniza jefuirea de trenuri, două

Codițe – respectiv Romeo Tan și Bat Charney – se oferiseră să ducă ce mai rămăsese din el în criptă. Fuseseră din cale-afară de curajoși, pentru că E.E. Henry plecase din această lume într-o zi senină și cristalină din octombrie, după două săptămâni de ploi neîntrerupte. Stăvilarele din nordul statului dădeau pe afară la fel de constant ca și războaiele de țesut, care vomită brocart cu fir de aur, iar tunelul de presiune era foarte des folosit, căci Jerome Park descărca periodic lacurile umflate de apa înghețată.

Pătrunzând noaptea târziu, la lumina lunii, s-au chinuit să treacă prin puțuri, ducându-l pe E.E. Henry în săculeții pe care i-au târât în urma lor cu frânghii ținute între dinți. Pe fundul tunelului orizontal era apă rece, adâncă de câțiva centimetri buni. Cât timp au mers, aruncând stropi în jur, au simțit un miros de oxigen, ceea ce însemna că apa era proaspătă. Dacă ecluzele de la Jerome Park ar fi fost deschise în vreme ce se târau către camera de decantare, Romeo Tan și Bat Charney ar fi avut parte de o moarte oribilă, deoarece tunelul era prea îngust ca să se poată întoarce. S-au oprit din când în când să asculte și nu au auzit nimic. În cele din urmă, Romeo Tan a pătruns în camera de decantare. Chinuindu-se în apa de un metru și douăzeci de centimetri, au aprins o lumânare, au deschis cu forța o criptă, au aruncat înăuntru sacii în care se afla E.E. Henry, au trântit ușa, au spus o rugăciune din două cuvinte („Iisuse Hristoase!"), au lăsat jos ciocanul și ranga și s-au îndreptat spre ieșire cu inimile bătând nebunește. Bat Charney a făcut o scară din palmele împreunate. Când a scos capul și a ajuns la nivelul tunelului în care trebuiau să intre, Romeo Tan a auzit un zgomot straniu. Era ca șuieratul vântului peste piscurile munților sau ca sunetul scos de un gheizer, cu câteva clipe înainte de a erupe. Era apa, care tocmai pornise prin ecluzele de la Jerome Park.

– Apă! i-a spus el lui Bat Charney.

La început, au fost cât pe ce să se prăbușească, însă curând se deplasau dansând ca șerpii prin tunel, înaintând mai repede

decât ar fi crezut vreodată că era posibil. Și-au înfipt cu atâta putere degetele în mușchi pentru a se trage înainte, încât după treizeci de metri nu mai aveau unghii, iar degetele lor arătau ca ale salamandrelor. Au auzit apa explodând în camera de decantare și au simțit aerul gonind pe lângă ei ca un uragan. Apoi a urmat torentul. Masa lui înghețată, înspumată și întunecată, l-a izbit pe Bat Charney peste labele picioarelor, i-a smuls dantura falsă și l-a azvârlit înainte într-o poziție fetală. Așa s-a înecat, dar l-a salvat pe Romeo Tan, deoarece corpul lui compactat a devenit un dop în calea apei care țâșnea rapid prin canal. Romeo Tan a rămas pe spate, alunecând pe mușchiul ud de la fundul tunelului la fel de repede ca un glonț pornit din țeavă. Ajunși la puț, au cotit și s-au înălțat cu atâta repeziciune, încât pielea de pe fața lui Romeo Tan a fost trasă în jos, ceea ce l-a făcut să arate ca un ogar. S-a întrebat ce se va întâmpla când vor ajunge în capătul puțului, dar n-a avut prea mult timp de întrebări, pentru că au fost scuipați din gura puțului (pe care îl lăsaseră deschis) ca niște ghiulele ori mai degrabă ca o ghiulea lungă și un dop uman ghemuit venind din urmă. Romeo Tan a simțit cum capul lui a spart acoperișul de șindrilă de deasupra intrării, făcând o gaură mare. Brusc, a început să zboare liber prin noapte, către stele și către luna strălucitoare, care aproape că l-a orbit. În noaptea de toamnă, orașul ademenitor și plin de farmec se întindea de jur împrejurul lui. A văzut lumini, hornuri fumegânde și focuri la marginea parcurilor măturate de vânt. Râul Harlem era acoperit cu vopseaua albă și lucioasă a lunii. S-a întrebat dacă va zbura până în spațiu. S-a ridicat însă doar șaizeci de metri în aer deasupra Înălțimilor Morris, după care a început să coboare și a aterizat într-un măr. Căderea i-a fost întreruptă de fiecare măr din pom, probabil vreo cinci sute în total, care s-au desprins și au căzut pe pământ. Romeo Tan a urmărit fructele rostogolindu-se în josul dealului și făcându-se movilă lângă peretele cocioabei unui fermier. A petrecut

restul nopții în măr, sub lumina lunii, încercând să reconstituie ce se întâmplase și întrebându-se dacă oricine trebuie să trăiască o asemenea experiență din când în când sau dacă nu cumva era de fapt o întâmplare relativ izolată.

Pearly Soames voia să ducă o sută de oameni acolo jos și să stea o oră pentru a le explica planul lui. După ce s-a răspândit vestea în tot orașul, Codițele au simțit, una după alta, cum inima le cade în pantaloni și mai jos și s-au făcut mici cât un purice. Îngrijorarea lor era molipsitoare. Toată lumea era agitată. Până și sălile de musical au devenit sumbre. Însă marți-seara, la ora nouă, Codițele s-au strâns toate, o sută la număr, în livada de meri din jurul intrării în sifon, așteptând să coboare. Au discutat mult și agitat, silindu-se să schimbe amabilități despre furturi, condițiile din diferite închisori și despre cum mergeau escrocheriile. Lui Romeo Tan, acum infirm, i s-a permis să intre ultimul și să iasă primul. Ca de obicei, Pearly avea să fie primul intrat și ultimul ieșit. După trei ore, toți membrii bandei Codițe s-au îngrămădit claie peste grămadă în camera de decantare.

Stăteau acolo, striviți de cripte, ținând urechile ciulite în direcția Parcului Jerome. Păreau să nici nu răsufle, în vreme ce Pearly se plimba de colo până colo în lumina a vreo douăsprezece lumânări. Toți spărgătorii erau prezenți, cu măștile lor negre (din obișnuință, unii își aduseseră chiar și saci prin tunel); de asemenea, agilii vânzători de droguri cu picioare puternice și arcuite; escrocii bine îmbrăcați; hoții de buzunare; tunurile (țintașii din războaiele dintre bande, desconsiderați pentru că nu se pricepeau nici la furtul din buzunare, nici la forțarea încuietorilor); chiar și bucătarul-șef, care se simțea nelalocul lui dacă nu putea găti din alimente proaspete. Romeo Tan stătea cu mâna pe buza canalului de ieșire, ascultând încordat mugetul slab, alb. Pearly s-a oprit din plimbare, măsurând oamenii din ochi. Preț de cinci minute aceștia nu s-au clintit nici un milimetru, îngroziți fiind de ideea potopului care putea

porni prin tunelul dinspre Bronx spre camera de decantare unde răsunau bătăile inimilor lor.

– Aud cumva apă? a întrebat Pearly, aplecându-și capul într-o parte. I-a văzut pe toți cei o sută de membri albindu-se la față, de parcă ar fi tras un stor. Am avut nevoie de trei ore ca să intrăm, a spus el, așadar, ne vor trebui tot trei ca să ieșim. Ce înseamnă asta? Toți au tresărit, apoi au răsuflat ușurați, ca niște locatari ai iadului. Mi s-a părut că aud ceva. Cred că n-a fost nimic. Vrea cineva un pahar cu Apă?

Cei dinăuntru au gemut.

A țopăit apoi de parcă ar fi fost pe picioroange.

– Vreau să vă fac o propunere, a spus el.

Însă prin mulțime a trecut un fior când un spărgător mascat a strigat:

– Ia uitați! Și a ridicat în sus o pereche de dinți falși.

Toți și-au adus aminte de rușinea lui Bat Charney în legătură cu ceea ce el numea „castanietele elefantului“. Tot ce rămăsese din Bat se găsea în mâna spărgătorului. S-au uitat umili la dinții falși până când Pearly le-a întrerupt starea de devoțiune.

– Domnilor, începem ori doriți să sporiți șansele de a rămâne prinși pe vecie în plicul ăsta de ceai (de unde vom da savoare apei de băut vreme de douăzeci de ani) prin prostii fără rost, cum ar fi rugăciuni mute în fața unei danturi false?

Obrazul lui Pearly a tresărit cu un rictus, ceea ce sugera una dintre multele lui tipuri de furie rece.

– Imaginați-vă, dacă doriți, că nu ne aflăm într-o criptă mucedă și plină de mușchi, ci într-o cameră de aur; că pe fiecare cărămidă este imprimat câte un vultur frumos desenat, o coroană sau un crin; că razele calde fac aerul mai moale și mai gălbui decât untul; că nu respirați această ceață umedă, întunecată și josnică, ci o infuzie sclipitoare, de culoarea bronzului, îndulcită de reverberația constantă din interiorul pereților din aur pur.

Și-a tras răsuflarea.

– Lumina din această cameră va avea exact acea nuanță pe care se spune că o iau norii de dincolo de golf, făcând lumea să pară din aur, așa cum se zice că se întâmplă o dată la... în fine... câteodată. Vedeți voi, planul meu, a spus el îndurerat și frământat în sinea lui, este să construiesc o cameră de aur într-un loc înalt și să pun oamenii să urmărească norii. Când ei devin aurii, iar lumina se revarsă asupra orașului, camera se va deschide. Lumina o va umple. Apoi ușile ei se vor închide etanș. Tot auriul va fi prins înăuntru pe veci.

Hoții au rămas cu gurile căscate.

– Veți putea veni acolo, cu toții! Vă veți putea scălda în lumină, sorbi aerul, plimba palmele de-a lungul pereților netezi. Chiar și în adâncul miez de noapte camera de aur va fierbe sclipitor. Și va fi a noastră.

Împietrit de dor, s-a uitat visător la tavan.

– În centru voi așeza un pat simplu și mă voi odihni în el, în căldură și aur... o eternitate.

O clipă toți au uitat unde se află și l-au bombardat cu întrebări pe Pearly. După ce le-a spus ce intenționa să facă, cinicii au răspuns că-și pierduse mințile. Nimeni nu putea jefui un transportor de aur. Însă Pearly i-a contrazis, prezentând un plan. Un observator la Sandy Hook va cerceta marea zi și noapte dintr-un turn pe care îl vor construi sub pretextul unei lucrări caritabile. Un alt observator, pe cheiul dinspre Manhattan al Podului Brooklyn, va sta cu ochii pe Sandy Hook. Codițele își vor reduce ritmul de lucru cu două treimi, în scopul precis de a păstra o armată de cincizeci de oameni, toți pregătiți în orice moment, gata să pătrundă în port înarmați până în dinți, în bărcile lor cu pânze – cele mai rapide ambarcațiuni din oraș, din care dețineau zece. În momentul în care vedea nava, observatorul de la Sandy Hook trebuia să lanseze o rachetă de semnalizare. Văzând lumina rachetei, omul din turnul podului va

telefona pe o linie specială pentru a-i alerta pe membrii bandei, care așteptau în ambarcațiunile lor în docuri, la Korlaer's Hook. Codițele vor pătrunde imediat în port. Acolo, vor instala două geamanduri și vor naviga încoace și încolo între ele, într-o linie perpendiculară față de canalul prin care transportorul se va îndrepta spre docul fortificat. Bandiții vor fi deghizați, de la primul și până la ultimul, în doamne și tot astfel, de la primul până la ultimul, se vor asigura că ambarcațiunile care participă la pretinsa regată vor fi agățate și scufundate de însuși vasul pe care au plănuit să îl jefuiască. Era nevoie de manevrarea precisă a ambarcațiunilor și de răbdarea Codițelor, care trebuiau să aștepte o lună sau două în docuri, travestite în femei, dar merita efortul, pentru că niciun căpitan din lume nu ar lăsa cincizeci de doamne să se înece în Portul New York, iar ele vor fi neîndoielnic duse la bord, unde vor scoate de sub rochii faimosul lor arsenal ucigător și vor trece la capturarea vasului.

– Și ce-i cu asta? a spus cineva. Escortele ne vor captura curând după aceea. Marina.

– Nicio escortă nu este la fel de rapidă sau mai bine înarmată decât un transportor de aur, a explicat Pearly.

– Dar, chiar și așa, n-are importanță. Nu poți scoate aurul din nave dintr-astea decât dacă ai mașinării speciale și totul trebuie realizat într-un doc uscat, de mari dimensiuni.

– Vom construi propriul nostru doc.

– E ridicol, a răcnit un vânzător de droguri. Cum o să construim un doc? Chiar dacă am putea, toată lumea va observa asta. Iar când vom duce nava acolo, ne vor urmări și ne vor prinde.

– Ceea ce ne arată la ce e bun un băiat care vinde droguri, a spus Pearly. Rămâi cu drogurile până te promovez eu, tinere iepuraș! Vom construi docul doar după ce vom pune mâna pe transportor. Vom avea tot timpul pentru asta și pentru a extrage aurul făcând o gaură în seif (o gaură – măcar de atâta lucru vom fi în stare!) și vom face un foc mare sub navă, pentru a topi

aurul, care va curge ca lava drept în pușculițele noastre. Motivul pentru care vom avea tot timpul din lume, adică timp din belșug, este că, după ce punem stăpânire pe navă, o ducem spre vest, în Mlaștina Bayonne, și o trecem prin bariera de nori albi.

Prin încăpere s-a răspândit un fior și mai rece.

– Când treci dincolo de norii aceia, s-a terminat, a spus un hoț de buzunare sfios. Nu te mai întorci. Adică mori, Pearly.

– De unde să știm asta? a întrebat Pearly. N-am cunoscut pe nimeni care să îmi spună ce e de cealaltă parte. Poate se întorc și își țin gura. Poate că e grozav acolo – o mulțime de muieri despuiate, fructe în copaci, dansatoare hula cu sânii dezgoliți, mâncare pe săturate, mătăsuri, mașini, terenuri de curse unde câștigi întotdeauna... și noi am putea să ne și întoarcem. Dacă și când se va întâmpla asta, vom fi cei mai bogați oameni de pe pământ. E mai tare decât să dai lovituri în magazinele de trabucuri ca să iei benzile de pe ele, nu credeți? Gândiți-vă la E.E. Henry. Gândiți-vă la Rascal T. Otis. Au murit pentru nimica toată. Eu prefer să risc totul pentru ceva mult mai măreț.

Acest ultim argument i-a impresionat pe hoți. Erau dispuși să atace bariera de nori. Însă un om cu o experiență vastă în problemele portului (specialitatea lui era furtul de iahturi) a arătat că niciunul dintre canalele năpădite de trestii, care șerpuiau ca un labirint spre peretele alb, nu era suficient de adânc pentru a permite accesul unui vas oceanic. În plus, a spus el, văzuse zidul de nori de la mai puțin de un kilometru, în timp ce stătea pe un banc de nisip din port apărut brusc după o furtună. Zidul de nori nu rămâne în același loc, a zis el. Merge în jurul orașului, „ca una din curelele alea ale lui Moibius[1]“ și oscilează de-a lungul pământului. Câteodată dispărea, lăsând la vedere restul ținutului de dincolo de el (atunci treceau prin deschizătură trenurile transcontinentale, rulând pe șine argintii

---

[1] Banda sau bucla lui Möbius (n. tr.).

orbitoare, care fuseseră curățate până la luciu de baza agitată a zidului de nori), iar câteodată se înălța ca o cortină de teatru, dispărând cu totul sau parțial în cer. Câteodată se scufunda în pământ, lăsând doar tăcere și un peisaj însorit. Însă, când se ridica, baza se deplasa cu repeziciune pe un spațiu schimbător de câțiva kilometri. Nu existau limite privind grosimea. Se știa că traversase chiar fluviul și măturase Manhattanul, luând cu sine la plecare pe cei cărora le venise timpul.

Pearly bănuia că vor trebui să dragheze un canal cât mai aproape de zid și să se încreadă în norocul că norii vor trece peste ei la momentul potrivit. Era o treabă riscantă. Omul portului a vorbit din nou, spunând că dragarea unui canal va fi aproape imposibilă. El ar fi trebuit să traverseze Mlaștina Bayonne, unde locuiau Oamenii Golfului.

– Atunci, asta e, a spus Pearly. Ne vom război cu ei, ceea ce înseamnă că va trebui să-i ucidem pe toți. Cu cât mai curând, cu atât mai bine, înainte ca ei să prindă de veste. Sunt cumplit de feroce. Am luptat cu unul odată și era cât pe ce să mor, și asta nu s-a întâmplat în apropierea zidului de nori sau în mlaștină, ci pe teren uscat, în Manhattan, unde ajunsese la țărm după o furtună, iar eu l-am luat drept un simplu pescar. Săbiile lor zboară atât de repede, că nici nu le vezi. Va trebui să-i luăm prin surprindere. Vom merge acolo cu canoe, când bărbații sunt la muncă, ucidem femeile și copiii și așteptăm în colibele lor. Când se întorc bărbații, îi atacăm pe nepregătite și îi împușcăm din adăposturi. N-are rost să ne angajăm într-o luptă deschisă.

După ce au ieșit rând pe rând în lumina lunii care scădea – cu puțin înainte ca un torent de apă întunecată și înghețată să umple sifonul în care ținuseră întrunirea –, toți membrii bandei Codițe erau foarte binedispuși. Probabil datorită frumuseții nopții, a pădurilor umede și reci, întunecate ca fetrul, a livezii care urca dealul, a priveliștii sclipitoare și senine a orașului. S-au furișat pe câmpuri și printre copaci așa cum numai ei puteau,

savurând deja victoria împotriva Oamenilor Golfului, nerăbdători să se deghizeze în femei și să plonjeze în apa portului, îngrijorați la gândul de a străpunge norii, abia așteptând să facă focul sub navă pentru ca aurul să curgă din ea și încântați că puteau deveni cei mai bogați oameni de pe pământ, cu condiția să își păstreze curajul.

Și Peter Lake se aflase la întrunire, înghesuit într-un colț, alături de niște ucenici în vânzarea de droguri, dintre care făcea și el parte. La început fusese fascinat de acea aventură. Descrierea pe care o făcuse Pearly camerei de aur îl făcuse să se gândească la visele adânci pe care le avusese, în care animale de aur, cu pielea moale și strălucitoare, îl împungeau cu o tandră afecțiune, iar el mângâia și săruta fețele netede ale minunaților cai zburători, ale leoparzilor îmblânziți și ale focilor prietenoase. Cât de perfid și de imoral era să te gândești să prinzi lumina rară (pe care el nu o văzuse niciodată), și totuși ce minunată răzvrătire! Peter Lake și-a zis că, în felul lui aparte, dorindu-și lumina de aur, Pearly Soames dovedise adevărate atribute ale nevinovăției. Hoții organizau o rebeliune pentru a captura lumina raiului – deși își închipuiau că fac asta pentru a avea o pradă, ori pentru gravitația coloristică a lui Pearly. O jumătate de ceas, Peter Lake ascultase planul și-și dorise ca el să reușească. Ajunsese chiar să facă abstracție de locul unde se afla, așa cum era el, absolut neprimitor, și și-a imaginat că acea încăpere din granit cenușiu era de fapt o cameră fermecată, strălucitoare, iluminată de un soare interior. Însă din cauza planului ticluit împotriva Oamenilor Golfului, Peter Lake se despărțise pentru totdeauna de Codițe și trebuia să le trădeze. El, doar el, știa că Pearly nu va avea niciodată camera lui de aur.

PETER LAKE ATÂRNĂ DE O STEA

S-au scris și s-au spus multe despre Castle Garden, calea de intrare pentru imigranți, portiță spre o viață nouă, o stea în devenire. Dar cei aflați dincolo de spațiile ei tăcute au mărturisit adesea că odată, în alt timp, ea le strălucise lor sau părinților ca Poarta Sfântului Petru. În uniforme impunătoare, slujitorii ei îi întorceau din drum pe cei bolnavi sau plăpânzi, într-un proces de evaluare care era deopotrivă ca un vis și ca o lucrare birocratică. Mulți traversaseră oceanul căutând lumina și se vedeau brusc azvârliți îndărăt, rostogolindu-se prin valurile albe și oceanele verzi până când lumina scădea și se prefăcea într-o stea care lucea în bezna adâncă. Respinși, mureau...

În apropiere de Castle Garden, la un kilometru și jumătate spre sud-est, lângă partea dinspre vest a Insulei Governors, un vapor se odihnea în noaptea cețoasă de primăvară, înaintea lungii și istovitoarei călătorii înapoi spre lumea veche – Riga, Napoli sau Constantinopole. Cel mai probabil spre Constantinopole, pentru că aspectul oamenilor de pe punte și din spațiile comune tăcute, care fuseseră cândva aglomerate și răsunaseră de glasuri de om, era îndeajuns de divers ca să reprezinte marele amestec de rase care, vrând să scape de răni și foc, fugeau din Asia, Rusia asiatică și Balcani. Vapoarele care veneau

trebuiau să se și întoarcă. Și, fără pompă, îi luau cu ele pe cei siliți să facă două drumuri. Mulți dintre acești oameni erau din capul locului aproape morți și aveau să fie înmormântați pe mare, pe drumul de întoarcere. Alții erau destul de sănătoși să revină în satele lor pustii și dușmănoase, unde aveau să-și ducă zilele rămase minunându-se că plecaseră spre altă lume și se întorseseră.

În acea noapte, pe micul și cochetul vapor cu aburi aflat în largul Insulei Governors, aproape o sută de oameni au rămas treji, privind palisada strălucitoare a clădirilor și a podurilor de peste apă. Era spre sfârșitul primăverii. Aerul era cald, iar ceața foarte subțire de la nivelul solului făcea ca orașul de dincolo să semene și mai mult cu unul din vis decât ar fi fost într-o noapte mai limpede. Neputând să vadă pământul, credeau că America era o insulă sclipitoare care se ridica până la infinit din mijlocul unei mări calme.

Stăteau tăcuți pentru că erau năuciți. Inimile fuseseră cât pe ce să le sară din piept când șirul de oameni de pe punte începuse în cele din urmă să înainteze și, cu chiote de veselie, o mie de suflete coborâseră de pe schela de abordaj pe noul pământ. În acea dimineață, Brooklynul le vorbise celor buni cu clopotele de biserici, cu claxoane și sirene de vapoare. Străzile care urcau pantele dealurilor lui sclipeau și se vălureau în soare. Erau scena unei permanente mișcări, la fel ca portul, cheiurile și căile de navigație de pe fluviu. Până și aerul era plin de nori și păsări, care goneau pe aripile vântului cu o energie albă și neînfrânată. După atâta vreme petrecută în locuri chinuitoare, imigranții aproape că auzeau muzică pe măsură ce clădirile înalte și scânteietoare le apăreau în față. Era un loc din cale-afară de variat și de bogat. Porțile erau ca porțile raiului și, dacă se găsea cineva de cealaltă parte a lor care să le spună că nu e aievea, n-aveau decât să zică: „După grozăviile prin care am trecut, puterea visului meu face ca totul să fie adevărat. Chiar dacă locul ăsta

nu e tocmai marea frumusețe pe care mi-am închipuit-o, într-un fel sau altul, vreau să-l fac să devină astfel.“ În timp ce se deplasau în rând compact se uitau peste balustradă și vedeau dincolo de bariere oameni care le zâmbeau de parcă ar fi spus: „Așteptați numai! Veți avea parte de greutăți și bucurii, ca și mine.“ Semnalele veneau de pretutindeni și erau foarte puternice. Lumea care li se înfățișa era înspăimântătoare și frumoasă.

După ce coborâseră pe pământ, șirul se destrămase la baza pasarelei, iar ei pătrunseseră într-o încăpere enormă, plină de lume. Ferestrele stăteau deschise, iar aerul primăvăratic pătrundea când și când, în adieri călduțe, aducând mirosuri de flori și copaci. O familie alcătuită din trei persoane înainta pas cu pas spre capătul cozii. Bărbatul era blond și robust, cu o mustață atent îngrijită și ochi albaștri precum godetele de pe o paletă de acuarele. Soția lui avea gura moale și atrăgătoare, ceea ce sugera vulnerabilitate, sensibilitate și compasiune, dar, spre deosebire de țărănoii cu mers legănat din jurul ei, era înaltă și puternică. Îl ținea în brațe pe fiul ei, sugar. Tatăl a luat copilul când ea a intrat în sala de examinare. Oamenii de lângă el l-au crezut nebun, pentru că s-a apucat să-l mângâie cu gesturi aproape mecanice, bolborosind către el într-un mod disperat și crispat, deși nu-și putea dezlipi ochii de la ușa pe care urma să iasă soția lui. Când, într-un târziu, a apărut, ea a făcut un gest din umeri ca și cum ar fi spus că nu știa ce hotărâseră doctorii. Fără o vorbă, a luat bebelușul, fericită să-l primească înapoi, iar soțul ei a plecat spre altă cameră. Când s-a îndepărtat, a văzut că femeia avea pe spinare un simbol desenat cu cretă. Apoi a fost examinat și el. L-au pus să scuipe într-o fiolă, i-au luat puțin sânge și l-au verificat rapid, în vreme ce un funcționar scria ce spuneau ei. După ce s-a îmbrăcat, i-au făcut și lui un semn cu creta pe spate.

Spre începutul după-amiezii, înțelesul semnelor cu creta a devenit limpede. Sala aproape că se golise, dar rămăseseră în jur

de o sută de oameni. Femeia plângea deja când a apărut o oficialitate care le-a spus pe limba lor că se vor înapoia de unde au venit. „De ce?“ au întrebat ei, speriați și furioși. I-a pus să se întoarcă cu spatele și i-a zis fiecăruia cuvântul care îi ținea departe de visul lor. În cazul tânărului țăran și al soției lui, cuvântul fusese „tuberculoză“.

– Dar copilul? a întrebat ea. Pentru el este loc? Dacă noi trebuie să ne întoarcem, îl lăsăm pe el.

– Nu, a răspuns oficialul. Copilul rămâne cu voi.

Expresia de pe fața lui sugera că era ceva în neregulă dacă o mamă voia să-și abandoneze copilul.

– Nu înțelegeți, a spuse ea, tremurând. Nu înțelegeți ce am lăsat în urmă.

Însă oficialul și-a continuat drumul, mergând de-a lungul șirului de oameni pe care trebuia să îi condamne, și a dispărut în tăcere. Au rămas cu copilul în razele unei lumini electrice clare și nemiloase.

Vaporul a tras la ancoră în mijlocul portului. Asta, s-au gândit ei, în primul rând ca să nu încerce cineva să sară de pe el. Chiar și pentru cei care știau să înoate, apa era mult prea rece, distanța până la mal era prea mare, iar curenții prea rapizi. Bucăți de gheață pluteau purtate de apă, topindu-se cu zgomot, iar câteodată izbindu-se de vapor ca niște ciocane din lemn.

Tânărul a încercat să-l mituiască pe căpitan pentru a duce copilul pe țărm, dar nu avea suficienți bani și căpitanul nu s-a lăsat convins. Poate că dacă ar fi fost întorși din drum din alte motive nu ar fi fost de neconceput să revină în locul pe care îl părăsiseră cu atâta bucurie. Știau însă că vor muri și, oricât de greu le-ar fi fost să se despartă de el, erau hotărâți să lase copilul în America. Era la fel de greu ca moartea.

Stăteau în picioare lângă balustradă ori ședeau în colțuri întunecate, muți, ca și ceilalți pasageri. Dacă s-ar fi aflat în largul oceanului, s-ar fi luptat cu spaimele. Însă erau la poalele orașului

maiestuos, care strălucea și le umplea ochii cu lumină aurie. Erau uimiți de podurile arcuindu-se ca niște șiraguri de perle luminoase. Cum nu mai văzuseră așa ceva până atunci, nu înțelegeau dimensiunile și își imaginau că erau înalte de câțiva kilometri. Neputând să doarmă, și-au petrecut noaptea aceea de primăvară cu sufletul sfâșiat de invidie și regrete.

Tânărul a început să cutreiere prin sălile vaporului. De ce nu sunt îndeajuns de bărbat ca să accept asta? De ce sunt atât de lacom? Imaginea soției i-a apărut în fața ochilor. La început a dat să plângă, dar apoi s-a înfuriat. A lovit cu pumnul într-un perete despărțitor. O litografie înrămată a căzut de pe perete, iar geamul ei s-a sfărâmat, împrăștiindu-se pe coridor. „Lacom!“ a strigat el, luptându-se cu nimic și cu tot ce a existat vreodată, în aceeași clipă. Chiar în fața lui se găsea o ușă din panouri de lemn, care parcă aștepta să fie lovită cu piciorul. A izbit-o cumplit de tare cu gheata și a scos-o din țâțâni. A căzut pe podea cu atâta zgomot, încât în acea clipă s-au întâmplat mai multe lucruri. Luminile din cameră s-au stins. Iar ușa unei scări de tambuchi s-a închis.

O clipă a înghețat, temându-se că toți membrii echipajului au auzit zgomotul. Însă după aceea și-a amintit că aproape toți plecaseră cu barca la țărm. Câțiva ofițeri rămăseseră la bord și stăteau pe scaune, cu picioarele rezemate de balustrada punții de comandă, fumând și discutând, în timp ce urmăreau luminile orașului. Iar ei se aflau prea departe ca să audă.

A pășit înăuntru pentru a aprinde lumina. Se găsea într-un fel de sală de ședințe. Scaune îmbrăcate în piele verde stăteau în jurul unei mese din lemn de culoare închisă. S-a uitat prin încăpere, a stins lumina și a pornit spre punte.

Ajuns la jumătatea holului, s-a oprit. L-a cuprins un fior și s-a cutremurat. Apoi s-a întors în goană, a intrat, a găsit comutatorul și a văzut ce îl făcuse să revină. Într-un colț, sub un hublou, exista o machetă din lemn a vaporului, *City of Justice*,

o imitație de aproape un metru, un metru și un sfert. Avea chilă cu greutăți pentru a pluti, catarge și coșuri de fum. Era construit în atâtea detalii, încât și-a imaginat în interiorul lui o mică încăpere în care un bărbat stătea și privea un model de vapor, înăuntrul căruia se găsea altă cameră și alt model, până când ultimul dintre ele nu mai era mic, ci mai mare decât universul, răsturnând ciclurile și ritmurile dimensiunilor într-un punct de întoarcere inevitabilă.

Era un bărbat ordonat, care nu ar fi spart niciodată o ușă cu piciorul și nici n-ar fi dat cu pumnul în ziduri. Numai că în după-amiaza aceea el și tânăra lui soție primiseră ceea ce socoteau a fi o sentință la moarte. A ridicat unul dintre scaunele grele și a lovit cu el caseta din sticlă. S-a auzit o nouă bubuitură, iar cioburile s-au împrăștiat la podea. Într-un fel, asta l-a însuflețit.

Pe duneta întunecată și pustie, el și soția lui au legat vaporașul cu sfori și l-au coborât pe apă. Nu doar că plutea, dar avea o bună asietă, refuzând să se răstoarne chiar și când un val enorm, stârnit de un remorcher în trecere, a lovit vasul real și s-a năspustit asupra modelului ca un val mareic. În ciuda stabilității sale remarcabile, avea aproape treizeci de centimetri de bord liber, plutind foarte bine și având pescaj de prisos. După ce l-au scos din apă, tânărul a căutat o trusă de scule. Pentru un om care învățase să doboare uși, acest lucru era destul de ușor pe un vapor pe jumătate părăsit. Când s-a întors, a folosit o daltă ca să facă o gaură la pupa, în spatele celui de-al doilea coș de fum. Vârând mâna înăuntru, a descoperit că interiorul gol era spațios și uscat. Până dimineață a făcut un pătuț înăuntru și un orificiu de aerisire cu o clapetă care-l închidea, dacă trecea un val peste machetă, iar apoi îl deschidea.

Când soarele, care căpăta tot mai multă putere, a promis prima zi călduroasă a primăverii, au pus sugarul în vaporaș și l-au coborât peste copastie. L-au urmărit navigând iute prin apa verde și însorită, până când l-au pierdut din ochi. Femeia a

plâns, pentru că tot ce iubea mai mult pe lume avea să dispară în curând.

– Îți părăsești copiii, a spus bărbatul, și ei își croiesc singuri drum. Ar fi fost aproape același lucru...

Incapabil să continue, s-a uitat la fața ei, la gura nesigură, care ajunsese ca o linie subțire și strâmbă. Nu mai era protegu-itorul ei. Deveniseră îngrozitor de egali, iar când s-au strâns în brațe, a fost un gest care se deosebea de orice făcuseră până atunci, pentru că însemna sfârșitul. În acea după-amiază, vaporul a ridi-cat ancora. Sirena a răsunat tunător. Pe coșuri au ieșit aburi, care s-au înălțat în vălătuci albi și îngemănați.

Vaporașul *City of Justice* sălta pe valuri ca un ponei, pătrun-zând și ieșind din vârtejurile schimbătoare care se creează în cursa mareică dintre Brooklyn și Manhattan. Nimeni nu l-a văzut navigând prin traficul din port, scăpând în câteva ocazii de a fi strivit ca un ou sub provele unor barje sau vapoare cu aburi uriașe, ori de a fi străpuns de feriboturi în deplasările lor somnolente de la un mal la celălalt. La căderea serii, vaporașul se îndrepta spre țărmul ținutului Jersey și Mlaștina Bayonne.

Aceasta din urmă era un loc misterios, cu canale încâlcite și imposibil de cartografiat și cu golfuri mari, care apăreau brusc în fața ochilor după ce ieșeau din tuneluri înguste de apă – o topografie cu o viață proprie, modificată încontinuu de gravura complicată a zidului de nori. *City of Justice* și-a croit drum încet în susul canalelor și printre trestii. Într-un golf lat, în care apa era mai mult dulce decât sărată, din cauza celor șase râuri ce se vărsau pe acolo în mare, *City of Justice* s-a ciocnit de un banc de nisip alb și s-a oprit. A stat acolo o noapte întreagă și caldă, sub cerul cu milioane de stele, iar micuțul n-a scos un sunet, legănat fiind de valurile lenețe ale lacului, până a adormit.

Oamenii Golfului aveau o zicătoare criptică: „Adevărul nu e mai rotund decât ochiul unui cal.“ Indiferent ce însemna asta,

vânând și pescuind, ei au transmis-o din generație în generație. Se deplasau atât de rapid printre bancuri, cu bărcile împinse cu prăjini, încât nici pescărușii albaștri nu se puteau mișca mai repede. Umblând printre ele ca niște forțe naturale privilegiate, erau atât de uniți cu aerul și apa mlaștinii, încât puteau depăși în iuțeală zidul din nori. Deși puțini oameni de pe uscat văzuseră asta, priveliștea unui grup de Oameni ai Golfului, zdrențăroși, urlând și chiuind, în timp ce alergau în fața norului în galop, era extraordinară. Pentru că zidul din nori era îndeajuns de iute pentru a învălui vulturii. Însă Oamenii Golfului îl puteau învinge chiar și vâslind într-o canoe, căci padelele lor despicau apa ca niște motoare uriașe și, cu grimase pe fețele lor necizelate și păroase, ei făceau provele acelor ambarcațiuni să planeze primejdios, străpungând apa albă și trestiile sfărâmate. Țâșneau în fața zidului de nori și, când goana se încheia, se azvârleau în apă ca să se răcorească. Așa cum un fierar își aruncă fierul încins într-o cadă pentru a-l face să sfârâie și să scoată aburi.

Astfel, neîngrijiții și ciudații Oameni ai Golfului nu se temeau să pescuiască sau să caute scoici în frumoasele lacuri și în canalele pustii din apropierea marelui zid de nori. De fapt, ei voiau mai tot timpul ca zidul de nori să apară, să măture și să colinde peste bancurile gălbui de nisip și peste trestiile aurii și să ilumineze apa în urma lor. Le plăcea să se ia la întrecere cu el în canoele lor subțiri și erau singurii oameni din lume care reușeau să îl învingă: dacă îi prindea, ei știau anumite vorbe care, odată rostite, îl puteau face să se răzgândească și să nu-i mai înșface. Cu toate astea, erau primitivi, ignoranți, violenți și murdari. Era probabil prețul plătit pentru accesul la lacurile fecunde, cu apă mică, de la poalele zidului de nori. Așa erau ei!

În ultimele ore ale nopții senine, când *City of Justice* s-a împotmolit într-un banc de nisip de pe lac, Humpstone John, Abysmillard și Auriga Bootes, cu toții Oameni ai Golfului, au

pornit să pescuiască roșioară de mare, pești care înotaseră prin labirintul canalelor, ajungând din Fluviul Hudson până în lacuri. Cei trei Oameni ai Golfului au băgat de seamă că zidul de nori se agita la vreo trei kilometri depărtare. Bubuia, se învolbura, curgea, clocotea, trosnea, striga și cânta – o serie de repezișuri perfect la limită. Și-au aruncat năvoadele. Apa era proaspătă și dulce, iar trestiilor începuseră să le dea muguri verzi.

Când a răsărit soarele, vântul a fugit din calea lui, șuierând printre trestii și peste nisip și apă. Lumina a lucit umed și s-a transformat în fața ochilor lor: când aurie, când roșie, când albă sau galbenă. Iar din apă se înălțau tonuri – tonuri precum clopotele sau oboaiele sau precum cântecul corurilor din lumi neimaginate. Când valul de lumină s-a spart, dând naștere unei spume albe la baza zidului, și s-a retras pentru a umple creuzetul orașului și al golfului cu strălucirea și căldura sa, Oamenii Golfului au simțit prezența a ceva puternic și binevoitor, ca și cum sunetul și lumina ar fi prevestit un puternic tsunami de aur care într-o zi avea să măture totul pentru a se izbi de zid. Auziseră despre asta. Auziseră despre atotputernica strălucire care se va răspândi peste golfuri și oraș, de lumina care va face piatra și oțelul să devină translucide. Sperau ca într-o zi să vadă asta, dar nu visau că vor vedea. Dimineața, totuși, îi urmăreau rămășițele măturând ușor țărmul.

Pescarii aruncaseră năvoadele și le scoseseră de câteva ori, după care se opriseră pentru a se odihni și a se înfrupta cu pește uscat, ridichi, pâine tare și bere din scoici. Cea mai stimulatoare dintre băuturile alcoolice, berea din scoici făcută de Oamenii Golfului își schimba culoarea în funcție de timp și temperatură și era perfectă când devenea violetă. Asta însemna că era rece, groasă și seacă – o ambrozie de nedescris, care făcea miedul să pară urină de cal. Stăteau în canoea lungă și mâncau în tăcere. Auriga Bootes, ai cărui ochi scrutau mereu

orizontul, plimbându-se de la mare spre cer, s-a ridicat drept în picioare și a arătat cu degetul.

– Un vapor în lac, a spus el cu mare surprindere, pentru că apele lacului erau mult prea mici pentru a permite navigația vapoarelor.

Humpstone Jones, un înțelept al Oamenilor Golfului, a ridicat privirea, însă nu a văzut nimic. Întrucât știa dimensiunile estuarului, își adaptase ochii pentru a zări un vapor adevărat și a trecut cu privirea peste *City of Justice* cu doar zece sau douăzeci de grade.

– Unde, Auriga Bootes? a întrebat el.

Mestecând zgomotos, Abysmillard a aruncat o privire în jur, dar nu a văzut ceva care să treacă drept vapor.

– Uite, acolo, John, acolo! i-a răspuns Auriga Bootes, continuând să arate în aceeași direcție.

Apoi l-a văzut și Humpstone John.

– Pare foarte departe, a zis el, dar în același timp aproape. Nu se mișcă. Probabil că a fost scuipat de zidul de nori și lăsat să eșueze. S-ar putea să aibă marfă la bord – pușți, unelte, scule, melasă –, iar, auzind astá, Abysmillard s-a înviorat, căci pentru el melasa era o delicatesă magnifică – și s-ar putea să existe pe el suflete derutate.

Au lăsat mâncarea deoparte și au început să vâslească spre *City of Justice*. Au ajuns la vaporaș mai repede decât și-au închipuit și au rămas, dominatori, deasupra lui.

Ca o maimuță, Abysmillard și-a atins trupul, pipăindu-și coastele, nasul și genunchii. Nu era în stare să înțeleagă ce se petrecea și credea că devenise uriaș. Ceilalți doi și-au dat seama ce aveau în față, dar iluzia a rămas, pentru că vaporul fusese lucrat cu iscusință. Lemnul arboradei și al punților era mai închis la culoare decât cel de nuc lăcuit. Imitația de oțel a corpului vasului era neagră și mată precum flancul unui taur. Iar

ornamentele din alamă erau pătate de parcă ar fi stat ani în șir pe mare, nu într-o casetă din sticlă.

– Vezi asta? a spus Humpstone John, arătând spre numele vasului, zugrăvit cu alb. Asta se cheamă scris.

– Ce e aia scris? a întrebat Auriga Bootes, holbându-se la coșul de fum, despre care credea că e ceea ce Humpstone John numise „scris“.

– Asta, i-a răspuns Humpstone John, arătând direct spre probă.

Auriga Bootes s-a aplecat și a zgâlțâit ancora cu degetele.

– Asta? a întrebat el.

– Nu. Chestia aia albă de acolo.

– A, ăla? Deci ăla e scrisul. Și ce face el?

– E ca vorbirea, dar nu scoate sunete.

– E ca vorbirea, dar nu scoate sunete, a repetat Auriga Bootes.

Împreună cu Abysmillard, a început să râdă greoi, ca un nechezat. Uneori, gândeau ei, în ciuda înțelepciunii lui, Humpstone John era prost făcut grămadă.

Vaporul miniatural nu era o pradă grozavă, totuși au hotărât să-l ducă acasă și l-au legat cu o sfoară de prova canoei, ca să-l remorcheze . Când au ajuns cam pe la jumătatea lacului, copilul s-a trezit și a început să plângă. Cei trei Oameni ai Golfului au rămas cu padelele în aer. Nemișcați, în timp ce de pe padele se prelingeau picuri de apă, s-au aplecat să vadă de unde venea sunetul. Humpstone John a scormonit printr-un morman de cârpe din pânză groasă, socotind că vreun Om al Golfului uitase din greșeală un bebeluș acolo, ori îl pusese, ca să facă o glumă. Nu a găsit nimic, dar țipetele copilului au continuat. Încă alunecând pe apă, a tras de sfoară și a adus aproape *City of Justice*. Suntele veneau dinăuntru. Humpstone John a scos de la brâu o sabie lată și a desfăcut vaporul cum ai sparge un ou cu cuțitul. Vrăjitor în arta de a mânui săbia, ca toți Oamenii Golfului, a apreciat grosimea și rezistența lemnului când a lovit cu lama

de oțel și nu a pătruns mai mult decât era nevoie pentru a desface cochilia. Sabia a revenit la centură înainte de a apuca să strălucească în soare, în clipa în care cele două jumătăți ale vaporașului acum distrus s-au despărțit și s-au răsturnat, iar bebelușul atârna deja în aer. Auriga Bootes a înșfăcat copilul înainte de a atinge apa și l-a aruncat pe fâșiile din pânză groasă. Apoi, fără să se mai gândească vreo clipă la cele întâmplate, au continuat să vâslească. Nu avea rost să discute despre asta. Și, chiar dacă ar fi vrut, Abysmillard tot nu ar fi putut să vorbească. Era o fire tăcută, așa că pentru el era ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Cât despre ceilalți doi, pentru ei mai apăruse o gură de hrănit, încă un copil care va râde și va chicoti în colibele lor.

Până la vârsta de doisprezece ani a fost unul de-ai lor. Îl botezaseră Peter, iar apoi, ca să îl deosebească de alți câțiva băieți cu același prenume, îi aleseseră un nume de familie care se potrivea felului în care se gândeau la el – copilul apărut din Lac (Lake). A învățat cu repeziciune mai tot ce putea deprinde de la ei și a ajuns să se priceapă la toate lucrurile pe care ei le știau. Nu exista educație oficială, iar copiii își însușeau cunoștințele Oamenilor Golfului pe măsură ce creșteau. De exemplu, iscusința lor în a mânui sabia era fără egal, cerând o coordonare și o forță ieșite din comun. Dar, mai mult, trebuie să găsești drumul spre voința proprie a tăișului, ca și cum lovitura ar fi existat deja în el și nu trebuie decât confirmată. Peter Lake a învățat să mânuiască sabia din prima, când avea unsprezece ani.

Se afla în partea din spate a canoei și vâslea, iar bătrânul Humpstone John tocmai aruncase prostovolul. Chiar atunci au văzut o siluetă care se îndrepta spre ei de-a lungul dunelor ce duceau spre zidul de nori, care, în acea zi, era turbulent și cenușiu. Când era tulburat, deseori făcea lucruri ciudate. Bărbatul care se apropia părea să vină chiar dinspre barieră. Era amețit,

dar bătăios și semăna ori cu un războinic japonez din vechime, ori cu un evadat de la un azil de pe Cape May. A venit direct spre ei, ținând mâna pe sabie și strigând în cea mai ciudată limbă pe care o auziseră Humpstone John sau Peter Lake. Nu era engleză și nu era nici limba Oamenilor Golfului. Bănuind că nou-venitul se credea în alt timp sau în altă țară, Humpstone John a spus:

– Aici e mlaștina. Probabil că vrei să ajungi în Manhattan. Dacă termini cu urlatul, te ducem noi acolo, unde probabil că o să dai de alții ca tine și, chiar dacă nu, acolo nu e genul de loc în care lumea să bage de seamă purtarea ta de pe alte tărâmuri. Și mai bine ai înceta cu bolboroseala ta și ai vorbi englezește!

Drept răspuns, războinicul a înaintat prin apa până la genunchi și s-a răsucit iute, abordând o poziție care indica începutul luptei. Humpstone John bănuia că, oricât de conciliant ar fi fost, tot avea să urmeze o luptă. A oftat când samuraiul sau ce era el a scos o sabie lungă și argintie și s-a năpustit spre canoe, răcnind ca un om îmbrâncit într-o prăpastie. Humpstone John și-a aruncat prostovolul în aer, și-a scos sabia din teacă și i-a întins-o lui Peter Lake.

– Încearcă tu, a spus el. E o cale potrivită pentru a învăța.

– De unde s-o apuc? a întrebat Peter Lake.

– Ce să apuci?

– Sabia.

– De mâner, firește. Mai repede...

Războinicul se afla la jumătate de metru de canoe. Sabia lungă și grea se întindea de la ceafă până la glezne, ținută ca de un călău, înainte de lovitura inevitabilă. Fața îi era schimonosită, astfel că arăta ca un pește-balon. Sabia a început să coboare.

– Ai face bine să parezi lovitura aia, a spus Humpstone John calm.

Peter Lake a ridicat sabia lată perpendicular cu a adversarului său, la țanc pentru a se auzi o ciocnire înfiorătoare de metal pe metal.

– John, acum ce fac? a întrebat Peter Lake, în momentul în care sabia războinicului a alunecat de pe a lui și a făcut o tăietură adâncă în bordajul canoei.

– Încearcă o lovitură în sus, pe sub brațul cu arma. Repede!

– John, dar își folosește ambele brațe, a spus Peter Lake, aplecându-și capul când o lovitură șuierătoare a trecut, aproape invizibilă, prin locul în care fusese gâtul lui mai devreme.

– Corect. Humpstone John a rămas o clipă pe gânduri. Încearcă-le pe oricare dintre ele.

Spadasinul a scos un țipăt îngrozitor în momentul în care a împuns cu sabia, pe care o ținea cu ambele mâini, spre inima lui Peter Lake. Acesta din urmă a parat-o și în vâltoare a retezat mare parte din barba lui Humpstone John.

– Ei, drace! a exclamat bătrânul. Țin la barba asta.

– Am înțeles, a răspuns tânărul Peter Lake și a mișcat sabia lată și ascuțită ca briciul într-o lovitură rapidă în sus, tăindu-l adânc pe adversar la brațul stâng. Asta a părut să trezească ceva în el, pentru că au urmat alte câteva mișcări, atât de rapide, încât au fost aproape invizibile, și atât de grațioase, încât păreau să facă parte dintr-o singură mișcare. A fost cât pe ce să îi scoată intestinele atacatorului, care și-a lepădat sabia în apa mică și a pornit împleticit spre zidul de nori – care l-a primit ca o ambulanță sau ca un antreprenor de pompe funebre (nu s-a aflat niciodată).

– Să recuperez sabia lui? a întrebat Peter Lake, încă tremurând, dar extrem de mândru că supraviețuise primei lupte.

– A cui sabie? a vrut să știe Humpstone John, care se apucase din nou de pescuit.

– A celui cu care am luptat.

– Sabia lui? La naiba, e din tinichea. Las-o acolo unde e.

Peter Lake putea goni puțin mai repede decât zidul de nori când acesta oscila de-a latul bancurilor de nisip și știa că nu va rămâne niciodată fără adăpost sau hrană atâta vreme cât în apă existau trestii, printre care pești, scoici și crabi înotau ori se târau. Putea recita destul de bine în limba Golfului, în vreme ce înțelepții priveau fix în focul muribund, mulțumiți de aptitudinile lui. Ca toți copiii de aceeași vârstă ai Oamenilor Golfului, tocmai începuse să doarmă cu sora lui. Oamenii Golfului practicau asta (motiv pentru care Abysmillard era așa cum era) fără a se gândi că nu era o idee bună. Peter Lake a fost lăsat cu sora lui Anarinda de timpuriu. Nu era chiar fratele ei și, în orice caz, ea nu a conceput –nicio fată n-o făcea la început. Anarinda era foarte frumoasă, iar Peter Lake era încântat. I-a întrebat pe Abysmillard și pe Auriga Bootes cât timp putea să facă ceea ce tocmai învățase. Abysmillard nu avea habar de asemenea lucruri, iar Auriga Bootes l-a trimis pe Peter Lake la Humpstone John, care i-a răspuns:

– Patru sau cinci sute de ani, în funcție de bărbăția ta și de cum măsori tu un an.

Fără a se sinchisi de definiții, Peter Lake s-a gândit că se găsea într-o situație foarte bună, pentru că, indiferent ce ar fi fost un an, el părea să țină o eternitate, iar goliciunea Anarindei și felul în care decurgeau lucrurile când se rostogoleau împreună în căldura colibei era extrem de distractiv. Dacă asta avea să dureze încă patru sau cinci sute de ani... ei bine, ce altceva și-ar mai fi putut dori cineva? În primăvara aceea s-a simțit tare satisfăcut și, socotind că situația va dura douăsprezece secole, a cântat, a dansat și a fredonat cântecele pe care le făcuse despre Anarinda:

Of, Anarinda, cu piept rotund ca scoica,
Ai coapse ca al plăticii suflet
Și părul auriu ca paiele din fân.
Clopotul meu va scoate-n tine sunet,
Anarinda, te vreau la al meu sân.

Însă acea fericire nu a dăinuit nicidecum cinci sute de ani. De fapt, nu a ținut nici o săptămână, pentru că Humpstone John l-a înștiințat că trebuia să plece. Nu putea rămâne cu Oamenii Golfului, pentru că nu se născuse printre ei. Îl îngrijiseră bine vreme de doisprezece ani. Acum era liber să se descurce de capul lui.

Peste un an sau doi ar fi murit de dorința de a traversa golful, ca toți băieții de vârsta lui. Însă era încă destul de tânăr ca să simtă că mlaștina era totul pe lume și pentru a fi fericit că dincolo de ea mai exista ceva – de-asta l-au trimis de acolo. Erau conștienți că, pentru a supraviețui în Manhattan, înainte de a ajunge acolo, va trebui să afle câte ceva despre amărăciune. Și amar era gustul pe care și-l va aminti întotdeauna despre momentul când l-au lăsat singur să traverseze cu barca. I-au dat o coroană din scoici și un colier din pene (simbolul lor pentru bărbăție), o sabie, un năvod nou, o pungă cu pește uscat și un urcior de bere din scoici. I-au spus că așa era pregătit să se descurce în oraș. Nu se gândise niciodată prea mult la Manhattan, pentru că i se păruse a fi un șir de munți înalți și cenușii, care luminau noaptea. Era trist că pleacă, dar își imagina că va găsi insulițe înțesate de pește, colibe confortabile pline de anarinde și o viață care nu se deosebea de cea pe care o dusese până atunci. A făcut traversarea într-o seară devreme, la sfârșitul primăverii.

Manhattan, un regat îngust și înalt, la fel de plin de speranță ca oricare altul, i-a explodat în față cu toată forța, un palat măreț și imperfect, cu cosițe din oțel, având o sută de milioane de încăperi, multe grădini terasate, bazine, pasaje și metereze deasupra fluviilor și râurilor. Construit pe o insulă de pe care podurile se întindeau spre alte insule și spre uscat, palatul cu o mie de turnuri înalte era lipsit de apărare. Îi primea pe toți cei care voiau să intre, fiind cu mult mai mare decât orice altceva ce nu putea fi cucerit niciodată, ci doar siluit. Nou-veniții,

invadatorii și locuitorii înșiși erau atât de derutați de multiplicitatea, diversitatea, vanitatea, mărimea, brutalitatea și grația lui, încât pierdeau din vedere ce era el. Sigur, era o structură simplă, împărțită cu râvnă, atrăgătoare și plăcută, un stup extraordinar al imaginației, cea mai mare casă construită vreodată. Peter Lake și-a dat seama de acest lucru încă din clipa când a ajuns pe Bowery cu coroana lui din cochilii și cu colierul din pene, la ora cinci după-amiaza, într-o zi de vineri din luna mai.

Ținea într-o mână berea violet, din scoici și în cealaltă punga uleioasă din piele de raton, în care avea sărățelele de pește. Era stupefiat, dar învăța repede. Primul lucru care i s-a întâmplat a fost furtul canoei în clipa când a coborât din ea pe un chei aproape de South Street. Nici nu întorsese bine spatele, când niște siluete întunecate au apărut dintre mormane acoperite cu mușchi și au luat-o cu ele de parcă ar fi dispărut în iad. După cinci minute, a văzut câțiva băieți cărând bucăți spintecate din canoe, pentru a fi vândute drept lemn de foc. Până a ajuns în Bowery, lemnul ardea sub carnea sfârâindă de păsări, porci și vaci, pregătită de vânzare pentru trecători. Imediat ce flăcările au murit și au așezat un alt porc sau miel pentru o nouă friptură, bucătarii de pe trotuare le-au vândut cenușa unor epave umane de culoare cenușie, care cărau saci uriași cu tăciuni și cenușă pentru fabricile de chimicale și sere. Peter Lake s-a apropiat de unul dintre aceștia și a arătat cu degetul spre sacul enorm care aproape că îl ascundea pe cărăuș, lăsându-i la vedere doar capul cu păr cărunt și ochii injectați, care stăteau să-i iasă din orbite.

– Asta e canoea mea, a spus el.

– Unde ți-e canoea? a întrebat nenorocitul apăsat de sac.

– Acolo, a răspuns Peter Lake, continuând să arate spre sac.

– Acolo ți-e canoea, a zis cărăușul de cenușă, măsurându-l pe Peter Lake de la coroana din scoici și până la ghetele din piele de șobolan. Bine, atunci, dacă nu te superi, bătrânul Jake Salween

o să se slujească de ea ca să ajungă în China... O zi bună, băiete! Curând o să te ducă la Overweary.

– Overweary?

– De parcă n-ai ști! Dă-te la o parte din calea mea, pitic nebun!

Lui Peter Lake i se părea că orașul, ori ceea ce văzuse din el, semăna cu zidul de nori. Mișcarea lui, zgomotele ce răsunau din toate părțile, marea vitalitate, l-au izbit ca un zid de nori, ca un covor care clocotește. Însă, în vreme ce zidul era alb, orașul era o paletă de culori explozive. Formele și geometria lui l-au fascinat – vâlvătăile oranj din ferestrele limpezi de la etaje; strălucirea ca un clopot, de culoare verde și alb, a unei lămpi cu gaz; limbile săltărețe ale focurilor; camerele înroșite de căldura mangalului; caii cu copite negre, potcovite, care mergeau grațios la trap în fața caleștilor lăcuite; acoperișurile ascuțite și triunghiulare; baletul mulțimilor când urcau trepte, dădeau colțuri și traversau străzile; zgomotele guturale ale utilajelor (auzea în depărtare un sunet înfundat, asemănător cu acela scos de zidul de nori, dar era zgomotul motoarelor, al volantelor și al preselor); străzi mărginite de pânze, unele vălătucite sau întinse pe catarge, dincolo de clădiri, altele coborând precum lama unei ghilotine; strigătele vânzătorilor costumați; clădirile (nu văzuse niciodată clădiri) în adâncul cărora se aflau șiruri de lămpi sclipitoare (niciodată nu văzuse lămpi), copăcei și mese și nenumărate femei frumoase, cu o ținută dreaptă care, spre deosebire de Femeile Golfului, purtau straie ce le făceau să arate ca niște păsări ale junglei, cu pielea mătăsoasă, deși mai pieptoase și câteodată mai distante. Până atunci nu văzuse uniforme, cărucioare, ferestre din sticlă, trenuri și mulțimi de oameni. Orașul i-a explodat în față prin inelul de scoici albe care îi încorona capul. S-a învârtit prin arșița și tumultul de pe Broadway și Bowery, fără să înțeleagă tot ce vedea. De exemplu, un bărbat răsucea maneta unei cutii, iar din ea se revărsa muzică, în vreme ce o mică ființă, pe jumătate animal, pe jumătate om, dansa pe stradă și

aduna tot felul de lucruri în pălărie. Peter Lake a încercat să-i vorbească. Omul care rotea manivela a spus că ar fi bine să-i dea niște bani creaturii.

– Ce sunt banii? a întrebat Peter Lake.

– Banii sunt ce-i dai maimuței ca să nu se pișe pe tine, i-a răspuns flașnetarul.

– Banii sunt ce-i dai maimuței... altfel, maimuța se pișă pe tine, a repetat Peter Lake, încercând să priceapă. Când și-a dat seama că micuțul om în costum roșu era „maimuța", a înțeles că maimuța chiar se pișa pe el. A făcut un salt înapoi, hotărât (între altele) să obțină niște bani.

După o oră era mai obosit ca niciodată. Îl dureau labele picioarelor și avea mușchii încordați. Își simțea capul ca un cazan azvârlit în josul scării. Orașul era ca un război – bătăliile se purtau pretutindeni, iar pe străzi erau oameni disperați, care se deplasau în grupuri, furișându-se. Îi auzise pe Oamenii Golfului vorbind despre război, însă ei nu spuseseră nicicând că el putea fi înhămat, ținut cu capul plecat și făcut să alerge pe loc. Pe câteva mii de kilometri pătrați de străzi existau multe armate violente care interacționau independent – zece mii de prostituate doar pe Broadway; jumătate de milion de copii abandonați; jumătate de milion de ologi și orbi; zeci de mii de infractori activi, prinși într-o luptă permanentă cu tot atât de mulți polițiști; și un număr uriaș de cetățeni de treabă care, în viețile lor de zi cu zi, se purtau la fel de feroce și rapace ca și câinii sălbatici din alte orașe. Ei nu cumpărau și nu vindeau, ci dădeau lovituri ucigătoare și se eliminau unul pe altul. Nu umblau pe străzi, ci înaintau pieptiș, ca sulițașii, cu dinții încleștați și inimile bubuind. Deosebirile dintre diferitele genuri de desperado și locuitorii obișnuiți erau atât de subtile, încât devenea aproape imposibil să descoperi un om cinstit. Un judecător care pronunța sentința împotriva unui infractor merita, probabil, o pedeapsă de zece ori mai severă și exista posibilitatea ca într-o

bună zi să o și primească din partea unui coleg de breaslă de patru ori mai corupt decât el. Tot orașul era o roată a norocului mult mai complicată decât oricare alta construită până atunci. Era un model apropiat de cel al proceselor absolute ale sorții, când deopotrivă inocentul și vinovatul erau azvârliți laolaltă într-un tambur uriaș și supraaglomerat, împinși de-a lungul unor labirinturi presărate cu tot felul de capcane, surprinși murind în beciuri lipsite de aer ori înălțați pe platforme cu priveliști mărețe.

Peter Lake nu avea habar de ce simțea și de nimic din ce i se întâmpla, așa cum niciun pacient din sala de operație nu știe ce i se întâmplă în timp ce este tăiat și cusut. Era copleșit de percepții. Orașul era o cutie în flăcări, iar el se afla înăuntru, arzând și cutremurându-se, străpuns permanent de imagini prea acute pentru a fi ierarhizate. S-a târât prin labirintul de străzi, ducând cu el berea violet și sărățelele din pește. Acolo nu existau golfuri, nici colibe și nici locuri nisipoase și moi, unde să se întindă.

Însă existau anarinde. Atât de multe anarinde erau, încât s-a întrebat dacă mai era întreg la minte. Apăreau pretutindeni, în lături, deasupra, dedesubt, în interiorul cutiilor cu fațadele din geam, ca peștii care înoată ispititor în bancuri, râzând și parcă învingând atracția gravitațională. Iar numărul lor era nesfârșit. Curgeau ca un fluviu. Aveau glasurile delicate precum cristalul, clopoțeii, păsările și cântecele. A hotărât că era cel mai bine dacă alegea o anarindă care să îl ducă acasă la ea. Acolo puteau să mănânce sărățelele din pește, să bea berea de scoici, să își lepede hainele și să se rostogolească în locurile moi în care dormeau ele. O va alege pe cea mai arătoasă pe care o va găsi. La urma urmelor, ce anarindă îi putea rezista când se prezenta în fața ei cu scoici, pene și blănuri și având un urcior plin cu bere de scoici prins la brâu? Pe lângă el au trecut multe anarinde, toate frumoase. Însă cea pe care a ales-o arăta cu adevărat ieșită din comun. Era aproape de două ori mai înaltă decât el. Fața ei lată

era de o frumusețe atât de perfectă, deasupra gulerului cenușiu înalt (de care era prins un smarald), încât părea o zeiță. Avea o capă din samur, dar și alte bijuterii în afara smaraldului. Era minunată, mai ales că era pe cale de a păși într-o cutie neagră și lucioasă, trasă de doi cai musculoși.

Peter Lake s-a apropiat de ea și, printr-o mișcare a încheieturii, a făcut semn întâi spre punga în care avea sărățele din pește, iar apoi spre urcior, după care a ridicat bărbia și a bătut din picioare, etalând gestul insolent al împerecherii specific pentru Oamenii Golfului. Coroana din scoici zornăia, iar penele lui fluturau. La început a crezut că avusese succes, deoarece ochii ei au rămas căscați de uimire. Însă apoi a văzut o expresie de spaimă apărându-i pe față, ca un nor care trece peste lună. Ușa i s-a trântit în nas, iar cutia s-a îndepărtat.

A repetat acel act de seducție de câteva ori, dar până și cele mai jerpelite dintre anarinde l-au privit cu dispreț. Așa epuizat și abătut cum era, a continuat să rătăcească, în căutarea unui adăpost, pentru că noaptea deja se lăsase. Nu știa încotro se îndrepta, străzile erau foarte multe și încârligate, încât n-a trecut de două ori prin același loc. Oriunde mergea descoperea scene memorabile (un câine care făcea tumbe, un bărbat care, înfășurat într-un cearșaf alb, arunca blesteme asupra unei mulțimi de oameni, ciocnirea dintre două care mortuare). După trei ore (era doar opt seara) Mlaștina Bayonne i s-a părut atât de pierdută în zare ca o altă lume, îndepărtată, și atunci și-a dat seama că era rătăcit într-un vis îndelungat și magnific. Scenele și culorile s-au înmulțit, împinse ca valurile unei furtuni, până când a început să se legene pe picioare amețit.

Apoi a ajuns la un mic parc, un pătrat înconjurat de clădiri de piatră. Era tăcut, verde-închis și la fel de pașnic și promițător ca smaraldul așezat pe pâsla de angora de culoare cenușie. Acolo erau copaci, iarbă moale și spații umbrite. În mijloc se găsea o fântână arteziană. De jur împrejur, lămpile cu gaz străluceau

printre copacii care se legănau în vânt, proiectând în jur jocuri de lumini și umbre. Iar o anarindă dansa acolo împreună cu o alta. Una era scundă, avea părul roșcat și purta o bluză verde. Cealaltă era mult mai mare și mai senzuală (cu toate că nu depășea cu mult vârsta lui Peter Lake), avea păr blond, care îi flutura liber, și obraji îmbujorați și purta o bluză de culoare crem. Dansau braț la braț în jurul artezienei, un vechi dans olandez, iar obrajii li se atingeau și brațele li se împleteau. Nu dansau pe muzică, fredonau ceva. Și, din câte vedea Peter Lake, nu aveau alt motiv să danseze decât că era o noapte excepțional de frumoasă.

Anarindele purtau încălțări largi, care loveau macadamul scoțând sunete vesele și goale, și se aplecau și se învârteau cu o asemenea plăcere, încât Peter Lake a vrut să li se alăture. După ce și-a așezat laolaltă ulciorul, punga și sabia, a făcut un salt în spațiul deschis pentru a dansa. A făcut-o oarecum ca indienii, de la care Oamenii Golfului învățaseră demult dansurile scoicilor și rondele stranii care imitau trestiile bătute de vânt. Pentru că cele două fete erau atât de fericite, Peter Lake a executat un dans al lunii. A sărit și s-a ghemuit și a jucat de pe un picior pe celălalt, ambele fiind înfășurate în bl̦ănuri. Imediat ce au observat scoicile care zornăiau, ele au început să se rotească în jurul lui. Imaginea pe care o alcătuiau împreună era plăcută pentru ochii trecătorilor, care le-au aruncat bani argintii la picioare. Acele lucruri erau bani, așa știa Peter Lake. Însă, deși ajunsese să afle ce erau, nu a înțeles multă vreme asta, pentru că era derutat de câteva reguli misterioase. Prima regulă spunea că banii erau imposibil de căpătat. A doua spunea că, imediat ce îi aveai, era aproape imposibil să îi păstrezi. Și a treia, că aceste legi se aplicau doar în cazul unor indivizi, dar nu și în al altora. Cu alte cuvinte, deși banii erau imposibil de obținut și imposibil de păstrat, pentru toți ceilalți curgeau cu găleata și rămâneau acolo pe vecie. A patra

lege spunea că banilor le plăcea să trăiască în locuri colorate, strălucitoare și curate, cu textură fină și umbre ispititoare. Mulți bani păreau să se afle la marginea parcului, în casele înalte, din piatră cafeniu-roșcată. De cealaltă parte a ferestrelor clare ale acestor case străluceau lumini calde și apăreau panouri late și limpezi de maro, roșu, verde și alb, dar și scânteieri argintii și lumini de flăcări. Vedea toate acestea chiar în timp ce dansa. Și simțea că era exclus din asemenea locuri, cu toate că oamenii care locuiau în ele îi aruncau bani pentru că executa dansul lunii. Acela era încă un mister. Îi aruncau bani pentru că el făcea ceva ce îi plăcea mult, ceva ușor, ceva ce ar fi făcut oricum. Dansând în acea noapte în apropierea artezienei din parcul verde, cufundat în întuneric, și primind monede pentru asta, Peter Lake a devenit hoț. Cu toate că îi va trebui multă vreme pentru a înțelege principiul, a fi plătit pentru propria-ți plăcere înseamnă a fura. Deprinzând această lecție, chiar dacă nu o înțelesese, a simțit o legătură cu hoții, lucru bun, pentru că cele două fete erau escroace.

– Ce sunt escroacele? le-a întrebat el, în timp ce ele își răcoreau chipurile transpirate și îmbujorate cu apă de la arteziană.

– De unde vii tu de nu ai aflat ce sunt escroacele? a zis cea mare.

– Vin din mlaștină.

Ele nu și-au dat seama despre ce vorbea el. În timp ce împărțeau banii i-au explicat despre escrocherie.

– Dansăm, să zicem, în fața unei mulțimi și atragem atenția. Oamenii ne aruncă bani.

– Banii trebuie dați maimuței, altfel ea se pișă pe tine, a spus Peter Lake.

Cele două fete s-au uitat nedumerite una la cealaltă.

– Ei ne aruncă bani, iar Micuța Liza Jane le fură din buzunare. Asta este escrocheria.

– De ce ai dansat acum, după ce ei nu ți-au mai aruncat bani?

– Habar n-am, a spus cea mare. De ce să nu dansez?

Cea mare era Micuța Liza Jane, iar cea mică era Dolly. Mai existase și o a treia fată, pe nume Bosca, dar ea murise de curând.

– De ce a murit? a întrebat Peter Lake.

– De cadă de baie, i-a răspuns Micuța Liza Jane, fără să-i dea altă explicație.

L-au luat pentru a o înlocui pe Bosca. El va dansa cu Dolly, în vreme ce Micuța Liza Jane va fura din buzunarele privitorilor. El le-a întrebat dacă aveau un loc bun de dormit, iar ele i-au zis că da. Le-au trebuit trei ore ca să ajungă acolo. Au traversat câteva râuri mici și cinci pâraie. Au mers pe o sută de alei întortocheate care arătau ca decorurile de operă. Au traversat poduri mari, piețe comerciale, unde erau oameni care mâncau foc și carnea se prăjea înfiptă în săbii, și au trecut pe lângă o groază de uși care duceau spre fabrici pline de fum, ce răsunau ca bătăile inimii. În timp ce mergeau, Peter Lake cânta sunetele pe care le auzea venind din interiorul de fier al acelor locuri de muncă – *Bum, paca paca, balala, buum, poc, paca, paca, hâââș! baca baca baca, ooof, poc! hâț hâț hâț hâț! bing! um baba um baba, dila dila dila, pss! um baba baba dila dila boc!* A observat că în oraș oamenii mergeau nu doar ca niște cai de luptă, ci și în dansuri ritmice stranii – trupurile lor se mișcau în sus și în jos, brațele urcau și coborau, coapsele executau mișcări feminine (dacă erau femei și, câteodată, chiar dacă nu erau). Le-a întrebat pe cele două escroace dacă era vreun război sau dacă se întâmplase ceva groaznic, pentru că nu înțelegea prezența focurilor, a armatelor de oameni fără cămine, epavele umane, agitația. Ele s-au uitat în jur și au spus că nimic nu părea nelalocul lui. Peter mai avea puțin și se prăbușea istovit.

Au ajuns pe o stradă cu clădiri simetrice. Fetele nu locuiau chiar într-una din acele clădiri, ci în piațeta dintre ele. Au trecut printr-un tunel alb și întunecos și au descoperit o curte întinsă, ascunsă și înconjurată de vreo sută de clădiri. În centru se afla o grădină lăsată în paragină, care nu înviase odată cu venirea

primăverii, fiind doar năpădită de buruieni. La marginea ei, minusculă pe lângă acele clădiri, era o baracă mică. Dar escroacele nu locuiau în baracă, ci în subsolul ei. Au coborât printr-un chepeng și au ajuns într-o cămăruță întunecoasă, cu o ferestruică aproape de tavan. Niște resturi de cărbuni încă fumegau în pântecele unei sobe dintr-un butoi de tablă. Pe perete atârnau legume uscate, alături de o oală și de câteva ustensile de bucătărie. Singura piesă de mobilier era un pat enorm, cu picioarele inegale, care-l făceau să stea înclinat, iar pe el se aflau câteva perne obosite, cearșafuri și pături. În mod surprinzător, nu erau prea murdare. Acela era locșorul primitor în care dormeau escroacele.

– Micuța Liza Jane a aprins o lumânare din seu, iar Dolly a pus lemne pe foc, a spus Dolly după ce au intrat. Fata vorbea deseori despre sine la persoana a treia. O să treacă o oră până fierbe apa și se fac legumele.

Peter Lake le-a arătat sărățelele de pește și le-a explicat cum să facă un ghiveci tocându-le și legându-le, iar apoi aruncându-le în apa clocotită, ca să-i dea un gust mai bun.

S-au gândit că e bine să se odihnească înainte de a mânca, dar au stat și-au băut toată berea de scoici. Încrucișându-și brațele, Micuța Liza Jane și-a scos bluza, iar Dolly a imitat-o. Apoi și-au scos fustele. Peter Lake era deja amețit de la bere, iar ce a văzut l-a atras teribil. Micuța Liza Jane avea șaisprezece ani și era împlinită bine. Dolly era încă puberă, dar ceea ce îi lipsea în volum compensa prin prospețime și, în orice caz, Micuța Liza Jane avea volum pentru două. Sânii ei dansând i-au umplut ochii de bucurie lui Peter Lake. S-a gândit că acum avea să se întâmple la fel ca și cu Anarinda, doar că erau două anarinde. Gemând de plăcere s-a dezbrăcat și el. Ceea ce a fost la fel de greu ca și cum ai trece o șa de călărit lateral printr-o capcană pentru homari. Când s-a eliberat în cele din urmă de haine, a deschis ochii pentru a-și ospăta privirea cu imaginea sânilor și

picioarelor din pat. Însă ele erau deja încurcate unele în altele, iar cele două fete răsuflau încet și lasciv. A auzit un sunet slab, ca de supt. Ce se petrecea acolo? S-a uitat mai bine, să se asigure că amândouă erau anarinde, așa cum crezuse. Erau – nu încăpea îndoială. Asta era ceva nou, dar cum tot ce vedea în oraș era nou, nu a rămas surprins. A băgat la cap. Fetele nu manifestau interes față de el, deși l-au lăsat să le pătrundă și să se satisfacă de câteva ori, după care el a fost acela care nu a mai manifestat interes față de ele. Apoi, câteva ore mai târziu, nimeni nu se mai sinchisea de nimeni, fiecare manifestând interes doar față de ghiveci. Au mâncat în tăcere și s-au culcat cu puțin înainte ca soarele să răsară.

Ca și cum ar fi fumat opiu, toți trei au auzit ca prin vis glasul Micuței Liza Jane, care a spus:

– Mâine mergem în Madison Square. Acolo sunt o grămadă de fraieri.

Apoi, fumul cenușiu al somnului a umplut cămăruța și i-a apăsat dulce pe patul moale și înclinat.

În dimineața următoare, Peter Lake a văzut orașul cu alți ochi, așa cum avea să i se întâmple de atunci încolo ori de câte ori se deștepta. De la o zi la alta nu rămânea la fel. După-amiezi întunecate, închise, fumegoase; oceane de ploaie; zile de toamnă mai limpezi decât prespapierurile din cristal; raze de soare și umbre – orașul nimănui exista.

S-a trezit devreme. Cele două fete erau încurcate în pături. S-a îmbrăcat și a ieșit imediat afară, ca să fie primul care vede soarele luminând cel mai înalt horn al clădirilor înconjurătoare. Stând în grădină, în buruienile înalte până la brâu, s-a întrebat cum arătau în interior acele clădiri. Nu călcase niciodată într-una. Din câte bănuia, când va deschide ușa, va vedea un nou oraș înăuntru, la fel de întins și antrenant ca și cel pe care abia îl descoperise. În acea dimineață de sfârșit de primăvară, și era

început de vară, s-a dus spre ușa celei mai apropiate clădiri și a deschis-o, așteptându-se să vadă, ca și cum s-ar fi aflat pe un deal înalt, un oraș mare întinzându-se dinaintea lui în zorile reci ale unei zile de iarnă. Probabil că avea să vadă asta într-o bună zi. Însă acum era doar întuneric și un miros bolnăvicios. A urcat cu precauție un șir de trepte (cum fusese crescut în mlaștină, nu știa nimic despre înălțimi) și a ajuns pe un palier. În jurul balustradei fuseseră legate sfori și frânghii împletite. Se jucaseră copiii, s-a gândit el. În întuneric, a văzut că pereții întunecați erau zgâriați și borteliți. Era un loc oribil, departe de apă, cer sau nisip. Ar fi plecat din acel loc și l-ar fi trecut în uitare dacă nu ar fi simțit un imbold să mai urce un șir de trepte. Acum se afla în inima clădirii, departe de lumină, de parcă ar fi pătruns adânc într-un mormânt. Tocmai se pregătea să se întoarcă, însă, brusc, a rămas neclintit, dând dovadă de autocontrolul grațios și iute al unui vânător care a descoperit unde este prada. În fața lui stătea un copil, nu unul obișnuit, cel puțin așa a sperat el. N-avea mai mult de trei-patru ani și era îmbrăcat cu o cămașă largă, neagră și murdară. Capul lui era enorm, ras și diform. Creștetul capului și fruntea erau bombate, gata să plesnească. În spate, la fel. Peter Lake s-a chircit. Creatura care stătea în moloz își ținea o mână în gură și se rezema de perete, privind pierdut drept înainte. Fălcile îi tremurau, iar țeasta umflată în mod hidos se mișca înainte și înapoi cu tresăriri convulsive. Instinctul i-a spus lui Peter că nu mai exista multă viață în acel trup. Ar fi vrut să-l ajute pe copil, dar nu avea nici experiență, nici amintiri care să îl îndrume. Nu putea nici să plece, nici să rămână. L-a urmărit tremurând și dând din cap în întuneric până când a simțit că se rostogolește cumva înapoi spre lumină.

În mlaștină niciun copil nu era lăsat să moară ca acela din holul clădirii. Însă acolo, în zori, moartea era la ea acasă. În oraș existau locuri din care nu se putea ieși – vise întunecate și moarte lentă, moartea copiilor, suferind fără vreo urmă de har divin sau

posibilitate de mântuire, o pierdere supremă și eternă. Imaginea copilului i s-a întipărit adânc în memorie. Dar ăsta nu era nicidecum sfârșitul, pentru că realitatea lua forma unui inel care se răsucea. Chiar și ce nu putea fi mântuit avea să primească mântuirea și exista un echilibru pentru toate. Trebuia să existe.

S-a întors la escroace.

– Lasă-ți sabia aici, i-au spus fetele, altfel polițiștii se vor lua de tine.

Un Om al Golfului nu se despărțea de sabie decât atunci când înota sau se rostogolea.

– Nu vreau să o las, a spus Peter Lake și, gândind că a inventat o expresie nouă și frumoasă, a adăugat, nici pentru mulți bani.

– Asta-i bună! a exclamat Dolly. Sper că te pricepi mai bine la escrocherii.

Madison Square era la fel de departe ca și parcul în care le cunoscuse pe fete. După ce au călătorit cu feribotul, au traversat două poduri, au luat un tren și au trecut prin vreo șase tuneluri, au mers șerpuit vreme de câteva ore printr-un labirint de străzi, pasaje, alei și arcade, toate explodând de viață. Peter Lake se simțea la capătul puterilor chiar înainte de a se apuca de treabă. Însă apoi, în mijlocul minunatului parc, înconjurat de clădiri înalte, legate între ele printr-o rețea de poduri aeriene, a început să execute o serie de dansuri ale lunii, dansuri ale scoicilor și legănări ca de trestii. Dolly dansa în jurul lui, în vreme ce Micuța Liza Jane se plimba încoace și încolo, furând din buzunare.

Micuța Liza Jane (de altfel, o adevărată frumusețe) era perfect lipsită de scrupule, iar când a văzut un bărbat gras, purtând un costum din stofă ecosez, ieșind legănându-se ca un dansator de vals din Bank of Turkey, s-a dus spre el ca o albinuță spre nectar. A descoperit exact 30 000 de dolari în portofelul lui burdușit. Tremurând, l-a făcut pe Peter Lake să se oprească dintr-un dans nebunesc al scoicilor și să le însoțească pe ea și pe Dolly până într-un colț al parcului. Acolo au

împărțit totul în mod egal, astfel că în acea dimineață, partea lui Peter Lake a fost de 10 004,28 de dolari. Micuța Liza Jane a spus că, după ce bărbatul cel gras va depune plângere, poliția va porni în căutarea lor, așa că era înțelept să se despartă și să se reîntâlnească din nou spre seară.

– Exact aici, a spus ea. Până atunci, pune banii într-o bancă.

– Ce e aia? a întrebat Peter Lake.

Ea l-a învățat să citească cuvântul „bancă“ și i-a zis să pună banii în clădirea pe care scria acel cuvânt, iar banii vor fi în siguranță. Peter Lake a acceptat pe dată sfatul și s-au despărțit. A găsit o bancă, a intrat, a ascuns maldărul de bancnote nou-nouțe lângă un perete și a plecat, convins că acum avea bani, astfel încât nicio maimuță nu se va mai pișa pe el. Scăpând de această grijă, a intrat într-un palat din sticlă de lângă Madison Square, ca să-și omoare timpul până seara, când își vor relua activitatea.

Mașini. Pretutindeni erau mașini, și mereu mașini. La început, Peter Lake a socotit că erau animale care învățaseră să danseze pe loc. Pentru el, lumea de jos sau cea de deasupra a devenit imediat magnifică, irezistibil de fascinantă. Nu mai văzuse așa ceva până atunci. Lumina inunda ferestrele, croindu-și drum prin șirurile înalte de palmieri. O orchestră suspendată cânta muzică ritmată, în ton cu ciudatele dansuri mecanice. Din mijlocul unui bloc mare din oțel, gâfâind, un piston verde se chinuia să se ridice. Roți de toate culorile, aflate pretutindeni, vibrau și se învârteau invers, ca apoi să gonească de parcă ar fi fost urmărite de un câine. Bile aflate pe vergele se ridicau și coborau: roți dințate păcăneau; blocuri bubuitoare se ciocneau în mod repetat cap în cap, ca niște cerbi furioși. Firicele de aburi se înălțau printre palmieri, iar din motoarele monstruoase, mari cât o piață, țâșneau apă și ulei. Lui Peter Lake i-au plăcut teribil. Erau vreo două mii de asemenea lucruri acolo, fiecare dintre ele trudind și pufăind.

Pentru prima oară, era fericit că fusese alungat din mlaștină. În mișcarea mașinilor a văzut tot ce trebuia cunoscut. Ca valurile, vântul și apa, acestea se mișcau. În sine, ele însemnau putere și exaltare.

Rătăcind printre mașini – două mii de mașini! –, se simțiea amețit și extaziat. Nu știa la ce slujea vreuna dintre ele și a hotărât să întrebe. Alături de fiecare colos care bolborosea se afla câte un paznic sau, mai bine zis, vânzător. Peter Lake nu mai văzuse niciodată un vânzător și e straniu de imaginat că un om care are de vândut o mașină de cincizeci de tone, care valorează 200 000 de dolari, își va pierde vreo clipă cu un băiat de doisprezece ani, care poartă încălțări din piele de bizam, piei, pene și cochilii de scoici. Însă Peter Lake n-a trebuit decât să se apropie de una dintre acele mașini gigantice și să-l întrebe pe cel care o păzea:

– Ce e asta?

– Ce e asta... Ce să fie? Asta, dragă domnule, este Mașina Semiautomată Payson de Realizat Foraje Subacvatice cu Cheson de Căutare a Nivelului și Spațiator de Dinamită! În această expoziție sau în oricare alta din lume nu vei găsi altă SALSUCDADS care măcar să se compare cu ea. Să începem cu proiectarea. Vino să vezi potcoava ucigătoare fabricată în Düsseldorf! Observă, te rog, piesa asta ineptă și solidă, iodelania lustruită și arcul de foale din oțel pur. Acum, piesa solidă e legată direct de o tijă meltoniană, perfect calibrată, la baza căreia vei descoperi o caracteristică neobișnuită, comună doar mașinilor SALSUCDADS cele mai performante – o mandrină albastră cu pistol! Este de cea mai bună calitate. O folosesc și eu. De obicei, nu le spun asta oamenilor, dar ție ți-o spun. Nici nu m-aș atinge de vreun alt SALSUCDADS. Jur, mai bine mi-aș da soția altcuiva. Uită-te la acele lame de admisie. Ai mai văzut vreodată asemenea lame de admisie? Doar sfredelul de crustă valorează cât toată mașina. E din salinium pur! O roată dublu protejată la mlaștini! Ecranată față de stimulator printr-o piesă tanată, rezistentă ca piatra!

Deschide-o și simte-i alunecarea subtilă și netedă, calabriană. Și acum, să revenim la oile noastre. Ai jumătate de milion de dolari de subsfărâmare ca să treci hăul. Folosești ceva ieftin, cum ar fi ceea ce a îngropat pisica? Sigur că nu, mai ales unul ca tine. Recunosc un expert imediat ce îl privesc în ochi. Nu ai cum să mă tragi pe sfoară. Tu, prietene, ești unul din mecanicii Domnului! Un maestru ca tine vrea să aibă în stăpânire ceva solid și frumos, ceva bine construit, pe care să se bizuiască, ceva de la Barkington-Payson. Vino aici ca să admiri cum sună sirena. E volpiniu supercurat! Ei, și acum, dă-mi voie să îți destăinui un mic secret referitor la preț...

Peter Lake l-a ascultat vreme de două ore și jumătate. Cât s-a străduit să înțeleagă toate acele vorbe, a rămas cu gura căscată. A socotit că, pe lângă furtul din buzunare și maimuțele învești mântate în roșu, toată tărășenia era una dintre pietrele de temelie ale civilizației în care tocmai nimerise. Însă a fost întrerupt de doi polițiști și un preot, care l-au reținut, i-au legat mâinile la spate, l-au scos din sclipitoarea sală de expoziție, l-au urcat în furgonul închisorii, care era deja plin de copii, și l-au dus la Căminul pentru Copii Lunatici al Reverendului Overweary.

În întregul oraș, copiii fără părinți puteau fi găsiți ghemuiți laolaltă ca iepurii, dormind în căldura zilei în butoaie și pivnițe și oriunde găseau puțină liniște și odihnă. Noaptea, frigul îi punea în mișcare, azvârlindu-i în brațele aventurilor și al nenorocirilor pentru care copiii nu sunt și n-au fost niciodată făcuți. Erau peste jumătate de milion de asemenea copii în oraș și cădeau la fel de repede sau chiar mai repede decât adulții victime bolilor și violenței, astfel încât coșciugele de pe Țarina Olarului[1] erau adesea înduioșător de micuțe: groparii puteau câteodată să ia subsuoară câte două sau trei în același timp. Nimeni nu

---

[1] „Și au cumpărat cu ei Țarina Olarului, pentru îngroparea străinilor“ (*Matei, 27:7*). În context este vorba despre morminte comune (n. tr.).

cunoștea numele copiilor (în unele cazuri, nici măcar nu aveau nume) și nici nu avea să le afle vreodată. Uneori, oamenii de bună-credință se întrebau: „Ce se întâmplă cu acești copii?“, referindu-se la toți puștii care stăteau pe străzi atât vara, cât și iarna. Răspunsul era că unii creșteau și se apucau de muncă, iar alții furau; unii erau trecuți de la o instituție la alta sau dintr-o închisoare în alta; iar restul erau îngropați pe câmpurile din afara orașului, unde găseau liniște și desișuri din belșug.

Câteodată, copiii își pierdeau mințile și rătăceau fără țintă, ca nebunii. De aceea exista Căminul Overweary, înființat pentru a asigura adăpost și instruire băieților străzii care înnebuniseră. Într-una dintre raziile lor, oamenii reverendului Overweary îl remarcaseră pe Peter Lake din cauza costumației lui.

El a descoperit destul de curând că acel Cămin era condus de trei bărbați. Reverendul Overweary era o figură tragică, întotdeauna redus la neputință din cauza adâncii compasiuni pe care o simțea față de băieți. Deseori îl podideau lacrimile și suferea enorm din cauza nefericirii altora. Din această cauză, nu avea nici timpul, nici energia de a-l controla corespunzător pe adjunctul lui, diaconul Bacon, care la rândul lui era convins că va descoperi în fiecare nou lot de băieți pe câțiva care să reacționeze cu vigoare la atențiile lui entuziaste și directe în timpul primei despăducheri. Momentul adevărului apărea când diaconul Bacon se alătura băieților fericiți în băile pline de aburi pentru a aplica acidul patubic[1]. Peter Lake a refuzat ca diaconul să îi aplice acel acid, insistând să facă asta cu mâna lui. Unii dintre noii internați pur și simplu nu știau. Alții abia așteptau atingerea bărbatului cu aspect blând, înalt de peste un metru și optzeci, care purta ochelari cu ramă de baga și avea un nas acvilin. Lucrurile s-au rezolvat curând de la sine (așa cum se întâmplă întotdeauna), iar reverendul Overweary se prefăcea că nu vede, în vreme ce diaconul

---

[1] Termen inventat de autor (n. tr.).

Bacon se retrăgea cu anturajul lui, câteodată și zile întregi, la o căsuță care era mobilată și decorată precum salonul unui sultan de pe o insulă din Marea Marmara.

Însă cine era reverendul Overweary ca să-și dojenească diaconul? Casa lui arăta ca un palat, dominând chiar și blocurile cu celule din piatră cenușie, în care locuiau mai bine de două mii de băieți. Reverendul Overweary dădea niște baluri extravagante la care invita bogați, intelectuali și capete încoronate aflate în vizită. Aceștia veneau pentru că mâncarea era bună și pentru că îl socoteau o persoană bine intenționată, care realizase o avere de milioane din adăpostirea celor pe care îi avea în grijă. Lucrurile stăteau cu totul altfel. Băieții îl întrețineau, deoarece, sub masca instruirii și a educației, el îi închiria în grupuri celor care aveau nevoie de ei. Prețul curent pentru muncă necalificată era între patru și șase dolari pe ziua de douăsprezece ore, fără discuție. Overweary își scotea zilnic fiecare băiat la muncă la prețul de cel puțin cinci dolari. Cheltuia un dolar pentru întreținerea lor, iar astfel realiza un profit de aproximativ 8 000 de dolari pe zi. De fapt, ceva mai puțin, pentru că totalul era permanent afectat de boli, decese și evadări (cele trei fiind deseori combinate într-un proces unificat). Compătimitorul reverend îi lua pe băieți de pe stradă, îi învăța cum să muncească, îi salva de Țarina Olarului și scotea pentru sine câteva milioane de dolari pe an. Când plecau, băieții nu avea niciun cent în buzunar.

Peter Lake a stat acolo până a ajuns aproape adult. Deși era sclav, se simțea ca în Rai, asta datorită celei de-a treia forțe din triunghiul echilibrator al Căminului Overweary – reverendul Mootfowl.

Reverendul Mootfowl răspundea de razie în ziua în care Peter Lake fusese ridicat de la expoziția de mașini. Spre iritarea polițiștilor care îl însoțeau, el insistase să viziteze expoziția, pentru că nu putea rezista ispitei de a vedea etalarea de tehnologie, inginerie sau

mașinării. Se numărase printre primii membri ai conducerii căminului, asta când lucrurile nu erau atât de bine organizate și, înainte de „hirotonisire“, Overweary îl trimisese la câteva colegii tehnice. Mootfowl părea să nu aibă emoții, dorințe ori preocupări, cu excepția acelor legate de prelucrarea metalelor, meșteșugărie, construcția de mașini, proiectarea de pompe, ridicarea de grinzi, împletirea cablurilor și tehnologia construcțiilor civile. Putea fi găsit aproape permanent la bancul de lucru, unde modela, tăia sau proiecta. Trăia intens oțelul, fierul și cheresteaua. Putea produce orice. Era un artizan dement, un geniu al uneltelor.

Peter Lake a devenit curând unul dintre cei cincizeci de copii de elită care munceau zi și noapte în lumina orbitoare a forjei. Învățând acel subiect de timpuriu și în mod serios, au devenit maeștri în mecanică, iar ei și Mootfowl erau oamenii potriviți la momentul potrivit, pentru că orașul tocmai începuse să se mecanizeze. Motoarele căpătaseră viață și, încoronate de vălătuci de fum și aburi, iluminau orice colțișor. Odată pornite, încet, dar sigur, nimic nu avea să pună capăt splendorii lor ritmice. Ele adăugau organismului orașului nu doar forță și iuțeală, ci și o nouă viață pentru goana neobosită spre viitor. Trebuiau adunate laolaltă o sumedenie amețitoare de lucruri disparate. Electricitatea pătrundea pretutindeni – o strălucire sclipitoare, iute și sălbatică. Aburi, într-un stup de tuneluri, motoare mari care să acționeze dinamurile, trenuri pe sub străzi și clădiri înălțate din ce în ce mai sus reprezentau noua lume a mecanicii și creată pentru mecanică. Pe măsură ce mașinile și-au început ascensiunea, când orașul însuși a devenit o mașină, milioane de oameni munceau zi și noapte pentru a asista nașterea, a garanta că se făcea tot ce trebuia, pentru a asigura oțelul, piatra și sculele rezistente cu care să fie susținută inima care pulsa.

Constructori și specialiști în mașini au sosit de pretutindeni pentru a îmbrăca orașul în oțel proaspăt. Aceștia erau capabili să folosească materialele imediat ce erau produse. Pennsylvania,

o întreagă zonă sălbatică, a devenit vatra lor fumegândă. S-au tăiat pădurile doar pentru a face cofrajele necesare structurii de rezistență. Au făcut minerit, au fasonat bușteni și au aruncat în aer, aducând totul în oraș pentru a face ordine în el. Lucru deloc surprinzător, aveau permanent nevoie de piese mici, confecționate fără cusur. Acestea au fost obiectele din oțel pe care Peter Lake a învățat să le strunjească și să le forjeze – garnituri, bolțuri, pârghii basculante, dispozitive de etanșare, plăci de sudat, spițe –, piese care trebuiau desenate din focurile clocotitoare sau prelucrate corect și precis. A trebuit să învețe și cum să îngrijească motoarele care acționau mașinile, să stăpânească modul de construire al turbinelor care mențineau focurile fierbinți, felul complicat de acționare al camelor de la dispozitivele automate de alimentare cu combustibil, sistemele electrice, angrenajele și transmisiile, motoarele pe benzină, metalurgia, rezistența materialelor – pe scurt, vastele cunoștințe de fizică tradițională ale celor care își spun mecanici.

Munceau într-un atelier uriaș care gemea și arunca lumini din zeci de focuri și era înțesat de scule grele din oțel, înnegrite și murdare de ulei. Când mașinile și flăcările cântau laolaltă, sunetele scoase de ele semănau cu acelea făcute de o orchestră de percuție care nu poate fi stăpânită. Băieții purtau șorțuri negre din piele și mănuși groase. Aveau propria societate printre focuri și nicovale și munceau câte șaisprezece ore pe zi. Mootfowl lucra câte douăzeci de ore sau mai mult. Veniturile din piesele obținute prin priceperea lor erau considerabile, dar pe ei îi interesa doar munca. Călătoreau prin oraș pentru a-și face treaba și erau recunoscuți după șorțurile negre, priceperea lor neobișnuită și dăruirea dementă față de meserie – la care se pricepeau din ce în ce mai bine, satisfăcând necesitățile secolului.

Mootfowl purta o pălărie chinezească, de formă conică, pentru a nu-și pârli părul la forjă, când îngenunchea pe podeaua mânjită de ulei ca să inspecteze starea de pregătire a unei piese

de oțel ce era prelucrată. Felul în care manevra metalul fierbinte era un spectacol minunat de tandrețe și fermitate. Putea da lovitura necesară și precisă pentru a crea ceva rezistent dintr-o magmă topită și clocotitoare. Mootfowl era foarte înalt. Chiar și când s-a maturizat pe deplin, Peter Lake avea doar jumătate din înălțimea lui. Iar Mootfowl avea o față aspră, cu trăsături atrăgătoare, mânjită de funingine și strălucitoare, pe care sclipeau niște ochi ca de bufniță. De fiecare dată când vedea acei ochi, Peter Lake își aducea aminte de zilele petrecute printre Oamenii Golfului, când mânca uneori la dejun o bufniță friptă cu unt, care încă sfârâia de fierbinte ce era. Însă acele zile erau departe. Sub îndrumarea lui Mootfowl, a învățat să scrie și să citească, să calculeze și să negocieze cu pricepere în materie de contracte și comisioane și să cunoască orașul îndeajuns de bine ca să se descurce. Cum jumătate dintre băieți erau irlandezi, Peter Lake a deprins dialectul flexibil și curat irlandez. Îi plăcea foarte mult asta – era ca și cum ar fi călărit valurile – și după câțiva ani a descoperit că nici nu mai putea vorbi altfel decât atunci când își amintea treptat expresii articulate din poveștile Golfului. Cu toate acestea, îl întrista faptul că pierduse sinele original, oricare ar fi fost acela. Nu era nici Om al Golfului, nici irlandez, ci era doar parțial unul dintre băieții lui Mootfowl, căci, spre deosebire de băieții de cinci ani, care puteau fi văzuți într-un colț al atelierului, învățând cum să folosească scule miniaturale, el fusese școlit relativ târziu. Nu știa sigur față de ce trebuia să fie credincios. Însă presupunea că această nesiguranță, la fel ca și celelalte chinuri suferite de camarazii lui „lunatici“, va dispărea într-o bună zi.

În acest timp, Mootfowl și grupul lui lucrau constant pe măsură ce clădirile orașului se înălțau una după alta, mai iute decât coralii care construiesc recifuri. Fiecare turn se bucura de un minut de glorie nestânjenită, după care petrecea restul eternității admirând poalele competitorilor. Nu același lucru se

întâmpla cu podurile mari. Acestea se întindeau peste fluvii și aveau priveliști aerisite, dar rămâneau solitare. Mootfowl adora podurile. Lucrase la câteva, iar când auzea că un altul avea să fie construit peste un cot larg al East River, spre Brooklyn, se bucura nespus și sărbătorea zile în șir, deoarece știa că un pod de o asemenea lungime va avea nevoie de componente forjate special și de reparații. Unul dintre momentele cele mai plăcute a fost când le-a povestit băieților despre perioada în care el reparase pentru colonelul Roebling[1] unele articulații distruse după ce toate cele patru cabluri principale ale Podului Brooklyn fuseseră întinse peste fluviu. Mootfowl stătuse suspendat foarte sus deasupra apei, amețit ca o pasăre în furtună, având agățată alături de el o forjă. Acolo a efectuat lucrarea, spre încântarea miilor de oameni care traversau East River pe ruta Fulton.

– Jackson Mead, a spus Mootfowl cu respect și admirație, a venit de dincolo de Ohio cu o sută de oameni buni și cu tone de bani și oțel, doar Dumnezeu știe de unde, ca să înceapă construirea altui pod. Au sosit după o furtună. Zidul alb întemnițase zona rurală zile întregi. Chiar când se ridica, trenul supraîncărcat a luat-o din loc, despărțind cețurile de pe șinele căii ferate Erie Lackawanna. Spre marea surpriză a fermierilor, care au spus că trenul a lovit partea de jos a perdelei albe. Se spune că partea de sus a trenului a fost zgâriată și avariată, că strălucea după ce se lovise de partea inferioară a zidului. În fine, indiferent ce a fost, Jackson Mead a ajuns aici și podul se va ridica. Ar trebui să înălțăm rugi pentru el.

– De ce? a întrebat unul dintre băieți, un individ fornăit, care era întotdeauna foarte sceptic.

Mootfowl s-a uitat urât la el.

---

[1] Washington Roebling (1837–1926), șef de șantier pentru Podul Brooklyn, care a adus unele îmbunătățiri proiectului întocmit de tatăl său (n. tr.).

– Podurile sunt lucruri foarte speciale, a spus el cu emfază. Nu ați observat ce delicate sunt în comparație cu dimensiunile lor? Planează ca păsările; se întind și întruchipează eforturile noastre cele mai nobile și folosesc curbura cerului. Dumnezeu știe când un cablu de susținere din oțel este întins liber pe deasupra unui fluviu. Fiind om al bisericii, eu aș merge atât de departe, încât aș afirma că un cablu de susținere, acest lucru grațios și minunat, această bucurie a fizicii, acest echilibru perfect între revoltă și supunere, este semnătura Domnului pe pământ. Cred că îl încântă când îi văd pe oameni ridicându-l. Cred că de aceea este orașul atât de plin de evenimente. Întreaga insulă devine o catedrală, înțelegeți?

– Și Bronxul este ignorat? a întrebat cineva.

– Da, a răspuns Mootfowl.

Băieții au lăsat sculele, și-au înclinat capetele și, în timp ce focurile cântau în spatele lor, s-au rugat pentru noul pod. Imediat ce au terminat, Mootfowl a sărit în sus ca un arc de oțel care se destinde.

– La treabă! a poruncit el. Munciți toată noaptea! Mâine vom face o cerere de angajare la construirea podului.

Despre Jackson Mead nu se știau multe, ci doar că înălțase multe poduri suspendate peste marile fluvii din Vest, unele dintre ele necesitând ani mulți pentru a fi realizate. Acestea fuseseră construite peste canioane și hăuri aproape fără fund. Ziarele publicaseră o declarație de-a lui în care afirmase că un oraș putea fi cu adevărat mare dacă era un oraș al podurilor. La o conferință de presă ținută la birourile companiei de poduri, el susținuse următoarele:

„Imaginea pe hartă a Londrei, dar și a Parisului, este plicticoasă în comparație cu aceea a orașelor San Francisco și New York. Pentru a străluci, un oraș nu trebuie să semene cu un organ rotund și adăpostit, ceva de forma inimii sau a rinichiului, sufocat de un organism verde, foarte întins. Trebuie să se proiecteze,

să se extindă, să se azvârle în toate direcțiile care ne cheamă – peste apă, în peninsule, dealuri, turnuri și insule legate prin poduri.“ Reporterii se întrebaseră de ce inclusese San Francisco în exemplificare, pentru că acolo nu existau poduri, iar el a spus, cu un zâmbet: „Am greșit.“

Ziarele și doamnele făceau mult caz de înfățișarea lui fizică. Avea doi metri înălțime, dar nu era piele și os. Avea părul alb ca zăpada și mustața la fel, și purta costume cu vestă și un lanț din platină pentru a-și prinde ceasul de buzunar, care era cât unul deșteptător, dar care, în mâna lui mare, nu mai arăta astfel. Având în vedere aspectul său fizic și starea excelentă de sănătate, vârsta lui era greu de ghicit. Oamenii spuneau că robustețea, statura impresionantă și ochii de un albastru incredibil se datorau faptului că se hrănea cu carne crudă de bizon, se îmbăia cu apă minerală și bea urină de vultur. Când a fost întrebat public dacă toate acestea erau adevărate, el a răspuns: „Da, sigur că sunt adevărate“, apoi a izbucnit în râs.

Unii îl iubeau, alții nu. Peter Lake a rămas foarte impresionat când el, Mootfowl și ceilalți patruzeci și nouă de băieți au intrat într-un birou sărăcăcios mobilat, iar acolo se afla Jackson Mead, ca o pictură de mari dimensiuni. Pe lângă el, Mootfowl arăta ca o statuetă. Imaginea care i-a venit în minte lui Peter Lake a fost a lui Jackson Mead ca mire, iar a lui Mootfowl drept reprezentare a lui, care avea să fie plasată pe tortul de nuntă. Tânărul ucenic rămăsese cu gura căscată de uimire, așa că a trebuit s-o închidă. Și a făcut un efort conștient de a-și îngusta ochii, pentru că, parcă spre a face pereche cu gura, aceștia i se făcuseră mari cât monedele de jumătate de dolar.

Nu înțelegea cum l-ar putea urî cineva pe acel bărbat sau cum ar fi putut afirma că era dur și crud. La urma urmelor, la el totul era numai în alb, părul și mustața îi erau înfoiate ca puful, iar înfățișarea îi era echilibrată, liniștitoare, cea a unui om mulțumit, un model de calm. Tocmai de aceea îl urau

oamenii, a descoperit Peter Lake. El reușea să facă multe lucruri și nu șovăia câtuși de puțin. Alții, apăsați de o atitudine ambivalentă și de incertitudine, îl invidiau pe cel care știa ce trebuia să facă și de ce – ca și cum ar fi avut la dispoziție câteva secole pentru a soluționa problemele normale ale existenței și apoi își îndreptase atenția asupra construcției de poduri.

După ce Mootfowl i-a explicat motivul prezenței lui acolo, Jackson Mead a spus că propunerea părea interesantă, că avea nevoie de fierari, mecanici și mașiniști instruiți. Însă nu era convins că acei băieți, chiar dacă se arătau înflăcărați, se puteau ridica la înălțimea cerințelor...

– Domnule, anticipând această situație, m-am gândit la o încercare, a răspuns Mootfowl. Alege-l, te rog, pe oricare dintre băieții mei și dă-i să facă o operațiune cât de grea posibil. Suntem dispuși să fim evaluați în acest fel.

Apoi, agitat și mândru, s-a retras un pas.

Jackson Mead a spus că îi va angaja dacă băiatul pe care îl va alege va reuși să forjeze o piesă heptagonală fără deformări apreciabile. Când s-a ridicat pentru a-i vedea pe solicitanți, aceștia au avut impresia că Mead se cocoțase într-un turn. Apoi, băieții au simțit un fior adolescentin care a devenit rece ca gheața când constructorul cu părul alb ca neaua a arătat direct către un băiețel scund și gras, care stătea ghemuit în spate.

– El! Un lanț rezistă atâta vreme cât rezistă și cea mai slabă verigă, iar acest băiat îmi pare a fi veriga slabă.

Îl alesese pe tânărul Cecil Mature – înalt de un metru cincizeci și doi și de aproape o sută de kilograme, fața lui arătând ca un balon de grăsime și cu două fante negre și zâmbitoare în locul în care trebuiau să-i fie ochii. La căminul de copii, el era bucătar specializat în piureuri și se rugase să devină mecanic. Purta o căciuliță care se potrivea perfect pe capul lui rotund, cu părul tuns foarte scurt. Brațele îi semănau cu niște cârnați, iar când se grăbea să ajungă undeva, mergând legănat cu șorțul lui

negru, arăta ca o ghiulea care căpătase viață. Sosise destul de recent la Overweary, iar originile lui rămăseseră misterioase, deși el susținea că-și amintea vag că trăise pe o ambarcațiune englezească de prins heringi. Avea paisprezece ani și nu părea să știe prea multe lucruri despre lume.

Când a priceput că fusese ales pentru probă, a zâmbit vesel și a dat fuga spre forjă. Întrebându-se ce se va întâmpla, l-au urmat toți ceilalți. Țineau la el, lucru adevărat, dar așa cum ții la un câine stângaci care alunecă pe scară și se duce de-a berbeleacul pe trepte. Mootfowl mai avea de lucru pentru a descoperi firicelele fine ale inteligenței lui Cecil Mature. Băiatul era un entuziast, dar rareori nimerea lucrurile ca lumea. Așadar, când a încălzit bucata de metal și adus-o spre nicovală, ceilalți s-au crispat. Fiecare lovitură de ciocan era mai stricătoare decât cea dinainte. După cinci minute, piesa era deformată grav, dar încă putea fi salvată. Cecil Mature a lăsat jos ciocanul și a făcut un pas înapoi. Și-a aranjat căciulița și s-a uitat printre pleoapele strânse la piesa pe jumătate distrusă. Apoi s-a întors la nicovală și s-a apucat serios de treabă. Piesa, folosită la roata mare, reprezentase cândva o articulație complicată, care arăta ca o încrucișare dintre o roată și un arc. După ce fusese bătută vreme de un sfert de ceas de Cecil Mature, devenise din nou o bucată de minereu pietros, care arăta în realitate ca un meteorit abia căzut pe pământ. După ce a terminat, Cecil Mature a revenit în grupul de băieți și s-a ascuns între ei. Jackson Mead i-a mulțumit lui Mootfowl, care era alb la față și fără grai (căci nu știuse că Cecil era în grupul lui), și a plecat în caleașca sa pentru a inspecta o livrare de suporturi de oțel.

Marșul în șir indian spre atelierul de acasă li s-a părut multora o procesiune funerară din care lipsea mortul. Mootfowl le-a dat liber băieților, care n-au lucrat nimic o săptămână. În tot acest timp, Mootfowl a căzut pradă unei deznădejdi profunde și, mohorât, a zăcut toată ziua pe căruciorul lui enorm cu

scule, privind fix spre luminatorul pe care pătrundea lumina orbitoare a soarelui. Apoi l-a chemat la el pe Peter Lake.

Știind că, dacă era activ, Mootfowl devenea de nestăpânit, Peter Lake a fost extrem de bucuros și s-a grăbit să dea ascultare chemării, găsindu-și mentorul lucrând cu îndârjire un dispozitiv ce arăta ca o ramă, construită în mijlocul atelierului. Peter Lake a crezut că era o nouă mașinărie pe care urma să i-o arate lui Jackson Mead și astfel să-și salveze renumele.

L-a ajutat pe Mootfowl să facă anumite reglaje, dar tot nu a priceput ce construia bărbatul ori de ce părea așa de înnebunit de emoție.

– Asta este, a declarat Mootfowl, n-a mai rămas decât un lucru. Când îți spun eu, lovești bara asta cu un baros, dar cât poți de tare. Trebuie să fac o ultimă măsurătoare, încă o fixare și e o chestiune de precizie. Apoi Mootfowl a dispărut în spatele unui scut de lemn prin care trecea o tijă de oțel și a zis: Peter Lake, lovește cu toată puterea, acum!

Peter Lake a lovit cât a putut de tare și a așteptat alte îndrumări. A tot așteptat, iar într-un târziu, când s-a uitat după scut, l-a văzut pe Mootfowl zâmbind, neobișnuit de nemișcat și senin la față, dar străpuns prin inimă de un par din lemn.

– O, Doamne! a exclamat Peter Lake, prea șocat ca să simtă vreo durere pentru pierderea omului pe care îl iubise atât de mult.

Îl țintuise pe Mootfowl ca pe un fluture.

Cel care vârâse o țepușă prin inima unui om al Bisericii nu putea scăpa nepedepsit. De aceea, Peter Lake a sărit zidul (de fapt, nu exista nici un zid), iar anii petrecuți acolo s-au încheiat. Și-a lăsat șorțul, dar și-a luat sabia.

Rătăcind pe străzi, mergând iute în susul și în josul bulevardelor, simțind focul propriei puteri, Peter Lake s-a gândit la situația în care se găsea. Avea aproape douăzeci de ani și își

lăsase de curând o mustață blondă, modestă, dar deasă, presărată cu fire roșietice și argintii. Părul începuse să i se rărească, ceea ce îl făcea să pară mai mare și îi înălța fruntea, punându-i în valoare chipul. Era dezarmant, prietenos, amabil și tot timpul binedispus. Arăta ca un om de treabă și era capabil să vadă lucrurile precis și în detaliu. Dacă ar fi fost aristocrat, ar fi ajuns departe. Însă așa, avea toată lumea înainte și se mișca sigur de sine prin oraș, conștient că era un mecanic excelent, un bărbat hotărât, care avea o meserie. Adevărat, poliția avea să-l caute. Însă asta nu va fi o problemă...

Se simțea liber și nestânjenit, până când s-a întors și l-a văzut lângă el pe Cecil Mature. Pe fața lui Cecil s-a lățit un zâmbet, care trebuia întrerupt când și când ca să-i degajeze ochii și să poată vedea și el câte ceva.

– La naiba, Cecil, ți-am spus eu că poți să vii cu mine?

– Nu, dar eu am venit.

– Trebuie să te întorci. O să mă caute poliția.

– Nu-mi pasă.

– Mie-mi pasă. Du-te acasă!

– Vreau să vin cu tine!

– Nu poți merge cu mine. Pleacă! Du-te acasă, Cecil.

– Pot merge oriunde vreau.

– Îți dai seama că dacă vii cu mine mă prind într-o jumătate de zi? Când o să reușesc să găsesc ceva tare de tot, te anunț.

– Trăim într-o țară liberă. Mă pot duce oriunde vreau. Așa sună legea. Și asta a spus-o un judecător.

– O să-ți tai capul.

– Ba n-o să faci asta.

– O să te fac pierdut, asta e tot.

– Ba nu. Mă mișc iute. Și... pot să te ajut. Fac rost de legume, ca la școală. M-au învățat să gătesc. O să fac piureuri bune.

– Asta-mi lipsea acum, când sunt urmărit pentru crimă – un bucătar priceput la piure.

Mergeau foarte repede pe Bowery. De fapt, Cecil aproape că alerga pentru a ține pasul cu Peter Lake.

– Și Jessie James[1] a avut un bucătar; toată lumea știe asta. Și Butch Cassidy[2] a avut bucătar. Așa e moda. Pot găti și alte lucruri, pot spăla și sta de pază noaptea. Sunt fierar bun – nu cel mai bun, dar bun.

Străbăteau valurile de mulțime, domni și doamne în haine din gabardină, care se grăbeau dansând pe Bowery. Soarele apunea, tremurând în sticla neagră și imperfectă a nenumărate ferestre. Cei care frigeau carne și cântăreții erau scăldați în lumina amurgului, iar sălile în care se jucau musicaluri începeau să răsune în jocuri de culoare violet, verde și portocaliu. Muzica se auzea și de pe vapoarele cu aburi care coborau pe East River pe întuneric, lăsând în urmă caseta cu bijuterii numită Manhattan pentru nopțile calde și dulci ale mierlelor și pentru luna de la țară și de pe țărmul oceanului.

– Știu să fac tatuaje.

Peter Lake a încremenit. S-a întors către tânărul Cecil.

– Ce-ai zis că știi să faci?

– Tatuaje.

– De unde până unde?

– Înainte de a fi urcat în furgon, am fost ucenic într-un salon de tatuaje.

– Eu știam că ai trăit pe o ambarcațiune de pescuit hering.

– După aia... Am fost tatuator.

– Unde?

– În China.

– Clar... Și vrei să te și cred...

---

[1] Jessie James (1847–1882), șef de bandă, o figură legendară a Vestului Sălbatic (n. tr.).

[2] Robert Leroy Parker (1866–1908), cunoscut ca Butch Cassidy, renumit pentru jefuirea de bănci și trenuri (n. tr.).

– Mă refeream la locul acela unde sunt chinezi. Cum se cheamă? Chinatown!

– OK. Și dacă știi să tatuezi, ce?

– Pot face rost de bani pentru mâncare. Am tatuat femei bogate, în conacele lor, dar în secret.

– Tu?

Cecil Mature a ridicat din umeri.

– Le-am tatuat fel de fel de chestii pe corp. Stăteau goale pe pat și eu le tatuam. Aveam zece ani atunci.

Peter Lake a început să-l vadă pe Cecil cu alți ochi.

– Și ce ai tatuat pe corpurile lor?

– Hărți, chestii în sanscrită, Carta Drepturilor Omului (le copiam din cărți). Am tatuat bucile soției primarului. Wa Fung îmi spunea ce să fac, în vreme ce el și primarul se uitau de după o perdea. Pe o bucă i-am făcut harta Mahattanului. Pe cealaltă am făcut harta Brooklynului. Ea a vrut să-i facă asta cadou de ziua lui. I-au plătit lui Wa Fung cinci sute de dolari, dar eu am făcut toată treaba.

Impresionat de versatilitatea lui, Peter Lake i-a dat voie lui Cecil Mature să vină cu el, dar numai cu condiția să se poată despărți în orice clipă. În plus, Cecil trebuia să renunțe la căciuliță. Au intrat într-un magazin să cumpere o pălărie chinezească, fiindcă Mootfowl purtase așa ceva, la fel ca Wa Fung, de care Cecil își amintea cu nostalgie. În public, Peter Lake vorbea un puternic accent irlandez, iar în vocea lui avea farmecul unui orator care își fascinează ascultătorii. Vorbele lui au sunat de-a dreptul minunat când i-a spus proprietarului de magazin cu o ironie curtenitoare:

– Bucătarul și tatuatorul meu, domnul Cecil Mature, ar dori să cumpere o pălărie chinezească.

Omul i-a găsit una. Cecil și-a pus-o pe cap. Îi stătea pe o ureche.

Au dormit pe acoperișuri și sub turnuri de apă, supraviețuind la început numai din banii obținuți de Cecil din tatuaje. Apoi, după ce lucrurile s-au mai așezat, iar afacerea Mootfowl a rămas departe în trecut, Peter Lake a obținut slujbe de fierar sub nume false sau chiar fără să-și spună numele și viața lor a părut mai promițătoare. Târziu, într-o seară, când erau rupți de foame după ce munciseră din greu toată ziua, au intrat într-un bar să bea bere și să mănânce friptură de vită, pâine coaptă și verdețuri. Barul era luminat și gălăgios. Înăuntru erau cel puțin două sute de oameni și focul ardea în cămin, iar vacarmul urca până în tavan, peste capetele tuturor, ca un ropot de murmure. Friptura ademenitoare și suculentă sfârâia când a fost pusă pe masă între Peter Lake și Cecil Mature. Când să se apuce de mâncat, în bar s-a făcut brusc liniște. Până atunci localul vuise ca o vâltoare, iar acum se putea auzi până și gheața topindu-se în răcitor.

Intrase Pearly Soames, căutând să-și omoare timpul. Arăta ca o pisică mare și zbârlită. Mustața lui argintie, barba argintie și perciunii ca de felină care îi atârnau de pe obrajii rozalii îi dădeau o putere hipnotică, una care ar fi stârnit până și teama și uimirea unei cobre. Încrederea în sine, energia și ticăloșia îi radiau prin fiecare por, de parcă ar fi avut în inimă o fanfară în marș. Îi plăcea să reducă barurile la tăcere doar ca să se distreze. Devenise de curând căpetenia Codițelor, după măcelul calculat și plin de cruzime al lui Mayhew Rottinel, nemilosul și chibzuitul întemeietor al bandei. Pearly Soames s-a apropiat de bar, înconjurat de suita lui dezgustătoare, de parcă ar fi fost lordul-primar. S-a uitat în jur și i-a observat pe Peter Lake și Cecil Mature aplecați deasupra fripturii lor. Privirea lui s-a ațintit asupra sabiei scurte care atârna la centura lui Peter Lake.

– Știi să folosești sabia aia? a întrebat el din cealaltă parte a încăperii.

Vorbele lui sunau mai curând a amenințare decât a întrebare, Peter Lake s-a ridicat. Între el și Pearly Soames s-a creat imediat o potecă.

– Da, domnule, a răspuns el.

– Chiar știi să o folosești?

Peter Lake a dat din cap.

– Atunci, folosește-o! a strigat Pearly Soames, aruncând cu un măr în Peter Lake.

Când mărul a dispărut, Peter Lake stătea în aceeași poziție. Tuturor li s-a părut că nu fusese suficient de iute pentru a-și scoate sabia. Pearly Soames a rânjit. Însă mai apoi din mulțimea aflată în spatele lui Peter Lake cineva i-a adus lui Pearly bucățile din măr. Fructul fusese tăiat în patru, de aceea Pearly a susținut că el se spărsese când îl izbise pe Peter Lake în piept. Tânărul a râs și i-a răspuns că nu - el tăiase mărul.

– Arată-mi sabia!

Sabia era curată.

– Normal, a spus Peter Lake. Am curățat-o înainte s-o pun în teacă.

– Serios?

– Da, uite.

Și i-a arătat lui Pearly Soames dungile de pe pantalonii pe care șterse lama sabiei. Cu toate că Pearly le-a plătit friptura și le-a oferit bere din plin, și-au dat seama că dăduseră de belea. Însă erau la o vârstă la care nu s-ar fi lipsit de necazuri pentru nimic în lume.

Pearly îi voia pe amândoi în rândurile Codițelor. Însă ei au susținut că era prea periculos.

– Pentru tine, sigur nu e! a spus Pearly, făcând un compliment, ceea ce era lucru rar la el. Dar, cum eu sunt acela care vă cere să vă alăturați nouă, ar fi periculos să refuzați.

Neclintiți, cei doi tineri au continuat să își devoreze friptura. Apoi ochii lui Pearly au sclipit a recunoaștere.

– Vă știu eu, a spus el. Vă știu! Sunteți cei doi indivizi care au vârât un par prin inima acelui preot. Ei au rămas cu friptura în gât și s-au uitat uimiți în ochii ca diamantele ai lui Pearly. Cum îl chema? Moocock? Barn Owl? Blue Bird? A, da, da... Mootfowl.[1] O treabă elegantă, făcută cu mare stil. Toți curcanii din oraș vă caută. Iar tu, grăsanule, ai o siluetă care atrage imediat atenția. Nu crezi? Așa! Deci cum rămâne?

În acea seară, Peter Lake și Cecil Mature au intrat în banda Codițelor.

Cei peste zece ani petrecuți în banda Codițelor l-au învățat pe Peter Lake o seamă de meserii neobișnuite. Și a ajuns să cunoască din ce în ce mai bine orașul, deși știa că era prea întins și schimbător pentru a fi înțeles. Se transforma încontinuu – ca și el –, trecând de la o lovitură la alta în banda Codițelor care erau o enciclopedie vie a infracționalității. Timpul petrecut alături de ei, mai mereu pe jumătate disperat, a fost o perioadă utilă de instruire. Putea vedea orașul din multe unghiuri, ca și cum ar fi dat roată unei prisme și s-ar fi uitat la lumina schimbătoare din ea. La data întrunirii din „plicul de ceai“ de sub Fluviul Harlem, Peter Lake lucra ca băiat woola. Fusese spărgător, escroc de meserie, cartofor, hoț de obiecte de artă, distribuitor, mecanic, colector de bani pentru bandă, mesager pentru poliție, hoț de port, spărgător de seifuri. Woola era o nouă posibilitate, fiind o subspecialitate foarte precisă, apărută de curând.

Se chema „woola woola“ și era o tehnică alambicată de prădare a camioanelor și furgonetelor cu marfă. Șeful woola era Dorado Canes și avea în subordine unsprezece oameni în echipa woola woola. Doi sau trei dintre ei se ascundeau într-un intrând sau o alee și așteptau trecerea unei furgonete. Când

---

[1] Mootfowl, aproximativ, *pasăre măruntă;* Moocock – *potârniche albă;* Barn Owl – *bufniță de hambar;* Blue Bird – *pasăre albastră* (n. tr.).

apărea, băiatul woola țâșnea ca din senin și alerga spre șofer, țopăind și răcnind cât îl țineau plămânii: „woola, woola, wooła!“ Astfel li se distrăgea atenția șoferilor, iar hoții pândind din umbră săreau să-i prade. Un hoț woola experimentat putea sări un metru și jumătate în sus din poziție de drepți. Își încrucișa ochii, mai zicea și altceva decât „woola woola woola“, scotea țipete ascuțite ca de pasăre. Șoferii se holbau cu gurile căscate și numai la multă vreme după aceea observau că furgonetele lor erau pe jumătate golite.

Ca toate profesiunile, woola woola avea rafinamentele sale. Condamnat să o practice pe veci (îl numise pe Pearly fiu de târfă, ceva ce i s-ar fi iertat dacă nu ar fi fost adevărat), Dorado Canes se pricepea să-i aducă îmbunătățiri. În primul rând, era hotărât să sară și mai sus, de aceea se împovăra cu greutăți și exersa sărituri ori, cum le numea el, „sus-jos“. În cele din urmă, ajunsese să poarte aproape o sută de kilograme de greutăți din plumb, prinse de umeri cu centuri speciale și hamuri. Ca să facă față acestei greutăți, mușchii de la picioare se dezvoltaseră până când îl transformaseră într-un resort uman. Din picioare, el putea sări de la o înălțime de trei metri – o imagine care lăsa pe oricine cu răsuflarea tăiată. Apoi, Peter Lake a făcut o pereche din ghete cu arcuri, care au adăugat salturilor lui Dorado Canes un metru și jumătate în înălțime. Simpla imagine a unui om care se avântă de la patru metri și jumătate în aer, strigând agitat „woola woola woola!“, era de ajuns să-i hipnotizeze pe stăpânii furgonetelor, însă Dorado Canes nu s-a mulțumit cu atât. Și-a făcut aripi pliante din pânză groasă care, atunci când își întindea brațele lungi, se desfăceau și el putea plana. Sărind cât de sus putea, ateriza la zece metri de locul de pornire. A descoperit curând că rezistența la înaintare opusă de aripi, ghetele cu arcuri și marea forță și flexibilitate a picioarelor îi permiteau să sară de la etajul trei al unei clădiri. Cu puțin exercițiu, a ajuns la patru, apoi la cinci etaje. Foarte impresionat, Cecil Mature a spus că, întrucât furgonetele aveau

înălțimea unui singur etaj, Dorado Canes putea sări de la etajul șase al clădirilor și să aterizeze pe acoperișurile camioanelor sau, cu alte cuvinte, să opereze după pofta inimii de pe acoperișurile blocurilor sau ale clădirilor comerciale. Dorado Canes și-a cusut singur un costum dintr-o piesă, din mătase neagră și lucioasă, care îi acoperea capul cu o glugă strâmtă, lăsând la vedere doar fața. Înaintea fiecărei lovituri se machia, pictându-și fața și mâinile în portocaliu, pleoapele în alb, iar buzele în violet. Partea interioară a aripilor era galbenă. După demonstrația stupefiantă, Dorado Canes se apropia de șoferii rămași fără grai și le spunea:

– Sunt Vinic Totmule. În numele clerului, al primarului și al șefului poliției, bun venit în orașul nostru. Să nu primești monede din lemn, să nu te încurci cu femei parșive și, dacă nu ai toaletă în camera de hotel, să nu urinezi în chiuvetă.

Lui Peter Lake îi plăcea woola woola și se resemnase cu plăcere cu viața și activitatea variată de infractor. Avea multe de învățat, multă muncă de făcut și exista oricând șansa de a da o lovitură grasă. Când a împlinit treizeci de ani, era familiarizat cu regulile mecanicii, cu arta hoției și aptitudinile ciudate ale Oamenilor Golfului și aproape că se eliberase de numeroasele neliniști ale vieții de dinainte, ca să observe frumusețea măreață a orașului și să se bucure de ea. Era calm, mulțumit și resemnat în ceea ce privește căderea părului. Voia doar să fie martor la liniștea anotimpurilor, să întoarcă privirea după femei atrăgătoare și să înțeleagă opera măreață și plăcută a orașului.

Totul s-a schimbat în „plicul de ceai“ aflat adânc în mâlul albiei dense și pestrițe a Fluviului Harlem când Pearly Soames a vorbit despre necesitatea de a-i distruge pe Oamenii Golfului, începând cu femeile și copiii. Peter Lake știa că, dacă ar fi încercat să îl descurajeze pe Pearly, ar fi fost ucis. Singurul lucru pe care îl putea face era să-l prevină chiar pe Humpstone John înainte de atac și să se asigure astfel că banda Codițelor va suferi

un asemenea eșec, încât nu se vor mai uita vreodată în direcția Mlaștinii Bayonne și spre Newark Meadows.

Și exact așa a procedat. Când cele o sută de Codițe au apărut discret din cețuri, lipiți de atracția gravitațională de canoele subțiri, de culoare cafenie, satele din Golf erau tăcute. Codițele și-au strâns armele în mâini, convinse că vor înregistra o victorie ușoară. Însă apoi, ca din senin, au apărut Oamenii Golfului. Au sărit din apă, vineți de frig, după ce stătuseră în adânc și respiraseră răbdători prin bețe de stuf. Au ieșit din tuneluri făcute în nisip. Au ieșit din tufișurile de păpuriș, iar zeci dintre ei au apărut călare pe cai Percheron[1] și Quarter[2] și au pornit în galop pe dunele de nisip. I-au atacat pe invadatori și i-au distrus cu lovituri puternice, care au făcut aerul să tremure. Caii enormi au strivit sub copite canoele, transformându-le în așchii și însângerând apa. Femei și copii cu sulițe i-au urmărit pe dușmanii teferi, apoi pe cei rătăciți și i-au scutit de chinuri pe cei răniți. Codițele înfricoșate au încercat să scape prin apa adâncă până la brâu și au fost uciși de Oamenii Golfului, care i-au prins din urmă cu canoele lor iuți ori călare pe caii care galopau prin apa scăzută ca niște bidivii instruiți, lăsând în urmă dâre de spumă și sânge.

Romeo Tan, Blacky Womble, Dorado Canes și alte nouăzeci și patru de codițe au fost ucise. Sărmanul Cecil Mature, încă un băietan la cei douăzeci de ani ai lui, a fugit ca un dement, în ciuda îndemnurilor lui Peter Lake de a sta aproape. Un luptător călare a fost cât pe ce să-l ucidă, însă Peter Lake a scos șuieratul inimitabil și terifiant pe care îl foloseau Oamenii Golfului și acesta s-a întors. Însă Cecil Mature nu s-a oprit din drum și a dispărut în

---

[1] Percheron – rasă de cai de tracțiune originară din Franța (n. tr.).

[2] Quarter – rasă americană de cai, renumiți pentru viteză pe distanțe scurte, cca 88 km/h (n. tr.).

zidul de nori, ținându-și pe cap pălăria chinezească. Părea înghițit cu totul, pentru totdeauna.

Păstrându-și calmul chiar în cursul unei bătălii pierdute, Pearly Soames a avut timp să omoare destui Oameni ai Golfului (și el avea legături speciale și un destin anume, astfel că nu urma să moară de mâna unor culegători de scoici și pescari de plevușcă, indiferent cât de buni erau ei în luptă), dar și să observe efectul pe care îl avusese șuieratul lui Peter Lake. Dacă nu ar fi auzit sunetul strident, probabil că nu și-ar fi dat seama că Peter Lake nici nu lupta, nici nu ataca. Rămas ultimul dintre Codițe, Pearly Soames a luptat până a ajuns la apa adâncă și iute și s-a scufundat în curentul rapid care iese din Kill van Kull.

Mâhnit, Peter Lake s-a întors în oraș (falezele clădirilor cafenii reprezentau o atracție caldă și liniștitoare chiar și pentru cei disperați) și a urmărit de la depărtare cum Pearly Soames își reconstruia și reordona Codițele. Curând s-au adunat din nou o sută – soldați energici, fără de chip, la fel de răi, obsedați și oțeliți ca și secolul care îi adusese pe lume.

Lăsând cele două automobile mult în urmă, calul alb a zburat cu salturi întinse și sinuoase, plutind prin aer într-o demonstrație de forță care ar fi lăsat fără răsuflare pe oricine. Peter Lake era obișnuit cu caii din Golf care făceau salturi mari pentru a se deplasa eficient prin apa scăzută. Însă acest cal nu era doar un săritor puternic, ci și un campion în descoperirea de sine. Înainte de a fi evadat pentru totdeauna și de a-și fi îngemănat soarta cu a lui Peter Lake, nu fusese în stare să alerge ca acum, ori cel puțin nu își amintea să o fi făcut. Izbucnise un foc în genunchii lui noduroși și în pieptul ca de porumbel. Cu o precizie care ar fi făcut de râs chiar și o săgeată, s-a îndreptat spre sud mai repede decât orice cal de curse. Putea parcurge jumătate din lungimea unei clădiri dintr-un

pas, iar capacitatea lui sporea încontinuu. La intersecții, aglomerate de șiruri încâlcite de vehicule, sărea peste orice îi apărea în cale, fără a ști precis ce se afla dincolo de acele obstacole. Avea suficient control și timp la dispoziție pentru a-și asuma asemenea riscuri, pentru că, aflat în plin zbor, reușea să depisteze porțiuni goale în care să aterizeze și plutea spre ele fără nicio greșeală, astfel că după aceea își putea relua galopul. Pe străzile aglomerate din centru, calul a reușit ceva care l-a uimit pe Peter Lake. O intersecție întreagă era plină de vehicule staționate la nord de Canal Street, pentru că traficul intens de-a latul orașului blocase totul. Cu un nechezat reținut și aproape îngrozit, calul a șarjat către o aglomerare de cai și camioane și a țâșnit pe deasupra mulțimii uluite, trecând peste toată intersecția și peste Canal Street, aterizând lângă colțul cu Lispenard. Deși aproape că își pierduse echilibrul, în momentul în care a ajuns la copacii subțiri și înghețați de la marginea Străzii Battery, se obișnuise deja cu salturile foarte lungi, iar după aceea le-a realizat cu ușurință.

Peter Lake a descălecat și a mers până în fața calului care, timid, nu voia să îl privească drept în ochi. Nu mai văzuse un animal atât de frumos: ochi negri și blânzi, depărtați unul de celălalt pe fața albă, bot rozaliu și bej, moale și catifelat, o expresie care amintea de un zâmbet trist, gâtul nobil și pieptul mai frumos decât al oricărei statui din bronz înfățișând un cal. Avea urechile mari, vii, alerte, drepte și ascuțite. Se aplecaseră pe spate când galopase și se mișcaseră ca niște aripioare pentru a face față curentului puternic de aer. Coada lui se legăna semeață înainte și înapoi peste flancurile care arătau ca două mere mari, albe.

– Ce ești tu? a întrebat încet Peter Lake. Calul a întors capul pentru a-l privi și, cu un fior, stăpânul a observat că ochii animalului erau infinit de adânci, deschizându-se ca un tunel spre alt univers. Tăcerea calului sugera că frumusețea ochilor negri și blânzi poseda ceva din tot ce a existat sau va exista vreodată.

Și, ca orice cal, era absolut nevinovat și imposibil de corupt. Peter Lake i-a atins botul moale și i-a luat capul în brațe.

– Căluț de treabă, a spus el.

Însă, într-un anume fel, seninătatea armăsarului l-a întristat nespus pe Peter Lake.

Oamenii pe care îi cunoscuse cât fusese fugar erau și ei fugari, rostogolindu-se prin lăcomie și foc, abia reușind să respire, în timp ce orașul îi copleșea, atât vara, cât și iarna, risipindu-le puterile doar prin dimensiunile sale fără precedent.

În cei mai bine de treizeci de ani cât fusese orfan, Peter Lake nu avusese prilejul să afle că acele suflete răvășite, cele pe care abia dacă le cunoștea, reușeau să se găsească unul pe altul pentru scurtă vreme și să reducă la tăcere vacarmul. Într-un pâlc de copaci prin care bătea un vânt rece, el s-a uitat în ochii calului. Și, de parcă s-ar fi aflat singuri pe un câmp uriaș și înzăpezit din nordul statului, orașul a încremenit. Spera că nu e și el ca milioanele de fugari, mereu în toiul evenimentelor, prădați până și de propria lor tandrețe. Ceva din ochii calului i-a spus că era pe punctul de a se schimba. Văzuse în ochii aceia negri ceva care l-a luat în stăpânire – o minusculă izbucnire aurie pe care a urmărit-o până a fost copleșit. I se păruse că pe fața blândă și în ochii negri și adânci ai calului văzuse totul!

Epuizați și înfrigurați, au plecat din Battery cutreierând pe străzi. Peter Lake voia să se îndrepte spre periferie prin East Side, pentru a adăposti calul și pentru a-și găsi un loc în care să se ascundă. Știa încotro să meargă și cum să ajungă acolo datorită zilelor în care muncise ca fierar. Cel mai bun refugiu era deasupra timpanului cerului, pe constelațiile sclipitoare. Pentru a ajunge acolo, au mers kilometri peste kilometri pe străzile acoperite de zăpadă, până când seara violet a făcut ca somnul să le danseze în ochi.

O adevărată pădure de stâlpi argintii și arcade metalice perforate îl înconjura pe Peter Lake, care s-a așezat comod, ca într-o dumbravă fără fructe, în care coloanele nituite erau iluminate ici și colo de mici proiectoare. Podeaua în sine era un mare semitimpan, iar tavanul, o rețea de oțel. Toate acestea erau încălzite de curenți aproape vizibili de aer, care se ridicau deasupra luminilor reprezentând stelele din constelațiile aflate pe acoperișul acela boltit de la Grand Central Station – gara construită recent cu ideea de a instala cerul în interior, pentru a străluci permanent și în verde. Iar Peter Lake era unul dintre puținii care știau că dincolo de universul vizibil existau grinzi care susțineau tot, un bun suport pentru tot ce din afară părea să plutească... Prin jertfă și pricepere el revenise acum în spatele cerului, unde cândva, în altă viață, ajutase la forjarea legăturilor dintre grinzi. Acum se odihnea în mijlocul obiectelor de recuzită care dădeau viață intențiilor splendide ale proiectantului. Își aranjase acolo o platformă din scânduri de stejar, un pat moale, din puf; o bucătărie improvizată, ascunsă atent într-un colț (conservele și pesmeții stăteau stivă printre grinzi); un teanc de cărți tehnice pentru lecturi făcute noaptea târziu, o lămpiță care fusese cândva o stea și apoi dispăruse fără ca de dedesubt să i se simtă lipsa și o frânghie lungă pe un tambur, parte dintr-un sistem complicat de evadare, demn de cel mai bun și mai sclipitor învățăcel al lui Mootfowl.

Petrecuse o oră țesălând armăsarul și adăpostindu-l în grajdul lui Royal Wind, pentru caii de caleașcă ai celor din înalta societate Royal Wind era fiul unui plantator din Virginia, a cărui proprietate fusese confiscată în timpul Războiului Civil. Era un individ acru, afectat și curat, iar Peter Lake putea avea încredere în el că nu-l va da de gol. Armăsarul, care nu mai văzuse o asemenea eleganță în Brooklyn, dormea într-un grajd după ce mâncase ovăz proaspăt și băuse apă dulce. Era acoperit cu o pătură

din cașmir pur, iar becul din boxa lui avea abajur, astfel încât lumina să nu-i bată în ochi.

Urmăririle și luptele obosesc inima și impun perioade îndelungate de somn profund. Peter Lake aștepta cu nerăbdare să petreacă o zi sau două de repaus pe platforma lui din înaltul bolții. Va dormi bine în crepusculul etern din spatele cerului, deoarece toate sunetele erau atenuate, ca un susur slab și îndepărtat, avea aer proaspăt din belșug și intimitatea îi era asigurată. După ce gonise prin frigul amarnic mai toată săptămâna, a dormit într-o neclintire ca de plumb toată noaptea, ziua următoare și noaptea de după. S-a trezit dimineață, treizeci și șase de ore mai târziu, respirând rar și calm, complet odihnit. Cu forțele reînnoite, și-a dat seama că murea de foame și s-a apucat să încropească o mâncare din diferite conserve de pește, roșii, vin, ulei și o sticlă enormă de apă de izvor Saratoga. După aceea a făcut baie, s-a bărbierit și și-a schimbat hainele. Acum se simțea ca Dumnezeu din cer sau ca Emerson în biblioteca lui, așa că a început să facă planuri.

„Am calul ăsta minunat“, și-a spus el, „și am ajuns să-l iubesc pentru ochii și fața lui blândă. Poate face salturi lungi cât o intersecție și m-ar putea duce în adâncul sălbăticiei de pini sau undeva în Highlands sau spre Montauk, unde Pearly nu pune piciorul. M-aș putea odihni. Dar totul ar reîncepe când m-aș întoarce. În plus, sunt odihnit. Prin urmare, rămân. Dar a rămâne este totuna cu a fugi, pentru că întotdeauna trebuie să fug în mlaștini sau să mă ascund în poduri ori pivnițe. Care e diferența? E același lucru cu a merge în Highlands sau în pădurile de pini. Nu există scăpare decât dacă devin altcineva. Poate că aș reuși să mă schimb îndeajuns – nu atât cât Codițele să nu mă mai recunoască (pentru că, mai devreme sau mai târziu, ei mă recunosc întotdeauna), dar în așa fel încât să nu se mai sinchisească. Dacă aș deveni o măicuță, de pildă. Și-ar închipui că mi-am pierdut mințile. Ori dacă aș deveni vânzător de cenușă,

sau mi-aș pierde picioarele, sau dacă aș găsi ceva care să mă fascineze deplin, ceva care să mă facă să dispar în ceva mai întins decât pădurile de pin."

Se spune că, în credința lui, Sfântul Ștefan și-a schimbat forma în fața celor care îl priveau, că s-a putut ridica în aer, transformându-se în mai multe lucruri, că știa trecutul și viitorul, că a călătorit dintr-un timp în altul, deși a fost un om simplu. Toate astea (s-a gândit el, ridicând ochii și dregându-și glasul) explică de ce l-au ars pe rug.

„N-oi fi eu chiar Sfântul Ștefan, dar, dacă mă pot concentra suficient asupra unui lucru care să nu fiu eu, probabil că m-aș putea schimba. Mootfowl a spus că aceia care au construit podul au fost schimbați. Oare se referea la ce cred eu? A spus că și orașul s-a schimbat și, să fiu al naibii, Mootfowl nu era omul care să se sinchisească de mărunțișuri. Ce-ar fi să mă fac călugăr? Ar rămâne muți de uimire! Apoi m-ar ucide. Ce-ar fi să devin consilier sau ceva de genul ăsta? Sigur m-ar omorî, pentru că altfel ar trebui să mă plătească. Dacă aș deveni dansator într-un teatru? Of, Iisuse, n-aș putea face asta. Ce-ar fi să trăiesc în subteran... ca un eremit, ba nu, orb? Eu nu aș vedea, dar m-ar vedea ei. Oare m-aș putea preface într-un animal? Nimeni nu a reușit asta până acum. Invizibil! Oamenii de știință trebuie să fi inventat un fel de lichid..."

Pe neașteptate, a înghețat ca un cerb aflat într-un desiș, care aude în depărtare zgomot de rămurele frânte. Anii în care fusese vânat îi ascuțiseră simțurile, astfel că a auzit și zvonul stârnit de pași în alergare, care abia se distingea, venind de jos. Pașii aveau ritmul lacom al vânătorii. S-a uitat printr-o stea spre podeaua lucioasă de marmură, aflată la treizeci de metri sub el și a urmărit un șir de bărbați despărțindu-se, de parcă ar fi fost cai într-o paradă militară. Bărbații s-au îndreptat spre cele două șiruri de trepte care duceau către constelații.

– Iepurii Morți! a spus el. Ei sunt, dar de ce tocmai ei?

A deschis o trapă care trebuia folosită o dată la câteva decenii pentru coborârea unui cablu de care avea să atârne un pictor pentru a împrospăta semnele zodiacului. S-a prins de capătul frânghiei și s-a lăsat în jos. În vreme ce frânghia se derula lent de pe tambur, Peter Lake a coborât în tăcere prin spațiul ca de peșteră de sub stele. S-a temut însă că nu plecase la timp și a avut dreptate, pentru că, pe când aluneca lin pe la jumătatea drumului, frânghia a început să-și încetinească derularea. Apoi s-a oprit cu totul. Agățat de frânghie, Peter Lake se legăna apatic, mult deasupra podelei. Deși jos se foiau mii de oameni, nimeni nu l-a văzut.

Nu-și putea da drumul. Se afla prea sus pentru un salt: avea să se izbească de podeaua din marmură ca un ou. S-a gândit să se legene încoace și încolo pentru a se agăța de un pervaz de pe unul dintre pereți. Însă curând Iepurii Morți au descoperit maneta tamburului de evadare și Peter Lake a început drumul spre înalt.

– Iepurii Morți, a spus el. Iepurii Morți. Ce nume...

Înainte de a ajunge la trapă (prin care vreo șase Iepuri Morți se uitau la el), și-a vârât mâna în deschizătura unei stele și, sărind ca o maimuță, a pornit spre următoarea. Deși era aproape imposibil să se țină de ele, și-a trecut o mână după alta în jurul cornului lui Taurus, socotind că va putea deschide altă trapă și va fugi pe acolo. Cu doar trei degete prinse de ultima stea, a început să se înalțe pentru a lovi trapa cu piciorul. Însă trapa s-a deschis și în cadrul ei au apărut câțiva Iepuri Morți.

Și-a coborât picioarele. S-a uitat spre podea, aflată foarte departe. Cele trei degete începuseră să îi amorțească și curând au pierdut priza, a alunecat și a scos un țipăt când a simțit că începe să se prăbușească. Însă chiar în clipa aia un Iepure Mort și-a strecurat un braț prin trapă și l-a prins de încheietura mâinii. Iepurele Mort era puternic. L-a tras pe fugar înăuntru dintr-o singură mișcare.

Peter Lake a crezut că îl vor ucide neîntârziat. Cu toate că abia mai putea răsufla, a întrebat:

– De ce nu m-ați lăsat să cad? Pearly mă vrea viu? De ce a apelat la Iepurii Morți?

Unul dintre ei a spus:

– Nu vrem să-ți facem rău. Vrem doar să stăm de vorbă.

De ușurare și dezgust, Peter Lake a închis ochii.

– Atunci, spune-mi, Iepure Mort, despre ce vrei să vorbim?

– Am auzit că ai un cal. Și se zice că poate zbura.

– Așa ați auzit...

– Da. Au jurat că zboară. Peste tot se vorbește de asta. Vrem să cumpărăm calul – la un preț bun – și să-l folosim la circ.

– Sunteți proști. Calul nu poate să zboare.

– Dar toată lumea spune așa.

– Poate face salturi, asta e tot.

– Cât de mari?

– Cam cât o intersecție. Poate chiar două.

– Două intersecții!

– Probabil.

– Îl cumpărăm, Peter Lake, și îl ducem la Belmont.

– Nu, a spus Peter Lake. Nu ați înțeles. Nu va sări pentru bani. Sare pentru că îi place sau pentru că îl îndeamnă altceva, dar n-ar face-o pentru bani, dacă înțelegeți ce vreau să zic. Adică, nu o va face fără mine și eu nu vreau... și, în plus, nu e de vânzare.

– Îți dăm zece mii de dolari.

– Nu.

– Douăzeci de mii.

– Nu.

Iepurii Morți s-au uitat la șeful lor care rămăsese în spate, printre grinzi.

– Cincizeci, a spus el.

– Păi, nu v-am spus? Nu e de vânzare.

– Șaptezeci și cinci, și gata.
– Nu.
– Optzeci.
– Nu. Nu-l vând.
– Bine, o sută. Dar asta-i tot ce-ți pot oferi.

– Chicory, a spus Peter Lake, poți să ai și-un milion, și tot degeaba.

După ce s-au convins că Peter Lake nu avea de gând să se despartă de cal, Iepurii Morți au coborât unul câte unul treptele care urmau cocoașa bolții. În acel moment, Peter Lake a hotărât că fusese hăituit de ajuns. „O să ies din joc“, și-a zis el, strângând din buze cu hotărâre. „Aș face orice să reușesc, dar o să ies din joc.“

– O să-mi rod unghiile! a scrâșnit el și apoi a adăugat foarte încet: Dacă va fi nevoie...

În loc să-și roadă unghiile, a hotărât să fure suficienți bani ca să se așeze la locul lui și să devină altceva, probabil ceva mai bun decât era. A simțit cu tărie că se putea realiza asta. Nu exista doar lecția Sfântului Ștefan, ci și exemplul lui Mootfowl, care se străduise furios toată viața să se transforme și să se autodepășească. Dăduse greș. Dar în încercarea sa văzuse, probabil, în curgerea întortocheată și rostogolită a blocului de oțel topit, ceea ce Peter Lake văzuse în ochii calului alb.

A urcat treptele unei scări de fier care ducea spre acoperișul pe care se așternuse un strat gros de zăpadă până la genunchi. Stelele adevărate luceau ca niște torțe albe și îndepărtate, umilind cu totul imitațiile de pe tavanul gării: moriști de foc, în jurul unor spirale fosforescente de lumină. Peter Lake s-a aplecat contra vântului, în vreme ce de jur împrejurul lui zăpada se învârtejea în lanțuri sclipitoare, iar mișcarea lor era suspendată și încremenită, ca și a stelelor. În adâncul tunelurilor înflăcărate, mișcarea și neclintirea se întâlneau și se îmbinau. Vântul care urla pe deasupra sulurilor formate pe acoperișul

gării a transformat zăpada într-un praf alb, care s-a aplatizat în vârtejuri ameţitoare. Văzute de departe, luminile pulsând ale oraşului erau ca stelele, iar bulevardele îndepărtate şi vălătucii înalţi de aburi care se ridicau răsucindu-se semănau cu drumurile stelelor.

„Cu toate că am văzut multe, de fapt nu am văzut nimic...“ şi-a spus Peter Lake. „Oraşul e ca un motor care abia începe să se încălzească.“

Auzea acest lucru. Mugetul său, amintind de valurile care se sparg, făcea pereche cu luminile. Tunetul lui neîncetat nu era în zadar.

BEVERLY

Isaac Penn, editorul ziarului *The Sun*, și-a construit casa în mijlocul terenurilor și câmpurilor de pe Upper West Side, astfel că ea se înălța solitară și fațada ei dădea spre bazinul din Central Park.

– N-am nici cea mai mică dorință să locuiesc pe Fifth Avenue, alături de o mulțime de idioți. M-am născut într-o căsuță din Hudson, nu departe de cheiuri. Aveam parte de zgomot douăzeci și patru de ore pe zi încă înainte de a se construi calea ferată, iar porcii scăpați din gospodării grohăiau pretutindeni. Dacă te gândești bine, asta fac și la New York, dar acum poartă veste. Acolo am locuit eu. Am fost săraci. Țin minte că toți oamenii de treabă stăteau în același loc, precum trabucurile dintr-o cutie. Erau în mare măsură tâmpiți, cărora nu le trecuse niciodată prin minte un gând ca lumea, așa că se strângeau laolaltă ca să ascundă asta. Îmi place casa mea. E solitară, în aer liber. Copiilor mei le place casa. Și ei stau în aer liber. Îi ascult pe ei, nu pe doamna Astor – iar ea știe asta.

Din cauză că Isaac Penn era atât de dezagreabil, direct, puternic, bogat, înțelept și bătrân, optometristul a fost foarte speriat când stăpânul casei i-a deschis personal ușa și l-a condus

înăuntru. S-a simțit ca un copil care își imaginează că urmează să fie înghițit de un animal uriaș și ostil, ce pândește din întuneric. Și, pe de altă parte, optometristul nu înțelegea de ce fusese chemat cu toate echipamentele acasă la Penn. Avea clienți bogați, care, deși faimoși, veneau la magazinul lui. Era nedumerit și de faptul că Isaac Penn nu purta ochelari, lucru neobișnuit pentru un bătrân a cărui afacere se derula cu caractere mărunte prin fața ochilor lui.

– Deci... înțeleg că noi nu pentru dumneavoastră am venit, i-a spus optometristul lui Isaac Penn, care se așezase pe un fotoliu enorm din piele.

Abia se făcuse auzit din cauza muzicii de pian ce răzbătea din camera alăturată.

– Poftim? a făcut Isaac Penn.

– Din câte văd, nu pentru dumneavoastră ne-ați chemat.

– V-am chemat? a întrebat Isaac Penn, privind în jur.

– Domnule, nu aveți nevoie de ochelari, adevărat?

– Nu, a spus Isaac Penn, încă întrebându-se dacă optometristul venise cu un asistent. Nu am avut niciodată nevoie de ochelari. Am crescut căutând balene. Ochelarii nu m-ar fi ajutat.

– Atunci, soția dumneavoastră are nevoie de ochelari?

– E moartă, a răspuns Isaac Penn.

Optometristul nu a reușit să articuleze nici măcar o vorbă pentru a transmite condoleanțe, așa că a tăcut. De fapt, aproape că a intrat în panică, pentru că a simțit că dintr-un motiv sau altul Isaac Penn îl socotea antreprenor de pompe funebre.

– Sunt optometrist, a spus el brusc, pentru a se apăra.

– Știu, l-a întrerupt Isaac Penn. Nu te îngrijora, am ceva de lucru pentru tine. Vreau să faci o pereche de ochelari pentru fiica mea. E cea care cântă la pian – și a făcut un semn către camera cealaltă. Va termina curând – jumătate de oră, poate o oră. E frumos, nu? Mozart.

Optometristul s-a gândit la calul lui, care rămăsese înhămat la căruță, în zăpadă. S-a gândit la cina lui care se răcea. S-a gândit la demnitatea lui călcată în picioare (la urma urmelor, era profesionist) și a spus:

– Domnule Penn, nu credeți că ar trebui să o anunțăm că am venit să îi fac ochelari? N-ar fi înțelept așa?

– Nu cred, a spus Isaac Penn. Ce rost are să o întrerupem? S-o lăsăm să cânte. După ce termină, îi faci o pereche de ochelari. Ai materiale la tine? Sper că da. Are nevoie de ei în această seară. Azi-dimineață fratele ei s-a așezat pe ochelarii ei și era singura pereche pe care o avea. Ea are gene lungi, fără pereche de lungi. I se lovesc de lentile. Cred că e mai incomod. Poți pune lentilele destul de departe ca să nu le mai atingă cu genele? Optometristul a dat afirmativ din cap. Bine, a zis Isaac Penn, apoi s-a rezemat de spătarul fotoliului ca să asculte tumultul lin al unei sonate. Era o pianistă superbă, aproape desăvârșită, cel puțin din punctul de vedere al tatălui ei.

Cât a continuat recitalul, optometristul și-a aranjat instrumentele și tabelele cu simboluri. Apoi, abia respirând, s-a așezat și a ascultat, întrebându-se de ce un om ca Isaac Penn era atât de indulgent cu fiica lui. De fapt, din motive pe care nu le înțelegea, optometristul se temea de ea. Îi transpiraseră palmele. A început să-i fie frică de momentul în care ea va termina de cântat și va intra în cameră, ca o prințesă ce era, pentru a da ochii cu un simplu șlefuitor de lentile.

Ușa principală s-a deschis brusc. Doi adolescenți au urcat treptele tropăind și au dispărut înainte ca geamurile să-și înceteze vibrarea provocată de intrarea lor. Isaac Penn a încuviințat totul cu un surâs trecător, apoi s-a îndreptat spre un pupitru dintr-un colț al camerei, unde erau multe exemplare proaspete din *The Sun*. Din bucătăria alăturată răzbăteau zgomot de veselă și miros de pui fript. În casă ardeau douăsprezece focuri, iar lemnele dulci de iarnă răspândeau parfum de rășină și cireșe

în casă. Pianul se auzea mai departe. Întunericul se adâncea. În cele din urmă, noaptea și seara au rămas înrădăcinate solid în afara și înăuntrul casei, în locurile în care lumina lămpilor lupta cu umbrele adânci.

Când muzica s-a oprit, optometristul a înghițit în sec. A auzit sunetul scos de închiderea capacului peste claviatură. Apoi în cadrul ușii a apărut o tânără îmbujorată, cu ochi veseli, care a privit în direcția ferestrelor învești mântate în gheață. Respira ca și cum ar fi avut febră, iar expresia de pe fața ei atrăgătoare sugera un delir plăcut. Părul ei auriu, cu reflexii sclipitoare, părea că arde precum soarele. S-a sprijinit de ușorul ușii cu ambele mâini, pentru a se susține și pentru a da de înțeles că nu dorea să îi întrerupă pe cei doi bărbați din salonul de primire. Deși se vedea că era cuviincioasă, era lesne de observat că n-avea nevoie să se arate respectuoasă față de nimeni. Optometristul a socotit că rochia ei era prea frumoasă și senzuală pentru o tânără de vârsta ei – o fiică apărută în salon, o pianistă, o fată febrilă, aflată în prezența tatălui ei. Dantela, fără de care rochia ar fi fost scandaloasă, fremăta în ritmul respirației ei. Era ceva hipnotic, prea iute, tulburător. Avea ochi albaștri și calmi, dar era atât de obosită după ce cântase la pian, încât tremura și se ținea de ușă, încercând să-și stăpânească tremurul.

Curtenitor și prompt, Isaac Penn a îndrumat-o până la un scaun.

– Beverly, a spus el, acest domn a venit să-ți facă ochelari noi.

Afară vântul se întețise, stârnit brusc de o furtună puternică, venită dinspre nord, coborând cu ușurință de la pol, pentru că tot pământul dintre acesta și New York era alb și bătut de vânturi. În nopțile amarnic de friguroase și cu cer înstelat, când luna era în cârdășie cu zăpada, Beverly se întreba câteodată de ce nu apăreau urși albi pe gheața fluviului, pentru a da târcoale în

tăcere în lumina argintie. În ciuda rigidității lor, creată de iarnă, copacii se îndoiau, iar unii se loveau și se frecau frenetic de ferestre. Dacă s-a fi păstrat deschis un canal în fluviul Hudson, înghețat în acele momente, orice vas mic, iluminat, ar fi zburat spre sud, aproape purtat pe sus cu o iuțeală iernatică. Beverly se gândise cât de ciudat și minunat ar fi fost dacă pământul era scos de pe orbită, în extremele reci ale spațiului întunecat, unde soarele era un disc abia vizibil și rece, dacă n-ar mai exista nici măcar un pătrar de lună, iar noaptea ar fi nesfârșită. Ce s-ar alege de industrie, s-a gândit ea, dacă orice copac, orice bucățică de cărbune și orice ciot de lemn ar fi arse pentru a se obține căldură și lumină? Deși marea ar îngheța, oamenii ar ieși pe întuneric și ar străpunge gheața sticloasă ca să găsească peștii împietriți. Dar în cele din urmă toate animalele ar fi mâncate, iar pieile lor ar fi cusute și țesute, tot cărbunele ar fi ars și nu ar mai rămâne niciun copac în picioare. Tăcerea ar domina pământul, pentru că vântul s-ar opri, iar marea ar fi o sticlă grea. Oamenii ar muri în liniște, îngropați în blănuri și puf.

– Calul tău va îngheța de moarte, dacă îl lași afară, i-a spus ea optometristului.

– Da. Mă bucur că mi-ai amintit de el. Trebuie să rezolv cumva.

– Avem un grajd, a zis Beverly, cu răceală în glas.

– De ce nu mi-ai spus că ai venit cu căruța? l-a dojenit Isaac Penn, ieșind pentru a duce calul în grajd.

Beverly și optometristul au rămas singuri.

Fata nu voia să îl intimideze și îi părea rău că el se teme de ea.

– Hai, măsoară-mi ochii! a spus ea. Sunt obosită.

– Mai bine aștept până se întoarce tatăl tău.

Optometristul se ferea să se apropie de ea. Nu pentru că se temea de boala ei, ci mai curând pentru că i se părea nefiresc să se apropie de tânăra care ardea de febră, să îi simtă căldura

emanată de brațele și gâtul dezgolite, să îi simtă răsuflarea și mirosul dulceag, amplificat de febră, care se ridica neîndoielnic din dantele și lenjerie.

– Nu e nicio problemă, a spus ea, închizând ochii o clipă. Poți începe imediat. Dacă ți se pare că e ceva necuviincios, nu știu ce să-ți spun. Dar fă lucrul pentru care ai venit!

Întrucât toate instrumentele erau la îndemână, el s-a apucat imediat de treabă, respirând pe nas când se afla lângă ea, încordat și mut ca o insectă vânată. Pe de altă parte, din cauza febrei, ea respira repede, pe gură. Răsuflarea îi era dulce. El s-a mișcat atent și laborios manevrând rigle din fildeș, marcatoare din abanos și lentile, aflate într-o casetă, aliniate acolo în șiruri lungi, așteptându-și momentul de glorie – când erau scoase și puse la loc, în vreme ce el intona litania:

– Mai bine așa, ori așa. Așa, ori așa. Așa, ori așa.

Ea s-a întrebat de câte mii de ori spune zilnic „așa, ori așa". Erau cuvintele *lui*. În posesia lui. Probabil că îl amețeau.

El s-a gândit că ea era frumoasă. Chiar era. Deși arăta ca o femeie în adevăratul înțeles al cuvântului și se purta în consecință, prezenta toate atributele minunate și evidente ale tinereții. O dorea, se temea de ea și o invidia. Avea forme perfecte, era bogată și tânără. Și pentru că, deși avea numeroase defecte fizice, trebuia să ducă o adevărată luptă pentru a-și câștiga traiul, ea i se părea a fi înzestrată și binecuvântată peste măsură, în ciuda faptului că și-a dat seama că suferea de tuberculoză și deținea înțelepciunea celor care se sting încetul cu încetul. Febra și delirul o făceau să se înalțe neîncetat. Nici opiul nu ar fi putut ajuta mai mult. Lungile accese de febră ani și luni la rând reprezentau o cale demnă de a muri, fie și numai pentru că morții îi trebuia atât de mult pentru a o învinge în luptă...

Încăperea era plină de energia ei, care se răspândea într-un semicerc dansant. Focul tresălta și se îndoia, gonind pe loc precum o roată frenetică, ferestrele zăngăneau în timp ce casa

respira, iar copacii zgâriau când și când geamurile așa cum câinii zgrempțănesc la uși închise. Beverly putea vedea iarna care alerga prin încăpere în lumină, țâșnind de pe lăncile, razele și crucile argintii din sticla optică, spre foc, spre ferestrele care reflectau totul, spre sferele albastre care erau ochii ei. Încăperea, așa cum o vedea ea, era o rețea de mișcare, o simfonie de particule care dansau strengărește, ca notele line și placide ale unui frumos concert. Dacă ea putea vedea toate acestea în timp ce un bărbat agitat schimba lentilele pentru a-i examina ochii, ce altceva avea să vadă atunci când febra va fi prea mare pentru a o suporta? Nu conta. Acum existau doar cioburi inexplicabile de lumină care o cercetau de parcă ar fi vrut să o curteze.

– Calul e în grajd, a anunțat Isaac Penn imediat ce s-a întors în încăpere. Mai ai nevoie de ceva din căruță? Pot cere să fie adus aici...

– Doar o clipă, domnule Penn, a spus optometristul. Așa, ori așa. Așa, ori așa. Așa, ori așa.

S-a rezemat de spătarul scaunului, ușurat și dezamăgit, și a declarat că Beverly are vederea perfectă. Nu avea nevoie de ochelari.

– A purtat ochelari încă de mică, a spus Isaac Penn.

– Ce pot să vă spun? Acum nu mai are nevoie de ei.

– Bine. Să-mi trimiți nota de plată.

– Pentru ce? Doar nu am făcut ochelarii.

– Pentru că ai venit până aici într-o asemenea seară.

– Nu știu cât să vă cer.

– Vede bine, da?

– Vede perfect.

– Atunci, să-mi faci o notă de plată pentru o pereche de ochelari perfecți.

Când s-a auzit clopoțelul anunțând cina, toți cei aflați în casă au început să se adune în sufragerie și, schițând o plecăciune,

optometristul s-a retras pe ușă, ieșind în noaptea cea rece de decembrie.

Cina era neobișnuită prin faptul că membrii familiei Penn și servitorii se așezau la aceeași masă. Isaac Penn nu era aristocrat. După ce crescuse, la început, pe o balenieră, nu îi plăcea ideea popotelor separate pentru ofițeri și marinarii de rând. Iar apoi copiii Penn (Beverly, înainte de a crește și de a se îmbolnăvi, Harry, Jack și Willa, care avea trei ani) au fost încurajați să își aducă prietenii la masă.

– Asta e societatea noastră, afirma Isaac sus și tare. În rest, muncim. Aici, însă, toți sunt egali, toți sunt bine-veniți și toți trebuie să se spele pe mâini înainte de masă.

Așadar, în seara aceea, în vreme ce vântul sfârteca desișurile din parc, în timp ce stelele își parcurgeau pe cer traseele lor cunoscute și inevitabile și în timp ce pianul mecanic dintr-o încăpere alăturată cânta valsuri general apreciate, spre marea durere a lui Beverly (îi plăceau valsurile populare, dar era geloasă pe pianele mecanice), familia Penn (adică Isaac, Beverly, Harry, Jack și Willa), prietenii lor (adică, blonda Bridgett Lavelle, Jamie Absonord și Chester Satin) și servitorii (adică Jayga, Jim, Leonora, Denura și Lionel) s-au adunat în marea sufragerie să mănânce. Focul ardea în cele două șemineuri de la fiecare capăt al mesei lungi, pe care se aflau farfurii din porțelan și pahare din cristal și câțiva pui simetrici, fripți și tranșați, boluri de salată proaspătă, supiere cu cartofi de Nantucket în zeamă de supă, precum și condimente, sifoane, biscuiți nesărați și vin.

Chester Satin avea părul lipit de țeastă. El și Harry Penn se simțeau înspăimântați și vinovați și asta li se vedea pe față. În după-amiaza aceea chiuliseră de la școală, merseseră în centrul orașului și plătiseră pentru a o vedea pe Caradelba dansând pe jumătate despuiată, ca o țigancă spanioloaică. Și cum fusese mereu îndrăzneț, ca să nu ziceam obraznic, Chester Satin cumpărase un teanc de ilustrate pornografice. Acestea se odihneau acum

sub o bucată de parchet din camera lui Harry Penn, chiar deasupra sufrageriei. Harry Penn și Chester Satin aveau convingerea că fotografiile vor străpunge sfârâind tavanul și îi vor face de rușine pe vecie. Și nu-și puteau lua gândul de la teancul de fotografii cu femei lascive, surprinse în diferite stadii de despuiere. Bustierele și crinolinele rochiilor erau lăsate cu eleganță în jos și li se vedeau picioarele mai sus de genunchi, brațele mai sus de coate, fețele, gâturile și (într-o singură imagine) sânii. Aceste femei lipsite de onoare trecuseră de mult de limita bunei-cuviințe și, deși purtau articole de lenjerie suficiente pentru a-l face pe un explorator polar să transpire la minus treizeci și două de grade, era cât pe ce să-i înjosească pe cei doi băieți, căzând pur și simplu prin tavan și plutind spre palmele lui Isaac Penn. Așa se face că, în timpul cinei, Harry și Chester s-au comportat ca niște infractori deja condamnați.

Jack își făcea temele (acest lucru era permis; oricărui copil i se îngăduia să citească la masă), blonda Bridgett Lavelle se uita lung la Jack (care voia să se facă inginer), Jamie Absonord se îndopa cu carne de pui, ca și cum misiunea ei era să mănânce toți puii din lume, iar Beverly mânca precum o ursoaică. Era zveltă, însă consuma caloriile mai repede decât ardeau șemineurile bușteniii. Ceilalți copii erau în creștere și își petrecuseră ziua în frig. Cu o iuțeală uimitoare, puii s-au transformat în grămăjoare de oase de culoarea zăpezii, cartofii au dispărut cu desăvârșire, iar vinul s-a vaporizat din sticle de parcă la masă ar fi fost prezenți niște magicieni. Apoi fructele au evadat din jurul semințelor, iar prăjiturile au devenit curând invizibile. În tot acest timp, pianul mecanic a cântat cu rapiditate valsuri ușoare. În timpul unuia dintre ele, ruloul s-a blocat, iar Beverly s-a dus să îl pună din nou în mișcare. Când s-a întors la masă, Isaac Penn se uita încruntat la o mână de fotografii. Cei doi băieți stăteau aplecați deasupra mesei și gemeau, iar în tavan se căscase o bortă mare.

– Atrăgătoare femei, i-a spus Isaac Penn lui Beverly, dar niciuna dintre ele nu stă nici la degetul mic al mamei voastre.

În acea noapte, înainte de a se duce la culcare, Beverly s-a dezbrăcat și s-a privit într-o oglindă înaltă de la podea până în tavan. Era mai frumoasă decât oricare dintre femeile din fotografiile aduse de Harry, mult mai frumoasă. Și-a dorit să poată dansa la restaurantul Mouquin și să alunece în ring, slujindu-se de trupul ei frumos pentru a obține un efect spectaculos. Voia ca un bărbat să o dezbrace și să o îmbrățișeze. Muzica se rotea în mintea ei în timp ce ea descria cercuri tot mai largi pe pardoseala închipuită din marmură și, cum nu avea în preajmă niciun bărbat, s-a îmbrățișat singură. Apoi a început să se îmbrace pentru culcare: o problemă mult mai practică. Pentru că Beverly Penn dormea pe o platformă de pe acoperiș, unde frigul era neiertător. Însă, în ciuda frigului și probabil tocmai din cauza lui, imaginile pe care le-a văzut ea erau cele pe care alți oameni le-ar fi socotit vise, dorințe sau miracole.

Pentru Beverly, șemineurile și încăperile strâmte erau ca o condamnare la moarte. Dacă aerul liber nu îi sufla în față, nu putea să respire. Regimul, înclinațiile și mântuirea ei erau unul și același lucru – să stea doar în aer liber. Și făcea asta toată ziua, mai puțin trei sau patru ore pe zi, timp în care se îmbăia, cânta la pian și mânca alături de membrii familiei. În restul timpului putea fi găsită în cortul ei, aflat pe o platformă specială, pe care Isaac Penn pusese să fie construită pe acoperișul casei. Acolo dormea Beverly. Tot acolo își petrecea ziua citind sau doar contemplând orașul, norii, păsările, vasele de pe fluviu, dar și căruțele și carele de pe străzi.

Iarna își petrecea cea mai mare parte a timpului singură, pentru că puțini oameni puteau sta foarte mult în frigul amarnic adus de vânt dinspre nord, care scălda orașul ca o cascadă de apă înghețată. Beverly nu numai că se obișnuise cu iarna, dar nici nu

putea trăi fără ea. De obicei avea fața și mâinile bronzate, chiar și în ianuarie. Și, în ciuda fragilității și a bolii, era deprinsă cu vremea aspră ca și un pescar din Grand Banks, un amănunt ironic evident când vizitatori sănătoși deveneau sloiuri de gheață nesimțitoare, în vreme ce ea continua să se poarte de parcă s-ar fi aflat într-o grădină înflorită la sfârșitul primăverii. Oaspeții nu erau la fel de călițI ca ea. Și nici nu aveau hainele, lenjeria și glugile croite minunat, fără a mai vorbi de mănușile, pilotele și sacii ei de dormit, toate din lână, puf sau blană moale de samur. Ea avea un hanorac de eschimos, din blană de samur căptușită cu puf, care era probabil articolul de îmbrăcăminte de iarnă cel mai bun din lume. Era ușor și comod, flexibil, uscat și ținea perfect de cald în toate situațiile. Gluga din blană, trasă pe cap și încadrându-i fața, semăna cu un soare negru. Avea dinții atât de albi, încât atunci când zâmbea pe neașteptate, aveai senzația că s-a aprins o lumină.

Iarna și vara, ea urca treptele, odihnindu-se la fiecare palier, până când ajungea la o scară specială care ducea spre o ușiță. De acolo, o pasarelă din oțel și lemn ducea spre platforma ei, o punte pe o grindă cu zăbrele din oțel, care lega două margini de acoperiș. Platforma avea șase metri pe patru metri, iar pe ea se afla un cort, mai bine ancorat decât un trapez la circ și având cam tot atâtea sârme: instalatorul extraordinar care îl fixase acolo folosise un cablu de la un pol la celălalt, astfel ca vântul să poată trece în mod firesc pe deasupra. Trei șezlonguri, fiecare așezat altfel, ofereau priveliști variate, expunere diferită la vânt și atenție constantă din partea soarelui slab de iarnă. Fixase paravânturi din sticlă groasă și grea, montate în cadrul unui sistem ingenios de scripeți și șine. Putea ridica geamul pe toate laturile până la un metru și jumătate înălțime. Și mai avea un șir de dulapuri etanșe. În primul se găseau pături, perne și îmbrăcăminte care ar fi ținut de cald armatei lui Napoleon și în Rusia. În al doilea dulap era spațiu pentru aproape treizeci de cărți, un teanc de reviste, un binoclu,

măsuță de ținut pe genunchi și câteva jocuri (Willa avea voie să urce acolo în partea cea mai caldă a zilei pentru a juca dame sau război). În al treilea se găsea un raft cu sticle vidate și termosuri în care putea păstra băuturi fierbinți și orice fel de mâncare ar fi dorit. În cel de-al patrulea se afla o stație meteorologică. Era expertă în prognozarea vremii și nu prea avea nevoie de barometru, termometru și anemometru, dar aceste instrumente îi erau utile, pentru că ținea statistici consemnate cu grijă – tot astfel cum nota permanent comentarii despre păsări și comportamentul lor, înflorirea copacilor, incendiile din oraș (poziția și durata lor: înălțimea, densitatea și culoarea fumului etc. etc.), trecerea baloanelor și alcătuirea zmeelor, felul în care arăta cerul și tipul de nave care se deplasau pe Hudson. Din când în când, trecea o goeletă mare și veche, la fel de tăcută pe cât de înaltă era, iar deseori orașul era atât de absorbit de treburi, încât ea rămânea singura ființă care să o remarce.

Noaptea, când se întindea în pat în aer liber, ori în cort, având o parte din pânză rulată, cât să poată vedea cerul, ea urmărea stelele, nu doar zece minute sau un sfert de ceas, așa cum procedează majoritatea oamenilor, ci ore și ore în șir. Nici măcar astronomii nu contemplau cerul cu o asemenea dăruire, pentru că ei erau preocupați permanent de cartografiere, măsurare, de limitele instrumentelor legate de pământ și de alte probleme cerești. Beverly cuprindea totul. Vedea totul. Și, spre deosebire de păstori sau văcari și țapinarii aspri și privilegiați, care muncesc și dorm în aer liber, ea nu era prea obosită. Stelele abandonate erau ale ei în numeroasele ore bogate ale nopților sclipitoare de iarnă și, neobservată, le cuprindea ca pe niște iubiți. Simțea și privea spre exterior, nu în sus, în universul întins, știa numele fiecărei stele strălucitoare și toate constelațiile și (deși nu le putea vedea) era familiarizată cu uriașele nebuloase vălătucite în care un filament al unei coame sălbatice și tremurate ducea în urma sa o sută de milioane de lumi.

Într-un delir de comete, sori și stele pulsatile, ea îngăduia ochilor să se umple de lumina încărcată de zumzete, pocnete și șuierături de la marginea galaxiei, un crepuscul perpetuu, niște zori cenușii într-una dintre numeroasele galerii ale cerului.

Cu fața îndreptată spre frigul amarnic al cerului senin, ea putea călători de-a latul Căii Lactee, bifând stelele și constelațiile ca un copil care enumeră statele americane. Ezita numai când o coloană de aer vălurit venea rostogolindu-se dinspre un horn aflat în apropiere și amesteca artefactele cerești. În rest, le rostea numele într-o incantație aproape hipnotică, de parcă ar fi invocat stelele din aerul negru și schimbător al cerului de decembrie. „Porumbelul, Iepurele, Câinele Mare, Câinele Mic, Procion, Betelgeuse, Rigel, Orion, Taurul, Aldebaran, Gemenii, Pollux, Castor, Vizitiul, Capella, Pleiadele, Perseu, Cassiopeia, Ursa Mare, Ursa Mică, Steaua Polară, Dragonul, Cefeu, Vega, Crucea Nordului, Lebăda, Deneb, Delfinul, Andromeda, Triunghiul, Berbecul, Balena, Peștii, Vărsătorul, Pegas, Fomalhaut.“ Privirea ei s-a întors la Rigel și Betelgeuse, după care a alunecat între Rigel și Aldebaran, apoi spre Pleiade. În cea mai mică fracțiune de secundă ea călătorea de la o stea la alta, străbătând ani-lumină. După câte se pare, viteza și timpul erau o chestiune de perspectivă.

Se simțea de parcă ar fi cunoscut stelele și se aflase printre ele ori avea să ajungă acolo. Cum se făcea că, în prelegerile de la planetariu, fotografiile făcute de telescoape, proiectate pe interiorul domului, erau atât de familiare – nu doar pentru ea, ci pentru oricine? Fermieri și copii și, cândva, indienii Paumanuk, oprindu-se în trista lor cursă spre dispariție, înțeleseseră cu toții imaginile abstracte și precise, imediat și din inimă. Nebuloasele, întinderea galaxiilor, ciorchinii centrifugi – nimic altceva decât lumină electrică proiectată pe un tavan tencuit – îi aduceau într-o stare de transă, iar ghidul de la planetariu nu trebuia să rostească nicio vorbă. Și cum se făcea că anumite sunete,

frecvențe și tipare ritmice repetitive sugerau stele, galaxii în goană și chiar planete opace și colorate care se roteau pe trasee eliptice și liniștite? De ce anumite piese muzicale (pregalileene sau postgalileene, nu conta) erau legate armonios și ritmic de stele și sugerau lumina paralelă care cădea ploaie pe Pământ, în raze iluzorii ce se destrămau?

Beverly nu avea nicio explicație pentru toate astea sau pentru alte o sută de întrebări despre aceleași lucruri. Cu toate că fusese nevoită să abandoneze școala și învățase puține noțiuni științifice cât urmase cursurile (fetele nu alegeau ca obiecte de studiu fizica sau chimia), rămăsese uimită într-o dimineață când, după ce se trezise, descoperise în carnetul ei de notițe ecuații lungi scrise de mâna ei. A crezut că probabil Harry îi jucase vreo festă. Însă scrisul era al ei, fără îndoială. Iar notațiile ocupau pagini întregi.

I le-a arătat lectorului de la planetariu, dar acesta nu a știut ce reprezentau. L-a urmărit vreme de o oră, învăluit în lumină nordică, pătrunzând prin fereastră, aplecat deasupra unui pupitru de scris cu capac rulou, copiind. I-a spus că, deși nu reușise să descifreze nici una, ecuațiile îl intrigau. Scrise de mâna lui, ele păreau să capete mai multă autoritate.

– Ce înseamnă? l-a întrebat ea.

– Nu știu, i-a răspuns el. Dar par interesante. Dacă nu ai nimic împotrivă, o să le păstrez. De unde le ai?

– Ți-am spus doar...

– Serios?

– Da.

El a măsurat-o îndelung. Cine era de fapt fata asta atrăgătoare și îmbujorată, îmbrăcată în mătase și blană de samur?

– Ce înseamnă ele pentru tine? a întrebat-o bărbatul, lăsându-se ușor pe spate în costumul lui cu vestă, de culoare cenușie.

Beverly a luat paginile înapoi și le-a cercetat atent. După o vreme, a ridicat ochii.

– Pentru mine, ele înseamnă că universul... mârâie și cântă. Ba nu, strigă!

Eruditul astronom a fost șocat. Având de-a face cu publicul, se confrunta deseori cu lunatici și vizionari, unele teorii de-ale lor fiind elegante, altele absurde, iar unele, probabil foarte precise. Dar cei care emiteau teorii exacte erau de obicei bărbați bătrâni și bărboși, care locuiau în poduri pline de cărți și instrumente, excentrici care umblau prin oraș împingând cărucioare încărcate cu lucruri personale, nebuni plecați de la instituțiile de stat care nu-i mai puteau ține. Gândurile lor aveau întotdeauna ceva izbitor și adevărat, ca și cum demența lor ar fi fost deopotrivă o înzestrare și o suferință, deși puternica apăsare a adevărului pe care îl simțeau cu atâta tărie le întunecase rațiunea, iar tot farmecul a ceea ce spuneau ei era sfărâmat și ascuns.

S-ar fi simțit mai în largul lui dacă ar fi vorbit cu un veteran infirm din Războiul Civil sau cu vreun inventator singuratic din cine știe ce oraș vechi de pe Fluviul Hudson; aceia erau de obicei oamenii care veneau cu foi întregi, pline de ecuații. Faptul că ea era o tânără frumoasă, care nu împlinise douăzeci de ani, privilegiată și bine îngrijită, contrasta atât de puternic cu obsesia ei, încât el s-a întristat profund și într-o oarecare măsură chiar s-a speriat.

– Mârâie? a întrebat el cu glas domol.

– Da.

– Cum, mai exact?

– Ca un câine, dar mai gros, gros de tot. Iar apoi țipă, voci, tonuri amestecate, un zgomot alb și un sunet argintiu.

Astronomul căscase deja ochii mari, dar ea i-a făcut inima să bubuie când a spus:

– Lumina este tăcută, însă apoi se ciocnește cu sunet de talgere și se arcuiește în afară ca o arteziană, pentru a călători și pentru a rămâne, totuși, neclintită. Traversează spațiul fără să

se miște, pe un fascicul fix, la fel de curat și tăcut ca un pilon din rubin sau diamant.

Fiind pe acoperiș, și-a întors din nou ochii spre Rigel, apoi spre Orion. Ca întotdeauna, Pleiadele erau perfect echilibrate în asimetria lor derutantă. Aldebaran a clipit.

– Astă-seară trimiți semnale luminoase, a spus ea, iar Aldebaran a început să danseze sclipitor, surd și mut, dar, oricum, plăcut pentru inima ei. Rigel, Betelgeuse și Orion i-au vorbit. Nu existau o biserică mai frumoasă și un cor așa minunat ca stelele ce vorbeau în tăcere numeroșilor tuberculoși condamnați în tăcere, o legiune aflată pe acoperișurile ascunse și întunecate.

Legiunea de tuberculoși a stat pe acoperișuri în acea noapte, pe un frig cumplit, ațâțat de vântul dinspre miazănoapte ca un alergător într-un joc de lacrosse, violent și dur, pregătit să strivească opoziția oricărei ființe din calea lui. Ei erau acolo, nevăzuți în pădurea pătrată de clădiri și dincolo de podurile care treceau peste ape și străluceau mai frumos decât colierele cu diamante. Se aflau acolo, fiecare dintre ei solitar – așa cum aveau să fie toți într-o bună zi –, vorbind cu stelele, extrăgând o iubire efemeră din lumina îndepărtată și rece. Gheața era pretutindeni. Fluviul înghețase bocnă, aleile și copacii deveniseră casanți, iar crusta de zăpadă era suficient de tare pentru cai. Și totuși, ca niște mici furnale, cei care dormeau pe acoperișuri ardeau în continuare în pilotele lor matlasate, iar după ce și-a luat porția de iubire de la amanții ei, stelele, Beverly s-a întors, tăcută și mulțumită, și a adormit îngropată în blănuri și puf.

O ZEIȚĂ ÎN BAIE

În afară de Beverly, în decembrie toți membrii familiei Penn urma să plece la casa de la țară, de lângă Lacul Coheeries, care era atât de departe spre nordul statului, încât nimeni nu o putea găsi. Beverly trebuia să li se alăture de sărbători, dată până la care trebuia să fie gata logia specială de dormit de care avea ea nevoie și să se deschidă casa pentru a fi pregătită să o primească după lunga și chinuitoarea călătorie din oraș până acolo. Ea avea de gând să le scrie o telegramă, să-i roage să nu participe la adunarea de iarnă de lângă lac, pentru că era capricioasă și tulburată și voia să stea singură. Însă și așa, va merge cu sania, cu vaporul cu aburi, cu o a doua sanie, de data asta cu pânze, până la o casă mare, care se înălța pe malul unei insulițe, pentru a sărbători Crăciunul acolo.

Isaac, Harry, Jack și Willa (în costum de schi, Willa arăta ca un heruvim cu trupul ca o pernă) aveau să plece curând. Dintre servitori, rămânea doar Jayga. Însă, imediat după plecarea familiei, Beverly îi va spune să se ducă acasă la ai ei, în Four Points. Beverly știa că tatăl lui Jayga era pe moarte și îl convinsese pe Isaac să trimită familiei Posposil suficienți bani pentru a se întreține.

– Dar avem un fond de caritate, spusese Isaac. Nu dăm banii noștri. Pentru asta există fondul, și este complet independent.

– Tată, i-a răspuns Beverly, Harry va fi pe cont propriu destul de curând, la fel și Jack. Willa are fondul ei, iar până îl va folosi, eu voi fi fost îngropată de mult. Spune-mi, la ce vei folosi banii?

Apoi, Isaac a dat bani mai mulți decât era nevoie, deși știa că toți banii din lume nu puteau schimba ceea ce îi urmărea atât de cumplit de aproape pe domnul Posposil și pe Beverly.

Așadar, Jayga va pleca și, vreme de câteva zile, în afară de prezența lui Beverly, casa va fi pustie. Iar dintr-un motiv pe care nu îl putea înțelege, Beverly avea convingerea că o să se întâmple ceva deosebit – că ori se va însănătoși, ori va trece printr-o febră mare, izbucnită pe neașteptate, care o va ucide. Cu toate acestea, nimic nu părea să se întâmple. Cu două nopți înainte de plecarea familiei, a nins, iar stelele au fost îngropate. În noaptea următoare, purtată de vânt, o dantelă de nori albi a ascuns până și luna. Însă Beverly avea credință și răbdare. A așteptat. Iar apoi, în ziua plecării celorlalți, totul s-a limpezit.

Peter Lake se gândise atât de mult la Sfântul Ștefan, încât o vreme a devenit credincios și chiar a călcat într-o biserică. Asta aproape că l-a speriat de moarte. Nu păși până atunci în vreo biserică, fiindcă reverendul Overweary nu îi lăsase pe băieți să pătrundă în sanctuarul argintiu și sclipitor pe care îi pusese să îl construiască în apropiere de bungaloul turcesc al lui Bacon. Și nu putea trece o zi în care Peter Lake și cei ca el să nu fie denunțați de la o mie de amvoane din întregul oraș. Era tabăra dușmanului, iar el s-a simțit extrem de nelalocul lui când s-a deplasat pe vârfuri de-a lungul intervalului central, asaltat de o multitudine de raze colorate, nefamiliare, care pătrundeau prin ferestrele cu vitralii. Alesese Catedrala Maritimă, cea mai frumoasă din oraș. Pentru Sfântul Patrick și Sfântul Ioan era ceea ce reprezenta

Sainte-Chapelle pentru Notre Dame. Ferestrele sale se înălțau drept, ca niște câmpuri de flori sălbatice montane, ilustrând scene de pe corăbii și mări. Isaac Penn înzestrase catedrala, insistând ca povestea lui Iona să fie înfățișată pe ferestrele luminate. El ucisese multe balene.

Și acolo apărea Iona, cu gura căscată de uimire, în timp ce era înghițit de balenă. Și ce balenă! Nu era o balenă emblematică, simbolică și ridicolă, cu gură de om și ochi precum ai unui actor de vodevil hipnotizat, ci frumoasă de parcă ar fi fost devărată. Era lungă, neagră și greoaie, cu o gură monstruoasă și plină de pliuri. Fanoanele ei erau galbene și ciudate, ca un puzzle chinezesc. Uriașa balenă albastră avea corpul presărat de răni vechi și de mușcături adânci. Era oarbă de un ochi, iar în corpul ei rămăsese înfiptă gheara de oțel a unui harpon. Plana pe apă, nu ca un peștișor argintiu dintr-o miniatură renascentistă, ci ca o balenă adevărată, care poate lovi și înspuma apa oceanului.

Peter Lake a rămas foarte surprins când a descoperit în acea catedrală o sută de machete frumoase de corăbii și vase, care navigau prin navă și transept, de parcă s-ar fi aflat pe ocean, pe marile rute comerciale. Dacă asta se putea găsi într-o catedrală, atunci era limpede ce puteai descoperi acolo. Voise să descopere ce înseamnă religia, astfel încât să poată deveni ca Sfântul Ștefan și să se poată ruga pentru Mootfowl. Deși moartea lui fusese uitată de mult, toți cei ce-și aduceau aminte de ea credeau că-l ucisese Peter Lake. Era adevărat, dar nu sută la sută. Mootfowl se sinucisese – într-o modalitate stranie și aparte, care îl legase pe Peter Lake de el pe vecie. De ce fusese Mootfowl atât de deprimat? Jackson Mead rămăsese acolo câțiva ani, pe jumătate în glorie, pe jumătate în obscuritate, cât construise un pod mare și cenușiu peste East River. Era înalt, grațios și perfect din punct de vedere matematic. Lui Mootfowl i-ar fi plăcut acel pod. Însă mai erau multe alte poduri de construit, iar Jackson Mead

dispăruse la fel de inexplicabil precum apăruse, împreună cu alaiul lui de mecanici sihaștri, fără a se deranja măcar să vină la inaugurarea construcției. S-a spus că înălța poduri în zona de frontieră – în Manitoba, Oregon și California. Însă erau doar zvonuri...

Peter Lake s-a întrebat cum să se roage. Mootfowl îi pusese deseori să se roage, însă ei nu făcuseră altceva decât să îngenuncheze și să stea cu fețele spre foc, privind spre sorii și lumile care tresăltau în el. Asta fusese de ajuns. În Catedrala Maritimă nu exista niciun foc, ci doar lumina rece și pură care spăla culorile mărețe și plângătoare ce radiau dinspre ferestre. Peter Lake a îngenuncheat. „Mootfowl“, a șoptit el, „dragul meu, Mootfowl...“ Nu știa ce să spună, dar buzele i se mișcau în tăcere în timp ce se gândea la forja ce se reflectase din ochii lui Mootfowl, la pălăria lui chinezească, la mâinile subțiri și puternice și la devoțiunea absolută față de misterioasele lucruri pe care crezuse că le va putea descoperi în împreunarea dintre foc, mișcare și oțel. Buzele i se mișcau, rostind alte lucruri decât cele pe care le gândise. Își dorise să spună că îl iubise pe Mootfowl, dar i se părea prea greu și nepotrivit. Așa că a ieșit cu spatele din catedrală, simțindu-se la fel de nehotărât și frustrat ca atunci când intrase. Cine erau cei care se puteau ruga atât de ușor? Acei oameni chiar îi vorbeau lui Dumnezeu ca și cum ar fi comandat într-un restaurant? El, unul, când îngenunchease, simțise că are limba legată.

Peter Lake a urcat pe cal. Se afla mult deasupra trotuarului. Simțea deseori că acel cal era o statuie eroică, una uriașă, din bronz, a cărei misiune era de a păzi un domeniu public fără a se clinti din loc. Însă după aceea animalul a început să se miște și au pornit într-un galop lent , cu pași ușori, până când au ajuns la parc. Peter Lake își dorise să vadă câteva conace din celălalt capăt al Fifth Avenue, însă calul a sărit peste lac în porțiunea lui cea mai îngustă, din apropiere de Fântâna Bathesda, și l-a dus

spre West Side, către casa lui Isaac Penn, pe care nu o văzuse niciodată. Stând în zăpadă, i-a zărit pe Isaac, Harry, Jack, Willa și pe toți servitorii, mai puțin Jayga, urcând în sănii mari, dintre care una era plină vârf cu bagaje. Au plecat în sunete de clopoței și pocnete de bici. Caii erau înhămați câte trei. Peter Lake a rămas lângă calul său alb și a urmărit casa până la căderea nopții.

Armăsarul s-a așezat ca un câine și s-a uitat și el. După o oră, întunericul a cuprins întregul oraș ca și cum cineva ar fi închis ușa unui răcitor cu gheață, iar vânturile puternice au început să străbată parcul precum trenurile lungi care întârziau să sosească din Canada. Peter Lake țopăia când pe un picior, când pe celălalt. Și-a ridicat gulerul, cât se poate de conștient că jacheta lui din tweed șuiera când vântul trecea cu iuțeală prin ea. S-a întors spre cal, dar acesta stătea tot în fund, privind mulțumit spre casă. Peter Lake a mormăit bosumflat: „Eu nu sunt cal. Mi se face frig mult mai repede și nici nu dorm de-a-n picioarelea."

Însă posibilitatea de a îngheța treptat până să moară nu i-a afectat profesionalismul. A observat că, dintre cele șapte hornuri, cinci scoteau fum când familia a urcat cu bagaje cu tot în sănii. Acum începeau priveliștea stelelor și a cerului cu fuioarele lor vâscoase de căldură. A bănuit că ele se vor răci foarte curând. Însă nu s-a întâmplat așa, iar în jurul orei șase, al patrulea a început să scoată fum, apoi al cincilea.

– Poate e ulei, a spus el cu voce tare. Un sistem automat. Dar nu, nici măcar o casă ca asta nu ar avea cinci sobe mari. Probabil că are două și două boilere pentru apă caldă, cel mult. Alea sunt șemineuri. Le simt mirosul! Acolo e cineva.

La șase și jumătate la una dintre ferestre a apărut o lumină. După ce stătuse atâta vreme în beznă, Peter Lake a fost orbit. S-a simțit vulnerabil și s-a ascuns înapoia trunchiului unui copac. Era extrem de frig, dar avusese dreptate să aștepte. Lumina venea din bucătărie. O tânără s-a apropiat câteva clipe de o fereastră. „Au lăsat o servitoare. E firesc." Însă a continuat să

aștepte, pentru că făcea parte din aceeași clasă cu ea (de fapt, o clasă mai jos) și știa prea bine că atunci când stăpânul era plecat se puteau întâmpla tot felul de lucruri. „E o fată“, și-a spus el. „Pun pariu că are un iubit. Bag mâna în foc că vine și că vor trăi o săptămână de beție. Asta îmi convine de minune. Cât ei vor dormi goi în patul cu mătăsuri al stăpânului, eu voi pătrunde acolo și voi fura bunurile de la parter. Acum, tot ce trebuie să fac... este să aștept apariția flăcăului.“

La ora șapte, s-a văzut un fascicul de lumină pe cer. Peter Lake a crezut că era vorba de o stea căzătoare ori de vreo rachetă de semnalizare prin care se cerea ajutorul unui pilot de pe fluviu. Nu era nici una, nici alta, ci era Beverly, care deschisese ușa spre treptele în spirală, pentru a coborî de pe acoperiș. S-au aprins și alte lumini. Fata ascunde anumite lucruri, a gândit Peter Lake. Iar curând el va apărea la ușă, va arunca priviri în jur și va fi strecurat în casă ca laptele adus de lăptar.

Beverly a coborât în bucătărie. A mâncat împreună cu Jayga, deja îmbrăcată de plecare. Și-au vorbit puțin. Amândouă erau îndrăgostite de bărbați care nu existau și împărtășeau tristețea resemnată care se naște din prea multă visare și dor. Erau obișnuite să-și imagineze că, pentru grația și frumusețea lor, când sunt singure (în cazul lui Jayga, grația și frumusețea trebuiau să existe în ochiul privitorului) le urmărește un bărbat care stă undeva, probabil pe o platformă din aer, invizibil. Iar când aveau alte ocupații, mai exact coseau, sau cântau la pian, ori își aranjau părul în fața vreunei oglinzi, o făceau cu o grijă tandră față de prezența lui invizibilă, pe care o iubeau de parcă ar fi fost reală.

În timp ce Jayga făcea curățenie, Beverly s-a pregătit pentru culcare. Nu mai era cazul să cânte la pian, să joace șah sau table ori să se ocupe de Willa și de păpușile ei. Deja îi era dor de ea. Copila semăna cu Isaac. Încă nu era atrăgătoare. Însă era iubită de toți cei care o vedeau, iar asta pentru chipul ei deosebit de fin. Era o fetiță extrem de dulce. Care țipa! Și chicotea! Era prima

oară când va putea să țină minte un Crăciun petrecut la Lacul Coheeries și, din această cauză, Beverly s-a gândit în cele din urmă să nu trimită o telegramă. A rotit mânerul alb al unui robinet pentru a opri un jet gros de apă fierbinte. Dimineața, când nu era nimeni în casă, voia să petreacă o oră în minunatul bazin de baie al tatălui ei. Însă acum era obosită. I-a urat noapte bună lui Jayga, i-a spus că o aștepta peste câteva zile și a urcat la etaj.

Peter Lake nu a observat a doua fulgerare, când s-a deschis ușa de la pod, pentru că urmărea luminile din alte camere, care se stingeau una după alta în timpul procesiunii lui Jayga prin casă. Apoi s-a stins și lumina din bucătărie. Jayga a ieșit pe ușa din față și a lăsat o valiză pe o treaptă. A încuiat ușa de două ori și a încercat clanța pentru a verifica dacă era totul în regulă. Peter Lake s-a simțit în culmea fericirii văzând acea servitoare cu palton gros și fular, ducând o valiză. După ce Jayga s-a îndepărtat pe stradă, Peter Lake a ridicat privirea și a văzut că doar trei hornuri mai scoteau căldura, dar până și acelea se stingeau treptat.

„Asta este“, a gândit el. La patru dimineața cei cinci polițiști de serviciu în Manhattan vor fi în jurul unei sobe cu lemne din cine știe ce bordel, păzindu-l pe sergentul lor (care se afla la etaj, inconștient, sforăind într-o eșarfă din pene roz, stând cu genunchii strânși și lipiți de fesele unei fete sărace din Cleveland). „Eu o să dau lovitura la ora patru și o să dispar la cinci și jumătate cu toată argintăria, banii lichizi și vreo șase opere de Rembrandt, făcute sul.“

S-a întrebat, totuși, cum se făcea că o asemenea comoară putea fi lăsată fără nicio protecție. Era limpede că avuseseră intenția de a o lăsa pe tânăra servitoare să stea de pază. Asta era situația. Iar ea pleca de acasă. Aproape sigur existau alarme electrice și alte dispozitive, însă asta făcea treaba să devină mai distractivă.

A început să tremure. Trebuia să mănânce câteva stridii fripte și un rom fierbinte cu unt, altfel murea. Iar calul trebuia să

primească niște ovăz și ceai fierbinte făcut din lucernă. Amândoi au țâșnit prin noapte spre muzica și focurile de pe Bowery, alunecând iute peste cărările acoperite de zăpadă din parc.

Aproape că se puteau auzi de la cinci intersecții depărtare oamenii mâncând în localul unde se găseau stridii fripte. Există ceva special legat de stridiile fripte: un gust curat și înțepător de ocean albastru, mai fierbinte decât uleiul care sfârâie, aranjat atent în cuptorul uscat, care îi face chiar și pe cei mai rafinați meseni să pufnească și să fornăie în timp ce mănâncă. Peter Lake i-a oferit cele necesare calului său, apoi a intrat în localul care pregătea stridii la ora de vârf a cinei. Era o peșteră uriașă, aflată între Bowery și Rochambeau. Zidurile din piatră erau cenușii și albe în jumătate dintre marile galerii subterane ale localului. Arcade asemănătoare celor unui apeduct roman atingeau podeaua, apoi țâșneau spre înălțimi. Într-o zi de vineri, la ora cinci și jumătate, nici mai mult, nici mai puțin de șapte mii de oameni cinau în taverna aceea subterană care servea stridii. Patru sute de pescari de stridii, tineri, trudeau și strigau ca și cum ar fi tras încet un mare vapor până în port, ori ar fi tractat tunurile lui Napoleon prin Rusia. Lumânări, felinare cu gaz și, ici și colo, lumini electrice limpezi iluminau cărări între micile focuri care vuiau.

Zgomotul de fundal nu se deosebea prea mult de faimoasa înregistrare pe care Thomas Alva Edison o făcuse la Cascada Niagara, iar traiectoriile cochiliilor de scoici care zburau prin aer le aminteau unor bătrâni veterani de aerul nocturn de deasupra orașului Vicksburg[1].

Un biet picolo ce aducea stridiile la mese a apărut în fața lui Peter Lake și a întrebat încruntat:

---

[1] Vicksburg a fost asediat de forțele unioniste în timpul Războiului Civil American, între 18 mai și 4 iulie 1863, iar cucerirea lui este considerată de istorici drept punct de cotitură în desfășurarea ostilităților (n. tr.).

– Câte scoici vreți?

– Patru duzini, a răspuns Peter Lake. Din cuptorul cu lemne de hicori și presărate cu cimbru.

– De băut? a întrebat băiatul.

– Nimic de băut, a spus Peter Lake. Doar de mâncat, băiete. De băut, voi lua un păhărel de rom cu unt.

– Romul s-a terminat, l-a informat băiatul. Avem cidru tare.

– E bun și ăsta. A, și aveți bufniță friptă?

– Bufniță friptă? a repetat chelnerul. Nu avem așa ceva.

Apoi a dispărut, dar a revenit în mai puțin de un minut cu patru duzini de stridii, mai fierbinți decât cel mai bun cuptor deschis din Pittsburgh, și jumătate de litru de cidru tare și înflă-cărat. Peter Lake a reacționat la toate astea ca un Om al Golfului, iar preț de o oră ochii lui n-au văzut nimic altceva, fără să clipească, timp în care a mormăit și a fredonat, alături de oameni cu țestele rozalii și peruci pudrate, care se legănau, într-o dezordine dezgustătoare, în mijlocul a o mie de pântece umflate de stridii care atârnau de tendoane albe.

– Îmi place să mă relaxez înainte de o spargere, i-a spus Peter Lake unui avocat, în timp ce amândoi priveau peste orizontul stomacurilor lor umflate, se scobeau în dinți, dansau odată cu limbile portocalii ale flăcărilor și se îndestulau cu ceai fierbinte și aburind în căni din cositor, cu capac mobil. E normal să te destinzi, să-ți dai frâu liber înaintea unei acțiuni mari, nu crezi?

– Clar, i-a răspuns avocatul. Înaintea vreunui proces greu, întotdeauna mă îmbăt sau mă duc la târfe. Simt că o destrăbălare ca asta îmi limpezește mintea și o fac să devină tabula rasa, ca să zic așa, capabilă să primească întipărirea energiei nedeterminate.

– Da, a răspuns Peter Lake, nu știu ce înseamnă toate astea, dar presupun că ești un avocat bun, dacă vorbești așa. Mootfowl spunea că treaba unui avocat este să îi hipnotizeze pe oameni folosind cuvinte complicate, iar apoi să plece cu bunurile lor.

– Acest Mootfowl este procuror?

– Mecanic. Un maestru al forjei. A fost profesorul meu. Putea face orice din metal. Îl bătea cu o frenezie ispititoare, îl fermeca până se transforma în răsuciri albe și nemișcate și spiralei roșii de flăcări, iar apoi îl aducea la forma dorită de ochiul lui puternic.

– Încântător! a spus avocatul.

Peter Lake a plutit până într-una dintre încăperile albe și curate și a dormit un somn înviorător până la trei dimineața, când s-a trezit cu o senzație neobișnuită de bine și o energie debordantă. S-a spălat, s-a bărbierit, a băut apă de la gheață și a ieșit în frig. Mergând pe străzile pustii ca și cum ar fi fost început de vară, simțea o căldură lăuntrică, era încordat ca un arc, fericit , plin de afecțiune și puternic. Și ce surpriză plăcută a fost să sosească la grajd și să descopere că și calul era treaz, avea ochii sclipitori, deborda de energie și dorea să pornească la drum.

Aproape de ora patru fix, Beverly a deschis ochii și a văzut un peisaj de primăvară în stele. Erau atât de încântătoare, pașnice, limpezi și calme, bucurându-se de atenția umană la nadir, încât până și aerul iernatic de deasupra părea călduț și blând. Nu a văzut spirite, nici drumuri deschise, ci, în schimb, o vară etalând mici stele sclipitoare, care puteau fi fundalul unei piese muzicale delirant de fericite.

Beverly a zâmbit, încântată de modul în care universul părea să fi devenit brusc un artefact al Belle Epoque[1] – bleumarin, ametitor, ușor, plin de grație și bucurie și la fel de minunat ca mo-

mentele lucide dinaintea unei furtuni. Nu putea dormi, așa că s-a ridicat în capul oaselor și apoi în picioare, fără să facă efortul obișnuit. Stelele erau acum în jurul ei, iar ea de-abia îndrăznea să se miște sau să respire, pentru că aerul era încă proaspăt și cald și

---

[1] Perioadă din istoria Franței și Belgiei, cuprinsă între 1870 și 1914, caracterizată prin înflorirea artei și a științei (n. tr.).

nu avea febră. Se putea așa ceva? Da. Nu simțea supraîncălzirea pe care o avea când se trezea, nici respirația adâncă și chinuită, nici tremurături. Și-a dat jos gluga din blană de samur și a simțit aerul binevoitor. Da, n-a simțit nicio fierbințeală când s-a ridicat, niciun efort la respirație, niciun frison. Era posibil? Da, dar treburia să fie precaută. Va intra în casă, va face baie, își va controla temperatura și apoi va vedea dacă, după câteva ore, coloana argintie totuși nu se înălța ca un pescăruș în aerul verii.

Peter Lake ajunsese în apropierea casei și începuse să-i dea ocol în lumina lunii. Toate punctele de intrare care nu presupuneau acrobații erau zăbrelite. Însă asta nu constituia o problemă: avea în sac o lampă portabilă cu acetilenă, care putea tăia barele de fier ca pe niște cârnăciori. Tocmai se pregătea să o aprindă, când i-a venit o idee. A scotocit prin rucsac și a scos un voltmetru. Prin zăbrele circula curent electric. Și erau atât de groase încât, pentru a le șunta electric, ar fi avut nevoie de conductori cu diametru similar, care să imite rezistența lor scăzută. Câteva clipe s-a gândit să-și procure unii – magazinul Amsterdam Machine Works nu era departe și deseori îl vizita noaptea, pentru că cei de acolo nu țineau un inventar riguros, iar el avea o cheie de la ușa din față –, dar a observat că barele erau de grosimi diferite. După ce le-a examinat cu atenție, a rămas uimit descoperind diferite fâșii de metal încorporate în ele în tipare complexe elicoidale și hașuri intarsiate. Ar fi avut nevoie de o zi la masa de lucru doar pentru a descifra teoria acelui sistem de alarmă. Nu putea spera să rezolve problema acolo, pe întuneric și la minus zece grade. Impresionat și chiar încântat, Peter Lake a dat ocol casei și s-a cățărat pe pervazul lat al unei ferestre.

Acum se afla la nivelul podelei salonului și văzuse de jos că benzile rectangulare, de culoare argintie, care erau trasate, în stil egiptean, pe marginile grandioaselor ferestre ale salonului, lipseau de acolo –, deși nu era mare efortul de a le desprinde,

atâta vreme cât ținea să rămână delicat. Fereastra din fața lui era închisă și avea alarmă, dar era suficient să taie o gaură mare în geam și să intre tiptil în cameră.

Luna l-a salvat, pentru că a ajuns dincolo de streașină, aruncându-și lumina asupra geamului, iluminând zece mii de canale subțiri precum firul de păr, gravate pe suprafața interioară ca o promoroacă ordonată. A scos lupa și le-a examinat. Printr-o tehnică foarte sofisticată pe care nici măcar el nu o cunoștea, liniile fine fuseseră încărcate cu sârmulițe de metal abia vizibile. Evident, orice cale de acces în casă era prevăzută cu alarmă. Peter Lake nu știa că Isaac Penn era obsedat de spărgători și făcuse eforturi eroice pentru a le zădărnici intrarea.

– Nu-i nimic, a spus Peter Lake. Poate bloca ferestrele și ușile. Asta e. Dar nu poate plasa alarme pe fiecare centimetru pătrat de zid și acoperiș. Și, cum nu e nimeni aici, o să-mi croiesc o intrare.

În clipa în care Beverly a deschis ușa care dădea spre treptele de fier și un fascicul de lumină a străpuns cerul, Peter Lake a aruncat ancora de oțel, care a descris un arc perfect și a zburat lin către acoperiș. S-a prins cu un zgomot ușor, ca atunci când o secure lovește o bucată de cherestea. Însă Beverly nu a auzit, pentru că ancora a aterizat în aceeași clipă în care ea a trântit ușa. Cu rucsacul plin de scule în spinare, Peter Lake s-a prins de frânghia care avea noduri din loc în loc, pentru o priză mai bună a mâinilor și, ca un alpinist, a urcat vorbindu-i tot timpul ancorei, implorând-o să nu se desprindă. Beverly a descris cercuri în jurul stâlpului scării în spirală, ca și cum ar fi dansat în josul treptelor unui palat răsunând de muzică. Era ora patru dimineața.

Cu toate astea, orașul rămăsese neclintit. Se vedeau câteva firicele de fum ridicându-se drepte și netulburate, iar pe fluviu se zăreau luminile de poziție ale vaselor amarate strâns de balize sau blocate în gheață. Amețiți și obsedați, atât Beverly, cât și Peter Lake acționau cu încordare. Ea se rotea la etaj, azvârlindu-și

hainele din mers, așteptând să umple cada pentru a-și găsi adăpost în ea, departe de aerul rece care va juca în curenți invizibili deasupra. Nu era obișnuită cu astfel de eforturi și probabil că ar fi trebuit să se stăpânească, dar a început să danseze așa cum fac oamenii când nu îi observă nimeni – descătușați și neconstrânși ca un copil care sare ca un mielușel. Peter Lake lucra pe acoperiș și gâfâia ca un ciclist, rotind un sfredel masiv.

– Nenorocitul ăsta de acoperiș are grosimea de un metru, și-a a spus el, în timp ce sfredelul pătrundea din ce în ce mai adânc, fără însă a răzbate de partea cealaltă. S-a gândit că nimerise într-o grindă, de aceea a dat o nouă gaură. Mânerul ajunsese să se lipească de suprafața acoperișului, iar sfredelul tot nu străpunsese. Ce se întâmplă aici? a întrebat Peter Lake extrem de iritat. În alte cazuri ar fi ajuns deja în casă. Nu știa însă că Isaac Penn (un bătrân vânător de balene respingător de bogat, care era excentric) îi pusese pe cei mai buni constructori de vase din New England să îi înalțe casa și le ceruse să facă acoperișul precum coca unei baleniere polare, rezistentă la ciocnirea cu sloiurile de gheață. Isaac Penn se temea de meteoriți și, din această cauză, podul casei lui era un bloc aproape solid de lemn. Cheresteaua era atât de groasă și strânsă, încât Peter Lake n-ar fi putut tăia o intrare nici dacă ar fi avut răgaz până în luna iunie pentru o asemenea ispravă. A devenit din ce în ce mai îngrijorat când și-a dat seama că ar trebui să coboare pe un horn. Așa ceva era greu de realizat și vara, iar iarna, încercarea presupunea de obicei complicații.

În timp ce Peter Lake pășea de-a lungul acoperișului, Beverly se pregătea să intre în baie. Cada lui Isaac Penn era din gresie neagră și marmură bej, lungă de trei metri, lată de doi metri și jumătate și adâncă de un metru și jumătate. Apa curgea în ea peste un pervaz neted din piatră, aflat pe toată lungimea, și cădea cu o explozie de bule pe fundul bazinului sau era scuipată de gurile căscate ale câtorva balene aurite. Toți copiii Penn, iar în vremea

din urmă Willa, învățaseră să înoate în acel bazin. Și, în ciuda meritatei lui reputații de stâlp al virtuții, Isaac Penn nu avea nimic împotrivă ca bărbații și femeile să se îmbăieze laolaltă, chiar goi pușcă, atâta timp cât o făceau cu sfială. Deprinsese acel obicei în Japonia și susținea că era extrem de civilizat. Dacă ar fi avut cunoștință de asta, societatea l-ar fi țintuit la stâlpul infamiei.

Bazinul era pe jumătate plin, o mare învolburată de bule albe. Peter Lake a găsit ușa de pe acoperiș și scara iluminată, care mergea în spirală. A crezut că putea fi o capcană, dar apoi a socotit că poate era noroc. Era o ușă grea, din oțel: cineva o lăsase descuiată din greșeală după ce plecase din solar. Hotărând să o încerce, a scos pistolul. Beverly a ridicat brațele. Se pare că nu avea febră. A surprins o imagine a ei în oglindă. Era frumoasă. Și cât de minunat era să fii frumoasă și să nu te topești pe picioare. Peter Lake a aruncat o privire pe ușa podului, așteptând ca ochii să i se adapteze la lumină. Apoi a pășit înainte, iar Beverly s-a aruncat cu picioarele înainte în bazin, făcând să sară stropi. El s-a răsucit amețitor în josul treptelor. Ea și-a desfăcut bratele si s-a învârtit cu usurintă în curent. În momentul în care el a ajuns la parter, cu pistolul în mână și cu ochii căutând în toate părțile, ea s-a prins de o balenă aurită și și-a întins labele picioarelor pentru a bate apa și a început să cânte pentru sine. Își împletise părul într-o coadă lejeră, iar aceasta stătea suspendată în apa limpede care îi curgea pe spate. Picioarele ei, mai netede și mai minunate decât fildeșul, cu niște forme ireproșabile, frumoase în sine, dar și perfect echilibrate, erau întinse, iar brațele, așa cum se prinseseră de balena aurită din fața ei, alcătuiau un fel de lăută. Dacă febra avea să revină, trebuia să se întâmple după baie, făcând-o să devină mai roșie la trup decât un câmp de trandafiri înfocați. Însă ea nu s-a gândit la asta și a dat din picioare și a cântat mai departe, în timp ce apa se revărsa în bazin ca dintr-o cascadă.

Fără să se mai teamă de vreo capcană, Peter Lake a ajuns în biblioteca lui Isaac Penn. Era de-a dreptul somptuoasă, ceva pentru care orice spărgător ar înălța rugi: zece mii de cărți legate în piele (unele în casete de sticlă); o colecție sclipitoare de instrumente vechi de navigație, cronometre și telescoape cu carcasa din alamă. Și șase picturi în ulei. Peter Lake s-a uitat la o carte păstrată într-una dintre casetele din sticlă. Alături de ea era un bilet pe care scria: „Biblia Gutenberg“[1]. Fără nicio valoare, a socotit el, deoarece nu putea fi foarte veche, pentru că provenea din Gutenberg, un oraș din New Jersey, la sud de North Bergen și la nord de West New York. Cineva de acolo tipărea Biblii uriașe și de necitit.

Chiar deasupra unui pupitru din mahon, la fel de spațios ca o încăpere din locuințele rezervate servitorilor, era o pictură înfățișând un cal de curse stând pe o pajiște. Peter Lake știa că în spatele unei asemenea picturi se găsea întotdeauna un seif. A tras de pictură.

– E la fel de mare ca un seif de bancă, a spus el cu voce tare.

Și era adevărat. Numai că se afla în biblioteca lui Isaac Penn, iar asta însemna ceva. Isaac Penn era un geniu în multe privințe. Însă era ciudat și excentric. Îndrăgostit de știință, dorise să îi dea ultimului său copil numele de Oxigen, însă toți ceilalți din familie avuseseră câștig de cauză, convingându-l să aleagă un nume mai convențional, ceea ce a fost un noroc pentru micuța Willa. Cu mulți ani înainte, reușise totuși să îl împovăreze pe Harry cu un nume intermediar, iar acesta era Brazilia. Și avusese ultimul cuvânt de spus în ceea ce privește construcția casei. Una

---

[1] Biblia Gutenberg, tipărită între 1454 și 1455 în două volume, într-un tiraj de cel mult 185 de exemplare, din care au rămas foarte puține, s-a vândut în 1978 în formă completă cu peste 2,4 milioane de dolari, deși recordul s-a înregistrat în 1987 în Japonia, la vânzarea prin licitație a primului volum cu 5,4 milioane de dolari (n. tr.).

dintre trăsăturile mai puțin obișnuite ale locuinței era seiful pe care Peter Lake fusese atât de fericit să îl descopere. Deși clădirea era o adevărată fortăreață, Isaac Penn dorise să se asigure că acela care reușea să pătrundă în ea va avea mult de lucru. Drept urmare, seiful nu era unul obișnuit, ci mai curând un dop solid din oțel aliat cu molibden, care pătrundea în perete cale de un metru și jumătate. Peter Lake s-a apucat să sfredelească.

După jumătate de oră, coarba pentru burghiul de cinci centimetri lungime a început să roadă din oțel. A scos burghiul și a vârât o sondă. Nu reușise să străpungă. „Probabil că am ales greșit locul", s-a gândit el, „ori poate că burghiul meu este uzat". A luat un șubler din rucsac și a măsurat scula – avea exact cinci centimetri. „E o chestie din aia cu folie", și-a zis el, și a vârât o sulă în gaura făcută. A lovit mânerul sulei cu un ciocan din oțel, iar acesta a zburat peste umărul lui și s-a izbit de zid, ricoșând. „O ușă de aproape opt centimetri grosime? Imposibil: nu ar putea fi deschisă. Să verific." După ce a măsurat cu atenție și a calculat, a stabilit că raza deschiderii și modelul de țâțână nu permitea instalarea unei uși groase de aproape opt centimetri. Va încerca totuși o gaură de opt centimetri adâncime. A pus un burghiu mai lung și a continuat să găurească.

La etaj, Beverly nu știa dacă febra îi revenise ori dacă senzația de căldură pe care o avea se datora exclusiv băii. Transpira de parcă ar fi avut 43°C și s-a temut că, deși probabil că febra dispăruse, flirtul ei cu aburul și apa fierbinte o chemaseră din nou. Poate că trebuia să rămână perfect tăcută și să-și țină răsuflarea, sperând ca febra să gonească orbește prin casă, incapabilă s-o descopere, iar apoi să cadă pe vreo fereastră și să se topească în zăpadă. Însă nu era sigură dacă imprudența pe care o comisese nu îi va face până la urmă bine, pentru că și-a adus aminte ce spusese tatăl ei despre cei care așteaptă prea multă vreme momentul prielnic și stau prea mult tăcuți. El îi spusese: „Dumnezeu nu se lasă păcălit de tăcere." O îndemnase mereu să aibă

curaj și uneori să ia în stăpânire orice spațiu liber – deși de sfatul ăsta nu era nevoie, fiindcă se părea că face parte din propriul ei temperament. Așa că Beverly a șters aburul depus pe oglindă cu o mișcare îndrăzneață a mâinii, lăsând să se vadă în ea o fată minunată și transpirată, cu o peliculă de apă acoperindu-i fața îmbujorată și pieptul. Luptă împotriva febrei. Luptă cu ea și, dacă este nevoie, mori bătându-te cu ea. Curajul nu avea să rămână nerăsplătit, nu-i așa? Vom vedea, s-a gândit ea. Însă, între timp, nu încăpea nicio îndoială – va lupta. S-a înfășurat într-un prosop mare cât o pătură și l-a prins aproape de umăr cu o clemă din argint. Din cauza febrei, până și statul în picioare era chinuitor. Când s-a dus în hol, în drum spre salon, pentru a cânta la pian, aerul răcoros a devenit ca o adiere de la munte.

Și Peter Lake transpira. În momentul în care coarba s-a oprit, a scos burghiul și a suflat asupra lui pentru a îndepărta firicelele de metal. A vârât sonda. Solid. A băgat apoi sula. A lovit-o necruțător și a fost cât pe ce să moară când ciocanul a ricoșat și, trecându-i pe lângă o ureche, s-a înfipt în zidul din spatele lui. Simțind arsuri în încheietura mâinii și în degete, Peter Lake a uitat de ce pătrunsese în casă și a trecut la un burghiu de douăzeci și cinci de centimetri. „O să străpung ticăloșia asta“, a spus el furios și, cu o undă de demență, a adăugat: „chiar dacă o să mă ucidă.“ Apoi și-a suflecat mânecile și s-a apucat din nou să găurească. Sudoarea i se scurgea pe față, făcându-l să simtă usturimi în ochi, pentru ca apoi să picure pe covorul roșu-aprins.

Beverly a trecut prin dreptul ușii bibliotecii. Peter Lake a observat o reflexie albă și difuză pe suprafața umedă a oțelului din care era făcută sula și s-a întors, aproape așteptându-se să vadă o fantomă. Însă Beverly ajunsese deja în bucătărie. El și-a reluat treaba, strângând mânerul vopsit în roșu-aprins al coarbei cu toată puterea.

În timp ce se uita concentrată spre iadul prăjitorului, Beverly a auzit scârțâitul și hârâitul burghiului. Înfundat din cauza

zidurilor, sunetul părea făcut de un șobolan foarte mare. S-a uitat bănuitoare în jur. De când apăruseră șobolani în casa Penn? Și l-a imaginat și s-a cutremurat, văzând în minte șobolani prin nenumărate tuneluri, care treceau prin morți aflați în morminte, printre rădăcini cumplit de încâlcite ce îmbrățișau solul, la fel de orbește și albicios ca viermii. Însă șobolanul avea a se mulțumi cu ce se găsea în adâncul zidurilor. Dar zgomotele de ros din interiorul unei case se stingeau întotdeauna, ca și cum n-ar fi existat. Doi biscuiți au sărit din prăjitor, iar ea i-a prins din zbor.

Peter Lake ajunsese la douăzeci și cinci de centimetri. Îl dureau mușchii. Îi era sete. Chiar înainte ca Beverly să fi trecut prin dreptul ușii, în drum spre seră (iar de astă dată, dacă ar fi privit spre stânga, ea l-ar fi văzut), Peter Lake s-a aruncat pe o canapea din piele și, simțindu-se la capătul puterilor, a închis ochii.

Ea a așezat pe pian micuțul platou din porțelan pe care pusese biscuiții, alături de ceașca albă cu ceai fierbinte. Când era mică, tatăl ei o dojenea când făcea așa ceva. Pianul prezenta câteva cercuri lăsate de obiecte fierbinți așezate pe el, dar suna mereu la fel. A ridicat capacul și s-a uitat la zâmbetul monstruos al clapelor netede din fildeș. Ce să cânte? Poate *Les Adieux*[1]. Era una dintre piesele ei preferate și cu ea ar putea să își ia adio de la febră. Ba nu, frumusețea acelei piese era totodată o invitație, îndeajuns de puternică pentru a chema înapoi un cal în galop, dar și pe călărețul lui. Amintindu-și ce spunea tatăl ei despre cei prea tăcuți, a hotărât să interpreteze o piesă care însemna curaj pur, allegro-ul din „Concertul pentru vioară“ de Brahms, pe care îl avea într-o transcriere pentru pian. A găsit știma și a deschis-o. Aburul din cana de ceai s-a ridicat peste note. Tiparul lor semăna

---

[1] *Adio*, sonata nr. 26 în mi bemol major opus 81 pentru pian, compusă în 1809–1810 de Ludwig van Beethoven (n. tr.).

cumva cu imaginea pe care ar vedea-o un vultur atunci când s-ar roti pe deasupra unui șir de munți abrupți. Primele măsuri erau atât de îndrăznețe și adevărate, încât s-a temut să atingă clapele și să înceapă, căci ceea ce urma nu era decât un strigăt pornit dintr-o inimă umană. S-a cutremurat, apoi a început să-și plimbe degetele pe clape. Frumusețea muzicii a explodat în toată casa, deoarece primele măsuri erau susținute, reflectate și înălțate de cele care urmau.

Epuizat, Peter Lake stătea întins pe canapea. Sculele lui erau împrăștiate prin toată camera. Cum nu stătea nici ghemuit, nici în alertă, nici cu sculele strânse și pregătit să plece, așa cum îi impunea meseria, se simțea neobișnuit de vulnerabil. Iar când a erupt cu furie, muzica l-a surprins cu totul nepregătit. A sărit în aer, inima a încetat să-i bată, după care s-a prăbușit, având pe față expresia unui câine trezit din somn de o lovitură de ușă. Cu toate acestea, și-a revenit foarte repede – și asta făcea parte din profesiunea lui –, iar în momentul în care a ajuns în picioare, nu mai era un spărgător atacat de un concert de vioară, ci un bărbat. Și-a lăsat sculele și jacheta unde erau și s-a îndreptat spre locul de unde veneau sunetele.

Nu era sunetul de pian dulce și trist ce răsuna în sălile de concert, ci mult mai mult. L-a tulburat, nu ca o succesiune de sunete abstracte, ci mai degrabă la fel de simplu și evident precum coardele mari ale perlelor alb-verzui care luceau noaptea de-a lungul cablurilor ce susțineau podurile. Când se înnsera, ele se aflau acolo, strălucind, simbolul a ceva ce iubea nespus, dar care îi rămânea necunoscut. Ce s-ar fi făcut dacă luminile de pe poduri nu s-ar fi aprins în fiecare seară, devreme? Ele îi aduceau calmul, siguranța și ceva în plus. Acea muzică i s-a părut lui Peter Lake precum semnele sclipitoare în care se transformau luminile atunci când se topeau în ceață.

A ajuns la ușa serei, lipsit de orice apărare, în timp ce ecoul stârnit de pianul cu coadă la care cânta Beverly răsuna prin ființa

lui, declanșând o rezonanță la fel de directă și convingătoare a legilor fizicii. Motorul acela negru și furibund era acționat de o fată învelită într-un prosop. Transpira, se străduia, era pierdută cu totul în mișcările cu care făcea pianul să scoată sunete tot mai iuți. Părul ei era pe jumătate ud, încă împletit, delirant. Cânta din gură și îi vorbea pianului, lingușindu-l, ispitindu-l, încurajându-l. Vorbea în șoaptă, iar buzele ei se mișcau pentru a accentua și a verifica. „Da“, a spus ea. „Acum!“ Fredona notele, ori le cânta, închidea ochii și câteodată lovea clapele foarte puternic, ori se retrăgea cu un zâmbet. Dar nu stătea nicio clipă. Mâinile se mișcau, tendoanele și mușchii gâtului se încordau și se destindeau precum ai unui atlet. De acolo de unde era, Peter Lake nu putea să vadă că fata mai avea puțin și izbucnea în plâns. Nu știa ce se întâmpla cu el, îl iritau emoțiile profunde pe care încerca să și le controleze și nu reușea, astfel că, deși a vrut să se retragă, n-a fost în stare. A rămas acolo de parcă ar fi prins rădăcini, până când Beverly, respirând greu, a încheiat piesa și a trântit capacul pianului. Răsuflarea-i era extrem de ciudată. Era respirația cuiva pătruns adânc în bezna lucidă a febrei.

Ea și-a lăsat mâinile pe pian și s-a rezemat de el ca să nu cadă. Peter Lake nu s-a mișcat și nici nu și-a dezlipit ochii de la ea. Îi era rușine. Venise să fure, pătrunsese în casă, era transpirat și murdar după ce se chinuise să dea găuri și o privea pe Beverly fără ca ea să știe.

Avea o nespusă admirație pentru felul în care tânăra își depășise slăbiciunea atât de evidentă și se arunca asupra notelor solicitante cu o asemenea pasiune. Făcuse ceea ce susținuse mereu Mootfowl. Se depășise pe sine, chiar în fața ochilor lui. Se înălțase și apoi se prăbușise, slăbită, vulnerabilă, însingurată. În clipa aia și-a dorit să-i urmeze exemplul. Iar apoi, era frumoasă, pe jumătate dezbrăcată, lucind de parcă abia ieșise din baie. Oboseala ei părea vecină cu beția sau extazul. Numai umerii ei dezgoliți i-ar fi putut absorbi atenția săptămâni în șir. Era copleșit.

Dar cum Dumnezeu să se apropie de ea? I s-a părut că zorilor le-a trebuit o oră să umple încăperea și în tot acel timp ei au rămas înghețați în aceleași poziții. În cele din urmă a tras concluzia că era inabordabilă și că nu îndrăznea să se apropie de ea. În timp ce vântul zorilor a scuturat blând ferestrele, el a făcut un pas înapoi, sperând să poată pleca pe furiș cât ea stătea nemișcată la pian.

Când a făcut un pas, podeaua de lemn a scos un scârțâit chinuit, minunat, care dădea în vileag greutatea cuiva. A înghețat pe loc, sperând ca sunetul să treacă neobservat. Fata s-a ridicat și a întors capul. Și l-a văzut. Pe jumătate cuprinsă de delir, și-a ațintit privirea spre fața lui. Deși surprinderea era din ce în ce mai mare înlăuntrul ei, nu și-a trădat sentimentele. Pe de altă parte, rușinea îi inundă obrajii lui Peter ca un gheizer fierbinte.

Nu a fost în stare să spună nimic. Nu avea dreptul să se afle acolo, simțea că se transformase până în străfundul ființei lui, nu se pricepea să flecărească, ea era pe jumătate goală, se crăpa de ziuă și o iubea.

A ridicat piciorul și apoi a apăsat scândura desprinsă care îl dăduse de gol. Aceasta scotea sunete ca o jucărie de copil, atunci când este comprimată. A continuat să apese de câteva ori și fața lui arăta de parcă mai avea puțin și începea să plângă.

– Scârțâie, a spus el cu o asemenea emoție, încât i s-a părut că întreaga lume o luase razna. Scârțâie.

Beverly s-a uitat la pian, apoi la Peter Lake.

– Poftim? a întrebat ea, ridicând ușor vocea. Ce-ai spus?

– Nimic, i-a răspuns Peter Lake. N-are importanță.

Ea a izbucnit în râs. La început foarte tare, iar asta le-a amintit amândurora că (în afară de muzică) în casă domnise multă vreme tăcerea. A râs și el, mai curând din politețe și cu precauție. Ea și-a dus o mână la față, a închis ochii și a oftat. Apoi a rămas tăcută, cu mâna ridicată, după care a mai râs o dată. După aceea și-a apăsat fruntea foarte tare și a izbucnit în plâns.

Lacrimile îi curgeau foarte repede. Acum avea și ea dâre sărate pe față. Era un plâns oribil de amar, dar s-a încheiat curând, iar când ea a ridicat din nou capul, avea fața uscată sau așa părea.

În soarele dimineții, camera era albă ca zahărul și totodată rece din pricina curenților și a brizei.

– Dacă tu ești cel pe care l-am căpătat, a spus ea, atunci pe tine te voi lua.

Peter s-ar fi putut simți jignit, însă vorbele ei nu sunaseră autocompătimitoare. Era ca și cum ea ar fi știut despre el mai multe decât știa el însuși. Așa că a dat din cap în semn că a înțeles. Indiferent ce ar fi fost, nu părea a fi o căsătorie încheiată în cer. Pentru prima oară în viață, Peter Lake a simțit exact ce era și nu l-a impresionat deloc. Cu toate astea, își dorea să o îmbrățișeze. Dar părea absolut exclus, iar încăperea s-a făcut din ce în ce mai albă.

Dedesubtul lor, în subsol, focul cazanului a pornit în mod automat, iar întreaga structură a casei ca o navă a familiei Penn s-a cutremurat. Au auzit bătaia ritmică a arzătorului și bufnetul galben și strălucitor al flăcării. Ar fi vrut să o îmbrățișeze mai mult decât orice pe lume. Dar părea imposibil.

Apoi ea s-a întors spre el și și-a desfăcut brațele. Iar el s-a apropiat de ea ca și cum pentru asta s-ar fi născut.

ÎN MLAȘTINĂ

Când fluviul a înghețat a fost motiv de sărbătoare și de agitație. Oamenii au început imediat să ridice corturi colorate și să facă ruguri primejdioase pe gheața care, într-o singură zi, a devenit locul unui târg medieval pentru cei atrași pe fluviu să-și vadă orașul, acum tăcut, într-o perspectivă care să le umple inimile. Cum feriboturile fuseseră imobilizate de gheață, căruțașii și producătorii de bunuri au acționat primii, conducând convoaie de catâri, caravane de cai și chiar camioane pe noile drumuri albe. Mulți spuneau că se apropie era glaciară. Oamenii se îngrămădeau ca șobolanii în jurul focurilor și în paturile lor cu așternuturi din flanel, disperați, uitând de puterea primăverii.

Călătorind într-o noapte, pe o ninsoare abundentă, Peter Lake a folosit gheața ca drum spre Mlaștina Bayonne. Deși nu vedea decât luminile orbitoare care cădeau ca o cascadă în fața lui, într-un vid de albastru pulsând, și-a găsit calea fără greș, ascultând mugetul îndepărtat al zidului de nori. Era un sunet pur, precum acela al unui aparat de tăiat cu flacără oxi-acetilenică ori a unui cor misterios. Asta sugera că, dincolo de bariera furioasă, se combinau cumva un trecut adânc și un viitor frumos.

Navigând, el a folosit sunetul pe deplin încărcat ca pe o lumină și s-a gândit că, dacă ar fi fost viu – un cor de spirite, într-un fel animat, poate un zeu –, sunetul nu ar fi fost nemulțumit că el îl transformase într-un far, păstrându-l tot timpul spre stânga lui, la zece grade. Și, ascultând gheața, care, din cauza zăpezii proaspăt căzute, răsuna înfundat sub pașii rari ai calului alb, a descoperit nu doar drumul corect, ci și pe cel mai sigur.

Simțind apa de dedesubt, majoritatea cailor s-ar fi temut. Să cadă prin gheața spartă ar fi însemnat să se înece în apa întunecată și rece, sufocată și ea sub stratul alb și rezistent și sub mii de metri de aer albastru vibrant, înăbușit, de bumbac. Însă calul alb nu se temea și înainta constant, de parcă s-ar fi aflat pe o pistă. Ținându-și capul ridicat, a urmat norii cu un fel de afecțiune. Peter Lake de-abia vedea animalul de sub el, alb ca zăpada care cădea cu fulgi deși, dar a simțit cumva că acesta se afla pe drumul lui, parcă reînvățând ceea ce știuse de mult. Și, înaintând încet prin zăpadă, nu era deloc neplăcut să descopere că dintre toate căile către liniște pe care le căuta, o ninsoare tăcută era cea mai eleganță și generoasă.

După câteva ore de mers, când și-a dat seama că se afla în mlaștină, deoarece gheața se înălța în cocoașe lungi ca de balenă deasupra dunelor, iar firele casante de papură zornăiau când erau scuturate de copitele calului, a simțit că era urmărit. Înțelegea prea bine cât de precauți deveneau Oamenii Golfului când îngheța mlaștina, iar bande rătăcitoare puteau traversa și produce prăpăd în satele lor. Oamenii Golfului îi țineau minte pe hesieni, pe indieni și pe alții dinaintea lor. Convins că ei îl spionau, a înaintat spre ei ca și cum ar fi urmat ritmul unei tobe. Calul era în alertă, încercând să păstreze tăcerea când pășea.

Apoi ei s-au apropiat cu o iuțeală ametitoare, alcătuind un cerc din siluete îmbrăcate în haine din blană groasă de iepure, hainele lor de iarnă. Inelul pe care l-au alcătuit cu vârfurile

sulițelor era o expresie mecanică a imposibilității de a scăpa. Cât de silențios se apropiaseră, cât de perfect apăruseră din ceața orbitoare, de parcă ar fi făcut parte din ea. Peter Lake le-a vorbit în limbajul ceremonial. L-au recunoscut și l-au dus în sat.

Mereu avea o grijă deosebită de cal. La urma urmelor, îl iubea. Și, în vreme ce degaja un spațiu dintre doi cai Percheron, uriași și pătați, astfel încât armăsarul său alb, care era chiar mai mare decât ei, să aibă căldură și să se simtă confortabil în grajdul din tablă ondulată, având pe podea un strat gros de stuf, Humpstone John a intrat pe ușa din panouri de pâslă. Cât timp și-a obișnuit ochii cu lumina de la un felinar cu lumânare, din alamă, chipul lui Humpstone John a rămas împietrit de uimire. Nu era ceva neobișnuit, căci el se afla deseori în prezența unor lucruri mărețe. S-a uitat la cal cu o satisfacție uriașă. Peter Lake a deslușit în ochii lui John încântarea de a revedea un prieten vechi și și-a dat seama că nu era vorba doar despre el.

Calul a fornăit. Nu-l cunoștea pe John, asta era limpede. John i s-a adresat lui Peter Lake în engleză:

– De unde îl ai? a întrebat el.

– L-am... hm, l-am căpătat.

– Da, dar de unde l-ai căpătat?

– Practic, nu l-am căpătat. Era acolo.

– Unde?

– Pe Battery. Era cât pe ce să o încurc din cauza Codițelor. Am căzut. Când m-am ridicat, nu mai puteam fugi. Am crezut că sunt în găleată. Și atunci a apărut el din...

– Din stânga ta.

– Din stânga, a spus Peter Lake și a dat din cap. De unde știi?

– I-ai dat un nume? a întrebat John.

– Nu.

– Deci nu-i știi numele?

– Nu. De unde să știu? S-a gândit o clipă. Poate să sară, a zis. Iisuse, ce salturi face... Iepurii Morții au vrut să-l cumpere ca să-l ducă la circ. Apoi a coborât glasul. John, poate sări patru intersecții.

– Nu mă surprinde.

– Văd că știi de el. De unde până unde?

– Peter Lake, am crezut că o s-o sfârșești prost (și asta încă se poate întâmpla). Iar când te-am trimis dincolo de fluviu, singur, am avut puține speranțe că te vei descurca mulțumitor în locul acela – când a spus „locul acela“, a făcut-o cu groaza și repulsia pe care Oamenii Golfului le aveau față de oraș. Am crezut că ai plecat de la noi și că vei deveni unul de-ai lor...

– Am devenit, a spus Peter Lake.

– Poate că da. Dar ăsta nu e sfârșitul.

– De ce?

– Ții minte că există zece cântece?

– Da.

– Trebuie învățate, începând de la vârsta de treisprezece ani, câte unul la zece ani.

– Da. Eu nu le-am învățat.

– Știu, Peter Lake. Pentru că te-au izgonit... Primul, cântecul de la treisprezece ani, are legătură doar cu forma lumii. Este cântecul naturii și vorbește despre apă, aer, foc și alte asemenea. Nu-ți pot cânta niciunul dintre aceste cântece, acum nu mai pot. Dar îți pot spune că al doilea, cântecul de la douăzeci și trei de ani, e cântecul femeilor. Iar cel de-al treilea, Peter Lake, este cântecul lui Athansor.

– Athansor?

– Da, a spus Humpstone John, Athansor... calul alb.

În dimineața următoare, când ninsoarea a încetat, iar cerul a devenit un cristal rece, Oamenii Golfului au venit de

pretutindeni ca să îl vadă pe Athansor – mai precis, toți cei care știau cântecul calului alb. Refuzând să-i dea lui Peter Lake vreo informație despre ce zicea cântecul, ei s-au mulțumit să îl privească uimiți pe Athansor, care nu avea habar că acela era numele lui, dar până la amiază a ajuns să-l recunoască. Peter Lake era iritat pentru că, așa cum a spus, voia să știe despre ce e vorba. În curând a preferat să nu-și mai pună întrebări, socotind că oricum nu va afla niciodată – era mai greu să smulgi un secret de la un Om al Golfului decât să deschizi o scoică bolnavă. S-a apropiat de calul alb și l-a consolat și s-a simțit la rându-i consolat când și-a dat seama că renumele căpătat de cal pe neașteptate și noul lui nume nu însemnau nimic. Nu are importanță, s-a gândit el; e tot calul lui alb, botul i-a rămas moale și cald și nimic nu s-a schimbat.

Însă se schimbase ceva ori era pe cale de a se schimba. Toate se schimbau întotdeauna, oricât ținea la ce avea. Singura mântuire era dacă rostogolirea și rearanjarea permanentă aveau vreun sens. Însă nu descoperea un tipar anume. Dacă ar exista o egalitate absolută, un echilibru universal și frumos pe care să le poată înțelege, atunci va afla că existau și altele și că într-o bună zi cortina lumii se va ridica într-o nemișcare însorită ca de primăvară și va arăta că nimic – dar absolut nimic – nu fusese zadarnic, nici suferințele copiilor pe care îi văzuse îndurând, nici agonia puștiului pe care îl zărise pe hol, nici iubirea care se sfârșește prin moarte: nimic. Se îndoia că i se va sugera un scop mai nobil și nu se aștepta să vadă acea clipă de dreptate limpede despre care legenda spunea că va face zidul de nori să devină din aur.

Învelit în blănuri, a stat întins în coliba lui și a privit pe ușa deschisă spre Manhattan, aflat departe, dincolo de golful alb și înghețat. Trăise două decenii în orașul care se înălța la orizont parcă plutind printre nori, iar acum știa ce era palisada cenușie și roșie. Îi cunoștea dimensiunile, muzica, interiorul, sunetul

motoarelor, dispunerea străzilor. Deși mari, podurile erau măsurabile. A înțeles cum se construiau noii zgârie-nori. Le înălțau mecanicii, iar el era mecanic. Douăzeci de ani cutreierase străzile acelui oraș și îl iubea. Era călăuză, un cunoscător intim. Și totuși, de departe, surprinzând soarele pe cerul senin, nu semăna cu nimic din ce știa el. Urmându-i șira spinării atât cât putea cuprinde cu ochiul, a ridicat capul pentru a trece cu privirea peste turlele clădirilor înalte. O sută de vălătuci de fum și aburi se răsuceau în jurul uriașului adormit și nu ar fi rămas surprins dacă el ar fi înviat brusc. Felul cum se anima treptat era catapultat peste gheață și, deși dormea în lanțuri întunecate, Peter Lake nu avea nicio îndoială că el se va ridica și va străluci, ca o balenă care țâșnește din apă, spre lumină și aer.

Era ușor să se piardă în amintirile vii ale unui asemenea oraș și ele îl asediau cu energia și dezordinea străzilor înseși. În deplasarea numeroaselor forme și culori, imaginile senine vorbeau încet, dar erau la fel de sclipitoare ca miniaturile emailate și la fel de plăcute când erau evocate.

Într-o zi de vară, o familie de rang înalt din America de Sud făcuse un tur al parcului, într-un șir de calești trase de cai cenușii ca luna noiembrie. În timp ce erau plimbați în caleștile lor lăcuite și se purtau de parcă ar fi fost cavaleri, lăsau impresia că erau obișnuiți cu altă viață într-un loc vast, sălbatic și plin de soare și animale. Femeile erau mai ispititoare decât dansatoarele spaniole la apogeul frenezieiei lor: sexualitatea radia în jurul lor, ca luciul unui metal. Era și o pereche tăcută, un patriarh și o matroană, fiecare având privirea înțeleaptă și părul mai alb decât marginea netipărită a unei mărci poștale. Peter Lake îi invidiase când îi văzuse venind: cu toate că nu cunoșteau orașul, se vedea că erau stăpâni ai unui tărâm străin. Când au ajuns mai aproape, a văzut că pe capra primei calești, alături de vizitiu, stătea un cretin sau un idiot – un fiu, frate sau nepot al celor aflați în cochilia caleștii. Cel de pe capră era îmbrăcat la fel ca ei, însă

avea ochii bulbucați și îi curgeau bale din gura care etala un zâmbet mult prea nefiresc. Părul lui semăna o blană, iar membrele îi erau moi și îi atârnau. Din când în când, bunica se ridica în caleașcă, se ținea cu o mână și îl mângâia ca pe un câine, pe când ceilalți i se adresau cu afecțiune. Probabil că pentru el era ceva măreț să se plimbe pe capră, alături de vizitiu. Ei nu păreau câtuși de puțin jenați de lovitura aceea a destinului. Dimpotrivă, păreau să se bucure, așa cum pânzele ce zboară prin aerul sclipitor beneficiază de chila sufocată care despică orbește apa întunecată. Era unul de-ai lor și așa avea să rămână pentru totdeauna. Îl iubeau. Caleștile trecuseră de mult, dar Peter Lake nu avea să uite fața palidă și lunatică a băiatului, care dădea din cap în sus și în jos, în fruntea procesiunii.

Din când în când, de pe platformele bătute de vânturi ale Brooklynului, vedea șirurile de zgârie-nori semănând cu niște soldați din piatră, perfect aliniați și apropiați. Odată, spre sfârșitul primăverii, Peter Lake îi urmărise cum opriseră o mare continentală din nori și ceață, stăvilind-o ca pe apa dintr-un iaz, până când marea li s-a strecurat printre degete, separând zgârie-norii ce pe niște insule. Noaptea, ei alcătuiau o palisadă de lumină care licărea. Multă vreme după ce lumea adormea, ei conspirau cu glasuri și vibrații de vânt. Rezistau pe vreme orbitoare, glăsuind prin paraziții lor stranii, încercând să se atingă peste mari înălțimi, străduindu-se să împlinească nunta dintre raiul și iadul față de care făcuseră legământ. Urmărindu-i în timpul unei furtuni, Peter Lake văzuse fulgerele dansând pe acele lor din granit în perdele de un alb compact.

Însă, oricât de delicată, ascuțită sau puternică, nicio amintire nu o putea egala pe aceea a lui Beverly. Era electrizantă și perfectă – doar că nu-și putea aminti culoarea ochilor ei. Erau rotunzi, limpezi și frumoși, fără îndoială, dar erau verzi, căprui sau albaștri? De ce să-și aducă aminte culoarea ochilor, când ea era pe moarte? Dar Beverly cea cu ochi albaștri (oare chiar

îi avea albaștri?), purtând un fular roșu-închis, îl atrăgea spre ea când el se aștepta și-și dorea mai puțin.

A încercat să își găsească alte lucruri de făcut. Amintindu-și de un șir de veri norocoase, a invocat din pat, pe gheața măturată de vânt, o imagine a Manhattanului toropit de arșiță. Se afla acolo, legănându-se și planând pe plute de culoare pe deasupra străzilor: canioane argintate și ziduri calde din cărămidă roșie, susurul unui ceas uriaș, stricat, copaci precum niște clopote care scoteau sunete vibrânde pe străzi înverzite și tăcute, la fel de întunecate și elegante ca oglinzile într-o lumină difuză, o mie de picturi în stânga și în dreapta – insule în torentul care cădea ca o cascadă de deasupra, arșița ce radia din piatra de culoare deschisă, negustori înghețați pe vecie, care nu încetau să se miște, porumbei violet, în formă de scoici, uguind, un arsenal de trandafiri din parc, străzi care se întretăiau în bifurcații și sunete de clopoței, umbre de leopard, linii punctate. Dar ce era totul fără Beverly, cea cu ochii verzi (oare chiar erau verzi?) și cu fular roșu-închis.

Se putea ascunde în adâncul orașului și să se piardă în culori neclare, în acțiuni violente, în furnalele de aer tremurător ale verii, la capătul fiecărei străzi. Însă atunci, savurând plăcerea de a se fi rătăcit, se va întoarce pentru a descoperi că fusese urmărit și transformat. Beverly cea cu ochi căprui (oare chiar erau căprui?), cu fularul ei roșu-închis, îl putea smulge ușor din momentele lui de contemplație. O fată atât de fragilă – o fragilitate simplă și adevărată –, o ființă care nu fusese în stare să se ridice singură de la pian și pe care trebuise s-o poarte în brațe, o fată de două ori mai tânără decât el, o fată care nu știa să folosească o armă, nu călcase niciodată într-un restaurant în care se mâncau stridii, într-un turn sau sub docuri, o fată mai fierbinte decât o amiază de august, o fată care nu știa nimic... îl șocase atât de tare, încât va rămâne fără suflare pe vecie.

Orașul răpea vieți, chiar cu zecile, fără să clipească. Ea ar fi imediat copleșită printre clădiri de locuințe, s-ar mistui și ar dispărea, s-ar topi pe bariere, s-ar rătăci, epuizată, incapabilă să îl urmeze când el și-ar croi drum prin labirintul acela. Și totuși, acei ochi verzi, albaștri sau căprui îl urmăreau pe orice stradă, pe toate potecile, pretutindeni, fără niciun efort.

Cel mai bine era să înceteze cât mai putea, pentru că era ceva care, din păcate, nu avea să ducă nicăieri. În acea mare arhitecturală de dincolo de gheață existau o sumedenie de femei pentru el. Femeile acelea, într-un număr aparent infinit, erau la fel de tulburătoare și frumoase ca o piață tăcută și înverzită de la ieșirea de pe o stradă îngrozitor de aglomerată. Ele îl puteau înlănțui în vorbe, păstrându-l ca pe o perlă într-o montură de argint, pentru că întotdeauna îi fusese ușor să se îndrăgostească doar de voce – sursa unor nesfârșite necazuri când folosea telefonul. O femeie fusese atât de chinuită de gelozie, încât încercase să îl împuște când stătea la barul unui local unde se mâncau stridii. Un glonț s-a înfipt în lemnul de mahon, altul a ucis o scoică, iar al treilea a găurit lama unei mașini de feliat. Peter Lake s-a întors spre ea și a întrebat-o: „Ce legătură are asta cu o poveste de dragoste?“ Dar femeia și toți ceilalți oameni s-au mistuit cu repeziciune când a apărut Beverly. Fata aceea îi colora gândurile și amintirile de parcă le-ar fi înmuiat într-un bazin cu vopsea.

Cum să îi explice asta lui Mootfowl, care rămăsese mereu prezent, în aer, ca și cum Peter Lake ar fi trăit într-o pictură, iar Mootfowl ar fi fost o siluetă din pictura din interiorul picturii. Stând semeț în picioare în cadrul unei ferestre arcuite, în plin soare, privind în capela vieții lui Peter Lake, Mootfowl era întotdeauna dispus să ierte, dar trebuia să audă adevărul. Iar adevărul, așa cum îl vedea Peter Lake, era că fata suferea de tuberculoză – dar nu doar atât, ci era pe moarte. Știa asemenea lucruri după ce trăise o viață printre suflete întunecate sau luminoase, pregătite să plece de pe câmpia de acoperișuri de blocuri

pentru a pluti prin aer. Copilul pe care îl întâlnise în hol nu era nicidecum singurul pe care îl văzuse pe cale de a traversa granița dintre lumi. Asemenea copii erau la fel de numeroși ca florile primăvara și puteau fi găsiți înșirați în poduri pline de paturi din fier sau inundând grădinile neglijate ale spitalelor pentru săraci. În timp ce se ridicau spre cer, ca niște fantome, ei nu puteau nici măcar să strige.

Curând, luminând slab, ca un funigel, ea avea să se alăture sufletelor care dispăreau. Cum putea fi sigur că o iubea? Fata era bogată și ar fi avut multe de câștigat. Și bogații mureau, dezamăgindu-i pe cei care se credeau nemuritori. Peter Lake nu-și făcea iluzii în legătură cu moartea. Știa că asta îi făcea pe toți egali și că bogățiile și comorile pământului erau mișcarea, curajul, râsul și iubirea. Cei bogați nu puteau cumpăra astfel de daruri. Nu erau de vânzare. Deși se considera un om norocos, Peter Lake nu se îmbogățise. Asta era cu totul altă chestiune, care depindea exclusiv de lucruri precum aur, argint și bilete la ordin (furase multe asemenea documente din bănci, dar erau greu de plasat). Beverly era moștenitoarea unei averi ce schimba caracterul celui care se gândea la ea, genul de avere care era ca o injecție de substanțe energizante direct în fluxul sangvin. Inima lui bătea puternic la gândul milioanelor, al zecilor de milioane, al sutelor de milioane.

Cum îi putea explica lui Mootfowl, purtat de aer, că ceea ce îl copleșise pe el era iubirea, nu lăcomia. Beverly avea să moară curând, iar el va iubi alte femei care, așa cum obișnuia să spună Mootfowl, aveau o priză mai bună la lume. Și cum să îi explice unui spirit religios dintr-o fereastră iluminată că, de data asta, dorința lui carnală și iubirea se contopeau, fără a se diminua câtuși de puțin?

O dusese în brațe de la pian, nu până în camera de primire și nici în biroul tatălui ei, ci până într-un dormitor. Ajuns acolo, a așezat-o pe cearșafurile din bumbac, proaspete ca mătasea și s-a

uitat cu uimire cum ea și-a desfăcut clema prosopului înfășurat în jurul trupului și, rezemându-se de perne de parcă ar fi urmat să fie examinată medical, s-a dezbrăcat. Răsufla cu greutate – tipic pentru cineva care are febră – și privea drept înainte. Apoi s-a silit să se uite la el și a văzut că era mai speriat decât ea.

A inspirat adânc și și-a umezit buzele. Apoi a expirat și i-a spus bărbatului care stătea la marginea patului:

– N-am mai făcut asta până acum.

– Ce n-ai făcut? s-a mirat Peter Lake.

– Dragoste, a spus ea.

– E o nebunie. Ai febră. Și-ar fi prea dur pentru tine, a spus Peter Lake, rostind toate propozițiile în același timp.

– Du-te dracului! a țipat ea.

– Domnișoară, a zis el, nu e pentru că nu ai fi frumoasă, dar eu...

– Tu, ce? a întrebat ea, pe jumătate implorându-l, pe jumătate dezgustată.

– Am pătruns în casă prin efracție, a explicat el clătinând din cap. Am venit să fur.

– Dacă nu faci dragoste cu mine, nu cred că se va mai găsi cineva vreodată, a zis ea. Am optsprezece ani. Nu m-a sărutat nimeni pe gură niciodată. Nu cunosc pe altcineva. Îmi pare rău. Mai am un an. A închis ochii. După părerea doctorului care a venit de la Baltimore, s-ar putea să mai am un an și jumătate. La Boston, au spus că ar fi vorba de șase luni – iar asta s-a întâmplat acum opt luni. Deci sunt deja moartă de două luni, a șoptit ea, și poți face tot ce vrei cu mine.

Hotărât și curajos, Peter Lake s-a gândit un moment.

– Exact asta o să fac, a zis el și s-a așezat pe pat, după care a strâns-o în brațe.

A tras-o aproape de el și a început să îi sărute fruntea și părul. La început, ea a rămas moale și șocată ca o persoană care s-a prăbușit de la mare înălțime. De parcă i s-ar fi oprit inima.

Nu sperase să i se arate afecțiune. A uimit-o. El i-a sărutat tâmplele, obrajii și părul și i-a mângâiat umerii atât de tandru de parcă ar fi fost o pisică. Ea a închis ochii și a plâns, foarte satisfăcută de lacrimile care treceau cu forța peste o cortină întunecată și se rostogoleau pe fața ei.

Beverly Penn, înzestrată cu acel curaj al unei ființe care se confruntă deseori cu ceva de o gravitate deosebită, nu se aștepta ca și altcineva să fie la fel ca ea. Peter Lake părea să o iubească exact cum ea iubea tot ce știa că va pierde. A sărutat-o, a mângâiat-o și i-a vorbit. Și a fost foarte surprinsă de ce a spus el. I-a povestit despre oraș, de parcă ar fi fost o creatură vie, palidă și roz, care avea vintre, sânge și buze. I-a spus despre primăvara din Prince Street, despre alei înguste pline de flori, străjuite de copaci, tăcute și întunecoase. I-a spus despre culorile hainelor și despre culorile pe care le capătă toate pe scenă și în tot felul de lumini și despre mișcarea lor aleatorie, care le făcea să prindă viață.

– Prince Street este *vie*, a spus el. Clădirile sunt roșietice precum carnea. Le-am văzut răsuflând. Jur.

A rămas chiar el surprins de tot ce făcea.

I-a vorbit ore în șir. A vorbit până i s-a uscat gura. Ea s-a rezemat de perne, încântată să stea goală în fața lui, relaxată, calmă, zâmbitoare. El a pomenit de dealuri. De grădini. Vorbele lui erau atât de tandre, de puternice și de pline de ritm și rimă, încât nici măcar nu știa sigur dacă nu cumva cânta. Și, cu mult înainte să se epuizeze vorbind, ea s-a îndrăgostit de el.

Febra îi scăzuse îndeajuns cât să simtă răcoarea din cameră. După un moment confortabil de tăcere și de țiuituri în urechi, el s-a aplecat și, sărutându-i sânii, a fost copleșit de o dorință plină de grație. Ea era răcoroasă sub atingerea lui și, cu toate că-și imaginase cu o acuratețe năucitoare tot ce făceau în graba lor de a se găsi unul pe celălalt, Beverly nu avusese nici cea mai vagă idee despre forța și abandonul cu care s-au unit. Era ca și cum ar fi fost ținuți departe unul de celălalt o mie de ani și nici

nu aveau să se mai întâlnească decât peste încă o mie. Însă acum, piept la piept, cu brațele împreunate, amețitor și ușor, s-au simțit ca și cum s-ar fi învolburat într-un nor.

Îi va explica lui Mootfowl cel purtat de aer că, în clipa în care lui Beverly i-a revenit febra și a început să delireze, implorându-l pe Peter Lake să o ia de soție, el s-a gândit să facă asta imediat, înainte ca ea să se răzgândească. Tânăra nu mai avea mult de trăit, iar el s-a gândit la bani. Apoi a plâns. Pe jumătate adormită, nici nu-i trecuse prin cap. În dimineața următoare, când el a plecat, ea a rămas în capul scărilor lipsită de orice putere, căci el i-o sorbise într-o indiferență deplină, ca și cum în patul mare și alb ar fi schimbat între ei substanță și spirit. Peter Lake știa că Beverly îi dăduse tot ce avea și, când a plecat el, s-a gândit la strunguri și mașini și măsurători complicate și piese frezate cu precizie, având suprafețe netede precum sticla sau alama lustruită.

Se îndrăgostise de ea, iar faptul că era fiica lui Isaac Penn nu-l lăsa indiferent, și aceste două lucruri se războiau între ele. În colțul luminos al picturii, Mootfowl părea amuzat, ceea ce l-a surprins pe Peter Lake, care se socotise vinovat de un mare păcat. Însă râsul și culoarea din fereastra strălucitoare de la periferia câmpului său vizual sugerau că lucrurile nu stăteau așa.

Iar apoi a văzut un nor alb și ciudat care s-a deplasat peste fața acum aurie a falezelor orașului la apusul soarelui. Și-a schimbat forma când a zburat în jurul turnurilor, ca o fantomă capricioasă. Și-a dat seama despre ce era vorba – porumbei, milioane de porumbei, într-un nor electrizat de reflexii. Păsările s-au rotit de-a curmezișul siluetelor clădirilor ca niște particule de fum într-o mișcare browniană, surprinse sclipind într-o cameră obscură de o rază limpede de lumină care a reverberat între un cer și o podea din alamă de culoare gălbuie. Pe lângă corpurile clădirilor, porumbeii erau ca niște mici insecte ori ca niște fulgi de zăpadă sau confetti sau fire de praf... și totuși alcătuiau un singur zbor, ridicându-se ca un fulg în vânt. Peter Lake știa astfel că

orașul va avea grijă, pentru că era o poartă magică prin care vizitatorii traversau un dor nevinovat, luând cu ei orice speranță, dovedind un curaj mișcător – și pe bună dreptate. Orașul avea să se îngrijească. Nu exista altă șansă decât să aibă încredere în visul arhitectului care i se desfășura în față, la fel de compact ca un motor solid și sigur, lucind deasupra gheții. S-a întins la loc, resemnându-se că nu va afla culoarea ochilor ei decât după ce o va revedea.

Iar apoi, pe neașteptate, s-a simțit copleșit. Era ca și cum o mie de fulgere se uniseră pentru a-l face să se ridice. Nu a văzut decât albastru, un albastru electric, albastru lucind cald și umed, albastru nesfârșit, pretutindeni, albastru care lumina și care l-a făcut să strige: albastru, albastru, albastru. Ochii ei erau albaștri.

LAKE OF THE COHEERIES

Pe timp de iarnă Lake of the Coheeries devenea scena unui asediu. Nicio mașinărie renascentistă care scotea flăcări sau azvârlea bolovani nu putea ține pasul nici măcar cu o zi de iarnă la New York, iar acolo iarna lovea la fel de constant ca și zbaturile unui vas mare și alb dintre cele care traversau lacul în anotimpurile care trecuseră. Batalioane de nori arctici coborâseră dinspre miazănoapte ca să bombardeze întregul stat cu zăpadă, să-l albească precum fildeșul tânăr, să-l zidească într-o atmosferă geroasă din septembrie până în mai. În acest asediu alb era pierdut orașul Lake of the Coheeries, nu mai mare decât o cutie de pantofi oarecare, în comparație cu lacul nesfârșit, amețitor și infinit, care, după cum spuneau unii, avea capătul în China.

Lacul înghițea toată zăpada până la mijlocul lunii decembrie. Apoi, după ce îngheța, zăpada era măturată de-a latul lui în nămeți și alcătuia un labirint de coridoare, îndeajuns de late pentru a permite deplasarea săniilor cu pânze care transportau provizii, cu ziduri de zăpadă mai înalte decât malurile canalelor. Catargele săniilor cu pânze se vedeau gonind de-a lungul malurilor înalte. Câteodată, se găsea câte un suflet curajos să se înalțe cu un balon pentru a dirija o echipă de oameni care să

îndepărteze zăpada cu lopețile pentru a tăia zidurile labirintului, astfel încât săniile să aibă un drum mai drept de la o margine a lacului până la cealaltă. Însă după mai puțin de o săptămână, labirintul era refăcut de vânturile schimbătoare și de scurtături acoperite de troiene, iar oamenii de pe sănii trebuiau să ghicească din nou drumul, să strige unul către altul și câteodată să se oprească pentru a se cățăra pe mal ca să privească în jur. Iar apoi, în ianuarie, când venea iarna adevărată, zăpada acoperea lacul cu totul, iar transportul peste el impunea folosirea de cai și sănii.

În acel decembrie, gheața era curată și neatinsă de nimic, perfectă ca o oglindă, astfel că săniile cu pânze au putut zbura pe ea ca lăstunii sau pescărușii albaștri. Își urmau căile de-a curmezișul sticlei impecabile precum diamantele geamgiilor. Familia Penn traversase lacul cu o viteză de aproape o sută treizeci de kilometri pe oră. Willa a rămas fără grai. În timp ce o ținuse pe genunchi, în vânt, Isaac Penn îi dădea lămuriri. Era o limbă prea complicată pentru ea – ca și cum asta ar fi putut explica viteza, alunecarea și spărgătorul de gheață. Însă Willa a acceptat totul fără să pună nimic la îndoială. Era prea complicat. Asta explica totul. Nu mai era nevoie să se mire. Răspunsul era în șosetele călduroase din lână. Amețeala, viteza, orizonturile marine și gheața azurie erau de neînțeles, iar copila s-a agățat strâns de magia lumii.

Nu același lucru se putea spune despre telegrafistul care a urcat la bordul zburătorului său cu un mesaj pentru Isaac Penn și a țâșnit peste gheață pe întuneric, îndreptându-se spre malul răsăritean, unde un mănunchi de lumini semnala casa de vară a familiei Penn, animată de festivitățile Crăciunului. Telegrafistul își ținea strâns frânghiile cu mănuși din blană și piele. Mâinile lui erau chinuite de epuizare, brațele erau pe cale să i se desprindă de corp, fața îi era concentrată pentru a urma cea mai scurtă potecă peste gheața întunecată. La început, luminile au

lăsat impresia că nu se apropiau deloc. Apoi, treptat, au devenit mai mari, până când, în cele din urmă, el a părut că gonește spre ele mai iute decât lumina. A trebuit să strige la sania lui cu pânze ca la un cal – să slăbească pânzele, să strângă frâna, apoi să o slăbească, pentru ca după aceea să o dirijeze. S-a strecurat cu sania zburătoare și s-a târât ultimii opt sute de metri până la debarcaderul familiei Penn, pipăind din când în când telegrama aflată într-un plic gălbui și foșnitor, pentru a se asigura că vântul nu i-o smulsese din vestă.

Isaac Penn era recunoscut pentru stările de depresie lugubră și melancolie profundă, alternând cu momente de echilibru ceresc și accese demente de fericire și bucurie. Dispoziția lui îi molipsea pe toți cei aflați în preajmă. Când Isaac Penn era la pământ, lumea era mai cenușie decât copacii apăsați de ploaie din Londra. Când Isaac Penn era binedispus, fiecare încăpere exploda de sunete de timpane și alămuri; un bâlci stradal din Evul Mediu al inimii; Vestul Mijlociu în luna mai; stoluri de păsări pline de energie; râsul Willei, care se rostogolea, la fel de capricios și demn de încredere ca un brizant. În seara aceea, în Lake of the Coheeries, casa de vacanță sclipea ca o lumânare într-un pahar de hârtie. Era seara dinaintea Ajunului Crăciunului, iar Isaac Penn țopăia de colo până colo ca un țap nebun. A dansat cu Willa, aplecându-se ca un cocoșat, a boxat cu Harry, iar după ce au rulat covorul, s-au rotit unul în jurul celuilalt în fața focului – la fel și servitorii și cei mai apropiați vecini, familia Gamely. Genunchii se ridicau în aer, urmați de ciorapi de dans și picioare ca de marionete. În culmea fericirii provocată de răsuciri și legănări, rochiile se învârtejeau în lumina gălbuie. Romul, șampania, prăjiturile și fripturile erau peste tot. (Ei, nu chiar peste tot: în șemineu, pe harpă sau lipite de tavan nu ajunseseră.) În casă era cald și lumină. Până și pisicile dansau.

Telegrafistul a bătut la ușă. Când au deschis-o, le-a apărut în fața ochilor, acoperit de zăpadă și gheață, ca un tufiș iarna.

Imediat ce a intrat, și-a ferit ochii de lumina puternică și a pășit ca un gândăcel, descriind cercuri mici și oprindu-se brusc, încă-pățânat. I-au dat o cană cu punci de narcise, iar țurțurii de pe mustață s-au topit în el, în timp ce armoniul de circ cânta „Curcanul în paie".

– Telegramă, a spus telegrafistul.

Doamne, ce surprins a fost – ba chiar speriat – de reacția lor! Dansau și aplaudau ca o adunătură de lunatici.

– Am spus doar „telegramă", a protestat el, n-am vestit a doua venire a lui Iisus!

– Dumnezeu să te binecuvânteze! au strigat ei și au aplaudat din nou, uimindu-l pe omul care petrecuse o oră cumplită gonind ca un spirit pe deasupra podului de gheață.

– O telegramă! O telegramă!

Niște lunatici, a gândit el, lunatici tipici din sudul statului. Apoi le-a înmânat telegrama.

Harry a citit-o.

„Nu vin Lake of the Coheeries. Petrec Crăciun dansând la Mouquin cu Peter Lake. Vă iubesc pe toți. Viața mea e o flacără. O sărut mai ales pe Willa. Beverly."

Isaac Penn a rămas în mijlocul încăperii, nedumerit, iar muzica de dans a continuat să se audă. Restaurantul Mouquin? Cum putea Beverly să danseze la Mouquin? Era cald și aglomerat. Ce avea de gând să facă? Și cine naiba era Peter Lake?

Peter Lake era numai o spaimă când, cu puțin înaintea Crăciunului, a plecat cu calul alb (sau cu Athansor, așa cum îi spunea acum) spre casa Penn, aflată pe latura de nord-vest a parcului învăluit în ceață. Și-a amintit-o pe Beverly nu pentru momentele ametitoare de iubire, și nici pentru modul în care îl schimbase când o văzuse la pian, ci pentru felul în care arătase la plecarea lui. Stătea în capul scării, într-o lumină aspră, venită dinspre miazănoapte, care se îndulcea în negura aurie a părului ei răvășit. Se uita la el cu

o simplitate inegalabilă. Expresia de pe fața ei nu spunea nimic, nu reflecta nimic. În ea nu se vedeau nicio ambiție în ceea ce îl privea, nicio capcană și niciun plan. Nici măcar afecțiune. Probabil că era prea obosită ca să facă altceva decât să-l privească fără nimic în gând. Nu existau bariere între ei, iar el și-o va aminti mereu cum stătea singură la picioarele scării, pregătindu-se să urce în cuibul său rece de lumină care se spărgea în părul ei precum un val. Aceea era Beverly.

Casa în care locuia nu era potrivită pentru o asemenea simplitate încântătoare, pentru că era o compoziție având ca teme fantezia, ingeniozitatea și râsul. Era mai rezistentă decât coca răsturnată a unei arce, plină de piedici și la fel de ademenitoare ca acea ghirlandă verde, atârnată pe ușa de la intrare. Iar ușa în sine era albastru-pal, aproape cenușie. Dacă Pearly ar fi trecut pe acolo, sigur s-ar fi oprit.

– Știu cum merg lucrurile astea, a spus Peter Lake în șoaptă, adresându-se ghirlandei. A fost prea repede, prea repede totul. O transformare atât de rapidă trebuie să aibă un final mediocru. Ea va fi jenată de moarte doar văzându-mă. Nu va fi în stare să se uite la mine. Apoi se va înfuria. La patru minute după aceea, o să ajung din nou în stradă.

Ușa s-a deschis în afară, ceea ce l-a surprins, pentru că ușile de intrare se deschideau de obicei spre înăuntru. Surprinderea era evidentă pe fața lui, de aceea Jayga i-a explicat:

– Domnul Penn spune că ușile trebuie să se deschidă în afară ca pliscul unui papagal. Cică îi place să adune oameni în casă. Cu ce treburi ești aici? Și l-a măsurat din cap până în picioare. Nu avem intrare pentru comisionari.

– Beverly.

Jayga s-a uitat într-o parte și în alta, apoi a zis:

– Of, Doamne!

Socotind că putea da înapoi acele ceasului, a întrebat:

– Cu ce te ocupi? Nu avem intrare pentru comisionari.

– Beverly, a răspuns calm Peter Lake.
– Beverly și mai cum?
– Beverly Penn.
– Domnișoara Beverly Penn? Domnișoara?
– Domnișoara Beverly Penn, a repetat ca un ecou Peter Lake. Domnișoara.

– Tu? a întrebat Jayga cu uimire. Nu arăți ca un studinte la Harberd.

– Eu nu sunt studinte la Harberd. Sunt ca tine, înțelegi?

Din cale-afară de tulburată, Jayga l-a condus pe acoperiș, unde Beverly stătea întinsă pe un șezlong, cu fața spre nori. În zona închisă era aproape cald, iar ea părea mai odihnită și mai în putere decât atunci când o cunoscuse. De fapt, era calmul întruchipat, liniștită precum cenușiul difuz și continuu al plafonului coborât de nori. Era nespus de frumoasă. I-a sugerat lui Peter Lake tărie și siguranță, calități după care el, un om mereu pe fugă, tânjea nespus de mult. L-a făcut să se simtă ca și cum bătăliile lui rămăseseră departe în urmă, iar ea stârnea pentru prima oară în el dorința de a se căsători. Îl încânta gândul de a fi o pereche frumoasă, așa cum își imagina că vor fi. Acest lucru și altele se năsteau dintr-o singură privire.

Jayga a coborât la parter foarte tulburată, așa cum sunt deseori servitorii în numele stăpânilor. Peter Lake s-a așezat pe un șezlong fără perne aflat față în față cu Beverly. Paltonul lui de culoarea mangalului s-a boțit în jurul genunchilor. Dacă ar fi avut pălărie (nu purta așa ceva), și-ar fi scos-o. Orașul se pregătea de Crăciun. Deși amândoi simțeau tensiunea care avea să apară, în clipele acelea era liniște.

Apoi s-a întâmplat ceva rar, un lucru la care și bărbații, și femeile visează câteodată. Au purtat o discuție întreagă într-o tăcere deplină, percepând simțăminte, planuri, exclamații, glume, păreri, râsete și vise – rapid, tăcut, inexplicabil. Ochii și chipurile lor erau la fel de mobile ca lumina schimbătoare de pe un banc

vălurit de nisip, atunci când apa limpede se agită deasupra lui. Peter Lake fura câteodată coliere cu diamante de forma unor potcoave: albe, galbene sau trandafirii. Iar în cursul orelor plăcute dinaintea întâlnirii lui cu tăinuitorul de lucruri furate, petrecea mult timp fascinat de lumina care dansa în ele. Acestea, ca și Beverly și Peter Lake, păreau să vorbească în tăcere.

Cu toate că era straniu, nu prin conținut, ci prin modul de manifestare, totul se petrecea fără a întâmpina rezistență. Da, erau încântați unul de imaginea celuilalt în lumina zilei, în aer liber. El era atrăgător, iar ea, frumoasă și era o surpriză plăcută să primești un dar mai mare decât îl putea oferi chiar amintirea. Și-au mărturisit unul altuia că erau îndrăgostiți. Căsătoria părea o idee excelentă. Ce piedici neștiute i-ar fi putut îngrijora, când probabil că mai avea de trăit un an?

– La Mouquin? a întrebat Peter Lake, rupând tăcerea. Nu pot merge acolo.

– Dar așa vreau eu, a spus Beverly, nesocotind cu desăvârșire obiecția lui Peter Lake, continuând să flecărească egoist în timp ce coborau treptele. Eu pot purta o rochie de-a mamei. Hainele pe care le-a avut ea sunt acum culmea modei. Am rochia din mătase albă cu albastru.

– Asta e bine, a spus Peter Lake. E foarte bine. Dar...

– Și se spune că Mouquin este o clădire galbenă din lemn care, pe dinafară, pare a fi o pensiune oarecare, dar seamănă cu o sală de dans în interior, cu balustrade de marmură, șiruri de ferigi, o orchestră și oameni care vin și pleacă și dansează. Oamenii dansează de parcă ar fi singuri acolo – cei care sunt îndrăgostiți. Și toată lumea este îmbrăcată la patru ace, așa spune tata. A mai zis că ceea ce face locul acela să fie atât de minunat, atât de fericit, este că are un aer trist.

– Chiar așa, un aer trist, a spus Peter Lake, așezându-se comod pe o canapea din catifea cafenie din bibliotecă. Are un aer trist, mai ales pentru mine. Nu pot merge la Mouquin. Localul

acela este locul în care practic trăiește Pearly Soames. Apoi i-a povestit că Pearly jurase să vâre o sabie în el și că, în ciuda stângăciei și banalității lui (i se întâmpla des să dea cu capul în diverse lucruri, să se împiedice și să-și prindă degetele la ușă), Pearly își onora promisiunile și era capabil să-și atingă cele mai extraordinare scopuri. Am fost la Mouquin și nu e chiar atât de grozav. Eu zic că nu merită să mori pentru el.

Beverly s-a întins pe catifeaua cafenie și a închis ochii. Căldura începea să o obosească într-un mod încântător. Jayga încerca să-și facă de lucru în bucătărie, dar nu a rezistat ispitei de a-i spiona, de aceea s-a dus minut de minut la deschizătura aflată deasupra scrinului pentru a privi de-a lungul holului întunecos și lung ce ducea spre bibliotecă, cu pereții roșii și lămpile lui strălucitoare. Restaurantul Mouquin a apărut în fața ochilor lui Beverly într-o viziune care nu sugera altceva decât o lume nouă, un Paști rusesc înzăpezit, comprimat în camera translucidă a unui ou străveziu din alabastru, un fel de paradis miniatural care, dacă pătrunzi în el, ar putea deveni scena unor miracole. În mod nechibzuit, ea credea că dacă ar dansa la Mouquin ar putea alunga boala, ar fi inundată de o lumină devastatoare și și-ar asigura o perdea de timp și frumusețe prin care ar putea trece spre alt univers, unde nu existau lucruri precum febra și unde cei care se iubeau trăiau o veșnicie. Problemele pe care le avea Peter Lake cu Pearly păreau neînsemnate.

– Nu-mi închipui că Pearly ți-ar face vreun rău cât ai dansa cu mine, a spus ea.

– Așa crezi?

– Da. Sunt foarte convinsă, deși nu știu de ce, că vei fi în siguranță cu mine, oriunde – inclusiv la Mouquin, în dormitorul lui Pearly, chiar și în cea mai întunecată groapă dintr-un cimitir.

Peter Lake a rămas uimit – nu doar de supoziția că ea poate să-l protejeze, ci și de faptul că el, fără să știe de ce, o credea.

– Dacă nu te superi, aș prefera să nu-ți pun la încercare puterile, a zis el totuși, ca să fie mai sigur.

– Vreau să merg la Mouquin! a strigat ea atât de tare, încât Jayga a tresăltat și s-a lovit cu capul de un cazan care atârna deasupra ei.

Cum nu-și putea permite să țipe de durere, a jucat o lungă și tăcută sârbă pe loc.

– Îți spun că, dacă mergi cu mine acolo, nu vei păți nimic. Mai mult risc eu – să merg cu o trăsură, într-un munte de haine țepene, să dansez, să beau, să stau într-o sală încinsă, încordată și fericită. Pearly nu se va atinge de tine.

El a crezut-o. Când obosea era mai ciudată decât un oracol, exprimând certitudini și sentințe în mod insistent, egoist și delirant. Epuizată, s-a rezemat de spătarul canapelei. El auzea doar respirația ei, un ceas cu pendulă și ceva zdrăngănind prin bucătărie. Dacă ar dansa cu Beverly la Mouquin, asta ar putea foarte bine să-l paralizeze pe Pearly. Iar, dacă nu, ce? Ar fi un sfârșit frumos. Va bea șampanie din belșug și toată lumea bună, toată lumea mondenă și clasa de jos, care se amestecau firesc la Mouquin, va asista la moartea lui. Ce naiba, s-a gândit el, la urma urmei, răsturnările rapide de situație îți arată că ești viu.

– De acord, a spus el. O să merg cu tine la Mouquin. Dar să așteptăm până în ajunul Anului Nou, când acolo e foc continuu.

– Bine, a răspuns ea. Așa vom avea timp să mergem la Lake of the Coheeries, unde se află familia mea. Vreau să-i cunoști pe tata și pe Willa. Țin să îi cunoști.

Glasul îi suna slab, pierit. El s-a întrebat în ce se lăsa atras de fata asta frumoasă, care vorbea deseori cu atâta hotărâre. Nu avea habar unde va ajunge, dar știa că o iubea.

– Lake of the Coheeries? a întrebat el. Bine. Atunci, hai să pornim!

– Mă bucur, a spus ea atât de moale, încât Peter Lake abia a auzit-o.

De coșul înalt și negru al vaporului de Albany era legat un pin micuț. Crengile lui erau îndoite după lupta permanentă cu vântul. Dar nu avea importanță, tot era un pom de Crăciun. Peter Lake și Beverly au ajuns în cala întunecoasă, unde Athansor avea să stea într-o boxă confortabilă, alături de alți doi sau trei cai, și unde a fost prinsă sania de punte. Luminile electrice clare s-au aprins în momentul în care generatorul a fost cuplat la motoarele care mergeau în ralanti. Peter Lake și Beverly, el purtând paltonul său cenușiu, iar ea, o blană de samur care costa o avere, au devenit brusc vizibili unul pentru celălalt. Bărbatul s-a convins că Athansor era bine instalat, apoi a luat-o pe Beverly de braț pentru a o conduce sus, la cabina lor – el nu știa încotro mergeau, dar ea știa. Beverly mai ocupase acea cabină de o sută de ori.

Pe punctul de a intra în cabină, Peter Lake s-a uitat peste balustradă, spre docul aflat sub ei. Negustori ambulanți vindeau pâine caldă, castane, ceai și cafea.

– Ar trebui să iau niște pâine și ceai pentru drum. Ba nu, ceaiul se răcește... Bere, cred că mai bine iau bere.

– Nu e nevoie, a spus ea.

– De ce? Trebuie să mâncăm ceva.

– La bord există un restaurant, iar dacă vrei, poți chema un chelner la ora patru dimineața și să comanzi stridii fripte, rom fierbinte, cotlet de vită și tot ce-ți trece prin cap.

– Atunci, ducă-se naibii castanele! a spus Peter Lake.

Cabina se întindea pe două punți. Jos era o masă mare de sufragerie, deasupra căreia atârna o lampă cu ulei cu articulație cardanică (rămasă după introducerea curentului electric, la cererea lui Isaac Penn), paturile căpitanului, paturile înguste, un pupitru, o canapeluță și o baie completă. La etaj erau un alt pat și câteva scaune tapițate cu piele, așezate cu fața spre fereastra ce dădea spre tribord. Întrucât vaporul pleca la amiază în amonte,

vederea spre tribord înfățișa toate detaliile pe care le ilumina soarele.

– Asta este cabina noastră, a spus Beverly. *Brayton Ives* transportă hârtie de ziar pentru *The Sun* tocmai de la Cascada Glens. Companiei de transport îi merge bine datorită ziarului, de aceea păstrează cabina asta pentru noi ori de câte ori vrem să o folosim. Trebuie să plătim, dar la prețul unei cabine obișnuite. Cabinele sunt mici, dar bune. Odată, când eram copii, eu și Harry am stat împreună într-o cabină, pentru că eram atât de mulți, încât se ocupaseră toate paturile.

Vaporul a ridicat ancora și s-a deplasat pe canalul eliberat de gheață. Fără să-și scoată paltoanele, s-au prăbușit pe un pat și s-au sărutat până la Riverdale. În ciuda uruitului motoarelor, au auzit orchestrele de suflători din Upper West Side și corurile din bisericuțe. Însă nu s-au ridicat din pat decât la Riverdale, când s-au dus pe punte și au văzut sălbăticia. Palisade albite, dealuri unduitoare, copaci înghețați care licăreau și fluviul larg de câteva mile de la Tappan Zee, arătând ca un drum spre poli, au fost Crăciunul lor, iar sunetele fierbinți ca de tobă ale motorului au fost muzica lor de Crăciun.

La Tarrytown, soarele care apunea făcea ca turlele, turnurile și clădirile din cărămidă de pe dealuri să devină portocalii și roșii ca niște fructe tropicale. Când au trecut prin dreptul orașului Ossining, coborâse amurgul, iar câmpiile acoperite de zăpadă erau albastre și violet. Toate casele din Ossining, cățărate pe dealuri, luceau ca niște licurici de la lumina radiată din interior, unde familiile fericite și nefericite, precum și cele care nu erau nici fericite, nici nefericite se strângeau la cina în stil olandez dinaintea Crăciunului. Și, neîndoios, pe iazuri mai erau câțiva băieți, gonind în semiîntuneric pe drumuri curățate și înguste, ca niște canioane reci printre ziduri de stejar și papură. La Ossining, fluviul era atât de lat, de frumos și neclintit, întinderea de gheață de pe Golful Croton era nesfârșită și arctică, munții de la

nord erau atât de impunători, pădurile de pe malul estic erau atât de atrăgătoare, câmpurile și livezile, atât de ispititoare, cu luminile caselor rafinate de la marginile lor sau din scobiturile dealurilor, încât Peter Lake și Beverly au rămas pe punte, cu toate că vântul le-a înghețat și le-a amorțit fețele.

Golful Haverstraw era în mare măsură deschis navigației, însă canalul era presărat cu sloiuri uriașe de gheață pe care prova căptușită cu fier a vasului *Brayton Ives* le izbea în cursa lui în mijlocul curentului. Ori de câte ori se întâmpla, era ca și cum zece mii se clopote s-ar fi rostogolit pe scara mare. Acest lucru se combina bine cu marea putere a vântului, cu încordarea motorului și cu diversele țipete scoase de sirena cu abur. Cu fețele îmbujorate de la vântul dinspre nord, Peter Lake și Beverly au urmărit cum vasul atacă lespezile albe una după alta și le strivește, transformându-le în confetti plutitoare sau pur și simplu despicându-le în două.

Munții printre care șerpuia fluviul, acum albiți de iarnă, vara erau dealuri verzi și domoale sau culmi înalte de culoare cafenie, acoperite de copaci uciși de fulgere, în care își aveau cuiburi enorme armate de vulturi. La depărtare de nici jumătate de zi de New York, existau văi umbrite, atât de întunecate și de pustii, încât ele s-ar fi putut afla la frontieră. La nord de Haverstraw nu se vedea nicio lumină, iar în Verplanck, unde domneau săniile cu pânze, oamenii erau toți în paturi sau în preajma focului, cu lămpile stinse. Dealurile erau dezgolite, apa, înnegrită, iar gheața se îngroșa cu fiecare asalt al vaporului *Brayton Ives*. Însă el o izbea mai departe. Și cu cât mai dură era gheața, cu atât mai tare lupta vaporul.

Au dormit în acea noapte de atacuri și tangaj și au visat că dădeau înconjur pământului ca niște îngeri, cu brațele larg deschise pentru a-și dirija zborul. Spirale de fum pătrundeau prin fereastra deschisă și le ardeau ochii adormiți, apoi se destrămau și ei pluteau din nou deasupra mării, sau trecând cu un șuierat

peste un șir de munți întunecați din adâncul Asiei Centrale. Apoi, ca și cum viețile lor s-ar fi derulat gonind pe gheață, s-au trezit în zori, când temperatura scăzuse mult sub zero grade și pe punte era mare agitație.

– Ce putem arde? a strigat căpitanul din ușa timoneriei.

– Lemn de stejar și de pin, domnule, a răspuns un matelot de pe teuga pe jumătate acoperită cu gheață. Și o încărcătură de mahon, a adăugat el, după ce și-a adus aminte ce mărfuri mai existau la bord.

– Începeți cu pinul. Puneți deasupra lemn de stejar. Dacă nu obținem suficient abur, băgați în cuptoare și nenorocitul ăla de mahon. O să-l plătim.

Brayton Ives ajunsese la Conn Hook, unde fluviul era atât de îngust, încât gheața părea a fi un drum drept din marmură. Trebuiau să urce podul de gheață casantă (ca și cum vaporul ar fi fost o rață mecanică ieșind dintr-o baltă bătând din aripi) și să îl spargă prin greutatea enormă a vasului. Nu doar o simplă navigație pe fluviu – era un război cu iarna.

Vaporul s-a retras patru sute de metri prin lespezile sfărâmate pe care abia le străbătuse și a rămas în repaos cât lemnul a trecut din mână în mână, de-a lungul unui lanț uman, până în gura boilerului. Cuptoarele s-au încins ca într-o zi toridă de vară, zgomotul lor asurzitor străbătând câmpiile din jur. Mecanicul-șef a verificat manometrele și a văzut cum presiunea creștea. Trei coloane de lichid colorat au trecut de benzile avertizoare roșii. Omul și-a ținut răsuflarea: 1750-1800-1850-1900-1950-2000! A mărit la maximum viteza vaporului, întrebându-se dacă mașinăriile vor rezista sau vor da naștere încă unei explozii catastrofale pe fluviu.

Angrenajele și supapele regulatoare s-au făcut invizibile. Uleiul vâscos s-a subțiat. Pistoanele au început să scoată fum, chiar dacă membrii echipajului au turnat peste ele găleți de apă rece. Zbaturile au început să se rotească, săpând o tranșee în apa

fluviului și transformând-o în vapori, ca un ferăstrău circular. *Brayton Ives* a străbătut acei patru sute de metri ca o ghiulea și a izbit gheața. Cu o mișcare lentă, dar de neoprit, a urcat pe platforma de gheață și și-a croit drum cale de trei sute de metri. Așezată pe centrul canalului ca mai devreme, cu zbaturile rozând nebunește în gheață precum niște mașini de alezat, *Brayton Ives* alunecase atât de departe, încât membrii echipajului și căpitanul, plus Peter Lake și Beverly, care se aflau în acele momente pe puntea inferioară, acum înclinată, nu au știut sigur ce se întâmplase și nici unde se aflau.

– Explodează! a spus mecanicul-șef când a tras de supapa de siguranță, iar un șuvoi de abur a țâșnit în înaltul cerului deasupra Fluviului Hudson, cu un șuierat care a putut fi auzit de la capătul nordic al Lacului Champlain. Pe măsură ce sirena s-a domolit, s-au trezit înclinându-se transversal, sus, pe gheață. Zbaturile nu se mai roteau. Apa din care săriseră acestea rămăsese atât de departe, încât niciun om n-o mai putea vedea. *Brayton Ives* arăta ca un vapor de jucărie expus într-o vitrină cu decor de iarnă.

Un om de la prova a dat să se miște, însă căpitanul i-a făcut semn să se oprească. La fel ca toți ceilalți, căpitanul trăgea cu urechea. Ochii tuturor săgetau de la fluviul alb spre căpitanul vasului, care rămăsese cu brațele înălțate. A trecut un minut, apoi două, trei și patru. După cinci minute, cei neîncrezători au fost siguri că vasul fusese scos din funcțiune de căpitan, până când se putea aduce un cheson de dinamită de la West Point. Însă căpitanul a rămas pe puntea de comandă din aer liber, ținându-și brațele ridicate în continuare și ascultând.

– Uite! a spus Beverly. Zâmbește...

Căpitanul arborase un zâmbet satisfăcut, lăsându-și brațele să cadă pe lângă corp. Subalternii de pe punte și-au închipuit că omul primea înfrângerea cu umor și au început să râdă. El a arătat cu degetul, privind peste capetele lor.

Ochii celor de pe vapor s-au întors spre miazănoapte, de unde răsuna spre vale un zgomot ca un pocnet de bici. O linie neagră spintecând gheața se îndrepta spre ei. Căpitanul știuse cu mult înaintea tuturor ce se va întâmpla (tocmai de aceea era căpitan). Apoi lumea a părut să se prăbușească în clipa în care fluviul solidificat s-a despicat în două cale de kilometri întregi, iar vasul a alunecat cu un muget în abisul de apă. În fața lor se deschisese o cale, la fel de liberă precum un spațiu dintre diguri. Presiunea aburului a sporit și vasul a pornit calm spre nord – unde părea să nu mai existe oameni, ci doar munți, lacuri, stepe înzăpezite și pline de păpuriș și zei ai iernii care se jucau cu viscolele și stelele.

Jayga îi urmărise pe Peter Lake și pe Beverly încărcând sania, legându-l în ham pe Athansor și plecând înfășurați în blănuri. O clipă mai târziu a dat fuga spre secția de poliție pentru a-l asurzi pe sergentul de serviciu cu o poveste dintr-o dramă shakespeariană pe care o văzuse declamată în berării. Era un amestec între *Othello*, *Regele Lear*, *Hamlet* și *Când eram tineri în Killarney*, *Molly*, povestite cu atâta viteză și însuflețire, încât folosirea corectă a gramaticii devenise imposibilă.

– Tânăra domnișoară și lebădoiul ei fugitără împreună, i-a spus Jayga sergentului de serviciu. Știam io că nu-i mare brânză de el. La naiba, atârnă pe acolo toată noaptea, zău așa. Dați-mi ascultare[1]! Acum optzeci și douăzeci și nouă de ani, mi-am adus aminte că el era în pod ca să dea robe din satin și pilote din mătase. Nu ai nici o grimă?

– Ce-ai zis? a întrebat sergentul. Ai venit să anunți o crimă?

– Păi, sigur că da! Fi-ți-ar mutra a naibii de târfă bălțată!

Femeia credea că, dacă ar fi vorbit polițiștilor în numele familiei Penn, așa trebuia să procedeze. Și așa au decurs

---

[1] William Shakespeare, *Iuliu Cezar*, act 3, scena 2, trad. de Dan Duțescu și Leon Levițchi, Ed. Științifică, 1964 (n. tr.).

lucrurile, în timp ce Jayga a inventat amănunte ce l-au atras pe sergent spre ea până când stomacul lui a strivit tușiera, de parcă ar fi fost un mic hipopotam care se apleca asupra unei Biblii de buzunar. Peter Lake avea ochii înroșiți. Din bici îi țâșneau fulgere. Calul putea să zboare (Beverly îl văzuse prin aer, dând roată casei cât stăpânul lui se aflase înăuntru). Implorându-și stăpâna să rămână, ea se prinsese de picioarele ei și se azvârlise în fața saniei, dar zadarnic. După jumătate de oră de țipete, încheindu-și povestea, Jayga a exclamat:

– Vai! Am uitat biscuiții în cuptor!

Și a dispărut așa de iute din secție, încât polițiștii au crezut că fusese doar un vis.

Între *The Sun* și Lake of the Coheeries au început să circule telegrame. Telegrafistul a muncit mai intens de acel Crăciun decât oricând și a făcut un traseu de sanie cu pânze mai drept decât țeava unei puști Sharps.

BEVERLY A DISPĂRUT STOP JAYGA SPUNE CĂ A DISPĂRUT CU UN CLARVĂZĂTOR STOP AȘTEPT INSTRUCȚIUNI STOP

CE SEMNUL ÎNTREBĂRII SEMNUL EXCLAMĂRII PUNCT SĂ O GĂSEȘTI STOP VERIFICĂ PE ACOPERIȘ STOP CAUTĂ PESTE TOT STOP

TOATĂ LUMEA CAUTĂ PRETUTINDENI PUNCT NU O POT GĂSI STOP INSTRUCȚIUNI STOP

CAUTĂ MAI ATENT STOP

TOT NU O GĂSESC PE BEVERLY STOP

CAUTĂ PESTE TOT STOP

CE ÎNSEAMNĂ PESTE TOT SEMN DE ÎNTREBARE STOP

VREI PRECIZĂRI SEMNUL ÎNTREBĂRII STOP

DA STOP

SPITALE HOTELURI DEPOZITE RESTAURANTE BRUTĂRII FABRICI DE ODGOANE GRAJDURI CARGOURI LĂPTĂRII TERMINALE DISTILERII SERE ABATOARE BĂI PIEȚE DE CARNE DE PUI BIROURI GUVERNAMENTALE MAGAZINE MICI PODURI GARAJE INDUSTRIALE SĂLI DE GIMNASTICĂ FORJE ȘCOLI STUDIOURI DE ARTĂ BIROURI DE ANGAJARE SĂLI DE DANS BIBLIOTECI TEATRE BARURI CARE SERVESC STRIDII OLĂRII TERENURI DE SQUASH TIPOGRAFII SĂLI DE LICITAȚII LABORATOARE CENTRALE TELEFONICE GĂRI DE CALE FERATĂ SALOANE DE ÎNFRUMUSEȚARE MORGI DOCURI ARMURĂRII CAFENELE CLUBURI CUPTOARE DE ARDERE MUZEE SECȚII DE POLIȚIE PISTE PENTRU BICICLETE TĂBĂCĂRII ÎNCHISORI FRIZERII SĂLI DE REPETIȚII BĂNCI BARURI SCHITURI DE MAICI MĂNĂSTIRI BUCĂTĂRII TERMINALE PENTRU VAPOARE CU ABURI BISERICI GALERII CENTRE DE CONFERINȚE BORDELURI ȘCOLI DE MUZICĂ HANGARE PENTRU AEROPLANE ȘI TURNURI DE OBSERVAȚIE STOP

AI CĂUTAT ÎN SUBSOL STOP

DA STOP

Brayton Ives a oprit la poalele munților înalți care se întindeau de-a lungul malului vestic al fluviului, unde o rampă a fost coborâtă pe gheață. Totul era senin, motoarele funcționau în gol și șuierau și nu se simțea nicio mișcare. Apoi Athansor a ieșit ca din pușcă printr-o latură a vaporului, copitele lui au răsunat tunător pe rampă, trăgând în urma lui sania în care se aflau Peter Lake și Beverly. Când marinarii au tras la bord dulapii rampei Athansor galopa deja pe drumurile albe care

duceau spre și peste munți. Pe pantele de trei sute de metri nu existau parapete, ci doar copaci încastrați în gheață și tufișuri de plante perene închise în sarcofage groase de zăpadă. Au tot urcat, ricoșând într-o parte și în alta în derapaje înspăimântătoare, traversând munții înghețați sub un cer polar lipsit de nori. În cele din urmă, au oprit într-un locșor adăpostit și au privit spre vest, la cea mai mare câmpie pe care Peter Lake o văzuse vreodată. Se întindea pe sute de kilometri în trei direcții și era acoperită de păduri, câmpuri, fluvii, orașe și Lake of the Coheeries – la depărtare de treizeci și doi de kilometri, tăcut, încărcat de zăpadă, mai larg decât un corn francez, licărind la orizont cu valuri iluzorii de culoare albă, un regat izolat al frontierei necartografiate. Aproape că au zburat în josul muntelui, iar apoi Athansor a alergat cu o iuțeală feroce pe un drum larg, drept și plin de omăt, care ducea către lac.

Galopa ca un cal de foc, pe drumul de sănii paralel cu cel pentru săniile cu pânze, când Beverly s-a ridicat în picioare și, arătând spre o sanie cu pânze care venea spre ei prin zăpadă, a spus:

– Uite familia mea!

Isaac Penn și-a recunoscut propria sanie și a eliberat pânza, apoi a frânat, ridicând în aer particule de gheață, sclipitoare precum o coadă de cocoș. În sunetul scos de respirația adâncă a calului și în fluturarea moale a pânzei, membrii familiei Penn s-au uitat la Beverly și Peter Lake, iar aceștia le-au întors privirile. Deși nimeni nu găsea cuvintele potrivite, Willa s-a aplecat din sanie și a întins mâinile spre Beverly – preferata și draga ei soră. Peter Lake a sărit din sanie și a ridicat copila în brațele lui Beverly. Willa arăta ca un ursuleț jucându-se cu mama lui, pentru că amândouă purtau blănuri negre și lucioase, iar Beverly o strângea de parcă nu ar mai fi vrut să îi dea drumul.

Willa a închis ochii și a adormit fericită. Isaac Penn a întors sania cu pânze. Peter Lake a pocnit din bici și apoi au gonit

spre casa de pe malul lacului, sub un cer azuriu, ca de ceramică smălțuită.

– Mai repede, Peter Lake, mai repede! a spus Beverly, strângând copilul la piept.

Peter Lake nu avusese familie. Dar în acele clipe, brusc, se vedea aproape soț și tată. Scenele mărunte pot fi atât de frumoase, încât să transforme un bărbat pentru totdeauna. Nu va uita nicicând în viața lui amiaza aceea de pe lacul înghețat și nici cuvintele ei.

„Mai repede“, spusese ea. Așa va face. Lucrurile se schimbaseră. Acum, tot ce voia era iubire.

Au dormit până seara, Beverly într-o logie construită special afară, iar Peter Lake, într-un dormitor de la etaj. S-a trezit într-un întuneric deplin și a înaintat bâjbâind prin holuri și pasaje, până când a ajuns într-o încăpere, a văzut două șemineuri și pe membrii familiei Penn, cu toții treji, inclusiv Beverly, care venise din frigul de afară. Peter Lake a spus că trebuia să meargă să-și vadă calul și a ieșit cu spatele pe ușa din față. Aerul era un munte de cristal prin care strălucea luna. A mers pe urmele de sanie și a ajuns la grajd, unde a aruncat o privire spre Athansor, care visa mulțumit sub o pătură groasă de culoare stacojie. Cu mintea limpede, Peter Lake s-a întors în casă și a constatat că toată lumea, mai puțin Isaac Penn, avea de lucru în bucătărie, pregătind un ospăț pentru a hrăni huni, mongoli și eschimoși. Isaac Penn stătea ca pe tron pe un fotoliu din piele și privea focul, bătând ritmic cu degetele subțiri în brațul masiv.

Peter Lake s-a așezat pe o banchetă din lemn de lângă foc și l-a privit drept în ochi. Se aștepta la o înfruntare directă a privirilor, ca și cum ar fi fost față-n față cu Pearly. Peter Lake știa că bărbații puternici puteau să îi umilească pe oameni doar cu o privire și deseori așa se întâmpla. Jackson Mead și Mootfowl o făcuseră cu bunăvoință, dar o făcuseră. De aceea Peter

Lake se aștepta să fie cercetat și percheziționat, pentru că Isaac Penn era mult mai mult decât Pearly. Față de Isaac Penn, Pearly era doar un cățeluș cu dinți ascuțiți. Asta, pentru că Isaac Penn era omul care se afla în spatele oglinzii orașului. Avea o putere aproape supremă asupra concepției lui și, prin mici ajustări, putea să hipnotizeze tot orașul și să îl aducă în stare de transă. Dacă dorea, putea să îl facă să se zbată, dând din membre într-o criză alarmantă. Îl putea speria de moarte, putea să îi golească străzile sau să-l facă să vrea să se ascundă într-o bortă. Pentru că Isaac Penn putea mânui orașul în așa fel încât puterea lui să îi rușineze pe uriașii pământului ori să îi ridice mâna ca să îndepărteze un grăunte de praf din ochiul unui sugar, Peter Lake se aștepta la una dintre acele discuții în care să fie făcut să se simtă ca o gâză măruntă, și totuși cu aspirații.

Este de înțeles surpriza lui Peter Lake când, după ce l-a privit în ochi, Isaac Penn a spus foarte sfios (chiar așa arăta, ca o oiță, de la el căpătase Willa expresia care o deosebea atât de mult de ceilalți copii – căci Beverly nu arăta deloc ca o oiță):

– Păi, bei vin la masă?

– Câteodată, a răspuns Peter Lake.

– Bine, o să avem vin în seara asta. Claret, vinul roșu de Bordeaux îți place? Château Moules du Lac, din 1898?

– Sigur, orice, a răspuns Peter Lake. Dar nu se pronunță „clarei“?

– Nu. Claret. Se pronunță „t“-ul exact ca la „filet“.

– Filet? Credeam că era „file“.

– Nu. Filet, ca în bilet. Doar nu spui „bilei“, adevărat? Spui bilet. La fel și filet și claret.

Apoi Isaac Penn s-a rezemat de spătarul fotoliului. Peter Lake a început să se relaxeze. „Păi“, s-a gândit el, „de ce mă așteptam la altceva de la individul ăsta bătrân și timid?“

– Știi ceva? a spus Isaac Penn.

– Domnule?

– Arăți ca un escroc. Cine ești, cu ce te ocupi, care este relația ta cu Beverly? Ești conștient de starea ei aparte? Și care îți sunt motivele, intențiile și dorințele? Spune-mi adevărul absolut, nu inventa și să te oprești dacă în cameră intră un copil sau un servitor! Fii scurt!

– Cum aș putea fi scurt? Trebuie să răspund la întrebări complicate.

– Poți fi scurt. Dacă erai unul dintre ziariștii mei, ai fi terminat deja. Dumnezeu a creat lumea în șase zile. Maimuțărește-l.

– Voi încerca.

– Inutil.

– Am înțeles.

– Inutil.

– Mă numesc Peter Lake. Ai dreptate. Sunt escroc. Spărgător, dar de fapt sunt mecanic – și încă unul bun. O iubesc pe Beverly. Relația noastră nu poate fi numită. Nu am nicio intenție. Sunt conștient de boala ei. O doresc. Sunt animat de... de iubire. Azi după-amiază, când am traversat lacul, iar Beverly a ținut-o în brațe pe fetiță, am simțit o răspundere mult mai încântătoare decât orice plăcere pe care am avut-o vreodată. Știu că fetița este a ta. Îmi dau seama că Beverly poate muri. Și sunt mai mult decât conștient de lipsurile mele ca posibil părinte și protector. Și, cu toate că mă pricep la mașini, nu știu nimic. Și mai știu... că micuța și strania familie de pe sanie se va destrăma curând. Însă Willa o iubește pe Beverly. Practic, Beverly este mama ei. Și cred că trebuie să o ajutăm să îi poarte de grijă o vreme, nu atât de dragul ei, cât de dragul lui Beverly. Ai înțeles?

– De unde știu eu că nu ești mânat doar de vanitate sau curiozitate? a întrebat Isaac Penn. De unde să știu că nu te afli aici doar de dragul banilor acestei familii?

Peter Lake se controla perfect.

– Am fost orfan, a spus el. Orfanii nu au vanități. Nu știu de ce, dar trebuie să ai părinți pentru a fi vanitos. Indiferent care mi-ar fi păcatele, eu încerc să mă apropii cu un fel de recunoș-tință, iar cei vanitoși nu prea știu ce înseamnă recunoștința. În ce privește curiozitatea, ei bine, am văzut multe, în realitate, prea multe. Curiozitatea nu are nicio greutate în problema de față. Nu știu de ce ai adus-o în discuție.

– Dar banii? Știi de ce am adus banii în discuție?

– Da, m-am gândit la bani. Asta m-a provocat. A zâmbit. Chiar m-a stârnit. Am avut vise din ce în ce mai mărețe – să devin mâna ta dreaptă. Să fac toate lucrurile pe care au prilejul să le facă oamenii puternici și bogați. Să port câte un costum în fiecare zi și să am cearșafuri curate: În visele alea am devenit senator. Președinte. Beverly trăia. La rândul lor, copiii noștri erau mari personalități. Articolele despre noi publicate de en-ciclopedii erau atât de lungi, încât ocupau cea mai mare parte din volumul literei „L“. Pretutindeni în țară mi se înălțau mo-numente din mărmură albă ca zăpada. În cele din urmă, tre-buie să mărturisesc, am zburat prin univers. Eu și Beverly am atins luna și am zburat spre stele. Dar, atenție, după câteva ore, nu mai aveam unde să merg. După câteva ore în care am pășit alături de regi, m-am bucurat foarte mult să redevin Peter Lake, despre care nu a auzit nimeni, un om complet anonim, liber. Domnule Penn, singurii oameni care ar dori așa ceva sunt cei prea proști ca să își imagineze toate astea, iar apoi să revină cu picioarele pe pământ. Domnule, s-ar putea să ți se pară straniu, și e ceva nou și pentru mine (în ultimele zile, așa cum văd eu lucrurile), dar vreau să am o răspundere. Pentru mine, asta e cea mai mare glorie. Vreau să dau, nu să iau. Și o iubesc pe Beverly.

– Îți dai seama... Cum să-ți spun?

– Toată lumea folosește ambele nume pe care le am.

– Peter Lake, îți dai seama că banii, prezența lor poate eroda și corupe acele sentimente?

– Da, domnule. Am văzut asta la mine. O simt în mine.

– Așadar, ce intenționezi să faci pentru a împiedica posibilitatea – presupunând că te vei bucura de acest privilegiu?

– Știu ce am de făcut. Nu am educație, dar nu sunt prost. După ce... dacă Beverly moare, voi dispărea. Nu am nevoie de nimic din toate astea.

Și a făcut o mișcare largă cu un braț spre încăperea în care stăteau, însă el se referea, de fapt, la tot ce exista pe lume.

– Crezi că te voi lăsa să faci așa ceva? Omul pe care îl iubește fiica mea? Și te iubește. Așa mi-a spus – nu a obligat-o nimeni.

– Nu depinde de tine.

– Uite, Peter Lake, te-aș fi lăsat să faci asta. Impulsul meu ar fi să te asigur pentru restul vieții, să te introduc în familie, să devii unul dintre noi. Dar n-am s-o fac. E pentru Beverly. Înțelegi?

– Da. Înțeleg. Sigur că da. Și încă ceva, domnule Penn, nu eram menit să am o familie în sensul în care vorbești. Nu m-am născut să fiu protejat, ci să protejez.

– Atunci, înseamnă că ne-am înțeles. Presupun că n-o să mai fii hoț, ci o să redevii mecanic.

Peter Lake a dat aprobator din cap.

– Există totuși un lucru pe care vi-l cer. Am nevoie de ajutor doar pentru asta.

– Ce anume?

– Un copil. Am văzut cândva, de mult, un copil pe un hol dintr-o clădire de locuințe. Dar cu mult timp în urmă. Dintre toate lucrurile pe care le-am văzut, pe ăsta îl țin minte cel mai bine. Mi-a rămas în memorie de când...

Însă Peter Lake a fost întrerupt de intrarea întregii trupe, care venea din bucătărie, toți cu obrajii îmbujorați de căldură și ducând în mâini platouri cu mâncare și sticle de vin. Înainte de a se așeza la masă, Beverly i-a trimis pe toți să se spele pe mâini,

nu pentru că ar fi fost nevoie (aveau mâinile foarte curate), ci pentru că voia să-și îmbrățișeze tatăl și să-i mulțumească fiindcă îl acceptase pe Peter Lake, lucru de care era sigură, judecând după expresiile de pe fețele lor – și pentru că trăsese cu urechea de după ușă.

Târziu în acea seară, împrospătați și întăriți de o cină bună și mult râs, Isaac Penn și Peter Lake au stat în biblioteca mică și au privit focul. Cei șase bușteni dogoreau, transformați în cilindri roșii de flăcări, schimbându-și culorile până când au arătat ca șase sori dintr-un univers întunecat, din cărămizi rezistente. Strălucirea lor era o boare invizibilă, ce iradia în cameră și îi făcea pe cei doi bărbați să înghețe în locurile în care se aflau – precum căprioarele dintr-o pădure arzând de jur împrejurul lor, care își înalță capetele spre cele mai înalte și strălucitoare flăcări și privesc într-un tunel de lumină albă.

– Doctorii mi-au spus că Beverly va muri peste câteva luni, a spus Isaac Penn, ca și cum ar fi vorbit singur. S-a întâmplat acum un an. A aruncat o privire spre fereastra acoperită de gheață, în care luna strălucea deformată, și a ascultat vântul venind dinspre Lake of the Coheeries, cum numai acolo se putea întâmpla, într-o noapte de la mijlocul iernii, precum vânturile care urlă pe Marte sau Saturn. Pentru mine e un mister că poate dormi afară. Nu ar trebui. Iarna, ar trebui să stea în casă. Dar ea refuză, chiar și aici. Nu mă pot obișnui cu gândul că fiica mea este afară, în cazanul ăla cu gheață. Și totuși, dimineața, coboară la micul dejun, reînviată după douăsprezece ore în frigul ăla care ar ucide și un om puternic și sănătos. Vântul și zăpada o acoperă, o atacă. La început, o imploram să vină înăuntru, dar apoi mi-am dat seama că asta o ține în viață.

– Cum?

– Nu știu.

– Mă întreb, a spus Peter Lake, conștient că se afla într-un loc confortabil și cald, în mijlocul unui ocean de zăpadă și gheață care, dincolo de ziduri, efectua manevre ca o armată dezlănțuită, căreia nu i se opunea nimeni. Mă întreb despre ceilalți.

– Care ceilalți?

– Miile, sutele de mii, ca Beverly.

– Toți suntem ca Beverly. Doar că la ea se întâmplă mai devreme.

– Dar n-ar trebui să fie așa.

– Cum așa? Vorbește mai clar.

– Săracii nu ar trebui să sufere, așa cum se întâmplă acum, și să moară de tineri.

– Săracii? Te referi la toată lumea? Adică la toți locuitorii New Yorkului, pentru că acolo chiar și bogații sunt săraci. Dar, potrivit definiției tale, Beverly e săracă? Nu. Și totuși, care este diferența?

– Copiii mici, mamele și tații lor trăiesc și mor ca niște animale, asta este diferența. Nu au locuri speciale de dormit, cincizeci de kilograme de puf și blană de samur, băi de marmură mari cât niște bazine, șiruri de doctori de la Harvard și John Hopkins, platouri cu carne friptă, băuturi calde în termosuri de argint, și nici familii fericite. Vreau ca Beverly să aibă aceste lucruri și aș prefera să mor decât să o văd trăind fără ele. Însă există o deosebire. Copilul pe care l-am văzut cândva pe acel hol era desculț și nici nu avea nimic pe cap, purta niște zdrențe murdare, era flămând, orb și abandonat. Nu avea un pat de puf. Era în pragul morții. Și stătea în picioare, pentru că nu avea un loc în care să se întindă și să moară.

– Știu, a fost de acord Isaac Penn. Am văzut astfel de lucruri mai des decât tine. Uiți că am fost mai sărac decât ai fost tu, mai mulți ani decât ai tu acum. Am avut tată și mamă și frați și surori, dar toți au murit tineri, mult prea devreme. Știu toate astea. Mă crezi naiv? În *The Sun* facem publice nedreptățile și sugerăm mijloace de bun-simț pentru îndreptarea inegalităților acolo unde

ele nu servesc niciunui scop. Știu că există prea multă suferință inutilă și crudă. Însă tu, tu se pare că nu înțelegi că acești oameni pe care susții că îi aperi au atâtea compensații în schimb.

– Ce compensații?

– Mișcările, patimile, emoțiile lor, trupurile lor și simțurile lor luate în stăpânire sunt dirijate cu aceeași certitudine ca și amănuntele microscopice ale anotimpurilor sau precum componentele infinitezimale ale mișcării unice și mărețe ale orașului. În acțiunile lor aparent aleatorii, ei fac parte dintr-un plan. Nu știai?

– Nu văd dreptatea în acest plan.

– Dar cine spune că tu, un om, poți ști ce e dreptatea? s-a răstit la el Isaac Penn. Cine a spus că dreptatea este ceea ce îți imaginezi tu? Poți fi sigur că o recunoști dacă o vezi înfăptuită, că vei trăi suficient de mult ca să recunoști tunetul hotărâtor atunci când va apărea, că ea se va manifesta în decurs de o generație, de zece generații, în cursul întregii existențe a umanității? Tu vorbești despre bun-simț, nu despre dreptate. Dreptatea e ceva mai mult și nu e ușor de înțeles – până nu se dezvăluie singură, în splendoarea ei inimitabilă. Planul despre care vorbesc depășește capacitatea noastră de înțelegere. Dar câteodată putem să îi simțim prezența. Niciun coregraf, niciun arhitect, inginer sau pictor nu ar putea face un plan mai subtil și complet. Fiecare acțiune și fiecare întâmplare are scopul său. Și cu cât mai puțină putere are cineva, cu atât se află mai aproape de marile valuri care străbat prin toate aceste lucruri, pregătindu-le cu răbdare pentru a se apropia de acel viitor reprezentat nu de simpla echitate umană (până și un copil s-ar putea gândi la asta), ci de legăturile surprinzătoare și luminoase pe care nu ni le-am imaginat, de ilustrații terifiante și blânde – o epocă de aur care va dezvălui nu ceea ce dorim, ci un adevăr stângaci și despuiat pe care se bazează tot ce a existat și va exista vreodată. Peter Lake, există dreptate pe lume, dar ea nu poate fi atinsă fără mister. Încercăm

s-o înfăptuim fără a ști exact ce e ea și doar o atingem. Nu contează, pentru că toate flăcările și scânteile dreptății de-a lungul întregului timp se întind pentru a învigora epoci nevăzute – precum motoarele a căror putere glisează pe linii ascunse spre a se ridica împotriva întunericului din orașele îndepărtate care nu sunt conștiente de asta.

– Nu știu, a spus Peter Lake, derutat. Mă gândesc la Beverly și nu sunt sigur de epoca de aur de care vorbești, care este dincolo de viețile noastre și pe care nu o vom vedea niciodată. Gândește-te la Beverly. Cum ar putea fi?

Isaac Penn s-a ridicat de pe fotoliu pentru a părăsi încăperea. Ajuns la ușă, s-a întors spre Peter Lake, care se simțea înfrigurat și singur. Isaac Penn era bătrân, iar câteodată devenea îngrozitor de grav, ca și cum s-ar fi aflat în preajma a o mie de spirite chinuitoare. Ochii lui reflectau focul. Păreau nefirești, ca niște tuneluri de flăcări într-un suflet devenit atât de profund, încât trebuia să părăsească viața curând.

– Nu ți-ai dat seama că Beverly a văzut epoca de aur – nu una care a fost, nici alta care va veni, ci pe aceea care este aici? Deși sunt bătrân, eu încă nu am văzut-o. În schimb, ea a văzut-o. Asta mi-a zdrobit inima.

Apropierea Crăciunului îi transformase pe copii în mici dinamuri agitate de lăcomie, iar în dimineața Crăciunului s-a petrecut un schimb impresionant de cadouri, în care nimic nu a fost notabil în afară de darul oferit de Willa tatălui ei, primul pe care îl făcea în viața ei. Îi trebuise o zi și jumătate să se hotărască, iar apoi, Peter Lake o dusese dincolo de lac, până în orașul Lake of the Coheeries, unde îl cumpărase. Isaac Penn a desfăcut ultimul acel cadou și, în cutia mare care avea găuri făcute în laturi, a găsit un iepure mare, alb, cu un bilet legat de gât, pe care scria „De la Willa“.

În după-amiaza Crăciunului, Beverly și Peter Lake s-au dus să se plimbe și au luat cu ei mai mult de șase copii – Willa, Jack, Harry, Jamie Absonord (care sosise de curând cu trenul și sania cu pânze și a cărui inimă încă vibra pentru Jack, deși acum niciunul nu se uita la celălalt nici în ruptul capului), și cei doi copii ai familiei Gamely și, de asemenea, Sarah Shingles, o tânără din Coheeries plinuță și ciudată, cu o inteligență de yankeu perfect echilibrată, magie indiană, competență englezească și nebunie olandeză. Pregătiți pentru orice, cei doi copii Gamely, îndesați și protejați perfect împotriva frigului, și tânăra Sarah stăteau pe bancheta cu spătar înalt a saniei, arătând ca un șir de sculpturi bavareze în lemn.

Cum lacul era acoperit cu zăpadă netedă și bine întărită, Athansor avea în sfârșit la dispoziție un loc nesfârșit unde să alerge. Când Peter Lake a slăbit hățurile ca să plece din loc, el s-a îndreptat direct de-a lungul lacului și a țâșnit spre orizont. Au căpătat viteză. Toată lumea s-a așezat mai comod pe banchete și s-a încheiat la paltoane. Calul alerga din ce în ce mai repede. Curând a depășit viteza maximă a celei mai rapide sănii trase de cai și el abia își luase avânt. Apoi a început să alerge cu adevărat. Curentul îi izbea atât de tare, încât au fost siliți să se aplece în față și să țină ochii întredeschiși. A mers piept la piept chiar și cu o sanie cu pânze, care gonea pe un drum curățat, și a depășit-o cu atâta viteză, încât aveai impresia că ea se deplasa în direcția inversă. După aceea, Athansor și-a ridicat capul și a făcut câteva salturi lungi și nu prea înalte. Sania s-a desprins de suprafața zăpezii și a zburat prin aer. Atingea ușor zăpada din când în când, însă tălpile ei rareori poposeau pe omăt, iar când o făceau, se auzea un scurt sfârâit, deoarece se transforma în vapori. Copiii erau uimiți, dar nu înspăimântați. În timp ce goneau spre vest, către soarele care apunea, l-au văzut oprindu-se în loc, apoi pornind din nou spre cer. „Doamne, Dumnezeule, a spus Peter Lake, înghițindu-și cu greu nodul din gât, soarele

răsare din vest!“ Dar nu l-a auzit nimeni, pentru că vântul îi izbea cu atâta forță, încât lumea părea să se fi transformat într-o sirenă. Se deplasau atât de repede încât nu puteau vedea nimic din țărm, în afara unei linii care semăna cu o bandă de email de pe un bol de porțelan. Până și copiii Gamely au trebuit să se ghemuiască pentru a se feri de vânt și să spere că totul va fi bine. Apoi Athansor a încetinit. Tălpicile au revenit pe zăpadă, vântul a slăbit în intensitate, soarele s-a oprit și a reînceput să coboare, iar ei au văzut țărmul. Când Athansor a revenit la trap, ca orice alt cal, Peter Lake l-a mânat spre luminile slabe ale unei așezări din fața lor.

Era un orășel situat atât de adânc în vestul statului New York, încât irochezii locali încă îl așteptau pe Pierre de la Tranche. Satul era acoperit de trei metri de zăpadă, ceea ce făcea casele să arate ca și cum ar fi fost creațiile unor arhitecți demenți, care construiseră găuri în pământ. Însă taverna era într-un spațiu liber, iar luminile ei străluceau spre lac de pe o movilă bătută de vânturi. Fumul ieșea pe coșuri, trasând linii remarcabil de solide și subțiri. Copiii au luat notă de acest lucru pentru a-l folosi în desenele pe care aveau să le facă mai târziu.

Athansor a mers la trap către șopronul tavernei și s-a întors spre Peter Lake de parcă ar fi vrut să întrebe dacă poate duce sania înăuntru. Beverly a spus că nu, că ea va aștepta acolo cât Peter Lake va duce copiii să bea Flinders de Anvers. Peter Lake a protestat. Trebuia să intre și ea în tavernă. De ce nu? Nu era Restaurantul Mouquin, nu vor dansa; nu va purta o rochie cu corset și s-ar putea să stea un sfert de ceas acolo înainte de a porni înapoi.

– Nu, a spus Beverly, simt că am febră.

El a dus mâna la obrazul ei, apoi la frunte. Era echilibrul termic în persoană. Dar părea agitată.

– Beverly, a întrebat Peter Lake, spune-mi de ce nu vrei să intri?

– Ți-am spus, i-a răspuns ea. Mă simt febrilă.

El a rămas un moment pe gânduri.

– Din cauza mea? Pentru că nu sunt un domn cu vizitiu și nu sunt îmbrăcat corespunzător?

A făcut semn către interiorul șopronului, unde două duzini de sănii și două duzini de cai stăteau în boxe, iar două duzini de vizitii petreceau între ei în jurul unei forje care fusese pusă în slujba societății. Acel sat era o destinație preferată pentru mulți tineri care se deplasau cu regularitate în zona rurală spre a lua cina și a bea ceva la o tavernă. Cei foarte bogați se duceau și mai departe.

– Știi că nu e vorba de asta, i-a răspuns Beverly. Îl prefer pe bărbatul care conduce sania în locul unuia care este dus în ea... N-o să pățesc nimic. Vom merge la Mouquin. Uite, a spus ea, punându-i-o în brațe pe Willa, care avea ochii sclipitori și era incitată de întunericul nefamiliar al nopții de iarnă. Willa are nevoie de ceva cald.

Ceilalți copii se rostogoleau deja unul peste altul în zăpadă. Peter Lake a așezat-o pe Willa pe umăr și a sărit din sanie pentru a li se alătura. S-a întors o clipă spre Beverly, apoi și-a continuat drumul către tavernă.

El și copiii au atras atenția tuturor celor dinăuntru. Femei drăguțe s-au apropiat să stea de vorbă cu Willa, Jamie Absonord și cu Sarah, micuța din familia Shingle, cu aspect delicios și cu ochi ca mărgelele, dar frumoasă. Însoțitorii lor au zâmbit aprobator. Peter Lake ar fi vrut ca Beverly să fie alături de el. Nu i se părea corect să apară fără ea și era rușinat de privirile care, dacă Beverly ar fi fost prezentă, l-ar fi făcut să se simtă mândru.

Încăperea era plină de focul, emoția și relaxarea care apar după dans. Inima lui Peter Lake a făcut un salt spre secolul al XIX-lea – secolul lui –, în care crescuse și în care lucrurile fuseseră mai liniștite, mai sălbatice și mai frumoase – deși, înconjurat de copii și dansatori la un han mărginaș de pe malul

lacului, a simțit că ajunsese într-o epocă în care frumusețea conta și nu trebuia decât să se gândească la Beverly, care era afară, dincolo de ferestrele negre ca smoala, pentru a confirma acest lucru.

– Nouă cocktailuri Anvers Flinders, i-a spus el barmaniței. Șapte fără gin. Stai puțin. Deci, nouă Anvers Flinders – unul cu trei mililitri și jumătate de gin, pentru fetița asta; șase cu paisprezece mililitri de gin (Jamie Absonord a scos un chiot de anticipând că se va ameți ușor); unul cu optzeci și cinci de mililitri de gin. Și unul, într-un recipient închis, pe care să îl iau la plecare, cu cincizeci și șase de mililitri de gin. Să pui din belșug scorțișoară, multă lămâie, multă smântână și multă prună tocată.

Băutura le-a sosit fierbinte și aburindă. Peter Lake și copiii au băut cocktailurile și au urmărit un cadril pasional interpretat de două duzini de dansatori eleganți. Scândurile uzate ale podelei s-au cutremurat, iar focurile aflate de cealaltă parte a încăperii au clipit spre ei printr-o poartă mișcătoare, alcătuită din rochii din tafta și mătase și haine cu cozi ca de rândunică, din lână virgină englezească. Întrucât nu apreciau pe deplin dansul dintre sexe (cu excepția lui Harry, care suferea de o inexplicabilă nebunie adolescentină care l-a făcut să se rezeme de perete și să adoarmă ca un narcoleptic), copiii au început un joc înfierbântat și cherchelit de-a Prinde Rața.

Peter Lake era încă trist pentru că Beverly rămăsese afară. Îi simțea atât de mult lipsa, încât a devenit absolut copleșit de iubire, ceea ce l-a făcut să respire rar, cu o plăcere dureroasă și să simtă o lumină străbătându-i tot corpul, umplând toate spațiile goale, ba chiar dând pe afară. De aceea, aproape că a sărit peste masă și s-a năpustit afară. Și-a croit drum spre o latură a șopronului, unde Athansor mânca fân. Nu a găsit-o pe Beverly. S-a uitat înăuntru. Nici acolo nu era. Apoi a văzut niște urme în zăpadă care duceau spre spatele șopronului. Le-a urmărit pe întuneric, printre pini cu crengile încărcate de zăpadă, și acolo a găsit-o pe Beverly,

stând pe coasta dealului, cu mâinile strânse, privind drept spre tavernă. Înainte ca tânăra să își dea seama că el ajunsese acolo, Peter Lake a înțeles la ce se uita ea. Era o miniatură aproape tăcută, un mic cub iluminat, ca o casă de hârtie cu o lumânare înăuntru. Distanța și întunericul au transformat o scenă debordantă, plină de mișcare și lumină orbitoare într-o imagine cuprinzătoare, dar tristă, venită din alt timp. A văzut că Beverly luase acel ceva și îl strânsese la piept, ca și cum ar fi fost un giuvaer într-un ambalaj complicat. Prin puterea distanței, ea îl transformase într-o pictură, ori o fotografie făcută din întâmplare, care o atinsese unde o durea cel mai rău. Rămăsese afară pentru că nu avusese niciodată prilejul de a intra în societate și se temea. Lucruri nevinovate, cum ar fi dansul într-o tavernă, o îngrozeau. Peter Lake și-a dat seama că Restaurantul Mouquin era un test de curaj mai mult pentru ea decât pentru el.

La început a crezut că-i va fi ușor să o conducă înăuntru, unde era muzică și dans. De fapt, nu avea niciun motiv de teamă. Însă ea se temea, ceea ce o făcuse să rămână pe o poziție din care putea îmbrățișa scena și cunoaște spiritul ei. Asta nu se deosebea prea mult de felul cum Peter Lake privea adesea orașul de departe, astfel aflând mult mai multe lucruri decât din interiorul lui. Nu, nu va încerca să o convingă să intre – cu toate că ea probabil că ar fi adorat acel loc. Nu o va aduce înăuntru, ci va rămâne lângă ea ca să privească totul din perspectiva aceea periferică.

Înotând prin zăpadă, Peter Lake s-a apropiat de ea. Beverly era deja rușinată că fusese descoperită singură între pini. Însă din expresia și-a dat seama că tânărul o înțelesese și ea a simțit că de acum înainte el avea să-i fie alături.

S-au uitat o vreme prin ferestre și i-au urmărit pe copii stând la o masă, absorbiți cu totul de jocul lor. Dormind rezemat de un zid, Harry arăta ca un ajutor de bucătar istovit, din epoca medievală. Apoi, Peter Lake a declanșat un raid în tavernă și i-a răpit pe copii, astfel că aceștia au ajuns din nou în sanie, gonind

spre răsărit prin bezna feroce. Beverly și-a băut cocktailul Anvers Flinder. S-au mulțumit să se înfășoare în pături și blănuri și să se rezeme de spătarele banchetelor, în timp ce Athansor trăgea sania, nu la fel de repede ca mai devreme, dar cel puțin la fel de repede ca un tren prestigios care nu făcea opriri în orice haltă.

Deasupra lor, în frig, exista un șuierat vag al norilor și al stelelor care goneau prin dreptul lor, alcătuind insule și lacuri. Era un sunet atât de hipnotic, încât și-au înclinat capetele pentru a privi spre marea de stele de lumină și nori care mergeau cu repeziciune pe cer. Au mers mai departe, mereu, mereu, lin ca vântul, alunecând neostoit peste gheață și zăpadă, pe tălpicile rezistente din oțel.

Athansor, calul cel alb, se deplasa în același ritm cu sunetele care se auzeau difuz de sus. Deși avea puterea și bucuria de a alerga a unui cal iute, care se îndrepta spre grajdul său, ei au simțit mai mult decât atât în fericirea lui. Au perceput că ritmul acela hipnotic în care înainta era acela al unei călătorii inimaginabil de lungi. Alerga într-un fel pe care nu îl mai văzuseră până atunci. Pașii lui au devenit tot mai ușori, tot mai apăsați și tot mai aproape de perfecțiune. Părea să se pregătească pentru a zidi lumea.

SPITALUL DIN PIAȚA TIPOGRAFIEI

Așa cum anumite porțiuni din oraș erau zone de conflict mortale, unele părți ale calendarului erau întotdeauna mai belicoase decât altele, iar în zilele dintre Crăciun și noul an toate lucrurile păreau să conspire pentru a subjuga sufletul. Focul, ploaia, boala, frigul și moartea erau răspândite pretutindeni în întuneric precum într-o pictură a iadului. Oamenii se zbăteau până cădeau epuizați, dând tot ce puteau, iar zilele erau ticsite de încercări și mistere.

Când membrii familiei Penn și Peter Lake s-au întors de la Lake of the Coheeries, au găsit zăpada încleștată în luptă cu vânturile călduțe și umede, care năvăliseră dinspre Golful Mexic. Atmosfera era înțesată de dâre cenușii și încâlcite care marcau viitoarele bătălii aeriene, iar copiii orașului, eliberați de școală și prizonieri ai lapoviței toată ziua, nu știau ce să mai facă. Apoi evenimentele au început să se precipite, ca și cum un motor ar fi hotărât să scoată anul de pe făgașul său și gonea repede și puternic, atât cât puteau fochiștii să îl alimenteze cu cărbuni.

Primarul, soția lui și câțiva ratați preferați au poposit la familia Penn într-o după-amiază, toți fiind atât de beți, încât răsuflările lor au transformat casa într-o bombă cu vapori, mai primejdioasă decât un siloz de cereale la sfârșitul verii. În grup

se găsea și un comisar de poliție. Inutil să mai spunem, asta l-a liniștit pe Peter Lake, mai ales pentru că polițistul s-a uitat la el în repetate rânduri, iar apoi s-a încruntat de parcă și-ar fi pus lui însuși întrebarea: „Cine o fi ăsta?“ Cu câțiva ani înainte, într-un acces de adolescență întârziată, care se ținuse scai de el până la vârsta de mai bine de treizeci de ani, Peter Lake îi scrisese exact acelui comisar de poliție, care acum își punea întrebări despre identitatea lui, o serie de scrisori al naibii de sarcastice, insultătoare și riscante, în care flirta cu autodistrugerea și care începeau cu vorbe precum: „Dragul meu Comisar de poliție și bufon incompetent“ ori „Pentru pateticul mucegai care se autointitulează Comisar de Poliție“ sau, pur și simplu, „Purice“.

După ce Jayga și Leonora au servit ceai fierbinte cu lămâie și brioșe aburinde, Peter Lake s-a retras într-un colț, unde a înghițit mult ceai, dar nu a mâncat nimic. Din când în când, comisarul de poliție arunca priviri spre el. Portretul lui Peter Lake se găsea în Galeria de Răufăcători. La data la care pozase pentru fotograful poliției, era un mare filfizon, cu ochii ca două jetoane negre care priveau deasupra unor revere din piele de focă, pălărie din piele de focă și dinapoia unei mustăți care i-ar fi putut inspira pe artiștii care modelează fier forjat. La acea dată era cunoscut ca „Pete din Gara Grand Central, Escroc și Înșelător“, căci așa își semna scrisorile, cu titlu și tot tacâmul. Neîndrăznind să-l eclipseze pe primar, comisarul de poliție a rămas tăcut și a avut timp să reflecteze. Trezindu-se din beție, a început să-l recunoască pe Peter Lake, care s-a scuzat și s-a dus pe acoperiș. Acolo, la adăpost de ploaia rece și cenușie, Beverly stătea în cort și citea articolul „Blânzii hotentoți“ din revista *National Geographic.*

– Gândește-te la o soluție, ceva... i-a poruncit Peter Lake după ce a prevenit-o în legătură cu pericolul.

– Pe moment, nu mă pot gândi decât la hotentoți, a spus ea, apoi a strâns din genele blonde și s-a concentrat.

Peter Lake nu știa de ce apelase la ea pentru găsirea unei soluții de salvare, când, de fapt, el era cel experimentat în descoperirea planurilor și modalităților de fugă. S-a gândit că de fapt voia mai mult să o vadă pe Beverly preocupată de o problemă decât să scape de comisarul de poliție.

– Știe deja, nu?

– Încă nu, dar e pe aproape.

– Înseamnă că va trebui să îl derutăm. Știu. Le arătăm pictura. Tata a spus că oricum voia ca primarul să o vadă.

– Ce pictură?

– În subsol avem o pictură. Nu știi despre ea.

Când au intrat în salonul de recepție, Isaac Penn tocmai spunea:

– Lucrul cel mai ciudat în privința elitei – de care presupun că aparțin și eu – este că persoanele care fac parte din ea domină... cu atâta naturalețe și eleganță... Majoritatea oamenilor, printre care soldați curajoși, instigatori, genii și mecanici inspirați, paralizează în fața acestor ființe delicate, cu petrecerile lor în grădină, cu domeniile lor neprotejate, poticnelile lor cauzate de ebrietate, cu îmbrăcămintea lor în culori pastelate și cu obsesiile lor față de lucruri lipsite de importanță. Când se mișcă printre ei, orice lucrător este extrem de derutat: uimit cât de mic îl fac ei să se simtă, uimit de fragilitatea lor, uimit că ei sunt invincibili, uimit că el, un adevărat taur, este dominat de un fluture.

– Da, a spus primarul, prea beat ca să priceapă poanta. Nu e ciudat că unii oameni se îmbracă de parcă ar fi clovni? Cu cât sunt mai săraci, cu atât arată mai ridicol. Este ca și cum circul ar fi Brooks Brothers al lor. Și sunt extrem de urâți.

– Nu știu ce să zic, a intervenit Peter Lake din pragul ușii, unde stătea braț la braț cu Beverly. Nu doar săracii arată ca niște clovni. Și bogații arată uneori la fel. La urma urmelor, uitați-vă la hainele lor oficiale, fragile și ridicole: ar putea la fel de bine să poarte pene în loc de îmbrăcăminte. De fapt, o și fac. Iar apoi

intervine și moda în rândul marii elite, de a-și tatua diferite imagini pe fese. Am auzit, a continuat Peter Lake, uitându-se direct spre primar, că anumite femei importante din acest oraș și-au tatuat hărți pe fund.

Cu excepția primarului și a soției lui, toți cei aflați în încăpere au izbucnit în râs, cât pe ce să se frigă cu ceaiul, iar neisprăviții au spus lucruri precum: „Prostii!“ sau „Baliverne, baliverne!“

– A, nu e vorba de baliverne, a continuat Peter Lake, parcă plutind spre mijlocul încăperii împreună cu Beverly, ca două nave ale Marii Flote Albe. Nu e vorba aici de prostii, domnule primar, a spus el, făcându-l pe acesta să tresară. Probabil că domnia voastră, din funcția pe care o aveți, ați auzit despre astfel de lucruri, nu?

– Despre ce fel de lucruri este vorba? a întrebat primarul drept răspuns, părând agitat.

– Despre hărți pe fese. Hărți cu Manhattan pe o bucă și cu Brooklyn pe cealaltă. Et caetera, et caetera, et caetera.

– Păi... a spus primarul. De fapt... cred că... mi-a trecut ceva pe la ureche!

Peter Lake a făcut o plecăciune, după care apoi a prezentat-o pe Beverly, amețindu-i și mai tare pe cei deja turmentați. Toți auziseră că e frumoasă și oarecum invalidă și socotiseră că ea se va stinge până la data nunții, iar apoi își va reveni cu repeziciune, așa cum li se întâmpla multor tinere când descopereau că luaseră plăcerea drept primejdie. Nu știau și nici nu înțelegeau din înfățișarea ei că ea suferea de tuberculoză a plămânilor și a oaselor.

– Nu cumva voiai să îi arăți primarului pictura de la subsol? l-a întrebat ea pe tatăl ei.

– Ba da, a răspuns el.

– A, o pictură nouă? a întrebat primarul, bucuros că putea schimba subiectul.

– Destul de recentă.

– Cine a realizat-o?

– Cel care a pictat-o nu vrea să fie cunoscut. Vrea doar să cunoască.

– Hai, fii serios! a spus cineva.

– E cât se poate de adevărat, a răspuns Isaac Penn.

– Să ghicim după inițiale! a sugerat o femeie care își petrecea mai tot timpul bând lichioruri prea dulci și jucând jocuri de cărți prea simple.

– M.C, a zis Isaac Penn. Puteți ghici cât doriți. Nu veți afla niciodată numele lui.

În timp ce coborau multele trepte de bronz în spirală, pătrunzând mai adânc în subsol decât voiau unele doamne, primarul a spus:

– De ce o ții tocmai aici?

– Asta este cea mai spațioasă încăpere pe care o avem, a răspuns Isaac Penn, iar pictura este destul de mare.

– Dacă o să vrei să o expui, va trebui să o rulezi ca s-o scoți de acolo.

– Ba nu, a spus Isaac Penn. Nu se rulează.

– Chiar și așa, a spus primarul, oarecum îngrijorat de numărul mare de trepte, sper că nu faci asta doar pentru mine.

– Domnule primar, i-a răspuns gazda, în acest univers infinit au fost create lumi întregi pentru instruirea și înălțarea spirituală a câtorva suflete simple. Crede-mă, nu mă deranjează câtuși de puțin să îți arăt această pictură care, în ceea ce mă privește...

Atunci glasul lui Isaac Penn a fost acoperit de un sunet care se înălța de dedesubtul lor de parcă ar fi fost un nor gros și încărcat de ceață. Peter Lake l-a recunoscut imediat ca fiind zgomotul vibrant al stelelor și al zidului alb. Acesta a devenit din ce în ce mai puternic, până când, în cele din urmă, au ajuns la baza scării și s-au trezit față în față cu pictura, dinspre care veneau toate acele sunete.

Au rămas neclintiți, ținându-se de coapse și chinuindu-se să își păstreze echilibrul; mai precis, toți, în afară de Isaac Penn și Beverly – și de Peter Lake, care nu suferea de spaima de înălțime. Se aflau într-o încăpere de proporții uimitoare, în care singura lumină provenea dinspre pictura care avea cel puțin cincisprezece metri înălțime și optsprezece metri lungime și se deosebea de toate celelalte pe care le văzuseră până atunci. Pentru că se mișca. Trimitea imagini schimbătoare, lumini mișcătoare și paraziți de nori și stele ce au gonit într-un val mareic spre privitori, care s-au simțit de parcă ar fi descoperit o mare subterană ascunsă.

– Ce tehnică e asta? Ce culori s-au folosit? au întrebat cel puțin jumătate dintre cei ajunși în subsol.

Isaac Penn le-a răspuns:

– E o tehnică nouă. Și e vorba de culori noi.

Pictura înfățișa un oraș noaptea, văzut de sus, și, deși au recunoscut unele lucruri pe care le știau, multora dintre cei prezenți acestea li s-au părut nefamiliare, fiindcă acolo existau milioane de lumini sclipitoare, mișcându-se de-a lungul multor drumuri îndepărtate și împletite modele pe care privitorii lor nu și le imaginaseră vreodată, deplasându-se pe lângă fluvii și prin aer. Orașul pe care îl vedeau părea real, având dimensiuni de neconceput și înspăimântător de asemănător cu al lor.

– Veniți mai aproape! i-a îndemnat Isaac Penn, iar ei au reușit să vadă tot mai mult după ce i-au urmat sfatul. Femeia dedată lichiorurilor și cărților a fost cât pe ce să leșine când, uitându-se mai atent, a văzut o pereche minusculă de picioare gonind pe sub o umbrelă desfăcută. Puteau vedea totul în cele mai mici amănunte. Podurile, care erau cu sutele, aveau clădiri iluminate și sclipitoare, suspendate de cablurile de sprijin și stivuite ca și pe Ponte Vecchio. Privelișteа s-a schimbat, de parcă ar fi zburat toți dincolo de acel loc și s-au simțit ca niște păsări care pluteau peste străzile tăcute și canioanele adânci care, în mod misterios,

deveniseră tridimensionale. Au simțit o amețeală plăcută, ca atunci când mergi pe un drum de țară toamna, când un torent de frunze plutește adus de vânt, inundând aerul cu o profunzime nouă, plasând scena sub apă și anulând legea atracției gravitaționale.

Acel oraș îi îngăduia oricui care se uita la el de departe să plutească deasupra lui, să se înalțe fără niciun efort, să afle că, în ciuda arhitecturii sale labirintice, era, în ultimă instanță, o chemare spre rai mai simplă decât o fluturare de gene. Era ca și New Yorkul (și sigur trebuia să fie vorba despre New York – după ce tribulațiile prezentului fuseseră de mult uitate), un oraș de o frumusețe haotică. Orice lucru frumos din interiorul lui era frumos, în ciuda felului în care arăta, și ieșea la lumină surprinzător, mai presus de orice așteptări. Tot ce se mișca părea că se deplasează cu o grație lentă și nepământească. Mașinării zburătoare se mișcau pe cer ca niște planete lucitoare în ascensiune, dar ele nu țâșneau spre depărtări, ci se înălțau încet – fără a tresări, cu o încredere deplină.

– Ce oraș este această metropolă? a întrebat primarul, profund mișcat. E New York?

– Bineînțeles că e New York, i-a răspuns Isaac Penn. Uită-te! Ce alt oraș ar putea fi?

– Dar e posibil așa ceva?

– Ce vrei să insinuezi? a spus Isaac Penn. Doar e în fața ta.

Peter Lake avea convingerea că Beverly era cheia acestor scene. Era atât de minunată, încât în clipa în care a încercat să se gândească la ea imaginea ei s-a îndepărtat de el, rostogolindu-se ca o monedă scăpată pe jos, și tot ce a rămas a fost un sentiment de bucurie. Cu toate acestea, a observat că ea se purta ca un gardian plictisit, ca o fiică îndatoritoare care aude pentru a zecea mia oară cum descrie tatăl ei obiectele de artă colecționate și visând ceea ce visează fetele în prezența prietenilor bătrâni ai părinților lor. S-a urcat pe o scară micuță, fixă, ajungând

pe platforma înălțată, deasupra căreia era atârnată pictura și, prinzându-și capul între mâini, s-a așezat cu fața spre oaspeți. Aproape în interiorul priveliștii vii, ca și cum s-ar fi aflat pe marginea unei prăpăstii bătute de vânturi, ea privea spre partea din spate a încăperii și din când în când se uita și la Peter Lake.

Lui Peter Lake îi era greu să aleagă la ce să se uite – la pictura vie ori la fata care stătea în fața ei. Și-a dat seama, totuși, că nehotărârea era plăcută în sine.

Dacă ar fi trăit, lucru puțin probabil, copilul de pe hol ar fi fost acum un adult și nu ar fi avut nevoie de ajutorul nimănui. Dacă ar fi murit, Peter Lake n-ar fi avut cum să-l găsească, pentru că ar fi fost îngropat în Țarina Olarului, într-un mormânt comun, nemarcat. Deasupra multor asemenea locuri de odihnă veșnică se înălțaseră clădiri, iar acum ele erau sufocate pe veci sub săli de cazane și subsoluri. Copilul, băiat sau fată (nici asta nu știa) s-ar fi putut afla la nouă metri sub pivnița de cărbune a unei pensiuni pline de funcționari și vânzătoare.

Cu toate astea, cu câteva zile înainte de Anul Nou, călare pe Athansor, Peter Lake a plecat dis-de-dimineață spre Korlaer's Hook, unde ajunsese odată, de mult, în barca lui și de unde intenționa să refacă drumul. Toată treaba asta nu era doar o ispravă aproape imposibilă a memoriei (orașul se schimbase), dar, îndemnate într-acolo de legi noi și de o economie nouă, Codițele erau atât de prezente în apropiere de Korlaer's Hook, încât cu siguranță aveau să-l depisteze. Scăldat în soarele dimineții, a mers pe Chrystie Street călare pe Athansor. Copacii aliniați erau lăcuiți cu gheață subțire ca o poleială realizată cu o precizie dureroasă, iar când bătea vântul zornăiau, amintind de niște candelabre din cristal.

Lângă poduri a trecut prin dreptul hotelului Kleinwaage – un hotel nu prea mare, dar bun, renumit pentru fripturile făcute la grătar cu cărbuni, paturile albe și pufoase și încăperile publice

zugrăvite în verde, sufocate de flori proaspete. Trecând călare pe lângă el, i-a examinat fațada.

O siluetă grasă, purtând o haină de hermină, cobora scara de marmură cu o somptuozitate incredibilă. Omul avea un baston, pășea ca un milionar și era decorat ici și colo cu diamante mari. Avea stofă de negustor bogat de mirodenii – asta l-ar fi socotit Peter Lake, dacă omul nu ar fi avut ochii mici și negri pe fața grasă și masivă, sprâncene împreunate, respirația grea și o pălărie chinezească.

– Cecil, a spus Peter Lake.

Alarmat, Cecil Mature s-a întors, a deschis ochii să vadă cine îl striga, iar apoi, încercând să o rupă la fugă, și-a transformat picioarele scurte, care semănau cu niște cârnați, într-o moară de vânt invizibilă. Inutil de spus, nu avea cum să îl întreacă la fugă pe Athansor.

– Cecil, de ce fugi?

Cecil s-a oprit. Fața lui a început să se schimonosească și să tremure, așa cum se întâmpla întotdeauna când vorbea.

– Nu trebuia să mă vezi.

– Ce tot spui acolo? Credeam că ai murit. Ce s-a întâmplat?

– N-am voie să spun.

– Cine îți cere să nu vorbești?

– Ei, a răspuns Cecil, arătând cu degetul spre hotel.

– Care ei?

– Jackson Mead.

– S-a întors? Ești cu el? Nu pricep. Ce s-a întâmplat?

– Nu pot să zic.

– Hai, Cecil, doar vorbești cu mine.

– În primul rând, nu mă cheamă Cecil Mature.

– Dar cum?

– *Domnul* Cecil Wooley.

Neștiind ce să spună, Peter Lake s-a holbat la vechiul lui prieten.

– Mă cheamă domnul Cecil Wooley și lucrez pentru Jackson Mead.

– Ești bucătarul priceput la piureuri?

– Nu.

– Bucătar-șef specialist în cartofi?

– Nț!

– Ce ești, atunci?

– Șef... *inginer*... structură, a spus Cecil, mândru ca un far. Și pun rămășag că nu ghicești cine este inginerul-șef și primul asistent al lui Jackson Mead.

– Cine e?

– Reverendul Mootfowl, cine altul?

– Nu se poate!

– Ba da.

Exact în acea clipă, din hotel a ieșit Jackson Mead, urmat de o sută de însoțitori. Era plăcut surprins să îl vadă.

– Trebuie să plec, a spus Cecil. Încalc regulile. Nu trebuie să vorbesc cu nimeni.

– Vreau să-l văd pe Mootfowl.

– Nu se poate. E deja pe corabie. La amiază o să plecăm spre Coasta Golfului și America de Sud, iar acolo o să construim poduri – paisprezece la număr.

– Când vă întoarceți?

– Nu știu, a spus Cecil, apoi a fost măturat de Jackson Mead și de valul masiv de bărbați înalți care îl urmau.

– Și piesa pe care ai ratat-o? a răcnit Peter Lake.

– M-a iertat pentru ea, a strigat Cecil, apoi a dispărut când cortegiul a cotit pe după Park Place și s-a îndreptat spre corabia albă, uriașă, care avea să îi ducă pe toți spre Golf.

Lui Peter Lake nu i-a trebuit mult ca să galopeze după ei. Însă un șir de tramvaie i-a blocat drumul spre cheiuri. „Sari!“ a poruncit el. Athansor nu mai sărise de mult, fiindcă se concentrase asupra iuțelii pure și a zborului întins. De aceea nu a reușit să treacă

dincolo de tramvaie și a aterizat peste ele. Umilit, a rămas acolo, cu toate că Peter Lake i-a spus să coboare, așa că s-au întors în Chinatown, unde locuitorii s-au uitat cu mirare la bărbatul călare pe calul de un alb pur, cocoțat pe acoperișul unui tramvai. Toți au socotit că era un soi de glumă americană ori probabil o reclamă pe care (ca mulți alții) nu o înțelegeau. Unul dintre ei a început să strige că e Președintele, fiindcă mai toți l-au luat drept Theodore Roosevelt (care nu mai era președinte atunci, dar fusese până de curând). Apoi, Athansor a galopat de-a lungul vehiculelor și a sărit, plutind peste un grup de case și făcându-i pe locuitorii uimiți din Chinatown să devină republicani pe vecie.

Când a ajuns la chei, a văzut corabia albă, cu vele umflate, îndreptându-se spre portul bătut de valuri și de vânt. Se aștep-tase la asta și începea să perceapă un tipar în astfel de lucruri. După spusele lui Cecil, Mootfowl era din nou în viață. Peter Lake s-a întrebat care va fi soarta celorlalți care trăiau în mijlo-cul mașinăriilor complicate și al motoarelor ca niște inimi ale orașului.

Ridicând privirea spre un șir de poduri înalte, l-a recunoscut pe acela pe care îl traversase cu cele două escroace și și-a dat seama că acea casă trebuie să se fi aflat pe una dintre insulele din Reciful Diamond. Cu o vorbă și-a îndemnat calul și au urcat amândoi pantele albe care duceau spre pod și au ajuns curând atât de sus deasupra fluviului, încât se simțeau ca și cum ar fi navigat în interiorul arhipelagurilor de nori și al stelelor ierna-tice de deasupra zonei Lake of the Coheeries.

După ce a traversat câteva insule peste imensele poduri din oțel care făceau legătura între ele, Peter Lake a ajuns la locul potrivit și apoi a încercat să refacă drumul pe kilometri întregi de străzi și piețe, până când a descoperit vechea fațadă olandeză înapoia căreia se aflase căsuța celor două fete. Însă clădirile de locuințe erau pustii, iar în spațiul care fusese odinioară curtea

acestora se găsea acum o clădire industrială, cu ziduri și coșuri mânjite de funingine. Fabrica sau ce era ea ocupa întreaga intersecție și exercita o presiune dinspre interior spre vechile fațade, apărând, prin ferestrele fără geamuri, ca o balenă care se revarsă dintr-o casă.

Peter Lake a încercat ușile. Dacă s-ar fi deschis, n-ar fi găsit decât zidurile solide. Și-a lăsat capul pe spate pentru a vedea cât de înalte erau hornurile. Șapte dintre ele, înșiruite, se ridicau la zeci de metri în aer și fiecare dintre ele scotea fuioare care pluteau și se deșirau spre cer.

A dat ocol, ajungând în cealaltă latură, și a descoperit o ușă industrială înaltă cât jumătate din clădire. La baza ei se găsea o deschizătură care, deși era de două ori mai înaltă decât un om călare, părea să fie un mic fanon lipsă de la poalele turnului care era gura unei balene. Din ea venea un fluviu de lumină și aer și un sunet de mulțumire învârtejită – Peter Lake nu și-a dat seama dacă era vorba de dinamuri ori de motoare. Athansor l-a purtat înăuntru cu pași rari și calmi.

În fața lui se întindea o sală uriașă, care dispărea în propriul său semiîntuneric, atât înainte, cât și deasupra. Acoperișul nu se vedea, dar deasupra capului existau pasarele nesfârșite, grilaje și macarale mobile. Unele dintre macarale se deplasau lent în depărtare, cu o mișcare extrem de lină și reținută, care i s-a părut neobișnuită lui Peter Lake. Se părea că grinzile de susținere erau dirijate din cutii iluminate, de mărimea unor case, atașate de capetele lor. Deși acestea parcă se mișcau încoace și încolo dinadins, în interiorul lor nu se vedea nimeni. Erau prea departe, iar lumina galbenă și untoasă, proiectată în raze drepte prin ferestrele lor mari, era albă și orbitoare la sursă. Cu toate că Athansor și-a ciulit urechile când a înălțat capul pentru a le urmări (ca și cum ar fi fost niște insecte misterios de lente), nici el, nici Peter Lake nu au auzit nimic altceva decât sunetul alb venind dinspre mașinăriile de pe podea.

Mașinării însele erau mari cât niște clădiri de birouri, de culoare oliv, verde, cenușie și albastră, lăcuite ca să strălucească. Trepte urcau pe laturile lor spre pervazuri și paliere din oțel, care duceau spre culoare și căi de acces. Lumini de toate culorile sclipeau în straturi de flori sălbatice; țevi arcuite, groase cât pulpele de mină, se încovoiau de la un bloc masiv la altul; și, deși toate acele motoare stăteau neclintite, un zgomot constant, la fel de puternic precum douăsprezece Niagare amuțite, crea impresia neîndoielnică de viteză, mișcare și înaintare care cuprinde orice.

Au mers de-a lungul șirului de mașinării până când au fost descoperiți de un lucrător care a apărut dintr-un pasaj lung aflat în interior. S-a apropiat fără să scoată o vorbă. Însă pe chipul lui impasibil și în ochii precum pietrele prețioase se regăsea expresia tuturor sentimentelor reținute și împietrite. Peter Lake o auzise pe Beverly spunând: „Cu cât neclintirea este mai mare, cu atât mai departe poți călători, până când, într-o imobilitate absolută, atingi viteza absolută. Dacă îți poți ține răsuflarea, dacă te poți abține de la orice acțiune, dacă reușești să oprești fiece atom să se agite în trupul tău“, așa spusese ea, „poți face saltul dincolo de infinit.“ Toate astea depășeau capacitatea lui de înțelegere. A băgat însă de seamă că, în acea clădire, Athansor, calul său, liniștit și plin de afecțiune, avea atitudinea unuia care pătrunde în curtea unui potcovar cunoscut. S-a întrebat ce fel de potcoave primise Athansor cândva și ce fel de potcoave va căpăta, poate, într-o zi, din nou.

– Nu vezi semnul? a întrebat lucrătorul.

– Despre ce semn e vorba?

– Acela, a spus el, arătând spre un panou enorm și iluminat, pe care scria: „Intrarea interzisă.“

– Sincer să fiu, nu l-am văzut, a răspuns Peter Lake. Dar ce e locul ăsta?

– O centrală electrică, i-a răspuns lucrătorul. Credeam că e evident.

– Ce fel de centrală electrică? a fost următoarea întrebare pusă de Peter Lake – mecanic priceput, constructor și depanator de motoare electrice, dinamuri, turbine de aburi și motoare cu combustie internă.

– Centrală de retransmisie.

– Pentru ce?

– Pentru energia care ajunge aici.

– De unde?

– Nu știu. E doar o stație de retransmisie. Nu sunt inginer.

– Am văzut toate tipurile de centrale electrice care există.

– Atunci, ar trebui să știi, nu?

– Da. Dar nu știu. N-am văzut sau n-am auzit nimic.

Muncitorul a făcut un gest de dispreț.

– Există aici de atâția ani, încât nici nu i-aș putea număra, a spus el.

– Nu este aici chiar de atâta vreme. Acum douăzeci de ani, în clădiri locuiau oameni. Iar în curte era o căsuță cu podeaua din pământ bătătorit. Acolo locuiau niște actrițe: erau hoațe de buzunare...

– Știu, l-a întrerupt muncitorul. Micuța Liza Jane, Dolly și Bosca, fata brunetă.

– De unde știi?

– Am fost și eu aici pe vremea aceea. Locuiam acolo, cam pe unde se află mașinăria aia.

– Într-o clădire?

– Exact. Toți au murit ori s-au mutat.

– Ții minte un copil care locuia în clădirea de acolo, a spus Peter Lake, arătând cu degetul spre un spațiu viran, aflat deasupra unui panou luminat, un copil foarte bolnav – cam atât de înalt, abia dacă vedea și avea un cap oribil de mare, cu țeasta umflată?

– Ți-am spus, au plecat toți. Dar, dacă arăta așa, poate l-au dus la spital.

– Ce spital?

– Cel care deservește insulele și le slujea și pe-atunci – spitalul din Piața Tipografiei.

– Dar asta e în Manhattan.

– Ambulanțele traversează podul.

Morga spitalului din Piața Tipografiei era o încăpere fără ferestre dintr-un subsol care nu avea nici măcar un canal de ventilație. Sub becurile orbitoare se aflau cincizeci de mese de autopsie și pe fiecare dintre ele era un cadavru. Pe unele existau chiar și zece bebeluși, așezați pe o parte și aliniați de la un capăt la celălalt al mesei, ca un șir de pistoane netrebuincioase. Cadavrele erau de toate vârstele și culorile – bărbați, femei, copii, epave umane mari cât caii și dezlânate ca o legătură de zdrențe, muncitori musculoși în rigor mortis, fete slabe care aproape că nu mai aveau carne pe ele, infractori a căror ultimă realizare fusese să încaseze un glonț ce lăsase o gaură de mărimea unei monede, un est-indian decapitat, ai cărui ochi se holbau la propriul trup de pe cealaltă latură a încăperii, copii mici, cu expresii nedumerite și îndurerate, bărbați și femei care nu crezuseră că vor sfârși astfel, oameni lipsiți de noroc, ale căror expresii trădau uimirea.

Un doctor în halat se deplasa de la o masă la alta, dictând notițe într-o portavoce pe care o trăgea după el pe o șină aflată deasupra capului, și aplecându-se când și când asupra unui cadavru pentru a-l examina sau pentru a-l deschide. Peter Lake a rămas ca paralizat în pragul ușii. Nu era în stare nici să intre, nici să se smulgă de acolo. Ochii morților stăteau îndreptați care încotro, astfel că lui Peter Lake îi era imposibil să iasă din câmpul lor vizual.

– Cauți pe cineva, fără îndoială, i-a spus doctorul, fără să ridice privirea. Există posibilitatea să nu-l găsești aici. Dacă nu

știi de ce, o să-ți spun eu. Vorbea de parcă ar fi continuat să dicteze, iar apariția lui Peter Lake ar fi fost încă o suferință ce trebuia notată și examinată. Acești oameni nu au pe nimeni care să vină să-i caute. Sunt dintre cei care ajung la marginea societății. Unde le sunt părinții, copiii, frații, surorile, prietenii? Sunt aici, au fost ori vor fi curând. Crezi că aceia care mai respiră vor să vină aici înainte de a fi cazul? Nu i-ai putea aduce aici nici legați de un vinci.

Cum Peter Lake nu a spus nimic, doctorul parcă s-a simțit îndemnat să continue:

– Poate faci parte din vreun grup care se ocupă de reforme și ai venit să strângi probe. A aruncat o privire spre Peter Lake și, după expresia și înfățișarea lui, a tras concluzia că nu era așa. Asemenea oameni coboară aici ca să facă fotografii. Aici trăiesc senzații tari – de aceea vin. Trăiesc o bucurie nemaipomenită din indignarea și compătimirea pe care o simt din cauza acestor morți mutilați. E ca un montagne russe pentru ei. Știu asta, a spus el, făcând o incizie adâncă de-a latul abdomenului unei adolescente, și-ți voi spune de ce. Întrucât mă aflu aici tot timpul și fac bucăți cincizeci de astfel de specimene în fiecare zi, nu pot avea sentimente față de fiecare dintre ele. Nu sunt Dumnezeu. Nu am asta în mine. Însoțitorii doamnelor și criticii sociali simt imediat că nu dau niciun ban pe toate carnea asta necomestibilă, adică exact ce vor ei. Ei știu că sunt mai buni decât nenorociții pe care încearcă să îi ajute, dar de fapt le place cu adevărat să creadă că sunt mai buni decât noi, ceilalți, care nu ne arătăm la fel de „compătimitori“ ca ei. S-a răsucit din nou spre Peter Lake și a adăugat: Ai observat cât de des le scapă de pe buze acest cuvânt? Îl folosesc drept măciucă. Să fii atent.

Ceea ce a făcut apoi, ca o chestiune de rutină, l-a silit pe Peter Lake să închidă ochii de groază. Însă, cu mâinile lucind umed, doctorul a continuat, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Acești oameni coboară aici pentru propriul lor beneficiu. E clar ca lumina zilei că le place. Marea ironie și gluma perfectă este că nenorociții de la fundul butoiului iau drept apărători astfel de lepădături care își aduc singure servicii. Halal apărători! Se hrănesc pe seama săracilor – întâi material, apoi spiritual. Dar, într-un fel, se merită unii pe alții, fiindcă viciul și prostia fac casă bună împreună. Știu asta, înțelegi? Pentru că am fost sărac. Dar m-am înălțat ca o rachetă și am habar cum funcționează totul. Cei care sunt întotdeauna de partea ta, ori așa își închipuie ei, sunt aceia care te țin la pământ. Tot ce fac ei te țintuiește la pământ. Îți vor ierta orice. Jefuiești, violezi, furi și ucizi, iar ei te vor apăra față de tine însuți. Ei înțeleg toate infracțiunile, dar și toate slăbiciunile și defectele tale. Perfect! Poți continua la nesfârșit pe drumul ăsta. Lor ce le pasă? A, iartă-mă. Le pasă. Așa vor ei să se întâmple lucrurile.

S-a aplecat pentru a face o tăietură scurtă, de-a curmezișul trupului unei fete blonde și ofilite pe care tocmai o eviscerase.

– Cum ar mai putea trăi acești slujitori ai săracilor, dacă nu ar mai exista săraci? Ceea ce mi-a îngăduit să mă înalț deasupra tuturor oamenilor care nu știu îndeajuns pentru a se adăposti de ploaie este că, într-o bună zi, am privit drept în ochi un bărbat care detesta jumătate din ce eram și a avut curajul să mi-o spună răspicat. Încă țin minte cuvintele lui. A spus: „Ce faci e hidos – o modalitate perfectă de a muri de tânăr. Dacă nu vrei să trăiești plăcut doar în viața de apoi, ar trebui să înveți cum să faci lucrul potrivit.“ Doctorul s-a oprit din lucru, și-a lăsat mâinile pe lângă trup și s-a uitat direct spre Peter Lake. Îi urăsc pe săraci. Uită-te ce își fac singuri. Nu îi poți detesta decât dacă ai crezut că ei ar trebui să fie astfel.

Lăsându-și jos bisturiul, doctorul a rămas câteva clipe gânditor.

– Iartă-mă, a spus el. Câteodată le vorbesc viilor în același mod în care le vorbesc morților. Și probabil că ei mă afectează

mai mult decât cred eu. Cu toate astea, se pare că tu cauți pe cineva. Altfel, de ce-ai fi venit aici?

Peter Lake a confirmat cu o mișcare din cap.

– Vârsta?

– Copil.

– Sexul?

– Nu știu. Părea să fie băiat, probabil.

– Rasa?

– Irlandez sau italian, așa cred.

– Astea nu sunt rase. De unde?

– Din insule.

– Nu mai primim prea mulți de acolo, mai ales de când cu industrializarea. Populația a fost decimată.

– Asta a fost înainte.

– Acum douăzeci de ani?

– Exact.

– Poate că... Te-aș ajuta să găsești pe cineva care a trecut pe-aici acum douăzeci de ore – poate... Dar nu în urmă cu douăzeci de zile sau cu douăzeci de săptămâni și în niciun caz în urmă cu douăzeci de luni. Vorbești de douăzeci de ani? E aproape ridicol. La fel de bine ai putea să intri pe o tarla de grâu din Kansas și să încerci să găsești o sămânță care a căzut din spic cu două decenii înainte ca tu să ajungi acolo. Generații întregi apar și pier fără ca cineva să își amintească de ele. Dacă părinții lui ar mai trăi, lucru de care mă îndoiesc, îți garantez că și ei au uitat de el. Ascultă, există copile care se prostituează, nu una sau două, ci cu zecile. Ele trăiesc, dacă se poate spune astfel, până la vârsta de nouăsprezece ani. La momentul ăla e vorba de prea multă cocaină, sau de sifilis, sau de un șiș. Vrei cumva să te duc în sala unde păstrăm doar bucățile pe care le găsim și cadavrele care au stat două luni în fluviu ori cu anii în vreun bordei, nedescoperite? Să-ți arăt cele cinci sau șase încăperi din spital în care se repetă aceste scene? Piața Tipografiei este mică și liniștită. Chiar și în instituțiile

private de la periferie poți vedea scene asemănătoare: nu există nimic la fel de dezgustător ca un cadavru de obez, în care toate plăcerile inutile ale multora ni se înalță în cele din urmă pentru a-l umple de gaze puturoase și duhnind a putreziciune. Orașul arde și se află sub asediu. Iar noi suntem într-un război în care toată lumea este ucisă si nimeni nu își aminteste de nimeni.

– Dacă este așa cum spui, ce ar trebui să fac? a întrebat Peter Lake.

– E vorba de o persoană pe care o iubești?

– Da.

– O femeie?

– Da.

– Atunci, du-te acasă la ea.

– Și de ea cine își va aduce aminte?

– Nimeni. Tocmai asta e problema. Trebuie să te ocupi de toate astea acum.

ACELDAMA

Peter Lake l-a făcut pe Athanor să meargă în salturi pe străzile acoperite de zăpadă, cu toate că vântul dinspre miazănoapte bătea împotriva lui. Era foarte frig și, din cauza vântului, a făcut țurțuri pe mustață. Cu toate că doctorul nu știuse că femeia pe care Peter Lake o iubea era pe moarte, sfatul lui nici c-ar fi putut să fie mai dureros de ascultat, mai ales pentru că el reflecta ceea ce Beverly spusese cu puțină vreme în urmă, în cursul celui de-al doilea (deși nicidecum cel din urmă) delir în care el avea să o vadă.

– Sunt la fel ca tine, îi spusese ea. Și eu vin dintr-o altă epocă. Însă acum există multe lucruri de care trebuie să ne ocupăm.

Pentru că era extrem de derutat de forța iubirii lui față de Beverly, de impetuozitatea ei și de sfârșitul ce se apropia, și pentru că nu avea cum să o ajute, Peter Lake i s-a alăturat în ceea ce credea. Oricât de ciudat ar fi fost, accepta totul, pur și simplu pentru că o iubea și era dispus să împărtășească orice chin sau derută, oricât de patetică, doar spre a fi cu ea. Și abia după ce ajungea să creadă pe jumătate ce spunea ea, cădea și el pe gânduri – abia după ce fusese la spitalul din Piața Tipografiei.

Dacă ea avea dreptate, asta explica de ce lumea părea uneori o scenă în spatele căreia exista o putere indiferentă, superioară și

ciudat de binevoitoare. Suferința nevinovaților va fi justificată dacă, în vremurile care vor veni sau în vremurile care trecuseră, motivele pentru toate lucrurile întâmplate erau dezvăluite, iar echilibrele erau restabilite. Asta ar explica și destinul, și coincidențele, și perspectiva lui asupra orașului, ca și cum ar fi privit de deasupra o creatură vie, cu blana din lumină crepusculară. Asta ar explica lucrurile care o chemau pe Beverly de la mare distanță și dintr-un timp îndepărtat. Asta ar sugera că Athansor, care putea face salturi înalte prin aer, sărea spre ceva ce deja cunoștea. Totodată ar explica puternica lui senzație că fiecare acțiune din lume avea urmări și nu va fi uitată, ca și cum ar fi fost înscrisă într-un registru magnific, de o complexitate inimaginabilă. S-a gândit că asta ar justifica libertatea, amintirile, transfigurarea și dreptatea – deși nu știa cum.

Peter Lake și-a amintit că demult, fără niciun motiv limpede, Pearly făcuse un salt înapoi, scosese pistolul și trăsese zece gloanțe de calibrul 11,5 mm într-o fereastră întunecată, înapoia căreia nu existase nimic altceva decât o noapte de iarnă. Pearly tremurase o oră după aceea și spusese că, arătându-și colții într-un rânjet înspăimântător, în fața ferestrei apăruse un câine uriaș, înalt de șase metri, numit Câinele Alb din Afganistan, venit din alt timp pentru a-l lua cu el. Peter Lake crezuse că Pearly înnebunise, fiindcă se izbise de prea multe ori cu capul de uși și tăblii de masă. Când, într-un târziu, se oprise din tremurat, Pearly dormise patruzeci și opt de ore și avusese coșmaruri în fiecare clipă.

Peter Lake știa că Oamenii Golfului așteptau ca o dată în nor să se deschidă o fereastră mare și ea să dezvăluie un oraș în flăcări, un oraș care se zbate ca un animal, și totuși care nu se mișcă, un oraș suspendat în aer. Atenți la amănunte, ei susțineau că așa avea să se întâmple și că, după aceea, lumea se va lumina în aur.

Toate aceste lucruri se ciocneau în mintea lui Peter Lake precum cratițele și tigăile de pe spinarea unui cal condus de un

negustor ambulant. Îi era greu să suporte greutatea revelațiilor parțiale care refuzau să se aventureze dincolo de vârful limbii lui. Nu semăna cu Mootfowl sau cu Isaac Penn, nu era deloc un gânditor profund, ci doar un om oarecare. Era doar Peter Lake și se îndrepta călare spre casa familiei Penn, cu speranța simplă de a face o baie în bazinul căptușit cu gresie, iar apoi să o urmărească pe Beverly cum se îmbracă să se ducă la restaurantul Mouquin's.

A călărit cu iuțeală prin luminile traficului timpuriu de iarnă, șerpuind printre cai care gâfâiau, nori de aburi, calești lăcuite, cu lămpi din alamă și rafale de zăpadă rece și uscată. Mersul lui Athansor era atât de lin, încât Peter Lake putea jura că merge călare pe un bici mut ori că alunecă în josul pantei unui val oceanic. Se va duce la Mouquin's cu Beverly, ignorând orice pericol. Anul Nou se rostogolea spre el la fel de larg și încărcat ca o maree care învăluie un golf, trecând peste apa veche într-o spirală nesfârșită de hermină.

După ce Athansor s-a așezat pe un maldăr de fân în grajdul familiei Penn, apoi și-a întins picioarele din față înainte și și-a înclinat capul într-un vis odihnitor, Peter Lake a urcat în fugă la etajul casei și a răsucit robinetele pentru apă caldă. După frigul amarnic, apa i-a adus o bucurie inegalabilă. În timp ce plutea și se învârtea, ținut la suprafață de volumul uriaș de bule și spumă, ușa s-a deschis și în încăpere a intrat Beverly.

– Sunt toți la *The Sun*, a spus ea, apoi și-a tras bluza peste cap cu o mișcare la fel de rapidă ca a unui pescar care dă la muscă. Petrecerea de Anul Nou nu se va termina decât după ora șapte sau opt.

– Dar Jayga? a întrebat Peter Lake, pentru că-i știa obiceiul de a trage cu ochiul și cu urechea.

– În momentul ăsta Jayga este sub masa de lucru a tatei, cu o tavă de somon afumat pe genunchi și cu o sticlă mare de șampanie alături. O vor găsi pe trei ianuarie, după ce vor scotoci

amănunțit toată clădirea. Până atunci va mânca suficient somon, caviar, ficat tocat și crevete cât să poată traversa o perioadă de hibernare mult mai îndelungată. Dar vor ști numai ea, Harry și eu. Noi suntem confidenții ei.

– Înseamnă că suntem singuri.

– Da! a strigat Beverly și s-a azvârlit în bazin.

S-au îmbrățișat plutind, au descris cercuri, s-au lăsat răsuciți de apa curgătoare și s-au grăbit să ajungă sub micile cascade. Umed și moale, părul despletit a învăluit-o pe Beverly; sânii ei erau jucăuși în apă; a bătut din picioarele lungi și grațioase, închipuind o foarfecă roz și alb; căldura a adăugat o patină fină pielii ei și ochii-i pătrunzători erau blânzi și veseli. Au alunecat ușor către o margine, unde au stat de vorbă, iar cuvintele au rămas pe jumătate ascunse în căderea albă de apă.

Amețit de dorință, Peter Lake a reușit să îi povestească ce se întâmplase cu Cecil Mature, Mootfowl, Jackson Mead și doctorul de la spitalul din Piața Tipografiei. Ea nu i-a putut da răspunsuri. Cu toate că îl liniștea, metoda ei era inexplicabilă. Nu a făcut nicio referire la întrebările lui implicite și a continuat să îi livreze certitudini calme.

– În stele există animale ca acela pe care l-ai descris tu, a spus ea, cu blana din lumină și ochi adânci și nesfârșiți. Astronomii susțin că toate constelațiile au fost imaginate. Dar nu-i deloc așa. Sunt animale îndepărtate, care se deplasează și se zbat, și totuși sunt întru totul nemișcate. Nu sunt alcătuite din puținele stele din constelații care le reprezintă – sunt prea mari –, dar acestea arată direcția în care se află ele.

– Cum pot fi mai mari decât distanța dintre stele? a întrebat el.

– Toate stelele pe care le vezi pe cer nu alcătuiesc nici măcar vârful unui corn ori geana unui ochi. Blana lor flocoasă și capetele înălțate sunt formate dintr-o perdea de stele, o brumă, un nor. Stelele sunt o ceață, ca pânza lucioasă, și nu pot fi văzute

individual. Ochii acestor creaturi sunt mai mari decât o mie de universuri pe care ne închipuim că le știm. Iar animalele cerești se mișcă de colo-colo, zburdă, își ating boturile, se mângâie și se rostogolesc – totul în timp infinit, iar pocnetele din blănurile lor produc paraziții și sfârâiturile care îmbăiază o infinitate de lumi.

Peter Lake a privit fix apa care venea peste cascadă.

– Sunt la fel de nebun ca tine, a spus el, poate chiar mai nebun. Te cred. Zău că te cred.

– Asta e doar iubire, i-a răspuns Beverly. Nu e nevoie să mă crezi. Frumusețea adevărului este că el nu trebuie proclamat sau crezut. El trece de la un suflet la altul, schimbându-și forma de fiecare dată când îl atinge, dar este ceea ce este, eu l-am văzut și într-o bună zi îl vei vedea și tu.

Peter Lake a ridicat-o din apă și a așezat-o cu delicatețe pe o treaptă ceva mai înaltă.

– De unde știi toate astea?

Ea a zâmbit.

– Le văd. Le visez.

– Dar dacă sunt doar vise, atunci de ce vorbești de parcă ar fi realități?

– Nu sunt doar vise. Nu mai sunt. Acum visez mai mult decât sunt trează și, câteodată, am trecut dincolo. Nu vezi? Am fost acolo.

Contradicțiile, paradoxurile și valurile puternice de sentimente erau lucruri pe care Peter Lake învățase de mult să le considere parte din viața lui, așa că nu l-a surprins calmul din ajunul Anului Nou de la Mouquin's, unde de obicei era zarvă mare. Și-a adus aminte că la fel fusese și în anul când se trecuse în alt secol, iar petrecăreții nu fuseseră în stare să sărbătorească, impresionați fiind de istoria care își muta greutatea uriașă (după cum a văzut Peter Lake lucrurile), precum ușa seifului unei bănci centrale. În noaptea de 31 decembrie 1899, în ciuda celor

o mie de sticle de șampanie și a o sută de ani de speranță, Mouquin's fusese tăcut ca o biserică pe data de 4 iulie. Femeile plânseseră, iar bărbații își reținuseră cu greu lacrimile. Când mecanismul ceasului mileniului a înaintat cu un dinte în fața ochilor lor, gândurile li s-au îndepărtat de la lucrurile mărunte și și-au amintit cât de vulnerabili erau în fața timpului.

Însă anul acela înghețat, cu număr impar, l-a depășit pe cel care se schimbase în solemnitate și emoție. Atunci, tăcerea se înstăpânise cu o oră înainte de miezul nopții. Acum, la ora nouă, când au ajuns acolo, Peter Lake și Beverly și ceilalți oameni bine îmbrăcați care veniseră să petreacă o seară de dans amețitor s-au trezit scăldați într-o lumină clară, care i-a făcut conștienți de fiecare amănunt, provocându-le o stare de liniște și de contemplație. Nu s-a creat obișnuitul cerc de oameni în jurul focului, pentru a-i absorbi căldura, și nici nu au strigat unii la alții, cu pahare de băutură în mână și cu ochii în patru tot timpul ca să vadă cine venise din frig. Iar magnetismul femeilor nu s-a mai simțit pe scenă, așa cum se întâmpla adesea, dând tonul pentru bărbații lor. Nu a apărut încordarea, ca în locurile mai bogate, și nici nu s-a executat niciunul dintre dansurile obișnuite, precum Dansul Popular, Bizonul Bubuitor, Filfizonul din Grapesy sau Târșâitul Păsării Walla. Când în sfârșit a început să cânte, orchestra a interpretat incomparabilul *Chantpleure and Winterglad* de A.P. Clarissa, oferindu-l pentru cadriluri și alte dansuri de contrapunct, în care doar ochii se mișcau, iar inima bătea cu putere, ca în pieptul unui cerb hăituit.

Nu era un loc potrivit pentru Pearly, însă el și vreo doisprezece Codițe erau acolo cu ceea ce ei numeau femei – prostituate cu pretenții, fete de la țară, corupte, sătule să lucreze toată ziua în saloane de coafură și în restaurante care serveau stridii, hoațe de buzunare și complice ale gangsterilor care purtau arme și, după cum susținea Pearly, „cu sfârcurile atât de ascuțite, încât puteau tăia și cașcavalul cu ele". Când l-a văzut pe Peter Lake

intrând, Pearly s-a ridicat furios și ochii îi scăpărau scântei. Însă când Beverly i s-a alăturat lui Peter Lake, a fost ca și cum prezența ei a trimis săgeți în carnea lui Pearly, liniștindu-l cu un antivenin. Înghețat și paralizat, el și celelalte Codițe nu au putut decât să privească fix către bucătărie, în stilul unui cretin din Five Point's, cu o cană de cositor în mână. Uimite, amantele gangsterilor le-au tras de mânecă pe Codițe și s-au uitat una la alta, nedumerite. Codițele erau ambasadori temuți ai lumii interlope, a căror prezență activă era tolerată. Dacă Mouquin's nu i-ar fi acceptat, ei ar fi ars restaurantul din temelii. În ciuda faptului că Pearly se lovea de obicei la cap când intra pe ușă, el și subordonații lui dominau în acel loc. Însă acum erau îngropați într-un fel de vis. Un dentist ar fi putut să-și exercite pe ei arta lui perfidă și costisitoare, fără să întâmpine nici cel mai mic protest.

Peter Lake a aruncat o privire spre Pearly, un motan gigantic de culoare albă, purtând haine demodate de jumătate de secol, și s-a întrebat cât timp va rămâne nemișcat dușmanul lui. Beverly părea capabilă să-l aducă pe Pearly într-o stare de încremenire absolută.

Peter Lake și Beverly s-au așezat la o masă și au comandat o sticlă de șampanie, care le-a fost adusă într-o frapieră din argint, plină cu gheață.

– Singura dată când am văzut restaurantul ăsta la fel de tern a fost în noaptea de dinaintea anului 1900, a spus Peter Lake. Probabil, printr-o coincidență, toți oamenii de aici și-au pierdut rude dragi.

– Fă să capete viață totul! i-a poruncit Beverly. Vreau să dansez așa cum dansau la han în seara aia.

– Cine, eu? a vrut să știe Peter Lake. Cum să fac asta? Cred că l-aș putea împușca sau înjunghia pe Pearly acum, când este lipit pe hârtia de prins muște a timpului. Însă după aceea toată lumea va fugi. Vom avea o noapte liniștită și vom aștepta noul an.

– Ba nu, a spus ea. E ultimul meu An Nou. Vreau să văd puțin foc în el.

S-a întors pe scaun și s-a așezat cu fața spre o ușă dublă, cu canaturi din sticlă împotriva cărora vântul rece împingea un torent de fulgi de zăpadă. Pe neașteptate, acestea s-au deschis exploziv. Apoi, în mod inexplicabil, s-a deschis și următoarea pereche de uși, și așa mai departe de-a lungul șirului, până când toate cele douăzeci și unu de seturi de uși de la Mouquin's s-au deschis cu o percuție ca de mitralieră, ceea ce a făcut ca orchestra și dansatorii să încremenească. Aerul rece a alimentat focul și l-a transformat, dintr-o pisicuță care torcea domol, într-un furnal Bessemer înfuriat, iar copacii de afară, acoperiți de țurțuri, au început să scoată clinchete ca o mie de clopoței de sanie. După aceea, limbile ceasului au început să gonească precum în cursa dintre țestoasă și iepure și ambele au ajuns să arate miezul nopții în aceeași clipă. Ceasul a bătut alături de toate celelalte ceasuri din New York, iar clopotele bisericilor, focurile de artificii și sirenele navelor au răsunat toate deodată, transformând întregul oraș într-o vielă uriașă.

Curând, s-a făcut atât de frig, încât bărbații s-au repezit să închidă ușile. După ce le-au închis și în încăpere s-a lăsat din nou tăcerea, au văzut că unele femei începuseră să plângă. Ele au motivat că era din cauza aerului înghețat, însă până și necunoscuții se îmbrățișau cu triștețe la trecerea în noul an și îi simțeau puterea crescândă. Plângeau de fapt din pricina magiei și a contradicțiilor. Plângeau pentru că, deși trecuse timpul, ceva din el mai rămăsese și pentru că se vedeau ca într-o fotografie realizată suficient de repede pentru a contrazice starea lor de muritoare, fiindcă orașul din jurul lor conspirase, ca să frângă o sută de mii de inimi. Și pentru că ele și toți ceilalți trebuiau să plutească pe acea mare de griji[1] și să nu se scufunde. Câteodată

---

[1] În original, *sea of troubles*, din Shakespeare, *Hamlet*, Act III, scena 1, trad. Leon Levițchi și Dan Duțescu (n. tr.).

găseau insule, iar când le găseau, se agățau strâns de ele, dar niciodată nu reușeau să se țină atât de bine, astfel că erau mișcați din loc și copleșiți încă o dată.

– Dansuri de la țară! a strigat un bărbat, sărind în picioare, și cuvintele lui au fost repetate ca un ecou de mulțimea elegantă. Cu grație și ușurare, au început să danseze chiar înainte ca muzica să îi poată prinde din urmă. Acum, ringul de dans de la Mouquin's duduia sub vârtejurile de un alb pur ale peisajului rural iernatic, iar magia Lake of the Coheeries se răsucea aproape vizibilă în jurul lor. Berverly, purtând o rochie albastră din mătase, a dansat cu Peter Lake. Mulțimea a vorbit mult despre acea pereche, iar Pearly și Codițele au început să se calmeze. Paharele au sclipit până s-au spart. Încăperea s-a încins. Beverly dansa. În restaurantele care serveau stridii, în saloanele iluminate de sobe ale feriboturilor din golf, în sălile de bal din centrul orașului, atât de poleite și de argintate, încât în timpul zilei le socoteai bănci, în camerele comune ale spitalelor și în subsolurile întunecate și mizerabile, toată lumea a dansat – fie și o singură clipă.

Peter Lake a simțit că o uimitoare mașinărie internă a lumii pornise, făcându-și simțită hotărârea, și că vor urma multe lucruri. Însă curând a alungat orice gând și a contemplat-o pe Beverly, o școlăriță blondă, cu ochii albaștri, care se răsucea și tresălta alături de toți ceilalți. Părul ei zbura. Muzica părea să izvorască din ea și lovea podeaua exact în ritm, devenind o componentă precisă și veselă a dansului. Întotdeauna își conservase mișcările, adunându-le și înmagazinându-le puterea. Acum le dezlănțuia. Peter Lake nu o văzuse niciodată astfel. Cu toate că se temea pentru ea, simțea cumva că scena aceea nu va fi zadarnică și că, printr-un mecanism de translație sau de conservare, ea va dura și va fi liberă cândva să pornească din nou. Mișcările ei curgeau într-o sută de mii de imagini, fiecare dintre ele de o frumusețe arzătoare, fiecare croindu-și drum prin frigul întunecat al spațiului înconjurător și fără arcade. Ele vor coborî și vor

ateriza undeva, a gândit el, cu mult curaj. Totul ajunge să-și găsească odihna și să înflorească. Cel puțin asta era speranța lui.

S-au pierdut pe sine dansând, mizând totul pe imaginile care se vălătuceau de la Mouquin's și se răspândeau fără niciun efort în toate direcțiile.

– Am fost îngrozită, a mărturisit Beverly când mergeau spre casă într-un taxi motorizat.

– Cum îngrozită? Ai fost regina lumii. Întâi de toate, l-ai adormit pe Pearly. Apoi ai lăsat impresia că ai deschis ușile, ai ațâțat focul și ai făcut limbile ceasului să se rotească. Ai condus dansurile ca o prim-balerină. Seara s-a învârtit în jurul tău. Când am plecat de acolo, petrecerea s-a stins ca un foc inundat de apă.

– Mi-a fost atât de frică, a spus ea. Am tremurat tot timpul.

Cu un aer sceptic, Peter Lake a ridicat din sprâncene. Ea nu l-a luat în seamă.

– Sunt așa de bucuroasă că s-a terminat. Detest aglomerația. Am vrut să trec prin asta măcar o dată, a spus ea cu o atitudine măsurată, și am reușit.

– Nu mi s-a părut câtuși de puțin că erai agitată.

– Dar am fost.

– Nu s-a văzut nici cel mai mic semn.

– Asta pentru că totul a fost foarte profund.

Când au ajuns, nu era nimeni acasă. Noul An îi împrăștiase pe membrii familiei Penn în întregul New York. Până și Willa dormea acasă la Melissa Bees, fiica lui Crawford Bees, un alt maestru constructor, un stăpân al pietrei și al oțelului. Peter Lake și Beverly s-au aruncat pe o canapea din dormitorul ei de la etaj. El a observat că ea era înfierbântată și transpira, dar părea atât de fericită și ușoară, încât a crezut-o când i-a spus că era vorba doar de creșterea normală a temperaturii în cursul serii. După o baie și după câteva ore petrecute în frigul de pe acoperiș, în aerul uscat al iernii, își va reveni, a spus ea. Lăsa

senzația că îi era din ce în ce mai bine și susținea că niciodată nu se simțise mai puternică. De fapt, a doua zi voia să încerce să meargă cu bicicleta sau să patineze, fiindcă era convinsă că va putea respira mai ușor acum. Se întâmplase ceva. În ciuda optimismului ei, Peter Lake era speriat și, cu toate temerile lui, au făcut dragoste.

S-au trezit dintr-odată atât de disperați și de hotărâți, încât au rămas îmbrăcați și, ca să ajungă la ea, Peter Lake a trebuit să străbată o serie întreagă de bariere din mătase și bumbac. Iar imediat ce și-a găsit loc și a pătruns-o, s-au privit unul pe celălalt ca peste o masă pregătită pentru cină. El avea încă garoafa prinsă la reverul hainei. Panglicile din catifea ale rochiei ei încă atârnau corect. Poate se aflau tot la o petrecere oficială, și totuși creșteau din aceeași bază și erau țintuiți laolaltă, pe sub toate hainele, mai strâns, mai fierbinte și mai umezi decât fuseseră vreodată. Ca și cum ar fi dansat, și-au pus palmele unul pe omoplații celuilalt și și-au mișcat degetele încet, în sus și în jos, pe suprafețele alunecoase ale hainelor. Trăsăturile delicate ale lui Beverly păreau să se înalțe dintr-o fântână de albastru, iar fustele răsfirate pe pat erau ca apa care căzuse înapoi din cascadă.

Celor doi nu le păsa dacă în casă ar fi intrat cineva. Isaac Penn știa prea bine ce se petrecea. În alte circumstanțe, ar fi fost scandalos ca tinerei și fragilei Beverly să i se îngăduie, în timpul bolii, să cunoască plăcerile dulci-amare ale unei femei de lume. Însă Isaac Penn înțelegea că ea se îndrăgostise de Peter Lake și, în ciuda oricăror riscuri, voia să fie liberă ca, în timpul ce-i rămăsese, să comprime toate patimile pe care noi, ceilalți, le trăim într-o viață.

În viziunile cu lumina stelelor, ea descoperise într-adevăr harul ori nebunia. Orice ar fi fost, toate astea îl înspăimântaseră pe tatăl ei când încercase să-i vorbească, fiindcă el știa că tinerii înzestrați cu o asemenea putere de a vedea lucrurile, nobilă, precisă și profundă, plăteau deseori printr-o moarte prematură.

Câteodată, când o vizita pe acoperiș, în adâncul nopții, se aștepta să o găsească adormită, însă o descoperea într-o transă lipsită de suflare, posedată, cu ochii deschiși forțat și ațintiți asupra constelațiilor.

– Ce vezi? întreba el, temându-se pentru sănătatea ei mintală. Ce vezi tu acolo?

Iar o dată, doar o dată, când el a descoperit-o în starea aceea lipsită de vlagă, asemenea cuiva care tocmai fusese prins, sfărâmat și apoi eliberat, ea încercase să îi povestească. El abia dacă a înțeles ceva când ea i-a vorbit despre un cer plin de animale, ale căror blănuri erau alcătuite dintr-un număr infinit de stele. Ele se mișcau încet și lin, pentru că, în realitate, erau nemișcate. Zâmbeau, deși nu li se puteau vedea fețele. Pe pajiștile cerești întunecate erau cai, dar și alte animale care zburau, se luptau sau se jucau – toate, fără să se miște – în locuri pline de vârtejuri rubinii, unde domnea o tăcere deplină.

– Locuri în care noi am fost, spusese Beverly.

– Nu înțeleg, răspunsese tatăl ei. Zeii înțelegerii mele s-au aflat mereu ascunși în nori și foarte departe.

– Ba nu, tată, se împotrivise ea. Ei sunt aici.

– Adică?

– Adică ei sunt aici.

Spre primăvară, sufletul lui Beverly s-a înălțat. A murit într-o zi cenușie și vântoasă de martie, când cerul era plin de ciori care se zburătăceau de colo, colo, iar lumea zăcea întinsă și înfrântă după iarnă. Peter Lake a fost lângă ea și asta l-a distrus pe vecie. L-a zdrobit așa cum nu își imaginase că ar putea fi zdrobit. Nu avea să se mai simtă niciodată tânăr și nici măcar nu avea să-și mai amintească ce înseamnă să fii tânăr. Ceea ce socotise cândva a fi plăceri aveau să i se pară de atunci încolo pedepse oribile și meritate pentru vanitatea lui nechibzuită. Niciodată n-avea să-și poată alunga din minte lucrurile pe care ea

le spusese înainte de a muri – bâiguieli despre eșarfe care erau cântece, torente de scântei argintii, cerbi cu glasuri ca ale unor sirene și festinuri pe câmpii de lumină întunecată, în care păpădiile erau sori. Pentru tot restul zilelor lui imaginea trupului ei emaciat și albit avea să-l apese, trupul ei ce va rămâne pe veci nemișcat, într-un mormânt întunecat și străpuns de rădăcini, *ori așa a crezut el.*

La scurtă vreme după moartea lui Beverly a urmat cea a lui Isaac Penn. Într-o noapte, l-a chemat pe Harry în dormitorul lui și i-a spus:

– O să mor chiar acum. Simt o viteză ametițoare. Mi-e frică. Mă prăbușesc.

Iar apoi a murit, ca și cum ar fi fost înșfăcat de cine știe ce lucru uriaș care trecuse pe acolo cu o viteză inimaginabilă.

Willa și Jack au fost trimiși la rudele din provincie, servitorilor li s-au acordat pensii și au fost concediați, iar casa a fost vândută și demolată pentru a face loc unei noi școli. Harry a plecat la Harvard, de unde avea să pornească înapoi spre războiul din Franța. *The Sun* a rămas cam la fel, așteptând ca Harry să supraviețuiască după luptele de la Château-Thierry și Marne, să se întoarcă și să preia conducerea. Brusc și trist, familia Penn a dispărut din oraș. Prin câteva lovituri, o familie înfloritoare fusese redusă la tăcere. Pentru Peter Lake, care nu cunoscuse singurătatea până atunci, orașul părea acum pustiu. Însă chiar și soldații înfrânți supraviețuiesc uneori. Dacă fac mișcările corecte, ei sunt scoși de pe câmpul de bătălie. Peter Lake încă era în viață.

Când nu a mai rămas nimeni de care să aibă grijă și nu a mai avut nimic de făcut, l-a luat pe Athansor și a călărit spre Five Points, nechibzuit și furios, ca să dea de Pearly. Voia să moară. Însă în acea vară, ca prin minune, Pearly nu i-a apărut în cale și a rămas (spre dezgustul lui) un om liber. A rătăcit călare pe

Athansor, care, lipsit de antrenament și afecțiune, a început să semene din ce în ce mai mult cu un cal alb, obișnuit, care trăgea după el o căruță de lapte prin Brooklyn. Pe unde hoinărea Peter Lake era imposibil de spus, pentru că uneori căile pe care mergea îi erau ascunse chiar și lui. Labirintul întortocheat al orașului, străzile sale încâlcite, piețele și curțile interioare, cu miile lor de oameni, l-au înghițit cu ușurință, astfel că a devenit unul dintre membrii marii armate de necunoscuți, culegătorii de zdrențe, rătăcitorii, cei care strigau pe străzi.

Cu toate că reușea întotdeauna să îl hrănească pe Athansor și câteodată și pe sine, niciodată nu și-a dat seama cum anume făcea, în afară de faptul că mergea de-a lungul unei străzi aglomerate și la capătul ei avea o sută de dolari, bani care parc-ar fi apărut din senin, dar care, în realitate, proveneau din buzunarele oamenilor. Detesta ideea de a face așa ceva și s-a chinuit să renunțe. Însă mâinile îi erau mai credincioase stomacului decât creierului. Ajunsese în zdrențe, pentru că hainele i se învechiseră și îmbătrâniseră – însă nu atât de mult ca fața. Într-o zi un tânăr dandy cu ochii umezi, purtând o haină din piele de focă, s-a apropiat de el și i-a pus în palmă câteva monede de argint, spunându-i:

– Pentru tine, Tată.

– Nu-ți sunt tată, ticălos și prost ce ești, a răspuns Peter Lake, însă a păstrat banii.

La fel de stângaci ca un penitent care a făcut cine știe ce legământ extraordinar, Peter Lake a vrut să scape de acel argint. El și Athansor au rătăcit câțiva kilometri, iar apoi s-au oprit când un convoi de camioane militare le-a tăiat calea. A durat atât de mult, încât a descălecat și a privit în jur. Stătea în fața unui cinematograf, o chestie despre care auzise de curând, și a hotărât să intre să vadă ce e înăuntru.

Nu se aștepta ca întunericul să fie străfulgerat de o explozie uimitoare de lumină. Însă pătratul perfect de foc alb și constant de pe perete părea să aibă inimă și adâncime. Lumina pulsa mult

mai rapid decât flăcările unui furnal. A auzit mișcarea constantă a unor roți dințate, acționate electric, dar și sunetul ascuțit al unui ventilator de mare viteză care se afla neîndoielnic dedesubtul acestora. Praful era încorsetat în fasciculul înclinat de lumină al unei lămpi cu arc, la fel ca o turmă de bizoni surprinsă de farul nedorit al unei locomotive, și particulele s-au împrăștiat prin sala uriașă, transformând-o într-un univers de stele mișcătoare. Cât de straniu era când fizica și misterul se combinau pentru a descrie oameni în camere obișnuite, pe stradă sau legați de șinele de cale ferată. O jumătate de oră, Peter Lake a urmărit o lume cenușie în care totul se mișca prea repede, iar actorii vorbeau în tăcere. Lumina albă a umplut din nou încăperea, iar apoi a cedat în favoarea unei mici schițe intitulate *Scenă de iarnă în Brooklyn – A fost odată.*

A apărut un sat, cotropit de zăpadă și nemișcat. Apoi un cal care trăgea o sanie a galopat de-a lungul peretelui și a dispărut în cortină. S-au deschis niște uși, au apărut șase femei și, ca și cum astfel ar fi decurs viața, ele s-au apucat să bată untul. Imediat după aceea femeile s-au retras și scena s-a repetat cu bărbați care spărgeau lemne, apoi cu lăptari livrând lapte, băieți vânzând ziare și un lung șir de polițiști care urmăreau un șir nesfârșit de răufăcători. Toți polițiștii de acolo erau în grupuri, la fel ca răufăcătorii.

– Care e treaba cu „a fost odată?“ a întrebat Peter Lake indignat, cu voce tare.

– Sst! a șuierat o femeie care nu își scosese pălăria. Apoi un alt fascicul l-a izbit pe Peter Lake și l-a împins înapoi pe scaun.

Aveau să urmărească un film-portret: *Orașul în mileniul trei.* Când a apărut pe ecran, Peter Lake aproape că a sărit de pe scaun, strigând furios: era un film după pictura realizată pentru familia Penn. Un titlu anunța fiecare tablou în mișcare. „Zborul“ a fost o minunăție de lumini plutitoare care traversau cerul nocturn de deasupra orașului. Erau sute de

asemenea lumini, grațioase ca goeletele, dar rapide ca trenurile expres, trasând linii în întuneric cu o precizie remarcabilă. Orașul crescuse pe înălțime, iar faleze de cutii argintii sclipeau și străluceau deasupra apei într-un motiv muzical unduitor. În mod memorabil, mai tot ce era vizibil în el era lumina în sine. Vântul rece gonea de-a lungul bulevardelor înguste, făcând copacii înghețați să scoată clinchete. Norii iernatici, mici și îndesați, se strecurau printre metereze ca fluviile care se furișează prin baraje. Norii se mișcau la o înălțime de numai un sfert din aceea a clădirilor, și totuși nu erau nori joși de ceață, ci dintre unii călători la mari altitudini, care apar odată cu vânturile puternice și uscate. Cum era cu putință așa ceva?

Apoi a apărut alt titlu: „Când orașul viitorului arde." Nu se vedeau flăcări, ci doar valuri uriașe de fum iluminat, care se arcuiau, parcă împletindu-se deasupra orașului, sau se umflau ca munții. Apoi filmul s-a rupt, iar Peter Lake s-a trezit scăldat într-un alb orbitor, ca și cum ar fi fost surprins de contracurentul unei cascade care se prăbușește în bazinul său de tunete.

Athansor aștepta ca un câine legat în fața unei prăvălii. Stăpânul lui tăcut și abătut l-a mânat spre est. Pielea lui Athansor era mânjită de funingine și praf și nu mai arăta ca o statuie. Peter Lake era obosit și epuizat și nu avea unde să se ducă. Însă era una dintre acele nopți de la mijlocul lui septembrie când, ca o canonadă îndepărtată, Canada amenință cu iarna și, pentru că trebuiau să-și găsească un adăpost, au ajuns într-o cramă, nu departe de marele pod. O lumânare din seu ilumina o cămăruță în care erau câteva mormane de paie. Athansor a rămas în picioare lângă un perete, iar Peter Lake s-a așezat pe podea și s-a rezemat cu spatele de alt zid. După o vreme, în cămăruță a sosit un bărbat care a adus o găleată cu ovăz și una cu apă și le-a așezat în fața calului. A plecat și a revenit aducând într-o mână o tigaie din fier în care erau pește fript și legume, iar în cealaltă, două sticle de bere rece. Și le-a pus în fața oaspetelui său.

– Vrei apă caldă mâine-dimineață? a întrebat el.

– Sigur, a spus Peter Lake. E mult de când nu m-am mai bucurat de apă caldă.

– Atunci, cazarea pentru tine și cal, ovăzul, apa caldă, mâncarea, berea și lumânarea costă doi dolari – doi și jumătate, dacă nu mai vrei să împarți camera cu cineva. O să poți să plătești și mâine-dimineață. Predarea camerei se face la ora unsprezece.

– Predarea?

– Am lucrat multă vreme la un hotel.

Peștele și legumele erau proaspăt pregătite, berea era rece, iar paiele, calde și comode. Peter Lake și-a amintit de prima noapte petrecută în oraș, cu escroacele, când adormiseră cu toții la lumina pâlpâitoare a unei lumânări din seu. Însă acum nu existau femei. Totul se destrămase, iar lumea era o ploaie cenușie. Având în față un drum mai greu decât crezuse, a adormit strângând fire de paie între degete, mulțumit că era singur într-o pivniță murdară, și totuși caldă.

Pe de altă parte, Athansor a rămas drept și a înălțat capul. Era neliniștit, urechile i se mișcau încontinuu, de parcă ar fi urmărit zborul unui țânțar, iar ochii priveau de colo colo. Dacă nu ar fi fost pierdut în somn, Peter Lake și-ar fi văzut armăsarul încordat ca un cal de război care simte vuietul unei bătălii îndepărtate. Exista ceva în aer, iar pe măsură ce calul alb era mai alert, amintiri uimitoare au început să îi invadeze sufletul.

Multe ore după aceea, Peter Lake a avut un vis în care se vedea pe sine stând întins pe paie, cu spatele lipit de peretele din lemn ca să se încălzească. O pată albicioasă în întuneric, Athansor fremăta și nu se simțea în largul lui. Peter Lake știa că visează și de aceea nu a rămas surprins când, cu mult înainte de sosirea dimineții, lumina argintie a început să inunde prin crăpături, în locurile în care zidurile cramei se apropiau de nivelul solului și singura fereastră de sus a început să înghețe, lovită din plin de lumina

lunii de decembrie. Lumina aceea a devenit mai puternică, la fel ca și zorii, dar era mult mai iute și nu avea semitonuri calde, culori sângerii, nuanțe de galben sau de alb ca de cuptor încins. În schimb, totul era argintiu albit și albastru care, pe măsură ce s-a apropiat, a devenit mai dens și mai strălucitor. Dacă ar fi avut greutatea luminii solare, ar fi sfărâmat visul, însă fiind genul de iluminare care pare să facă totul să plutească, doar a ajutat visul să devină mai profund.

Lumina albastru-argintie era însoțită de un mănunchi de sunete neliniștite. Tonurile și zgomotele luptau între ele, îngemănate într-un război care le îndrepta în sus. Vântul și vocile se întrețeseau într-un scut de netrecut. Era zidul incandescent de nori în plină agitație, deplasându-se spre Manhattan și împingând din fața lui sunetul spart și pierdut și lumina care avea să fie măturată de-a lungul marginii insulei ca ambra și cochiliile sclipitoare aduse pe o plajă de o furtună care împletește coliere.

Însă acel uragan avea un ochi solid, un centru de calm care urma să treacă peste oraș într-o pace lipsită de presiune, o rază de liniște fără limită superioară. Apropierea ei l-a trezit pe Peter Lake din vis, care s-a ridicat în capul oaselor, cu ochii inundați de argintiu. Athansor abia se putea controla. Tremura și bătea din copite de parcă, în cele din urmă, ar fi venit și momentul lui. Înghețat în nemișcare, cu ochii îndreptați spre acoperișul sufletului său, Peter Lake a simțit puterile lăuntrice ale lui Athansor ca și cum ar fi fost niște motoare uriașe și turbine care gemeau.

Vântul a început să bată furios dinspre sud. Copacii s-au îndoit, iar frunzele s-au cutremurat într-un iureș prelung. Peter Lake a auzit cum capacele pubelelor de gunoi au sărit și au pornit în viteză ca niște proiectile de artilerie. Pubelele se rostogoleau cu iuțeală pe străzi și, ca niște ghiulele din fier, spărgeau vitrine de magazine. Bârnele casei s-au zguduit și au gemut când vântul și lumina s-au fugărit pentru a câștiga întâietate. Nu a învins niciunul, dar pământul s-a cutremurat, pentru că fusese

măturat de orice existase pe el. Apoi vântul s-a oprit și un calm atotcuprinzător a învăluit orașul și l-a liniștit. Nimic nu mișca, nici oameni, nici animale. Apele erau neclintite, iar toate obiectele păreau să fi prins rădăcini.

Apoi lumina a început să inunde cu adevărat. Era înspăimântător. S-a năpustit asupra portului ca un fascicul orbitor și a pornit spre oraș. „E un vis, e un vis“, și-a spus Peter Lake de câteva ori, tremurând. „E un vis.“ Ușa pivniței s-a ridicat lent din țâțâni și a zburat în sus, după care a dispărut în tăcere. Fasciculul argintiu a măturat treptele ce duceau spre camera plină de paie și a inundat-o cu o lumină rece.

Brusc, lumina s-a stins și s-a făcut noapte. Peter Lake, care încă visa, s-a rezemat din nou de zid, reușind să respire. Scurtul răstimp pe care îl avusese pentru a-și veni în fire nu îi fusese benefic, pentru că în acel moment a văzut. Se putea așa ceva, chiar în vis? Luminând alb, argintiu și albastru, Beverly stătea la intrarea în cramă, într-o sferă de raze reverberante, rotundă ca luna. A alunecat pe rampa de lumină care o adusese. În mână avea frâul unui cal, făcut din ceea ce păreau a fi lanțuri de stele sau diamante ascuțite. Ea era sursa propriei lumini și, alături de ea, Athansor arăta ca un ponei de Shetland. Deși calmat de prezența ei, de parcă ar fi anticipat-o, Peter Lake din vis a leșinat. Însă Peter Lake care visa a urmărit-o pe Beverly, cu părul ei împletit după moda veche, cum îl țesala pe Athansor și îi vorbea neinteligibil. Mișcările și expresia ei nu se deosebeau de acelea ale unei fete care își îngrijește poneiul, însă ea radia lumină.

Peter Lake care visa l-a văzut pe Peter Lake din vis trezindu-se și urmărind-o pe Beverly cum termină de țesălat calul. Apoi ea s-a întors, s-a uitat direct la el și a pornit spre el. Când a ajuns aproape, bărbatul a apucat frâul ceresc. Deși a zâmbit și ochii ei au dansat, ea a retras frâul. El l-a strâns atât de tare, încât s-a tăiat la mâini, dar nu a reușit să îl rețină, și s-a simțit

trezindu-se în întuneric. A vrut să rămână cu Beverly în încăperea iluminată straniu, plină de paraziți misterioși și încâlciți și având tonuri de ambră lânoasă, însă visul s-a stins, lumina s-a retras și ultimul lucru pe care și l-a amintit a fost o senzație de durere și pierdere de nespus, dar și de furie față de sentința întunericului.

Cu o oră înainte de a se lumina de ziuă, în afara grajdului în care Peter Lake o visase pe Beverly a început să se desfășoare o operațiune ciudată. Aproape panicați, Codițele, aliații lor și aliații aliaților lor s-au desfășurat cu arme și mașini în formații de tip militar pe toate străzile și în toate piețele. Pearly se deplasa vijelios dintr-un loc în altul pe un cal cenușiu cu pete, dând ordine de bătălie. În Brooklyn, unul dintre locotenenții lui a pornit în marș cu o trupă de soldați către Marele Pod. Aceea era ultima mobilizare a bandelor înainte ca războiul să le mănânce precum praful în vânt.

Era un cântec de lebădă, iar lebăda care cânta era foarte diformă. În declinul lor, bandele deveniseră depozitare ale unui soi ciudat de infractori. Majoritatea celor două mii de soldați care se strânseseră aveau mai puțin de un metru cincizeci înălțime. Ei nu țâșneau dintr-un loc în altul cu grația bărbaților născuți pentru a purta arme, ci mergeau legănându-se ca rațele. Mulți dintre cei grași aveau ochii ascunși de grăsime, ca și Cecil Mature, însă le lipsea amabilitatea lui mântuitoare. O treime dintre ei erau ologi și abia șontâcăiau. O altă treime, ori mai mulți, scoteau sunete ciudate, ca un ticăit. Când vorbeau, aminteau de dopuri scoase din sticle de șampanie, de pui, de cei care fac gargară și de câini care gem. Cei mai obișnuiți erau cuțitarii cu înfățișare feroce, cărora pe vremuri li se spunea „câini turbați“, fiindcă ei nu recunoșteau pe nimeni de prieten și se atacau unul pe altul mai lesne decât se putea tolera chiar și în cele mai anarhice bande. Acum toți aceștia alcătuiau trupele.

Pearly adunase rămășițele Codițelor, ale Iepurilor Morți, Mardeiașilor Urâți, Cioroilor Fericiți, ale Bandei Rock, ale Bandei Zdrențăroșilor, ale Bandei Grajdului, ale Coastelor Rănite, ale Bandei Șișul Alb, ale Șobolanilor Corlears, ale Bandei Ranga de Oțel din Five Points, ale lui Alonzo Truffos, ale Harpiilor Câinoase, ale Lătrătorilor la Lună, ale Cercurilor Șerpești, ale Diavolilor din Bowery și ale multor alte bande. Erau peste două mii, inclusiv toți cuțitarii independenți, toți huliganii și bătăușii din oraș.

Poliția fusese mituită să evacueze zona de la sud de Chambers Street. Pearly i-a asigurat pe polițiști că era pe urmele unui singur om și că nu se vor produce daune nici unei proprietăți. Și-a organizat armatele de diformi și ologi, de câini turbați și zbârliți ca un adevărat general – deplasându-se călare dintr-un loc în altul și făcându-și calul cenușiu și pătat să sară peste șirurile de soldați și punând la încercare desfășurarea de forțe. A vorbit la telefon cu armata din Brooklyn. Aceasta era gata.

– Manhattanul e pregătit? au vrut ei să știe.

Pearly le-a răspuns că da. Cei o mie șase sute de soldați din Manhattan erau înarmați până în dinți și amplasați cum se cuvenea. Zidul de nori era perturbat și înaintase spre golf, dar era un lucru obișnuit la sfârșit de septembrie, când se schimba anotimpul și Pearly era dispus să pună pariu că, în momentul în care soarele se va înălța și va da stabilitate zilei, zidul de nori se va retrage. Soarele a urcat pe cer și a iluminat o armată masivă de criminali scunzi, care nu puteau rezista ispitei de a vorbi tare unii cu alții, sperând să vadă sânge. Aveau arme adevărate și le plăcea să le folosească.

Pearly îl aștepta pe Peter Lake să iasă din pivnița în care hangiul jurase că se ascundea. Era furios ca un motan mare și cenușiu în timpul unei furtuni uscate de iarnă. Abia dacă putea sta locului, dădea din cap în sus și în jos de parcă ar fi bătut

secundele, iar ochii lui ascuțiți ca bricele erau ațintiți la rampa deschisă a grajdului din subsol.

Tresărind, Peter Lake s-a trezit. „Iisuse!“ a exclamat el și a căzut la loc în paie. Se ivise deja o geană de lumină, iar când era foarte fericit sau foarte nefericit, după ce se trezea, nu mai reușea să adoarmă la loc. S-a ridicat în fund și l-a văzut pe Athansor, care părea pregătit să gonească. Peter Lake mai văzuse și alți cai cu aceeași dorință nestăvilită de a fugi, dar asta se întâmplase întotdeauna la hipodromul Belmont, cu puțin înainte de prezentarea la linia de start, când o seringă încărcată cu atropină făcea minuni primejdioase. Athansor arăta ca și cum ar fi putut depăși în fugă zece cai, unul după altul.

Peter Lake se simțea uimitor de puternic și energic. Era cât se putea de treaz și voia doar să iasă călare pe Athansor.

– O să mergem la țară, a spus el cu voce tare. O să gonim ca nebunii prin tot statul.

S-a ridicat și s-a apropiat de ceea ce spera să fie găleata cu apă caldă pe care o ceruse și dorise să-i fie adusă devreme. Era doar apa din seara precedentă. Când a coborât ochii să vadă dacă scoate aburi, a observat că avea tăieturi urâte la palme și degete, ca și cum s-ar fi agățat cu ele de un lanț din diamante ascuțite care îi fusese smuls dintre mâini.

Nu a avut timp să mai analizeze problema, gândind că mai bine s-ar grăbi, căci energia lui Athansor era atât de intensă, încât zidurile grajdului vibrau ca un depou în care sosiseră șase locomotive, una după alta.

Apoi, Peter Lake a auzit zgomotele făcute de cei o mie șase sute de oameni, aflați acum pe locurile lor, pregătiți, care nu mai trebuiau să își amuțească vocile neobișnuite.

„Ce dracu' înseamnă asta?“ s-a întrebat Peter Lake, iar apoi s-a repezit pe rampă și a rămas față în față cu un șir de aproape opt sute de oameni, aranjați în formă de semilună în piața pustie,

la nici cincisprezece metri depărtare. Pearly stătea pe calul lui cenușiu și zâmbea la fel de sigur pe sine ca un aruncător de cuțite. Recunoscând meritele adversarului, Peter Lake a zâmbit.

– Te-ai organizat bine, Pearly, i-a strigat el. Dar încă nu s-a terminat.

– Nu, Peter Lake, a răspuns Pearly. Încă nu s-a terminat.

– Ce crezi că obții cu idioții și bufonii ăștia? a întrebat Peter Lake, după ce a văzut armata lui Pearly.

Nu a mai așteptat răspuns, ci s-a întors în pivniță și s-a suit în spinarea lui Athansor, care a țâșnit afară cu o forță uimitoare. Peter Lake dorea doar să sară peste rândurile de soldați și să dispară. Cum putea fi Pearly atât de dobitoc? Athansor a ieșit din grajd cu viteza unui tren expres. Pământălăii scunzi și bucălați s-au văzut siliți să-și țină răsuflarea.

Însă Peter Lake și-a oprit calul. A simțit cum îi pulsează sângele. Nu avea să fie vorba de nici un salt, pentru că armata ciudată și patetică ridicase o pădure de sulițe ascuțite, înaltă de nouă sau chiar doisprezece metri. Și toți purtătorii de sulițe se aflau prea aproape de Athansor pentru ca el să sară peste vârfurile lor tăioase: nu se putea ridica drept în aer.

Cum drumul îi era blocat, mai puțin spre stânga, unde exista o mică deschizătură, Peter Lake i-a dat pinteni lui Athanasor și a pornit spre acea breșă. Strângându-se în spatele lui, cu un răcnet comun, armata lui Pearly a căpătat viață. De cum a ajuns Peter Lake într-un spațiu liber, o sută de omuleți au apărut în deschizătura unei străzi lăturalnice și au blocat drumul cu sulițele. De brâurile și traversele clădirilor atârnau năvoade, iar doisprezece câini feroce fuseseră eliberați pentru a-l hăitui pe Athansor. Acesta i-a călcat în picioare cu ușurință, însă ei l-au făcut să încetinească. Încă nu se trăsese niciun foc. Soldații lui Pearly erau prea ocupați să îl dirijeze pe Peter Lake către rampa podului. Peter Lake și-a dat seama ce încercau ei să facă, însă nu avea scăpare. Cu cât se apropia de pod, cu atât mai multe

năvoade existau, cu atât mai multe sulițe și cu atât mai puternice erau strigătele urmăritorilor lui.

În cele din urmă, neavând încotro să meargă și cu o sută de sulițe ascuțite care dădeau să îl împungă, Athansor a urcat fără să vrea pe rampă. Făcuse deja spume la gură. Își arăta dinții. Căuta o ocazie fie să lupte, fie să plutească pe deasupra dușmanilor, dar nu găsea niciuna. Atacanții atârnaseră năvoade grele de-a lungul cablurilor de susținere ale podului, tocmai până la turnuri. Nu avea altă șansă decât să se îndrepte spre Brooklyn.

Așa cum se aștepta Peter Lake, și partea dinspre Brooklyn era înțesată de năvoade ale căror cabluri erau sufocate de parâme de acostare și plase de traulere. Pasajul pietonal era plin de sulițași care mergeau spre el. Athansor ar fi putut să sară peste vârfurile sulițelor, dar arcadele ca de catedrală erau blocate de năvoade cu greutăți care coborau până la cel mult un metru și ceva de vârfurile sulițelor.

Peter Lake a galopat spre răsărit și apus, încercând să găsească o cale de salvare. Știa că în bătălii mulți cai fuseseră făcuți să se răsucească și să meargă așa cum îl îndemna el în acele momente pe Athansor, fuseseră făcuți să imite tigri care pășesc de colo colo, în vreme ce călăreții lor rămăseseră fără suflare de spaimă. Nu aveau încotro să meargă, astfel că pășeau încoace și încolo. Orașul strălucea într-un strat de albastru tomnatic spre miazănoapte și apus. Brooklynul încă dormea. Suprafața fluviului era străbătută de mici valuri stârnite de vânt. Iar spre miazăzi se găsea portul deschis, peste care se întindea zidul de nori, furios și apropiat, cabrându-se în mijlocul golfului, aspirând apa și dând naștere unui șir de brizanți care se rostogoleau de la baza lui.

Sus, deasupra fluviului, la zeci de metri peste apă, tot ce puteau să facă era să se repeadă în stânga și în dreapta, pe măsură ce inamicul îi împresura. Singura cale de salvare pe care o vedea Peter Lake era unirea celor două forțe. În timpul luptei, el putea

rămâne în urmă și să evadeze. Nu avea nicio armă asupra lui. Iar Athansor respira cu greu.

Ambele linii s-au oprit. Pearly era prea inteligent ca să creeze deruta pe care o spera Peter Lake. S-au oprit, și-au așezat sulițele aproape de năvoade și nu au dat nici un milimetru înapoi. Abia după aceea au trecut grupurile de luptători printre cele două corpuri principale. Erau aproape o sută de oameni. Aveau asupra lor sulițe, săbii și pistoale. Pearly știa că o mulțime nu putea fi un obstacol suficient de sigur, de aceea le-a cerut să stea nemișcați și i-a pus pe cei mai buni oameni să înainteze ca să-i ucidă pe Peter Lake și calul lui.

– Nu avem de ales, i-a spus Peter Lake lui Athansor. De data asta trebuie să luptăm.

S-a apropiat primul grup. Oamenii erau intimidați, așa cum se cuvenea. Athansor s-a cabrat și a împins deoparte sulițele. A atacat soldații și i-a răsturnat. I-a mușcat și i-a călcat în picioare. Însă se afla într-o pădure de sulițe, astfel că s-a ales cu tăieturi în flancuri și piept. Când i-au văzut sângele, oamenii din al doilea grup s-au alăturat luptei și au tras cu pistoalele. Un spadasin l-a atacat pe Peter Lake și l-a lovit în spate, tăindu-l. El nu a simțit nimic. Însă a reușit să smulgă sabia. Acum avea o armă și a început să o rotească furios și cu repeziciune.

Athansor s-a ridicat pe picioarele din spate și a înfipt copitele adânc în pieptul atacatorilor. Sunetul semăna cu acela pe care-l scot tufișurile când sunt strivite. În timp ce sabia lui se lovea de alte săbii, lui Peter Lake i-a fost limpede că va muri. Au tras cu pistoalele înspre Athansor, iar gloanțele i-au pătruns în oase și i-au zdrențuit urechile ce semănau cu steagurile unei fortărețe. Gloanțele i-au străpuns mușchii și i s-au oprit în măruntaie. Și Peter Lake era tăiat și sângera din zeci de răni. Îi era frig. Apoi Pearly le-a comandat luptătorilor lui să se retragă. Peter Lake a rămas cu morții împrăștiați în jurul lui. El și Athansor tremurau din cauza rănilor. Se mișcau de colo colo, fără țintă. Apoi Peter Lake a văzut

că Pearly mai avea un al doilea și al treilea val gata de bătălie. Nu le mai putea rezista.

S-a uitat spre fluviul de sub pod. Era foarte, foarte departe. Însă avea o culoare albastră încântătoare și, dacă trebuia, reprezenta o modalitate mai plăcută de a muri decât pe planșeele însângerate ale Marelui Pod. Nu avea nimic de pierdut. Vor sări de pe pod.

Vântul șuiera prin năvoade și cabluri. Peter Lake a aruncat o ultimă privire spre oraș, apoi s-a întors spre sud, către mlaștini. Când al doilea val de oameni a pornit spre ei, Athansor a început să facă pași de tigru, dar de data asta spre nord-sud, de-a latul pasajului pietonal îngust al podului. Ei au crezut că Athansor a înnebunit. Încercând să îl ucidă, au tras cu pistoalele. Însă el i-a ignorat. Când a fost pregătit, s-a lăsat în jos pe picioarele din spate. Oamenii lui Pearly s-au oprit, pentru că nu mai văzuseră așa ceva. Athansor s-a arcuit pe valuri vizibile de putere. S-a comprimat, devenind aproape rotund. După aceea, cu un muget, s-a destins într-o mișcare lungă, albă și mătăsoasă și a zburat prin aer, despicând un cablu gros de oțel care îi stătea în cale și depășind cu ușurință năvoadele.

Suspendat preț de o clipă deasupra golfului, Peter Lake s-a așteptat să cadă și ar fi fost mulțumit cu ceea ce aștepta. Însă nu s-a prăbușit. Athansor s-a înălțat și a țâșnit spre exterior, întinzându-se picioarele din față, rănite, în timp ce aerul șuiera pe lângă ei. Calul și călărețul se îndreptau spre zidul alb. Peter Lake s-a uitat peste umăr și a văzut că orașul era mic și tăcut și nu părea mai mare decât un gândăcel. Când au pătruns în zidul de nori, lumea a devenit o furtună de ceață albă și agitată, care urla și țipa ca un cor de voci ascuțite și chinuite.

Au zburat ore în șir. Era din ce în ce mai greu de respirat, iar lui Peter Lake îi venea tot mai greu să se țină în șa. Pe măsură ce viteza lui Athansor creștea, norii care treceau pe lângă ei s-au albit devenind niște pete fugare. Peter Lake s-a gândit la oraș. Un adăpost absolut, acum i se părea un loc atrăgător, chiar dacă

uneori se dovedise atât de dur. Acum, când era orbit de ninsoare, în fața ochilor i-au apărut imagini strălucitoare și a tânjit după culoarea, moliciunea și lustrul orașului care era o insulă în timp.

În cele din urmă, Athansor a străpuns plafonul norilor. Au ajuns într-un eter întunecat și lipsit de aer. Peter Lake a văzut ceea ce descrisese Beverly și a fost mai impresionat decât ar fi crezut că era posibil. Nu putea respira și și-a dat seama că dacă rămânea călare va muri. De aceea l-a atins ușor pe Athansor și s-a aruncat din șa, căzând pe câmpul de nori. Atunci a văzut pentru ultima oară lumea limpede din înalt, iar căderea lui a devenit neclară, rostogolitoare și în afara timpului. În nori existau lacuri care dădeau spre mare și tot acolo existau coloane mai adânci și mai lungi care se arcuiau prin aerul albit. A tot căzut și nu mai avea voință. Brațele și picioarele i se mișcau încet. Gâtul era la fel de moale ca al unui nou-născut.

Peter Lake s-a rostogolit prin lumea de alb. Iar apoi, uitat cu totul, a dispărut adânc în furia ei infinită.

II.

PATRU PORȚI SPRE ORAȘ

PATRU PORȚI SPRE ORAȘ

Fiecare oraș are porțile sale, care nu trebuie neapărat să fie din piatră. Și nu e nevoie nici de soldați lângă ele sau de oameni care să vegheze în fața lor. La început, când orașele erau giuvaeruri într-o lume misterioasă și întunecată, ele tindeau să aibă o formă circulară și în jurul lor se ridicau ziduri de protecție. Ca să pătrunzi în ele trebuia să treci de porți, iar recompensa era adăpostul față de copleșitoarele păduri și mări și față de întinderile nemiloase și istovitoare de verde, alb și albastru – sălbatic și liber –, care se opreau la poalele zidurilor orașului.

Cu timpul, meterezele au devenit mai înalte, iar porțile mai masive, până când au dispărut pur și simplu și au fost înlocuite de bariere, mai subtile decât piatra, care încingeau tot orașul ca o coroană și mențineau spiritul lui înăuntru. Unii susțin că barierele nu există și le vorbesc de rău. Deși ei pot străpunge noile ziduri fără niciun efort, spiritele lor (despre care ei susțin că nu există) nu pot trece și sunt abandonate ca niște orfani la periferie.

Ca să ajungi nevătămat într-un oraș trebuie să treci printr-una dintre noile porți. Ele sunt mult mai greu de găsit decât predecesoarele lor solide, căci sunt încercări, mecanisme, dispozitive și aplicații ale justiției. Exista cândva o hartă, dispărută de mult, una a vechilor table pe care animale colorate

dorm sau par furioase. Cei care au văzut-o au spus că în iluminările ei existau siluete și simboluri ale porților. Poarta de răsărit era aceea a acceptării și responsabilității, poarta de sud era cea a dorinței de a explora, poarta de apus era aceea a dăruirii față de frumusețe și cea de miazănoapte, a iubirii altruiste. Însă ei nu au fost crezuți. S-a spus că un oraș cu astfel de căi de intrare nu poate exista, pentru că lumea ar fi prea frumoasă. Cei care hotărăsc în astfel de probleme au decis că aceia care văzuseră harta doar și-o imaginaseră. Iar totul a fost dat uitării, ignorat și tratat ca și cum ar fi fost un vis. Desigur, asta i-a dat libertatea de a trăi veșnic.

LAKE OF THE COHEERIES

Hudson de sus se deosebea de New York și de ținuturile lui întinse așa cum China se deosebea de Italia, și ar fi fost nevoie de un Marco Polo ca să le prezinte unul altuia. Dacă Hudson putea fi asemuit cu un șarpe, atunci orașul era capul lui, în care se aflau simțurile, expresiile, creierul și colții. Partea superioară a fluviului era mai puternică, mai calmă, gâtul musculos și corpul neted și alungit. Acest șarpe nu avea clopoței. Albany încerca uneori să scoată sunete amenințătoare, dar nu reușea să emită un sunet care să se audă.

În primul rând, peisajul din Hudson era unul al iubirii. Pentru a ajunge la el pe mare, trebuia să ai un șir de nunți glorioase, traversând benzile sclipitoare care erau podurile înalte. Apoi pătrundeai în golfurile cu forme feminine, încăpătoare și liniștite, ale căror maluri erau desfăcute la fel de larg și de încrezător ca o pereche de picioare lungi. Ele promiteau o infinitate de răsucituri plăcute. Existau văi întregi pe afluenți, fiecare cu mii de grădini bine îngrijite. Orașele aflate de-a lungul malurilor erau subsumate deplin în dăruirea lor față de o priveliște măreață, ori în amintirea unei porțiuni a unui secol în care s-au bucurat de o perioadă senină, aparent nesfârșită. Existau opere vechi, mari domenii, pivnițe ascunse și îngrădituri de primăvară,

biserici cenușii înălțate de olandezi, cheiuri ce se întindeau cale de aproape doi kilometri în fluviu și în unele zile era doldora de zeci de sturioni, fiecare de câte aproape două sute de kilograme și plesnind de atâtea icre. Patinajul era inegalabil, poate numai Olanda să-l fi întrecut, pentru că olandezii de la începuturi construiseră câteva sute de kilometri de canale prin sălbăticie, prin mlaștini, câmpuri și sate, pe care un patinator putea aluneca în solitudine sub lumina lunii o întreagă noapte de iarnă și să creadă că ieșise doar de zece minute. Deseori, băieți sau fete se întorceau acasă în vacarmul dimineții, după o noapte de fugărit luna, pentru că se îndrăgostiseră.

Pe Hudson, îndrăgostirea era un fenomen măreț și complicat. Câteodată era ridicol și înduioșător: adică, se puteau vedea adolescenți prinși dureros în capcanele plăcute în care ei săreau de bunăvoie. Umblau prin oraș suspinând și vorbind singuri. „Te iubesc", îi spuneau ei iubitului imaginar, deși altora li se părea că ei vorbeau cu o lopată de zăpadă sau cu o ladă cu ouă. Valea părea acționată de iubire. Însă, din fericire, comerțul și agricultura erau bine dezvoltate, iar anotimpurile erau vii și rodnice (gheață și zăhăr de arțar iarna; fructe de mare și flori primăvara; legume, cereale și fructe vara; totul la recolta de toamnă; și cherestea, minerale, produse obținute din balene, carne de vită, de oaie, lână și produse manufacturate tot anul), căci, dacă n-ar fi existat ele, ar fi fost haos.

Pe Hudson era întotdeauna prilejul de a fi educat profund sufletește. Frumusețea peisajului făcea restul, împreună cu magia lunii, golfurile fierbinți, pline de papură, gheața argintie și sclipitoare, zilele de vară sau cele de ninsoare, cufundate într-un ocean de aer albastru și limpede, câmpii nesfârșite, vântul din Canada și marele oraș de la sud.

Apa din Lake of the Coheeries era verde și albastră ca apa unui lac glacial, rotund și opalescent. Peștii care populau lacul erau numeroși, activi și argintii (ridicându-se deasupra pânzei

apei ca niște săbii sclipitoare) și zburau dintr-un loc în altul într-o baie spectrală de credință arzătoare și nestrămutată. Apa era furioasă și brutală în timpul furtunilor, iar cel care bea din ea simțea o înviorare și o binecuvântare. Câteodată, nu chiar la miezul iernii, dar oricum în fiecare an, Lake of the Coheeries îi surprindea pe toți înghețând cu totul în cursul unei nopți. Cel târziu în a doua săptămână din decembrie, după cină, locuitorii din orașul Lake of the Coheeries stăteau lângă focuri și priveau spre bezna din jurul grinzilor casei cum vânturile canadiene dădeau năvală dinspre nord și le atacau așezarea. Acele vânturi se născuseră și crescuseră în Arctica și deprinseseră cum să se poarte în drumul lor spre sud, în Montreal – ori cel puțin așa se spunea, căci oamenii din Lake of the Coheeries nu aveau cine știe ce respect pentru manierele și obiceiurile din Montreal. Vânturile smulgeau țigle, rupeau crengi și doborau hornurile nelegate cu sârmă. Când apăreau, toată lumea știa că începuse iarna și că va trece mult timp până când primăvara avea să tulbure apa lacului din pricina pâraielor ce porneau din câmpurile care începeau să respire.

Însă într-o iarnă vânturile au fost mai aspre și mai reci decât oricând. Noaptea, oamenii au văzut păsări izbite de stânci și copaci, copii plângând și lumânări pâlpâind. Doamna Gamely, fiica ei Virginia și Martin, bebelușul Virginiei, stăteau în căsuța lor și își imaginau iadul de pe lac. Auzeau valurile uriașe spărgându-se de smocurile moi, ca niște peruci, unde câmpiile întâlneau apa. Doamna Gamely povestea că în mijlocul lacului valurile se făceau atât de mari, încât alcătuiau castele uriașe și înspumate, iar toți monștrii mari din adâncuri, inclusiv Donamoula, erau smulși și răsuciți ca niște rădăcini pe un câmp proaspăt arat.

– Șșș! a spus ea și a ascultat puțin în tăcere. Îi auziți țipând când se rostogolesc. Sărmanele creaturi! Deși sunt o încrucișare între păianjeni aduși de mare, șerpi zvârcolindu-se și cele

mai ascuțite cuțite, deși ochii mari și deschiși nu au gene și se holbează la tine ca niște cerșetori sașii și deși dinții lor sunt o pădure de brice osoase, tot e trist să-i auzi plângând așa.

Virginia s-a concentrat asupra întunericului, ascultând țipetele creaturilor mării care erau vânturate ca o salată în mijlocul lacului. Ea n-auzea decât vântul. Doamna Gamely și-a rostogolit ochii minusculi și a ridicat un deget în aer.

– Sst, a făcut ea și a tras cu urechea. Uite! Îi auzi?

– Nu! a insistat Virginia. Aud doar vântul.

– Dar n-auzi și creaturile?

– Nu, mamă, doar vântul.

– Pun rămășag că micuțul le aude, a spus doamna Gamely, referindu-se la bebelușul care dormea dus, înfofolit în scutece groase. Creaturile *există*, a continuat ea. Le-am văzut. Când eram mică, pe latura de nord a lacului (cu mult înainte de a mă căsători cu Theodore), le vedeam mereu. Sigur, asta s-a întâmplat demult. Umblau în bancuri, ca peștii, și veneau la mal în apropierea casei, ca niște câini îmblânziți. Câteodată săreau peste debarcader și scufundau câte o ambarcațiune cu vâsle. Eu și sora mea stăteam deseori pe dig și îi hrăneam cu plăcintă. Erau morți după plăcintă. Donamoula, care era lung de șaizeci de metri și gros de cincisprezece metri, se dădea în vânt după plăcinta cu cireșe. Noi aruncam bucăți de plăcintă în aer, iar el le prindea cu limba, lungă de doisprezece metri. Într-o zi, tata a socotit că joaca asta era prea primejdioasă și nu ne-a mai lăsat. După aceea Donamoula n-a mai venit la mal. Mă întreb dacă mă mai ține minte, a spus ea încruntându-se.

Stârnită mereu de ideile neortodoxe ale mamei ei, Virginia s-a gândit cum să-i răspundă la întrebare. S-a uitat la mama ei, încântată și uimită de inteligența robustă, șireată, ce se citea pe fața bătrânei, de silueta ei masivă, care nu era nici grasă, nici înaltă, nici groasă, de mâinile mari și puternice, de rochia fără formă, din catifea și muselină, care avea o platcă verde, de ochii

ei mici și dulci așezați foarte aproape unul de celălalt, pe o față luminoasă și bucălată, deasupra căreia se înălța o căpiță de păr cărunt și moale, și de cocoșul ei alb (cu creasta de un roșu-mandarin) pe care îl ținea în brațe, mângâindu-l când și când.

– Dacă Jack ar pleca pentru cincizeci de ani – Jack era cocoșul, născut la Quebec și care la origini se numise Jacques –, oare m-ar recunoaște când s-ar întoarce? a întrebat Virginia.

– Cocoșii nu trăiesc cincizeci de ani, Virginia. Și, pe de altă parte, dacă s-ar întoarce în Canada, probabil că nu ar mai veni înapoi niciodată. Acolo oamenii vorbesc franțuzește și niciodată nu pot face ceva cum trebuie. L-ar găti probabil sau l-ar folosi ca matriță pentru o giruetă.

– Ei, să zicem totuși că ar putea pleca vreme de cincizeci de ani și apoi s-ar întoarce.

– Bine. Dar unde s-ar duce?

– În Peru.

– De ce tocmai Peru?

Asemenea conversații, în care vorbeau câte-n lună și în stele, le răpeau câteodată o bună parte din noapte. Doamna Gamely nu învățase să scrie sau să citească și o folosea pe fiica ei pe post de scrib și de căutătoare prin enciclopedii, punându-i o mie de întrebări despre tot ce descoperea. Capacitatea organizatorică a bătrânei era miraculos de aleatorie, la fel de bogată și de lipsită de logică precum ramurile unui pom fructifer în floare. Era în stare să discute cu ușurință o sută cincizeci de subiecte într-o oră și jumătate, iar Virginia ajungea să fie impresionată și iluminată de ceea ce părea un plan perfect și asiduu.

Deși era analfabetă după orice standarde, doamna Gamely cunoștea multe cuvinte. Nimeni nu știa cum le învățase, dar sigur le știa. Virginia socotea că oamenii de pe malul nordic al lacului, obișnuiți cu diferite dialecte ale limbii engleze care erau și fragile, și precise, făcuseră din limbajul lor o unealtă cu care să grădinărească un peisaj perfect. Cei care trăiesc izolați în mici așezări nu

cunosc probabil complexitățile obișnuite marilor orașe, însă inimile lor sunt bogate și de aceea cuvintele sunt generate și păstrate. Vocabularul doamnei Gamely era uriaș. Cunoștea cuvinte de care nu auzise nimeni și folosea zilnic unele moarte sau neîntrebuințate sute de ani. Virginia le căuta în dicționarul Oxford și descoperea (aproape fără excepție), că modul în care le folosea doamna Gamely era de o precizie fără cusur. De exemplu, vorbea despre o anume rasă de câini – *terier*. Zonele din apropiere de Quebec le numea *mlaștini*. Vorbea despre *diclesiumi*, *liripopi*, *raparei*, *gadswaini*, *bronstopi*, *caroteli*, *opuntii* și *sougi*. Putea să descrie ceva drept *patibular*, *fremătător*, *fariseic*, *Roxburghe* sau *glockamoid*, iar cuvinte precum *gangrenat*, *vin denaturat*, *endosmic*, *mag*, *palmerină*, *thos*, *vitulină*, *Turonian*, *galingale*, *comprodor*, *nox*, *gaskin*, *secotină*, *ogdoad* și *pintulari* îi curgeau de pe buze într-o saltarelă[1] pieriană[2]. Dicționarul lor era jerpelit fiindcă Victoria își petrecea mult prea multe ori pe zi răsfoindu-l în grabă, deși, când doamna Gamely se înfuria, nici zece persoane nu ar fi fost în stare să țină pasul cu ea, iar șase lingo-lingviști s-ar fi prăbușit, răpuși de hipertensiune.

– Mamă, de unde ai învățat cuvintele astea? întreba Virginia.

Doamna Gamely ridica din umeri.

– Am fost crescuți cu ele, așa cred.

Nu vorbea întotdeauna neintelegibil. De fapt, câteodată avea și luni întregi în care era legată ferm de o matrice demnă și puternică de derivative anglo-saxone. Atunci Virginia respira ușurată, iar cocoșul era atât de fericit, încât, dacă ar fi fost găină, ar fi făcut și trei ouă pe zi. Ori era puicuță? Cine să știe? Problema era că el se credea motan.

---

[1] Dans vioi practicat în Italia secolului al XIV-lea, din care s-au păstrat muzica, dar nu și mișcările (n. tr.).

[2] Cuvânt derivat din *Pieria*, numele unei provincii din Macedonia antică (n. tr.).

Vântul s-a înteţit, nivelând căpiţe de fân, punând hambare la pământ, împingând apele lacului spre câmpuri. Doamna Gamely şi Virginia au auzit clinchetul feroce a milioane de fragmente de gheaţă frecându-se şi ciocnindu-se unele de altele pe valuri, răsunând ca sufletele pierdute ale tuturor insectelor care trăiseră vreodată. Casa gemea şi se legăna, dar fusese construită pentru a rezista furtunilor şi era opera lui Theodore Gamely, care, înainte de a fi ucis, dorise să-şi pună la adăpost soţia şi fiica, orice i s-ar fi întâmplat lui. Acum tânăra lui soaţă era o bătrână, fiica trecuse de treizeci de ani şi stătuseră singure în casă tot timpul, mai puţin în perioada în care Virginia plecase să se mărite cu un canadian de origine franceză, Boissy d'Anglas. Se întorsese acasă peste trei ani, cu un fiu nou-născut.

– Crezi că o să cadă casa peste noi? a întrebat doamna Gamely.

– Nu, nu cred, a răspuns Virginia.

– N-am mai pomenit să bată vântul atât de tare. Iarna care vine are să fie foarte grea.

– Întotdeauna e grea.

– Dar de data asta frigul are să frângă spinarea pământului, a spus mama ei. Animalele vor muri. Hrana se va termina. Oamenii se vor îmbolnăvi.

După cum se auzea vântul, asemenea prevestiri păreau teribil de exacte. În realitate, ori de câte ori vorbea cu un aer solemn, doamna Gamely avea dreptate. Fie că prevestirile ei aveau să se adeverească, fie că nu, în noaptea aia vântul a atins 320 de kilometri pe oră, iar temperatura aerului neclintit era de minus 20 de grade Celsius.

După o rafală groaznică, doamna Gamely s-a ridicat şi a început să meargă în cerc prin mijlocul încăperii. Lemnul ardea fierbinte şi strălucitor în sobă. Cu faţa întoarsă către tavan, a dat roată mesei de bucătărie. Plafonul era de un violet rotitor, în vreme ce pereţii şi podelele deveniseră roz, crem şi galben, toate

culori calde. Acoperișul s-a zguduit. Jack a sărit în brațele doamnei Gamely, iar ea l-a ținut ca pe un motan.

– Mamă, ninge? a întrebat Virginia, ca și cum ar fi fost încă o copilă.

– Nu pe un asemenea vânt, i-a răspuns doamna Gamely.

A mai aruncat câteva lemne în sobă și s-a dus într-un colț ca să-și ia pușca de vânătoare cu două țevi. Într-o asemenea noapte, zicea ea, legămintele se desfac, închisorile se deschid, lunatecii sar calul, animalele o iau razna, iar monștrii din lac ar putea încerca să pătrundă în casă.

Au rămas acolo toată noaptea, fără a se mai deranja să meargă la culcare. Deși Crăciunul era peste câteva săptămâni, senzația era că se aflau în Ajun, astfel că Virginia se legăna înainte și înapoi cu copilul în brațe, visând și aducându-și aminte. Casa lor avea provizii de lemne pentru două ierni, iar cămara era ticsită până în tavan cu carne afumată, păsări și roți de cașcaval, legume și carne uscată de vită, saci de orez, făină și cartofi, conserve, compoturi, vin din partea locului și lucruri de care cele două femei aveau nevoie pentru marea lor iscusință la gătit. Rafturile erau înțesate de cărți dificile, care puteau devasta sau puteau face un suflet să renască și care, când terminai de citit, aveau un efect ca o lovitură de copită dată de un catâr. Pe paturi, nefolosite în acea noapte, se găseau pilote din puf de gâscă, ușoare ca frișca bătută și groase de aproape un metru. Virginia traversase perioade grele în câteva rânduri și fără îndoială că avea să mai întâmpine altele. Însă acum se afla acasă, într-un golf de calm și era plăcut să viseze.

Canada: chiar și numele în sine era la fel de plat și rece ca un câmp acoperit de zăpadă. Virginiei și lui Boissy d'Anglas le-au trebuit două zile de mers cu sania lui pentru a ajunge în Munții Laurentian și ce plăcut a fost să urmărească luna crescând la orizont, printre copacii încărcați de zăpadă! Anii petrecuți de

ea în Canada erau greu de memorat, însă amintirea călătoriei până acolo rămăsese limpede și era tot ce avea nevoie.

Au pornit într-o după-amiază, când soarele era scăzut și auriu. În ziua aceea, zăpada fusese mai caldă decât aerul și radiase o lumină gălbuie, precum cea a serii proiectată pe un zid din cărămidă. Doi cai, unul cafeniu, celălalt aproape roșcat, îi duseră în trap spre nord, în sălbăticie, ritm pe care l-ar fi putut menține o veșnicie și chiar l-au păstrat până adânc în noapte – prin care au călătorit de parcă ar fi fost zi, grație luminii orbitoare a lunii, reflectată de zăpadă.

Cailor le plăcea drumul neatins din fața lor și goneau peste câmpii deschise și printre pâlcuri de pini ca și cum ar fi fost la curse. Boissy d'Anglas și tânăra femeie pe care el aproape că o răpise păreau posedați. Fețele parcă le luaseră foc, iar ochii le scânteiau. Clipă de clipă, umbrele se transformau în munți sau crânguri când se apropiau de ele și puteau vedea semnele iernii pe stânci și frunze. Lacuri și torente săltărețe apăreau și dispăreau de o parte și de alta a drumului. Iar când urcau dealuri și serpentine, peisajul părea să se rostogolească precum valurile unui ocean. Luna rece și perfect rotundă era strălucitoare ca gheața. Caii erau atât de fericiți să alerge pe sub auroră, încât ar fi fost în stare să parcurgă tot drumul până în Canada fără să se oprească. Însă au făcut o oprire când au ajuns la marginea unui lac înghețat care se întindea spre nord ca o autostradă, printre șiruri de dealuri și munți zimțați, împodobiți cu un argintiu sclipitor.

– Nu știu dacă ar trebui să facem tabără aici și să pornim din nou mâine, ori să mânăm caii până se vor prăbuși de osteneală. Drumul ăsta îl urmăm trei sute douăzeci de kilometri. Dacă pornim la drum în mai puțin de o oră, vor prefera să moară decât să nu ajungă la destinație.

– Poți dormi? a întrebat Virginia, sugerând că ea nu era în stare. Caii ar putea dormi, ce crezi?

– Nu cred, a spus el și a tras de hățuri și, imediat ce sania a ajuns cu un bufnet pe gheața acoperită de zăpadă a lacului, caii au pornit mai departe.

Au traversat fluvii, căi ferate și șosele; au trecut pe lângă așezări iluminate și mori care gemeau; au pătruns în păduri reci, cu copaci înalți, luminându-și drumul cu felinare când luna era ascunsă de coroanele copacilor. Virginia nu-și dădea seama dacă se afla pe sanie, gonind printr-o pădure de pini, întunecată și înghețată și visând propriul cămin, sau dacă era acasă, lângă foc, visând cum fusese cândva acaparată cu totul de duduitul înfundat al copitelor cailor pe zăpadă.

Dimineața a sosit pentru doamna Gamely și Virginia așa cum vine pentru un copil bolnav și febril – încet, supraîncălzită și stătută. Doamna Gamely a deschis brusc ușa și s-a uitat afară. Când un val de aer proaspăt a pătruns pentru a răcori camera, ea a zis:

– Niciun fulg de zăpadă nu a căzut pe vântul ăla. La ce-a folosit? Ne-a furat căldura și ne-a silit să ardem o groază de lemne.

– Dar lacul cum e? a întrebat Virginia.

– Lacul?

– A înghețat?

Doamna Gamely a ridicat din umeri. Virginia s-a ridicat și a îmbrăcat o jachetă matlasată. A pus copilul într-un cocon din același material și au coborât spre lac. Încă înainte de a coti pe după casă, și-au dat seama că lacul înghețase, pentru că nu se auzea freamătul valurilor spărgându-se, iar vântul sufla constant și strident, în loc să fie împărțit într-o sută de sunete diferite, precum cântecul păsărilor, atunci când lovea coamele albe de spumă ale talazurilor.

Lacul înghețase într-o singură noapte, ceea ce însemna că va urma o iarnă aspră. Se putea anticipa cât de grea va fi după netezimea gheții. Cu cât mai fină era, cu atât mai dificile aveau să fie lunile următoare, deși – în zilele dinaintea ninsorii

– plimbările cu sănii cu pânze nu vor avea asemănare pe pământ. Doamna Gamely mai văzuse lacul în acea stare de netezime, dar niciodată așa.

Se întindea până departe, aproape râzând de propria-i perfecțiune. Nu se vedea nicio unduire, dungă sau bulă de aer. Îngrozitorul vânt și meterezele din spumă fuseseră izgonite și nivelate de înghețarea rapidă a apei albastre și grele. Niciun fulg de zăpadă nu aluneca pe sticla nesfârșită, care era perfectă precum oglinda unui astronom.

– Probabil că monștrii sunt întemnițați perfect, a spus doamna Gamely.

Apoi a devenit tăcută și a contemplat iarna ce avea să sosească. Gheața era lipsită de aer, netedă și întunecată.

Vreme de două săptămâni, soarele a răsărit și a apus deasupra orașului Lake of the Coheeries, jos și șlefuit, parcă rotind o coamă din fire aurii din alamă. O adiere blândă și constantă s-a deplasat de la apus spre răsărit pe lac, măturând și curățând lună gheața întunecată și fără de prihană, într-o procesiune continuă de țurțuri flecari și de rămurele care fugeau din calea vântului și a soarelui ca rândurile de cântăreți de operă care fug de la scenele lor, veseli și plini de energie, într-o direcție a scenei furată de la torente, valuri și furtuni care jecmănesc pădurile toamna.

Chiar dacă temperatura aerului nu a urcat peste –10 grade Celsius, vremea s-a arătat blândă, căci vântul era slab, iar cerul, lipsit de nori. Cum puțurile au înghețat și lumea lor a ajuns aproape neclintită, locuitorii orașului au ieșit pe gheață, ridicând parcă un baraj din tarabe la care-și etalau preocupările lor tipic olandeze, văzând soarele răsărind și apunând, și au conferit satului înfățișarea aparte și populată a unei scene de iarnă flamandă. Probabil că moșteniseră asta. Probabil că memoria istorică adânc întipărită în ei, aidoma culorilor intense cu care era pictat peisajul,

putea fi reînnoită. De-a lungul lacului s-a înălțat un sat olandez. Sănii înaripate goneau de la apus spre răsărit și înapoi, iar pânzele lor voluminoase semănau cu o sută de flori care alunecau pe gheață fără să scoată niciun sunet. În apropiere, se auzea doar sunetul slab făcut de tălpicile de oțel strălucitor care brăzdau luciul în mod magic. De la mică distanță, ele sunau ca un motor cu abur care abia se auzea. Sate miniaturale au apărut pe lac, alcătuite din tarabe de pește așezate în cercuri, cu uși din prelată și cu firicele îmbârligate de fum care se ridicau din burlanele godinelor. Noaptea lumina focurilor din aceste adăposturi se reflecta pe gheață în dungi portocalii și galbene care se terminau cu un vârf ascuțit ca al unui pumnal. Pe patine, băieți și fete dispăreau împreună, trași în depărtarea nesfârșită de o pânză umflată pe care și-o legau de coapse și umeri. După ce călătoreau pe oglinda pustie până când nu mai vedeau malul, împăturau pânza, o întindeau pe gheață și se așezau pe faldurile ei netezite ca să se pipăie și să se sărute, fiind tot timpul cu ochii spre orizont pentru a depista vreo pânză de sanie, ca să nu fie descoperiți de junii mai mici, care porneau cu săniile spre porțiunile pustii tocmai pentru a vedea asemenea lucruri.

Focurile aprinse pe țărm alcătuiau inele în interiorul golfurilor și porturilor ca niște coliere. În fiecare dintre ele se putea găsi ciocolată aburindă sau rom și cidru, dar și vânat frigându-se pe țepușe. Patinatul pe lac, în beznă, un foc de pistol pentru a păstra legătura cu vreun prieten, erau ca o călătorie în spațiu, pentru că existau stele dureros de strălucitoare deasupra și până jos, la orizontul care se odihnea pe lac precum un clopot de sticlă. Stelele se reflectau perfect, deși mai difuz, în oglinda lacului, însă atât de înghețate, încât nu puteau sclipi. Cu multă vreme în urmă, cineva avusese ideea de a folosi tălpici foarte late, pe care să așeze un podium pentru o orchestră sătească, ușoară ca un tort de mireasă, la care să înhame șase cai de plug cu potcoave speciale pentru gheață, ca s-o plimbe noaptea pe

lac. Cu luminile strălucind din cochilie, oamenii încântați dintr-un sat întreg patinau în spatele acelei construcții, în timp ce orchestra Coheeries cânta o piesă fermecată, limpede și încântătoare precum *Ritmul iernii* de A. P. Clarissa. Când au văzut un lanț de flăcări minuscule, portocalii, castelul alb și strălucitor deplasându-se ca prin vis în întuneric (ca o dansatoare care face pași iuți pe sub fuste care îl ascund), fermierii înșiruiți de-a lungul malului șerpuitor al lacului și-au fixat patinele și au coborât țopăind prin câmpurile lor pentru a sări pe gheață și pentru a alerga spre magia care aluneca de-a lungul orizontului. Când s-au apropiat, au rămas uimiți de muzică și de grupurile fantomatice de bărbați, femei și copii care patinau prin întunericul în spatele cochiliei ce adăpostea orchestra. Semănau cu o coadă neaprinsă de cometă. Fetele tinere făceau piruete și alte figuri în ritmul muzicii; alții se mulțumeau să urmeze alaiul.

Acel carnaval consuma multe dintre rezervele de lemn de foc, hrană, provizii și furaje. Era ridicol să procedeze astfel, dar oamenii din Lake of the Coheeries nu puteau ignora vremea perfectă, care îi făcuse să se poarte cu o febrilitate extremă. Erau neglijenți și deșuchiați. Risipindu-și agoniseala pentru relaxarea sufletelor, ei dansau, cântau și blestemau iarna grea care avea să vină, afirmându-și încrederea în natură, urmând cu sfințenie orchestrațiile ei paradoxale. Chiar și doamna Gamely, un monument de conservatorism, a dat cu generozitate din rezervele ei și a participat la pregătirea iresponsabilă a circa douăsprezece ospețe, făcând netemătoare o sută de plăcinte la cuptor. Ea și Virginia au patinat în urma cochiliei orchestrei. Au dansat pe mal în valuri vesele, civilizate și minunate, la care bătrânii contribuiau cu înțelepciunea, dacă nu puteau contribui cu grația, iar tinerii le dădeau ascultare vârstnicilor, care le-au spus în timpul dansului să iubească, să fie răbdători și, mai presus de toate, să aibă încredere. Nimeni nu putea rămâne orb la acea lecție după ce o vedea

pe doamna Gamely, o văduvă asupra căreia anii se abătuseră fără milă, dansând și râzând pe malul înzăpezit sau chiar pe gheață.

Spre mijlocul lunii ianuarie, nimeni nu mai avea suficientă hrană. Toți se chinuiau să supraviețuiască cu ceea ce le mai răsese, sperând că vor putea rezista până în vară (lucru imposibil, de altfel), și toți erau dezastruos de grași și nesănătoși după ce mâncaseră ca neghiobii în luna decembrie.

– Țurțurii au venit să-și facă acasă cuib, a afirmat doamna Gamely, destul de calmă, dar deocamdată nelăsându-se cuprinsă de melancolie. După cum văd eu lucrurile, a spus ea, măsurând cămara cu ochi zburdalnici, mai avem mâncare cât să rezistăm până prin martie. Și ce dacă? În martie e frig. Lamston Tarko și câinele lui au murit în ultima zi de martie, pe treizeci și șapte. Cum o să mâncăm noi? Asta este întrebarea.

– Celelalte sate nu au destulă mâncare cât să ne dea și nouă? a întrebat Virginia.

– Nu. Recoltele lor au fost distruse de grindină. Ale noastre nu, și ne-a mers atât de bine, încât le-am dat și lor ca să supraviețuiască. Nici măcar nu le-am vândut hrană, ci le-am dat-o. Dar acum suntem toți în aceeași barcă. După cum bate vântul iarna, n-o să vină nimeni să ne dea o mână de ajutor. Pe de altă parte, întotdeauna ne-am descurcat singuri. Păcat că Antoine Bonticue nu este aici. El ar găsi o soluție, la fel ca și Theodore.

– Cine a fost Antoine Bonticue?

– A murit înainte să vii tu pe lume. Locuia între Coheeries și ținutul mlăștinos. Era elvețian și umbla într-o șaretă trasă de păianjeni.

– Era elvețian și mergea într-o șaretă trasă de păianjeni? a repetat Virginia.

– Da, a răspuns doamna Gamely. Șaretele astea sunt minunate. Sunt foarte silențioase și nu pot fi folosite pe drumuri aglomerate, pentru că există riscul ca păianjenii să fie striviți. Sunt

cam lente, dar economice, mai ales pentru încărcături reduse. Așa cum îți dai seama după nume, Antoine Bonticue cântărea mai puțin de cincizeci de kilograme. Era un fel de inginer și întindea cabluri și vinciuri dintr-un loc în altul. Evident, instalarea de cabluri este o terapie pentru elvețieni: o parte a teologiei lor. Cum obișnuia el să spună? Aha! „Un arc echilibrat între șiruri de munți/ca de la stăpân la slugă arată/ puterea credinței asediate /în ceva ceva ceva, ceva ceva ceva – ceva care are legătură cu rațele sau curcubeele.“ Theodore ar ști ce să facă. Și noi la fel. La urma urmelor, mai avem până în martie.

Au pregătit cina, tăind o bucată de carne afumată de vită și împrăștiind pe masă un sfert de kilogram de porumb uscat, apoi au ras cașcaval uscat. Piureul făcut din aceste trei ingrediente s-a folosit pentru hrănirea copilului. Restul a devenit un soi de ciorbă din mai multe feluri de pește dintr-o zonă fără ieșire la mare, în care mărarul a adus cu sine un miros amintind de primăvară și apoi s-a presărat ardei roșu iute până când felul pe care l-au gătit a avut suficientă viață în el cât să le atace atunci când l-au devorat. Usturimea a fost satisfăcătoare, dar cele două femei au rămas flămânde. „Ce-o să ne facem în martie?“ s-au întrebat ele.

În noaptea aceea, poate pentru că era a cincea în care se culcau flămânde, răspunsul i-a apărut Virginiei într-un vis care i-a fost servit la fel de elegant și de somptuos ca bucatele de la un hotel, feluri care tronează în interiorul unor domuri arcuite din argint și călătoresc din loc în loc pe cărucioare silențioase.

A visat despre primăvara într-un mare oraș cu piețe cenușii și fumegânde și morminte albite, cu sălcii îndoite și fluvii care își răsuceau pântecele primăvăratice într-un safir decojit de vânt, un oraș care se încolăcea în jurul propriilor biserici și piețe într-o țesătură de străzi ca un coș cu șerpi cuibăriți, un oraș de pălării elegante din mătase și redingote cenușii și răcoroase, cu muzică discretă interpretată pe lumină fulgerătoare

de nori, cu pomi verzi și deliranți, magazine care dădeau spre tuneluri secrete, zile senine și palate de cristal și portrete nesfârșite care apar etern. Acel oraș a căpătat viață și era iubitul ei. L-a acceptat fără nicio reținere, îmbrățișându-l goală și pe nerăsuflate. A transpirat, și-a dat peste cap ochii închiși și a mișcat coapsele înainte și înapoi, în timp ce a copleșit-o cu toate culorile lui năvalnice.

Visul a învățat-o că orașele se aseamănă cu marile animale care mănâncă, dorm, muncesc și iubesc. A învățat-o cum era când ceva atât de masiv și uriaș precum o balenă face dragoste dezlănțuită în oceanul albastru lipsit de atracție gravitațională. Și a mai învățat-o că viitorul ei (știuse dintotdeauna că viitorul sălășluia în ea, așteptând să fie scos la lumină) era în oraș și că își va petrece viața în locul pe care îl văzuse în vis.

Când s-a trezit, încă visa pe jumătate și era încă transpirată după zbuciumul extraordinar, dar a ajuns imediat la concluzia că, dacă ar fi să plece cu copilul, doamna Gamely va avea mai mult decât era nevoie pentru a supraviețui, ba chiar putea ajuta și pe altcineva.

Opoziția de început a doamnei Gamely a fost redusă la tăcere de frumusețile și precizia visului povestit.

– Cu toate că nu am fost niciodată acolo, a spus Victoria, am impresia că am cunoscut destul de bine orașul ca să îl creez.

Spre surprinderea Virginiei, doamna Gamely nu a dus vorba de nereușita ei cu Boissy d'Anglas. În schimb, s-a emoționat ca susținătorul unei cauze pierdute, care vedea la bătrânețe posibilitatea ca acea cauză să reînvie și să izbândească.

S-au îmbrățișat de o mie de ori, ceea ce le-a făcut să plângă de fiecare dată, după care Virginia a plecat. Ultimul lucru pe care i l-a spus doamna Gamely fiicei ei a fost:

– Nu uita, în viața asta încercăm să sfărâmăm timpul și să aducem înapoi morții. Înalță-te, Virginia! Înalță-te și vezi lumea!

Virginia nu și-a dat seama exact ce voise să sugereze mama ei.

Lacul era acoperit de nea când Virginia și copilașul ei au traversat întinderea de gheață într-o troică trasă de cai atât de grei, încât, călcând apăsat pe zăpada așternută peste Lake of the Coheeries, făceau ca gheața groasă să se cutremure. Spre după-amiază au ajuns în munți, urcând și tot urcând, poposind pe terase de unde se vedea o lume de alb și albastru. Când și când câte un șoim de zăpadă se ridica în fundal din camuflajul de câmpuri lucind albe ca niște oase și naviga pe oceanul de aer, lăsându-se într-o parte pe o aripă, mai grațios decât un patinator.

Când s-au apropiat de culmea șirului muntos, au observat efectele vânturilor puternice asupra troienelor acumulate. Rafale continentale puternice țâșneau asupra cornișelor și piscurilor sculptate, spulberând zăpada desprinsă de pe ele. În urma acestor perdele albe, mătăsoase dungi sclipitoare de aur apăreau acolo unde soarele strălucea printre creste. Urletul și șuieratul vânturilor erau atât de puternice, încât clopoțeii troicii abia se auzeau. Vizitiul saniei a oprit pe o movilă rotundă, ca un tort: piscul. Odihnindu-se acolo, au văzut un peisaj de gheață și zăpadă traversat și acoperit de dealuri și culmi de pe care ninsoarea albă zbura iute în văzduh. Caii și-au aplecat capetele și și-au scuturat coamele împodobite de gheață.

– De aici înainte nu veți mai vedea lacul, a spus vizitiul, nevoit să strige cu greu prin fular ca să acopere zgomotul rafalelor de aer montan. Veți vedea numai spre răsărit și curând se va arăta Hudsonul. Aruncați o ultimă privire, pentru că de-acum ne vom îndrepta spre altceva.

Drumul nu trecea prin câmpii și nici pe culmi cu priveliști frumoase, ci pătrundea tot mai adânc într-o pădure neatinsă, între faleze de piatră înalte de trei sute de metri, defileuri acoperite de gheață, unde căderile de apă și torentele izbeau ca baroasele și acopereau stejari înalți de treizeci de metri cu stropi înghețați. Au alunecat pe drumuri slab luminate, țâșnind printre familii speriate de ciute care aveau un aer de nevinovăție jignită

și pe care le-au făcut să se retragă cu cozile lor albe în pădure, ducându-și cu sine coarnele solide, lungi de un metru și optzeci, ca pe niște securi de război cu care doborau tufișuri bogate, însângerându-le de fructe roșii. Au mers prin coridoare boltite de culoarea mahonului, alcătuite din copaci și zăpadă, iar caii se deplasau în salturi, înghițind spațiul din fața lor și comprimând fără niciun efort aerul din tunelurile de zăpadă rece. Virginia își ținea copilașul aproape de trup, sub palton. Numele lui era, cel puțin pentru moment, Martin d'Anglas, ceea ce părea potrivit pentru un spadasin care se legăna pe frânghii ori un legionar și mult mai puțin pentru un mic triton înfășurat strâns în albastru. Gura și nasul lui ieșeau dintr-o căciuliță din cașmir de culoare bleumarin și reacționa la aerul rece ca un cățel. Virginia și-a dat capul pe spate ca să caute șoimi și vulturi și a rămas surprinsă de numărul mare de păsări pe care le-a văzut cocoțate în cuiburi gotice, așezate în vârful copacilor. Păsările priveau nepăsătoare trecerea troicii prin dreptul lor.

– Uită-te la vulturii ăia din copaci, uite ce demni sunt! i-a spus ea vizitiului. Dacă n-ar arăta ca și cum ar fi făcuți din porțelan și aur, aș putea să jur că sunt judecători pensionați de la Curtea Supremă.

O pantă lungă și oarecum lină i-a dus apoi spre malul fluviului și au coborât-o abia spre amurg, ajungând la un han de lângă Hudson. În curte, porcii se ghemuiau unul lângă altul, cântându-i hangiului să îi lase în cocinile lor pentru a-și petrece noaptea. Brioșe de fum de un alb pur ieșeau din horn. Virginia și Martin (ea începuse deja să îi pronunțe numele în varianta englezească) vor rămâne până dimineață, când un spărgător de gheață care putea lua șase pasageri și bagajele lor îi va duce în aval până la șenalul rămas navigabil, de unde vor pleca spre sud cu un alt vapor. La miezul nopții, soția hangiului – o femeie cu obrajii mai roșii decât urticaria care apărea uneori pe fesele minuscule ale lui Martin – a bătut la ușa ei. Virginia a aprins lumina. Nu se simțea

prea bine după o cină luxuriantă, compusă din cotlet de miel, pâine din mălai și salată de păpădii. Lumina o orbea și, drept răspuns la razele ei, Martin a început să lovească tare cu picioarele și mâinile lui mici, ca niște arcuri.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

– Scuză-mă că te-am trezit, scumpo, a spus soția hangiului cu un glas care trăise mulți ani într-un vas cu jeleu de mentă, dar domnul Fteley a primit un telefon de la Oscawana. Spărgătorul de gheață nu merge, e ceva legat de troienele de zăpadă, deci mâine va trebui să te duci pe patine până acolo, la prima oră. Cuterul va aștepta până la amiază. Dacă pleci la ora opt, ajungi acolo la vreme. Domnul Fteley o să tragă o sanie cu bagajele.

– Am înțeles, a spus Virginia. Cât de departe este Oscawana?

– Sunt treizeci și șase de kilometri, i-a răspuns doamna Fteley, iar vântul o să bată din spate.

– Aha, a spus Virginia, și doamna Fteley a dispărut.

A stins lumina și apoi, în cinci minute a adormit. A visat că patina și (cum se întâmpla deseori) în dimineața următoare a constatat că a repetat exact ceea ce își imaginase.

Ore în șir a patinat aproape în transă, pe un drum alb din gheață care mergea printre munți. Era una dintre acele femei cu picioare care le ajungeau tuturor celorlalți la umeri. Ar fi fost cu neputință să fie întemnițată, fiindcă, oricât de departe ar fi fost atârnată cheia, ea tot ar fi reușit să prindă inelul cu un deget de la un picior și s-o recupereze cu o mișcare sinuoasă a coapsei și a pulpei piciorului. De aceea, firește că era o patinatoare foarte rapidă. O voltă lungă o ajuta să se deplaseze aproape patruzeci de metri: și putea face asta ore în șir. Avea înălțimea de doar un metru și șaptezeci și opt, dar silueta ei era perfectă. Aveau un păr negru ce bătea în albăstrui, la fel de lucios ca blana groasă a unei foci sănătoase. Avea un zâmbet perfect conturat, moale, ispititor și plin de forță, datorită dinților albi. Nu era la

fel de atrăgătoare în fotografii precum era în carne și oase, pentru că frumusețea îi izvora direct din suflet și dovedea că trăsăturile fizice contează puțin dacă nu sunt iluminate din interior. Și nu era frumoasă în sens timid. Când era severă, arăta severă. Când se înfuria, arăta furioasă.

Cu Martin înfășat și așezat în spinarea ei, Virginia a patinat în aval, urmând meandrele fluviului și stând cu ochii asupra liniilor malurilor și gheții. Din când în când se oprea și-l așeza în fața ei, îngenunchind pentru a vedea cum se simte. El era atât de bine învelit în haine, încât dormea de parcă s-ar fi aflat acasă, într-un leagăn. După aceea, îl punea din nou în spinare și își continua drumul, cu o forță sporită. Deși vântul bătea din spate, ea mergea suficient de repede, astfel că părul îi era împins de pe față.

În spatele ei, cam la doi kilometri depărtare, venea domnul Fteley, hangiul, care trăgea o sanie ușoară. Au călătorit în tăcere prin dreptul unor așezări adormite, în care erau case din cărămidă roșie și lemn netratat. La un cot al fluviului, în apropiere de Insula Constitution, Virginia a văzut o ghețărie în care a hotărât să se odihnească și să scape de vânt. Patinând cu viteză maximă, s-a întors pentru a se opri exact în fața docului, iar lamele argintii ale patinelor ei au dat naștere unui evantai de cristale proaspăt desprinse din gheață, care au rămas câteva clipe strălucind în aer. În spatele clădirii era o intrare pentru bărci și sănii, prin care ea a alunecat în interiorul întunecat, alungând de acolo o duzină de vrăbii speriate. Era plin de paie și blocuri tăiate din gheață, alcătuind ziduri sticloase care ajungeau până la grinzile acoperișului. Departe de vânt s-a simțit mai bine, iar chipul îi radia după atâta efort. L-a dat jos pe Martin din spinare și l-a desfășat puțin. Era treaz și vesel și parcă încântat de o glumă minunată. Probabil că era fericit să-și vadă mama în întuneric, fața ei îmbujorată și rece ocupând centrul planului de lumină simetrică pătrunzând prin crăpăturile din ziduri. Sângele

care îi curgea prin vene pulsa luciditate și seninătate, într-un ritm slab, ce adusese buna dispoziție a copilașului și îl făcuse probabil să zâmbească. În timp ce l-a hrănit, și-a ascultat propriul sânge pulsând și și-a lăsat capul pe spate pentru a privi în întuneric, unde, dincolo de blocurile de gheață, trăiau păsări.

Demult, în cea mai aspră iarnă pe care o trăiseră cei din Coheeries (până la cea de acum), fermierii tăiaseră blocuri de gheață din Lake of the Coheeries și umpluseră o ghețărie de pe mal, nu departe de locuința familiei Gamely. Fusese atât de multă gheață, încât ea a rămas dedesubtul blocurilor nou tăiate în anii următori, vreme de jumătate de secol. Apoi ghețăria s-a vândut unui om care voia să facă acolo o tipografie și nimeni nu a mai depus gheață în locul acela. Curând s-a ajuns la vechea gheață și, într-o vară, când avea șase sau șapte ani, Virginia se juca în apropierea blocurilor recent descoperite după cincizeci de ani. Căldura neiertătoare care o îndemnase să intre în ghețărie topea cărămizile vechi de gheață și dădeau naștere unor pârâișe de apă dulce. Virginia a crezut că era singură acolo. Și-a lipit palmele de o lespede care se topea și era plină de bule împietrite și a lins-o. Doamna Gamely o avertizase să stea departe de ghețărie, căci ascundea primejdii îngrozitoare.

– Donamoula vine la ghețărie când se lasă noaptea, povestise doamna Gamely, ca să mănânce blocuri de gheață și să lingă sare. Dacă te va vedea acolo, ar putea crede că tu ești un aperitiv, i-a zis ea fetiței care o asculta vrăjită. Să nu te apropii de ghețărie!

Deși se temea de Donamoula, Virginia voise totuși să îl vadă și poate chiar să traverseze lacul călare pe el, ca o torpilă. După modul în care îl descrisese doamna Gamely, era aproape sigur că, deși mânca fetițe, o făcea doar din greșeală. În orice caz, ea s-a mișcat cu rigiditatea aparte a copiilor care își imaginează că sunt observați de monștri marini sau de lucruri care trăiesc noaptea sub pat și din când în când arunca priviri spre lac, să vadă dacă sosise Donamoula.

Însă, când uitase cu desăvârșire de Donamoula, a auzit brusc un plescăit zdravăn, umed și ciudat. Nu s-a mișcat și n-ar fi putut să se miște nici pentru toate afinele din Adirondacks. Încă o dată, același plescăit ca de pește, căruia i-a răspuns în aerul rece și misterios un alt plescăit, mai grav. Amețită de spaimă, Virginia a întors puțin capul. Nici picior de Donamoula. A privit în jur, convinsă că limba de doisprezece metri, care putea prinde o plăcintă cu cireșe așa cum un triton iute prinde un gândac bloime, se va înfășura în jurul ei. Nu a văzut nici un Donamoula, și totuși sunetele au continuat să se audă – plosc, pleosc, plici, plac, fâș, plosc!

Pe măsură ce teama a scăzut, și-a dat seama că zgomotul venea din vârful piramidei de gheață. S-a cățărat până acolo, după care a simțit că i-au amorțit palmele și genunchii. Pe culme, aproape de locul cel mai cald de sub streșini, nu departe de o rază de soare de vară care trecuse printr-o scândură putredă, proiectându-se în jos ca un fascicul îngust și galben, se afla un mic lac, născut din gheața veche de cincizeci de ani care se topise. În acest lac se zbenguiau două scrumbii uriașe, care înghețaseră cu mulți ani înainte ca Virginia să se nască, iar acum renăscuseră și își mișcau cozile vioaie în semn de protest și bucurie. Erau argintii cu auriu, iar ochii lor arătau ca niște curcubee bătrâne și înțelepte.

Virginia și-a adus aminte de plăcerea imensă și nepereche pe care o simțise când luase cele două scrumbii de cozile mișcătoare și solzoase, coborâse cu ele de pe piramidă ca să le poată arunca, în cel mai frumos moment aerian al vieții lor, drept în lac, unde ele au dispărut imediat în apa întunecată – probabil pentru a spune povestea lor altor pești și pentru a reîmprospăta populația cu misterul complicat al tinereții ca vârstă și al vârstei ca tinerețe. Magic era tot ce ținea de timp, știa Virginia, și ea îl putea opri și reține pentru ca ochiul curios să privească prin el ca printr-o gheață splendidă și rece.

Femeia și-a mutat privirea de la întuneric spre lumina albă, orbitoare, care pătrundea pe ușă. Preț de o fracțiune de secundă, gâfâind, domnul Fteley a apărut în deschizătură, cu sania după el, apoi a dispărut. Virginia a înfășat bebelușul. Apoi l-a ridicat repede în spate, după care Virginia a ieșit zburând din ghețărie, ca un cal la start, și a pornit în fugă după domnul Fteley.

Era binedispusă când, într-un vârtej de vânt, care le făcea fularele să fluture în toate părțile, ea l-a prins din urmă. Strigând ca să acopere șuieratul anarhic al vântului – se aflau acum într-un golf care se lărgea –, ea a spus:

– Domnule Fteley, de ce nu poate spărgătorul de gheață să urce fluviul? Gheața e netedă și groasă. Nu înțeleg.

– Din cauza troianului de zăpadă, a strigat Fteley.

– Din ce cauză?

– A troianului de zăpadă! a strigat el din nou. Din pură coincidență, a nins mult într-un singur loc, la nord de Oscawana, iar vântul a adunat toată zăpada într-un zid mare de-a curmezișul gheții. Muntele de zăpadă blochează complet fluviul, știu la fel de sigur cum știu că mă cheamă Fteley. Îl blochează de la un mal la celălalt și e înalt cât dealurile de pe ambele maluri. Nu pot săpa un tunel prin zăpadă pentru că se tem că se va prăbuși când se topește.

– Și blochează tot fluviul?

– Da, a strigat el ca să se facă auzit.

– Înalt cât dealurile înconjurătoare?

– Da.

– Și cât de înalte sunt dealurile?

– Trei sute de metri, a răcnit el drept răspuns. Va trebui să urcăm un deal și să alunecăm spre partea cealaltă.

Când au ajuns la una dintre serpentinele alpine care făcea Platoul Hudson să arate ca o adunătură de coarne impunătoare de rinocer, au văzut zidul de zăpadă care, spre deosebire de Roma, se înălțase într-o singură zi și care avea aspectul malițios,

nechibzuit și satisfăcut de sine al unui zgârie-nor. Troianul era un morman de zăpadă care se întindea de la un munte la celălalt, peste fluviul solidificat. Era abrupt, înalt de trei sute de metri și învăluit în vârf de o ceață mișcătoare, care se autodevora și se regenera, înflorind ca trandafirii filmați cu încetinitorul.

– Nu pot urca atât, a spus domnul Fteley, mai ales cu un asemenea bagaj, asta e clar. Am crezut că e mai mic și n-am știut de toate lucrurile acelea din vârf. A rămas cu capul plecat de respect și spaimă, apoi și-a îndreptat ochii spre culmea laterală și lungă. Hristoase mare! Poate crezi că sunt laș, dar trebuie să mă gândesc la doamna Fteley și la micuța Felicia. De ce nu vrei să te întorci în susul fluviului și să rămâi la noi, fără să plătești nimic, până când se topește totul! Domnișoară, ar fi o greșeală să încerci un asemenea urcuș.

– Domnule Fteley, a spus Virginia, având sângele fierbinte după ce patinase atât de mult și inima încă vioaie datorită frumuseții culorilor renăscute pe care și le amintise în ghețăria întunecată, nu cred că ești laș, înțeleg că trebuie să te gândești la doamna Fteley și la Felicia, și nu ți-aș cere cu niciun chip să urci muntele de zăpadă pentru bagajul meu. Așa că întoarce-te și trimite-mi lucrurile când va putea trece spărgătorul. Până atunci, eu și Martin vom traversa.

– Dar, domnișoară... Vei dispărea în spuma de acolo. Dacă aluneci, nu ai de ce să te prinzi. O să te rostogolești până jos și vei muri.

– Domnule Fteley, a spus Virginia cu ochii scânteietori, după cum mă simt acum, aș putea sări acel zid dintr-un salt. Iar dacă îl voi escalada, așa cum îmi doresc, voi face pas după pas, n-o să mă tem și n-o să cad înapoi, ci o să ajung de partea cealaltă.

– De unde știi asta? Cum de poți fi atât de sigură?

– E simplu, a spus ea, m-am văzut acolo.

– Ai fost deja dincolo? a întrebat el, oarecum derutat.

– Nu.

– Atunci, ți-ai imaginat. Asta e altceva. E ca și cum un motan ar zbura după o pasăre.

– Nu, nu mi-am imaginat. Am văzut. Și nu e vorba de motanul care zboară după o pasăre.

– Cum adică, ai văzut? Ai văzut viitorul?

– Da.

– Ți-ai ieșit din minți! a exclamat el, făcând o mișcare urâtă, agresivă. Nu poți vedea viitorul. Nu poți simți viitorul. Oamenii ca tine ajung la casa de nebuni. E absurd.

– Ei, pe naiba, domnule Fteley, i-a răspuns Virginia, foarte furioasă că dăduse un răspuns sincer. E absurd. Și voi ajunge de partea cealaltă. Apoi s-a înfuriat și mai tare și s-a răstit la el pentru felul în care o privea. Hangiule, lumea e plină de limacși de plumb ca tine, care se tem de puterile inimii. Speri ca alpiniștii și acrobații să cadă, ca podurile îndrăznețe să se năruie, ca aceia care simt viitorul să fie pedepsiți. Domnule Fteley, dacă toată lumea ar fi ca tine, încă am purta piei drept haine. Piei de animale. Întoarce-te la han! Pregătește ceva din cereale. Pune-ți scuipătoarea în cap. Poți trimite bagajele după topirea zăpezii, pentru că eu și Martin ne ducem spre oraș.

Spunând acestea, s-a îndepărtat de hangiu și a început să urce. A descoperit că, dacă făcea pași mici și apăsați în zăpadă, curând era deasupra solului, la fel ca un muncitor aflat pe fața unui baraj. Dacă ar fi căzut pe spate, ea și Martin ar fi trecut prin gheață ca ghiuleaua și nu ar mai fi fost găsiți vreodată. Însă nu s-a uitat înapoi nicio clipă, a fost tot timpul cu piciorul stâng înainte, a respirat calm și s-a concentrat. După o oră ajunsese aproape de vârf, stând în poziție verticală în spațiile pe care le săpase în zăpadă, cu mâinile și degetele înfipte cât de adânc putea și desfăcute cât de larg era în stare pentru a avea o priză bună. Dormind pașnic în spatele ei, Martin era suspendat la trei sute de metri deasupra gheții. Jos, domnul Fteley alerga de colo până colo, ca o furnică, uimit, temător și furios. Virginia a

încetinit la un metru și jumătate de marginea care forma culmea zidului de zăpadă. Din nefericire, era înclinat în afară. Pentru a trece dincolo de el și a ajunge în cortina de ceață, trebuia să urce stând aplecată pe spate. Cum să facă asta? Îi era greu să se țină de zăpadă. Și-a imaginat cum o să cadă împreună cu Martin și în aceeași clipă a simțit că forța gândului, până atunci mare, slăbește. Atunci și-a dat seama că putea inversa efectul și a încercat. S-a imaginat lipindu-se de perete, înaintând cu siguranță și grație, fără să piardă niciun moment din acea inerție. Când viziunea a încărcat-o cu energie, a început mișcarea, făcând găuri în zăpada compresibilă, în același timp spunându-și: „Hai, hai!“ în timp ce se deplasa în sus și în afară. A atârnat în exterior câteva secunde, dar inerția a avut grijă de ea și a împins-o dincolo de margine. După aceea i s-a părut că aude un sunet lung și limpede de corn francez și și-a dat seama că era o iluzie a inimii ei sărind și eliberându-se. Domnul Fteley nu a văzut decât cum ea a fost înghițită de ceață.

S-a trezit izbită cu putere de rafale de vânt și curenți vizibili de aer albit care se năpusteau asupra ei din toate direcțiile. Practic, nu a păși dincolo de culme, ci turbulența a făcut-o să valseze dincolo, apoi vârtejul a ridicat-o când și când și a răsucit-o cu picioarele în sus, dar a așezat-o mereu înapoi pe picioare. În cele din urmă, pur și simplu a scuipat-o de cealaltă parte, după ce o tratase cu o blândețe neobișnuită și nefirească (totul datorită bebelușului din spatele ei, pentru care trebuiau făcute unele concesii). Îndreptându-și părul, a făcut câțiva pași prin ceața tot mai rară, iar apoi a ajuns din nou într-o zonă senină.

Acolo, la optzeci de kilometri spre sud, se afla orașul.

Era altă lume – umbroasă, albă și, mai presus de toate, tăcută. Cu toate astea, tăcerea orașului era doar solidificarea tuturor și nenumăratelor sunete ale lui, sudate laolaltă de masă și depărtare. Turnurile se ridicau ca oasele pe fundalul de un

albastru vâscos. Sunete neauzite se înălțau dintre ele și zburau, canalizate și dirijate spre un loc necunoscut, unde ele aveau să fie recepționate ca un zgomot alb, șuierat, parazitar și dens, ca sunetul valurilor. Și lumina avea să exercite presiune asupra țărmului îndepărtat. Constant ca o mașină, orașul își semnala existența ca printr-un tunet îndepărtat, cu brațele întinse în față spre viitor, iar amintirile privind ceea ce se afla înainte îl trăgeau cu o forță atotputernică.

Aerul era la fel de limpede ca și acela de deasupra Lake of the Coheeries, și totuși în el existau lentile distorsionante care măreau și micșorau coaste, fluvii și lanțuri muntoase întregi – fără nicio explicație și aparent pe pofta inimii, dar întotdeauna cu un efect plăcut. Virginia a descoperit că putea pătrunde pe scena din fața ei oriunde dorea, oprindu-se ca să vadă fiece amănunt. Ceea ce o atrăgea cel mai mult acolo era felul în care se mișcau lucrurile. Privite de departe, ele parcă erau dintr-un tipar general care părea să le fie (și sigur le era) total necunoscut. Vapoarele înaintau pe fluviu spărgând valurile, iar schimbarea de direcție și tangajul lăsau în urmă unde înspumate, totul în perfectă armonie cu norii plutitori și traficul aglomerat de pe șosele și lumina reflectată de crestele înzăpezite.

Dedesubt, gheața era curată și albă, o lespede din email care nu părea rece. A văzut spărgătorul enorm de gheață țintuit la docul lui și un șir de oameni care se întindea de la cheiul de încărcare până la un mare cuter din clasa Hamilton[1] ale cărui coșuri fumegau discret și care se odihnea, captiv, pe gheață. Oamenii urcau la bord pentru a adăuga greutate cuterului ce trebuia să spargă gheața pe care stătea împotriva voinței lui. Era îndreptat ca acul unei busole, iar orientarea lui reprezenta o rugă pentru a avea șansa de a ajunge la apa albastră și a trece în

---

[1] Cuterele din Clasa Hamilton sunt nave rapide aflate în dotarea Pazei de Coastă a SUA (n. tr.).

viteză prin Tappan Zee către oceanul deschis. Nici măcar un copil nu ar fi fost mai nerăbdător și, deși prizonier al gheții, cuterul era atât de zvelt și de puternic, încât arăta ca o combinație între un motor cu aburi și un pumnal.

Când s-a apropiat de cuter, Virginia a observat că ofițerii pășeau încoace și încolo neliniștiți că greutatea a o mie de pasageri în plus și bagajele acestora nu erau suficiente pentru a sparge gheața care ținea nava prizonieră. A urcat o rampă din zăpadă către o ușă deschisă în corpul navei.

– Am îmbarcat toți pasagerii, doamnă, i-a spus un tânăr ofițer. Nu mai e niciun loc la bord.

– Dar ați luat pasageri la bord ca să adăugați greutate vasului. Nu e adevărat?

– Ba da, doamnă, a spus ofițerul cu un zâmbet amuzat, dar o persoană în plus nu va schimba prea mult situația.

A făcut apoi un semn, vrând să evidențieze mărimea navei, însă fără să-i pese că Virginia și Martin vor fi lăsați singuri pe gheață. De fapt, indiferența parcă îi făcea chiar plăcere.

– *Două* persoane, a spus Virginia cu severitate, ridicându-l pe Martin în fața ei.

Martin a râgâit.

– Bine, a încuviințat ofițerul. Dar voi sunteți ultimii.

– Așa se pare, a zis femeia, uitându-se în jur cu subînțeles.

Virginia l-a așezat pe Martin pe rampa de zăpadă și a sărit în navă. S-a auzit un scrâșnet al gheții și toată lumea a ridicat privirea.

– O simplă coincidență, a declarat ofițerul.

Martin a început să dea din picioare și să țipe. Nu-i plăcea să fie singurul care nu ajungea pe arcă.

– Gata, gata, a spus mama lui când s-a pregătit să îl ridice pentru a-l lua la bord.

Ofițerul se întorsese să-l dojenească pe un băiat care încerca să lanseze o torpilă spre Verplanck. Imediat ce Martin a fost

ridicat la bord, s-a auzit brusc un pocnet exploziv, iar vasul s-a așezat pe fluviu, azvârlind în aer mii de tone de apă verde care a format un val mareic peste gheață și a înghețat până să ajungă la mal. Pasagerii au ovaționat.

Martin a fost aplaudat cu vigoare de toți cei din jur. Virginia nu a scăpat prilejul de a i se adresa ofițerului. Și-a dres glasul și a spus:

– Vrem să călătorim pe puntea de comandă și să luăm prânzul cu căpitanul. Am dori să mâncăm un file de o sută cincizeci de grame, salată de năsturel, un cartof copt, o tartă cu căpșune și puțin lapte călduț.

– Dar cine naiba ești tu? a întrebat-o ofițerul, care nu era conștient de rolul lor în de-abia încheiatul spectacol al fizicii.

În loc să-i dea explicații, Virginia l-a luat pe Martin deoparte și l-a hrănit la sân, iar apoi a mâncat stridii fripte și aburinde și pâine caldă cu unt, care le fuseseră oferite pasagerilor. Învățase prima lecție a orașului și rămăsese imperturbabilă.

Doamna Gamely avea o carte cu picturi ale unor artiști din New York și Hudson, iar când îi răsfoia paginile lucioase, se simțea aproape la fel ca unele femei din Lake of the Coheeries când se aflau în biserică. Când se uita prin acea carte sfântă, spunea deseori lucruri pe care Virginia le considera de neînțeles. Acum, din cauza ofițerului de la Paza de Coastă – un bărbat ale cărui fireturi de pe vestonul elegant de culoare bleumarin îl făceau să arate ca o pictură în mișcare – Virginia a înțeles și a speculat că orașul va fi rece, izolat, lipsit de conștiință, că fiecare mișcare a lui va fi imperceptibilă și că fiecare dintre o sută de milioane de întâmplări va marca o lecție morală.

Un asemenea oraș lărgește viziunea, sporește mila și face inima să plutească așa cum marea susține cu blândețe marile vapoare. Pentru asta, trebuia să fie un instrument rece. Și, în ciuda frumuseții lui, va trebui să fie crud.

Acest lucru era adânc înrădăcinat în interiorul cărții cu imagini. Doar ele îl puteau explica. Din respect și dragoste pentru mama ei, Virginia învățase să considere picturile drept ceva în care timpul era spulberat, iar lumina era înțeleasă și să cunoască legătura de neclintit dintre marile emoții și imaginile frumoase. Știa că imaginea trebuia să fie glacială, deoarece sarcina ei impunea tăcere și detașare în prezența puterilor intangibile pe care le transmitea, dar ea nu înțelesese încă de ce trebuia să fie și crudă. Cruzimea și răceala erau forțe aproape fizice. Când acționau asupra inimii, ele o făceau să se înalțe și să simtă. Ele purificau motivele și puneau sufletul la încercare cu o certitudine care nu lăsa loc compromisului. Imaginile și oamenii trebuiau să fie suficient de puternice pentru a rezista pe cont propriu. Pentru că atunci când se întâmpla asta, aveau capacitatea și forța de a fi îngemănate și de a sluji.

Virginia a rămas pe punte cât a putut. Fluviul sufocat de gheață se îndepărta curgând pe lângă lateralele navei, iar vântul era ca o piatră de moară din gheață. Deși era rezistent pentru vârsta lui și nu avea prea multă grăsime sub piele, Martin era cald și maleabil ca un copil de eschimos și părea cu desăvârșire nesimțitor la frig. În cele din urmă, Virginia a trebuit să intre, pentru că i se făcuse frig. Pe el nu l-a deranjat căldura din salon și în timp ce vasul naviga în aval dădea din picioare și exersa diferite expresii faciale.

Femeia s-a uitat pe hublou și a văzut multe scene cunoscute. Pe malurile muntoase, copacii se aplecau și se legănau în vânt, sub cerul însorit. Case de piatră și lemn se înălțau pe coastele dealurilor traversate și legate de kilometri întregi de ziduri ordonate. Stejari mari dominau malurile fluviului. În Golful Croton, băieții jucau hochei sau goneau pe gheață cu pânze încropite pe care le șterpeliseră din dulapurile de albituri ale mamelor lor. Dinspre fluviu, dealurile din Ossining și străzile care urcau spre ele păreau triste și uitate. Ossining era aparte, dar și în paragină

(pentru că sărăcise), însă străzile sale abrupte, acoperișurile din ardezie, precum și stejarii masivi erau portrete de mare frumusețe și distincție.

Au trecut prin dreptul Tarrytown și Tappan Zee, unde câmpiile unduitoare și vesele erau ca niște periferii ale munților impresionanți și prăpăstioși, iar livezile se întindeau netemătoare până la marginea falezelor. Navigând printr-un spațiu liber dintre pilonii podului Tappan Zee, corpul negru din oțel al cuterului a fost cât pe ce să se lovească de șoseaua suspendată, dar n-a făcut altceva decât să o salute cu un fir de fum. La aproape un kilometru mai spre sud au început palisadele și apoi s-a văzut și orașul. Cum a zărit porțile metropolei sclipitoare și norii albi plutind deasupra ei, Virginia și-a dat seama că era sortită să se afle acolo. Nu degeaba orașul atrăgea oamenii așa cum o făcea. Era creuzetul lui Dumnezeu, iar ea se afla pe drumul de intrare în el.

Au alunecat în josul fluviului pe apele lui grăbite, care treceau prin dreptul orașului. În timp ce traversau într-o liniște aproape absolută, soarele care apunea făcea palisadele din sticlă și turnurile cenușii să devină un scut de aur. Și, pe măsură ce lumina dispărea de peste tot, mai puțin de pe vârfurile turlelor ce luceau ca iasca fumegândă căreia copiii obișnuiau să-i dea foc pentru a emite semnale, orașul și-a aprins lămpile reci, chimice: o sută de milioane de sclipiri, focuri, altare și vetre orânduite pe turnuri ca niște munți cu vârfuri crenelate – întreaga capodoperă intimidând-o pe Virginia ca un dascăl bun, stăruitor și blând. Alături de acel cultivator uriaș de auriu și verde, de marginile și acele lui strălucitoare, navele amarate la cheiurile de pe North River păreau niște insecte care alergau de-a lungul unei crăpături din podea.

– Uite, Martin, a spus Virginia, ridicându-l pentru ca el să poată vedea totul, uite orașul de aur.

După șaisprezece kilometri de lumini și turnuri, au oprit la cheiul vaselor de pompieri de pe Battery, iar pasagerii cuterului au fost debarcați în noapte. Ofițerii voiau să accelereze intrarea lor în oraș, pentru a-și duce apoi nava dincolo de Narrows, ca să-și poată croi drum printre valurile înalte cât turlele bisericilor către rețeaua de canale cu ape verzi. Pasagerii au trecut prin sălile din lemn ale remizei de pompieri și s-au trezit imediat față în față cu străzile aglomerate. În acel fel, oamenii de la țară erau aruncați în vâltoarea orașului.

Virginia și Martin au început să umble fără țintă prin frig. Ea nu avea niciun plan și nici cea mai vagă idee cum să se descurce, iar la ora zece, epuizată și fără vlagă, s-a trezit rezemându-se de o arcadă îmbrăcată în faianță din Gara Grand Central. Fluvii de oameni treceau pe lângă ea fără să o bage în seamă, pentru că în hainele ei de la țară arăta ca o cerșetoare. Cele câteva ore de mers prin frig îi stârniseră foamea și, din fericire, stătea exact în fața Barului Stridiilor, unde, la subsol, sălile erau pline de clienți fericiți care mâncau ghivece spumoase de stridii sau pește fript care încă sfârâia, în vreme ce chelneri cu vestoane albe serveau scoici și stridii pe o linie de producție demnă de predecesoarele sale mai fine, mai anarhice, care se aflau în adâncuri, la subsol. Virginia s-a lipit de o vitrină și a cuprins totul, dar numai cu privirea.

Din când în când, cineva ridica ochii și o vedea. Aceea era inima orașului. Pe acele coridoare de marmură rătăceau cerșetoare cu sutele. Cei care ridicau privirea nu o făceau pentru multă vreme. Virginia se pregătea să se întoarcă și să se îndepărteze, când a văzut o tânără la capătul îndepărtat al salonului, ridicându-se și uitându-se mai atent la ea. Apoi femeia a arătat cu degetul și a întrebat în tăcere, prin gesturi clare: „Tu ești?“ Virginia s-a uitat în spatele ei, cum făcea deseori când oamenii strigau ceva, socotind că se referă la altcineva. Însă după aceea

femeia, care purta o rochie verde, din mătase, a început să-și croiască drum prin restaurantul aglomerat.

Așteptând ca femeia cu rochie verde din mătase să dispară, iar apoi să reapară printre arcade, Virginia și-a făcut probleme că, din cauza oboselii, trebuie să fi arătat îngrozitor. Însă se înșela. Cu toate că era cam răvășită de iarna din oraș și că mersese prea mult fără să bea ceva cald și să se odihnească într-o încăpere, la căldură, măcar câteva momente, ea rămăsese dureros de frumoasă. Și, cu toate că era înfrigurată și ostenită, stătea dreaptă. Când femeia în verde a ieșit dintre domuri și dale de ceramică, Virginia a văzut un chip pe care l-a recunoscut din Lake of the Coheeries. Era Jessica Penn, o prietenă din copilărie pe care o știa din veri de mult trecute.

Generații întregi familia Penn venise acolo în fiecare vară (bărbații doar la sfârșit de săptămână și în august, femeile și copiii chiar un întreg anotimp) ca să urmărească stratul ușor de gheață de peste lac, să stea pe verandă în timpul furtunilor cu tunete care cutremurau lumea, să navigheze vreme de o zi și o noapte fără să se întoarcă, să ancoreze într-un golfuleț înconjurat de pereți drepți din piatră pe care nimeni nu-l văzuse până atunci și nici nu mai avea să-l vadă vreodată, să alerge prin păduri verzi-albăstrui suspendate în timpul nordic și lent al verii, să ajungă a cunoaște fețele, râsetele și excentricitățile celor a căror soartă era să moară și să fie ținuți minte de copii ca prin vis. „Da“, ar putea spune cineva cincizeci de ani mai târziu, „cred că mi-o aduc aminte pe mătușa Marjorie. Ea era aceea care lega clopoței de ursulețul de companie, ne arăta trucuri cu magneți și cocea prăjiturele cu ghimbir. Sau era mătușa Helen?“

Virginia a auzit sunetul vâslelor ca atunci când se plimba cu barca prin păpuriș, un copil în plină vară. Vibrând ca un cimbal, soarele lumina Lake of the Coheeries până ce acesta se încingea și devenea de un verde strălucitor ca malurile Nilului. Doamna Gamely, o femeie mult mai tânără, striga din casă: „Virginia...

Virginia... Virginia...“, iar strigătul era amuțit de arșiță și distanță. „Virginia... Virginia...“, striga ea, în timp ce vâslele se afundau în apa întunecată, iar Virginia vâslea din răsputeri ca să se întoarcă acasă. Însă, deși imediat vâslele s-au afundat ca în vis în apa întunecată, lacul s-a transformat în gheață de tristețea anilor ce trecuseră.

Într-o iarnă, cândva de demult, Theodore Gamely o luase pe Virginia cu el pentru a inspecta casa familiei Penn. Nefiind nici apă, nici gheață, lacul fusese de netrecut, iar pentru a ajunge pe latura cealaltă a lui, au parcurs o lungă distanță cu sania și pe schiuri și uneori au călătorit prin tuneluri făcute în troienele înalte. Casa Penn era un palat pustiu din gheață, cu încăperi tăcute și bântuite. Covoare orientale, mobilier, exemplare din *National Geographic*, scule de pescuit, jocuri de puzzle și lămpi deconectate stăteau ghemuite în frig. Zăpada învăluia casa până la ferestrele de la etaj și o făcea să semene cu o peșteră de mult uitată. În timp ce tatăl ei a mers din cameră în cameră pentru a verifica daunele, Virginia a rămas la parter, prizonieră a privirilor imemoriale ale strămoșilor Penn din multe fotografii colorate. Ei rămăseseră acolo toată iarna, în îmbrăcămintea lor fină și demodată, nemișcați și uitați, încercând să descindă din picturi și să se îmbrățișeze unul pe altul. Când a coborât treptele, mulțumit că totul era bine, Theodore Gamely a descoperit că, înfofolită în blănuri, fetița lui plângea – pentru că, spusese ea, oamenii din picturi erau morți și trebuia să stea singuri și despărțiți în camera aceea rece, acoperită de zăpadă. Însă apoi tatăl ei a ridicat-o și a dus-o în fața fiecărei picturi, povestindu-i cât de bine s-a priceput istoria ei. I l-a arătat pe bătrânul Isaac, pe care ea îl iubise foarte mult pentru chipul său trist și blând și pentru că era mărunt ca un copil. I-a arătat-o pe Abigail, soția lui Isaac, pe fiii, Jack și David, și pe fiicele lor, Beverly și Willa.

– Harry este tăticul lui Jessica, a spus el. Mai trăiește, nu?

– Da, a răspuns Virginia smiorcăindu-se și nu tocmai convinsă, fiindcă era atât de mică, încât abia dacă-și putea aduce aminte că în vara precedentă îl văzuse de câteva ori pe Harry Penn.

– Iar aici este Willa, a continuat tatăl ei. Și Willa trăiește. Locuiește la Boston.

– Acolo cine e? a întrebat Virginia.

Au făcut câțiva pași în față în lumina scăzută și au ridicat privirea spre un zid rece și înalt, pe care atârna portretul unei tinere.

– Aceasta este Beverly, a spus Theodore Gamely. O țin minte ca prin ceață. Într-o seară, demult, demult, am mers într-o plimbare cu sania împreună cu Beverly. Am gonit foarte repede, mai repede decât am călătorit vreodată. Ne-am oprit la un han, unde am jucat Rățușca. Eram mic: aveam aproape vârsta ta de acum.

– Și el cine este? a întrebat Virginia, arătând spre o pictură aflată față în față cu cea înfățișând-o pe Beverly.

– Este Peter Lake, i-a răspuns tatăl ei. El a condus sania în seara aceea. Vezi cum se privesc? S-au iubit, însă ea a murit când era tânără – țin minte vara în care au venit la lac fără ea –, iar el a dispărut pentru totdeauna.

Virginia dădea semne că va izbucni iar în plâns, așa că tatăl ei a zis:

– E adevărat. Oamenii mor. Se întâmplă. Dar gândește-te la copii. Mai sunt Jessica, vărul ei, John, și copiii Penn din Boston. Fetițo, n-ar trebui să te îngrijoreze astfel de lucruri.

I-a ridicat părul de pe frunte și a sărutat-o. Apoi au părăsit galeria înghețată, iar Virginia avea să își amintească mereu spiritele colorate plutind în jurul ei în lumina vagă, ca și cum le-ar fi cunoscut. Dar, deși ținea minte poveștile lor, nu își putea aminti chipurile lor.

Acolo, în altă galerie, de data asta subterană, era Jessica – o frumusețe desăvârșită, ca și Virginia, deși diferența dintre oraș și țară era profundă și evidentă.

Amândouă au fost surprinse de felul în care înaintaseră în vârstă și, pe dată, și-au dat seama că nu puteau relua prietenia pe care o trăiseră când erau mici. Așa că au fost reținute, deși au simțit că între ele se naște o nouă legătură ivită tocmai din faptul că nu se arătau ridicol de exuberante și că deveniseră ființe inteligente și demne, care nu doreau să schimbe ceea ce deveniseră pe o amintire de scurtă durată, care n-ar fi avut cum să dureze.

Martin și-a agitat gânditor pumnișorul spre prietena mamei lui, care i-a condus pe amândoi prin Barul Stridiilor spre o masă mare, de formă circulară, unde Virginia a fost invitată să se așeze și prezentată tuturor celor care o însoțeau pe Jessica.

Era o cină a jurnaliștilor și, între jurnaliști, Praeger de Pinto (deși tânăr) era cel mai cunoscut. Era redactorul-șef al ziarelor *The Sun* și *The Whale* (adică, *The New York Evening Sun* și *The New York Morning Whale*), în plus, era logodit cu Jessica Penn și, prin urmare, liderul grupului – deși ar fi fost asta oricum. Știa aproape totul și, grație funcției lui, știa cu atât mai multe.

– Arăți de parcă ai făcut o călătorie grea, a spus el.

– Așa este.

– Vii din nord? a întrebat-o bărbatul, pentru că auzise de refugiații aduși în oraș de zăpezile uimitoare și de frigul înfiorător care cuprinsese tot ce se afla mai sus de Podișul Hudson și care părea să se îndrepte spre ei.

Ea a confirmat cu o mișcare din cap.

– Nordul îndepărtat?

– Da, a spus ea.

– Cum?

– Nu chiar ușor, a răspuns Virginia și a coborât privirea jenată.

– Să-ți oferim ceva de mâncat ție și copilului, a spus Praeger. Au o budincă de pește foarte ușoară pentru copii mici: i-am văzut pregătind-o și aș mânca și eu așa ceva. Iar ție îți pot recomanda aceleași feluri pe care le vom mânca noi?

– Nu știu ce să zic. Nu am prea mulți bani.

– Nu, nu, a asigurat-o Praeger cu o naturalețe remarcabilă și cu generozitate. Suntem la o cină a conducerii ziarului *The Sun*. Toată lumea mănâncă pe cheltuiala ziarului. Noi avem stridii trase la tigaie, file fript de eglefin, cartofi copți, mazăre și bere olandeză. Toți la fel, iar într-o jumătate de secundă pot comanda încă o porție.

– Mulțumesc, a spus Virginia, încântată de norocul ei extraordinar.

– Nu e nevoie, a spus Praeger. Putem face prezentările?

Era o întrebare retorică. Toți voiau asta, îndeosebi bărbații necăsătoriți, cu excepția lui Courtenay Favat, care a ridicat capul în aer ca o țestoasă.

Jessica a zis:

– V-o prezint pe prietena mea, Virginia Gamely.

– Din Lake of the Coheeries, New York, a adăugat Virginia cu glas cristalin, după care directorul editorial i-a invitat pe toți subordonații să se prezinte în ordinea în care erau așezați în jurul mesei.

Courtenay Favat era redactorul paginii pentru *doamne și cămine*, rămasă din vremea în care cititoarele ziarului *The Sun* apelau la acea pagină pentru a găsi sugestii de murături și conserve sau sfaturi despre cum să tricotezi sau să croșetezi. Courtenay era și redactorul paginii care se ocupa de mâncare, vinuri, modă și casă și avea la dispoziție, în fiecare zi, câte o jumătate de pagină. *The Sun* prezenta preponderent știri și articole despre literatură, știință, explorări și artă. Concurentul său, *The New York Ghost* (un ziar de scandal înființat de magnatul presei australiene, Rupert Binkey, și lăsat nepotului său, Craig) avea, practic, mii de angajați care făceau aceeași treabă ca și Craig. Aveau chiar și un redactor-șef care scria despre legume și un critic care analiza spălătoriile chimice. Însă, pentru că Harry Penn era un puritan, un

spartan, un stoic și un troian, el nu găzduia articole de o pagină întreagă despre trufe sau chifteluțe de cartofi.

Hugh Close, editorul ziarului *The Sun*, avea energia nelimitată a unui ogar și era întotdeauna pe fază, ca un labrador care așteaptă ca un băț să fie aruncat într-un lac cu apă rece pentru a-l recupera. Avea o mustață roșcată și păr roșcat care era modelat pe capul lui de parcă ar fi fost lut. Putea să vadă jocuri de cuvinte în orice exprimare și nimeni nu reușea să discute cu el fără să sufere o analiză jenantă a înțelesurilor duble. Purta doar costume de culoare gri; cămășile lui aveau gulere cu balene; putea citi o mie de cuvinte pe minut chiar dacă pagina era răsturnată cu fundul în sus și de la coadă la cap; știa toate limbile romanice (inclusiv limba română), hindi, ciuvașă, japoneză, arabă, gulahă, turqwatle[1] și olandeză; putea vorbi oricare dintre acele limbi cu accentul celeilalte; crea cuvinte noi cu viteza de doi kilometri pe minut; era cel mai mare gramatician al lumii și maestru al sintaxei; și-i înnebunea pe toți. *The Sun* era inegalabil ca stil și precizie lingvistică. Însă nu știa altceva decât cuvinte; îl posedau și îl copleșeau, ca și cum ar fi fost o mie de pisici albe cu care ar fi împărțit o garsonieră. (În realitate, nu-i plăceau pisicile, pentru că ele nu puteau vorbi și nu voiau să asculte.)

Era apoi William Bedford, redactorul financiar, care trăia exclusiv pentru Wall Street. Chiar și când sughița, prețul unei acțiuni sărea, așa se zicea, și ceruse în testamentul său să fie mumificat folosindu-se hârtie de teleimprimator. Arăta ca un maior britanic care tocmai venise din deșert, ceea ce e totuna cu a spune că avea o față lungă și slabă, părul de culoarea bronzului, aurului și argintului și o expresie gravă și ușor alcoolică. Atât tatăl, cât și bunicul

---

[1] Gullah, amestec de engleză elizabetană și limbi africane, vorbită încă în unele zone din Georgia și Carolina de Sud; *Turqwatle* – cuvânt inventat de autor (n. tr.).

lui fuseseră președinți ai Bursei de Valori din New York, astfel că el cunoștea pe toată lumea, iar lumea îl cunoștea pe el. Rubrica lui era religia multora, iar organizarea departamentului financiar al *The Sun* era un miracol plăcut de grafice, diagrame, ilustrații și analize precise. Harry Penn spusese mereu că dorea oameni pricepuți la ceea ce făceau, chiar dacă erau puțin neciopliți (cu toate că Bedford era extrem de cizelat în comparație cu diferiții bădărani care conduceau alte departamente). „Nu suntem un colegiu," spusese cândva Harry Penn. „Suntem un ziar. Vreau cei mai buni oameni, oameni care își trăiesc meseria, experți, fanatici, genii. Nu-mi pasă dacă sunt puțin trăsniți. Aici, cine este un ciudat, va atenua toate ciudățeniile neatrăgătoare, iar asta va duce la realizarea unui ziar care să fie pentru meseria de jurnalist ceea ce Biblia este pentru religie. S-a înțeles?"

Pentru a completa tabloul, de față se afla și Marko Chestnut, șeful departamentului artistic pentru *The Sun* și *The Whale*. Cât se discutase până în acel moment, el schițase, apoi s-a prezentat ridicând în aer desenul pe care îl realizase. Nefiind întru totul necunoscătoare în domeniul artei, Virginia și-a dat imediat seama de câteva lucruri în legătură cu Marko Chestnut. În primul rând, ca și în cazul celorlalți membri ai conducerii ziarului *The Sun*, în ce privește aptitudinile, nici el nu avea pereche în domeniul lui. După ani și ani de crochiuri rapide, iuțeala și memoria, cerințe impuse unui desenator de ziar, îl învățaseră să extragă liniile reale și esențiale ale scenelor pe care le avea sub ochi. Iar Virginia s-a arătat încântată de faptul că, la fel ca mulți alți artiști, el nu se mulțumise să realizeze o schiță umoristică a celor aflați la masă. Deși ea nu știa asta, restaurantele din tot orașul erau pline de caricaturi parțiale care trădau nu diformitățile subiectului, ci lipsa de viziune a artistului. În câteva linii, se putea trasa sufletul cuiva. Acest lucru era posibil dacă artistul avea curajul necesar. Pentru că lumea era încărcată de sentimente, și acest lucru însemna atât de mult pentru oameni, încât până și liniile abia trasate cu cărbunele puteau

ilumina și uimi – nu prin ceea ce erau, ci prin ceea ce arătau din adevăr.

În desenul lui Marko Chestnut, virtuțile și particularitățile deveneau evidente în mod magic. Praeger de Pinto era desenat mai mare decât ceilalți și, ca toți oamenii destinului, avea o înfățișare deopotrivă satisfăcută și agitată. Bedford avea ochii strălucitori, purta un costum gri-deschis, de culoarea cenușii, și avea un zâmbet asemănător cu rânjetul unui lup. Alături de el se afla Close, surprins în mod dezarmant într-un moment în care râdea. Courtenay Favat era prezentat cu o față foarte mică, în armonie cu papionul cu motive florale. Iar Jessica Penn, în picioare, era un amestec de frumusețe feminină și sexualitate în devenire. În schița ei nu exista culoare, ci mai curând o nuanță de fildeș în locurile în care coapsele și sânii îi dădeau rotunjime mătăsii Marko Chestnut accentuase părul negru și elastic al Virginiei, spatele drept, tipic celor de la țară, și zâmbetul ei încântător. Martin apărea cu o sprânceană mai ridicată. Scepticismul lui era îndreptat spre Marko Chestnut, care stătea aplecat înainte, fără a i se vedea fața, pentru că executa desenul în care apărea și el.

După încheierea prezentărilor, dintr-un colț aflat sub una dintre multele arcade care creau ecouri, orchestra a început să cânte valsuri. Praeger a chemat o chelneriță și a cerut încă două porții și jumătate, pentru Virginia, Martin și Lucia Terrapin, secretara sa cu părul roșcat și ochii verzi, venită cu niște hârtii care trebuiau semnate.

Bucățile fripte de halibut sfârâiau, boabele de mazăre luceau ca niște emailuri medievale, iar berea era la fel de bună de parcă ar fi provenit dintr-un butoi uriaș de la o tavernă din Lake of the Coheeries. Au mâncat ca șacalii și, cu toate că au încercat să discute afaceri, s-au distrat prea mult. Conversația a alunecat o vreme spre alte subiecte, au mâncat cu ferocitate și, bătând din degetele de la picioare în ritmul melodiei „Măsline Omnikia“ de

Dewey, au încercat să afle mai multe despre frumusețea cu picioare lungi din nord și despre copilul ei, care cânta odată cu muzica în cea mai misterioasă, mai nereținută și mai neobișnuită armonie.

– Soțul tău va sosi curând în sud? a întrebat-o atunci Lucia Terrapin, care era tânără și mai predispusă la gafe.

– Nu am soț, a răspuns Virginia fără să dea de bănuit că ar fi fost jenată în vreun fel, cel puțin deocamdată. Tatăl lui, a continuat ea, întorcându-se pentru o clipă spre Martin, a fost cuprins de o fervoare religioasă atât de copleșitoare, încât a trebuit să ne părăsească. Dar nu e nimic. Ne-am obișnuit.

Încercând să repare gafa, Lucia a spus:

– Mai este acolo, la The Lake of the Fairies?

– Fairies? a repetat Virginia amuzată. N-am auzit să i se spună vreodată așa. E The Lake of the Coheeries, nu Fairies[1].

Hugh Close s-a entuziasmat brusc la gândul c-ar putea să afle originea unui cuvânt.

– Ce înseamnă? a întrebat el.

– Nimic, i-a răspuns Virginia. E un nume propriu.

– Da, dar de unde provine? Vreau să zic...

– Etimologia lui e nesigură, a afirmat Virginia. Însă eu am propria teorie. Știți probabil că „heer“ este o măsură de pânză sau un scul din lână care cuprinde două tăieturi, a șasea parte dintr-un hasp sau hank[2] de fir, sau a douăzeci și patra parte dintr-un fus. Deși originea cuvântului este obscură, majoritatea filologilor sunt de acord că se apropie de cuvântul „herfe“ din scandinava veche, care înseamnă ghem, a spus ea, cu ochi sclipitori. Dar să nu vă lăsați înșelați de înrudirile cu scandinava veche!

– Bineînțeles că nu. Sunt întru totul de acord, a spus Favat.

---

[1] În lb engl. *fairies* înseamnă zâne (n. tr.).

[2] *Hank* – un scul de bumbac măsoară aproximativ 770 metri (n. tr.).

– Sunt la fel de înșelătoare ca friziana. Când începi să te joci cu analogiile sonore ale englezei, cu limbile teutonice, îndeosebi cu germana veche de sus, aproape sigur riști să faci greșeli. După părerea mea, secretul pentru stabilirea originilor toponimelor din nordul statului New York se află în modificările ortografice și morfologice cauzate de transliterări naive sau de amintiri inexacte (sau, desigur, de adaptări fonologice translingvistice sau interdialectale) privind numele unor locuri dintr-o limbă nefamiliară. Eu cred că „Coheeries“ este forma dialectală americană a cuvântului „Grohius“, care a fost unul dintre primii olandezi care s-au stabilit la apus de munți. Cuprinzând cea mai mare parte a malului răsăritean al lacului, probabil că s-a considerat că domeniul lui cuprindea și lacul. Astfel, Lacul lui Grohius, transformându-se treptat de-a lungul vremii în Lacul Coheeris, cum „Krom Moerasje“, însemnând „Mica mlaștină strâmbă“ din olandeză, a devenit „Gramercy“ în engleză; de unde și Parcul Gramercy. Dar nu sunt întru totul sigură, a încheiat Virginia râzând.

Toți cei care i-au auzit explicația, îndeosebi Close, au rămas înmărmuriți ca un câine de vânătoare la o demonstrație aeriană. Virginia nu avea habar că mica ei disertație nu reprezenta un subiect firesc de discuție în societate, căci, la urma urmelor, ea își petrecuse viața cu doamna Gamely, care putea rosti treizeci de asemenea alineate la fel de ușor precum întorcea o clătită în tigaie.

– Ai doctoratul în lingvistică? a întrebat-o Praeger.

– Eu? Virginia a rămas surprinsă și jenată. A, nu, domnule de Pinto. N-am mers la școală nici o zi. Acolo, în Lake of the Coheeries, nu există școală.

– Nu?

– Nu.

– Știam că toți copiii din statul New York sunt obligați să urmeze școala, a spus Marko Chestnut.

– Tot ce se poate, a explicat Virginia. Dar, cum să spun, Lake of the Coheeries nu e chiar în statul New York.

– Nu e? au întrebat mai mulți în același timp.

– Nu, a zis ea, anticipând dificultăți. Nu este trecut pe hartă, iar corespondența nu ajunge acolo decât dacă o ridică cineva din Hudson. E greu de explicat. Cum să spun, nu se poate ajunge acolo.

– Nu?

– Nu. Acum și-a dat seama că se afla pe un teren primejdios. Trebuie. Trebuie să...

– Să locuiești acolo, a ajutat-o Jessica.

– Exact! a exclamat Virginia.

După aceea, pentru că Jessica și-a exercitat toată influența, chestiunea a fost abandonată discret. Nimeni nu mai credea în zidul de nori; nimeni nu-l putea vedea; nimeni nu înțelegea. Era preferabil să nu insiste asupra subiectului. În orice caz, recunoscând perspectiva neobișnuită și evidenta inteligență a Virginiei (fără a mai vorbi de frumusețea ei), fiecare șef de departament a început să o pună la încercare cu intenția de a-i oferi o slujbă. Economic ca de obicei, Bedford a întrebat-o, foarte direct, ce făcea.

– În ce împrejurări? a reacționat ea nedumerită, pentru că în Lake of the Coheeries nimeni nu se gândise vreodată să pună o asemenea întrebare.

– Ca să trăiești, a spus el, nedorind să fie respins.

– A, tot felul de lucruri. O ajut pe mama să cultive struguri și porumb, am grijă de legume și de stupină. Iarna tai gheață din lac. Pescuiesc. Strâng fructe de pădure, țes, cârpesc, gătesc, coc, cos și am grijă de Martin. Câteodată fac calcule pentru contabilitatea satului sau îi citesc lui Daythril Moobcot când trebuie să coboare sub dinam pentru a-l repara. Lucrez mult la bibliotecă. Orașul are foarte puțini locuitori, dar în biblioteca noastră există peste un milion și jumătate de volume.

– Asta e ceva, a spus Praeger în barbă, întrebându-se dacă ea știa să scrie și ce ar putea transmite.

– Și îi consiliez pe copii și pe adulți când este nevoie, lucru pentru care satul mă plătește cu o sumă mică, în numerar.

Până și pe Favat îl interesa Virginia și-și imagina că probabil deținea unele rețete mortale pentru brioșe cu afine și alte bunătăți de la țară (lucru de altfel adevărat).

– Știi să desenezi? a întrebat-o Marko Chestnut, deja îndrăgostit de ea.

– Nu, a răspuns Virginia, coborând ochii cu sfiiciune.

Acum se simțea stânjenită din cauza atenției pe care i-o acordau toți: nu-și dăduse seama de asta de la început. Jessica a salvat-o. Virginia făcuse o călătorie grea, a spus ea, și era timpul ca bebelușul să doarmă.

Înainte să se culce în noua casă a familiei Penn (undeva, într-un uriaș labirint de străzi care trădau prosperitatea locuitorilor, așa i s-a părut Virginiei), ajunse pe palier, iar Jessica i-a spus Virginiei:

– Praeger mi-a zis că ar vrea să discute cu tine mâine, dacă e posibil, la *The Sun*. Cred că, a continuat ea cu aerul unei oficialități care se pregătește să înmâneze un premiu la loterie, dorește să îți ofere o slujbă la *The Sun* sau la *The Whale* sau la amândouă, cum se întâmplă deseori.

– Dar nu știu nimic despre ziare, a spus Virginia.

– Am sentimentul că poți învăța. Nu crezi că ar fi o idee bună?

– Ba da, a răspuns Virginia. Dacă am noroc, voi visa despre asta la noapte, iar mâine voi ști ce să fac.

În după-amiaza în care Virginia s-a dus în Piața Tipografiei pentru a discuta cu Praeger de Pinto în clădirea veche și frumoasă a ziarului *The Sun*, orașul era învești mântat în albastru de iarnă. Ca să ajungă acolo a trebuit să treacă prin Lower East Side și Chinatown, iar aceste locuri pline de culori amețitoare, care le egalau pe ale oricărui oraș oriental, au încântat-o nespus. Când

a ajuns la biroul lui Praeger, tăria ajunsese la ea dintr-o mie de izvoare diferite. O culesese din oraș, din port, de la cele zece mii de nave care coborau pe o rețea de râuri iuți și de la geometria imaculată a podurilor colosale.

Praeger i-a pus întrebări vreme de două ore, șorbindu-i eloc-venţa delicată și mirându-se de modul în care gândea ea.

– Poți scrie precum vorbești? a întrebat-o el.

– Cred că da, a răspuns. Dar nu sunt sigură.

Apoi a trimis-o în altă cameră să aștearnă pe hârtie primele impresii despre New York. Ea a revenit peste o oră cu un eseu perfect, proaspăt ca un măr abia cules. El l-a citit de două ori, apoi încă o dată. A simţit o plăcere deosebită, ca și cum ar fi sărutat o femeie frumoasă.

– Am senzația că văd orașul pentru prima oară, a spus el, și îți mulțumesc pentru asta.

Virginia scrisese doar ce i se păruse a fi adevărul privind felul în care stăteau lucrurile.

– Vrei o rubrică pe prima pagină? O vom pune în ambele ziare, de două sau trei ori pe săptămână. Sistemul de aici este unic: a fost modelat după acela de pe o balenieră. Toată lumea este plătită în acțiuni și – cu excepția dimensiunii birourilor și a numărului de asistenți – beneficiile sunt egale. Ca deținătoare a unei rubrici pe pagina editorială, vei fi bine recompensată, pentru că vei avea un număr mare de acțiuni.

Apoi Praeger i-a spus suma de bani și chiar și cifra minimă era mai mare decât ar fi putut ea să câștige într-o viață, fără a mai vorbi de un an. Cifra maximă era mai mare decât produsul intern brut din Lake of the Coheeries și Bunting's Reef (orașul alăturat) luate laolaltă. Asta a înspăimântat-o, dar apoi și-a adus aminte că în călătoria de o oră făcută prin oraș văzuse suficient de multe lucruri pentru a scrie o mie de enciclopedii profund laudative. Desigur, a gândit ea, două sau trei articole pe săptămână nu vor reprezenta o problemă, ținând seama că o plimbare de o zi

printre turnuri, poduri și piețe o va face să ajungă acasă cu pana pregătită, gata să fie lansată ca dintr-o arbaletă.

– Cred că voi accepta, a spus ea. Dar nu cunosc orașul și nu am idee despre acest gen de muncă. Mă tem că, dacă voi porni prea de sus, îmi voi face o părere deformată. Și, pe de altă parte, mama zicea mereu că trebuie să te dăruiești muncii în sine, de aceea nu mă interesează promovările peste noapte și prea multă relaxare. Lasă-mă să încep cu începutul, cu toți ceilalți. Îmi place mai mult cursa decât să câștig.

– Serios?

– Da. Mi-am imaginat victorii mărețe, dar și curse mărețe. Cursele sunt mai frumoase.

– Plata nu este la fel în partea de jos.

– Nu suntem materialiști. Nu avem nevoie de mult.

– Aici există obiceiul de a-i da noului angajat salariul pe zece zile, timp în care se poate gândi la ce se petrece, ca să se obișnuiască onorabil și eficient cu ce face. Prevăd că vei promova rapid. Sper ca înainte de încheierea anului să ții o rubrică la noi.

Virginia a pășit pe galeriile spațioase ale ziarului, prin dreptul oamenilor care păreau fascinați de activitatea lor, a ieșit pe ușa principală a clădirii și aproape că a plutit peste Piața Tipografiei. A luat jumătate din salariul pe zece zile și a pus banii într-un plic cumpărat de la un vânzător ambulant de articole de papetărie. Banii aveau să-i fie trimiși mamei ei. Nu i-au rămas prea mulți și a înțeles că îi va fi greu. Cu toate astea, a pornit ca o regină pe străzile aglomerate, străbătând cartierele epuizante ale orașului. Când a ajuns la casa familiei Penn, l-a ridicat în aer pe micuțul Martin și a dansat cu el.

Fusese doar un vis. Însă a doua zi, după ce s-a trezit, elementele visului s-au ordonat cum nu se putea mai bine. Până și cuvintele rostite au fost aceleași. Văzuse în vis amănuntele încăperilor în care nu călcase niciodată și cunoscuse vremea care încă nu venise și străzi pe care nu mersese până atunci. În Chinatown, în drum

spre casă, i-a cumpărat lui Martin o prăjitură mare cu cireșe. I-a vândut-o un băiat cu trăsături caucaziene, care avea ochii înguști și purta o pălărie chinezească. I s-a părut foarte straniu.

Acum trebuia să se ocupe de câteva lucruri practice. Trebuia să caute un apartament, să-și cumpere haine noi, să găsească pe cineva care să-i poarte de grijă lui Martin cât ea muncea. Însă acele lucruri erau ușor de rezolvat. A socotit că orașul era atât de plin de combinații, permutări și posibilități, încât el permitea nu doar îndeplinirea oricărei dorințe, ci și alegerea oricărui curs posibil, obținerea oricărei recompense, a oricărei vieți de trăit și posibilitatea existenței oricărei curse la care să participe. A închis ochii și a văzut orașul arzând în fața ei într-o culoare aurie ispititoare. Plin de nori mari și pufoși, cerul era animat de un albastru de iarnă.

ÎN TROIENE

Cu toate că San Francisco este un oraș liniștit, anesteziat în albastru, când a murit Vittorio Marratta a fost ca și cum peste dealuri s-ar fi rostogolit un tunet grozav. Dacă nu ar fi interzis el în mod explicit, șirul de limuzine negre care l-ar fi urmat ar fi fost lung de aproape doi kilometri. Era stâlpul câtorva comunități, iar când moare un asemenea om, acest lucru pare nefiresc și îi face chiar și pe dușmanii lui să își exprime respectul. Signor Marratta fusese liderul comunității italiene din San Francisco, un om de știință ale cărui descoperiri în domeniul astrofizicii fuseseră îndeajuns de importante pentru ca nu doar una, ci trei galaxii (Marratta I, II și III) dintr-un sector îndepărtat din zona nordică a cerului să primească numele lui. Fusese președinte al universității de peste golf, înainte ca tulburările să spulbere calmul academic în care ea fusese înființată; fost comandant de marină, comandant al unei nave în război și bogat armator, ale cărui nave rapide de transport containere onorau golful cu sosiri și plecări de câteva ori pe zi către Tokyo, Accra, Londra, Sydney, Riga, Bombay, Capetown și Atena și ale cărui remorchere făceau toate manevrele necesare pentru același port căruia îi dădeau de lucru navele lui.

Scriitorii de ferpare își redactau textele incomplete, făcând un tur prin viața lui ca niște călători prin Anglia, care nu apucă să

vadă lebede, oi, biciclete și ochi albaștri. Ei știau că Marratta sosise din Italia după Marele Război, dar nu că dezertase din acel carnaj, își petrecuse un an ca hoț, iar în cele din urmă înotase în portul Genova pentru a se cățăra pe lanțul de ancoră al unui vas care, lucru necunoscut lui, pleca spre San Francisco. Se știa doar că se căsătorise cu fiica unui armator, dar nu se știa cât de mult o iubise până când ea murise sau cum îl afectase moartea ei. Se știa că luptase pentru președinția universității, dar nu se aflase cât de dură și de istovitoare fusese bătălia. Se știa că descoperise galaxii și unele adevăruri fundamentale, dar nu se știa de cine fusese îndrumat, nici dacă, după mulți ani de gândire profundă privind ce văzuse și măsurase, fusese recompensat cu imaginea a ceva ce nu a putut dezvălui niciodată, pentru că nu era epoca potrivită. Și se știa că avea doi fii, dar se cunoșteau puține lucruri despre ei.

Când tunetul a bubuit deasupra orașului care nu cunoaște tunetul, s-au întâmplat tot soiul de lucruri. Rudele s-au grăbit să cumpere flori și să închirieze automobile, pentru a afla doar că fuseseră excluse din procesiune din dorința decedatului – care îi voise la mormântul său doar pe cei doi fii și un preot. Avocații și contabilii au fost puși la treabă la fel de intens și neașteptat ca și Albinele Mării[1], care trebuie să construiască un aerodrom în jumătate de oră. Clădirile universitare au fost rebotezate. Observatorul și-a coborât drapelul în bernă. Și toți s-au întrebat cum vor gestiona fiii tot ce le rămăsese. Șaptezeci și cinci de nave mari, toate remorcherele din Golful San Francisco, un magazin universal, turnuri de birouri, terenuri cât să mai construiască un oraș, fonduri mutuale, subdiviziuni și blocuri de acțiuni la mari corporații, toate erau în dispută în testament. Signor Marratta ajunsese să dețină o parte a economiei variată și bogat colorată ca și o mostră lungă de sol dintr-o mare tropicală, iar activele mobile erau la fel

---

[1] *Seabees*, soldați din Batalionul Naval de Construcții al Marinei Militare Americane (n. tr.).

de numeroase precum animalele de pe Arca lui Noe. Firește, toată lumea era curioasă să afle cui îi reveneau toate acele valori.

Testamentul a fost citit într-o zi de marți din luna mai, la trei săptămâni după înhumare, când efectele tunetului se mai estompaseră. În seninătatea de mai, studenții au plecat pe drumuri neumblate și însorite pentru a vedea alte părți ale ținutului. Cei care au rămas s-au bucurat de soarele puternic și de zilele senine încă minunat de răcoroase. În umbrele aproape ultraviolete ale celei mai spațioase încăperi din casa Marratta de pe Presidio Heights se strânseseră peste o sută de persoane. Cerul albastru-închis era vizibil prin ușile cu canaturi din sticlă, care dădeau spre un balcon lung, cu vedere la golf. Dacă nu ar fi fost răcoarea radiată de marmura albă și curată ca și falezele din Parcul Național Yosemite, Signor Marratta ar fi fost dat uitării, pentru că în prezența a o sută cincizeci de oameni citirea testamentului era ca o combinație între inaugurarea unei școli private, o curte marțială și întrunirea unei secte religioase secrete. În primul rând stăteau cei doi fii, Evan și Hardesty. Aveau până în treizeci de ani, dar păreau mai tineri. Și erau puternici și neliniștiți într-un mod care sugera că n-ar fi trebuit să se afle într-o sală de bal, ci undeva, pe un teren de joc sau într-o pădure în care lumina se oglindește orbitor în pâraiele albastre.

– Mă tem că astăzi va fi multă dezamăgire în această încăpere, a spus cel mai vârstnic dintre cei cinci avocați care conduceau procedura. Signor Marratta a fost un om complicat și, așa cum se întâmplă deseori în cazul celor ca el, a preferat acțiunile simple. Jumătatea de secol cât i-am fost alături, ca prieten și consilier juridic, a însemnat o dezbatere de o viață în privința legii. Signor Marratta nu cunoștea legea, însă îi știa spiritul și de cele mai multe ori a insistat asupra unei abordări simple, pe care eu o respingeam – doar ca să afle apoi de la mine (după multă trudă și cercetare) că, într-adevăr, el avusese dreptate. Nu am idee cum reușea, dar acesta este adevărul și, într-un fel sau

altul, știa ce intenționa legea și în ce locuri ea se va opune. Spun asta nu pentru a-l elogia sau pentru a cere în numele lui o recunoaștere onorifică postumă față de barou, ci mai degrabă pentru a vă preveni să nu faceți vreo apreciere pripită în legătură cu ceea ce, neîndoielnic, unora li se va părea a fi o acțiune necugetată. Signor Marratta a fost cel mai bogat om pe care l-am cunoscut și a lăsat cel mai scurt testament pe care l-am văzut vreodată. Dacă vă așteptați că vom sta aici ore în șir, ascultând argumente din ce în ce mai stufoase, veți fi surprinși, pentru că decedatul a lăsat aproape totul unui singur moștenitor și un mic dar celuilalt. Regret, dar mulți dintre dumneavoastră veți fi pe bună dreptate cuprinși de amărăciune.

În loc să se agite, cei din încăpere au rămas încordați și tăcuți. Speranța și teama se încleștaseră într-un impas la fel de simetric și interdependent ca șerpii încolăciți în luptă pe un caduceu. Reprezentanți de universități și instituții caritabile, directori de spitale, rude de mult uitate, cunoștințe întâmplătoare, angajați obscuri și delegați din presă erau strâns legați de acel suspans – în afara ultimilor, toți sperau în mod absurd că acțiunea nechibzuită despre care vorbise avocatul îi va face bogați mai presus de visele lor cele mai nebunești.

Și totuși, toți s-au gândit că Evan va primi micul dar, ceea ce va fi probabil un semn amar și ironic privind caracterul lui, în nici un caz exemplar... Moartea neașteptată a mamei îl făcuse să devină un maestru al lăcomiei calculate, al comportamentului desfrânat și al cruzimii care nu ține seama de nimic, iar el trăise doar pentru ce putea stoarce de la tatăl lui care, în ciuda tuturor acestor lucruri, îl iubea.

În cursul unor atacuri feroce din copilărie, îl umpluse de sânge atât de des pe Hardesty, încât acesta se temea de el chiar și acum, când avea aproape de treizeci de ani, și după ce luptase în două războaie și fusese multă vreme un atlet bine pregătit. Anii de serviciu militar, care îi întrerupseseră cariera la catedra

universitară, îl făcuseră pe fratele mai mic să devină rezervat și timid. Fusese strivit de nenumărate ori în armată și era unul dintre cei care reveniseră acasă jigniți și deziluzionați.

Martorii la citirea testamentului presupuneau că totul va fi moștenit de Hardesty, căci el era extrem de liniștit și discret, și așteptau cu nerăbdare palma finală pe care o va primi Evan pentru toate drogurile consumate, pentru automobilele pe care le distrusese, pentru femeile pe care le lăsase însărcinate și pentru zilele pe care le risipise. Toți au văzut că în scurtul interval dintre anunțul făcut de avocat privind condițiile speciale ale testamentului și ruperea sigiliului din ceară care îl proteja, Evan s-a uitat țintă la Hardesty într-un mod care sugera încercarea de intimidare, lingușirea și crima.

Evan transpira și respira cu greutate. Își ținea pumnii strânși și ochii larg deschiși. Pe de altă parte, Hardesty stătea trist lângă fratele lui, gândindu-se neîndoielnic la tatăl său – nu pentru că ar fi fost pios sau prost, ci pentru că tatăl lui îi fusese singurul prieten, iar acum se simțea îngrozitor de singur. Voia ca acea procedură să se încheie cât mai curând. Voia să se întoarcă în apartamentul lui, unde avea foarte puține lucruri în afara cărților, plantelor și priveliștii. Evan se mutase cu ani în urmă într-un turn de pe Russian Hill, un apartament pe trei etaje ca o peșteră, pe care îl folosea pentru a seduce femeile care erau impresionate de nenumăratele echipamente electronice instalate pe câțiva pereți, astfel încât interiorul arăta ca un buncăr de la Cape Canaveral.

Hardesty nu avea nici măcar pat. Dormea pe un covor persan albastru cu auriu, învelit într-o pătură veche din lână de culoarea ruginii, cumpărată de la Abercrombie & Fitch. Cu toate astea, perna lui era din puf, cu fața întotdeauna curată. În afara miilor de cărți, Hardesty avea puține lucruri personale. Nu avea mașină, preferând să meargă pe jos sau să folosească transportul în comun ori de câte ori dorea să ajungă undeva. Nu avea ceas

de mână. Avea un singur costum, și acela vechi de cincisprezece ani. Și avea o singură pereche de ghete de drumeție, pe care o folosise zilnic vreme de trei ani. Spre deosebire de dulapul de haine al fratelui său, în care se aflau optzeci de costume făcute la comandă, cincizeci de perechi de pantofi italienești și o mie de cravate, pălării, bastoane și sacouri, garderoba lui Hardesty încăpea într-un rucsac de mici dimensiuni. Ținând seama de bogăția lui, trăia foarte modest.

Tatăl lui știuse prea bine că Hardesty era tăcut și retras, pentru că își revenea după războaie, căpătând forță și învățând. Signor Marratta îl iubise pe Evan așa cum cineva iubește o persoană care suferă de o boală îngrozitoare – cu mare tristețe. Îl iubise însă pe Hardesty dintr-un respect și o compătimire foarte profunde – cu speranță și mândrie.

Toată lumea credea că Hardesty va fi recompensat pentru ascetismul și disciplina lui și că va deveni o figură fermă și interesantă, capabilă să controleze bogăția tatălui său și să o gestioneze în mod judicios. Mulți așteptau cu plăcere să îl vadă ieșind din lumea lui discretă și să pătrundă în iureșul lucrurilor unde se presupunea că intelectul lui proaspăt și evident viu va fi nu doar constructiv, ci și surprinzător. Dintre toți cei prezenți la citirea testamentului doar Hardesty nu credea că avea să primească o mare de dolari și doar el rămăsese calm și deloc animat de speranțe. Avocatul a citit:

– Acesta este testamentul lui Vittorio Marratta, din San Francisco, întocmit la întâi septembrie, anul Domnului una mie nouă sute nouăzeci și cinci. „Toate bunurile mele lumești, drepturi bănești, conturi de debitori, acțiuni, dobânzi și drepturi de autor se moștenesc de către unul dintre fiii mei. Tava de servire Marratta, care se află pe masa lungă din biblioteca mea, va fi moștenită de celălalt. Hardesty va hotărî, iar după anunțare, hotărârea lui va fi irevocabilă. Niciunul dintre fii nu va avea dreptul la patrimoniul celuilalt în nicio circumstanță, mai presus

de moarte sau dorințele unuia sau ale altuia. Declar acestea în deplinătatea facultăților mele mintale, convins fiind de dreptatea celor stabilite și de valoarea lor supremă."

În ultimă instanță, Hardesty era amuzat. Cu toate că avea simțul umorului, acesta era un atribut în mare măsură privat. De la moartea tatălui său, era prima oară când zâmbea, iar în acest fel a dovedit încă o dată că avea un chip interesant, inteligent și amabil – spre deosebire de acela al fratelui său, care a făcut o grimasă. Exprimând o nedumerire plăcută, Hardesty a clătinat din cap, iar apoi a început să râdă când l-a văzut pe Evan tremurând la gândul că va trebui să-și caute o slujbă.

Evan nu avea nicio cale de atac împotriva hotărârii și nici nu putea găsi vreun mijloc prin care să-l prostească pe fratele lui să accepte tava. Cu toate că era făcută din aur masiv, el o detestase întotdeauna, fiindcă avea gravate cuvinte pe care nu le înțelegea, iar tatăl lui îi vorbise de ea în termeni mult prea reverențioși, cu toate că nu valora mai mult de câteva mii de dolari. Ce dacă fusese adusă din Italia? Era o porcărie, iar el a socotit asta drept un pact între tatăl lui și Hardesty, o legătură magică între ei, care pe el îl excludea. Cumplita ironie era că va rămâne cu tava (pe care o luase deseori în râs și o dată chiar o aruncase pe fereastră), iar Hardesty va moșteni suficient de mulți bani să facă bogați alți o mie de oameni. Evan era convins că nu avea nicio șansă, nu pentru că Hardesty ar fi manifestat interes față de bogăție (era clar că nu), ci pentru că integritatea îl silea pe Hardesty să își asume răspunderea pentru gestionarea activelor despre care toată lumea știa că Evan le va gestiona greșit. De aceea, fratele mai mare a închis ochii și s-a pregătit să înfrunte ceea ce pentru el era echivalentul unui pluton de execuție. Probabil că tatăl lui îl auzise adunând activele Marratta (exagerând ceea ce nu avea nevoie să fie exagerat), rostind cifrele cu voce tare ca un călugăr căzut în transă. Probabil că, în ascensiune, sufletul tatălui său trăsese cu urechea la reacția pe care o avusese spiritul

primului său fiu, când i s-a spus despre trecerea în neființă a tatălui și se simțise ofensat de cântecul exaltat. Evan și-a dat seama foarte limpede că Hardesty avea o expresie de satisfacție care sugera puterea.

Liderii politici și ai comunității și-au îndreptat ochii spre Hardesty pentru a confirma că ceea ce era evident în interesul lui reprezenta și interesul general și pentru a-l îndemna să procedeze așa cum era de așteptat. Păreau a spune: „Dacă renunți la moștenire, iar ea ajunge în posesia lui Evan, vei fi comis un mare rău.“ Unii dintre ei, cunoscându-și propriii copii, au început să se agite.

– Propun să amânăm procedura până când vom fi anunțați că domnul Marratta a luat o hotărâre fermă, a spus avocatul. Voia să îi vorbească lui Hardesty pentru a-l convinge să ia decizia corectă. Hardesty, e bine așa?

– Nu, a spus el. Am hotărât.

Încordarea pe care a născut-o acest anunț a fost, dacă nu insuportabilă, atunci măcar neplăcută. Pe de o parte, dacă ar fi vrut să i se lase la dispoziție timp de gândire, ar fi însemnat că nu era sigur și a nu fi sigur de o alegere atât de evidentă reprezenta un semn primejdios de instabilitate. Pe de altă parte, o hotărâre rapidă și fermă putea merge în orice direcție și chiar o hotărâre corectă ar fi fost luată prea repede. Într-un fel sau altul, era înspăimântător. Ar fi fost bine dacă ei ar fi reușit să ajungă la el înainte de a deschide gura, pentru a se asigura că analizase opțiunile în context.

– Este o alegere de o importanță copleșitoare, și... a început avocatul.

– Ba nu, a spus ferm Hardesty. Nu înțelegi. Tata vorbea într-un anume fel, făcea lucrurile în mod indirect, astfel ca noi să învățăm ceva când amâna hotărârile și le lăsa la vedere. Când eram mici și îl întrebam ce oră era, el nu ne spunea, ci doar ne arăta ceasul de la mână. Tot ce a făcut le-a îngăduit altora să

învețe. Ținea ca noi „să descoperim direcții prin indirecții." Și, în cazul de față, dorințele lui îmi sunt foarte clare. Poate că dacă nu l-aș cunoaște atât de bine – pardon, dacă nu l-aș fi cunoscut atât de bine – aș avea de ales. Dar nu am de ales, dacă vreau să-i împlinesc ambiția în ceea ce mă privește, să mă înalț asemenea lui și să devin ceva mai bun decât ceea ce sunt. Nu. Mă supun bucuros și iubitor voinței lui și sunt convins că asta a vrut. Tava este a mea.

În San Francisco nu s-ar fi putut naște o tulburare mai mare nici dacă falia San Andreas s-ar fi despicat. Evan abia a rezistat la șoc. Faptul că deținea o avere atât de mare l-a lăsat fără grai o oră și jumătate: vestea neașteptată a fost ca un sfert de kilogram de cocaină care îi curgea prin vene. Cu excepția câtorva momente în care l-au condamnat, Hardesty a fost uitat de toată lumea. Apoi, fără niciun sfanț și fără nicio putere, a fost ignorat în favoarea fratelui său, către care, de nevoie, s-au îndreptat privirile tuturor.

Avocatul dorise să știe de ce Hardesty procedase astfel. Însă el a refuzat să spună. Tava îi fusese dată lui Signor Marratta de către tatăl lui, care o primise de la tatăl lui, care o primise de la tatăl lui...

S-a gândit că era preferabil să se desprindă de haosul și de bârfele pe care le stârnise în San Francisco. Nu mai avea dreptul la camera lui, al cărei balcon cu balustradă din lemn se afla deasupra golfului (și avea să îi ducă mereu dorul), nu știa sigur ce va face pentru a-și câștiga existența, iar posesia tăvii era o treabă solicitantă în sine. Și-a dat seama că, pentru a satisface ceea ce impunea aceasta, trebuia să plece.

Știind că fratele lui avea să transforme și să pângărească biblioteca tatălui lor, Hardesty trebuia să intre în acea cameră și să își croiască drum printre obstacolele și sistemele de apărare instalate de memorie pentru a-și recupera marele și solicitantul dar. După

aceea va părăsi pentru totdeauna orașul în care se născuse, căminul și locul în care fuseseră înhumați tatăl și mama lui.

Aflată la ultimul nivel al casei, biblioteca avea deasupra ei un observator mic și demodat, în care Signor Marratta își petrecuse multe zile înainte de apariția telescopului cu câmp îngust numărător de fotoni. Întrucât casa era situată pe porțiunea cea mai înaltă de teren din Presidio Heights, biblioteca oferea o priveliște atotcuprinzătoare. Când a urcat treptele, Hardesty și-a amintit ce îl învățase tatăl lui despre priveliști.

– Dacă o vezi, este a ta, îi spusese el în italiană micuțului, ducându-l de la o fereastră la alta, îndrumându-i atenția spre dealuri, golf și ocean. Uită-te acolo, spusese tatăl lui, arătând spre dealurile îndepărtate, de culoarea mușchiului și a aurului, sunt ca blana fiarei pătate. Privește cum se unduiesc. Și fii atent la mușchii de pe spinările lor.

Afară negura și norii erau armate invadatoare, care înaintau în șiruri hotărâte și dezlânate, ca o cavalerie credincioasă, pentru a împresura orașul și a ataca golful prin flancuri. Au trecut cu iuțeală prin dreptul geamurilor și aproape că au îngropat totul sub piscurile lor ascuțite și tremurătoare, însă tot rămăsese o coroană de albastru deasupra munților, astfel că lumina din bibliotecă era pură și adâncă. Lumina care era predominant ultraviolet, purpurie și albastră a scăldat fața lui Hardesty, apoi tava, care a lucit de parcă ar fi fost ceva nepământesc.

Ca și cum s-ar fi mișcat pe sub apă, el s-a apropiat încet de masa masivă pe care tatăl lui lăsase tava fără să se sinchisească, așa cum ar fi făcut cu o farfurie care își avea locul în bucătărie. Membrii familiei Marratta credeau că tava era sub protecție divină. Supraviețuise războaielor, incendiilor, cutremurelor și hoților care, ca și Evan, păreau să nu o dorească. Hardesty s-a întrebat cum de putuse refuza fratele lui un obiect atât de miraculos, pentru că în lumina soarelui care răzbătea prin stratul de nori ea

strălucea într-o sută de mii de nuanțe de auriu și argintiu. Din ea se ridicau raze care formau un desiș compact, radiind cu o frumusețe orbitoare din cuvintele gravate în jurul marginii, întâlnindu-le pe celelalte deasupra centrului și reflectându-se în jos pentru a ilumina inscripția principală.

Lumina de pe fața lui Hardesty a trecut de la violet și albastru spre auriu și argintiu. I-a simțit căldura și a văzut din nou inscripțiile – patru virtuți și o propoziție seducătoare și promițătoare suspendată în mijlocul lor, de parcă ar fi fost butucul unei roți. Tatăl lui îl dusese în numeroase rânduri să le citească, susținând insistent că erau cele mai importante lucruri pe care le putea deține și sugerând cu un gest de respingere din mână că bogăția, celebritatea și bunurile pământești erau umilitoare și lipsite de valoare.

– Oamenii mărunți își petrec zilele urmărind astfel de lucruri, spusese el cândva. Știu din experiență că în momentul morții ei își văd viețile sfărâmate dinaintea ochilor, ca și cum ar fi fost din sticlă. I-am văzut murind pe acești oameni. Se prăbușesc de parcă ar fi fost îndepărtați, iar pe fețele lor apar expresii de surpriză și uimire extremă. Nu același lucru se întâmplă cu oamenii care cunosc virtuțile și trăiesc respectându-le. Lumea o ia încolo și încoace. Ideile sunt la modă sau nu, iar cei care se impun sunt deseori înfrânți. Dar nu contează. Virtuțile rămân necorupte și incoruptibile. Ele sunt recompense în sine, sunt zidurile cu care ne putem apăra viziunea despre frumusețe și tăria, datorită cărora putem rămâne în picioare, netulburați, în furtuna care se dezlănțuie când îl căutăm pe Dumnezeu.

Când murise mama lui Hardesty, când plecase la război, când se întorsese și în toate celelalte momente de suferință, primejdie sau triumf, tatăl lui se îngrijise ca el să ajungă la tavă. Aproape că îl vedea în fața lui, răsucind tava de aur între mâini. Signor Marratta citea inscripțiile întâi în limba italiană, iar apoi

le traducea. O limbă străină se bucură de credibilitate cam în același mod în care căsătoriile dintre cei care vorbesc limbi diferite îngăduie o blândețe și o toleranță neatinse de spiritul distructiv. De exemplu, o bucătăreasă de origine japoneză s-ar putea amesteca printre cei mai stilați oameni de lume vorbitori de engleză, deoarece aceștia nu vor putea folosi limba ei ca mijloc prin care să o excludă. Același lucru era valabil și în cazul virtuților, când erau enumerate în italiană. Nu erau nicidecum prevalente și nici nu făceau parte din arsenalul dascălilor și al preoților, astfel că Hardesty le accepta așa cum le-ar fi acceptat în propria lui limbă.

– „*La onestà*, onestitatea“ era prima, niciodată prețuită cum se cuvenea, spunea Signor Marratta, decât atunci când cineva pierdea multe doar din cauza ei, „iar apoi se înalță ca soarele.“ Chiar dacă îl asocia în primul rând cu lacrimile, cuvântul preferat de Hardesty era „*il corragio*, curajul“, cu toate că în jurul lui părea să se învârtească moartea mamei lui. Următorul cuvânt, pe care abia îl înțelegea, era „*il sacrificio*, sacrificiul“. De ce tocmai sacrificiul? Nu era el o trăsătură demodată a martirilor? Probabil pentru că era atât de rară, devenea înșelătoare ca ultimă virtute (care aproape că intra în contradicție cu „*la onestà*“), cea mai enigmatică, cea mai puțin atrăgătoare pentru el, ca tânăr, era „*la pazienza*, răbdarea“.

Însă, oricât de greu erau ele de înțeles și oricât de anevoie se puteau pune în practică, niciuna dintre aceste calități nu era nici pe jumătate misterioasă cât sentința intarsiată cu aur alb în centrul platoului. Provenea din *Senilia* de Benintèndi, iar Signor Marratta avusese grijă ca Hardesty să o cunoască și să nu o uite. Acum, după moartea tatălui său, singur în biblioteca aia care se afla câteodată deasupra norilor, Hardesty a ridicat tava strălucitoare și a tradus cu voce tare inscripția de pe ea: „Căci ce poate fi mai frumos decât imaginea unui oraș perfect, care se bucură doar de dreptate.“

A repetat pentru sine de câteva ori, apoi a pus tava în rucsacul în care se afla tot ce avea să ia. O privire fugară spre San Francisco din înălțimea și calmul bibliotecii izolate a fost tot ce îi trebuia pentru a-i arăta că acel oraș – chiar uimitor – nu era și nici nu avea să fie vreodată sediul justiției perfecte, căci nu avea nicio legătură cu ea. Era o paradigmă a frumuseții lipsite de suflet – întotdeauna rece, mereu tăcut, adormit în albastru –, însă nu avea absolut nimic de a face cu dreptatea, pentru că dreptatea nu era chiar atât de ușor de înfăptuit. Ea rezulta dintr-o luptă cu greutățile și impunea existența tuturor virtuților din lume doar pentru a fi percepută.

Când a ieșit din casă pentru ultima oară, și-a dat seama că din acel moment trebuia să lepede pentru totdeauna orice urmă de perfidie și falsitate. Dacă era întrebat încotro se ducea? Ce putea răspunde? „Caut orașul cu o justiție perfectă?“ Ar fi fost socotit nebun.

– Unde pleci, Hardesty? l-a întrebat Evan când el tocmai ieșea din casă, iar Evan intra.

– Caut orașul cu o justiție perfectă.

– Bine, dar încotro pleci?

Evan ar fi vrut ca Hardesty să rămână și să-l sfătuiască în noua situație în care trebuia să răspundă de toate și se hotărâse să îi ofere un salariu foarte mare dacă avocații hotărau că testamentul i-o permitea.

– Nu ai cum să înțelegi. Tu ai urât mereu tava aia. Iar eu am iubit-o.

– Pentru numele Domnului, dar ce a fost tava asta, un trofeu?

– Într-un fel, da.

Evan a început să devină interesat. Știa că Hardesty era inteligent, iar acum îl apucaseră bănuielile că tava reprezenta cheia către El Dorado.

– O ai la tine?

– Bineînțeles.

– Arată-mi-o!

– Uite-o! a spus Hardesty și a scos-o din sac.

Știa exact ce gândea Evan.

– Ce scrie acolo? Poți traduce?

– Scrie: „Spală-mă! Sunt murdară."

– Hardesty, spune-mi ce scrie!

– Ți-am spus, Evan.

– Ce ai de gând să faci? a întrebat Evan, disperat că rămânea singur.

– Poate plec în Italia, dar nu sunt sigur.

– Cum adică nu ești sigur? Cum o să ajungi acolo?

– Cred că voi merge pe jos, a spus râzând Hardesty.

– Pe jos? O să mergi pe jos până în Italia? Asta scrie pe tavă?

– Da.

– Dar cum? E apă, multă apă...

– Adio, Evan!

Hardesty a făcut câțiva pași.

– Hardesty, nu te înțeleg, a răcnit Evan. Niciodată nu te-am înțeles. Ce scrie pe tavă?

– Scrie: „Ce poate fi mai frumos decât imaginea unui oraș perfect, care se bucură doar de dreptate", a strigat tânărul. Dar Evan intrase deja ca să revendice casa.

Lucrătorul la poduri, care purta o salopetă cenușie cu aspect medieval, scrobită și murdară de vopsea portocalie, nu înțelegea de ce Hardesty, pasagerul lui, a început să tremure de emoție când au mers pe Bay Bridge, de la San Francisco spre Oakland. Însă pentru Hardesty era limpede că pășește dintr-o lume în alta când au trecut printr-un strat rece de ceață și au văzut navele trasând urme albe pe apa adâncă de sub ei.

Diferența dintre San Francisco și sirenele de ceață de pe insulele din apele reci și prăfuitul Oakland era atât de mare, încât ele ar fi trebuit să fie despărțite nu doar de cei 11 kilometri ai

podului, ci de 11 000 de kilometri de ocean. Șocul călătoriei între San Francisco, cu ultravioletele sale ce amorțeau simțurile, și Oakland, cu soarele lui ametitor, i-au permis lui Hardesty să revină cu promptitudine la obiceiurile din armată. După ce cabinele de achitare a taxei de pod au dispărut în urma lui, a descoperit că era pregătit să escaladeze garduri din sârmă ghimpată, să urce în trenuri aflate în mers, să doarmă direct pe pământ și să parcurgă pe jos optzeci de kilometri. Lăsându-și emoțiile în golf, acolo unde le lepădase, s-a pregătit să traverseze America și Atlanticul, fără bani, având cu el doar o idee vagă și o tavă de aur. Arșița de pe malul pe care se afla Oakland părea să fi pornit în el motoare discrete care rămăseseră mute după război.

Nu i-a trebuit mult până să descopere o poziție bună înapoia unui stufăriș de pe rambleul unei căi ferate care ducea spre est. S-a întins la soare cu capul pe rucsac și a morfolit un fir de iarbă, până când a auzit zgomot de tunet călător. Aruncând o privire printre plante, a văzut o locomotivă venind spre el. În locul în care eșapamentul motorului diesel se ridica deasupra cabinei vopsite în dungi galbene și negre (arăta ca o uriașă albină motorizată), aerul vibra ca un mănunchi de arcuri, iar șase bărbați purtând blugi atârnau de o parte și de alta a ei de parcă ar fi fost acrobați de circ pe un cal. Totul a trecut prin dreptul lui cu un muget, după care Hardesty și-a lăsat capul înapoi pe sac, mulțumindu-se să aștepte. A moțăit o vreme, apoi a auzit uruitul inconfundabil al unui tren tractat de mai multe locomotive. Fără ca măcar să privească, s-a pregătit: nu era nevoie să se uite, pentru că în momentul în care cele opt locomotive au apărut, trăgând după ele două sute de vagoane, pământul s-a zguduit, iar trestiile au foșnit.

Apa acoperită de ulei dintr-un șanț apropiat a început să se vălurească și să vibreze ușor. Prima locomotivă era neagră ca o pușcă și avea un far central galben, care lumina orbitor, ca și cum ar fi fost însuși adevărul. După ce abia ieșise din triajul din Oakland, ea începea să prindă viteză, încordându-se să

înainteze, iar Hardesty a auzit zgomotele produse de ciocnirea dintre cuplele care se așezau pentru a trage sutele de vagoane. Probabil că nu există ceva mai frumos decât un mare marfar care pornește să traverseze țara la început de vară, a gândit Hardesty. Atunci înveți că tragedia plantelor este că au rădăcini. Trestiile și ierburile de pe movilele încinse și din șanțuri s-au înverzit de invidie și s-au milogit să fie luate și ele (motiv pentru care au fluturat în vânt când trenul a trecut prin dreptul lor). Trenul în sine promitea o sută de mii de locuri fierbinți și încântătoare, încărcate de zgomotul vântului printre copaci, o vară plăcută în văile adânci, râuri cafenii, golfuri sclipitoare și atât de multă prerie, încât infinitatea să arate ca o gâză în comparație cu ea.

Când a văzut apropiindu-se un vagon-platformă nou și curat, și-a pus sacul în spinare și a început să alerge pe lângă tren. Pietrele care se rostogoliseră accidental de pe terasamentul căii ferate pe poteca paralelă din pământ bătătorit îl înțepau prin tălpile ghetelor. Din când în când se uita fugar spre dreapta să vadă dacă vagonul-platformă se apropia. Curând, a apărut a doua scară alături de el. În momentul în care a prins bara cu mâna stângă, picioarele lui se mișcau cu o repeziciune uimitoare. Apoi și-a mișcat mâna dreaptă mai sus cu o treaptă, a sărit și a început să călătorească fără nici cel mai mic efort. Una peste alta, trăia o senzație mult mai plăcută decât dacă ar fi găsit o bancnotă de o sută de dolari.

Sărind peste oblonul scund, a căzut pe platforma nouă din scânduri de pin care mirosea ca o pădure însorită din Sierra. Obloanele erau suficient de înalte pentru a-l feri în mare măsură de vânt (dar nu în întregime) și a-l ascunde vederii. Nu putea să vadă controlorii stând pe marginea căii de rulare, nici ei nu îl puteau vedea. În plus, va putea admira câmpiile, văile și lanțurile muntoase. Se putea ridica în picioare fără a se teme că va fi decapitat la intrările în tuneluri sau pe poduri, putea să se

plimbe, să alerge în cerc, să țopăie, să danseze și să-și lase rucsacul într-un colț, știind că, oricât de mult s-ar legăna vagonul, acesta nu se va rostogoli pe vreun câmp fără putință de a-l mai găsi vreodată. Nu-i era foame, iar vremea arăta minunat și avea întregul ținut dinaintea lui. Deloc surprinzător, a început să cânte și, pentru că nu-l auzea nimeni și putea s-o facă fără inhibiții, i-a ieșit bine.

În dimineața următoare, undeva în munții din apropiere de Truckee, când trenul înainta încet printre dealuri de piatră întesate de pini drepți, Hardesty a pășit de-a lungul vagonului-platformă, încă fericit, deși, după o noapte dormită direct pe patul de scândură, nu se mai simțea la fel de entuziasmat. În timp ce trenul urca încet panta, și-a dat seama ce dificultăți îi rezerva viitorul.

În verile secetoase, sărise deseori în trenuri de marfă ca să ajungă în Sierra, dar avusese întotdeauna un cămin unde se putea întoarce. Cum acest lucru nu mai era valabil, a început să priceapă treptat ce însemnase pentru tatăl lui să dezerteze dintr-o unitate italiană de vânători de munte care se subțiase până la câțiva oameni în Munții Dolomiți și să își croiască drum (ca fugar) până la mare, iar apoi până în America.

„În primele luni nu a fost chiar rău", spusese Signor Marratta. „Ne-am petrecut timpul construind fortificații pe stânci și vedeam dușmanul doar prin lunetă. Însă după ce noi și dușmanii am terminat de construit redutele, generalii ambelor părți ne-au silit să înaintăm și să luptăm. Mi s-a părut ridicol. Fuseserăm foarte fericiți sus, pe munte, asta până când am început să fim uciși. M-am dus la *maggiore* și i-am zis: De ce nu facem remiză? Faptul că pe câmpie oamenii se ucid unii pe alții nu înseamnă că trebuie să facem și noi la fel aici, pe munte. I se părea o idee splendidă, dar cine era el? Roma voia câștiguri teritoriale. Cu inima îndoită, lunetiștii noștri au început să tragă, artileriștii au umplut țevile pieselor de câmp și au declanșat bombardamentul,

iar cei îndeajuns de ghinioniști să fie alpiniști au început să facă ascensiuni primejdioase – astfel încât să apărem brusc la șaizeci de metri deasupra adversarilor noștri, care nu știau nimic, pentru a trage în ei. Am lăsat vreo doisprezece prieteni buni atârnând fără viață de coardele lor de alpinism, la trei sute de metri înălțime, pe un perete aproape vertical, pentru că inamicul ripostase. Folosiseră tunurile și trăseseră pe traiectorii ucigătoare și imprevizibile, joase, pentru a sfărâma stâncile pe care le escaladam noi. La un an după asta, nu voiam decât să supraviețuiesc. Dacă aș fi continuat să particip la încleștarea aceea dintre grupurile înarmate ale cluburilor alpine italiene și austriece, probabil că nu ai mai fi fost aici, de față. Pe de altă parte, acum te poți înscrie în oricare dintre cluburi și obține calitatea de membru și în celălalt."

Dar Signor Marratta avusese regrete și în legătură cu dezertarea. Fidelitatea cât responsabilitatea justificau deseori actul de a muri pe poziție, așa că i-a venit greu să se elibereze de sentimentul că recursese la „marele refuz". Hardesty s-a gândit că poate și el fugise de răspundere când alesese tava. Însă, ca de obicei, tatăl lui structurase întrebarea astfel încât orice alegere să dea naștere îndoielii. Îndoiala, ar fi spus tatăl lui într-un mod caracteristic pentru neamul Marratta, l-ar îndemna să caute o soluție mult mai valoroasă, mai aventuroasă și mai deplină decât lipsa ei. „Toate marile descoperiri sunt deopotrivă rodul îndoielii și al certitudinii", spusese cândva bătrânul Marratta, „și cele două, în opoziție, limpezesc aerul pentru întâmplări minunate."

Exact în clipa aceea Hardesty a fost azvârlit cu o forță irezistibilă pe podeaua vagonului-platformă. Înainte de a-și pierde cunoștința, preț de o fracțiune de secundă, a regretat că scândurile păreau să se înalțe spre fața lui. S-a întrebat ce îi căzuse pe spate și s-a temut că vagonul din față se răsturnase și era pe cale să-l strivească. Pe urmă nu a mai știut de el.

Când și-a recăpătat cunoștința, zăcea cu fața spre cer. Sângele i se închegase pe obraji, se simțea de parcă ar fi fost bătut și a

constatat că avea o rană la cap, cât o omidă de lungă și cel puțin la fel de vizibilă. Apoi a observat o creatură stând pe vine, rezemată de un oblon. Clipind ca să îndepărteze sângele din ochi, a reușit să vadă că era un bărbat care nu putea avea mai mult de un metru și jumătate, dar care părea cam cu jumătate de metru mai înalt pentru că mușchii puternici ieșeau în evidență într-un anume fel în poziția aceea ghemuită. Purta o costumație din care la început Hardesty n-a înțeles nimic. Articol cu articol, ea era descifrabilă, însă în ansamblu era uluitoare și incredibilă. Ghetele lui erau niște calupuri mari din piele unsuroasă, care arătau ca ghiulele date cu briantină – Hardesty le-a recunoscut ca fiind o pereche din cele mai scumpe ghete de drumeție, care însă fuseseră purtate ani și ani și unse cu grăsimea de la un urs întreg. Să cazi într-un râu cu asemenea bocanci era moarte sigură. Iar dacă ar fi luat foc, ar fi ars o lună, chiar și sub apă. Purta șosete lungi până sub genunchi, cu un model în zigzag, sugerând o floare de colț, pantaloni scurți de culoare albastru-cobalt, bretele în culorile curcubeului, o cămașă violet, o eșarfă ca de pirat, tot violet, ca și șosetele, dar cu un desen hipnotizant de culoare roșie. Fața îi era acoperită aproape complet de barbă și de ochelarii cu lentilele perfect rotunde, de culoare trandafirie. La mâna dreaptă îi lipseau două degete, iar la stânga, trei, avea în spinare un rucsac bleu-deschis și purta o serie de echipamente de ascensiune care alcătuiau colierul colierelor. Era încărcat cu carabine argintii, decorat cu icuri strălucitoare și pitoni care zăngăneau și festonat cu două duzini de scripeți mici în cincizeci de culori fluorescente și întrețesute. Pe un umăr îi atârna o coardă de alpinist și mesteca o bucată de pastramă de vită de mărimea unui carnet de notițe.

– Îmi cer scuze, a spus omul între două îmbucături de carne. Am sărit în tren de pe un pod și nu te-am văzut. Mulțumesc.

– Pentru ce? a întrebat Hardesty.

– Că mi-ai amortizat căderea.

– Ce ești?

– Ce sunt? Ce întrebare e asta?

– Ce naiba ești? Te visez? Arăți ca Statu-Palmă-Barbă-Cot.

– N-am auzit de el. Face și el ascensiuni în Sierra?

– Nu, nu face ascensiuni în Sierra.

– Eu sunt alpinist. Profesionist. Mă îndrept spre Munții Wind River[1], unde vreau să urc singur pe vârful East Temple Spire. Dacă o să fiu suficient de tare, o să fac asta noaptea. Doamne, ce aterizare am avut! Mă bucur că echipamentul și boașele mele au rămas întregi.

– Da, a spus Hardesty, și eu mă bucur că echipamentul și boașele tale au rămas întregi.

– Ai o rană urâtă la cap. Ar fi foarte bine să te ungi cu niște Nandiboon.

– Ce e Nandiboon ăsta?

– O chestie tare, ulei de Nandiboon! Vindecă imediat. Un prieten mi l-a adus din Nepal. Uite... A vârât mâna în rucsacul albastru și a scos o sticluță căreia i-a scos dopul cu dinții. Acum mă simt răspunzător pentru tine.

– Așteaptă puțin, a spus Hardesty, când bărbatul s-a apucat să îi aplice uleiul pe rană.

– Nu te teme, e organic.

– Cum te cheamă?

– Jesse Honey.

– Poftim?

– Jesse... și Honey. Honey e numele de familie. Nu am nicio vină. Putea fi și mai rău. Aș fi putut fi fată și m-ar fi numit Bunny sau Bea sau cine naiba mai știe cum. Pe tine cum te cheamă?

– Numele meu e Hardesty Marratta. Ce conține chestia asta? A început să mă usture.

– Așa și trebuie. Dar vindecă rapid.

---

[1] Lanț muntos din Munții Stâncoși (n. tr.).

Durerea provocată de uleiul Nandiboon creștea și Hardesty a bănuit că va deveni insuportabilă. Așa s-a și întâmplat. La două sau trei minute după aplicare, uleiul îi fierbea sub piele, făcându-i mii de găuri. Acel ulei părea a fi o imitație perfectă a acidului sulfuric sau a apei oxigenate. Hardesty se tăvălea de durere.

– O să aduc niște apă, a strigat Jesse Honey. E un pârâu care traversează serpentina. Te prind din urmă când o să urce trenul.

Hardesty nu l-a auzit, însă zece minute mai târziu a văzut mâna lui Jesse Honey cerșind ajutor peste marginea oblonului vagonului-platformă și s-a dus să-l ajute. Bărbatul a aruncat o sticlă de plastic în vagon și s-a prins cu atâta putere de brațul întins de Hardesty, încât i l-a dislocat. Hardesty s-a năruit din nou pe podea. Jesse Honey i-a prins brațul (pe celălalt) și s-a apucat să i-l plaseze la loc folosind principiile primului ajutor. Însă cum acel braț era teafăr, nu a reușit decât să i-l disloce.

– Vrei să mă ucizi? a strigat Hardesty. Pentru că asta faci! Și te rog să încetezi.

Jesse a lăsat impresia că nu auzise și s-a apucat să îi așeze brațele la loc.

– Am învățat asta pe Muntele McKinley, a spus el cu o satisfacție vădită.

Apoi i-a mânjit fața lui Hardesty cu ulei de Nandiboon și a sărit din nou din tren. Când a revenit, a adus un maldăr uriaș de rămurele.

– Pentru ce-ai adus astea?

– Ca să fac foc și să pot să fierb un ceai și să gătesc, a spus Jesse Honey, aprinzând mormanul.

– Cum să faci foc pe o podea din lemn? a întrebat Hardesty, dar era prea târziu.

Scândurile rășinoase ale podelei se aprinseseră deja, iar flăcările jucau în vânt. Jesse Honey a încercat să le stingă

călcându-le în picioare, dar când ghetele lui, mânjite cu unsoare au început să ardă, s-a retras.

O jumătate de oră vântul a dus flăcările înainte și înapoi. Lubrifianți, vopsele, podele din lemn și interiorul vagoanelor de marfă, materiale de protecție și o mie de alte mărfuri diverse au luat foc, astfel că trenul a fost cuprins de o perdea de flăcări. Mecanicii au descoperit incendiul prea târziu pentru a mai putea opri, de aceea au încercat să ajungă pe podiș, unde nu bătea vântul. Însă până să ajungă acolo, Jesse și Hardesty nu au mai putut îndura arșița, așa că au sărit din tren și au pornit spre răsărit. Când soarele apunea, au văzut două străluciri roșiatice (cea mai puternică dintre ele fiind radiată de trenul incendiat) și au auzit explozii periodice care semnalau decesul cisternelor încărcate cu materiale combustibile. După părerea lui Jesse Honey, totul făcea parte din mersul naturii.

– Trenurile nu prea au ce căuta în munți, a zis el.

Au mers aproape toată noaptea pe văile răcoroase de pe creasta Sierrei, sub cerul înstelat și în calmul adânc al munților de la început de vară. Tăcerea copacilor și calmul vântului erau speranța și neîncrederea naturii că iarna trecuse, o perioadă în care terenul sălbatic își ține răsuflarea înainte de a se bucura, de teamă să nu recheme ninsoarea și vânturile senine și albastre dinspre nord.

La început, cât au mers pe potecile albe precum creta care traversau drumurile înnegrite ale defileurilor alpine, Hardesty și Jesse nu au vorbit, iar ochii lor au urmărit stelele și marginile munților care le înghițeau. Aerul era aproape primăvăratic. Aducea aceeași plăcere optimistă precum cea pe care o provoca plimbarea în mijlocul unui grup de copii mici, împrăștiați ca niște flori sălbatice și purtând pălărioare și eșarfe colorate. Ca întotdeauna în cazul primei zile petrecute la altitudine, le-a fost mai ușor să meargă pe jos toată noaptea și, pe de altă parte, aerul era

atât de proaspăt, iar pâraiele atât de tulburi, ajungând să fie așa de agitate, albe și amorțite, încât nicio ființă capabilă să simtă bucuria sau libertatea nu ar fi putut dormi.

În timp ce mergeau spre nord-nord-est, luna crem ca o perlă s-a ridicat pe cer, perfect rotundă, binevoitoare, un felinar luminos fără cusur. Jesse a spus că în direcția în care insista să meargă, la doi sau trei kilometri depărtare se găsea o cale ferată pe care circulau marfare. Până la apusul lunii și ivirea zorilor, străbătuseră peste douăzeci de kilometri și încă nu dăduseră de calea ferată.

– Există un pod frumos pe deasupra căii ferate, a spus Jesse, făcut din trunchiuri de copaci și cabluri. Nu știu cine l-a construit, și nici în ce scop, dar se poate sări foarte ușor de pe el direct în tren.

– Nu înțeleg, a spus Hardesty. De ce trebuie să cazi de deasupra de fiecare dată când vrei să mergi cu marfarul? De ce nu alergi pe lângă tren ca să te prinzi de o treaptă?

Jesse s-a uitat la el cu un aer jignit și iritat.

– Nu pot, a spus el cu amărăciune. Nu ajung destul de sus.

– Aha, am înțeles, a zis Hardesty, aruncând o privire spre camaradul lui, care era incredibil de scund. Ce înălțime ai?

– Ce importanță are?

– Niciuna. Sunt doar curios.

– Un metru și treizeci și doi de centimetri. Trebuia să am un metru optzeci și opt. Așa au spus doctorii, judecând după radiografiile mele. Bunicul a avut un metru nouăzeci și cinci, tata doi metri, iar frații mei sunt și mai înalți.

– Dar ce s-a întâmplat cu tine?

Jesse s-a zbârlit.

– Nu știu, a spus el, clătinând din cap. Pentru cineva care are un metru și jumătate...

– Parcă spuneai, unu treizeci și doi, l-a întrerupt Hardesty.

– Ia scutește-mă, s-a răstit Jesse. Viața e grea pentru cineva care are un metru și jumătate. Cum crezi că mă simt când citesc în ziare că o persoană care are un metru șaptezeci se situează sub înălțimea medie? Fetele nici nu se uită la mine. Cele mai multe nici nu au prilejul: se uită peste capul meu. Nu am putut să mă înrolez în armată, dar cei de la marină au fost dornici să mă primească – pe post de coșar. Am urmat colegiul și sunt inginer, dar marina mă voia ca să curăț coșuri. Când jigodiile înalte pășesc țanțoșe, mândre de statura lor, îmi vine să pun mâna pe mitralieră... Nu contează. Nu-mi mai pasă. Am nevoie de o femeie scundă și de o cabană aproape de munți.

– Cred că există asemenea locuri în Pădurea Neagră, a zis Hardesty, unde, după cum spune legenda, ai putea găsi ceea ce cauți.

– Nu vreau pitice, a zis Jesse. M-am născut american și asta exclude piticele.

– Nu, nu. Mă refeream la femeile acelea scunde, blonde, cu ochi albaștri, pe care le vezi pe dopurile sculptate.

– Nu-mi trebuie așa ceva. Mie-mi plac fetele din California, zvelte și înalte, din acelea ai căror genunchi îmi vin până la gât.

În acea zi au parcurs șaizeci și cinci de kilometri în plin soare, vorbind despre femei, ascensiuni, trenuri de marfă și politică. Jesse era un sprijinitor înrăit al președintelui Palmer (poate pentru că era cel mai scund președinte de la Linscott Gregory), în vreme ce Hardesty era dispus să-l voteze, dar nimic altceva. Deveneau tăcuți și conștienți de propria ființă ori de câte ori pătrundeau în pădure, deoarece acolo mergeau printre pâlcuri mari de pini pitici. Hardesty a spus că probabil suferise o fractură când amortizase aterizarea lui Jesse.

– Nu știi sigur? a întrebat Jesse.

– Nu. N-am avut nicio fractură până acum.

– Nicio fractură! Asta e o nebunie! Eu mi-am rupt aproape toate oasele. Odată, am uitat să-mi ancorez coarda și mi-am

rupt șaisprezece oase în același timp. Am fost distrat pe Grand și m-am asigurat în coardă cu un *reepschnur*[1] și cred că mi-am rupt tot ce se putea, pentru că, după ce *reepschnur*-ul s-a desfăcut la doisprezece metri, am căzut de la o sută de metri.

– Mă surprinde că nu ai murit.

– M-am lovit de multe pervazuri.

Au ajuns la un lac de un albastru de cristal, aproape la fel de lung și îngust ca un râu. Din vârful unei aglomerări de bolovani de pe malul sudic au văzut calea ferată aflată la aproape un kilometru și jumătate dincolo de lac. Jesse a spus că vor fi nevoiți să înoate, însă pentru că lacul era geotermal, totul avea să fie ca o baie călduță. Hadesty și-a înmuiat degetul în apă și l-a contrazis.

– Nu și la margine! a exclamat Jesse. Orice nătărău știe că lacurile încălzite geotermic sunt calde doar în zonele mai adânci. Acolo se petrece schimbul de căldură. Câteva tone de apă din curenți termici refrigerați activează transferul unui val bogat în BTU[2] și ioni care începe la parametrii necesari ridicării apei reci spre suprafață din regiunea tolopsoidă a subsetului central cel mai adânc. Astfel, tiparul agitat de interferență al variațiilor de temperatură influențate de aer forțează o rețea haploidă asupra curgerilor dimensionale ale apei de suprafață care este prinsă într-o centură toroidală oscilantă, ce variază doar în funcție de inversiunile surfactante alcaloide ale stabilității normale provocate de concentrațiile sicative induse de secetă, datorate levigării intra-apoase.

– Cu toate astea, a spus Hardesty, ar fi mai bine să-l ocolim.

– Nicio șansă. Calea ferată nu este nici măcar tangentă față de lac. Coboară dinspre nord-vest și apoi cotește din nou spre

---

[1] Tehnică de coborâre în alpinism, care permite recuperarea corzii (n. tr.).

[2] BTU – *British thermal unit* – unitate de măsură a energiei, egală cu aproximativ 1055 de jouli (n. tr.).

nord-est, fiindcă așa au construit-o pe vremea când aveau nevoie să menajeze cazanele locomotivelor cu aburi. Lacul are optzeci de kilometri lungime, iar aici suntem în partea lui centrală. Pe de altă parte, dacă am merge spre unul dintre capetele lui, ar trebui să traversăm un râu, iar traversarea unui râu este al naibii de complicată – crede-mă – față de traversarea unui lac. Apa lacului măcar stă nemișcată.

În afara explicației privind motivul pentru care apa lacului era mai caldă în mijloc decât la margini, ce spunea Jesse suna logic. Așa că s-au apucat să construiască o plută pe care să-și așeze hainele și lucrurile cât înotau.

– Ăsta e lemn de esență tare, a spus Hardesty când a văzut câțiva bușteni pe care Jesse i-a adus târâș până la punctul de asamblare de pe plajă. (Jesse abia se vedea prin desișul cenușiu – arăta ca un porc spinos bolnav de purpură.) N-o să plutească.

– Lemn de esență tare? Ha-ha! Ăsta e plop de Montana. Se folosește pentru construirea interioarelor de dirijabile și nu numai. Sigur că va pluti.

Au legat pluta din bușteni cu o coardă pentru *reepschnur* și au împins-o de pe stânci în apă, dar aceasta s-a dus la fund ca un lanț greu și nu a mai apărut la suprafață. Apoi au început să înoate. Soarele apunea, dar ei hotărâseră să se ude și să facă un foc strașnic pe malul celălalt, fiindcă peste tot se găseau bușteni de plop de Montana. Jesse a spus că acel lemn nu va arde, afirmație care l-a convins pe Hardesty că avea să se bucure de un foc pe cinste ca să se încălzească.

Și-au înfășurat hainele, făcându-le ghem, pentru a le pune în partea de sus a rucsacurilor pe care le-au prins de umeri și s-au pregătit să traverseze înot. În teorie, trebuia să se ude doar partea de jos a rucsacurilor. Însă teoria a rămas valabilă doar zece minute, cât au putut înota repede. Apoi, ajunși în mijlocul lacului, s-au cufundat mai adânc în apă și totul s-a udat. În acel loc, apa era la fel de rece ca aceea a unui torent de munte

la miezul unei nopți de la sfârșitul lunii ianuarie. Cu cât le era mai frig, cu atât Jesse turuia mai repede, sugerând coliziunea în mare viteză dintre un text dintr-un manual de fizică și discursul unui politician.

– Știu că asta ar putea suna ca o scuză, a spus el. Dar funcțiile tensoriale din topologia diferențială superioară, așa cum sunt ele exemplificate prin aplicația Teoremei Gauss-Bonnet la Polinomialele Todd, arată că rotația axială coometrică[1] în ridicarea apei reci la suprafață în mod termal adiabatic poate – prin deducție aleatorie, derivată din mulțimile de echilibru în translație – să așeze în ordine tranzitivă frontală caracteristicile termodinamice ale unei plasme operaționale care suferă conversii entropice negative.

– Ce-ar fi să-ți mai ții gura? a spus Hardesty.

Jesse nu a mai deschis gura decât în clipa în care cadrul pe care l-a făcut pentru a-și așeza hainele la uscat s-a prăbușit, iar pantalonii lui scurți de culoare violet au ars complet. După aceea, a rămas gol de la brâu în jos, dar și-a confecționat o apărătoare pentru penis, în stil Noua Guinee, dintr-o cutie de Dr. Peppers[2] pe care a găsit-o și și-a prins-o de talie cu o bucată de *reepschnur*. Curând a început să-și expună acel stil de ținută de parcă ar fi fost cine știe ce designer de pe Seventh Avenue care propunea o nouă modă.

– E foarte comod, i-a spus el lui Hardesty. Ar trebui să încerci și tu.

La două ore după ce focul s-a stins, malul lacului a fost zguduit de o masă tunătoare de roți din oțel și de tusea motoarelor diesel, iar cei doi au găsit un vagon-platformă confortabil care să îi ducă spre Yellowstone. Hardesty a fost primul care a urcat în vagon, iar Jesse a alergat pe lângă el, simțind că îl lasă puterile în mod primejdios până când Hardesty a reușit să îl

---

[1] Cuvânt inventat de autor (n. tr.).

[2] Marcă de băuturi răcoritoare (n. tr.)

ridice peste oblon. Hardesty a reușit să îl vadă pentru că fesele lui Jesse luceau în lumina lunii. Douăzeci și patru de ore mai apoi au sărit din tren, pentru că nu voiau să călătorească spre nord, în Montana și Canada, astfel că au mers pe jos o vreme, apoi au fost opriți de un curs de apă, după părerea lor, Fluviul Yellowstone.

Hardesty a ridicat ochii spre cerul care părea să amenințe cu o ploaie.

– Ce-ar fi să ne construim un adăpost și o să vedem mâine ce e de făcut ca să trecem fluviul? a propus el. Cred că o să plouă.

– Să plouă! Crezi că vremea arată a ploaie?! a exclamat Jesse. E clar, se vede că nu ai stat în munți multă vreme. Știu că e imposibil să plouă. Știi care e definiția infailibilității? Hai să-ți spun: Eu, făcând prognoze meteo. A aruncat o privire spre norii cumulonimbus care se rostogoleau spre ei dinspre nord, alcătuind un zid ce toca lumina lunii. Ăștia vor trece peste cinci minute. În noaptea asta, vremea va fi catifelată. Ne întindem pe patul din ace de pin și dormim duși.

– Nu prea cred, a replicat Hardesty, temându-se de nori.

– Ai încredere în mine.

La jumătate de oră după ce au adormit, un tunet cumplit de puternic i-a făcut să sară de pe solul pe care stăteau întinși și să se răsucească la fel ca o clătită. Trăsnetele cădeau cu zgomote de mitralieră, doborând copaci. Fluviul, care fusese ca un tobogan șerpuitor, era acum atât de iute și alb, încât arăta și el ca un fulger. Iar ploaia care se dezlănțuise nu părea una obișnuită, cu picături nevinovate. Hardesty și Jesse au făcut tot ce au putut ca să nu se înece.

– Vino după mine, a spus Jesse cu gura plină de apă.

– De ce?

– Știu unde o să găsim un adăpost. L-am văzut când veneam încoace.

Au înotat la deal cale de câteva sute de metri până când au ajuns la intrarea într-o peșteră.

– Nu vreau să intru, a spus apăsat Hardesty, cu toate că știa că va intra.

– De ce nu? E absolut sigură.

– Urăsc peșterile. Probabil pentru că sunt italian.

– Hai, lasă! Cred că am mai intrat în peștera asta. Dacă țin bine minte, aici a trăit un pustnic, care a lăsat două paturi din puf, provizii, mobilier și lămpi.

– Bineînțeles, a spus Hardesty după ce au fost înghițiți de întuneric. De ce trebuie să pătrundem atât de adânc în ea?

– Ca să ajungem la locul unde a stat pustnicul.

– Nu sunt lilieci?

– La vest de Platte nu există lilieci.

– Nu e adevărat. Am văzut lilieci și în San Francisco.

– Sau la est de Fresno.

După ce au orbecăit prin întuneric pe cărările întunecoase dintr-o sub-lume șuierătoare de pâraie ascunse și ecouri batjocoritoare, au ajuns la ceea ce au simțit amândoi că era o cameră imensă, pentru că sunetele făcute de pașii lor se îndepărtau ca și cum s-ar fi aflat în aer liber. Au simțit spațiul uriaș deasupra și în lateral și, indiferent în ce direcție au mers, nu au descoperit pereți, ci doar podeaua plană, alcătuită din roci și pământ. Au traversat pâraie mici, foarte cuminți, calde precum apa de baie și au văzut în ele lanțuri sclipitoare de creaturi fosforescente.

Era straniu să vadă acele ființe care creau lumină, clipind cu sutele de mii în ritmul unor coduri tăcute, știute doar de ele. Arătau ca o armată de muncitori credincioși, absorbiți de pregătirile pentru o călătorie către un loc nenumit. Bateriile de luminițe care executau miliarde și miliarde de permutări și combinații păreau să se îndrepte neîngrădite către o țintă misterioasă.

Ore în șir sau poate zile Hardesty și călăuza lui au rătăcit pe câmpia de pâraie iluminate. Jesse a uitat cu desăvârșire de locul

pustnicului. Nu îi mai interesau decât culorile, harta nesfârșită a pârâiașelor și drumurile de calm și tăcere pe care le urmau spre pustietatea întunecată. Ca niște tonuri muzicale, pârâiașele se uneau și se despărțeau. Hardesty a strâns în mâini rucsacul în care avea tava de aur. La un moment dat, au rămas în mijlocul unei câmpii slab iluminate care era atât de vastă, încât s-au întrebat dacă, de fapt, mai erau în viață.

Însă, în cele din urmă, s-au văzut siliți să se gândească la întoarcerea la suprafață. Hardesty a sugerat să pornească împotriva cursului celui mai mare dintre pârâiașe. În acel fel aveau să urce. Curând, pârâiașele din rețeaua luminiscentă au început să dispară, cel pe care îl urmau a devenit mai mare, fosforescența s-a stins treptat și s-au trezit într-o sală uriașă la al cărei capăt îndepărtat, printr-o deschizătură, erau vizibile luminile fulgerelor de afară.

– Aici e perfect, a spus Jesse. O podea moale, plăcută și uscată, iar ieșirea e chiar acolo. Să ne culcăm.

– Nu crezi că ar fi cazul să aprindem un chibrit ca să vedem ce se află aici?

– Ce-ar putea fi aici? Nu e nimic.

– Nu vreau să mă culc fără să știu ce e în jurul meu.

– Asta e o prostie, a răcnit Jesse. Hei! Oricine s-ar afla aici, să îl ia dracu'! Du-te naibii! Ucide-ne dacă vrei! Mrrr!

Pentru un om atât de scund, Jesse avea un glas miraculos. Provocarea aceea a făcut ca urechile lui Hardesty să vuiască.

– Chiar și așa, a spus el, scotocind în rucsac după o cutie de chibrituri, eu vreau să arunc o privire în jur.

A aprins un chibrit. La început, scânteia alb-albăstruie i-a orbit, însă apoi flacăra aurie a căpătat putere și au putut ridica ochii de la ea.

– Acum văd, a spus Hardesty cu glas slab.

În șiruri la fel de orânduite ca și acelea ale cardinalilor așezați la un conciliu ecumenic, se aflau cam o sută de urși grizzly,

surprinși, încă orbiți de lumină, fiecare având cam trei metri și jumătate înălțime. Cum nu știau ce să creadă despre cei doi necunoscuți care ajunseseră în mijlocul lor, urșii s-au întors unul spre altul ca să se consulte, au dat din labe prin aer și apoi și-au rotit capetele, pentru că erau derutați.

Sperând să țină urșii la distanță, Hardesty a aprins cât de multe chibrituri a putut ține între degetele tremurătoare. Lumina sporită i-a îngăduit să vadă liliecii. Lucru deloc surprinzător, aceștia erau cu sutele de mii, poate chiar cu milioanele. Se țineau de tavanul peșterii, alcătuind o masă solidă, groasă de câteva rânduri. Fiecare avea mărimea unei umbrele rupte pe care o putem vedea înfiptă în orice coș de gunoi într-o zi vântoasă; iar urechile și încheieturile lor aveau culori oribile: violet și roz. Liliecii au început să se miște într-o reacție în lanț tot mai accelerată, care i-a făcut pe urși să urle și să-și arate colții ascuțiți ca dinții unor greble de strâns fânul.

Când s-au terminat chibriturile, urșii s-au strâns laolaltă, iar liliecii au început să zboare. Sufocați de blănuri cafenii și aripi catifelate, Hardesty și Jesse și-au dat seama că nu erau atacați, ci mai curând că ei declanșaseră panica. Un torent de lilieci și urși s-a năpustit din peșteră, amintind de noroiul fierbinte pe care îl azvârle în aer un vulcan. Hardesty și Jesse s-au văzut aruncați pe gura peșterii, ajungând pe un morman de roci iluminate de fulgere și pânze de trăsnete stroboscopice.

După ce au ieșit animalele, Jesse a sugerat să se întoarcă în peșteră și să se culce.

– Din câte înțeleg, nu crezi că se vor întoarce, adevărat?

– Eu aș spune că șansele sunt jumi-juma.

– Faci ce vrei. Eu unul, o să mă culc aici, pe stânca asta.

În dimineața următoare, după ce s-a trezit, Hardesty l-a văzut pe Jesse străduindu-se să aprindă focul frecând între ele două conuri de pin. Cum nu a reușit, a încercat să obțină o scânteie lovind o piatră cu un băț. În cele din urmă, Hardesty a găsit

câteva bețe de chibrit în rucsacul lui și așa au reușit să facă un foc care nu a incendiat pădurea doar pentru că totul era foarte umed. Însă mai aveau de traversat fluviul.

– Ar trebui să mergem în aval ca să găsim un pod, a sugerat Hardesty. Cu toate că sunt șanse mari ca fluviul să se îngusteze în amonte, altitudinea va crește, ceea ce înseamnă că vor exista mai puține așezări, în vreme ce aici, în aval, vom găsi autostrăzi, un teren mai accesibil pe maluri și poate o porțiune suficient de calmă ca să putem înota până pe malul celălalt sau cu un nivel îndeajuns de scăzut ca să trecem cu piciorul până dincolo.

– Asta nu face decât să demonstreze ceea ce știi, i-a spus Jesse, foarte indignat, deoarece el era ghidul profesionist și amândoi se aflau în munții lui. Cale de peste trei sute de kilometri în amonte sau în aval nu există niciun pod. Dacă mergi în amonte, te vei trezi într-un iad de roci sfărâmicioase și faleze pline de mușchi. Spre sud, fluviul se lățește și are un curent mai puternic din cauza afluenților. Ca să găsești un loc prin care să treci prin vad, va trebui să ajungi tocmai în Utah.

– Și atunci, ce propui?

– Să facem ce fac de obicei, ce am făcut de o sută de ori în asemenea situații și ce face în mod automat aproape oricine cunoaște cu adevărat munții.

– Ce anume?

– Să construim o catapultă.

– Care să ne arunce pe malul celălalt? a întrebat Hardesty.

– Exact.

– Dar fluviul are patru sute de metri lățime!

– Și ce dacă?

– Să spunem că am construi o catapultă care să-și facă treaba. Prea bine. Ne azvârle pe malul celălalt. Ce crezi că se va întâmpla după aceea? N-am habar ce traiectorie ai în minte, dar s-ar putea să cădem de la mare înălțime. Asta ne-ar ucide instantaneu.

– Nu, nicidecum, a spus Jesse.

– Cum adică?

– Vezi cât de aproape sunt spațiați copacii de pe malul celălalt? Trebuie doar să călătorim pe clătite-șoc, cu rețele reticulare extinse, care să se prindă în copaci.

– Clătite-șoc?

– O să-ți arăt.

Și Jesse s-a apucat imediat de construirea catapultei, a clătitelor-șoc, a rețelei reticulare și a căilor de acces. Cu toate că Hardesty nu a crezut nicio clipă că vreuna dintre ele va funcționa, s-a lăsat atras de încrederea lui Jesse, de siguranța lui că va construi diferitele travestiuri și de minunata, clasica și ademenitoarea idee a unei mașinării care le va permite să zboare.

Vreme de două săptămâni au muncit fără odihnă, mâncând doar bucăți de pastramă din carne de vită, ceai și păstrăvii pe care i-au pescuit din fluviu. La început, Jesse a insistat să prăjească păstrăvii la căldura corpului în timpul nopții (după părerea lui, o veche metodă indiană).

– Există metode mai bune, a spus Hardesty, care i-a arătat ghidului său cum să pună peștele la frigare.

În mijlocul unui nou luminiș, mașinăria lor se odihnea pe un morman din pământ, rocă și pietre. Doborâseră mulți copaci și strânseseră kilometri întregi de vițe cu care să construiască un cadru înalt cât două etaje care să sprijine un copac de treizeci de metri care pivota pe o grindă uriașă. Un coș conținând câteva tone de pietre ținea jos capătul scurt, astfel încât bușteanul lung era tras până aproape de sol și fixat acolo la fel de încordat ca struna unei arbalete. De capul catapultei erau prinse discuri amortizoare și plase reticulare. Arătau ca frunzele de lotus întrețesute, având trei metri grosime și doisprezece în diametru. Hardesty și Jesse urmau să se lege de ele cu sârme de ancorare extrase din coarde de alpinism portocalii și negre. Pentru a se proteja și mai bine, și-au făcut costume mari, ca niște baloane,

din scoarță moale, pe care au înfășurat-o în jurul corpului, peste straturi alternante de mușchi și ciuperci. Acele „perne“, după cum le-a numit Jesse, erau atât de mari și de greu de manevrat, încât a trebuit să le țină deasupra amortizoarelor, altfel niciunul dintre ei nu ar fi reușit să urce pe catapultă.

Una peste alta, Hardesty era sceptic și a refuzat să accepte lansarea. Însă în cele din urmă a ajuns să fie atât de obosit și flămând, încât, în loc să meargă pe jos până în Utah, a hotărât să riște și să se urce în costumul din ciuperci și mușchi pe discul amortizor care avea să fie azvârlit în aer de o catapultă uriașă. Pe de altă parte, aventura era demențial de ispititoare.

La ora stabilită, s-au suit pe platforma de lansare, și-au îmbrăcat costumele și s-au legat. Jesse ținea în mână un cordon cu care trebuia să tragă un știft din lemn de la mecanismul de declanșare, iar asta trebuia să îi facă să zboare.

– Vezi pata aceea verde de acolo? a întrebat el arătând cu mâna spre un pâlc de lini tineri care păreau moi. Acolo vom ateriza. Coborârea noastră prin aer va fi încetinită de modelul stabil din punct de vedere aerodinamic al plaselor și amortizoarelor. Plasele se vor prinde de copaci, iar amortizoarele vor prelua forța oricărui impact direct. Inutil să mai spun, dar costumele astea reprezintă protecția supremă. Dacă ți-e teamă, te rog să-ți treacă. Sunt inginer și am calculat totul până la ultima zecimală. Ești gata?

– Mai stai o clipă! a spus Hardesty. Trebuie să aranjez câteva ciuperci. Bine, acum sunt gata. Atenție, cred că ești nebun de legat și nu-mi dau seama de ce mă încred...

Jesse a tras de cordon și au fost amândoi aruncați cu o forță uriașă, dar nu spre cer, ci direct în fluviu, ajungând cam la cincisprezece metri de mal.

Au izbit apa ca un obuz de artilerie, azvârlind un gheizer de spumă albă la treizeci de metri înălțime, iar ei, amortizoarele și plasele s-au scufundat cu repeziciune în pragurile fluviului. Din fericire pentru ei, întregul pachet s-a îndreptat, ajungând să

plutească, iar când au ieșit la suprafață, s-au trezit cu capul în sus... Gonind în aval, legați în costume și prinși de amortizoare, nu se puteau mișca și erau conștienți doar pentru că apa rece ca gheața îi deșteptase după primul șoc.

Hardesty a început să se zbată pentru a lepăda costumul.

– Nu! a răcnit Jesse. O să te îneci. Cel puțin asta e un soi de ambarcațiune.

– Du-te dracului!

– Serios vorbesc!

– Serios? Hardesty era negru de furia acumulată, de iritare, neîncredere și dezgust. Serios?

– Ascultă-mi sfatul, altfel dai de belea.

– Nu crezi că deplasarea asta, cu șaizeci și cinci de kilometri pe oră, călare pe amortizoarele astea și în costumele pline cu ciuperci, nu e periculoasă? Știi ce ești? Să-ți spun eu. Ești un incompetent. Nu faci nimic cum trebuie.

– N-am ce să fac dacă m-am născut scund, a strigat Jesse ca să acopere vuietul apei. Crezi că oamenii înalți sunt grozavi doar pentru că au câțiva centimetri în plus?

Hardesty a explodat.

– Nu are nimic de-a face cu înălțimea!

Apoi și-a dat seama că aveau să treacă pe sub un pod aflat la doi sau trei kilometri de catapultă. Fascinate de ciudata ambarcațiune care venea adusă de ape, câteva fetițe care purtau ochelari de culoarea rubarbei se uitau peste balustradă.

– Cum numești asta? a întrebat Hardesty.

– Acela e un pod cu taxă de trecere. Nu știu ce părere ai, dar eu nu sunt dispus să cheltuiesc bani prostește.

Prea sătul ca să mai urle să se facă auzit în vuietul apei învolburate, Hardesty s-a lăsat moale în interiorul costumului plin cu ciuperci și a rămas cu ochii osteniți spre peisajul care gonea așa cum se vede dintr-un tren. În timp ce se gândea că situația nu era chiar atât de gravă, deoarece peste o zi sau două vor

ajunge în ape calme și vor putea înota până pe malul estic, a observat că fluviul dispărea complet. Apa se oprea și în locul ei se vedea imaginea șocantă a aerului liber și a norilor îndepărtați.

– Cascada Ryerson, a spus Jesse. Are înălțimea de o mie două sute de metri. N-am trecut niciodată pe acolo într-un costum ca ăsta.

Hardesty era sfâșiat între dorința de a-l strânge de gât pe Jesse și a încerca să-și adune gândurile înainte de a muri, astfel ca în momentul în care va părăsi pământul să poată striga ceva frumos și adevărat și să nu moară, așa cum păți se tatăl lui, cu un zâmbet amuzat.

A reușit să descopere emoția și frumusețea pe care le dorea chiar în cădere. Forțele fizice dintr-o coaliție complicată de gravitație, accelerație și temperatură s-au dovedit suficient de puternice și intense ca să îl satisfacă. Era logic. Nimic nu era la fel de liniștitor ca puritatea durabilă a forțelor elementare, iar întoarcerea la ele nu putea însemna înfrângere. Însă nu se gândise niciodată că va muri într-un costum din scoarță de copac, legat de amortizorul acela, alături de un pitic incompetent. Au trecut peste marginea ameți toare și s-au trezit în aer. În timp ce se prăbușeau, au atins apa care cădea alături de ei și au fost împinși într-o parte sau alta. Cu cât cobora, cu atât spera mai mult că, dacă tot ajunsese până acolo, va supraviețui. Pe ultimii metri, însă, deși se deplasa foarte repede, speranțele lui au fost catapultate până la cer, iar asta pentru că apa era foarte aproape.

Fundul cascadei era un vârtej de spumă, iar bulele din apă erau atât de agitate și înspumate, încât se putea respira aer și la treizeci de metri adâncime. Costumul lor plutitor a fost aruncat în cele din urmă în sus și au apărut în mijlocul șuvoiului, la opt sute de metri de cascadă, speriindu-i grozav pe doi pescari – care nu au știu sigur ce văzuseră, dar și-au dat seama că era vorba de ceva mare cât un automobil și părea să fie condus de

două siluete umanoide care înaintau cu spatele și purtau niște uniforme bizare.

Au ajuns într-un loc plin de gheizere, gropi de noroi și fisuri în care fierbea sulf. Fără ca măcar să se uite la Jesse, Hardesty a dezbrăcat costumul, și-a agățat rucsacul pe un umăr și a pornit spre est.

– Nu e o idee bună să mergi în direcția aia, l-a auzit el pe Jesse strigând în urma lui. Ai face mai bine să mă urmezi. Trebuie să ai ani și ani de experiență ca să mergi pe crustele astea. Altfel o să te scufunzi. E mai primejdios decât dacă mergi pe un teren minat, iar tu nu ai pregătirea necesară. Uită-te la toate trapele as...

Acelea au fost ultimele cuvinte ale lui Honey.

După șase luni petrecute la o fermă de oi din Colorado, Hardesty câștigase suficienți bani și rămăsese într-un loc îndeajuns de mult ca să poată porni din nou spre est. Proprietarii fermei, doi tineri pe nume Henry și Agnes, avuseseră nevoie de el să-i ajute să coboare oile la pășune, să strângă fânul și să facă tot ce mai trebuia până la primele ninsori. Însă în luna noiembrie, când iarna a dat primele semne, așternând un strat de zăpadă care a fost alungat de soarele slab, cei doi nu au mai avut nevoie de Hardesty. În orice caz, Agnes era mult prea atrăgătoare pentru sănătatea mintală și pentru demnitatea unui angajat fără soție. Așadar, cei doi l-au dus cu mașina lor, care avea caroseria din lemn, până la un capăt de cale ferată de la poalele șirului muntos Sangre de Cristo, de unde Hardesty a călătorit într-un vagon-automotor destinat transportului de marfă și poștă, stând pe podeaua din lemn, alături de mecanic, și a ajuns într-un oraș mai mare prin care treceau ultimele dintre trenurile transcontinentale.

– *Polaris* va trece peste cinci ore pe aici mai iute decât un iepure căruia i-a luat foc coada, a zis mecanicul cel tânăr. Dacă

vrei ca șeful de gară să îl oprească pentru a te sui în el, te sfătuiesc să îi spui cu mult timp înainte, pentru că va trebui să se urce pe turnul de apă și să facă semne cu felinarul.

Hardesty și-a cumpărat o pereche nouă de pantaloni de la magazinul orașului. Blugii cei vechi erau atât de îmbibați cu lanolină, încât i-a folosit pentru a face un foc aproape de calea ferată, unde, în timp ce se întuneca, a așteptat sosirea trenului *Polaris*. Se obișnuise să stea neclintit la altitudinile mari la care Henry și Agnes își țineau oile și știa cum să păcălească frigul – cu ajutorul unei haine din blană de oaie pe care o primise drept parte din plată. Transa pe care o folosea pentru a sfida temperatura îi jefuia unele simțuri pentru a le răsplăti pe altele. Nu simțea nimic, dar putea vedea și auzi totul. Și tocmai de aceea a reușit să depisteze sosirea trenului *Polaris* înaintea șefului de gară. Sufocat de distanță și de dealuri, farul orbitor al locomotivei devenise o strălucire slabă și mișcătoare în munții din depărtare, iar zgomotul făcut de roți, atenuat și abia percepbil, a plutit prin aerul nopții, a stârnit câinii și l-a alertat pe Hardesty, care l-a pus pe șeful de gară să urce în turnul de apă și să aprindă felinarul.

Legănându-se, ochiul roșu al felinarului a dat naștere ca prin farmec unei flăcări albe și mișcătoare în munți și aceasta a gonit de-a curmezișul câmpiei, rotindu-și fasciculul agil la fiecare curbă pentru a tăia grâul de toamnă, a surprinde animalele câmpului și a le țintui locului. Deoarece trenul se apropia fără să piardă din viteză, șeful de gară a răcnit din vârful turnului de apă:

– Să nu fii dezamăgit dacă nu oprește! Câteodată, mecanicii nu reușesc să vadă felinarul meu. Ei merg foarte repede, iar orașul este foarte mic, iar când se deplasează spre est, trec pe aici imediat după cină. Cred că asta îi face să fie puțin somnoroși. Cu toate astea, a continuat să agite felinarul și să se legene cu tot corpul, chiar și când trenul a ajuns la marginea satului. Au văzut

semnalele! a răcnit șeful de gară. Aleargă în direcția aia! Până să se oprească, ultimul vagon va ajunge la doi kilometri de oraș.

Hardesty a alergat alături de trenul care frâna și scotea scrâșnete din saboți. Luminile gălbui ale vagoanelor-restaurant făceau ca zăpada din fața lui să capete culoarea unei mușamale. Aruncând o privire în sus, a văzut oameni care mâncau de seară, ridicau sticle de vin și își lipeau fețele de geamuri, făcând un efort inutil să vadă de ce oprea trenul, iar unii își țineau șervetele din pânză lipite de buze. Ultimul vagon a trecut pe lângă el foarte încet. Modelat ca o lacrimă, deasupra felinarului de la capătul lui rotunjit era o placă iluminată din sticlă pe care scria *Polaris*, ca și cum ar fi fost titlul unui film de pe frontispiciul unui cinematograf.

Un însoțitor de tren l-a tras printr-o ușă de forma unui glonț și apoi a apăsat butonul de pornire. Până să se închidă ușa, trenul a și început să coboare, restabilind bătăile constante ale inimii câmpiei.

– Unde vrei să ajungi? l-a întrebat însoțitorul de tren pe Hardesty.

– La New York.

– Dintre cei care urcă în tren din mijlocul pustietății, aproape nimeni nu vrea să ajungă la New York. Poate până la Kansas City, dar și asta e o realizare deosebită pentru ei, însă nici vorbă de New York. Hm! Ai bani de ajuns?

– Cât costă biletul?

– De aici nu am cum să știu. Destinația asta nu e trecută pe tabelul meu. O să-l chem pe conductor, iar el o să calculeze. Până una-alta, nu ai voie să călătorești în vagonul-club, așa că vino cu mine și vei aștepta în vestibul.

În timp ce se deplasau prin vagonul-club, un bătrân îmbrăcat în negru l-a oprit pe însoțitor.

– Ramsey, te rog să îl lași să rămână aici. O să avem noi grijă de el.

– Cum adică, domnule Cozad? a întrebat surprins însoțitorul de tren.

– Avem nevoie de un al patrulea jucător pentru partida noastră. Bătrânul a vorbit cu intonația căpătată după trei sferturi de secol de viață petrecută în Texas. Tinere, ia loc, i-a zis atunci lui Hardesty, făcând semn către cel de-al patrulea scaun de lângă masă, rămas gol.

Pielea în care era îmbrăcat scaunul i s-a părut comodă și moale. Încă roșu în obraji și vibrând după ce alergase prin frig, Hardesty și-a desfăcut haina din blană de oaie, apoi a hotărât să o scoată cu totul și a vârât-o în rucsacul pe care îl așezase lângă fereastră.

Vagonul-club era ca o cutie neagră cu violet, presărat de lămpi incandescente, cu abajururi roșii. Bătrânii cu păr argintiu care jucau cărți purtau costume de culoare închisă; își mișcau mâinile ca și cum ele nu le-ar fi fost prinse de corp, iar fețele lor păreau niște măști albe care pluteau pe deasupra unei scene neluminate. Lumina părea să fie alimentată de ritmul roților de tren, frecvența fiind stabilită de ticăitul îmbinărilor de șine. Cărțile în sine luceau în mod misterios, precum niște oase fosforescente, iar fețele regilor, reginelor și valeților zâmbeau răutăcios ca niște pisici Cheshire.[1]

– Vrei un gin tonic? l-a întrebat Cozad.

– Nu, mulțumesc, a răspuns Hardesty. Nu beau alcool.

– Atunci, altceva?

– Ceai.

Cozad a comandat ceai, care i-a fost adus lui Hardesty într-un vas al căilor ferate, vechi de un secol, argintiu ca un biban sărind din apă.

– Sper că joci cărți.

---

[1] Personaj din *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Carroll, care are un rânjet răutăcios (n. tr.).

– Nu, a spus Hardesty. Nu fiindcă ar fi vorba de ceva religios, ci pentru că, pur și simplu, nu joc.

Cei de la masă au rămas uimiți auzind asta din gura unui cowboy de la câmpie, care călătorea în vagonul-club și susținea că nu practica jocuri de noroc.

– Tinere, a zis Cozad, n-am cunoscut pe nimeni care să aibă peste cinci ani și să nu știe pocher. Sper că nu încerci să îți ușurezi situația, nu?

– Nu, domnule, a răspuns Hardesty. Nu am jucat niciodată atât cât să deprind bine regulile.

– Dar ai jucat cărți...

Hardesty a ridicat din umeri.

– În principal, pește, adică jocul peștelui. Și nu mă refer la adversarii mei.

– Există un joc numit pește?

– Da.

– N-am auzit de el. Dar pocher cu șapte cărți ai jucat?

Încălzit și incitat de ceai, Hardesty a rostit răspicat:

– Cred că am jucat puțin. În orice caz, aș putea învăța, nu?

Apoi a zâmbit.

Cozad a lovit cu degetele în masa îmbrăcată în piele de culoare verde.

– Nu cred că ești trișor. Dar, dacă ești, ai nimerit în locul potrivit, fiindcă noi – adică eu, Lawson și George – avem o reputație care a speriat mulți oameni, de aceea ne ocolesc. Noi ne bizuim pe orice berbecel cu bani de la babacul lui, care își închipuie că ne poate bate. În trenul ăsta nu am găsit niciun berbec. Și nici tu nu ești. Îmi dau seama doar privindu-te. Numai că nu ne place să jucăm dacă nu avem o față nouă printre noi. E invitația noastră.

– Am doar două sute șaizeci de dolari, a răspuns Hardesty, și încă nu mi-am plătit biletul de tren.

– Coe, am putea să îl plasăm pe vițel în țarc, a zis Lawson.

– Ce înseamnă asta? a întrebat Hardesty. Nu-mi sună prea bine.

– De fapt, e vorba de ceva excelent pentru tine. Punem toți mână de la mână și-ți dăm o sumă ca să poți juca. Dacă pierzi, nu ne datorezi nimic, iar tu nu pierzi niciun ban. Dacă vei câștiga, ne restitui banii și păstrezi restul. Așa ne învățăm fiii să joace.

După zece minute de explicații privind jocul cu cinci cărți primite, cei trei i-au pus la dispoziție 10 000 de dolari. Fiind un adevărat Marratta, Hardesty nici nu a clipit când a auzit care era suma, iar asta i-a făcut pe ceilalți trei să devină suspicioși o clipă. Însă ei îi cunoșteau pe toți jucătorii acceptabili din țară și s-ar fi arătat recunoscători (dacă el ar fi reușit să îi bată) pentru simplul fapt că descoperiseră un nou jucător. S-ar fi dus vestea de la un capăt la celălalt al continentului că apăruse un tânăr promițător în jocul de pocher.

– Bun, a spus Cozad. Ceea ce este, este, și ceea ce nu este, nu este. Văd că afară a început să ningă. Să întețim focul din sobă. Jocul acesta se încheie la borna kilometrică de pe partea vestică a orașului St Louis: nici înainte, nici după. În mod tradițional, jocul Denver-St. Louis are o limită de nouăzeci de mii de dolari. Mâncarea și băutura cad în sarcina celui care împarte cărțile. Să tăiem cărțile pentru prima mână.

Oamenii socoteau că jucătorii de cărți nu erau buni de nimic, pentru că nu munceau. Însă cei care gândeau astfel nu stătuseră niciodată treji toată noaptea, între Denver și St Louis, atenți la cărțile pe care le aveau în mână. Înaintarea unui tren prin ninsoarea orbitoare și prin vânturile arctice era în sine o hipnoză, iar vagonul-club, tăcut ca o bibliotecă, nu încuraja pe nimeni să își asume riscuri. Peisajul rural, acoperit de zăpadă, era un loc aspru, în care puteai să mori doar din cauza vântului, iar animalele de acolo mugeau de parcă niciodată nu ar fi existat oameni pe pământ. Dacă vreun acar de undeva din Nebraska ar fi dormit mai mult decât trebuia, trenul ar fi putut zbura de pe un mal

înalt de cincisprezece metri. Oamenilor nu le plăceau cartoforii, căci le aduceau aminte că și ei erau jucători de cărți. Drept urmare, afirmau cum că jocul de cărți nu înseamnă muncă. Cu toate astea, era ca munca într-o mină. Hardesty avea să afle foarte curând.

Gâtlejul i s-a uscat, iar mușchii au început să îl doară. Și-a simțit capul de parcă i-ar fi fost țintuit de coloana vertebrală de un mecanic vizigot. Însă tot timpul cât a jucat cărți pe masa îmbrăcată în piele verde, cât *Polaris* a gonit prin ținutul cu iarbă scurtă în lunga noapte albă, el a știut că făcea ce trebuia să facă. Iar asta nu doar pentru că, datorită bărbii de patrician și ochilor blânzi, Cozad semăna teribil cu tatăl lui. Și nici pentru că era în avantaj, lucru ce nu putea fi negat. Se datora mai curând faptului că se abandonase cu totul destinului. Iar acesta avea multe de-a face cu frumusețea nemiloasă a preriei de afară. Nu putea vedea decât rotocoalele surprinse ale ninsorii, care se năpustea asupra ferestrelor ca salvia panicată și transpira, pentru că bătrânii (cărora le era frig, deși purtau veste din angora) au vrut să încălzească încăperea cât mai mult.

Și-a așezat cărțile pe masă, ori le-a ridicat, cu mișcări exagerat de grațioase, întrucât ceaiul și sunetul șinelor îl afectaseră. Însă era în câștig. În niciun moment nu a ajuns sub șase mii de dolari. Apoi a început să acumuleze peste acea sumă, dar în mod constant, fără greș, cu o încredere absolut oarbă.

– Ce e mai mare, patru de un fel, ori o suită? Întreba el când și când, foarte jenat că încă nu deprinsese regulile. Câteva ore bătrânii au pierdut mulți bani, fiindcă au crezut că tânărul știa să joace la cacealma. Însă el nu făcuse asta nici măcar o dată, ci doar câștigase – dacă nu cu mâna cea mai mare, măcar cu a doua. La un moment dat, când unul dintre bătrâni a avut o suită încheiată cu o regină, Hardesty a avut chintă royală. Dacă vreunul dintre bătrâni avea o mână cu cărți mari, dar inutile, Hardesty arunca o mână la fel de proastă, dar mai mică doar cu un punct,

ori nici măcar atât dacă era vorba de o egalitate, iar câștigătorul era doar cel care aruncase primul cărțile pe masă.

– Se întâmplă și astfel de lucruri, a spus Cozad în dimineața următoare, atunci când au trecut de borna kilometrică de la vest de St Louis, iar jocul s-a încheiat. Hardesty a încercat să restituie câștigurile. Ei nu le-au acceptat.

Au coborât în St Louis.

– Du-te la banca din gară și ia-ți un cec pentru suma asta, l-a instruit Cozad. Au murit oameni pentru mult mai puțini bani. Și încă ceva: ai avut noroc chior. Și un fazan ar fi în stare să joace mai bine decât tine. Să fii recunoscător!

Hardesty s-a întristat când Cozad a plecat, fiindcă semăna cu tatăl lui și nu avea să-l mai revadă pe niciunul dintre ei. S-a dus la o bancă din apropierea gării ca să obțină cecul, și-a plătit un compartiment și le-a dat bacșișuri grase însoțitorilor de vagoane, așa cum trebuia să facă un câștigător la jocurile de cărți.

A făcut un duș lung, s-a bărbierit și s-a culcat. Aerul de iarnă și lumina zilei au pătruns pe geamul parțial deschis până când compartimentul a devenit de un alb orbitor și rece ca gheața. Din patul cald, Hardesty s-a uitat la cecul bancar care ieșea din buzunarul cămășii. Era emis de Banca Recoltatorilor și Plantatorilor din St Louis și avea valoarea de 70 000 de dolari. În celălalt buzunar mai avea câteva mii de dolari în numerar.

Pământul era acoperit de zăpadă din afara orașului St Louis până în Illinois. Îl rugase pe însoțitorul de vagon să îl trezească doar la New York. Probabil că acel somn nu era meritat, dar a fost bine plătit. Cu mult timp înainte de a ajunge la Chicago, visa vagonul-club întunecos, cărțile luminoase și lămpile de culoare sângerie.

Într-o dimineață de la începutul celei de-a doua ierni pe care o petrecuse fără Virginia, doamna Gamely s-a trezit și s-a uitat pe fereastra mansardei. Îl ținea pe cocoșul Jack în brațe de parcă

ar fi fost o pisică grasă, de culoare albă. După plecarea Virginiei, îl răsfățase peste măsură, hrănindu-l cu porumb până când acesta abia dacă mai putea păși, și îi vorbea ore în șir, de parcă el i-ar fi putut înțelege cuvintele latinizate, polisilabice și inimitabile și expresiile scurte și elocvente de origine anglo-saxonă, la fel de proaspete ca fânul abia cosit și la fel de puternice ca brațul unui arcaș. Poseda cel puțin o calitate pe care oamenii, îndeosebi studenții, ar fi putut-o invidia: indiferent câte ore vorbea doamna Gamely, el era capabil să o privească țintă, ca hipnotizat. Dacă apărea o pauză în expunerea ei, cocoșul făcea un pas sau doi, până când ea reîncepea, iar apoi îngheța locului, cu o privire extaziată până la următoarea tăcere care îi îngăduia să își miște un picior sau să cotcodăcească pentru a-și drege glasul. Din câte își amintea ea, nici un pui (și își amintea de mii de pui) nu dovedise o asemenea capacitate de atenție. Jack își merita hrana. Era inteligent. Arăta ca un deal acoperit de zăpadă în spatele căruia soarele orbitor se pregătea să apună (efectul crestei lui roșii). Era curtenitor, îngăduitor, sclipitor și sincer. Și dacă ar fi putut înțelege limba, ar fi învățat foarte multe. Doamna Gamely avea secrete pe care nu le destăinuise nici măcar Virginiei, pentru că știa că toate secretele ce meritau cunoscute se limpezesc la vremea potrivită.

După cinci zile, ninsoarea s-a oprit când zăpada mai avea treizeci de centimetri ca să ajungă la streașină. Când a privit spre apus, doamna Gamely a văzut satul stând într-o mare de alb – coșurile din care se înălța fumul meselor de dimineață –, iar locuitorii abia se zăreau când apăreau pe acoperișuri pentru a scruta lacul arctic. Se spunea că a doua iarnă avea să fie mai grea decât prima. Astfel de predicții fuseseră hrănite din plin de o vară atât de caniculară, încât apa lacului îi opărea pe cei care încercau să intre în ea, iar găinile făcuseră ouă fierte moale. În acel august, casele, copacii și câteodată păduri întregi izbucniseră brusc în flăcări, ca și cum soarele ar fi zâmbit spre ele prin lupa lui Priestley.

– Așa se va mișca pendulul, i-a spus doamna Gamely lui Jack, în timp ce se uitau amândoi cum vântul biciuia zăpada. Așa s-a lêgănat mereu. Întotdeauna în echilibru. Chiar dacă populațiile umane au abandonat de multă vreme retorica și etica, natura se agață cu încăpățânare de ele, iar gramatica naturii este strictă și idiosincratică. Uită-te acolo, Jack! Lacul s-a transformat în dealuri vălurite de zăpadă. Dumnezeu ne tratează cu foc și gheață. Probabil e agitat. Cred că are ceva în minte.

O ciocănitură apăsată în ușa de intrare a făcut-o să tresară cuprinsă de un acces de sughițuri. A dus o mână la piept și a spus:

– Daythril Moobcot a săpat un tunel. Alergând prin casă cât de repede a putut, doamna Gamely s-a întrebat de ce venise cineva la ea atât de devreme și și-a exprimat speranța că nu avea să primească o veste proastă. Când a deschis ușa, l-a văzut pe Daythril Moobcot, care stătea într-un tunel albăstrui ca gheața ce ducea tocmai în sat. Daythril! Când ai început să sapi tunelul ăsta?

– Acum două zile, doamnă Gamely.

– De ce? Am suficiente provizii. Doar știi că nu e înțelept să sapi tuneluri pe viscol. Ești îndeajuns de mare să ții minte că Hagis Purgin și Ranulph Vonk au rămas îngropați în tunelul săpat de ei și au fost găsiți abia când a venit primăvara. Trebuie să aștepți ca să vezi câtă zăpadă este deasupra.

– Știu, doamnă Gamely. Dar toată lumea se agită, pentru că am auzit la telegraf că viscolul a surprins trenul *Polaris* undeva în comitatul nostru. Sunt două sute de oameni în tren. Dacă mai sunt în viață, îi vom aduce în sat. Poți primi cinci sau șase dintre ei până ajunge acolo plugul?

– Sigur că pot. Nu se vor simți prea comod, însă asta e, măcar vor rămâne în viață. Dar cum vor ajunge de la calea ferată până în sat? Cea mai scurtă distanță până acolo e probabil de douăzeci și doi de kilometri. N-o să însemne asta moartea pentru toți

orășenii ăia care poartă haine subțiri, de oraș, dacă vor trebui să bată atâta drum prin zăpadă mare și la minus patruzeci și ceva de grade?

– Nu, doamnă, a spus cu mândrie Daythril Moobcot. Plănuim totul de două zile. Acum o oră au plecat cincizeci de oameni într-acolo. Au douăzeci și cinci de sănii încărcate cu hrană, haine călduroase și schiuri pe care le-am găsit sau le-am făcut. Când vor ajunge la calea ferată, îi vor aștepta doi cercetași, care au mers în recunoaștere de-a lungul liniei. I-am trimis acolo pe doi dintre cei mai rapizi schiori din sat. Unul dintre ei va găsi trenul și îi va conduce pe ceilalți până la el. Îi vor aduce pe toți aici, pe întuneric. Va dura mult, pentru că probabil majoritatea nu știu să schieze.

– Pregătesc așternuturi, a spus doamna Gamely. Și o să mă apuc imediat de copt. O să le fac pâine caldă și o să fierb un ghiveci, mai ales dacă nu au mâncat nimic de câteva zile. Oare știu ce s-a întâmplat cu ei și unde se află?

– Mă îndoiesc.

– Nu contează. Cei cu suflet bun vor afla, iar cei care nu știu nici nu e nevoie să știe.

A închis ușa și a început să facă pregătirile, scoțând cele mai bune provizii, aprinzând cuptorul și frământând un aluat delicios din ouă, lapte și făină.

În cele cinci zile de viscol, oamenii de la calea ferată și pasagerii din trenul *Polaris* aproape că au terminat alimentele atent raționalizate și au ars tot cărbunele care se aflase în tenderul locomotivei. Acum, ghemuiți cu toții în două vagoane de dormit, stăteau înfofoliți în pături, perdele și covoare, în fața unor sobe improvizate pe care le alimentau cu panouri de lemn din vagoane și cu bagaje sacrificate. Mecanicul fusese cât pe ce să înghețe căutând linia de telegraf care, odată descoperită, s-a dovedit moartă. Șase oameni care aveau pistoale s-au așezat în lumina strălucitoare a soarelui pe acoperișul trenului, care era la același nivel cu

zăpada, așteptând iepuri și păsări arctice. Drept urmare a eforturilor lor, trei prepelițe și un iepure fierbeau într-un cazan din vagon. Ideea era să fiarbă totul până dispărea și carnea, pentru ca supa să poată fi împărțită egal la toată lumea (nou-născuții erau bine hrăniți dintr-o rezervă specială de hrană care avea să fie păstrată până când mai exista un ultim adult capabil să îi hrănească).

Frigul și foamea scoseseră în evidență calitățile esențiale ale celor care sufereau. Se pierduseră deja doi bărbați din cauza nerăbdării lor după ce, din neghiobie, porniseră prin zăpadă și muriseră înghețați și nevăzuți la doar treizeci de metri de tren. O femeie cedase nebuniei (ori poate fusese nebună dintru început), câțiva erau bolnavi de moarte, iar unul murise împușcat pentru că încercase să fure din proviziile comune de hrană. Acelea erau pierderile. Cu toate astea, lucrătorii de la calea ferată făceau față răspunderilor cu devotament. Și alții se purtau la fel de eroic, purtându-le de grijă bolnavilor, renunțând la rații și pături și acționând pentru a contracara influența celor care își pierduseră prea lesne curajul.

După oprirea trenului, Hardesty își petrecuse cea mai mare parte a timpului pe acoperișul trenului, cercetând cerul și troienele în căutare de vânat. El și ceilalți vânători nu vorbeau. Erau prea departe unul de altul și nu voiau să sperie vânatul și era oricum prea frig pentru a purta conversații. Toți se întrebau cât va mai dura vremea geroasă, împiedicând trenul-plug să pornească. Potrivit hărții, cel mai apropiat oraș se găsea la o sută șaizeci de kilometri și se știa că era prea frig pentru pornirea oricărui motor, întrucât orice lubrifiant devenea mai lipicios decât toate lingușirile.

Stăteau înfofoliți în hanorace și pături, își vedeau răsuflările cristalizându-se în fața ochilor și își aminteau viscolul care ținuse cinci zile, când zăpada fină, spulberată și menținută într-un echilibru perfect de vânt, păruse să ezite în aer și să înghețe trecerea timpului. Au urmărit soarele traversând cerul de iarnă

descriind un arc domol și, ocazional, având impresia că văd un iepure, au tras cu pistoalele în zăpadă.

În zona aceea temperatura rămânea săptămâni întregi la minus cincizeci de grade sau chiar mai mică. Chiar dacă fiecare glonț pe care îl aveau s-ar fi înfipt într-un iepure gras, tot nu ar fi avut mâncare nici pentru o zi, și-au dat ei seama. Cel mai întristător era că tot lemnul și toată încărcătura aveau să fie consumate pentru a face focul până dimineață și că lenjeria și îmbrăcămintea de iarnă nu ajungeau nici pentru cincizeci de persoane, darămite pentru două sute. Chiar dacă cineva ar fi descoperit undeva vreun vehicul funcțional, neîngropat și neblocat, care să se poată deplasa pe zăpadă, ar fi știut cum să ajungă la ei? Reprezentau ei o prioritate și se putea parcurge la timp distanța mare dintre cele mai apropiate așezări și trenul înzăpezit? Cei care mai raționau socoteau că vor muri cu toții curând.

Dedesubt, în vagoanele de dormit răvășite, oamenii nu știau cât de rapid fusese devalizat trenul, nici cât de frig era afară, și nici că de pe acoperișul vagonului nu se puteau vedea decât troiene înalte de doisprezece metri. Cu toate astea, găseau alinare în faptul că erau mulți. Împreună, două sute de oameni se puteau simți în siguranță, așa credeau ei. Însă Hardesty știa că era o greșeală, pentru că tatăl lui îi povestise despre treizeci de mii de soldați turci de la granița cu Rusia, în apropiere de Ararat, care fuseseră surprinși de o iarnă timpurie pe munte și fuseseră găsiți ulterior grupați laolaltă, dar morți prin hipotermie. Frigul, știa el, nu a fost niciodată impresionat de numere...

El și ceilalți se uitau la troienele orbitoare, imaginându-și din când în când că se aflau pe o mare polară. Mâinile și picioarele le erau amorțite de mult și nu mai simțeau nici gâdilături. Le venea greu să creadă că acea lumină albă și înghețată provenea de la ceea ce știau că se chema soare. Când acel soare și-a parcurs mai tot arcul pe cer și a ajuns atât de plat, rece și blând încât

arăta ca un disc metalic, prizonier pe fața unui ceas cu pendulă, oamenii de pe acoperișul trenului s-au pregătit pentru tot ce era mai rău. Curând avea să se întunece și frigul va deveni insuportabil. Curând, focurile vor pâlpâi și se vor stinge, lansând o ultimă coloană cenușie de fum care se răcește. Soarele, singura lor speranță, cobora cu repeziciune spre orizont. S-au uitat înspre el, chinuindu-se să extragă până și ultimele urme de lumină și căldură, însă el rămăsese ceva rece și neprietenos, iar șuieratul vântului a părut a fi răsuflarea lui de muribund.

Hipnotizați și orbiți, complet nemișcați, oamenii nu au văzut imediat miracolul care se îndrepta spre ei dinspre apus. La kilometri depărtare, un șir de fermieri puternici, născuți de iarnă, se deplasau într-o formațiune militară, alunecând pe schiurile lor lungi, coborând în adânciturile dintre nămeți și aborându-le cu viteză pentru a beneficia de inerție la urcare. Se deplasau compact, ca o turmă de reni sau gazele. Cincizeci de oameni trăgeau douăzeci și cinci de sănii. Răsfirați într-o falangă largă având câte o sanie între doi oameni, ei arătau ca dealurile și munții în mișcare sau ca o maree de copaci. Răsuflând hotărâți, ei treceau pe deasupra zăpezii, îndreptându-se spre trenul înzăpezit – pe care cercetașul de la est îl detectase de pe un deal aflat la opt kilometri spre nord-est. Acesta coborâse apoi pe schiuri ca să îi întâlnească pe ceilalți, care porniseră într-o cursă de șaisprezece kilometri, având soarele în spate.

Când le-a apărut în fața ochilor, trenul părea să plutească pe troiene, înghițit, iar firicelele slabe de fum ce se ridicau deasupra lui păreau muribunde. În acel vehicul de călătorii imobilizat în mod ciudat se aflau două sute de oameni: bărbați, femei și copii care trebuiau duși într-un loc sigur. Îndreptându-se spre ei cu toate forțele, fermierii socoteau că primejdia era de fapt un lucru frumos care avea legătură cu aerul, norii și marea.

Pe măsură ce se apropiau, oamenii din tren au început să audă zgomotul scos de schiurile lor, de răsuflările lor și sunetul

zăpezii care se comprima sub greutatea coloanei, apropiindu-se într-un rând de cincizeci de bărbați. Au crezut că era vântul, crescând în intensitate pentru a marca apusul soarelui. Apoi au crezut că era un animal. În cele din urmă, când au reușit să vadă prin lumina orbitoare, abia de și-au putut crede ochilor. Din albul deplin, din nimic, dinspre o sută șaizeci de kilometri de troiene unduitoare, o armată de schiori tăcuți îi împresura.

Bărbații din tren au strigat, dar sunetele care le-au ieșit din gâtlejurile înghețate au fost doar niște gâlgâituri și gemete, de aceea au început să tragă cu pistoalele în aer, un foc după altul. Auzind zgomotele de împușcături, bărbații din Coheeries au ovaționat și au răcnit și au continuat să alerge pe schiuri. În vagoanele de dormit, reci și afumate, ale căror geamuri erau cenușiu-argintii de la zăpada acumulată, toată lumea și-a dat seama ce se întâmplase, iar unii au început să plângă, să râdă și chiar să se roage. Vagoanele au explodat de agitație, iar cei care își imaginaseră că erau pierduți au ieșit din cușete în aerul liber spre a-i întâmpina pe salvatori.

Cine erau oamenii aceia îmbrăcați în blănuri și haine țesute din lână? Nu era timp de explicații (și nici nu li s-au dat), pentru că trebuiau să se întoarcă în oraș fără să călătorească prea mult pe timp de noapte.

– Avem lună plină și ea va lumina peisajul ca o rachetă de semnalizare, a spus unul dintre bărbații din Coheeries către personalul trenului (care nu auziseră de Lake of the Coheeries). Dar e bine să începem pe lumină, pentru ca oamenii care nu știu să schieze să poată învăța cât mai e cald. Avem schiuri pentru toată lumea și vom transporta bolnavii și copiii cu săniile.

Peste o oră, toți aveau schiuri în picioare, primiseră jachete îmblănite și hanorace din lână, mâncaseră fructe uscate și ciocolată, fuseseră instruiți, puși pe sănii și pregătiți de plecare. Nu au trecut ca vântul peste troiene, cum făcuseră salvatorii din Coheeries, dar spre seară se deplasau în ritm constant.

Trei dintre salvatori mergeau în frunte, în formă de V, ducând torțe pentru a fi urmați de restul. Ceilalți se deplasau aliniați prin păduri și câmpuri, migrând în lumina lunii, urmând cele trei torțe din pin, date cu smoală și flăcările lor portocalii, care pâlpâiau. Când au ieșit dintr-un pâlc uriaș de pini și au ajuns pe un platou alb, neted, lat de șaisprezece kilometri, a apărut și luna. Peisajul sclipea, dar au lăsat torțele aprinse fiindcă arătau foarte frumos așa cum străluceau în fața lor, iar în acel moment, ritmul înaintării a crescut, pentru că toată lumea se obișnuise să urmeze cele trei lumini.

Acum îmbrăcați în haine de blană și lână, orășenii s-au obișnuit curând cu mângâierea melancolică a lunii și cu lumina moale și copleșitoare a stelelor. Curând au ajuns să iubească aerul rece și zăpada și au uitat cu repeziciune de ce se aflau acolo. Activitatea lor se justifica de la sine, mult mai bine decât multe lucruri pe care le făcuseră până atunci sau aveau să le facă în viitor. Au mers peste câmpii având în dreapta lor aurora boreală, care licărea verzui.

Apoi, de pe culmea unei ridicături lungi, au văzut satul sclipind ca un grup de lumânări colorate. Se afla pe marginea lacului, care era încununat de aurora verde cu albastru, care acum atârna pe cer în franjuri tăcute și uimitoare. Fumul din hornurile caselor din Coheeries se furișau printre ghirlandele albe, împletite și încâlcite de pe lună. Acum, schiori și oameni de la țară, toți goneau plini de mulțumire, șuierând în josul pantei, grăbindu-se să ajungă la lumânarea de Crăciun care dansa în fața lor pe lacul înghețat, și, în timp ce schiau spre oraș, au văzut locuitorii stând pe acoperișuri sau la ferestrele luminate.

După ce schiurile au fost stivuite în apropierea ușilor, după ce familiile s-au reunit și grupurile s-au format, au intrat în case ca să mănânce și să se odihnească. Cum nu avuseseră hrană vreme de câteva zile, mulți aveau vederea încețoșată și parcă erau în transă. Au crezut că se aflau într-o lume de vis. Era nespus de

plăcut. Dacă muriseră înghețați în tren, iar aceasta era moartea, cât de plăcut și cât de bine era față de viața pe care o cunoscuseră până atunci, pentru că era ceva care părea inundat de lumină și prin asta toate emoțiile aveau o susținere inexplicabilă.

– Nu, li s-a spus. Nu ați murit. Nici gând!

Dar ei nu știau dacă să le dea crezare acestor oameni de treabă, iar când au intrat, au tânjit să se afle din nou afară, sub stele, în frigul care nu mai părea capabil să le facă vreun rău.

Hardesty și alți patru au fost conduși prin tunelul din zăpadă spre casa doamnei Gamely. Atunci când el, un ceasornicar din Milwaukee, specializat în repararea ceasurilor cu cuc, un tânăr marinar și o pereche căsătorită de turiști din Bengal și-au încordat ochii și au privit în interiorul iluminat de foc, au văzut-o pe doamna Gamely stând în picioare lângă sobă, ținându-l pe Jack în brațe. După cum arăta (cu ochii prea apropiați unul de celălalt și cu o expresie de umilință și șiretenie care se combinau perfect), doamna Gamely ar fi putut fi o mare bufniță de zăpadă surprinsă în cuibul ei. A pășit înainte și a făcut plecăciuni elegante în fața fiecăruia dintre oaspeți – la fel de sfioasă ca o fetiță care, purtând pantofi din piele veritabilă, se află la primul ei dans în cine știe ce sală de sport care are ecou. Oaspeții i-au răspuns cu aceeași măsură. Au simțit ceva legat de Lake of the Coheeries, dar nu și-au dat seama ce anume. De aceea au fost foarte prevăzători și au răspuns la plecăciunile ei la fel de politicos ca niște exploratori care se chinuiesc să imite un obicei al boșimanilor. Doamnei Gamely i-a venit ideea de a profita de acea neobișnuită dorință a lor de a se arăta amabili, așa că a repetat salutul. Ei au răspuns pe dată. După ce a mers din nou de-a lungul șirului de musafiri, înclinându-se cu grație de fiecare dată, au trebuit să răspundă în același fel. Lucru care a continuat cel puțin cinci minute, până când doamna Gamely (cât se putea de buimacă) a observat că unul dintre oaspeți lipsea.

Privind în jur, a văzut un tânăr atrăgător stând la masă și umplând o pipă din lut. Urmărind plecăciunile, el a fost din ce în ce mai încântat de dorința de joacă a doamnei Gamely. Din acel moment, el a înțeles-o.

Se putea crede că sosirea bruscă a cinci oaspeți necunoscuți va declanșa un torent de discuții din partea bătrânei care trăise singură mai bine de un an, mai ales că poseda un vocabular de șase sute de mii de cuvinte. Însă ea își rezerva zilnic multe ore pentru a discuta cu Jack și cu sine și, cum era singura din lume care putea înțelege ce spunea fără să violeze dicționarul în timp ce vorbea, rareori își asmuțea domeniul complet al cuvintelor asupra trecătorilor. În schimb, le devora vorbirea, mulgându-i ca pe vaci, căutând secretele dialectelor și ale obiceiurilor lingvistice locale. A pus la păstrare cinci cuvinte noi pe care le auzise doar de la ceasornicar – escambulint, tintinex, walatonian, smerchoo și capfutut (toate, mai puțin ultimul, fiind termeni folosiți în Milwaukee pentru diferite componente ale ceasurilor cu cuc). Cei doi bengalezi au reprezentat o mină de aur. Engleza vorbită de ei, precum mătasea unduioasă și cântecul păsărilor, a fascinat-o atât de mult pe doamna Gamely, încât i-a presat neîncetat, până când cei doi au fost cât pe ce să se prăbușească, pentru că nu reușeau să mănânce aproape nimic.

– Cum numiți asta în țara voastră? a întrebat doamna Gamely, arătând, de pildă, spre o pâinișoară aburindă, făcută din făină de Coheeries.

– Pâine, a răspuns soțul.

– Trebuie să existe variante, a insistat doamna Gamely.

– Păi, da, au ciripit ei împreună, apoi soțul a continuat. Când vrea pâine, un copil spune: *Ta mi balabap*.

– *Balabap*?

– Da. *Balabap*.

– Și cum numiți un polițist care se lasă mituit?

– *Jelby*.

– Și un baraj pe care își fac cuiburi lebedele?

– *Swatchit-hock.*

Așa s-au desfășurat lucrurile cât ea le-a oferit pâine de Coheeries albă ca laptele, ghiveci de vânat, șuncă afumată canadiană și un castron de legume diverse, fierte în zeamă de vânat. Și-a cerut scuze în repetate rânduri pentru că nu avea salată. Cel mai rău era că iarna nu exista salată și, oricât ar fi încercat, localnicii nu găseau nicio metodă de conservare a ei – nici prin congelare, nici prin alt mod. Drept desert, copsese o tavă de fursecuri cu ciocolată, nucă și afine, având în mijloc brandy din cireșe. Dar cum erau șase la masă, folosise toate farfuriile și nu avea pe ce să servească fursecurile. Cunoscând importanța unor astfel de amănunte pentru femeile în vârstă, Hardesty a băgat mâna în rucsac și a scos tava.

Fie pentru că se lustruise cât se frecase de rucsac, fie pentru că probabil se schimbase, ea părea mai strălucitoare ca niciodată. Când a ridicat-o ca să le-o arate, ceilalți au rămas cu toții fără suflare, pentru că ea reflecta lumina lumânării și strălucirea gălbuie a lămpii cu gaz ca un scut mitic, iar razele se răsfrângeau în toate direcțiile, la fel de vii și intense ca un mare oraș bine iluminat. Ceea ce i-a fascinat pe toți nu a fost strălucirea aurului, ci faptul că era un obiect mișcător. Se topea, transformându-se în fața ochilor lor.

– Frumoasă tavă, a spus femeia bengaleză.

– Prea frumoasă pentru fursecuri, a adăugat doamna Gamely. N-aș putea folosi o asemenea tavă pentru a servi fursecuri.

– De ce nu? a întrebat Hardesty. Nu e chiar atât de delicată. Fratele meu a aruncat-o de la o fereastră de la etajul șase direct pe beton și nici măcar nu s-a zgâriat. E din aur pur. Nu se pătează și nici nu oxidează. Nu m-ar deranja nici dacă ai folosi-o pentru friptură de vită. Un obiect de cea mai bună calitate poate îndeplini și sarcinile cele mai umile. Asta e adevărat și despre cuvinte. Adevărat, doamnă Gamely? Ele slujesc și țăranilor, și regilor.

A aruncat pe masă tava, unde ea a vibrat vreme de două minute, până s-a așezat ca un sovereign din aur care se răsucește, și a încălzit fețele tuturor precum foc de cărbuni.

Doamna Gamely s-a dus la cuptor și a scos fursecurile. Când le-a așezat pe tavă, Hardesty a citit și a tradus virtuțile. După ce femeia a înșirat prăjiturile pe tavă, Hardesty a citit și inscripția din mijloc.

– Chiar asta scrie acolo? a întrebat ea. Ce poate fi mai frumos decât imaginea unui oraș perfect, care se bucură doar de dreptate?

– Da, a răspuns Hardesty.

– Am înțeles.

A acoperit inscripția cu un șir de fursecuri și nu a mai adus vorba despre asta.

În acea noapte, stând în patul ei de la etaj, amintindu-și despre oaspeții întinși pe saltele și pături în salon așa cum stăteau și prietenii Virginiei în trecut la petrecerile lor nocturne, s-a gândit la lucrurile despre care auzise când era mică, despre minunății la care i se promisese că va avea acces cândva. Și, cu o emoție și o teamă de nedescris, s-a gândit că, până la urmă, acele promisiuni se puteau împlini în cursul vieții ei. Ea renunțase la ele și sperase că Virginia și Martin se vor bucura de existența lor. Crezuse cândva în miracole, în orașe sclipitoare și într-o epocă de aur. Descoperise însă destul de curând că astfel de lucruri erau doar iluzii. Însă acum nu mai era chiar atât de convinsă. O roată masivă din oțel parcă se rotea din nou. Or, asta era o interpretare greșită, ridicolă și vană a trecutului ei? Probabil. Dar nu... Lacul înghețase. Iar începutul celui de-al treilea mileniu se apropia. Probabil că nu era o iluzie, căci lacul înghețase devreme și se făcuse negru ca o oglindă doar o singură dată.

Asta se întâmplase când era mică, iar familia Penn venise de la oraș pentru a o îngropa pe Beverly pe insula lor. I s-au umplut ochii de lacrimi când s-a gândit la noaptea rece de după

întoarcerea familiei Penn la New York, când o trezise atracția stelelor care sfârâiau și pocneau ca o cascadă înghețată și dansau pe tot cerul, mai sclipitoare decât le văzuse vreodată. Avea doar patru sau cinci ani și trebuise să se ridice în vârful picioarelor pentru a se uita pe fereastră. Atunci, când privise spre lac, aflase adevăratul înțeles al cuvântului „înălțare".

Ziua în care Hardesty a sosit la New York a fost rece și uscată. Cu toate astea, mici vârtejuri de zăpadă au măturat când și când bulevardele, răsucindu-se în lumina cenușie. Orașul încă nu fusese îngropat în giulgiul de ianuarie, iar faptul că străzile erau încă goale îi dădeau lunii decembrie un aer de toamnă, la fel cum troienele încăpățânate pot da chiar și lunii mai un aspect de decembrie.

Acela era primul oraș pe care îl văzuse vreodată vorbind pentru sine, ca și cum nu ar fi avut oameni și ar fi fost un sistem de canioane pustii care traversau deșertul din vest. Masa copleșitoare a arhitecturii sale, în care timpul se întretăia și se amesteca, nu solicita cu sfiiciune atenția, precum Parisul sau Copenhaga, ci o impunea ca un centurion, prin ordine răcnite. Fuioare masive de aburi, înalte cât o sută de etaje, traficul pe fluviu - o cursă către golfuri argintii și miile de străzi care se intersectau și uneori se desprindeau din rețea și se aruncau peste fluvii pe drumul zburător al unui pod înalt erau doar semnele externe ale unui lucru mai adânc ce se chinuia din greu să se nască.

Hardesty și-a dat seama imediat că o forță nevăzută respira sub tot acel cenușiu, că evenimentele și miracolele orașului erau pur și simplu efectul acelei forțe care se răsucea în somn, care satura totul, și a mai înțeles că ea sculpta orașul chiar înainte ca acesta să deschidă ochii. Îl simțea luptând în tot ce vedea și a priceput că întreaga populație, deși mândră de independența ei, era supusă unei orchestrații complete și intense care nu avea

asemănare, oricât ar fi încercat el să își imagineze asta. Oamenii alergau încolo și încoace, dând frâu liber patimilor – luptând. Lovind și cutremurându-se ca niște marionete. La zece minute după ce a plecat din gară a văzut un taximetrist care a ucis un negustor ambulant, fiindcă s-au certat pe tema cine avea prioritate pe o stradă pustie. Nu voia să aibă de-a face cu orașul acela. Era prea cenușiu, rece și primejdios. Era probabil cel mai cenușiu, cel mai rece și cel mai primejdios oraș din lume. A înțeles de ce tineri de pretutindeni veneau acolo ca să se confrunte cu el. Însă el era prea bătrân pentru astfel de lucruri și luptase deja în războaie.

Pe de altă parte, intenția lui era să caute în Europa un oraș frumos care (cel puțin pe moment) să fie perfect drept. Într-un asemenea oraș trebuiau să se alinieze lin toate forțele, iar toate echilibrele aveau să fie perfecte. Așa ceva nu se putea întâmpla niciodată în locul acela aspru, cu mult prea multă energie și prea multe lucruri nerezolvate care biciuiau totul ca niște cabluri întinse și retezate brusc. New York nu putea nicicând să cadă la pace cu el însuși. Și nimeni nu putea să-și închipuie înfrângerea sau să comprime și să controleze timpul său diferit și strâmb, pentru că asta ar fi impus recunoașterea perfectă și capabilă a frumuseților semnalelor și un dar al grației neprevăzute. În ciuda grandorii priveliștilor sale și a felului elaborat în care se întrețese-seau lucrurile mărețe cu cele mărunte, New York nu va cunoaște niciodată justiția perfectă.

Pentru Hardesty, aflat într-o stare de spirit destul de proastă după o călătorie lungă și dificilă în care mersese în zigzag prin jumătate din Pennsylvania și așteptase ore în șir în orașe industriale unde se găseau doar magazine de băuturi și ateliere de reparat sănii cu motor, New York s-a dovedit un oraș dificil, mult prea bogat în urât, absurd, monstruos, hidos și insuportabil. Acolo exista tot ce putea fi exagerat sau distorsionat. Obiceiuri acceptabile în mod normal erau schimbate în coșmaruri

șocante. Înseși funcțiile vieții erau transformate. Respirația, de pildă, nu era luată deloc în serios, căci, din cauza nenumăratelor întreprinderi chimice și a rafinăriilor, acest lucru nu era posibil jumătate din timp. Batalioane de odioși adepți ai plăcerilor degradau consumul de hrană, transformându-l într-un sport pentru porci. Sexul era de vânzare ca orice marfă, precum arahidele prăjite sau manganul. Până și lichidarea cuiva, care nu a fost niciodată cea mai nobilă faptă din lume, era târâtă la niveluri teribile de josnicie, prin tot felul de sunete, mârâituri și grohăieli, relicve umane care se ghemuiau fără milă pe vine pe trotuare, în văzul lumii.

Însă apoi vântul și-a schimbat direcția, a apărut lumina și el a fost prins într-un soi de magie. Fără niciun motiv clar, a devenit brusc regele lumii și deborda de planuri și bogății. Inima îi bătea într-un asemenea hal, încât a crezut că face infarct. Deși extazul l-a cuprins pe neașteptate, și-a păstrat prezența de spirit cât să încerce a stabili de ce emoțiile lui se răsturnaseră cu susul în jos. S-a gândit că asta avea de-a face cu orașul în sine, întrucât toți cei pe care îi vedea plângeau la ușa morții ori dansau cu pălăria și bastonul în mâini. Orașul părea să nu aibă o clasă de mijloc. Săracii erau săraci, iar bogații erau bogați, cum nu se întâmpla în alte părți. Însă acolo, femeile înstărite, purtând blănuri de samur și diamante, scotoceau prin pubelele de gunoi, iar sărăntocii care dormeau deasupra gratiilor de la metrou pășeau țanțoș pe stradă, declamând furioși despre politici monetare și Rezervele Federale. A văzut un număr mare de bărbați care erau femei și femei care erau bărbați. Și, în Madison Square Park, erau doi lunatici înfășurați în cearșafuri, care își dădeau roată unul celuilalt ca niște cocoși de luptă, strigând că descoperiseră o oglindă fermecată.

Hardesty a decis să își depună cecul la o bancă cu reputație nepătată și apoi s-a gândit dacă era cazul să mai rămână o vreme în New York sau să plece imediat în Italia cu unul dintre numeroasele vase cu aburi ale căror sirene groase le auzea în timp

ce porneau în josul fluviului și peste mare mai firesc decât canoele pe un lac cu moară. În San Francisco, cel care intra într-o bancă simțea că pătrunde într-un palat – pentru că așa și trebuia. Însă la New York, băncile erau catedrale și probabil că nu așa trebuiau să stea lucrurile. Dacă s-ar fi dat o lege pentru transformarea fiecărei bănci în biserică și fiecare al doilea vicepreședinte devenea preot, New Yorkul ar fi devenit instantaneu centrul creștinătății. Hardesty și-a prezentat cecul câștigat la cărți pe tejgheaua din marmură ceruită de la filiala din Tenth Stree a Hudson and Atlantic Trust.

Casierul a evaluat cecul cu o privire de profesionist.

– Nu primim astfel de cecuri, a spus el. Azi-dimineață am primit un telex prin care ni s-au transmis instrucțiuni să refuzăm orice fel de cecuri emise de Harvesters and Planters din St Louis. Presupun că banca aceea a dat faliment. Îți sugerez să mergi la sediul nostru din Wall Street. S-ar putea ca acolo să se clarifice situația.

Această complicație i-a potolit delirul exuberant lui Hardesty și, deși a constatat că era pe linia de plutire când a intrat în sediul băncii Hudson and Atlantic din zona financiară, singura reacție la vederea interiorului a fost un icnet de mirare. Podeaua din marmură de culoare crem se întindea în depărtări precum o câmpie cu grâu din Kansas. Mesageri pe biciclete duceau documente și mesaje de la un departament la altul traversând acea suprafață. Când un copil a dat drumul unui balon umplut cu heliu, toată lumea l-a urmărit cum urcă până în tavan, unde părea doar un grăunte de nisip.

Un funcționar al băncii căruia nu i-a plăcut cum era îmbrăcat Hardesty i-a spus, arătându-i drept dovadă un ziar, că banca din St Louis dăduse faliment.

– Ai trei soluții, a spus el. Poți păstra cecul și devii creditor (sau speri că banca își va reveni cândva) ori îl poți vinde la un

preț de aproximativ un cent și jumătate pe dolar ori îl poți face bucăți.

Hardesty a socotit că era preferabil să închirieze o cutie de valori în care să depună cecul lipsit de valoare. Probabil că peste douăzeci de ani, la fel ca o lăcustă, el se va ridica pentru a-și lua zborul. Și dacă găsea o cutie suficient de mare, va depune în ea și tava – pentru că nu avea chef să care cu el atâtea kilograme de aur și argint într-un oraș în care, după cum se spunea, fiecare al zecelea locuitor era hoț.

În adânc, sub podeaua cât o tarla de grâu, se găseau încăperi din marmură și boxe cu gratii. Hardesty s-a trezit într-o celulă mică, unde era o cutie metalică enormă, în care a lăsat tava și cecul. A ridicat privirea. De jur împrejur se auzeau incantații și tonuri, ca și cum s-ar fi rostit rugăciuni în adâncurile unei mănăstiri tibetane. În celule la fel ca a lui, probabil că mai bine de douăzeci de bărbați de vârstă mijlocie își numărau cupoanele și certificatele cu glasuri scăzute, în care se strecurase gravitatea judecății supreme. S-a rezemat de spătarul scaunului, și-a aprins pipa și a tras cu urechea. Sunetele scoase de foșnetele cupoanelor numărate erau la fel de liniștitoare precum lipăitul valurilor mici ale unui lac. Zdrăngănitul metalic ocazional, zguduirea grătarelor de oțel și zăngănitul încuietorilor deschise și închise scoteau ecouri care țineau îndelung, iar zuruitul rotițelor de la seifuri sunau ca torsul unei pisici. În celula iluminată slab, Hardesty a urmărit fumul pipei urcând șerpuitor spre tavan. A rămas acolo câteva ore și s-a gândit ce să facă în continuare.

În buzunar avea o scrisoare lungă scrisă de mâna lui, din partea doamnei Gamely pentru Virginia. Scrisoarea în sine era un puzzle, fiind frumoasă, dar cu desăvârșire de neînțeles decât dacă cititorul ar fi trăit umilitoarea experiență de a folosi un dicționar pentru a-și înțelege limba. Se citea ca o odă scrisă în rune, dar era punctată ici și colo de simple bârfe englezești, citate, rețete și știri despre starea recoltelor, a lacului și a

diferitelor forme de animale identificate după nume și specie (Grolier Porcul, Concord Gâsca etc.).

Doamna Gamely îl trăsese deoparte și îi dictase scrisoarea, punându-l să promită că o va înmâna personal, deoarece, a spus ea, „Poșta din Coheeries este heteronomă și ludibundă.“ Problema era că, heteronomă sau ludibundă, corespondența Virginiei nu ajungea, iar adresa ei rămânea un mister. Însă doamna Gamely îl pusese pe Hardesty să jure că o va găsi înainte de a părăsi New Yorkul. Când a întrebat-o ce să facă dacă nu dă de ea, doamna Gamely îi răspunsese: „Continuă să o cauți.“ Acum, când banca din St Louis dăduse faliment, Hardesty nu mai avea la dispoziție la fel de mult timp precum crezuse. S-a întrebat cum să o găsească pe Virgina Gamely și aproape că a regretat că acceptase să îi aducă scrisoarea.

Dar asta nu însemna că nu era încântat de oraș și de perspectiva de a face căutări în el.

Curând s-a întunecat, iar oamenii au început să se adune pentru cină sau băuturi calde în restaurante și cafenele cu copertine înclinate, din sticlă, acoperite cu zăpadă. Însă Hardesty a trecut prin dreptul acelor localuri și nu a scăpat de frig decât când a ajuns la o bibliotecă. Era cel mai adânc loc din oraș, pentru că sutele de milioane de insulițe erau subdivizate în nenumărate tipare, capitole, teme, cuvinte și litere. Literele erau doar linii provenite dintr-o serie de coordonate, pe care ochiul le identifica separat și le unea într-o curgere ca un fluviu, ca și cum toate bețișoarele îndoite și arcuite erau luminile unui oraș frumos din depărtare. De fapt, când a pășit printre cărțile care stăteau aliniate pe pereții înalți al sălii principale de lectură, Hardesty s-a simțit ca și cum ar fi umblat prin oraș. Câmpia de mese și cititori flancați pe patru laturi de rafturile înalte, de formă rectangulară era o parodie a Central Park, mai ales că lămpile de lectură erau verzi ca iarba.

În vreme ce savanții se întorceau la truda lor nocturnă după cine sărăcăcioase, alcătuite din fiere și pietriș, Hardesty și-a început cercetarea. Se simțea în elementul lui, știa ce să facă și a acționat repede, deoarece plimbarea prin frig îi dăduse energie. Întâi a verificat orice carte de telefon și orice anuar posibil, căutând numele Virginiei Gamely. A intrat chiar și la recepție și a solicitat sprijin pentru a vedea dacă femeia avea cumva un număr care nu era publicat. Evident, ea nu avea telefon – cel puțin pe numele ei. Hardesty a telefonat la poliție, dar polițiștii nu l-au putut ajuta, au spus ei, fiind prea ocupați să urmărească infractori și dormind în mașinile de patrulare, pe sub poduri. Pe de altă parte, ce treabă aveau ei cu așa ceva?

După ce răsturnase toate pietrele ușor de mânuit, a început cu bolovanii mari. Cum doamna Gamely nu avea nici cea mai vagă idee unde se afla fiica ei, Hardesty a hotărât să facă în bibliotecă ce nu reușise acasă la doamna Gamely, căci fusese prea ocupat să facă asocieri. Va studia despre Lake of the Coheeries și, descoperind caracteristicile sale, va deduce despre Virginia suficiente lucruri care să îl ajute să o descopere. În primul rând, atlasul. Însă Lake of the Coheeries nu se afla la indicele de nume și, în locul unde știa el că ar fi, harta arăta un petic verde ciudat de pustiu, cu ceva relief și cu un râu sau două, dar fără nume. Hărțile amănunțite, topografice și gazetarii istorici au dovedit aceeași lipsă de informații.

Orice a încercat, nu a făcut niciun progres. Numele nu era înscris nicăieri. După patru ore și jumătate de nedumeriri, a plecat pentru că se întunecase, iar biblioteca trebuia să se închidă. Dacă nici în acel uriaș depozit de informații nu găsise nimic despre Lake of the Coheeries, era posibil să nu descopere nimic nici în alte părți. Când își punea haina în holul din marmură de la intrare, l-a întrebat pe portarul de la bibliotecă, un bărbat atât de bătrân, încât arăta de parcă ar fi fost întors pe dos, dacă știa vreun loc ieftin în care să-și petreacă noaptea.

– Am fonduri limitate, a spus Hardesty, și caut un loc simplu, curat și ieftin. Nu am nevoie de baie în cameră.

– Dar cine are baie în cameră? a întrebat bătrânul, a cărui slujbă era să apese un declanșator de fiecare dată când cineva trecea prin dreptul lui. (Aceea era o tradiție veche a bibliotecii și nu putea fi abandonată, iar el nu știa să facă altceva.) Baia e altă încăpere. Nu poate fi în aceeași cameră, decât dacă e exact în mijloc, ca o cutie mare, și nu există așa ceva.

– Întocmai, a spus Hardesty. Bine gândit. Voiam să spun că nu am nevoie de baie separată legată de camera mea.

– Dar ești dispus să împarți camera sau așa ceva? l-a întrebat bătrânul.

– Cum adică „așa ceva“?

– Adică văduva Endicott primește chiriași.

– Mai mult de unul într-o cameră?

– Nu tocmai, dar este ieftin. Și e curat. Pari a fi un bărbat puternic.

– Ce legătură are asta cu camera?

– Văduva Endicott are anumite pofte. Cere anumite lucruri. Ai înțeles?

– Și cum arată? a întrebat Hardesty.

– Cum arată? Of, Doamne! Cum să arate? Dacă ar fi fost prin preajmă când eram eu în stare...

– Bine, poate o să trec pe acolo, a spus Hardesty. Unde este?

– A, da. N-ar fi rău să vizitezi locul. Doar nu vrei să dezamăgești o biată văduvă, nu? Ești foarte amabil. E pe Second Avenue, spre centru. Nu știu cu ce stradă se intersectează, dar e aproape de Teatrul Coheeries.

– Ce teatru? a exclamat Hardesty.

– Teatrul Coheeries. Acum nu se mai cheamă la fel, dar țin minte când montau piese acolo. Acum sala e folosită pentru lupte, spectacole de dans și vodeviluri.

– Ce știi despre teatru?

– În general?
– Despre Teatrul Coheeries.
– Doar ce ți-am spus.
– Știi de ce s-a numit așa?
– Să mă gândesc. De ce s-a chemat... habar n-am. Nu m-am gândit niciodată la asta. Poate e vreun fel de scoică sau cine știe ce, iar când cortina se ridica– se juca de obicei Shakespeare – era ca și cum s-ar fi desfăcut o scoică.

– Mulțumesc, a spus Hardesty și a ieșit în noaptea de iarnă ca să vadă ce putea afla despre instituția aceea chiar de la fața locului.

Pe frontispiciul Teatrului Coheeries scria *Lucha Libre*, iar magazinele, cale de zece intersecții în jur, aveau ușile și vitrinele bătute în scânduri, deși în diagonală față de bulevard era pensiunea doamnei Endicott, care a făcut inima lui Hardesty să tresalte de teamă și curiozitate de cum a văzut-o. Chiar dacă stăpâna s-ar fi dovedit a fi o babă, casa în sine arăta splendid. La ferestre ardeau lumânări, alama sclipea ca aurul, iar streșinile și decorațiunile arătau de parcă locul ar fi fost un monument național.

Teatrul avusese parte și de zile mai bune. În primele rânduri se aflau patruzeci de persoane, care mâncau kebab sau covrigei calzi și așteptau să vadă un vodevil reînviat pentru cei prea săraci ca să își poată cumpăra un televizor. După ce și-a croit drum prin intervalele pline de gunoaie lipicioase și valuri de floricele de porumb vărsate pe jos, Hardesty a ocupat un loc exact în mijlocul sălii. Când a înălțat ochii, luminile au scăzut ca intensitate și cortina s-a ridicat. A văzut că domul și zidurile, cândva elegante, erau acoperite cu picturi murale și desene simetrice. Însă era prea întuneric pentru a distinge amănuntele, așa că s-a mulțumit să urmărească spectacolul. Sistemul de iluminare, deși avea o vechime de peste jumătate de secol, elimina restul lumii, mai puțin visul catifelat aflat dincolo de luminile scenei. Din întuneric au țâșnit explozii argintii de lumină, însoțite de pocnete, iar

fasciculele colorate erau la fel de proaspete precum chipul unei fete cu obrajii îmbujorați de la ninsoare.

Întâi, au apărut doi comedianți. Spuneau glume în idiș, deși spectatorii știau doar spaniolă. Purtau peruci dintr-un material care semăna cu talașul portocaliu, și ei și-au interpretat rolurile cu ochii închiși.

A urmat un număr în cursul căruia un sicilian înspăimântător de slab a mers pe bicicletă în cerc pe scenă aproape cinci minute. După ce huiduielile au devenit prea puternice pentru a le mai suporta, omul și-a adunat puterile cu durere și hotărâre, apoi a încercat să stea în cap pe șaua bicicletei. Fusese destul de solicitant pentru el și să pedaleze, pentru că în realitate nu se pricepea prea bine să meargă pe bicicletă. Însă, când a încercat să stea în cap, a pierdut cu totul controlul asupra ei, astfel că și el, și bicicleta au zburat peste marginea scenei, ajungând în șirul gol de scaune.

A urmat un număr răsuflat, prezentat de grupul Castraveții Cântători. Era un mister de o considerabilă grandoare cum de reușiseră acești actori să nu ajungă într-o salată. În costume care imitau castraveții, cu pălării de pai, bastoane, ghetre și mustăți creionate, aceștia au cântat trei cântece – *Șoarecii au evadat spre libertate*, *Nepotul lui Beethoven* și *Triunghiul războiului bur*.

În ciuda capacităților reduse, acei actori insistenți, emoționanți, de mâna a treia – de fapt, de mâna a șaptea – s-au străduit să convingă. Ei își închipuiau că sunt artiști: așa afirmau în formularele de declarare a veniturilor și în stațiile de autobuz din nord-estul statului Delaware și aproape că spuneau adevărul, pentru că nu erau artiști, ci artă. În sine, erau ca niște cântece triste, sau niște portrete revelatoare. Aveau în ei ceva cumplit de mișcător. Și nu renunțau niciodată. Nu reușeau să vadă prea limpede dincolo de ambițiile lor. Și nu-și închipuiseră vreodată că orice mișcare îi făcea să devină o părticică dintr-un tablou trist.

Ultimul număr din program a fost un dans. Trei fete ciudate, care-și ziceau Escroacele, au dansat purtând pantofi din lemn și rochii confecționate în casă. O pancartă prinsă pe un trepied le prezenta ca fiind Micuța Liza Jane, Dolly și Bosca, fata de culoare. Au țopăit și s-au răsucit într-un dans ciudat, lăsând impresia că nu-și dădeau seama că se află pe scenă, într-un teatru. Se vedea că le place să danseze. La un moment dat, au dansat una cu alta, câte trei. Și-au zâmbit. Iar la sfârșit au făcut trei plecăciuni încântătoare și nevinovate.

Înainte de partidele de lupte, luminile s-au aprins, lucru ce i-a îngăduit lui Hardesty să studieze picturile murale. O duzină de scene de la Lake of the Coheeries erau redate în vopsele de ulei vechi și nuanțe închise. Se vedea lacul în cursul verii, al primăverii și al toamnei, acoperit de gheață iarna. Se vedea satul sub stele, îngropat în zăpadă, ori înconjurat de recolte somnolente. Acolo se desfășurau curse de sănii cu pânze, dar exista și un pavilion ciudat cu fața spre lac. Acolo erau fete de la țară, fermieri și un cal care trăgea o sanie. Însă în domul teatrului se găsea cea mai neobișnuită imagine dintre toate. Aceasta înfățișa o insulă a lacului, dar noaptea. Înălțându-se din ea se vedea o coloană albită de stele, ca și cum Calea Lactee s-ar fi scufundat ca o imitație a unui curcubeu.

Apoi, Hardesty a văzut ceva care l-a făcut să rămână lipit de scaun și să tremure. În jurul domului, cu litere care ajunseseră deja atât de murdare încât abia se vedeau, au apărut cuvintele: „Ce poate fi mai frumos decât imaginea unui oraș perfect, care se bucură doar de dreptate.“

În momentul în care Hardesty și-a croit drum spre ieșirea din teatru, luptele romane erau pe jumătate terminate. La intrare exista o placă pe care scria că Teatrul Coheeries fusese donat orașului de Isaac Penn. Era un indiciu, în orb, evident, care trebuia urmat. Însă el voia să doarmă, iar cel mai apropiat loc era pensiunea aflată pe diagonală față de acea stradă.

Existența inscripțiilor nu putea fi decât o coincidență, nimic mai mult. Cu siguranță că orașul justiției nu s-ar înălța pe niște ruine necurate, și nici în poala civilizației industriale cunoscută în principal pentru civilizația în breșă, și nici într-un oraș zgomotos și inuman, construit în nuanțe cenușii, după imaginea unei mașini, și nici din mijlocul turlelor acoperite de funingine, al căilor fluviale sufocate de gheață și al bulevardelor nesfârșite de arhitectură sfârtecată de războaie. Nu. Tot ce știa îi sugera că nu putea fi așa. Era o simplă coincidență, iar asta nu avea să-l împiedice să își continue călătoria. Și totuși, a rămas uimit.

Și a devenit o bucată de plastilină în mâinile văduvei Endicott.

Era o frumusețe roșcată, o amazoană, aproape la fel de masivă ca și statuia de marmură a Dianei din parcul de la Winky's Hill. În patul ei muriseră zece bărbați, de aceea deschisese o pensiune pentru tineri care soseau de la țară. Pe aceștia îi caza în câteva încăperi de lângă camera ei și printre băi, dușuri și saune îi ținea pregătiți în orice clipă să vină la ea pentru împerechere. Era perfectă și insațiabilă. Fiecare sân era o minune. Pădurea ei de păr pubian roșcat era moale, proaspătă și adâncă. Era albă ca fildeșul, dar lucea roșcat datorită părului și a culorii pielii ei delicate, sub care sângele pulsa ritmic.

I-a plăcut Hardesty pentru că era subțirel și puternic, de aceea l-a instalat aproape de camera ei. După felul în care se uita la el, bărbatul a bănuit că va trebui curând să facă amor cu ea. S-a dus în camera lui, s-a dezbrăcat și s-a urcat în pat. Când era pe jumătate adormit, respingând, într-o meditație nemărginită, ideea că New Yorkul era altceva decât o cutie plină cu scule stând pe un morman de zgură a materialismului, ușa de legătură cu dormitorul văduvei s-a deschis furtunos.

A pășit cu grijă printr-un mic pasaj până în iatacul ei, care era în întregime alb. Până și podeaua era albă, iar camera nu avea ferestre, ci doar un luminator. Într-un șemineu mic, un

coș împletit cu cărbuni încinși se odihnea pe barele unui grătar din fier și pulsa ca un cuptor deschis de la Pittsburg. Văduva Endicott stătea înmiresmată pe patul ei alb, în lumina radiată de cărbunii dogoritori. Întinsă pe spate, se unduia, având coapsele susținute de o pernă mare. Sub pielea albă și mătăsoasă, Hardesty a văzut desenul delicat al coastelor. Văduva Endicott era un eseu în roșu; părul ei des, de culoare roșcată, buzele puțin întredeschise, sfârcurile sânilor – la fel de scurte, mici și roșii ca o tușă stacojie de penel – și părul ei pubian lucind ca o pădure din Pacific. Deși ar fi vrut să fie pictor ca să o picteze, nu asta a făcut Hardesty.

După ce și-a petrecut mai toată ziua ca să-și vină în fire, chinurile inutile îndurate de Hardesty la bibliotecă în seara precedentă au fost recompensate douăzeci și patru de ore mai târziu. Deși nu se făcea nicio referire la Lake of the Coheeries, iar cuvântul *Coheeries* în sine nu exista în niciuna dintre cărțile din bibliotecă, trimiterile la Isaac Penn umpleau câteva sertare de fișe, astfel că Hardesty s-a trezit curând în arhiva Penn, înconjurat nu doar de cărți, ci de pamflete, circulare, fotografii, scrisori și manuscrise. O groază de scrisori și telegrame fuseseră trimise via Hudson ori prin curier. Familia Penn, asociată cu ziarele, vânătoarea de balene și arta (exista chiar și o colecție de tinerețe despre Jessica Penn – actriță de pe Broadway, despre care Hardesty auzise), avea o casă de vacanță într-un loc ce nu era identificat decât prin „L of C“.

În arhivă existau suficiente materiale care să le ofere câtorva savanți cariere îndelungate și productive, dar Hardesty s-a simțit atras mai curând de fotografii, care erau cu miile – toate în alb-negru – în stilul comunicativ și puternic al secolului al XIX-lea, când sensibilitățile născute din pictură au adus fotografiei ceea ce chiar aceasta din urmă avea să oblitereze curând.

Fotografiile erau aranjate cronologic în albume cu pagini din lemn de cireș lăcuit, prevăzute cu balamale. Fiecare întoarcere

de pagină dezvăluia o fotografie cu legende, în care erau prezentate persoanele și se explica decorul. Dacă ar fi trebuit să judece viața de la pragul dintre secole doar potrivit acelor fotografii, cercetătorul ar fi considerat că perioada respectivă fusese dedicată în primul rând plimbărilor cu barca, toboganelor, încălțămintei de iarnă, rachetelor de tenis, iahturilor călătoare pe oceane și mobilierului de grădină. Membrilor familiei Penn le plăcea să se fotografieze când făceau sport sau când stăteau vara la soare și se uitau la mare. Deși o parte dintre fotografii îl înfățișau pe Isaac Penn la evenimente sociale sau în mijlocul personalului de la ziarul *The Sun*, iar câteva o arătau pe Beverly cântând la pian, altele îi aveau ca subiecți pe Jack, făcând un experiment cu substanțe din trusa lui de chimie, sau pe Jayga, stând într-o postură imperială, cu mâinile în șolduri, în fața sobei, majoritatea erau cu familia întreagă. Când stăteau în zăpadă, când erau la picnic pe pășuni înalte, când călăreau, când vâsleau în arșița lunii august sau se plimbau pe plajă la sfârșitul zilei – bronzați, sănătoși, ascultând rostogolirea lentă a valurilor.

Pe măsură ce istoria familiei Penn se desfășura în fața ochilor lui, izvorând din trecut cu o vitalitate surprinzătoare, Hardesty a observat îndeosebi două lucruri. Două schimbări rămâneau neexplicate între numeroasele schimbări care se puteau anticipa: la urma urmelor, din perspectiva sa din viitor, Hardesty nu se mira că bebelușul Harry a crescut cu rapiditate (în două ore) până când a ajuns la comanda unui regiment; ori că lacul înghețа și se dezgheța în ritm de *staccato;* sau când (de la un album la altul) micuța și adorabila Willa a slăbit, și totuși a devenit voluptuoasă, într-un fel pe care Hardesty l-a simțit chiar traversând o bună parte a secolului. Din perspectiva lui de zeu, a putut să repare inconsecvențele minore, fără a se îngrijora de apariția și dispariția oamenilor sau de schimbările de postură, decor sau modă. La urma urmelor, plutea într-un lac de o sută de ani plini de evenimente.

Însă arhiviștii făcuseră o treabă atât de bună, încât atunci când comiseseră câte-o greșeală, Hardesty se întreba care fusese motivul. Inconsecvențele care i-au atras atenția erau că Beverly părea întotdeauna să apară într-o lumină mai puternică decât oricare dintre ceilalți (unele fotografii trădau o aură pe care nici măcar cronicarii nu o observaseră – cu atât mai puțin cei din fotografii) și că, pentru o scurtă perioadă, într-unul dintre anii reci și cu ninsori abundente cu puțin înainte de Marele Război în fotografii a apărut cineva care rămăsese neidentificat. Nu semăna cu niciunul dintre membrii familiei Penn, nu arăta a muncitor și nici nu părea să facă parte din clasa superioară. Avea o ținută solidă, dură, de lucrător, și doar privind fotografia ar fi putut spune că vorbea engleza ca irlandezii, că era puternic și că se pricepea să folosească uneltele. Mâinile lui robuste nu erau făcute pentru pană sau pian. Putea fi șeful de echipă al mecanicilor de la *The Sun*, administratorul fermelor familiei din Amagansett sau căpitanul vreunei nave comerciale a lui Isaac Penn – dar nu era, pentru că apărea deseori îmbrăcat ca un dandy, stătea întotdeauna lângă Beverly și, într-o fotografie, își pusese brațele în jurul ei cu o tandrețe care l-a făcut pe Hardesty să se uite încremenit la ea vreme de un sfert de ceas. Hardesty a simțit că afecțiunea acelui bărbat, la fel ca evoluția lui Willa până la feminitate, era capabilă să își croiască drum de foc prin pagini. Dar ceea ce l-a tulburat era ceva mult mai mult decât afecțiune. Era iubire. Iar apoi Hardesty a descoperit cea mai stranie serie de fotografii. O nuntă sumbră, în care Beverly – abia reușind să se țină pe picioare – se sprijinea de brațul bărbatului. Un șir lung de fotografii ale unei insule pe lac, dezgolită și tremurătoare iarna, aproape imposibil de deosebit de gheața acoperită de zăpadă.

Necunoscutul nu era identificat în niciuna dintre fotografii. Dedesubtul siluetei lui, din explicația pentru fiecare fotografie în care apărea exista doar un semn de întrebare. Cine era

bărbatul? Arhiviștii meticuloși nu știau și-și ceruseră iertare pentru că nu reușiseră să îl explice. Un bilet anexat la ultimul volum anunța că membrii în viață ai familiei Penn refuzaseră să comenteze istoria lor fotografică și chiar să revadă colecția.

Hardesty a examinat chipul intrusului. Îi plăcea cum arăta. Îi plăcea foarte mult și s-a simțit mișcat de perechea pe jumătate nenumită, care dispăruse, pur și simplu, și care avea să fie uitată pe veci. Însă, într-un fel, a descoperit ce căuta. Ici și colo, cocoțați pe câte o căpiță de fân sau instalați confortabil pe tălpicile unei sănii trase de cai, apăreau și oameni din neamul Gamely – țărani și copii sănătoși, localnici de lângă lac, care îi cunoscuseră pe membrii familiei Penn și își petrecuseră timpul cu ei. Cu toate că cei din familia Penn păreau să fi părăsit Lake of the Coheeries, dezintegrându-se și înghețând în interiorul arhivelor dinastice proprii, Hardesty a hotărât să îi caute, sperând că și Virginia procedase la fel.

Deși măreț în aproape toate privințele, orașul avea o hibă inexplicabilă și de neiertat. În ciuda numeroaselor milioane de locuitori, existau doar două ziare principale. Adevărat, se puteau cumpăra zece sau douăsprezece pagini de știri vechi de o zi în orice limbă a lumii și în orice alfabet și sute de posturi de radio aglomerau spectrul electronic, precum dungile unui șarpe de corali, însă în ansamblu, populația era polarizată în mod regretabil între *The Sun* și *The Ghost.*

Exista *Morning Ghost* și *Evening Ghost* (mai corect, *The New York Ghost*, ediția de dimineață și *The New York Ghost*, ediția de seară) și *The New York Morning Whale* și *The New York Evening Sun*. Rivalitatea dintre ele era evidentă în ambele ediții, cele de amurg și de zori. Cei născuți în oraș cunoșteau această juxtapunere așa cum știau să deosebească noaptea de zi, lumina de întuneric sau obezii de slabi. Însă Hardesty nu știa asta. De aceea, când a ajuns lângă un chioșc de ziare de la un

colț pustiu de stradă, un adevărat far în mijlocul unei mări învolburate de zăpadă albăstruie, a rămas surprins descoperind că *The Sun* încă se afla în mâinile familiei Penn și că Harry Penn – sugarul devenit comandant de regiment – era redactorul și editorul său. La ora zece seara s-a dus în Piața Tipografiei, presupunând că în acele momente la ziar se lucra în ritm alert pentru a respecta termenul-limită.

În realitate, era atâta agitație, încât nimeni nu l-a băgat în seamă pe Hardesty și nici nu i-a răspuns la vreo întrebare. Două ore a stat în holul cu pereți din sticlă al sediului *The Sun* și a urmărit zăpada măturând acoperișul transparent aflat la multe etaje deasupra, în timp ce sute de reporteri, corectori, mesageri, redactori îngrijorați și tipografi mânjiți de cerneală își întretăiau drumurile în jurul lui, îndreptându-se de la o ușă la alta sau în sus și în jos pe scările care duceau către fiecare dintre etajele ce dominau incinta închisă în sticlă. Însă după aceea, la miezul nopții, toată lumea s-a oprit, mai puțin mașinile de tipărit care au început să vuiască la etajele de dedesubt, amintind de motoarele unui vapor, ca și cum ele nu ar fi imprimat doar cuvinte, ci ar fi deplasat clădirea înainte pe o mare învolburată și cețoasă. Hardesty a urcat până la redacție, aflată la etajul trei, unde a oprit prima persoană pe care a întâlnit-o, anume Praeger de Pinto, redactorul-șef.

– Iartă-mă, a spus Hardesty. Încerc să găsesc pe cineva originar din Lake of the Coheeries, unde familia Penn a avut cândva o casă de vacanță. S-ar putea să fi greșit venind aici, dar nu am alte relații și nici alt mod de a o găsi pe această persoană. Aș vrea să-l întreb pe Harry Penn dacă știe unde se află această femeie și să-mi dea sugestii unde aș putea să o caut.

– O cauți pe Virginia Gamely? l-a întrebat Praeger.

– Exact pe ea o caut.

– Lucrează aici.

– Înseamnă că am găsit-o.

– Însă acum nu este aici. Noi tocmai am trimis *Balena (The Whale)* la culcare, iar ea lucrează la *The Sun*. Virginia va veni mâine-dimineață la ora șase.

– Mă numesc Hardesty Marratta. Am fost în trenul *Polaris*. Și am o scrisoare de la mama ei.

– I-o pot da eu.

– Mama ei m-a pus să promit că i-o voi înmâna personal.

Praeger s-a prezentat și l-a invitat pe Hardesty în biroul lui de la etajul de deasupra (spre care au urcat pe o scară în spirală din fontă, care străbătea tavanul) să discute despre ce văzuse Hardesty la Lake of the Coheeries. Praeger manifestase interes față de acel loc încă de când Virginia adusese vorba despre el și apoi conspirase cu Jessica Penn să nu mai discute despre asta. Îl interesau descrierile făcute de Hardesty, atât pentru conținutul lor, cât și pentru că recunoștea că, la fel ca Virginia, Hardesty avea darul cuvintelor.

– Nu știu ce se întâmplă cu Lake of the Coheeries, a spus Praeger, și nici dacă el există în realitate. Dar toți cei care trec prin acel loc par să dobândească o capacitate deosebită de a folosi cuvintele, care mie îmi place foarte mult. Poate vom organiza niște seminarii acolo (dacă putem ajunge), ori poate vom îmbutelia apa pentru răcitoarele noastre.

Au stat de vorbă câteva ore, atingând zeci de subiecte și descoperind că părerile lor erau surprinzător de asemănătoare. Erau obosiți, dar relaxați. Amândoi iubeau iarna; apreciau replicile precise ale celuilalt; și se înțelegeau extrem de bine în legătură cu toate, mai puțin cu un anumit lucru. Nu se puseseră de acord asupra naturii orașului.

Hardesty nu era dispus să îi tolereze numeroasele și remarcabilele diformități urbane și nu voia să ierte ceea ce socotea a fi duritatea inutilă a locuitorilor lui și modul rigid în care era plasat, construit, fixat și întreținut. Îl ura de parcă ar fi fost pe punctul de a-l iubi – neiertător, irațional, trist. Deși frumoase și magnetice, șuierăturile guturale care țâșneau prin zăpadă și

făceau ferestrele sediului ziarului să zăngănească îl îngrijorau, iar gândul orizonturilor interne nesfârșite încorporate în străzi, curbe, alei și cuiburi îl făcea să se simtă extrem de incomod.

Praeger mai întâlnise asemenea situații.

– Curând te vei îndrăgosti exact de lucrurile pe care acum le disprețuiești.

– Asta s-o crezi tu! i-a replicat Hardesty. Eu sunt în drum spre Europa. Nu voi rămâne aici îndeajuns de mult ca să mă îndrăgostesc de ceva.

– Anarhia o să te cucerească.

– Cum asta? Nu detest nimic mai mult decât anarhia.

– Știi că nu e defel anarhie și că, dacă există, ea conține toate posibilitățile pe care le cauți. Și trebuie să știi că simplul fapt că orașul supraviețuiește și rămâne în picioare presupune un echilibru care, la rândul lui, presupune prezența unei forțe mari și opuse pentru fiecare categorie de degradare.

– Eu nu le văd. Tu?

– Rar. Dar, când se întâmplă, văd că echilibrele se păstrează. În modul în care vinișoarele celui mai banal minereu pot duce spre aur, descopăr urmele unui secol perfect.

– Și ce se va întâmpla dacă urâțenia și oroarea te vor uza până într-atât încât nu vei mai putea aprecia lucrurile în care speri, în cazul că secolul va veni?

– Cu atât mai bine. Îmi plac riscurile. Indiferent cât aș încerca, îmi place că rezultatul nu depinde de mine. Planurile orașului au fost desenate pe aceeași masă pe care au fost concepute planurile de război. Nu promit nimic, și totuși pot fi inimitabil de generoase. Ar trebui să rămâi o vreme și să-ți faci idee cum funcționează ele. Ascultă sirenele vapoarelor. Când le auzi, vara și iarna, ele devin un cântec, un mesaj. Întotdeauna am crezut că ele spun: „Te simți bine în timpul tău și, cu toate că eu trebuie să plec, tu poți rămâne. Ești norocos să te afli în oraș cu puțin înainte ca el să deschidă ochii și să vadă un secol de aur.“

S-au despărțit neliniștiți. Lui Hardesty nu-i plăcea că Praeger anticipase o schimbare în el, iar pe Praeger îl ofensa ideea că el trebuia să o realizeze. Ce îi păsa lui Praeger de modul în care gândea Hardesty? Totuși, i-a promis lui Hardesty că i-o va prezenta pe Virginia a doua zi la ora patru după-amiază, imediat după ce *The Sun* va fi trimis la culcare.

Hardesty a mers pe jos șase kilometri și jumătate prin viscol până la Hotel Lenore, un turn înalt din mijlocul orașului, care prindea fulgii de zăpadă ce cădeau pe laturile lui din sticlă și îi trimitea în jos cu banițele, sub formă de apă, care gonea printr-un jgheab. Străzile fuseseră pustii ca preria și, cu toate că erau albe, se părea că posibilitățile despre care vorbise Praeger erau prezente în spațiile înghețate și fierbinți în care se purtau războaiele orașului pentru atingerea echilibrului.

Recepționerul de noapte i-a dat lui Hardesty o cameră la ultimul etaj al hotelului. Acum, pentru că o găsise pe Virginia și putea să plece din New York peste o zi sau două, Hardesty a socotit că își permite prețul astronomic al camerei. Plecase de la *The Sun* la ora unu dimineața. Acum se adâncise atât de mult în inima nopții, încât ceasurile se opriseră, iar viscolul crâncen părea să fi încremenit timpul.

Imediat ce a ajuns în camera lui de la etajul 120, s-a dus la fereastră și s-a uitat la zăpada spulberată de vânt care se depunea în dreptul geamului. Se găsea într-un oraș neiertător, dur și frustrant, care punea accent pe suferință, pedeapsă și pe un timp al crimei. Clima și populația lui erau ca o seceră care se mișca neîncetat, până când și cei puternici cădeau sub tăișul ei, iar cei slabi, în număr mare, dispăreau de pe străzi pentru totdeauna și mureau, uitați în frig și întuneric. De la etajul 120 nu vedea nimic și asta i s-a părut o amprentă a orașului.

Și totuși, Hardesty s-a simțit fericit când a descoperit că în baie exista o saună. Curând după ce a intrat în ea și a închis ușa din lemn de cedru, căldura a început să urce, iar un val de lumini

solare a explodat. După ce traversase plantații arctice, a fost încântat să se trezească într-un deșert uscat, însă îi era atât de frig, încât i-au trebuit trei sferturi de oră ca să înceapă să transpire.

În ziua următoare avea să îi predea scrisoarea Virginiei Gamely și, dacă avea noroc, se va îmbarca la bordul unei nave transatlantice, care va înfrunta gheața și se va îndepărta din port. Apoi, sunetele ei de sirenă vor acționa în favoarea, nu împotriva lui. Însă lui Praeger ele nu păreau să-i facă rău. Le va compara cu sunetele de orgă dintr-o biserică, solicitând atenția, invocând acele emoții care cutremurau corpul ca și cum acesta ar fi fost o trestie. Hardesty a auzit șuierăturile profunde chiar și în deșertul de la etajul 120, la orele două, trei, patru sau cinci, sau cât erau ele în dimineața aceea. Cum se face, a gândit el, că sirenele țipă și acum? Se poate ca vapoarele să plece la ora asta, când furtuna își arată colții? Și cine le aude?

Activitatea neîncetată, chiar când se presupunea că toată lumea dormea, i-a sugerat că orașul avea viața lui proprie și că undeva, în adânc, exista ceva care, încet și metodic, își croia drum spre suprafață.

Aproape leșinat, a ieșit din saună și s-a dus spre fereastră. Viscolul continua, dar, privind în depărtare, Hardesty a descoperit o lumină. Drept în față, ea părea a fi înaltă în aer și lăsa impresia că devenea tot mai puternică, în timp ce vântul înnebunea și legăna stânca din oțel în care se afla Hardesty.

Apoi, ca și cum zăpada ar fi fost ceață, iar hotelul ar fi fost un vapor, s-a deschis un spațiu care dorea să facă loc mișcării, iar un turn iluminat a apărut brusc, suspendat în acel vârtej și părând independent de sol. Era vârful unui vechi zgârie-nori inundat de lumini albastre, albe și argintii. Deși omătul îl ascundea când și când cu o perdea transparentă, el reușea să rămână acolo, strălucitor ca un halo. Spre dimineață, când viscolul s-a făcut cenușiu în lumina zorilor, iar lumea s-a acoperit de nori, turnul a dispărut.

Dimineața a fost la fel de limpede ca sticla. De la fereastră Hardesty a examinat o pădure de turnuri înalte, spintecând vântul care cobora dinspre Canada în lumina albăstruie în fața lui, care avansa de parcă ar fi fost un număr imens de oi. Pe podurile îndepărtate, râuri aurii de mică sclipitoare – automobile în soarele dimineții – intrau și ieșeau din oraș. Și surorile navelor pe care le auzise în viscol, vase mari cât orașele de altădată, traversau placid portul gravat de valuri, alunecând pe deasupra „berbecilor“ ca un fier încins peste o pânză.

Pe străzi, oamenii țopăiau ca marionetele, gonind cu o viteză care îi uimea și pe ei. În acele zile senine și înghețate, când luna plină nici măcar nu aștepta căderea întunericului și dădea roată soarelui pe cer, locuitorii dansau așa cum dansau, erau ca niște cai de curse ținuți în padoc, acționau ca și cum au descoperit ceva măreț și, justificând părerea că New Yorkul este un oraș care moare și se ridică așa cum alte orașe merg noaptea la culcare și se trezesc dimineața, au făcut insula lungă și zveltă numită Manhattan să răsune și să tremure ca o sabie scoasă din teacă.

Lui Hardesty i-a trebuit aproape întreaga zi pentru a-și croi drum printre acei lunateci spre Piața Tipografiei. Nu lăsau niciun centimetru liber pentru el sau alții. Șiruri de mașini țâșneau la lumina roșie a semaforului. Camioane cu produse de panificație goneau pe bulevarde cu 200 de kilometri la oră, asasinând bicicliști și pietoni. Purtând îmbrăcăminte matlasată groasă de șaizeci de centimetri și caschete vătuite de aviator, vânzători balcanici de covrigei se atacau unii pe alții cu cărucioarele lor, izbindu-se ca bizonii, pentru a cuceri un colț de stradă. Având genți diplomat prinse de spate cu ajutorul unor chingi, agenți de bursă în costume cu vestă alergau pe schiuri din Riverside Drive spre Wall Street, într-o cursă pe viață și pe moarte. Pe un bulevard aglomerat, cale de opt kilometri, etajul întâi al fiecărei clădiri comerciale de pe ambele părți ale

străzii era căminul unei săli de karate. Hardesty a trecut prin dreptul acestora la ora prânzului și a auzit câteva sute de mii de strigăte de luptă, în timp ce siluete în alb au plutit prin aer, cu picioarele strânse și brațele întinse în sus, ca niște dansatori ruși. La fiecare colț de stradă ardeau focuri cu flăcări mari, la fiecare intersecție se desfășurau certuri mortale, jafuri, clădirile erau atacate de echipe de demolatori diavolești, în timp ce alte imobile erau ridicate de lucrătorii din construcții care se deplasau pe cabluri până dispăreau în cer. Lui Hardesty i-a fost greu să ajungă în centru și să rămână același. Orașul voia combustibil pentru focurile lui și își întindea limbile săltărețe de gravitație și flăcări pentru a smulge oameni, pe care îi evalua, dansa cu ei scurtă vreme, le vindea un costum – apoi îi devora.

Era târziu și se întunecase când a ajuns în Piața Tipografiei, unde sediile *The Sun* și *The Ghost* stăteau față în față, de o parte și de alta a pieței. *The Ghost* avea panouri electrice mari pe clădire, anunțându-i succesul și popularitatea, în vreme ce *The Sun* strălucea blând din interiorul capodoperei de arhitectură neoclasică. Hardesty a urcat în fugă treptele spre biroul lui Praeger de Pinto. Inima lui, care bătea repede, și-a accelerat ritmul când i-a găsit pe Praeger de Pinto și pe Virginia stând împreună pe canapeaua de piele, apropiați și destul de relaxați pentru a sugera că probabil se simțeau mai mult decât confortabil împreună. O gelozie aprigă l-a izbit ca un proiectil. Suferința a fost fizică. La naiba cu acel oraș, în care nu exista dreptate și nici nu va exista vreodată. Văzând ochii Virginiei, și-a dat seama că ea era femeia potrivită pentru el și a blestemat momentul ales, pentru că vedea clar că ea și Praeger... Însă apoi s-a gândit că doar își imaginase, pentru că, în momentul în care Praeger s-a ridicat ca să îl întâmpine, a observat că distanța dintre el și Virginia fusese de cel puțin treizeci de centimetri. Ba chiar aproape jumătate de metru dacă nu probabil chiar șaizeci de centimetri. Hardesty a hotărât că acea femeie atrăgătoare, cu un aer firesc, cu păr negru și lung

și ochii extraordinar de inteligenți, va fi curând soția lui – indiferent de existența lui Praeger.

– O să-l strivesc ca pe o muscă-țețe, a spus el cu voce tare, fără să-și dea seama.

– Pe cine? a întrebat Praeger.

Virginia era la fel de curioasă și deja șocată.

– Pe Craig Binky, s-a grăbit Hardesty să spună, recăpătându-și luciditatea.

– A, a spus Praeger. Tuturor ne-ar plăcea să facem asta. Dar ce te-a adus atât de repede cu picioarele pe pământ?

– Am văzut *Ghost* de azi. M-a înfuriat.

Virginia a zâmbit. Din felul în care o privea Hardesty, din ușoara nesiguranță din glasul lui și din aerul lui nefericit, ea și-a dat seama că el se îndrăgostise. Asta dovedea o anumită slăbiciune de caracter, da, dar era o promisiune pe care nu o putea ignora. Deși a încercat să se agațe de pantele abrupte pe care simțea că alunecă, după câteva minute a renunțat cu totul. Totuși, nu a vrut să se pripească – trebuia să se gândească și la copil, pentru că fusese pripită cândva.

Praeger de Pinto, dintotdeauna îndrăgostit de Jessica Penn, s-a retras încet și stângaci din conversație și din preajma răsuflărilor nu tocmai regulate și i-a urmărit pe Hardesty și pe Virginia descoperindu-se unul pe celălalt, în timp ce se schimbau turele la cele două ziare, iar Piața Tipografiei s-a umplut de ziariști, corectori și funcționari care călcau zăpada în picioare.

Înainte de a-i preda scrisoarea doamnei Gamely, el a povestit despre *Polaris* și cum, din întâmplare, ajunsese la Lake of the Coheeries. În timp ce vorbea, a simțit dragostea Virginiei pentru peisajul pe care îl descria. Era fericit că era iarnă, când iubirea și ambiția ard în frig. Probabil că dacă ea nu ar fi fost încadrată de geamul întunecat din spatele ei și de careul înzăpezit, care strălucea de luminile venind de la *The Ghost*, Hardesty nu ar fi fost capabil să-i vorbească într-un mod care aproape că-i trâmbița

intențiile –fapt vizibil pentru oricine, mai puțin pentru Virginia, care le-a apreciat atât de mult, încât nu a reușit să fie sigură de evidență.

După o vreme, au ridicat ochii și au observat că Praeger plecase.

– De cât timp crezi că a ieșit din birou? a întrebat Virginia zâmbind.

– Nu știu, a răspuns Hardesty. Hai să mergem la cină!

– Trebuie să hrănesc copilul, a spus ea. Doamna Solemnis pleacă la șase de obicei.

Încrederea l-a părăsit pe Hardesty mai repede decât venise. A simțit din nou o durere fizică.

Apoi, ea s-a uitat la el și a spus:

– Nu sunt căsătorită.

Nu l-au găsit pe Praeger, dar când au părăsit clădirea, colegii care au trecut pe lângă Virginia și-au dat seama din expresia de triumf nesigur de pe fața lui Hardesty și din îmbujorarea luminoasă și diavolească de pe fața ei că aveau motive să îi arunce zâmbete iuți și cunoscătoare – ceea ce a făcut-o pe Virginia să își ferească ochii de încântare.

Hardesty își lepădase haina din blană de oaie în favoarea unui palton de lână gri-fer pe care cheltuise o grămadă din banii strânși pentru zile negre. A comentat că haina din blană de oaie fusese mult mai călduroasă, chiar dacă nu era la fel de lungă.

– A, nu, a spus Virginia, îmi place paltonul ăsta. Nu vreau să umbli cu o jachetă din blană de oaie. Nu în oraș. Să porți aici haine bune de purtat în sălbăticie e la fel de ridicol ca și cum ai purta haine de oraș în sălbăticie.

Au mers prin vântul feroce dinspre nord, lăsându-l să le mănture fețele de parcă s-ar fi scăldat într-un râu. Hardesty nu a îndrăznit să o ia de mână când au traversat bulevardele aglomerate, deși ar fi vrut foarte mult. Ea a zis că îi plăcea paltonul lui și că îl ducea acasă pentru cină. Pe moment, asta era de ajuns pentru Hardesty.

Piața chinezească și cea italienească se aflau spate în spate. Hardesty și Virginia au mers pe lângă hectare întregi de tarabe, șir după șir, ca și cum s-ar fi plimbat singuri primăvara. Fructele și legumele stivuite în frig îi aminteau de o grădină, iar peștii morți cu gurile căscate de șoc aveau expresii ca ale păstrăvilor care fac salturi.

– Câteodată îi torturez pe cei de la *The Ghost*, a spus Virginia. Fac diverse continuări la articolele lor și le scriu mult mai bine. Și ei turbează. Vara asta au avut un articol despre piața chinezească și cea italienească și, ca de obicei, nu au vorbit decât despre mâncare. Dacă nu-l bagi în gură, ziarul *The Ghost* rămâne de neînțeles.

– Știu, a spus Hardesty. Am rămas fără glas când am văzut azi pe prima pagină un articol pe două coloane despre un nou mod de a căli anghinarea.

– Bineînțeles. Fac asta tot timpul pe prima pagină – cu chenar negru dacă sufleul cuiva nu iese, titluri cu litere mari despre un nou tip de sos... Trei zile mai târziu, am scris un eseu și nu am adus vorba de mâncare nici măcar o dată. Și totuși, cred că a fost o descriere mai bună a pieței decât cea făcută de ei, întrucât mâncarea ocupă cea mai mică parte a pieței.

– Atunci, ce este piața? a întrebat Hardesty, cu toate că știa deja.

– Locul unde se fac tranzacții, unde se cumpără și se vinde, fețe, culoare, lumină, povești care se nasc acolo, spiritul ei. Unde mai poți găsi toate aceste lumini întinse la asemenea înălțime și strălucind în întuneric? a întrebat ea, făcând semn spre șirurile de becuri electrice de deasupra tarabelor. Harry Penn a primit o telegramă de la Craig Binky, în care scria: „Cum poți prezenta piața fără să aduci vorba de mâncare?“ Imaginează-ți, își trimit telegrame între două birouri aflate în aceeași piață. Harry Penn i-a răspuns la telegramă: „Mâncarea asasinează spiritul.“ Mie îmi place să mănânc, a spus ea. De

fapt, și acum mi-e foame. Dar o costiță de miel nu e totuna cu Imperiul Roman.

Au cumpărat o bucată de carne pentru friptură și șase feluri de legume și s-au întors prin hectarele de lumină perlată, urmărindu-și răsuflările condensându-se în norișori albi în fața lor.

– Locuința mea este în direcția aceea, a spus Virginia, dar nu vreau să trec prin Five Points. E prea periculos. Așa că să urcăm pe malul Hudsonului și să facem un ocol.

– Ne va răpi de trei ori mai mult timp, a zis Hardesty. De ce să nu trecem prin Five Points? Am trecut astăzi pe acolo și nu s-a întâmplat nimic.

– Ai avut noroc. Pe de altă parte, e întuneric.

– Nu te îngrijora, a spus Hardesty. Hoții dorm în prima parte a serii.

Five Points avusese bandiți de multe rase și etnii care își găsiseră ascunzătoare în adăposturile oferite de cartier și șerpuind pe aleile lui. Tipurile de infracțiuni și comportament se schimbaseră cu trecerea timpului, a limbilor și ispitelor. Însă, în esență, hoții și răufăcătorii era aceiași, iar armele lor preferate rămâneau șișul, bâta și pistolul. Cu toate acestea, Hardesty a avut dreptate. La începutul serii răufăcătorii se odihneau, pentru că erau vioi abia după câteva ore de întuneric. Străzile erau pustii și iarna își lăsase farmecul la granița cartierului Five Points – care era ca o peșteră fără ieșire. Hardesty și Virginia au avut senzația că erau urmăriți de la ferestrele întunecoase. Singurul lucru pe care îl auzeau era dangătul unui clopot îndepărtat și hohote oribile de râs care îi întâmpinau din apartamentele dărăpănate, de parcă ar fi vrut să spună că sunetul pur era neputincios și coruptibil acolo.

La jumătatea drumului, au început să vadă ceea ce nu reușiseră să observe până atunci. În umbre se găseau forme derutate, trupuri suferinde, mâini întinse care cerșeau îndurare sau eliberare. La fiecare pas, ochii care luceau spre ei deveneau tot mai numeroși, iar strigătele mai stridente.

– Nu-mi pot explica, a spus Hardesty, dar străzile pustii sunt ticsite.

A luat-o pe Virginia de braț și au mers împreună spre un incendiu declanșat la marginea cartierului. La un incendiu trebuiau să fie pompieri și polițiști, probabil chiar și reporteri. Iar lumina flăcărilor le va arăta drumul până vor ieși din Five Points.

Un șir de clădiri de locuințe erau cuprinse de flăcări. Fuioarele de fum negru reflectau lumina în jos și atenuau scânteile. De jur împrejur, atât cât se putea cuprinde cu privirea, o mulțime de oameni în ochii cărora sclipeau flăcările focului priveau încântați. Apoi s-a înălțat un urlet când copiii au căzut înapoi între cărbunii încinși, iar spectatorii au urmărit cu atenție lupta care trecea de pe un acoperiș pe altul al clădirilor incendiate. Luptătorii erau atât de absorbiți de confruntare, încât ignorau incendiul care îi profila ca pe niște siluete din bronz pe o scenă iluminată de un felinar și care îi înghițea unul după altul, pe măsură ce cădeau înfrânți.

Virginia părea zdrobită, iar lui Hardesty i-a părut rău că insistase să treacă prin Five Points.

– N-am știut, a spus el, încă mut după ce văzuse copiii pierind, deși aceștia căzuseră fără să scoată niciun sunet și dispăruseră fără urmă. Ziua, lucrurile sunt cu totul altfel. Nu mi-am dat seama.

Bărbați și femei au apărut în goană de pe străzi ca niște șopârle care se grăbeau să prindă câteva raze de soare. Curând, trotuarele erau arhipline, astfel că au început să apară și tarabele cu mâncare. Fără prezența pompierilor, a ambulanțelor, a camioanelor sau a reflectoarelor care să alunge tremurătoarea lumină portocalie, focul ardea dezlănțuit, clădirile de locuințe se năruiau, iar oamenii mureau.

Prin mijlocul mulțimii a apărut un cal de povară, mutilat și desfigurat, înhămat la o căruță încărcată cu gunoaie. Vizitiul a

tras de hățurile calului și a încercat să ocolească mulțimea. Însă n-a trecut mult și calul și căruța au fost înconjurați de oameni, astfel că a început să înainteze, deși se opreau des și apoi o luau de la capăt.

– Uită-te la animalul ăla! a spus Hardesty, fără să știe dacă trebuia să simtă milă sau silă. E cel mai mare cal de tracțiune pe care l-am văzut vreodată, dar e la fel de zvelt ca un cal de rasă. Imaginează-ți prin ce a trecut până acum.

În timp ce o bandă de copii îl loveau peste față cu nuiele, iar stăpânul lui îl bătea din spate cu un bici mare, calul stătea cu capul plecat și își ținea închiși ochii loviți. Cicatrice se întindeau pe flancurile și pulpele lui. Găurile vechi din pielea lui erau acoperite de arsuri și răni mai recente pe care le suferise din cauza unui ham primitiv și confecționat mai rudimentar. Coada și coama îi fuseseră tăiate, ajungând să arate ca barba de o zi a cuiva. Mai avea doar o ureche întreagă; din cealaltă lipseau câteva fragmente.

Căruța era grea. Cu toate astea, calul, care arăta atât de chinuit, încât semăna cu un om care fusese torturat de cine știe ce boală de neînvins, o trăgea cu ușurință. Deși era supus la un regim chinuitor, avea putere și, deși era uriaș, avea grație. Când se mișcau în ritmul dificil pe care trebuia să îl mențină între dorințele stăpânului său și tortura produsă de copii, mușchii lui păreau la fel de rezistenți și puternici ca ai unui cal de curse crescut cu atenție, dar de câteva ori mai masiv.

După ce calul și căruța lui au trecut de mulțime, vizitiul a pocnit din bici deasupra capului animalului și l-a silit să meargă la galop mărunt, cu toate că era în ham. Calul a făcut acest lucru cu o grație surprinzătoare, încordându-se împotriva lemnului și pieliii care îi străpungeau carnea și se frecau de rănile lui, ca și cum ar fi fost liber și într-un câmp deschis. Virajele pe care le-a descris nu au fost influențate de greutatea căruței. Au fost exaltate,

depline și rotunde. Și-a ridicat capul și a pornit spre întuneric de parcă însăși mișcarea ar fi fost una dintre dimensiunile paradisului.

În momentul acela de început și limpezime, iarna a fost un motor purificator care a funcționat neîngrădit peste oraș și ținut, alertând stelele să strălucească violent și să își răspândească lumina argintie spre brațele copacilor care nu înălțau rugi. A fost ceva nebunesc și frumos, care a curățat până la esență sufletele animalelor și ale omului, împingându-le înainte până când ele au început să iubească fuga. Iar ceea ce s-a întâmplat cu pădurile dinspre miazănoapte cu greu poate fi descris, ținând seama că din cauza gerului înghețaseră crengile sicomorilor de pe Chrystie Street și le făcuse să se miște încoace și încolo până când răsunaseră ca un șir de clopote.

Când Hardesty și Virginia au ajuns la clădirea de apartamente de pe Mullberry Street și au urcat scara șerpuită, se făcuse groaznic de frig, iar fețele lor erau îmbujorate de amintirea înțepătoare a unui vânt care îi biciuise și întorsese fularul Virginiei pe dos. Acum se aflau în holul încălzit, urmând treptele, urcând prin clădire în epicicluri mai potrivite planetelor. Ochiul permanent bănuitor al doamnei Solemnis, văduva unui pescar de bureți de origine greacă, a apărut în periscopul ușii și s-a legănat înainte și înapoi ca o antenă radar.

– Cine e? a întrebat ea.

– Eu sunt, a răspuns Virginia.

– Care eu?

– Virginia.

– Virginia și mai cum?

– Virginia Gamely. Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă Solemnis. Locuiesc aici. Eu te-am angajat.

– A, tu erai!

Doamna Solemnis a deschis ușa și l-a pus pe Martin în brațele lui Hardesty, spunând:

– Ia-l tu.

Deși venise pe lume abia în urmă cu un an, Martin arăta perfect, începând cu pumnii minusculi pe care îi ținea strânși și până la coada lungă din flanel albastru (un halat pentru copii specific ținutului Coheeries, făcut pentru a-l adăposti cât creș-tea) care îl făcea să arate ca o sirenă mică și fără sâni. Copilul și-a lăsat un obraz pe stofa rece a paltonului lui Hardesty și a închis ochii, pe deplin încrezător. Bărbatul a simțit în brațe povara ușoară, răsuflarea copilului și uneori câte o tresărire a mâinii sau a piciorului. A coborât ochii spre fața somnoroasă și moale a lui Martin și l-a sărutat.

– Da, a spus el, legănându-l ușor, un copil foarte dulce.

Hardesty a rămas cu paltonul pe el ca să nu-l deranjeze pe Martin și a urmărit-o pe Virginia mișcându-se prin apartament și făcând ordine. Era foarte ordonată, pe când doamna Solemnis nu era. A trecut lunecând prin cele câteva camere, aranjând lu-crurile la locul lor și aliniindu-le simetric. Cu taiorul ei cenu-șiu-închis și cu bluza cu paspoal, Virginia arăta ca un portret din alt secol, genul în care subiectul privește din semi-lumină către viitor. Cu toate că era un portret demn, Hardesty nu și-a putut reține râsul pentru că în timp ce mergea dintr-un loc în altul se oprea ca să se uite la el și la copil sau ca să zâmbească jenată că era atât de ordonată, iar când făcea asta amintea de urșii mecanici din bâlciuri, care se opreau și se roteau ca să poată fi împușcați. Efectul a fost exagerat când, explicând că voia să se schimbe, s-a retras în dormitor cu pași mici și mecanici, închizând ușa. Între-bându-se dacă procedase înțelept îngăduindu-i să intre în casă (avea viziuni privind un lunatic care îl arunca pe Martin cât colo, probabil pentru că, în halatul din Coheeries, Martin avea forma unei mingi de fotbal american), astfel că s-a uitat pe după ușă în câteva rânduri.

– Faci ore suplimentare la un poligon de la bâlci? a între-bat-o Hardesty.

– Nu, a răspuns ea, reapărând tot în taior, pentru că uitase să se schimbe. Exersez pentru un interviu cu Craig Binky. Este recunoscut pentru faptul că e tot timpul distrat. Când vorbești cu el trebuie să faci mișcări amenințătoare și gesturi bizare. Altfel nu înțelege.

– Cine ți-a spus asta?

– Harry Penn. El știe că Binky nu rezistă la niciun fel de măgulire și din când în când trimite câte un reporter ca să afle secretele de la *The Ghost*. Mâine este rândul meu. Așa știm tot ce se petrece acolo și tot ce intenționează să facă în viitor. Dar noi suntem un mister pentru ei. Deși nu prea ținem la păstrarea secretului, *The Sun* și *The Whale* sunt ca jumătățile unei scoici. Nimic nu transpiră în exterior, căci fiecare își cunoaște meseria și are parte de profituri. Din câte știu, singura care ciripește e o angajată de la pagina pentru femei și cămin. Săptămâna trecută am publicat o rețetă de plăcintă-saxofon a mamei mele, iar *The Ghost* a publicat-o în aceeași zi. În lume există o singură plăcintă-saxofon (se face cu piersici, stafide, afine, rom și mentă), și nu cred că spionii de la *The Ghost* – care umblă în vârful picioarelor în jurul clădirii noastre, cu bărbi și mustăți false – au reușit să fure rețeta din zețării.

A luat apoi copilul. Hardesty și-a așezat paltonul pe un scaun și a rămas aproape de Virginia într-un fel care îi făcea să arate ca într-o scenă cu Nașterea Domnului dintr-o piață a orașului. Purtând și el un costum care ar fi putut aparține unui portret din secolul al XIX-lea – era cam mare pentru el și îl făcea să se simtă ca și cum tocmai ar fi coborât dintr-o caleașcă.

– Ai divorțat irevocabil de tatăl lui?

– Da, i-a răspuns ea, fără amărăciune sau regret în glas.

– Vrei să te mai întorci în Lake of the Coheeries?

– Sigur. E căminul meu.

– Curând?

– Când se vor sfârși iernile astea. Probabil în mileniul ăsta. Cred că, odată cu mileniul, se vor schimba multe. Dacă nu în lume, atunci în mine. Sper să fi văzut ceva mai bun decât am văzut vreodată.

Hardesty a procedat cu emoțiile lui așa cum face cineva cu corpul său când stă drept.

– Ce vrei să spui? a întrebat el.

Ea a evitat întrebarea, pentru că singurul ei răspuns era unul care ținea de credință și intuiție și nu voia nici să îl împovăreze pe Hardesty, și nici să îl respingă, deși ar fi vrut să îi spună și simțea nevoia să îl îmbrățișeze și să fie îmbrățișată.

Hardesty s-a apropiat de fereastră. Peste curți nenumărate, peste un coridor lung de aproape doi kilometri de clădiri de culoarea teracotei, ferestre boltite din piatră, acoperișuri din ardezie și copaci care vara erau valuri verzi ce se ridicau din grădinile personale ale săracilor, se înălțau cele două turnuri cenușii ca niște cuirasate ale Podului Williamsburg, căpătând viață în lumini ca diamantele albastre.

– Niciuna dintre clădirile pe care le vezi n-a fost construită după 1915, a spus ea, legănând copilul. E liniște ca pe o pajiște. Vara, în copaci sunt sute de păsări care cântă dimineața. Cineva are o stinghie pentru păsări, iar când răsare soarele și inundă curțile ca mareea din Golful Fundy[1], începe să cânte cocoșul. Întotdeauna sună de parcă ar spune: „O mie nouă sute! O mie nouă sute! O mie nouă sute!“

– Crezi că peste câțiva ani va cânta „Două mii! Două mii! Două mii!?“

---

[1] Golful Fundy are mareele cele mai înalte din lume, iar cantitatea de apă care pătrunde în golf la flux este mai mare decât debitul tuturor apelor curgătoare din lume (n. tr.).

– Cred, domnule Marratta, i-a răspuns ea pe un ton aproape grav, că peste câțiva ani nu doar cocoșul va spune două mii. Toată lumea va spune asta.

– Pentru că e un număr par? a întrebat el, încolțind-o.

– Nu, a răspuns ea, aproape cutremurându-se, fiindcă voia ca el să o încolțească și în același timp se temea. Nu pentru că este un număr par.

– Pentru că se vor sfârși aceste ierni extraordinare?

– Da, pentru că se vor sfârși aceste ierni extraordinare.

– Și orașul se va schimba?

– Da, orașul se va schimba.

– Și dacă nu se va întâmpla asta?

– Se va întâmpla.

– De ce?

– Dacă nu se va întâmpla absolut nimic, relieful va schimba totul, la fel ca educația complicată în privința speranței. Se va schimba. Măcar atâta lucru știu.

– De unde știi? a întrebat-o Hardesty.

– O să crezi că sunt nebună, a răspuns ea, întorcând capul de parcă s-ar fi simțit jignită.

– Nu, n-o să cred că ești nebună.

– Știu, a spus ea, pentru că iernile aceste nu au fost așa fără motiv. Ele sunt plugul. Vântul și stelele tulbură pământul și afectează orașul. Îl simt și îl văd în toate. Animalele știu că va sosi. Vapoarele din port se grăbesc și au înviat pentru că vine… S-ar putea să mă înșel cumplit, dar cred că orice acțiune are un sens și că în vremea noastră tunetul neîncetat nu este degeaba.

– Și eu cred la fel, a recunoscut Hardesty, luându-i mâinile în ale lui.

Și astfel, iute ca o șfichiuire de bici, s-a înfăptuit o căsătorie într-o seară de iarnă, într-un oraș care sigur avea să se înalțe.

O VIAȚĂ NOUĂ

Pe mare era multă lumină, iar vântul cumpătat ocolea promontoriul cu putere, împingând în fața lui un slup[1] cu o asietă bună, având vela principală plină și un spinacher[2] umflat în față. Spre vest era coasta lungă și pustie, cu vegetație verde și proaspătă. Apa curgea în curenți și pâraie prin saramura în care fluviile reci scăpaseră de un banc de nisip și năvăliseră în ocean ca o dâră de focuri de artificii pe moarte. Velatura a scârțâit în semn de protest, pentru că ambarcațiunea nu fusese construită pentru a zbura cu douăzeci și cinci de noduri. Marea era plină de pești, iar plajele erau mai albe decât o tăietură în sticlă nouă.

Deși nu vorbiseră de când renunțaseră la pescuit pentru ziua aceea, ca să încerce să provoace vântul, Asbury Gunwillow și fratele lui, Holman, știau unul de îngrijorarea celuilalt provocată de furtuna insistentă, dar însorită. Se întețea treptat, fără a slăbi câtuși de puțin, până când a părut suficient de puternică pentru a sufla marea de pe suprafața pământului, azvârlind-o în spațiul pustiu.

– Asbury, putem naviga în volte pe vântul ăsta? a strigat Holman.

---

[1] Velier cu un singur catarg (n. tr.).

[2] Velă triunghiulară (n. tr.).

Asbury a clătinat din cap.

– Nimic nu poate naviga în volte pe un asemenea vânt, a strigat el. N-am mai pomenit așa ceva. E genul de furtună care scufundă flote de cuirasate. Dacă am vira, sigur am păți-o. Dar avem noroc.

– De ce?

– Pentru că un vânt ca ăsta ar trebui să aducă marea la o stare de agitație de gradul zece, dar ea este plată ca gheața. Asta pentru că vântul bate constant cu aceeași tărie. Dacă nu era așa, ar fi stârnit valuri de patruzeci și cinci de metri înălțime. Și noi nu prea avem osatură la pupa, a spus el, uitându-se la apa aflată la treizeci de centimetri dedesubtul părții superioare a stâlpului de cârmă.

– Dă-mi voie să strâng spinacherul, a spus Holman.

– Nu, i-a ordonat Asbury. Fac eu asta. E prea periculos pentru tine să miști...

Însă, înainte de a apuca să termine fraza, tânărul Holman, care avea doar douăzeci și unu de ani și era cam pirpiriu, a început să se târască spre prova. Asbury i-a strigat să se întoarcă, dar el nu a vrut, și a înaintat centimetru cu centimetru, opunându-se forței vântului, ca un om care încearcă să rămână pe loc în bulboana unui râu de munte.

– Taie-o pur și simplu! a răcnit Asbury.

Însă cu toate că vorbele i-au fost smulse de pe buze și azvârlite în față, Holman nu l-a putut auzi. Cu un picior încordat pe capota metalică din fața catargului principal și cu celălalt presat de un vinci, el s-a apucat să desfacă parâma cu care era prins spinacherul.

– Taie parâma! a răcnit fratele lui, dar fără folos. Taie-o!

Când parâma a început să fumege la trecerea prin tachet, Holman și-a dat seama că stătea pe parâma făcută colac. S-a ridicat puțin pentru a se îndepărta de colac, vântul l-a luat prin surprindere și l-a aruncat în față, drept în mare.

Asbury a aruncat un colac de salvare la tribord și a început să desfășoare parâma cu care acesta era legat. După ce printre mâini i-au trecut toți cei treizeci de metri de parâmă și Holman încă nu apăruse la suprafață, a dat drumul capătului de parâmă, sperând să îi lase lui Holman ceva de care să se prindă.

Însă apoi Asbury a rămas stupefiat văzând că Holman era încă lângă el, jumătate în apă, jumătate afară, la tribord, ținându-se strâns de parâma spinacherului. Era aruncat în mod repetat în mare. Când și când, era ridicat la cincisprezece sau optsprezece metri în aer, apoi trântit din nou în apă, atunci când vela se prăbușea.

Vrând să elibereze spinacherul și să-și tragă fratele la bord, Asbury s-a năpustit în față. Însă vântul l-a ridicat de pe picioare și l-a izbit de catargul principal. Deși a văzut negru în fața ochilor și a pierdut jumătate din putere, Asbury a reușit totuși să desfacă briceagul. A tăiat funga spinacherului. Însă în loc să coboare scripetele, așa cum ar fi făcut în mod normal, asta a permis velei să fluture mai nebunește.

Când încerca să hotărască ce să facă în continuare, Asbury a privit spre capătul parâmei și a observat că Holman îi dăduse drumul. Apoi spinacherul a zburat în aer și s-a prăbușit pe suprafața apei. S-a uitat prin sângele care se îngroșa în ochii lui, dar dacă ar fi reușit să vadă, nu l-ar fi zărit pe Holman, care dispăruse sub apă. A hotărât să întoarcă ambarcațiunea, chiar dacă asta ar fi însemnat să moară.

Alunecând pe propriul sânge, Asbury s-a dus la timonă. Când a ajuns la cârmă, s-a prăbușit peste ea și s-a ținut cu toată puterea. Mâna i s-a lipit de ea, din cauza sângelui care era împrăștiat peste tot. „De unde vine atâta sânge?“ a întrebat el cu voce tare, pentru că exista sânge purtat de vânt, în picături fierbinți, despre care, la început, a crezut că sunt picături de ploaie. Însă era vorba de sângele lui, care curgea dintr-o arteră

din scalp. A încercat să oprească hemoragia cu mâna, dar sângele a țâșnit printre degetele lui.

Hotărând să orienteze ghiul, chiar dacă probabil asta ar fi făcut catargul să plesnească, s-a aplecat peste cârmă și a împins-o peste capăt. Însă singurul lucru care s-a întâmplat a fost că pupa s-a ridicat în apă și a făcut câteva salturi, ca o momeală care se răsucește la suprafață. Cum nu putea face altceva, Asbury a ținut cârma până când puterile l-au lăsat și s-a prăbușit pe punte. A încercat să se ridice, dar nu a reușit. Și-a apăsat rana de o nervură a copastiei, sperând că va opri sângerarea. Ultimul lucru pe care și l-a amintit a fost sunetul vântului.

Când s-a trezit, îi era cumplit de frig. Cu toate că nu se afla prea departe spre nord și era luna iunie, pe mare era noapte, iar el fusese rănit grav. A crezut că gâtul îi va rămâne paralizat pentru totdeauna în poziția răsucită în care înghețase lipit de nervura cocii. A constatat că nu putea deschide ochii. Așa cum cineva preferă să stea treaz toată noaptea în frig în loc să se scoale și să găsească o pătură, el a rămas multe minute, probabil ore, în acea poziție incomodă, până când a devenit suficient de alert să priceapă că mișcările line și variate ale bărcii sugerau plimbări temperate cu sania pe hulă de apă puțin adâncă. Sunetul vântului stăruitor dispăruse, lăsând în locul lui gâlgâitul cunoscut al apei sărate care se învârtejea în puțul de derivor central și zgomotele greementului care suferea precum copacii toamna.

Ca să se elibereze, s-a aruncat peste bord. Deși a simțit o durere copleșitoare la cap și deși s-a lovit cu coastele de ancoră, a descoperit că mișcarea îi făcuse foarte bine. S-a mișcat cât de mult a putut. După ce și-a eliberat genele de sângele închegat, a deschis ochii. Pe măsură ce circulația sângelui s-a restabilit și s-a încălzit, simțindu-se mai puțin țeapăn, a privit stelele și și-a dat seama că era dimineața devreme, probabil în jur de ora patru.

Presupunând că nu dormise un ciclu întreg de nopți și zile, a calculat că Holman fusese în mare cel puțin șaisprezece ore și pesemne se afla la patru sute optzeci de kilometri depărtare. Fără să beneficieze de un vânt puternic precum cel care îi copleșise, Asbury nu putea spera să ajungă în locul aproximativ în care fratele lui căzuse peste bord decât peste trei sau patru zile.

Întrucât ei navigaseră de-a lungul coastei, în afară de busolă, nu avuseseră la bord alte instrumente de navigație. Asbury nu știa unde se afla, astfel că se putea bizui doar pe o apreciere cu totul aproximativă și pe instinct, care l-a îndemnat să vireze spre nord-vest pentru a se apropia de uscat. A îmbrăcat un tricou și jacheta de piele a lui Holman. Încă îi era frig, dar știa că soarele va răsări curând. A mâncat un sandviș cu friptură de vită și un măr, care rămăseseră de la prânzul din ziua precedentă. Pregătindu-se pentru o călătorie lungă și dificilă, a mâncat și cotorul mărului și a analizat, apoi a respins ideea de a mânca și codița, socotind că, dacă ar fi trebuit să mănânce lemn, avea destul în barcă.

Cu toate că se simțea nenorocit pentru că își pierduse fratele, cursul urmat pe sub stele a produs minuni. Dacă noaptea nu ar fi fost senină, dimineața ar fi sosit mai încet, dar ea a venit suficient de repede și călătoria pe marea sclipitoare în care vedea o mulțime de stele l-a împrospătat.

Lunecând prin apa neagră ca uleiul pe sub stele atât de nemișcate și demne, încât ar fi putut fi decorațiuni pentru domul unei catedrale, Asbury a început să-și dea seama încotro mergea și de ce. Era ceva ce putea înțelege doar grație acelor daruri pe care le aduc zorile – unul dintre acele lucruri, precum un vis, pe care nu reușești să îl pui cap la cap pentru a ți-l aminti și a-l simți în lumina soarelui. Și totuși, suficient de multe treziri matinale și suficiente eforturi ale inimii și memoriei îl vor aduce, pe jumătate viu, de la

adâncimi nefamiliare, ca pe un pește care, ajuns pe punte, gâfâie rar, are ochii pe cale să se stingă și cerșesc să ajungă din nou în mare.

Nimeni nu știa cât de bătrân era bunicul lui Asbury Gunwillow, dar el susținea că sărise mai bine de 175 de ani.

– Trebuie să am atât, spunea el. Sigur am 175 sau 180. Când a început Războiul Civil, eram în St Albans, Vermont, și tocmai cumpărasem și partea partenerului meu din magazinul de mercerie. În timpul războiului, mi-am mutat toată marfa la New York și am deschis un magazin aproape de Șantierul Naval al Marinei din Brooklyn. Noi am furnizat țesăturile când au construit cuirasatele. La data când a fost asasinat Lincoln, depozitul nostru se întindea cale de o intersecție.

Apoi s-a uitat în tavan, iar ochii cenușii și părul alb și delicat au surprins lumina care pătrundea în cameră, iar expresia lui a devenit una de neîncredere și derută.

– Cum pot fi atât de bătrân? a întrebat el. Nimeni nu trăiește atât de mult. Și, pe de altă parte, nu mi-e limpede cum s-a scurs timpul. Dar țin minte unde am locuit în vremea războiului.

– Care război? a întrebat Asbury.

– Nu țin minte. Casa noastră era în mijlocul orașului, pe un deal de unde se vedeau Atlanticul, Hudson Highlands, Ramapos, Palisadele... Din casa aceea vedeam totul. Vedeam mii de copii care se jucau în sute de parcuri. Dându-se în leagăne și pe tobogane. Le vedeam nasturii hainelor. Vedeam șlepurile și vapoarele de pe fluviu și știam încotro se duc, ce transportau și când vor sosi. Vedeam în orice birou, casă și pivniță din oraș și nici măcar o păpădie proaspăt culeasă și pusă într-o sticlă cu apă pe pervazul ferestrei nu se putea ascunde de mine. Priveam în orice grădină, peste umerii gospodinelor care cântau și în sălile de consiliu, în spitale și teatre. Știam exact ce se întâmpla la Bursă și ce se petrecea în toate

băile de aburi din Staten Island. Cum se putea așa ceva? a întrebat el, punându-și cuvintele la îndoială. Nu știu. Dar e adevărat. Era ca și cum aș fi fost într-un balon într-o zi senină de vară, urmărind totul.

Ca epoleții portarilor, pe fiecare latură a casei noastre existau labirinturi din merișor turcesc având porți care se deschideau doar într-un sens. Fiecare dintre ele avea kilometri întregi de pasaje, iar frunzele erau atât de dese, încât nici glonțul nu trecea prin ele. Un balcon, care dădea spre nord, era suspendat cu cabluri. Radia un sentiment aerian și ne plăcea să stăm acolo după cină, ca să bem ceai. Câinele dormea într-un colț, în cuibul lui special pentru câini, sub o copertină verde. Acolo era foarte răcoare vara, de aceea. Oferă-i unui câine un loc răcoros vara și unul călduros iarna și va dormi toată viața. Balconul era cu fața spre nord. În fiecare seară, în lumina nordului, fluviile erau uimitor de albastre... Tu ești fiul meu?

– Nu, bunicule. Sunt nepotul tău.

– Care dintre ei?

– Mă cheamă Asbury.

– Despre ce loc vorbeam?

– Despre New York.

Bătrânul a privit înainte cu ochi absenți.

– Tocmai asta-i problema.

– Care e problema?

– Ar trebui să te duci acolo.

– De ce?

– Ca să-l prinzi până nu e prea târziu. *Motoarele*.

– Care motoare?

– Toate. Sunt făcute pentru a cânta un singur sunet. Se acordează, așa cred. Încă nu s-au acordat perfect, dar e muzică. Unul va conduce. Celelalte vor urma – abia aștept ziua aceea.

– Îmi pare rău, bunicule, a zis Asbury, dar nu înțeleg clar ce vrei să spui.

– Despre ce vorbim?

– De motoare.

– A, motoarele. Ce vrei să știi despre ele?

– Ai spus că toate sunt programate să cânte un sunet.

– Da. Stau acolo, tăcute ca niște câini, cu fețele în toate direcțiile, unele abandonate în întuneric, altele ruginind și îmbătrânind, altele bine îngrijite. Nu are importanță. Au suflete.

Asbury s-a uitat nespus de surprins.

– Suflete – fiecare dintre ele. Se mișcă, nu? Ce crezi că le pune în mișcare? Tot ce se mișcă are suflet. S-ar cuveni să știu asta. Ai auzit de berbecul care conduce turma? Asta e valabil și pentru motoare. Există un motor care va culege intervalele când ele trec prin el și le va reflecta exact cum trebuie. Atunci, toate celelalte îl vor urma. Dacă aș fi tânăr ca tine, m-aș duce și eu acolo, a spus el. Apoi a avut un acces de tuse. S-a învinețit foarte curând la față, dar apoi s-a răcit la fel de repede până s-a făcut albastru și, în cele din urmă, a respirat cu ușurință. Asbury s-a întrebat cum putea bătrânul să respire atât de puțin. Părea să inspire și să expire doar de câteva ori pe minut.

Probabil că Asbury a formulat întrebarea cu voce tare, căci atunci când și-a recăpătat stăpânirea de sine bunicul lui a spus:

– Pentru că nu am nevoie de oxigen. Am tras deja toate concluziile. Alunec treptat în jos. Într-o bună zi voi fi ușor ca un fulg. Promite-mi!

– Ce să promit?

– Că te duci la New York.

Asbury promisese. Dar uitase jurământul făcut până în ziua în care îl luase vântul.

Acum, după câteva zile însorite pe mare, era înconjurat de un uruit gros pe care l-a considerat a fi bătaia bubuitoare a unui oraș și nu a avut niciun dubiu ce oraș era acela.

Hardesty Marratta și Virginia se îndrăgostiseră unul de altul în modul acela total și obsesiv pe care-l trăiesc doi oameni care au descoperit același adevăr, dar pe care nu îl pot înțelege pe deplin. Și cu toate că vremurile nu erau promiscui așa cum fuseseră cu câteva decenii înainte, nimeni nu ar fi clipit de mirare dacă ei s-ar fi mutat împreună (apartamentul Virginiei era suficient de mare pentru trei persoane) ori ar fi păstrat un soi de relație incertă care, ca multe altele de același fel, ar fi fost la jumătatea drumului dintre scandal și ezitare. Însă ei n-au procedat așa. În schimb, și-au făcut curte aproape la fel cum ar fi procedat părinții lor. Asta probabil pentru că, în afară de primii ani ai copilăriei, Hardesty nu-și cunoscuse mama, iar Virginia nu-și cunoscuse tatăl. Cât crescuseră, li se făcuseră descrieri tandre și auziseră povești despre flirtul dintre părinți, prezentate în termenii cei mai atrăgători. Și probabil pentru că Virginia avusese o căsătorie nereușită și încă se temea de viziuni, chiar dacă acestea erau ale ei. În vreme ce Hardesty, mobilizat la război de doi ori în viață, suferise de două ori recrutarea. Oricare ar fi fost motivele, pasiunea lor s-a desfășurat ca un val lung și calm și și-au făcut curte, încet și domol, în cursul întregii ierni grele care a urmat primei lor întâlniri.

Hardesty locuia în podul unei case de pe Bank Street. Acoperișul casei era ascuțit și el trebuia să se aplece când trecea pe uși, dar cartierul era liniștit și, în afara vântului și zăpezii, nu auzea decât sunetele clopotelor care răsunau prin curți și grădini când bisericile băteau răbdătoare orele, jumătățile și sferturile de ceas. Pisicile și veverițele făceau salturi năucitoare și mergeau pe liniile telefonice în spectacole de vânătoare și evadare care ar fi făcut de rușine până și cel mai mare circ din lume. Când călca

prin zăpadă, orice pisică înainta ca o regină exilată, întruchipare a precauției și mândriei. La un moment dat, un șoim a coborât pentru scurtă vreme în curte, dar numai cât să se uite sub fiecare dintre aripile cu pene pătate, pentru ca apoi să se înalțe din nou. Aerul era deseori sufocat de zăpadă sau fum de lemn dulce care întuneca lucrurile și avea influență și asupra timpului, suspendându-l. Iar când noaptea cobora devreme, cu lumina ei albastră de ninsoare, lumea arăta ca acel loc înfățișat de prespapierurile umplute cu apă și confetti.

În fiecare după-amiază, imediat ce *The Sun* pleca la culcare, Hardesty îi telefona Virginiei de la un telefon public (niciunul nu avea telefon acasă, socotind că era o extravaganță inutilă). Discutau ce să fie la cină, iar mai târziu, când se îndreptau din direcții diferite către apartamentul Virginiei, adunau ingredientele din piețele și magazinele aflate în drum. Câteodată, dacă Virginia lucra până mai târziu ori Hardesty termina mai devreme, se întâlneau în Piața Tipografiei și mergeau acasă împreună. Însă de cele mai multe ori, în amurg, Hardesty făcea o plimbare solitară pe Greenwich Avenue. El considera că în tot orașul nu exista o stradă mai frumoasă. De fiecare dată când trecea prin dreptul Spitalului St Vincent se simțea ca și cum s-ar fi aflat între paginile unui mare roman rusesc. Zidurile înalte și ferestrele mari și iluminate vorbeau de lucruri eterne. Iar așezați alături de interni timizi, în restaurantele locale, cu focuri de lemn și coroane din plante veșnic verzi, erau oameni mondeni și înstăriți care, prin comparație, păreau a fi uimitor de goi. Ce puteau face ei? Internii purtau cu sine adevărurile morții și pieirii, iar când traversau strada prin zăpadă, ei nu lepădau melancolia ciudată a anului lor groaznic, de nesomn.

Deși se simțea obligat să ducă la bun sfârșit sarcina pe care tatăl lui o pregătise cu mare pricepere în San Francisco, Hardesty era ținut pe loc de atracțiile puternice și de răspunderile satisfăcătoare. Gândindu-se cum ar fi să o părăsească pe Virginia, se

întrista mai mult decât putea povesti. Așa cum erau lucrurile aranjate, el trebuia să o trădeze. O iubea sincer, dar, după ce se plimbase cu sania în Canada, ea nu voia să traverseze Atlanticul nici cu el, nici cu altcineva. Deocamdată, ea îl reținuse cu succes. Și, mai apoi, era vorba de slujba lui.

Praeger de Pinto descoperise în Hardesty nu doar un spirit înrudit, ci și ceva mai bun – un concurent. Praeger nu era convins că Hardesty nu va gândi ceea ce gândea și el încă dinainte și, în ciuda implicațiilor pe care le putea avea pentru el, Praeger considera asta un talent extraordinar. O întrebase pe Virginia despre Hardesty în câteva rânduri, căci voia să îl angajeze. Însă nu știa în ce calitate: se gândea că probabil ar fi fost bun ca reporter pe probleme politice sau pe probleme ale comunităților, fiindcă descoperise că Hardesty știa limba italiană. În plus, voia ca el să fie cel care cere slujba. Într-o sâmbătă după-amiază, s-au întâlnit întâmplător la un patinoar din Brooklyn.

Acel loc era renumit pentru o priveliște a New Yorkului care comprima negreșit orașul, astfel că, dacă priveai de-a lungul țevii pușții bulevardului lung, îl puteai vedea așezat ca într-o pictură în ulei. Stând pe băncile aglomerate dintr-o clădire rectangulară de culoare galbenă, cu sobe care duduiau arzând lemn și cu ferestre care dădeau spre Manhattan, Praeger, Virginia și Hardesty își scuturaseră gheața de pe lamele patinelor, apoi priviseră prin aerul care avea minus douăsprezece grade.

– Tare aș vrea să știu ce este turnul acela ciudat! spusese Praeger, mai mult pentru sine, referindu-se la o campanilă maură din piatră de culoare roșiatică. Și, spre surprinderea lui, Hardesty i-a spus:

– Acela e Turnul Clive, construit în 1867 de John J. Clive, în onoarea fiului său, care a murit la Mobile Bay.

A vorbit apoi despre locul său în oraș, despre relația cu istoria arhitecturii și despre inginerii și arhitecții care îl construiseră.

Praeger a întrebat și despre alte clădiri. Hardesty le cunoștea pe majoritatea, iar curând, punctele de foc pe care Praeger le

plasase s-au transfirgurat într-un incendiu de istorie, arhitectură, poezie și tunet – un portret al orașului de pe patinoar, care i-a uimit pe Praeger, Virginia și chiar pe Hardesty. Abia când au văzut un grup de băieți din zonă care jucau hochei la lumina lanternelor și-au dat seama că se întunecase.

– Cum naiba știi toate astea? a întrebat Praeger.

– Am citit și m-am plimbat foarte mult.

– Ce ai făcut la San Francisco?

– Nu prea multe, a mărturisit Hardesty. M-am odihnit după armată. M-am odihnit doi ani. Dar când am venit acasă prima oară, am reușit să-mi iau doctoratul în istoria artei și arhitectură. Probabil că asta vrei să știi.

– Pentru mine, n-are nicio importanță, atâta vreme cât știi despre ce vorbești, a spus Praeger. Și cred că știi. Ce-ar fi să scrii câteva articole pentru *The Sun* și *The Whale*? Dacă ele vor fi la fel de bune ca acea mică disertație despre civilizația occidentală pe care ne-ai ținut-o, poți primi o rubrică permanentă.

– Și Marko Chestnut ar putea să o ilustreze, a adăugat Virginia.

– Vezi tu, a început Praeger, întorcându-se către Hardesty, fiindcă Virginia știa deja, *The Ghost* are o secțiune de arhitectură: secțiunea 39, lunea și vinerea. Dar e o pagină dedicată personalităților. De pildă, recent au publicat un articol despre un personaj – cred că îl chema Ambrosio D'Urbervilles – a cărui „declarație de design" a fost să umple un apartament întreg de la podea până la tavan cu gheme din bumbac de culoare violet-închis. El a numit asta „Portret al unei cămile moarte care dansează pe acoperișul unei băi de aburi." Dacă intrăm în competiție cu ei, trebuie să o facem ca și cum ei ar fi altceva decât sunt. Pentru a evita influența lor, încercăm să ne prefacem că ei nu există. Pentru a contracara efectul de imagine în oglindă, luptăm împotriva lor ca și cum ne-ar fi adversari serioși. Asta ne cere multă imaginație și îi înalță mult pe ei. Dar Harry Penn nu vrea să acționăm în alt mod. Și în prezent nici eu nu vreau asta.

– Am înțeles, a spus Hardesty, iar sunetul sobelor îi bubuia în urechi ca o insolație.

– Am citit chestia aia despre cămila care dansează pe acoperiș.

În timp ce lanternele jucătorilor de hochei zburau pe gheața nopții sub strălucirea zidurilor de canion iluminate, Hardesty i-a spus redactorului de la *The Sun* că va face tot posibilul să descrie orașul.

Într-o săptămână Hardesty și Marko Chestnut au început să rătăcească prin oraș în căutarea locurilor construite pentru a reține și păstra spiritul. Acestea nu erau greu de găsit, pentru că ele existau, practic, cu sutele de mii, de la Riverdale spre South Beach și de la Riverside Drive până la New Lots. Joia, *The Sun* tipărea comentariile lui Hardesty pe două pagini pline. În mijlocul fiecărei pagini era câte un desen în peniță și tuș făcut de Marko. Le-au oferit cititorilor ziarului un Brooklyn din aer: desfășurat în fața ochilor ca un vultur țintuit, care încearcă să mănânce stridia Staten Island. Le-au oferit haosul de pe Fourteenth Street, coșurile de pe Astoria, secțiunile argintate ale East Side, Gramercy Park, la fel de cuprins de ceață ca o grădină englezească, și turlele de aur ale Manhattanului așa cum se văd de pe Weehawken la apusul soarelui, când orașul de sticlă arde ca o stea în spațiu. Cu cât găseau mai multe, cu atât mai multe constatau că mai sunt încă de descoperit, iar după părerea celor de la *The Sun*, se descurcau de minune.

Însă asta l-a făcut pe Hardesty tot mai nerăbdător să plece în căutarea orașului drept. A hotărât să își ignore sentimentele și înclinațiile și să plece pe calea apei spre Europa. Deși o iubea pe Virginia, o iubea chiar mai mult decât se simțea răspunzător față de tatăl lui, exista ceva-ceva din afara amândurora care îl îndemna să plece. Puterea acestui sentiment l-a năucit și l-a făcut să se gândească la bărbații care își părăsesc familiile pentru a se duce la război. Iar acum și el era pe cale de a porni, de a lua vântul rece drept cald, din cauza unui lucru care nu-i aparținea

și care îi vorbea dintr-un timp atât de îndepărtat, încât a trebuit să îl admire măcar pentru tenacitatea lui. Greșea plecând și știa asta. Dar a greși era pur și simplu una. A greși de dragul unui oraș perfect era cu totul alta.

I-a spus Virginiei pe întâi iunie și a luat-o prin surprindere. Ea a plâns îngrozitor, iar apoi l-a atacat. A încercat să-i smulgă părul din cap și a reușit să îi tragă vreo câțiva pumni.

– Ieși afară! a strigat ea plină de furie.

După ce el chiar a ieșit din apartament, ea a trântit ușa și încuiat-o, iar el a auzit suspine care i-au frânt inima. După toate astea, nu s-a mai simțit în stare să bată la ușă și să se întoarcă, așa că și-a cumpărat un bilet pe un vapor care urma să ridice curând ancora, s-a întors în podul lui și a blestemat vara.

În ziua în care a părăsit New Yorkul, Hardesty a luat un taxi care să-l ducă prin oraș până la transatlantic. Era dis-de-dimineață într-o duminică de la începutul lunii iunie, iar vremea arăta perfect. Deși era răcoare, iar cerul, senin și albastru, pe străzi nu se vedea niciun om, ci doar soarele. Trecând prin Chelsea, Hardesty a ascultat la aparatul de radio al taximetristului o arie care părea să vină chiar dinspre clădiri, din curțile lor interioare, abandonate și dinspre sufletele locuitorilor acestora. Nu ar fi putut să o iubească mai mult pe Virginia și s-a întrebat dacă ce presupunea el că se găsește la o distanță atât de mare nu cumva exista chiar în oraș – ori chiar în Virginia, dacă viitorul avea atâta imaginație cât să găsească refugiul într-un singur suflet. Dacă așa stăteau lucrurile, însemna că el va face ceva greșit. La mijlocul ariei, a văzut o siluetă familiară traversând Hudson Street cu un șevalet pe un umăr și o cutie cu vopsele de ulei sub braț.

Marko Chestnut se întorcea după ce pictase Hudsonul foarte devreme dimineața, când lumina era cea mai bună, iar bandele de brute se duceau la culcare. Hudsonul însemna o mie de fluvii, schimbându-se la fiecare variație a luminii – calm în zori, cu valuri zdravene în vântul puternic al toamnei, de un

albastru-regal sub cerul curat, acoperit cu gheață albă, verde și cenușie în viscolele iernii, un munte de cețuri spre sfârșitul lunii august. Însă Marko Chestnut prefera diminețile de vară, cu lumina lor puternică și ambivalentă.

Hardesty i-a cerut taximetristului să oprească. A sărit din mașină și l-a strigat pe prietenul lui, care era mereu precaut, pentru că fusese atacat frecvent când picta în aer liber. Marko a început să se îndepărteze în fugă.

– Eu sunt! a strigat Hardesty.

– Credeam că ai plecat deja, a spus Marko privind atent prin ochelari.

– Sunt în drum spre vapor. Ce oră e? Vasul pleacă la ora opt.

Marko Chestnut a șovăit, s-a uitat la ceas și a spus:

– E șapte. De ce ai plecat atât de devreme? Cheiul pentru *Rosenwald* e la doar trei intersecții de aici.

– Nu mi-am dat seama că e atât de devreme.

– Ai mâncat ceva de dimineață?

– Nu.

– Să mergem la Petipas și să luă micul dejun, a propus Marko Chestnut. De acolo putem s-o luăm pe jos până la vas.

Au mâncat dejunul în grădina de la Petipas, urmărind păsări în iedera luminată de soare de pe zidul grădinii și ascultând sirenele navelor care răsunau cu ecou dinspre falezele Hudsonului.

– Cum de poți părăsi o femeie ca asta? Și pentru ce? Știi că a mai fost abandonată o dată de lunaticul ăla de canadian. Cum îl chema, Boissy d'Anglais?

– Știu, a răspuns Hardesty.

– Nu e cinstit față de ea. Nu e cinstit față de tine. E greșit. Poate că, fiind eu însumi văduv, știu lucruri pe care tu nu le știi. Dar dă-mi voie să-ți spun ceva – ești un prost. Azvârli cea mai prețioasă... Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să-ți explic toate astea?

– Nu.

– Atunci, de ce nu rămâi?

– Nu pot, a șoptit Hardesty. Tatăl meu…

Sirena unui vas a sfârtecat aerul.

– Să fie *Rosenwald*? a întrebat Hardesty.

– S-ar putea, i-a răspuns Marko Chestnut. Dar, dacă e, probabil că se îndreaptă spre aval. E deja opt, a spus el zâmbind.

– Ticălosule, o să țin minte asta! a spus Hardesty cu o privire amenințătoare.

– Dar îmi vei mulțumi, a spus Marko Chestnut foarte încrezător.

Au ieșit în goană din restaurant. Chinuindu-se să care șevaletul, Marko Chestnut a răsturnat mese și scaune și a spart multe porțelanuri. Hardesty a chemat un taxi și a pornit spre sud. Marko Chestnut l-a urmat. Taxiurile lor au ajuns simultan la Battery, iar turiștii nu au înțeles ce se întâmpla când Hardesty și Marko Chestnut (care ducea cu el șevaletul și vopselele) au început să alerge către prelungirea sudică a promenadei, răcnind insulte unul către celălalt. Dichisit ca un amiral în costum nou de culoare albă, *Rosenwald* prinsese viteză și prova sa impunătoare despica deja apa în apropiere de insula pe care se înălța Statuia Libertății. Hardesty s-a apucat să-și dezlege șireturile.

– Ce rost are să pornești înot? l-a întrebat Marko Chestnut. Un vapor ca ăla merge cu douăzeci de noduri.

– Adevărat, iar apa e rece ca gheața. Nu cred că o să-l ajung din urmă. Dar o să încerc și poate se oprește. Ce-am de pierdut în afară de puțină căldură corporală?

A plonjat în apa portului și a început să înoate. Spre uimirea lui Marko Chestnut, la un minut după ce Hardesty a sărit în apă, *Rosenwald* a scuipat în aer o pală de fum negru și a încremenit.

Ofițerii vaporului olandez *Rosenwald* au fost măguliți de faptul că Hardesty aprecia serviciile lor în asemenea măsură,

încât să se cufunde în pudingul de mizerie scandaloasă care trece drept apă în portul New York. L-au dus jos, în apropiere de motoare și băgat sub un duș cu apă clocotită, după care doctorul vasului i-a administrat zece injecții, iar cambuzierul i-a adus o găletușă de supă de vită. Dacă nu ar fi purtat halatul de baie din catifea de culoarea safirului, având coroana regală a Olandei brodată cu fir de aur pe un buzunar, care îi aparținea căpitanului, Hardesty ar fi refuzat invitația de a lua cina la masa acestuia. „Este greu să refuzi o invitație din partea cuiva în al cărui halat ești îmbrăcat“, s-a gândit el.

Când a reușit în cele din urmă să ajungă pe punte, Hardesty a văzut New Yorkul cum rezista în fața soarelui tot mai puternic. Arăta ca o bijuterie sclipitoare. Printre blocuri și turnuri nu se putea distinge nimic de proporții umane. Însă câte un dom sau arcul grațios trasat de câte un cablu evidenția proporțiile clădirilor din sticlă și asta i-a amintit lui Hardesty că în ele și printre ele erau oameni care strigau și cântau, femei care intrau la duș și piane care cântau pentru dansatori. Virginia se afla acolo, undeva, umblând prin soarele verii. Nu departe, în amonte, pădurile care tocmai se trezeau se odihneau între câmpii înverzite și munți albaștri. Ici și colo, focuri de început de vară, făcute pentru a curăța aleile pădurilor de crengile căzute, scoteau fum, care părea să urce încet și precaut ca alpiniștii.

Îi era greu să părăsească New Yorkul vara, pe apă. Hardesty a început imediat să simtă dorul de orașul în care bulevardele nesfârșite făceau salturi peste fluvii pe poduri care de obicei se ciocneau de nori și în care istoria și viitorul păreau să alerge alături, în stare de șoc și dezordine. Și îi era dor de Virginia. Tânjea după ea atât de mult încât i-a venit să sară peste balustradă și să înoate până în Long Island, deși apa era mult prea rece ca să ajungă până acolo. Pe de altă parte, și-a dat seama că dacă ar face asta, probabil că ar fi socotit excentric, mai ales având în vedere felul în care ajunsese la bord. În plus, probabil

că ar fi fost tocat de elicele vasului, iar hainele lui erau la spălat și călcat, ceea ce însemna că, în eventualitatea că ar fi scăpat cu viață, ar fi fost silit să circule gol pușcă pe uscat sau să înoate șaisprezece kilometri purtând un halat furat. Dorința lui de a părăsi nava a fost copleșită de astfel de lucruri practice, iar apoi a văzut ce se afla în calea vasului *Rosenwald.*

Pasagerii au crezut că era doar un val de ceață. Își încredințaseră viețile liniei maritime Vergeetachtig Oester și presupuneau că ofițerii și reprezentanții acesteia îi vor scoate la liman. Însă ofițerii nu erau prea încântați de ce se găsea în calea vasului. Valurile de ceață nu se ridică până în înaltul cerului. Și nici nu se întind de-a curmezișul mării cale de cincizeci de kilometri în toate direcțiile, la fel de drepte și netede ca parcometrele din platină de la Biroul Postulatelor din Budapesta. Și nici nu oscilează bubuind ca tobele de fanfară.

Puntea de comandă s-a animat atunci când căpitanul hotăra dacă să iasă să vadă de departe cum funcționa acel ceva ori dacă să mențină cursul și să treacă prin el. Hardesty s-a dus la prova să se uite mai bine. Aceia nu erau nori de furtună, ci un zid alb, uriaș, care lustruia marea la bază într-un fel de invizibilitate. Tunetul său isteric răsuna ca o ceartă între claxoane și sirene de ceață. Pe măsură ce *Rosenwald* s-a apropiat, dimensiunile enorme ale zidului au devenit copleșitoare.

În ciuda anilor petrecuți pe mare și a tuturor instrumentelor electronice pe care le-au îndreptat spre zidul de nori, ofițerii nu înțelegeau ce era el. Însă Hardesty știa, drept care îi era peste poate s-o mai părăsească pe Virginia, căci asta ar fi însemnat că nu se va mai putea întoarce la ea niciodată. Virginia îi povestise în câteva rânduri și el însuși trecuse prin el, deși dormise dus pe *Polaris* când acoperișurile vagoanelor fuseseră lustruite de un nor de șmirghel alb deghizat în furie a iernii. Cum de știa că Virginia știa era un mister. Probabil că îi spusese mama ei.

Hardesty nu voia să dispară în timp nedeterminat. La urma urmelor, dacă Virginia avea dreptate, *Rosenwald* putea rămâne acolo o eternitate ori o secundă și să iasă fie să-i uimească pe irochezi, fie să se trezească într-un viitor pe care să nu îl înțeleagă. Iar dacă *Rosenwald* și cei de la bordul său aveau să se întoarcă vreodată, nu-i va crede nimeni, în afară de cei care fuseseră acolo, iar ei vor fi condamnați la tăcere sau la nebunie.

În tinerețe, Hardesty se întrebase cum se poate sări de pe un vapor în mișcare. Era o acțiune complicată și uneori fatală, din cauza elicelor și a tendinței pe care o manifestă lucrurile care plutesc alături de vas de a fi atrase spre elice. După ce se gândise atent, Hardesty ajunsese la concluzia că existau mai multe șanse de reușită dacă saltul se făcea la cincisprezece grade față de axa lui longitudinală și cu o greutate legată de corp, pentru a reduce posibilitatea de a fi atras spre palele elicelor.

Și tatăl lui analizase problema. „Când te scufunzi aproape șase metri“, îl prevenise el, „trebuie să te strângi ghem pentru a-ți reduce suprafața corpului. În acest fel, reduci efectul de propulsie și probabilitatea de a fi împins în vidul creat de elice. Nu uita să dai drumul greutății când ajungi la doisprezece metri adâncime. Oceanul e cam adânc, să știi.“

Căpitanul navei a hotărât să procedeze ca și cum zidul ar fi fost un val de ceață obișnuit. Când prova îngustă a vasului a pătruns în faleza albă, Hardesty a fugit de-a lungul punții principale, încercând să scape spre pupa. Resemnați și sperând, arborând zâmbetele și expresiile angelice ale celor care au aflat de existența unei lumi mai bune, pasagerii au fost înghițiți de suprastructura vasului dispărut pe jumătate. Când i-a atins un călcâi, Hardesty a simțit o plăcere vecină cu extazul răspândindu-i-se prin tot corpul, nu genul de senzualitate care jefuiește și arde sufletul, ci ceva superior și aducător de extaz, despre care a știut că îl va duce foarte departe. Și totuși, totul i-a spus că orașul era mai bun. Abia dacă îl văzuse și abia îi simțise energia scandaloasă. Turnurile, podurile

și domurile, fluviul la miezul zilei, viața din el; toate erau acolo să le revendice. Și apoi, acolo era Virginia.

Mișcarea de înaintare a navei era impresionantă chiar și pentru un transatlantic olandez care avea reputația de a fi foarte rapid. Când s-a aflat la câțiva centimetri de zid, Hardesty a luat o găleată cu nisip pentru stingerea incendiilor care să îi slujească drept lest și să îl țină departe de palele elicelor. Spuma albă i-a înconjurat un picior, umplându-l de încântare. S-a smuls din ghearele ei și s-a îndepărtat. Cum stătea aplecat peste balustrada de la pupa, norul s-a înfășurat mlădios pe jumătate din corpul lui stârnind extaz. Poate că ar fi cedat, dar atracția gravitațională l-a azvârlit în valurile care se spărgeau tăcut în spațiul invizibil de sub zid.

Rosenwald a dispărut. Hardesty a ajuns repede în adâncuri, unde și-a ținut răsuflarea și s-a temut să dea drumul găleții, nu atât de grija de a nu fi atras spre elice cât de teama că va fi înghițit de ceea ce se ferise. S-a scufundat tot mai adânc în apa verde și rece ca gheața, care era ca smaraldul și suficient de rece pentru a deveni aproape gelatinoasă.

Hardesty a dat drumul găleții și a început să plutească spre suprafață. S-a suspectat că de fapt își imaginase zidul vorace din nori și s-a întrebat ce crezuseră ceilalți pasageri când, îmbrăcat cu halatul căpitanului, gonise pe punte, luase în brațe o găleată și sărise peste balustradă. Apoi a ieșit la suprafața apei. Nu mai erau nici nava, nici norul. Era singur, departe de uscat, în apa înghețată a oceanului.

În seara aceea, când luminile se aprindeau în clădiri și pe poduri, Asbury Gunwillow și-a condus micul velier pe apele castanii ale portului. A rămas uimit de diversitatea traficului care se desfășura între numeroasele insule industriale și în intrările, canalele, strâmtorile și golfurile fluviului. Portul era destul de complicat, astfel încât Craig Binky spusese cândva despre el că era

„caracatițos“ și, dacă nu ar fi apelat la un pilot, Asbury ar fi putut să ajungă mai curând în Golful Jamaica sau ar fi încercat să lupte împotriva mareei în East River.

A rămas dezamăgit că silueta care plutea într-un halat de baie – cam ca Ofelia cu fusta ei umflată și plutitoare, însă vorbăreț și agitat, în loc să fie moale și pierdut în gânduri – nu era Holman, fratele lui pierdut. Și, după ce îl trăsese la bord pe Hardesty, îi dăduse o pereche de pantaloni, un tricou bleumarin și suficient timp să se încălzească și să se orienteze, s-a așteptat la un răspuns direct când l-a întrebat:

– Cum ai ajuns aici?

Se aflau departe de uscat și nu se vedea nicio ambarcațiune. Crezând că va auzi că Hardesty era cel mai mare înotător în apă rece din lume, că iahtul lui de lux se răsturnase și apoi se dusese la fund, că fusese ejectat dintr-un submarin, propulsat dintr-un tun sau azvârlit dintr-un avion, Asbury s-a arătat plin de resentimente când Hardesty i-a spus că ajunsese până acolo pe o tavă de servit ceaiul. Hardesty susținuse asta cu o isterie atât de convingătoare, încât Asbury nu îndrăznise să-i mai pună altă întrebare.

O vreme, au conversat politicos, dar la Narrows, probabil datorită frumuseții luminilor podului în amurgul plăcut și apariției bruște a orașului de dincolo de golf, au ajuns să vorbească despre ceea ce îi adusese pe unul în tovărășia celuilalt. Ajungând la concluzia că nimeni nu trebuie să facă sau să sugereze o promisiune și să nu o îndeplinească, și-au pus totuși întrebări privind rețeaua ciudată de obligații, slăbiciuni, coincidențe și evenimente care par să lege totul laolaltă chiar și pentru cei care socotesc că sunt liberi.

– În afara legilor naturii care acționează în lume, așa cum o cunoaștem noi, probabil că există legi ale organizării care ne leagă de tipare pe care nu le putem vedea și de sarcini pe care nu le percepem, a speculat Hardesty.

– Pot depune mărturie pentru asta, a spus Asbury. Am făcut o promisiune pe care nu am respectat-o, iar la ani distanță a venit un vânt, mi-a azvârlit fratele peste bord și m-a împins pe cursul ăsta. Promisiunea era să merg la New York. Nu mă surprinde. Am cules și un pilot, gratis.

– Poți locui în apartamentul meu, a propus Hardesty, căci, dacă Virginia îl primea, plănuia să locuiască la ea în veci.

După cum mergeau lucrurile și gândindu-se că ar fi fost o neghiobie să vadă locuința înainte de a se instala, Asbury a acceptat propunerea.

Au tras lin la debarcaderul din Morton Street, unde Hardesty a șters-o ca un iepure. Când a ajuns la ușa Virginiei, a rămas afară și a ascultat zgomotele dinăuntru – apa curgând, copilul încercând să vorbească, un cuțit pe un tocător, Virginia cântând pentru sine sau vorbind cu Martin, ca și cum bebelușul ar fi putut să înțeleagă.

Hardesty a urcat pe acoperiș și a coborât pe acoperișul alăturat al unui grajd al poliției, de unde să poată privi neobservat în apartamentul Virginiei. Băieții de origine italiană și chineză din clădirile învecinate mergeau deseori acolo sub pretextul că ies la aer curat, adevăratul scop fiind să o vadă pe Virginia fără haine. Hardesty le-a înțeles dorințele și a fost corespunzător de sever când i-a prins. Acum, voia doar să o vadă mișcându-se: nu avea importanță ce purta. Voia să o vadă și să păstreze portretul ei pentru totdeauna. Pentru că o iubea, într-o zi din viitor va dezveli acel portret pentru plăcerea ei. Traversând numeroase șiruri de clădiri, dinspre fluviu a venit aerul răcoros al nopții. Un copac uriaș, plin de frunze noi, a suspinat și s-a cutremurat în timp ce Virginia s-a mișcat încoace și încolo prin apartamentului ei strălucitor, țâșnind încoace și încolo prin dreptul unei ferestre, unde Hardesty putea să o zărească. Era bronzată și purta o rochie albă cu o broderie liniară în jurul gulerului. Hardesty și-a schimbat poziția și a auzit nechezături venind din grajdul de dedesubt. Caii

îi simțiseră prezența. Acum vedea în bucătărie și o auzea pe Virginia citindu-i lui Martin în timp ce pregătea masa de seară.

– Ieri a sosit nava *The Arms of Amsterdam*, care a navigat din Noua Olandă[1], ieșind din Fluviul Mauritius pe data de 23 septembrie, a citit ea.

Îi citea deseori lui Martin, pentru că nu dorea ca el să vegeteze cât ea stătea într-o tăcere care lui ar fi putut să-i pară stranie, privind fix la ceva din hârtie, pe care erau câteva rânduri, întorcând-o uneori ca pe o pagină. El era din cale afară de măgulit când mama lui îi vorbea ca și cum ar fi putut înțelege și încerca mereu să vorbească. Cum nu dorea să monopolizeze discuția, ea întrerupea câteodată lectura, lăsa cartea deoparte și întreba:

– Ce zici de asta, Martin?

De obicei, el șovăia, ca și cum și-ar fi cântărit gândurile, se uita în jur, apoi izbucnea în strigăte precum „Taiaia! Taiaia!“ sau „Iaiama! Iaiama!“, gângurind ca un copil mic, după care Virginia reacționa, ridicându-l, sărutându-l și spunând:

– Da! Da! Ce isteț ești!

Acum însă era extrem de agitat și Virginia se întreba de ce. Apoi a continuat:

– Se spune că bărbații noștri de acolo au curaj și trăiesc în pace. Femeile lor au zămislit copii acolo și au cumpărat insula Manhattes de la sălbatici, plătind șaizeci de guldeni.

După aceea, Virginia s-a întors și a privit pe fereastră spre noaptea de vară. Hardesty a văzut-o clar, dar ea nu l-a putut vedea. Părea foarte tristă și avea o față foarte atrăgătoare, încadrată de părul negru, iar inelul fin de cârcei violet îi era brodat pe rochie. Brusc, ea și-a plecat capul și și-a acoperit ochii cu

---

[1] Noua Olandă (New Netherland), cu capitala în partea de sud a insulei Manhattan, a fost o provincie colonială a Olandei, situată pe coasta de est a Americii de Nord. A existat între 1614 și 1667 și a fost pierdută în 1674, după două războaie, în favoarea Marii Britanii (n. tr.).

mâna stângă. În întuneric, Hardesty și-a încordat ochii. Ea îi spusese deseori că dorea să trăiască în oraș și să vadă ce îi va aduce acesta. Îl rugase de multe ori să nu caute, ci să aștepte. „Oameni ai bisericii, ca Boissy d'Anglas, se risipesc în căutare și nu descoperă nimic. Când credința ta este autentică, te achiți de răspunderi, îți onorezi obligațiile și aștepți până ești găsit. Va veni. Dacă nu pentru tine, atunci pentru copiii tăi, iar dacă nici pentru ei, atunci pentru copiii lor", spusese ea.

Femeia atrăgătoare cu rochie albă și broderie violetă, într-o cameră ale cărei ferestre dădeau spre grădini și pod, devenise pentru Hardesty o personificare a orașului în ascensiune. Și, pe de altă parte, oraș sau nu, el o iubea.

Înainte ca ea să izbucnească în plâns, el va urca scara, va ajunge pe acoperiș, va coborî treptele și va fi la ușa ei. Când s-a dat jos de pe acoperiș, caii au nechezat din nou. Trecând de parapet, a văzut orașul. Din perspectiva aceea, luminile lui erau ca incendiile de vară pe o câmpie cu iarbă.

„Amintește-ți aerul plăcut", s-a gândit el când a traversat acoperișul. „Amintește-ți aerul plăcut și toate luminile." Luminile, niciodată la fel, mereu schimbătoare, erau ca niște spirite îndepărtate – acelea dispăruseră pentru totdeauna, dar nu fuseseră uitate. Și probabil că spiritele îndepărtate străluceau aprobator în timp ce Hardesty Marratta a traversat tăcut acoperișul, a ezitat pentru a privi înapoi spre el și a dispărut pe scara îngustă.

Virginia i-a auzit pașii. Într-un fel sau altul, caii știuseră deja. Întrebându-se dacă era el, ea a ridicat privirea. Abia putea respira. Și-a aplecat capul pentru a auzi mai bine. Hardesty s-a întrebat dacă ea îl va primi. „Taiaia! Taiaia!" a țipat Martin cu glas ascuțit când s-au auzit ciocăniturile în ușă, iar mama lui s-a repezit să o deschidă.

HELL GATE

De la mijloc de septembrie până la sfârșit de iunie, aproape în fiecare dimineață, Christiana Friebourg ieșea din vechiul hotel al tatălui ei și rămânea pe verandă cât ochii i se obișnuiau cu lumina care venea dinspre pășunile și culturile de cartofi de la marginea mării. Pentru că valurile stârnite de uragane treceau deseori peste dune și câmpuri, hotelul era construit pe piloni din rocă și astfel veranda avea înălțimea de un etaj și jumătate și era legată de sol printr-o scară lungă. De la acea înălțime putea vedea oceanul aflat dincolo de dune și, spre est, o pădure scundă care acoperea dealurile de nisip cu o bandă verde. Christiana stătea întotdeauna câteva momente pe verandă să cuprindă cu privirea oceanul, câmpurile și pădurea, să asculte valurile și vântul și să spună bună dimineața luminii. Apoi, după ce își punea ghiozdanul pe umeri și își ridica puțin fusta, cobora bocănind treptele și pornea în direcția pădurii de la miazănoapte. Pentru a ajunge la școală, mergea opt kilometri peste câmpuri, prin dreptul colibelor în care locuiau lucrătorii migratori și printr-o pădure în care trăiau căprioare, iepuri, cincizeci de feluri de păsări, vulpi, nevăstuici și mistreți care treceau prin desișuri ca niște soldați în timpul manevrelor.

O fostă cazarmă a pușcașilor marini care stătea cocoțată pe o faleză dominând Golful Gardiner, școala Christianei avea șase încăperi simple, văruite în alb, în care lumina nordului pătrundea nestânjenită, ricoșând din luciul apei, din insule și cerul care câteodată nu se putea deosebi de Atlantic. Vara și iarna, partea de sus a ferestrelor era încoronată de o lumină strălucitoare. Și, cu toate că lecțiile erau solicitante și timpul se scurgea cu repeziciune, existau intervale în care copiii puteau auzi când sirenele navelor oceanice erau schimbate de distanță și ceață până ce răsunau precum cornii francezi sau își puneau întrebări privind compoziția vântului care reușea întotdeauna să împingă umbrele deoparte și să intre în clasa lor pentru a le vorbi despre raze de soare și umbre.

Când Christiana era în clasa a doua sau a treia, învățătoarea ei, o tânără la fel de frumoasă precum avea să devină și ea, le-a cerut pe rând școlarilor să descrie animalul lor preferat. Apoi au trebuit să scrie, potrivit descrierilor făcute de ei, o compunere ilustrativă despre câinele, calul, peștele, pasărea sau creatura pe care o aleseseră. Fiecare copil s-a ridicat pentru a prezenta obiectul afecțiunii lui. Nimeni nu a fost surprins când Amy Payson a vorbit despre iepuri și, fără să-și dea seama, a legănat unul în brațele ei. O fetiță sfioasă care niciodată nu scosese decât șoapte răgușite a spus o poveste despre un câine care a încercat să sară un gard, fermecându-și publicul fie și numai pentru că toți trebuiseră să asculte cu mare atenție ca să distingă vorbele ce abia se deslușeau din cauza răgușelii. Toți s-au arătat încântați când un băiat gras a recitat în versuri o epopee de cinci minute despre dragostea lui față de un porc.

Porcul meu extrem de mare
Ca mătasea urechi are
Dă și lapte mult în care
Sunt speranțe pentru-oricare,

Leacuri pentru boli el are,
Multă piele el ne-oferă,
Iarba neagră o digeră,
Fuge-ncolo și încoace
Și-n chivără are ace etc. etc.
Și poezia se încheia cu:
Îl iubesc atât de mult,
Că emoția-i tumult.

Apoi a urmat fiul pescarului de pești-spadă, care a ales peș-tele-spadă și s-a văzut aproape paralizat de amintirile salturilor lui suspendate și de curajul pe care îl dovedea când lupta, azvâr-lindu-și corpul întreg deasupra apei ca pe o scânteie, dând tot ce avea în încercarea de a rămâne în mare. El a încheiat spunând că peștele-spadă sigur își iubea viața foarte mult dacă lupta atât de aprig pentru a nu fi scos din apă. Asta în sine era suficient pentru eseul lui care, în limbajul pur și declarativ al unui copil, atingea puterile generatoare ale amintirii și definițiile curajului.

Învățătoarea a fost încântată de acel exercițiu și, cât i-a ascul-tat pe copii, abia aștepta să vină rândul Christianei. Știa că ea iubea animalele și mai știa că fetița era neobișnuit de contempla-tivă. Cu toate că hotelul lor era rareori plin, ba chiar decăzuse de când se născuse Christiana, și cu toate că acest lucru o afecta când își vedea tatăl înfrânt, nu era chiar o tragedie, pentru că membrii familiei nu erau lacomi și își acceptau cu calm sărăcirea treptată. Christiana era o fetiță iute la minte, cu o imaginație pro-fundă și foarte simpatică. Însă tăria ei nu rezulta din lucruri care pot fi catalogate sau discutate în mod rațional. Avea o luciditate inexplicabilă și puterea de a vedea lucrurile drept ceea ce erau. Într-un fel sau altul, ajunsese să posede etalonul pur. Era ca și cum fulgerul ar fi lovit pământul în fața ei și totul fusese înghețat și prelungit până când ea ar fi putut vedea de-a lungul brațului său strălucitor și transparent tocmai până la sursa lui primară.

În sala de clasă cu ferestre încoronate de lumină, acum venise rândul Christianei. Ea a aruncat o privire pe fereastră și a văzut între piloni trecerea rapidă a unui pescăruș alb prin azurul învolburat. Dispărând într-o clipă, el traversase aproape mai repede decât reușise ea să vadă. S-a ridicat și a rămas față în față cu învățătoarea. Avea un animal preferat, unul pe care îl iubea și dorise să vorbească despre el. Însă descoperise că doar gândul la el sau rostirea câtorva cuvinte care vor evoca imaginea lui în carne și oase, mișcându-se încet, cu pași minunat de neauziți – doar amintirea ei despre ziua în care îl văzuse cu adevărat – o aducea aproape de punctul în care simțea nevoia de a plânge.

Fiind o fire practică și nedorind să îi tulbure pe ceilalți colegi, ea a hotărât imediat să vorbească despre alt animal și s-a apucat să zică despre o oaie priponită în fața hotelului, pe o mică porțiune de peluză. Însă n-a putut. N-a fost în stare –căci pentru ea profunzimea lucrurilor era întotdeauna la îndemână, și pentru că ea fusese făcută să se gândească la singurul eveniment din scurta ei viață care o mișcase cel mai mult. A dat greș în încercarea de a se controla și a trebuit să suporte jena suspinelor îndurerate. Pentru că, indiferent cât de mult ar fi încercat, nu a reușit să se gândească decât la calul alb.

Pe Christiana o trimisese mama ei după afine din care să facă plăcintă și brioșe, dar adevăratul scop era să umble kilometri întregi pe dealurile cu iarbă neagră în soarele de iunie, solitară, liberă și neîngrădită decât de un coș ușor din rafie. La fiecare cotitură sau ridicătură, ea avea privilegiul de a vedea noi priveliști – fâșii de apă albastru-cobalt strânse de brațe de nisip bej, dungi verzi zigzagate de pădure, care ajungeau până la ocean, și soarele care era reflectat de mare pe traiectorii plate. Se părea că, de fiecare dată când clipea, se ivea câte o nouă strălucire a peisajului, fiecare dintre ele sărbătorită de adierile tari care aduceau brizanți și încununau plaja cu brățări mici și panicate de

spumă. La mijlocul dimineții, când coșul ei era pe jumătate plin, a auzit plesnetul unui tunet pe cerul fără nori și a privit peste marginea unei dune de culoarea unui tort, moment în care a văzut ceva căzând. A lăsat o dâră de ceață când s-a prăbușit în ocean, ca un meteorit care s-a afundat în fum și aur. Ciripind speriate, păsările s-au înălțat din tufișuri, drept spre cer, așa cum fac atunci când aud un foc de pușcă. Iar o vulpe roșcată, care se furișa prin iarba neagră a înghețat locului, a ciulit urechile și a înghețat cu o labă în aer, ca și cum, dacă ar fi lăsat-o jos, ar fi rămas fără simțuri.

Christiana a pus coșul jos și a alergat până pe culmea dunei. Ducând o mână la ochi, s-a uitat spre ocean și a văzut un cerc de apă albă legănându-se încoace și încolo pe valuri la mai puțin de patru sute de metri în larg. Ceva a apărut la suprafață în mijlocul discului alb, zbătându-se în derută. Nu era un pește (avea picioare) și i-a transmis telepatic spaima perplexă și rece pe care o simte o ființă atunci când se îneacă.

Încă ținându-și o mână streașină la ochi și coborând malul mătăsos al dunei, Christiana se gândea nedumerită la ce anume o fi ce văzuse și ce trebuia să facă. La marginea apei violente (valurile erau mari după furtună), a făcut ceea ce un adult nu ar fi făcut niciodată, poate doar vreun tânăr soldat întors recent dintr-un război, convins de invulnerabilitatea lui. În timp ce urmărea zbaterea de dincolo de brizanți, și-a lepădat pantofii și și-a desfăcut nasturii rochiei, lăsând-o să cadă pe nisip, în apropiere de valurile care înaintau spre țărm ca un lasou. Rămasă într-un camizol colorat în trandafiriu de vechime și uzură, a intrat în ocean, iar când spuma turbulentă i-a ajuns la brâu, iar resacul a făcut-o să nu se mai poată ține bine pe picioare, s-a aruncat cu capul înainte în apa rece ca gheața și a început să înoate printre valuri, câteodată trecând peste crestele lor impresionante, alteori plonjând pe sub ele în stilul pe care ea îl numise mereu „sare și piper“ – pentru că sunetul era atât de alb și,

ținând ochii închiși, vedea numai negru. Întrucât crescuse în prezența lor, se descurca bine printre valuri. Înfrângând eforturile acestora de a o împinge înapoi, în lateral și în afund, curând a înotat în apa albastră despre care știa că era foarte adâncă.

Oceanul se tălăzuia încoace și încolo, ritmic, imitând mișcarea unui arcuș pe o vioară. A lăsat-o în concavități de val bătute de vânt, la fel de pline de vârtejuri și curenți ca un lac în luna august, când este plin de nuferi, și a înălțat-o pe munți solizi de apă care se îndoiau, devenind plăci ca lentilele, iar apoi se prăbușeau precum zeci de tobogane. Când ajungea în punctele înalte, Christiana vedea totul în jur, ca și cum s-ar fi aflat într-un turn de observație, astfel că a simțit că era dusă în lateral de curent. A schimbat direcția și a continuat să înoate până când, aproape epuizată de valurile reci, a ajuns la marginea iazului de spumă. În mijlocul lui, un animal speriat se zbătea cuprins de panică.

Călcând apa, s-a uitat la el cu atenție și a văzut că era un cal alb, de două ori mai mare decât animalele de tracțiune care trăgeau plugurile pe câmpurile cu cartofi, dar zvelt ca un cal folosit la vânătoare în Southampton. Cu toate că nu văzuse niciodată un cal de cavalerie sau de luptă, Christiana și-a dat seama din mișcările lui că el socotea că participă la o bătălie. Nu se îneca. Mai degrabă era cuprins de un fel de vis. Copitele picioarelor din față se zbăteau ca un pește marlin care sare din apă și doborau dușmani imaginari, despicând suprafața în gheizere care țâșneau la diferite unghiuri. A nechezat așa cum ar face orice cal în luptă, pentru a-și face curaj, iar picioarele lui se mișcau neîncetat în încercarea de a călca apa sărată.

Dacă voia să se apropie de el, Christiana avea să fie strivită cu siguranță, iar dacă nu făcea asta, urma să fie prinsă de vârtejul care se crea treptat și o putea târî în adânc, înecând-o. Totuși, a înotat spre acel inel.

Apa de acolo nu era nici pe departe la fel de densă și o susținea mai puțin. Uneori se scufunda în acele praguri și ieșea la suprafață în alt loc. Însă a continuat să înoate până când a ajuns practic deasupra lui – pe jumătate plutind, pe jumătate așezându-se pe spinarea lui latră. Și-a înfășurat brațele în jurul gâtului său atât cât a putut (adică nu prea mult), apoi a închis ochii, anticipând explozia care avea să urmeze.

Dacă s-ar fi așteptat la ceva, în niciun caz nu era vorba de îmbrățișarea bruscă a unei copile într-un camizol din mătase și, neputând să vadă ce avea în spinare, calul alb s-a speriat. Întâi a sărit afară din apă ca un armăsar al Sfântului Botolph[1] și a părut să zboare prin aer. Apoi, cu cele patru picioare întinse, s-a scufundat, sperând să își lepede povara în vârtejurile de apă care să o smulgă din spinarea lui. S-a scufundat cât de mult a putut și a lovit cu copitele în apa sărată și mută, însă Christiana, simțind că îi mor plămânii, nu a slăbit strânsoarea.

Când calul a ieșit la suprafață, ea rămăsese pe el și, deși a continuat să se zbată, a lăsat impresia că acum își dorea un călăreț. Christiana trebuia dusă la țărm. Era o copilă fragilă, cu brațe subțiri și cu părul ud lipit de față și, în ciuda faptului că ea ajunsese până în larg, îl încălecase și se ținea strâns, tremura de frig și părea să nu aibă puterea de a mai înfrunta încă o dată valurile și resacul. Ea i-a atins gâtul, îndemnându-l spre plajă, astfel că el a început să înoate ca un cal care trece prin vad – cu o concentrare deplină și o hotărâre nestrămutată.

Călare pe calul alb, Christiana a avut impresia că s-ar fi putut îndrepta în direcție opusă și ar fi reușit să își petreacă următoarele câteva luni pe mare, ca un urs polar. Calul părea să aibă puteri nelimitate.

Când a străbătut valurile, calul a început să înainteze mai repede, ca și cum s-ar fi deșteptat sau și-ar fi recăpătat suflul.

---

[1] Abate englez (m. 680), ocrotitor al călătorilor (n. tr.).

Derutat câteva clipe de valul resac, a făcut câțiva pași mari, lucru care a fost cât pe ce să o azvârle din spinarea lui pe călăreață, iar curând a ajuns pe uscat. Cum nu și-a dat seama cât de sus era față de sol, Christiana s-a lăsat să alunece de pe cal și s-a lovit de nisip atât de tare, că a căzut pe spate, în fund. Cu greu îi venea să creadă că acel cal era așa de înalt. Putea trece cu ușurință pe sub burta lui fără să-și aplece capul. A trecut de câteva ori printre picioarele lui, atingându-l cu mâinile de parcă ar fi fost trunchiuri de copaci. A pășit printre picioarele din față, ajungând sub botul lui și fiind văzută de el. Cu excepția rănilor – tăieturi și împunsături, dintre care unele încă sângerau –, semăna cu un monument public adus la viață.

El și-a înclinat capul și s-a uitat la ea părintește, de parcă ar fi avut în față un mânz. Apoi și-a aplecat gâtul și a atins-o cu botul pe burtă, pe cap, împingând-o într-o parte și în spate, apăsându-i părul, îndeajuns ca să facă apa sărată să picure, și totuși fără să îi provoace vreo durere. Câtă vreme a privit-o, Christiana n-a putut întoarce spatele ochilor lui blânzi și perfect rotunzi.

După ce a alergat ca să-și ia hainele și după ce s-au încălzit și s-au uscat în vânt și soare, ea l-a văzut înălțându-și capul și cercetând cerul. A urmărit pescărușii rotindu-se pe curenții ascendenți, dar nu a părut să descopere ce căuta. Apoi, urmărit de Christiana, a galopat într-o parte și în alta a plajei, a săltat în cerc; și, scuturându-și coama, s-a ridicat pe picioarele din spate. Mulțumit, a făcut un singur salt care, spre uimirea Christianei, l-a dus dincolo de linia înaltă a dunelor care înfruntau oceanul. Când ea l-a urmat, calul începuse deja să galopeze și să sară în zbor peste dune, peste pereții alcătuiți din tufișuri și bălțoace. L-a urmărit exersând, dorind să-l vadă sărind tot mai departe de fiecare dată – iar el a făcut asta. Și calul era conștient de prezența ei, pentru că se oprea mereu și întorcea capul să vadă dacă ea mai era acolo. Fata era îndeajuns de inocentă să bată din

palme de fiecare dată când el creștea lungimea zborului, iar inima ei zbura când îl vedea cum se ridică în aer.

Însă în cele din urmă el s-a uitat spre duna pe care stătea Christiana și și-a înălțat gâtul și capul. Clătinând din cap, a nechezat profund și frumos, cum numai caii pot să o facă atunci când sunt emoționați. Apoi s-a întors spre orizontul de nisip și spre Golf și a pornit la galop. Pământul s-a cutremurat, iarba de pe plajă a fremătat, s-a lansat înainte și a zburat.

Rotofei și impunător, Craig Binky rămânea deseori într-o stare de zăpăceală, epuizat, privind fix lumina licărindă a brizanților care se reflecta în camera de zi a ilustrului refugiu din East Hampton, căruia el îi spunea „Rog and Gud Clug“[1]. Tatăl lui, Lippincott „Bob“ Binky, construise clubul și îl deschisese pentru toți neevreii albi cu sânge englezesc. Totuși, membrii clubului nu țineau în mod deosebit la fiul fondatorului. Nu agreau felul în care stabilea lucrurile, anturajul lui numeros, nenumăratele reglementări absurde pe care le propunea la întrunirile lor (fetele *între* nouă și zece ani trebuiau să poarte colaci de salvare *în orice împrejurare*), și nici balonul de observație pe care îl avea amarat deasupra terenului de golf. El își numea balonul *Blinkope* și îl folosea la înmormântări. Când decedatul era coborât în mormânt, umbra balonului îl înfășura, iar fotografii de la *The Ghost* îi surprindeau pe îndoliați într-o postură neobișnuită, privind drept spre cer.

Craig Binky și amicul lui, Marcel Apand (un magnat imobiliar, cu ochi de șobolan, de culoarea lumânării și libidinos, al cărui nume se pronunța „*ape hand*“[2]), credeau că treaba celor foarte înstăriți și, prin urmare, treaba *lor* era să găsească plaje impresionante și dumbrăvi umbroase în care să bâzâie albine, să

---

[1] De fapt, Rod and Gun Club – Clubul Vergeaua și Pistolul (n. tr.).

[2] Mână de maimuță (n. tr.).

stea într-o grădină aproape de copaci care se legănau și să urmărească marea din case de vacanță bine întreținute, mari cât niște hoteluri. Într-o după-amiază, în timp ce doisprezece chelneri aranjau tacâmurile și vesela pe mesele de la Rod and Gun Club, Craig Binky și Marcel Apand discutau în contradictoriu afirmația primului cum că șapte plus cinci ar face treisprezece. Mergând șerpuit prin mulțimea de bărbați și femei, toți bronzați, directorul clubului a întrerupt acea dispută matematică atrăgând atenția oaspeților săi asupra homarilor care fierbeau nu prea departe în vase mari din care se ridicau aburi de apă de mare și miros de mărar proaspăt, iar apoi – întrucât gândul cinei a alungat gâlceava – a continuat cerându-i un hatâr lui Craig Binky.

Directorul știa că locuința lui Craig Binky din East Hampton avea patruzeci și cinci de încăperi și că locuința dublă de la oraș, din Sutton Place, avea șaizeci și era conștient de multe altele pe care Binky le avea pretutindeni în lume – de pildă, un apartament cu grădină în Kyoto. El dorea să știe dacă Craig Binky sau Marcel Apand aveau o cameră liberă pe care să o împrumute pe o perioadă de o săptămână sau două. O tânără lucrătoare de la bucătărie avea nevoie de locuință în oraș cât își căuta o slujbă. Clubul se închidea fix pe întâi octombrie. În acel an nu avea unde să locuiască, fiindcă tatăl ei murise la scurtă vreme după ce vechiul lui hotel – aflat în mijlocul culturilor de cartofi de undeva din Springs – arsese până la temelii în timpul unei îngrozitoare furtuni cu multe fulgere. Iar mama ei se întorsese în Danemarca.

– Nu știu dacă am unde, s-a grăbit Binky să spună și a început să se uite neliniștit în toate părțile, ca de fiecare dată când oamenii îi cereau vreun favor. Păi... sala de biliard de acolo e în renovare.

– A, dar e absolut perfectă, a spus directorul, apoi s-a ridicat. Nu contează.

Însă Marcel Apand asculta concentrat.

– Stai puțin, Craig, a zis el. Nu vrei să o vezi mai întâi?

La scurtă vreme după ce el a văzut-o, ea și-a găsit loc pe *Apand Victory*, iahtul lui Marcel. Navigând printre cele zece mii de vele ca niște fluturi din Golf, ea s-a simțit de parcă s-ar fi aflat pe suveica unui război de țesut care făcea o tapiserie a verii. Călătoria cu iahtul până la New York a durat două zile. S-au oprit peste noapte la proprietatea lui Marcel Apand de la Oyster Bay, unde, după părerea ei, el s-a comportat straniu și mult prea direct cu privire la genul de lucruri despre care oamenii de pe promontoriul Long Island nu vorbeau în prezența cunoștințelor proaspete. Însă a doua zi, pe 4 iulie, ea i-a iertat cu generozitate lipsa de maniere, iar ceața albastră și înfierbântată care a acoperit drumurile spre oraș i-a reținut întreaga atenție.

Nu fusese niciodată la New York. I se povestise despre dimensiunile lui ametitoare și făcuse câteva deducții punând în contrast puterea și bunăstarea oamenilor de la oraș cu aceea a insularilor pe care îi copleșeau anual – însă nu reușise să ghicească nici pe jumătate.

Au navigat pe sub cele douăsprezece poduri construite peste Golf. Privindu-le de dedesubt, a simțit că ametește. De departe, arătau ca niște arcade încântătoare cu piloni drepți. Ca luna și soarele, ca vara și iarna și ca multe alte lucruri despre care știa că se aflau într-un echilibru complementar, ele sugerau existența unui plan mai măreț și perfect. Cu greu i-a venit să creadă că existau sute de asemenea poduri, iar numele lor i-au delectat urechile când căpitanul le-a anunțat unul după altul pentru ea, împreună cu numele fluviilor, canalelor și golfurilor prin dreptul cărora au trecut.

La Hell Gate, când au urmat cotul fluviului și au văzut stâncile înnegrite ale Manhattanului, ea a aflat că (indiferent cât de frumoase ar fi satele) lumea este îndrăgostită de orașele ei. Priveliștea înspre aval, la Kips Bay, era aglomerată de canioane cenușii de neuitat și se vedeau poduri pretutindeni, unind insulele și sărind peste curenții care goneau la fel de iute precum caii

de curse. Lucrăturile în fier, semănând cu niște pânze de păianjen, se avântau în aer, iar arcele lor se rostogoleau ca valurile din largul Amagansett.

Ca un remorcher de port, scorojit și plin de rugină, care trage un transatlantic nou și zvelt, Marcel a dus-o pe Christiana de la o petrecere la alta. A ținut-o lângă el, făcând lumea să se uite lung după ei. Pe 4 iulie au coborât de pe iaht și au luat un taxi cale de doi kilometri pe lângă ziduri ca de canion din cărămidă sângerie și geamuri-oglindă. Au zărit doar trei sau patru oameni, deși ar fi trebuit să fie cu miile. Pentru că ferestrele erau deschise, iar aerul era atât de încins și de nemișcat încât copacii nu îndrăzneau să se clintească de teamă, Christiana s-a gândit că pătrunsese într-un oraș al morților. Dacă ar fi pornit cu mașina din Long Island, pe lângă preria înțesată de morminte, impresia ar fi fost și mai puternică. Totul s-a confirmat la petrecerile lui Marcel.

Acestea reprezentau prețul plătit pentru a trăi într-un mic palat cu grădină care dădea spre East River. Christiana a avut aproape tot timpul la dispoziție sălile de recepție decorate cu migală, bibliotecile, bazinele cu jeturi, saunele și balcoanele însorite. Marcel era mai tot timpul la birou, dar când se întorcea, pretindea ca ea să îl aștepte, pregătită pentru a ieși în oraș, machiată și îmbrăcată în mătăsuri scumpe sau în rochii acoperite de paiete orbitoare.

La început ea a căutat o slujbă și ar fi fost fericită să devină vânzătoare la Woolworth's sau femeie de serviciu la o bancă. La petreceri, baluri de binefacere și banchete date în onoarea cuiva, i s-au oferit slujbe ca și cum acestea ar fi fost lucruri pe care servitorii le plimbau pe tavă. Deși slujbele erau plătite cu sume enorme, ele impuneau ca ea să se pună la dispoziție în același fel în care toți presupuneau că proceda cu Marcel.

Tinerii care îi reținea privirea se dovedeau a fi angajați de-ai lui Apand, fideli șefului lor, ori creaturi vorace care nu

se deosebeau de el și care reușeau întotdeauna să o roage să îi caute în secret. Iar oamenii care înălțau corturi și le aduceau mâncarea și farfuriile se deosebeau de pescarii din Amagansett care făceau aceeași treabă în timpul liber. Nu îndrăzneau să se uite la Christiana, iar ei îi era rușine să îi privească. Se întrista când își amintea cum ducea mâncare familiilor scandinave care veneau la hotel când era mică, în timp ce un pianist interpreta cântece daneze vechi de cincizeci de ani, iar ea și băieții blonzi, arși de soare, roșeau, gata să ia foc la gândul de a dansa și a se atinge.

În nopțile de august Christiana, Marcel și oaspeții lui stăteau câteodată pe un balcon de la marginea grădinii, care se prelungea deasupra fluviului. Încărcate, șlepurile și ambarcațiunile costiere urmau curentul aproape de mal, trecând tăcute și rapid ca niște monștri care încercau să se furișeze în josul canalului după ce pătrunseseră întâmplător în oraș. Sărmanele ambarcațiuni înspăimântate deveneau ținte pentru pistoalele lui Apand. În timp ce șlepurile alunecau prin dreptul lor, Marcel, Christiana și prietenii lor trăgeau focuri în întuneric, încercând să nimerească luminile de poziție, iar când luau ținta prea jos, auzeau gloanțele răsunând când loveau copastiile lor de oțel și apoi cădeau în apă.

Uneori, când se afla la câte o petrecere într-un loc foarte înalt, Christiana se ducea la vreo fereastră întunecată și privea orașul. El fumega în arșița verii, iar prin aerul tremurător vedea clădiri arzând, probabil câte zece în același timp, în orașul săracilor. Numeroasele lumini care luceau prin aerul începătoșat al verii păreau incendii și tot ce era dedesubt părea iluminat. Și totuși, orașul nu era sufocat de propriul său fum. Era viu și, chiar dacă asta însemna riscul de a se rătăci în el, ea voia să îl cunoască. Pentru că erau tot felul de iaduri – unele erau negre și murdare, iar altele, argintii și înalte.

Spre sfârșitul verii, orașul era atacat și asediat de valuri de caniculă care decolorau și secau mlaștinile din New Jersey până când se albeau ca straturile compacte de sare, pârjoleau terenurile virane cu pini și încercau să transforme dunele din Montauk în deșerturi marțiene. Întregul oraș era un cuptor – treizeci și trei de grade la umbră, și temperatura rămânea la fel toată noaptea. Arterele principale, insulele și bulevardele erau verzi ca niște pene, cu copaci însetați care se mișcau în ritmul unor dansatori demenți, cerșind apă în vântul uscat.

Într-o noapte sufocantă de la sfârșitul lunii august, Hardesty și Virginia au înnebunit de dorință. Posedați și cuprinși de halucinații, transpirând ca niște alergători, s-au luptat cu tot ce aveau ca să ajungă să se atingă. Prăbușiți în actul umed, gimnast și violent, s-au simțit ca niște motoare puternice, forje, furnale și s-au întrebat dacă nu cumva un mare zeu, în călătorie spre depărtări, zburase pe lângă soare și își trecuse mantia înfierbântată peste pământ. După aceea, au auzit sirena cu abur a unui cargou alunecând în josul fluviului, îndreptându-se spre ocean. Au zărit forma vaporului și curentul de aer stârnit de trecerea lui le-a cutremurat trupurile și a vibrat prin ei ca și cum vasul nu ar fi coborât pe East River, ci ar fi stat lângă ei în dormitor.

Nu foarte departe, Asbury Gunwillow stătea întins pe pat, încercând din răsputeri să respire. Își găsise de lucru ca pilot al șalupei ziarului *The Sun*. Transporta reporteri și ilustratori la locul incendiilor de pe cheiuri și la ceremoniile de inaugurare a navelor; îi ducea în largul oceanului pentru a întâlni demnitarii care soseau pe transatlantice, asigura călătoria angajaților din Manhattan, Brooklyn Heights și Sheepshead Bay și înapoi; urmărea Paza de Coastă, Serviciul Vamal și Poliția Portului; făcea totul astfel încât cititorii ziarului să aibă perspective proaspete ale noilor clădiri de pe malul fluviului; îi însoțea pe Hardesty și Marko Chestnut până în locuri precum

Sea Gate și Indian's Mallow; și pescuia anșoa cu năvodul la o sută șaizeci de kilometri în largul golfului. Asbury fusese urmărit o lună întreagă de o femeie neîngrijită și monstruoasă din Tribeca, o intelectuală care nu știa dacă era zi sau noapte, nu văzuse niciodată oceanul și credea că țapul era mascul de oaie. Având pielea de culoare gălbuie și pătată, trăind doar cu tutun, cărți și alcool, avea fața de broască-bou, creier de țânțar și corp de raton. Și totuși îl ademenise cu ușurință pe Asbury în podul ei de pe Vesey Street pentru că avea voce de sirenă, iar numele ei era Juliet Paradise. Fiind destul de curtenitor, el nu a fugit de la prima lor întâlnire, iar după aceea ea l-a urmărit ca un câine de vânătoare.

– Cum să scap de ea? i-a întrebat el pe Hardesty și Marko. Când mă uit la fața ei parcă văd o pizza. Am încercat totul. Ce să fac? Spuneți-mi!

Amuzați de suferința lui, cei doi au izbucnit în râs.

În centrul comercial, în Central Park West, Praeger și Jessica erau din nou împreună pentru a noua sau a zecea oară, știind că își vor petrece restul vieții în convergență și reconvergență. Harry Penn, văduv, se ducea să-și vadă fiica atunci când ea juca într-o piesă, conducea cel mai bun ziar din lumea occidentală și i se serveau cinele acasă de către Boonya, o menajeră dementă, dar veselă, de origine norvegiană. Tot văduv, Marko Chestnut nu se dezîndrăgostea de femeia care murise și se simțea încurajat de grația copiilor care veneau la studioul lui pentru a fi pictați, de arta pe care o practica și de orașul mereu schimbător. Craig Binky era burlac și nu se gândise niciodată la iubire. Însă merită spus că el nu se gândise vreodată la ceva anume. Era îndeajuns de fericit. Avea ziarul *The Ghost*, balonul de observație și numeroase planuri de a strivi *The Sun*. Marcel Apand avea proprietăți, concubine și pe Christiana pentru a o arăta lumii.

În noaptea de august în care Asbury nu reușise să doarmă, iar Hardesty și Virginia nu se putuseră separa, Marcel Apand,

câțiva dintre prietenii lui și Christiana au pornit cu trei automobile enorme să facă un tur al orașului săracilor. Marcel nu era nătâng: automobilele blindate cu care se deplasau erau echipate cu aparate de radio și straturi încărcate cu un curent de înaltă tensiune, iar în fiecare dintre ele se aflau o pază de corp și un șofer, ambii înarmați cu pușți automate de mici dimensiuni și grenade cu gaze lacrimogene.

Procedau astfel deoarece erau dispuși să facă orice pentru a se distra, fiindcă nici ei nu puteau dormi, și pentru că Marcel voia s-o convingă pe Christiana să renunțe la ideea că dincolo de scăderea tensiunii curentului electric și de fum exista ceva divin gratis. Voia să îi demonstreze că astfel de lucruri nu existau, că nu exista nicio taină, nicio metamorfoză, niciun Dumnezeu care să îi mântuiască pe cei care sunt aruncați în valuri.

Mergând încet în convoi pe Podul Williamsburg, înainte ca draperiile să fie trase la ferestre, astfel încât nimeni să nu poată vedea înăuntru, au toastat în cinstea fiecăruia cu șampanie și au verificat încuietorile portierelor. Agitați și entuziasmați, dar, mai presus de toate, curioși, au vorbit în șoapte ce de-abia se deslușeau când au coborât rampa Brooklyn direct în infern.

– Într-o bună zi, întregul oraș va arde, a spus un bărbat mai în vârstă, cel mai în vârstă dintre cei prezenți fiind Marcel.

– Și ce dacă? l-a provocat altul. Probabil că oamenii au dreptul să-l incendieze.

Cele trei automobile coborâseră și se deplasau pe un bulevard lung și pustiu, unde se aflau doar clădiri de locuințe întunecate.

– Nu mă refer la felul în care arde în fiecare zi, a spuse bătrânul. Acest lucru este controlabil, acceptabil. Mă refer la o izbucnire de furie care se va face auzită în ceruri, la un incendiu care va lăsa în urmă doar moloz și sticlă.

– Îl vom reconstrui, a spus Marcel. Să vină și ziua aceea. Îl vom reconstrui!

– Ar fi o greșeală, a afirmat o femeie mondenă, o mare greșeală să arzi totul doar ca să salvezi o parte din el...

– Priviți! a exclamat Christiana.

S-au uitat pe geamurile de pe partea dreaptă, unde un grup de zece sau doisprezece tineri slăbănogi, purtând jachete din blugi și pantaloni strâmți urmăreau un bărbat care nu avea cămașă. Se împleticea din când în când, fiindcă alergau pe un teren înțesat de cărămizi ascuțite, stivuite câte trei sau patru, la diferite unghiuri. Și totuși, bărbatul aproape că zbura și ar fi rămas mult timp la o distanță considerabilă față de ei, dacă o cărămidă azvârlită de cineva din fruntea grupului nu l-ar fi lovit în cap, făcându-l să cadă cât era de lung. Tinerii l-au înconjurat și l-au bătut cu țevi de oțel și lanțuri. În cele din urmă, ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, l-au împușcat drept în față de opt sau zece ori. După aceea au fugit.

Totul se întâmplase în mai puțin de un minut. Cât urmărise scena, Christiana nici nu a fost în stare să respire. L-a implorat pe Marcel să cheme poliția și a vrut să coboare să-l ajute pe bărbatul prăbușit peste cărămizi.

Geamul despărțitor dintre compartimente era pe jumătate coborât, iar paza de corp a anunțat că fusese alertată poliția.

– Însă nu va veni nimeni acum, a spus el. Abia la lumina zilei. Polițiștii se tem. Oricum nu are importanță: bărbatul e mort și probabil că se aștepta la asta.

Gemulețul s-a închis, iar ei și-au continuat drumul.

– Marcel, nu deții o mare parte din zona asta?

– Ba da, Del, dar acum treizeci de ani, când mai era ceva de deținut. Acum aici funcționează legea celor care se instalează ilegal. Și nu mai sunt multe clădiri în picioare.

– De ajuns ca să scoți profit.

– Doar pentru diavol.

Prin geamurile colorate venea o lumină înflăcărată care făcea fețele femeilor să capete o nuanță trandafirie. Bulevardele lungi

de moloz nivelat, unde nu rămăseseră în picioare decât hornurile, erau doar perimetrul unui oraș vast al săracilor, care se întindea până la ocean. Păzit de crenelurile blocurilor de locuințe, el apărea în depărtare ca o tigaie enormă în care ardea o flacără fumegoasă. Cerul de deasupra pâlpâia și dansa, iar zidurile cu metereze nevăzute arătau ca o culme de munte umbrită la apusul soarelui. În roșu și negru, acțiunea luminii sugera mișcările unei armate barbare și turbate.

Deși reduși la tăcere de frică, au continuat să înainteze prin orașul de flăcări. Acela nu era un loc tăcut, așa cum ar fi putut să fie, punctat doar de explozii și împușcături. Era un iad de sunete mecanice dezlănțuite, care luptau între ele pentru a copleși simțurile: batalioane de tobe, sirene care se împerecheau în aerul liber, motoare urlând ascuțit de încântare.

Sute de mii de oameni se năpusteau dintr-un loc în altul, așa cum orașul-mamă strălucea rece spre apus, dar acestea erau creaturi pierdute, cu ochi euforici. Un bărbat negru de funingine, cu haine aproape putrede, stătea aplecat și lovea în trotuar cu două bețe. Părea că, pentru o clipă, se va îndrepta de spate, dar nu a făcut-o. Lunatici desculți, cu expresii pierdute, mergeau bălăbănindu-se de pe o stradă pe alta cu pantalonii în vine. Șiruri de prostituate bolnave stăteau la colțuri de străzi și făceau semne spre automobilele care mârâiau, având motoare îndeajuns de puternice pentru tancuri și fiind ticsite cu bărbați ale căror mâini încălzeau cuțite și pistoale. Nu existau locuri liniștite, nici parcuri încețoșate, nici lacuri, copaci sau străzi curate. Singurele turnuri din orașul săracilor erau stâlpii de fum tremurător și peste toate domneau tineri aroganți care umblau pe străzi. Mistuiți de războaiele între ei, îi exploatau pe alții doar din distracție și o făceau bine. Când mașinile treceau pe lângă ei, acești tineri își umflau piepturile, făceau gesturi sfidătoare și zâmbeau. Pietrele și sticlele cădeau ploaie asupra automobilelor blindate.

Au ajuns la o piațetă care, deși fusese cândva un târg de distracții și o piață a fermierilor, acum devenise loc pentru trocul de lucruri furate și vânzarea de droguri, pentru defilări ale bandelor și pentru cămătărie și proxenetism. Într-o latură, un întreprinzător isteț transformase fundațiile ruinate ale unei clădiri publice într-o arenă. Mulțimea intra șuvoi pe porțile ei și se lupta pentru locuri pe scândurile așezate instabil pe zidăria dărăpănată. Mii de oameni se îngrămădiseră acolo pentru a vedea ceva ce se dorea distractiv. Marcel s-a gândit ca n-ar fi rău ca el și prietenii lui să intre în arenă, căci atenția tuturor va fi îndreptată spre ceea ce veniseră să vadă. A trimis o gardă de corp să facă aranjamente pentru obținerea unei loje înapoia luminilor, care să fie aproape de mașinile în așteptare. Femeile și-au dat pe spate vălurile din dantelă și au strâns din pleoape din cauza lămpilor cu electrozi din cărbune care iluminau arena. Puținii rătăciți care se strânseseră acolo au fost reduși la tăcere de diferențele de ținută, sănătate și îmbrăcăminte care făcea cele două grupuri să simtă că aveau în fața ochilor reprezentanți ai altei specii. Christiana și-a aruncat părul pe spate și a privit în jur. Știa că, la nevoie, putea să se cațere și să fugă. Trăind lângă Marcel, se simțea deseori imobilă și, culmea!, fără de trup. Acolo, cel puțin, totul era fizic – zgomotul, arșița apăsătoare a verii, norii roz, învârtejiți, care reflectau lumina flăcării. S-a gândit că era mai bine să se afle acolo, unde inima îi bătea scăpată de sub control, iar mâinile îi tremurau, decât să stea la taclale cu prietenii lui Marcel într-un salon sau un restaurant scump.

În lumină a apărut un bărbat. Purtând un smoching de culoarea lămâii verzi și bijuterii de aur, care parcă mișunau peste tot pe el, a răcnit ceva într-o limbă pe care Christiana abia a înțeles-o și, în timp ce urla, s-a apucat să danseze. A făcut un gest către o intrare sau alta în arenă și din umbre au început să pătrundă luptători. Acoperiți de platoșe negre și strălucitoare, semănau mai mult cu niște creaturi marine decât cu niște

gladiatori. Fiecare avea o armă în mână, o sabie, o suliță lungă, un trident sau o ghioagă. Când omul care era devorat de propriile bijuterii a dispărut, cei doisprezece luptători au rămas în picioare pe nisip. Însă nu au început să lupte unii cu alții.

În schimb, s-a deschis o poartă, iar o iapă cafenie a fost împinsă în lumina orbitoare. La început orbită, s-a retras. Urletele mulțimii au întâmpinat-o, paralizând-o și, pe măsură ce ochii i s-au obișnuit cu lumina, a văzut luptătorii apropiindu-se și și-a dat seama ce se va întâmpla. Cei de lângă ea au făcut-o să se îndepărteze de zid și să se îndrepte spre centrul arenei. Ea a urmărit cum luptătorii strângeau cercul în jurul ei. Nu era de mare folos să amenințe cu copitele din spate, întrucât, oricum s-ar fi întors, în față ar fi avut un spadasin sau un sulițaș, în fața cărora era aproape neputincioasă. Unii luptători înfruntau singuri caii. Nu era cazul acolo. Chiar și așa, ei se mișcau foarte încet, iar spectatorii erau încordați. Iapa a intrat în panică și s-a cabrat. Imediat luptătorii au atacat-o, împungând-o cu armele adânc în carne. Sulițele i-au străpuns pieptul cu un sunet care amintea de înfigerea cuțitului într-un pepene galben. Iapa s-a prăbușit într-o clipă, legănându-se slab pe genunchi, iar ei au hăcuit-o până când nisipul s-a îmbibat de sânge și bucăți de carne s-au împrăștiat în jur ca niște gunoaie.

Christiana abia dacă se mai putea ține pe picioare. Nu avea putere nici să stea, nici să strige și, deși ar fi vrut ca Marcel să o scoată de acolo, nu s-a putut întoarce spre el. Voința o părăsise și avea doar ochi, la fel ca într-un vis.

A fost adus alt cal și, deși Christiana a implorat în tăcere să fie eliberată, a rămas țintuită locului și a urmărit cum un alt animal dezorientat s-a prăbușit în genunchi și a murit.

Apoi au adus ceea ce aștepta mulțimea, un enorm armăsar alb pentru intrarea căruia au trebuit să deschidă ambele porți. Calul a rămas calm, nefiind orbit de lumină, nici speriat. Pentru Christiana, animalul care se afla acum în ring era întruchiparea

a tot ce iubea, a tot ce era frumos și a tot ce era bun. A simțit că dacă îl vor doborî, luptătorii vor ucide tot ce ar îngădui lumii să se înalțe într-o bună zi. Și, spre deosebire de ziua în care se aflase singură pe plajă, când își lepădase rochia fără să se gândească și intrase în valuri, acum nu putea să îi sară în ajutor. Totul era altfel. Lucrurile se schimbaseră. Lumea nu mai era ca atunci când călărise calul alb, ieșind din ocean.

Era cu el în arcul de lumină și a văzut prin ochii lui când el și-a mișcat capul pentru a-și măsura dușmanii. Și-a uluit spectatorii pentru că refuza să-i fie frică. Înaintând cu eleganță, s-a apropiat de resturile iepelor și a atins cu copita capul însângerat al primei. A fost un gest inconfundabil, iar măcelarii de cai au început să se agite. Christiana știa că armăsarul ar fi putut ieși din arenă, lăsând-o în urmă fără nicio greutate, la fel ca un cal deprins cu săriturile peste obstacole care aleargă pe o peluză. Însă el a preferat să rămână.

A prins să se miște într-o parte și în alta. Luptătorii cu animale nu mai văzuseră vreodată o creatură atât de mare. Cât a dansat cu agilitate, mușchii i s-au umflat sub piele. Picioarele i se mișcau repede, iar copitele cenușii au părut brusc, ascuțite ca briciul. Oamenii au urlat când el s-a cabrat și i-a făcut pe luptătorii invincibili să-și plece lăncile și săbiile de spaimă.

Un luptător a aruncat lancea. Armăsarul ridicat pe picioarele dinapoi s-a răsucit furios spre ea, a deviat-o într-o parte, iar ea s-a înfipt pe jumătate în sol. Cel care o aruncase a încercat zadarnic să o smulgă. Spectatorilor le plăcea ce vedeau și, când alte două sulițe au fost aruncate în același timp, dacă arena ar fi avut acoperiș, urletele lor l-ar fi făcut să sară în aer. Calul a făcut un salt și s-a ferit de una dintre arme, lovind-o pe cealaltă cu copitele din spate, azvârlind-o în aerul nopții într-un zbor care promitea să o ducă departe, dincolo de fum și nori.

Acum oricine îi putea auzi răsuflarea. Sărituri iuți l-au dus dintr-o latură a arenei în cealaltă, împrăștiind spadasinii și

sulițașii, izolându-i pentru a-i ataca. Aceștia s-au lovit de ziduri, și-au scăpat armele din mâini și au început să se legene pe picioare de parcă nu ar fi știut unde se aflau. Calul alb i-a doborât unul după altul. Făcea o fentă spre stânga și, într-o frântură de secundă, sărea în dreapta, lovind cu picioarele din față câte un măcelar de cai și zdrobindu-l de perete. Îi ridica și îi scutura până când deveneau moi ca niște cârpe, apoi îi arunca departe. Îi lovea cu gâtul și îi strivea sub copite. Iar la sfârșit, a rămas singur, tremurând, transpirând, înfierbântat.

Cum spectatorii ajunseseră într-o stare de frenezie primejdioasă, Marcel a insistat ca grupul să plece imediat și să se întoarcă în Manhattan. Când au pornit spre Great Bridge, cele trei mașini grele au ajuns mult deasupra negurii înflăcărate a orașului săracilor, iar Christiana a văzut luna plină care naviga peste port și arginta falezele. Departe de orașul săracilor existau lucruri precum culoarea albastră, un vânt răcoros fără fum, covorașe de lumină întrețesută și perla enormă a lunii. Expediția avusese mult succes, a spus Marcel. Cine ar fi bănuit că vor vedea un cal alb luptând ca un înger răzbunător? Descoperirea era meritul lui Marcel și vestea s-a răspândit. Însă alte caravane nu vor avea același noroc. Calul alb a dispărut curând în străfundul orașului săracilor.

S-au întors în Manhattan foarte târziu sau, mai bine zis, dimineața devreme și toți au dormit duși. Toți, în afară de Christiana, care nu a dormit deloc.

A privit îndelung spre grădina fluviului scăldat în lumina lunii. Cât fuseseră în orașul săracilor, un front de aer rece coborâse dinspre Canada și ridicase ceața de pe cea mai mare parte a Manhattanului. Și-a imaginat că în susul fluviului va fi din nou verde-închis în locul verdelui-difuz de junglă al verii, în care nu exista deloc albastru. Arșița și ceața înghițiseră albastrul vreme

de săptămâni, însă acum acoperea suprafața fluviilor și domina versanții munților. Aerul rece a trezit-o brusc la realitate.

Și-a strâns lucrurile, a îmbrăcat o bluză din batist și pantaloni kaki și a coborât la bucătărie. Acolo și-a făcut șase sandvișuri cu carne afumată, a luat câteva mere și morcovi și a decis să fure din vasul în care erau ținuți banii mărunți. Marcel nu avea să le simtă lipsa, iar ea va lua doar ce se afla acolo. L-a desfăcut și a scos un fișic de bancnote pe care l-a îndesat în buzunar fără să se uite. Afară, în Sutton Place, la miez de noapte, după luni și luni, s-a simțit liberă pentru prima oară și aproape că a dansat pe stradă. Nu știa încotro merge și ce va face, dar înainte să pătrundă în adâncimile orașului a numărat banii pe care îi luase și a rămas puțin șocată văzând că avea la ea 3 243 dolari. Cum acei bani nu ar fi ajuns nici pentru o masă frugală de prânz pentru prietenii cei mai apropiați ai lui Marcel sau pentru a aproviziona iahtul pe o zi de călătorie, a presupus pe bună dreptate că el nu-și va da seama și nici nu se va sinchisi că ei dispăruseră. La urma urmelor, el pierduse 7 milioane de dolari la Pachinko[1] și spusese că merita să vadă bilele mici și argintii căzând peste cuiele argintii.

Pur și simplu din întâmplare, s-a îndreptat spre sud, către Village. Orașul era pustiu, singura activitate fiind clipitul firmelor luminoase din neon, câte un vălătuc de abur care se ridica din caldarâm sau câte un pescăruș care traversa lin golul dintre canioane, planând pe aerul roz de zori și seninătate. Totul părea a fi binevoitor. Cu toate astea, ea era temătoare. Marcel o avertizase că va fi devorată imediat de orașul nemilos. „N-ai trăit niciodată singură“, spusese el. „Nu e ușor. Cum vei găsi un apartament? Știi ce greu e să obții un apartament în New York? Și

---

[1] Joc mecanic sau electronic de origine japoneză, asemănător cu flipperul (n. tr.).

slujbă: vei avea nevoie de luni ca să-ți găsești una. Până atunci, vei muri de foame pe străzi."

Dimineață devreme, un agent imobiliar i-a arătat o cameră minusculă pe Bank Street. Cada de baie era în bucătărie și putea atinge toți cei patru pereți stând în centrul „dormitorului", însă era curat și liniște, iar fereastra dădea spre o grădină.

– Va trebui să împarți balconul cu domnul care locuiește în apartamentul alăturat. Lucrează la *The Sun*, pilotează șalupa ziarului, așa că e mereu plecat când e vreme bună și vei avea balconul doar pentru tine.

– Dar are doar treizeci de centimetri lățime, a protestat Christiana.

– Două sute de dolari pe lună, i-a răspuns agentul imobiliar.

A semnat contractul de închiriere, a plătit o garanție și chiria pe o lună, iar agentul imobiliar a plecat.

– Buun! a spus Christiana. Uite, că am și unde să locuiesc!

Și-a deschis un cont la bancă, a umplut frigiderul și și-a mobilat casa, totul până la amiază. Cum nu avea nevoie decât de o măsuță, două scaune, o saltea albă, niște pături, trei lămpi, un covoraș vechi pentru rugăciuni și un minimum de ustensile pentru bucătăria minusculă, a rămas cu ceva mai mult de 2 000 de dolari – și ceva bani de buzunar cu care a luat masa de prânz, și-a cumpărat un dicționar danez, câteva romane în daneză și cărți de geografie, un carnețel de notițe și câteva pixuri. Voia să învețe singură limba pe care o cunoscuse dintru început și care stătea în hibernare în ființa ei, având nevoie doar să fie trezită. La ora trei după-amiaza și-a găsit o slujbă. La intrarea de serviciu a unei frumoase case din Chelsea, o femeie cu o înfățișare uimitor de lipsită de vârstă, pe nume Boonya, a primit-o înăuntru și s-a apucat să-i explice îndatoririle de menajeră ocazională.

– Dar eu am spus că vreau o slujbă cu normă întreagă, a protestat Christiana.

– Domnul Penn te plătește ca pentru normă întreagă, draga mea, a spus Boonya, care era rotundă ca o minge medicinală, dar vei lucra doar jumătate de normă. În interbale, trebuie mergi la bublioteci și concerți. Dacă mergi la colegiu, el plătești studiouri. Eu prefer muncesc în casă, gătesc, spăl și de astea. Fiecare cu ale lui. Bosca, fata de culoare care a fost aici până la venirea ta, studia în teatru. Pricepi?

– Da. Extraordinar.

– Dacă așa vrei să te exprimi. În regulă, știi să gătești?

– Găteam la hotelul părinților mei.

– Bine, a spus Boonya, în timp ce o conducea pe Christiana spre bucătărie. Dar s-ar putea să nu știi ce feluri îi merg la inimă lui Harry Penn. El și fiica lui au mâncăruri preferate, pe care te învăț să le gătești.

– De pildă?

– Păi, cașcaval durbo[1] umplut cu trifoi, caminog, carne de vibola, semințe prăjite de bandribrolog, clătite cu ulei de satcha, pui Dollit în Sos Donald, fructe uriașe de grozamă, cremă a la berkish trellick, serbină de vellit, tetling murate, ciocolată wall hermans, lămâi de drum, oale Rhinebeck fierbinți cu armando proaspăt, parifoo de aminulă, săgeți-lentilă de vanilie, beati fertile, sângerete arhibestial, tort-calendar turcesc, cocktail de porc de sală de dans, tort cu cremă de pergament subțire, miel boxer tare și crocant, pluș îndulcit, nuci rubint vesele și pui rasta cu sos Arnold.

Boonya avea câte o rețetă pentru fiecare dintre acele produse ale imaginației ei dezlănțuite. Christiana s-a uitat uimită la Boonya care demonstra prin gesturi cum se pregătește teetinglele proaspăt sau modul cum trebuiau tăiate săgețile-lentilă de vanilie.

– Să presari întotdeauna făină pe blatul din marmură înainte de a pune săgeata-lentilă negătită. Presari vanilie. Și tai repede!

---

[1] Cașcaval Derby, varietate apropiată de cedar (n. tr.).

a strigat ea, iar brațele ei groase ca niște mezeluri s-au agitat în jurul mingii medicinale. Altfel se lipește. Niște ticăloase, săgeţile aste lentilă. Mama ta te-a învățat cum să dezosezi ca lumea serbină bună de vellit?

Boonya a dus-o prin casă, care era plină de cărți, picturi și relicve nautice, toate trebuind să fie șterse des de praf. Exista și o pictură iluminată a lui Harry Penn de pe vremea în care fusese comandant de regiment în Primul Război Mondial.

– Asta a fost cu ani în urmă, a explicat Boonya, cu secole în urmă. Aici e tânăr, acum nu mai e. Acum e bătrân. Își petrece mult timp la *The Sun*, dar când e aici, citește tot timpul. „Cărţile opresc timpul în loc“, spune el. Eu una cred că e țicnit. (Am pus și eu o carte lângă ceasul deșteptător și ceasul a mers în continuare.) Să nu spui nimănui, dar când citește ceva ce îi place, e foarte fericit, dă drumul la muzică și dansează singur sau câteodată cu o mătură. Dar să-ți ții gurița.

– Cred că dansează cu o mătură din cauză că i-a murit soția, a spus Christiana.

– Nu cred, a spus Boonya. Dansează și cu un mop.

– Poate a avut o amantă.

– Da, dar avea părul scurt. Și eu am avut mopuri cu părul scurt. Sunt bune pentru o curățenie de precizie, ca roțile alea mici pe care le pun la mașinile de curse. În formula P europeană, roțile au mărimea unei monede de un dolar de argint. De aceea au și piloți pitici, care să le poată prinde cu mâinile lor minuscule. S-a uitat în jur cu un aer conspirator și i-a făcut semn Christianei să se apropie. Șoptind încet, a spus: Corpurile lor încap între stâlpi. Și fratele meu Louis a încercat să fie pilot. Dumnezeu mi-e martor că e destul de mic. Dar Louis se preface mereu că e curcan din umbră, de aceea l-au concediat.

– Ce e un curcan din umbră?

– Unul dintre acele lucruri pe care le folosesc boomatoocii pentru a spăla ferestrele, dar ei trebuie să le aducă prin

contrabandă ca să ajungă în Pennsylvania. Ai priceput unde bat? Louis nu era întreg la minte. Într-o zi, Dumnezeu a spart nuci, iar Louis trăgea un pui de somn în grămada de nuci. Ai priceput?

Christiana a zâmbit, dar când Boonya și-a mutat privirea de la ea o clipă, și-a dat ochii peste cap cu un aer duplicitar.

– Sst! a șuierat Boonya, ridicând un deget în aer. Auzi castanietele?

– Nu, i-a răspuns Christiana.

– Cred că le aud trecând pe o mașină mortuară. Probabil că ambasadorul spaniol a dat colțul. Apoi, cu picături de sudoare prelingându-se din sprâncenele unite care mărșăluiau pe fruntea ei ca un miriapod, Boonya a pus paie peste focul demenței ei până când a intonat ca un druid, cântându-i Christianei ceva despre care a spus că erau cele zece colinde de Crăciun egiptene, ținând apoi o lungă și aprigă disertație despre ustensilele sexuale ale eschimoșilor și vorbind despre nuca de cocos, despre care a susținut că era exclusiv simbolul stării de pregătire militară. Apoi s-a oprit pentru a o pune la încercare pe Christiana.

– Care este simbolul stării de pregătire militară?

– Nuca de cocos.

– Exclusiv?

– Așa se spune.

Însă una peste alta, Boonya era o menajeră bună și (cel puțin în activitatea ei) de nezdruncinat ca Stânca Gibraltarului. În plus, chiar arăta ca ea sau mai degrabă ca o sferă cu trei pepeni galbeni pe ea – doi sâni enormi care se legănau conform atracției gravitaționale și capul, cu șuvițe de păr blond și subțire, împletite pentru a închipui un coșuleț. Era norvegiană și se socotea superioară zveltei și frumoasei Christiana, care era daneză, deoarece Norvegia era deasupra Danemarcei pe hartă.

Într-un fel sau altul, s-au împăcat. Iar locul de muncă era o distracție extraordinară pentru Christiana, căci declarațiile și afirmațiile lui Boonya nu se sfârșeau niciodată, lucra ca un diavol, cânta în limbi pe care nu le cunoștea nimeni și avea rețete pentru o mie de mâncăruri care nu existau.

Christiana l-a descoperit pe ocupantul apartamentului de cealaltă parte a zidului abia iarna, când, în timpul unui viscol prelungit, lansarea ziarului *The Sun* a întârziat. Vântul constant dinspre nord-vest mâna zăpada pe traiectorii hipnotice, în vreme ce viscolul gonea prin grădină, transformând-o într-un circ alpin. Asbury și Christiana au rămas ore în șir față în față, deși între ei erau două focuri și câteva rânduri de cărămizi.

Ea era absorbită de *Mări în iarnă* de Thorgard, gonind cu două pagini pe oră în daneză. Asbury stătea la o măsuță din fața focului, chinuindu-se să citească *Probleme de navigație avansată*, publicat de editura Dutton, împotriva căreia trebuia să triumfe curând, dacă voia să-și continue drumul spre obținerea certificatului de căpitan. Locuiseră vreme de șase luni în camere alăturate și nu știuseră nimic unul despre existența celuilalt, cu toate că dormeau practic la mai puțin de treizeci de centimetri depărtare.

Dacă forțele naturii ar fi fost mai puțin ocupate cu formarea nemaipomenitelor viscole și cu înverzirea șirurilor de munți decât de aducerea față în față a unui bărbat de treabă cu o femeie de treabă, cărămizile care îi despărțeau s-ar fi fărâmițat de mult. Însă forțele naturii nu păreau să se sinchisească, astfel că Asbury a cunoscut-o pe vecina lui abia când s-a ridicat să aţâțe focul. A aranjat lemnele cu vătraiul, urmărind cum cărbunii încinși se prefac în hrană pentru foc. După ce s-a declarat satisfăcut de activitatea pe care o declanșase în creuzetul din fața lui, a lovit de trei ori cu vătraiul în peretele din spate al șemineului, pentru a scutura cei câțiva tăciuni încinși care se prinseseră în cârligul lui.

Christiana a lăsat cartea deoparte și a privit fix spre peretele despărțitor al șemineului. Apoi s-a ridicat, a luat vătraiul și a bătut de trei ori cu el. I s-a răspuns. Curând, telegrafia s-a mutat de la peretele despărțitor al șemineului către zidul de deasupra pervazului, iar apoi spre peretele dintre paturile lor. Acolo, descoperind că vocile străbăteau, s-au prezentat, dar, din stânjeneală, au întrerupt conversația foarte curând.

– Ce loc e acesta în apartamentul tău? întrebase ea.

– Patul, îi răspunsese el. Dar la tine?

– La fel, spusese ea, dându-și seama că dormeau la doar câțiva centimetri depărtare.

– Acum o să-l muți? a întrebat Asbury.

– Nu.

Câteodată petreceau stând întinși lângă perete, spunând tot ce le trecea prin minte, povestindu-și viața, ceea ce gândeau și ce visaseră. În acest fel, au devenit atât de apropiați încât era ca și cum ar fi avut o aventură înfocată, fără ceva precum un perete între ei. La vară, i-a spus el, vor putea călători prin balconul lor spre o vale între piscurile acoperișului.

– De acolo se poate vedea fluviul, i-a zis el.

Ea a spus că i-ar plăcea să meargă acolo. Dar era periculos urcușul?

– Nu, i-a răspuns bărbatul.

Se vor întâlni la vară. Însă abia atunci.

– Cum arăți? a întrebat Asbury într-o seară, câteva luni mai târziu, pentru că știa că, întrucât era deja început de mai, o va vedea curând.

– Nu sunt atrăgătoare. Nu sunt deloc atrăgătoare, a spus ea.

– Eu cred că ești frumoasă, a răspuns el prin perete.

– Ba nu, a insistat Christiana. Nu e adevărat. Vei vedea.

– Nu-mi pasă, a răspuns el. Te iubesc!

Când a auzit-o plângând, el a crezut că probabil mersese mai departe decât s-ar fi cuvenit. Însă o iubea și nu-i păsa dacă, așa

cum susținea ea cu hotărâre, era urâtă. I-a spus asta răspicat în câteva rânduri spre sfârșitul primăverii. În cele din urmă, a rugat-o să se mărite cu el.

Toată lumea, inclusiv Hardesty, se gândea că Asbury făcuse o greșeală îngrozitoare.

– Eu înțeleg că oamenii, mai ales cei singuratici, se pot îndrăgosti printr-un zid, a spus Hardesty. Dar dacă ea e respingătoare, așa cum susține, vei avea nevoie de acel zid între voi tot restul vieții.

– Știu, a spus Asbury. Dacă e într-adevăr hidoasă, s-ar putea să ai dreptate. Dar ea spune că este doar neatrăgătoare și nu știu ce înseamnă asta. Încă nu-mi dau seama cum ar fi posibil să mi se pară cea mai frumoasă femeie din lume.

Hardesty s-a oferit să se ducă să tragă cu ochiul, însă a primit o predică răsunătoare în legătură cu încrederea, după care Asbury a afirmat că era dispus să riște. Vocea ei era frumoasă, iar el știa că o iubea – asta era de ajuns.

Ea a fost de acord să se mărite cu el și au hotărât să se întâlnească pe acoperiș în prima zi frumoasă. Cum era de așteptat, mai toată primăvara a plouat.

Însă într-o zi de iunie, la o oră matinală, înainte ca soarele să fie prea puternic, Asbury a ieșit pe acoperiș. La început, s-a cățărat spre culmea din partea lui și a rămas acolo, uitându-se spre fluviu și încercând să nu tremure prea mult, fiindcă era ziua perfect albastră pe care o așteptase. „La naiba!“ s-a gândit el. „Să o facem.“ A coborât în vale și a urcat din nou, apoi a vorbit prin horn.

– Christiana, a strigat el. Te-ai trezit? Sper să fi nimerit hornul potrivit.

– M-am trezit, a strigat ea în căminul șemineului, simțind că inima îi bate nebunește.

– Vino pe acoperiș. E momentul să ne cunoaștem, a zis, străduindu-se să nu fie prea agitat. După ce trecem de starea de șoc,

într-un fel sau altul vom putea merge să navigăm. Poate tocmai până la Amagansett.

– Vin imediat, a spus ea, foindu-se, cu o voce care se întorsese la scandinava aproape pură, deși glasul ei abia s-a auzit când s-a îndepărtat de vatra șemineului.

Asbury a coborât spre locul în care se întâlneau cele două acoperișuri și a rămas cu câte un picior pe fiecare dintre ele, stând cu fața spre direcția din care urma să apară ea.

La început, mâna ei a trecut de marginea acoperișului când s-a suit pe balustrada balconului. Apoi s-a ridicat cu o mișcare rapidă și s-a înălțat în picioare în fața iubitului pe care nu-l văzuse niciodată. A fost mai mult decât încântată. Iar el a rămas înmărmurit.

– Știam eu, a spus el cu un aer triumfător, zbătându-se să o descopere în întregime dintr-o privire. Știam că ești cea mai frumoasă femeie din lume. Și, la naiba, a adăugat el, făcând un pas înapoi, ca să nu se lase copleșit cu totul, chiar ești!

III

THE SUN... ȘI *THE GHOST*

NIMIC NU ESTE ÎNTÂMPLĂTOR

Nimic nu este și nici nu va fi vreodată întâmplător, fie că e vorba de un lung șir de zile perfect albastre care încep și se încheie cu un crepuscul auriu, fie că e vorba de cele mai haotice acțiuni politice, de înălțarea unui mare oraș, de structura cristalină a unei nestemate care nu a văzut niciodată lumina, de ora la care se trezește lăptarul, de poziția electronului sau de apariția unei ierni uimitor de friguroase după alta. Chiar și electronii, despre care se presupune că reprezintă culmea imprevizibilității, sunt creaturi slugarnice și blânde, care gonesc cu viteza luminii, mergând cu precizie pe acolo pe unde trebuie. Ei scot sunete slabe, ca niște șuierături care, când sunt surprinse în diferite combinații, sunt la fel de plăcute ca vântul care adie în pădure, iar ei fac exact ceea ce li se spune. De asta putem fi absolut siguri.

Și totuși, există o minunată anarhie, în faptul că lăptarul alege ora trezirii, șobolanul alege galeria în care se va ascunde când metroul vine bubuind pe șine de la Borough Hall și că fulgul de nea va cădea așa cum cade. Cum se poate așa ceva? Dacă nimic nu este întâmplător și totul este predestinat, cum de poate exista liber-arbitru? Răspunsul este simplu. Nimic nu este prestabilit; este, a fost sau va fi stabilit. Indiferent de asta, totul s-a întâmplat imediat, în mai puțin de o clipită, iar timpul a fost

inventat pentru că noi nu putem înțelege dintr-o privire enorma și amănunțita canava ce ni s-a oferit – de aceea, o urmăm, în mod linear, fibră cu fibră. Cu toate astea, timpul poate fi depășit cu ușurință. Nu vânând lumina, ci retrăgându-ne suficient de mult ca să o vedem dintr-odată. Universul este neclintit și complet. Tot ce a existat vreodată există acum. Tot ce va exista există – și așa mai departe, în toate combinațiile posibile. Deși, percepându-l, ne imaginăm că este în mișcare și infinit, este foarte finit și uimitor de frumos. În cele din urmă ori mai curând, așa cum sunt lucrurile de obicei, orice întâmplare, oricât de măruntă, este legată intim și logic de toate celelalte. Toate râurile curg spre mare; cele care sunt despărțite ajung să fie împreunate; cele pierdute sunt mântuite; cele moarte revin la viață; zilele perfect albastre care au început și s-au sfârșit într-o lumină slabă continuă, imobile și inaccesibile. Și, când totul este perceput în acest fel încât să evidențieze timpul, dreptatea devine clară, nu ceva ce va fi, ci drept ceva care există.

PETER LAKE SE ÎNTOARCE

Câțiva ani sau mai mult cursul iernilor aspre fusese întrerupt de o serie de anotimpuri însorite, numite ierni doar de hawaiieni. Lucrătorii săpători care au sfârtecat străzile din mijlocul Manhattanului în timp ce traficul se învârtejea printre ei ca apa într-un cheson, au reușit asta la mijlocul lunii ianuarie doar după ce și-au dezbrăcat cămășile. De Crăciun vedeai femei bronzându-se pe terasele înalte. Nu a existat zăpadă. Industria de îmbrăcăminte a intrat în convulsii. Știrile săptămânale despre vreme aveau o serie de introduceri identice. (*Newsweek* – „Nu mai avem ierni?“; *Time* – „Unde sunt iernile de-anțărț?“ *The Ghost News Magazine* – „E caniculă.“) Apoi, exact în culmea mulțumirii de sine, când se presupunea că sistemul climatic al lumii se schimbase pe vecie, când dirijorul filarmonicii a dirijat *Anotimpurile* și a uitat de o întreagă mișcare și când pentru copiii mici poveștile despre iarnă au sunat ca niște basme, New York a fost lovit de un îngheț catastrofal și, încă o dată, oamenii s-au ghemuit laolaltă pentru a vorbi temători despre sfârșitul lumii.

Zăpada a umplut parcurile în cantități care i-ar fi impresionat chiar și pe locuitorii din Coheeries, acoperind jumătate dintre copaci și dealuri. Curând, a devenit un obicei să schiezi dintr-un

loc în altul, trecând pe deasupra mașinilor îngropate și decedate. Aerul era atât de senin, încât oamenii spuneau „Scuturã-l și se va sfărâma“ și, zi după zi, săptămână după săptămână, lună după lună, un vânt aprig s-a pogorât dinspre nord, împingând zăpada și gheața din fața lui de parcă ar fi fost un ghețar care cobora. Iarna era atotstăpânitoare. Întotdeauna un anotimp al încercărilor și extremelor, iarna i-a făcut pe unii oameni să devină euforici, iar pe alții, sinucigași. A sfărâmat bolovani mari din granit, trunchiuri de copaci și căsătorii. A triplat rata aventurilor de iarnă; a răscumpărat sănii și schiuri și cărți despre Crăciun în New England și a făcut ca Hudsonul să înghețe, devenind o adevărată autostradă. Până și jumătate din port a înghețat.

Deși s-a spus că mai existaseră ierni ca aceea, destul de puțini oameni erau suficient de bătrâni ca să își aducă aminte de ele. Ultima atât de dură, încât să amenințe nu doar lumea fizică, ci și credințe și instituții, venise pe la începutul secolului. Doar marile războaie au șters-o din amintirile oamenilor. În cursul acelei ierni a fost ca și cum până și timpul ar fi fost viu, ar fi avut voință proprie și ar fi dorit să fie uitat. Multe lucruri legate de acei ani au rămas neexplicate, de parcă ei ar fi pregătit o lovitură de stat și, cu puțin timp înainte de a fi descoperiți, se retrăseseră pentru a aștepta un moment mai prielnic. Expresiile bărbaților și femeilor din acea epocă, așa cum au supraviețuit ele în fotografii, păreau atotcunoscătoare, iar subiectele portretiștilor păreau să privească prin timp și să cunoască până și gândurile cele mai intime ale celor care aveau să examineze imaginile lor la decenii după ce ei muriseră. Astfel de chipuri și ochi, alcătuiți din lumină și adevăr, nu mai existau.

O câmpie de gheață a înconjurat Manhattanul. Limita sa sudică trecea cu peste doi kilometri dincolo de Statuia Libertății (până la care se putea ajunge pe jos), iar spărgătoarele de gheață au patrulat permanent ca să păstreze un canal liber pentru feribotul din Staten Island. Chiar și când pătrundea în marea

deschisă, feribotul trebuia să navigheze cu grijă printre blocurile enorme de gheață care se desprinseseră din platou și pluteau spre largul oceanului.

Într-o seară de ianuarie, în amurg, pe o ninsoare orbitoare, răscolită de vânt, feribotul se afla la jumătatea drumului spre Staten Island când a lovit cu elicele de la pupa un recif scufundat de gheață și a rămas blocat în apă. În loc să execute un viraj printre aisberguri ca să se întoarcă în Manhattan, căpitanul a preferat să continue drumul cu elicele de la prova. Feribotul înainta încet prin ninsoare, pregătit să schimbe turația. Era o manevră de rutină, dar trebuia executată rapid, pentru că nava plutea în derivă cu altă viteză decât gheața și, prin urmare, exista riscul unei coliziuni cu aceasta.

Pe puntea de comandă, ofițerii și echipajul erau calmi, așa cum se cuvenea – profesioniști alerți cărora le plăceau și încordarea acelui moment, și precizia mută pe care le solicitau acea manevră. Brusc, înăuntru a dat buzna un pasager. Indiferent de motiv, călătorilor nu li se permitea accesul pe punte, iar dementul care gesticula nu doar că întrerupea buna desfășurare a transferului de propulsie, ci, prin comparație, făcea să pară o tăcere elegantă și clar-obscură vacarmul orașului față de care feribotul reușea de obicei să rămână la o distanță respectabilă. Omul nu prea știa limba engleză și niciunul dintre piloți nu vorbea spaniolă. Lansându-se într-un soi de dans epileptic, bărbatul părea un individ primejdios evadat dintr-un azil.

– Ce dorești? a răcnit căpitanul, iritat la culme.

Bărbatul a inspirat adânc, a încercat să nu mai tremure și a arătat pe fereastră. Când au privit prin ninsoare, la aproximativ cincisprezece metri depărtare au observat un obiect în apă. Abia vizibil, se mișca spasmodic. Era un bărbat.

Imediat ce au îndepărtat gheața de pe gruie, au coborât o barcă de salvare și l-au scos din apă. Avea răni atât de grave și era atât de năucit, încât nimeni nu s-a așteptat ca el să poată

vorbi. Nimeni nu ar fi fost surprins dacă s-ar fi prăbușit și ar fi murit.

Susținut până în camera de duș a echipajului, a întâmpinat apa caldă cu evidentă recunoștință. Dacă ar mai fi stat câteva minute în apa rece a portului s-ar fi transformat într-un bloc de gheață casantă.

A fost găsit un vorbitor de spaniolă pentru a traduce spusele celui care îl descoperise, iar acum plesnea de mândrie. Privea absent zăpada când auzise prin aer un șuierat ca acela făcut de un proiectil de artilerie care cade. În față îi apăruse o dungă orbitoare de lumină, iar apa de sub ea explodase ca și cum cineva ar fi plasat o încărcătură de dinamită pentru a sparge gheața. Surprins de lumina albă foarte intensă, rămăsese și mai uluit când spuma creată, semănând cu o ciupercă, a ridicat un corp la suprafață. Apoi a venit în goană pe puntea de comandă.

– Sigur nu l-ai împins peste bord în timpul unei încăierări? a întrebat căpitanul de pe *Cornelius G. Koff* – o navă veche care era încă în funcțiune. Mi s-a spus că este rănit.

Bărbatul care abia vorbea engleză a ieșit furtunos de pe punte. Înfățișarea lui era de ajuns pentru a-și dovedi nevinovăția.

– Să chemați o ambulanță care să ne aștepte, i-a ordonat căpitanul secundului. Dacă omul pe care l-am pescuit vrea să dea în judecată pe cineva, să informezi poliția. Dacă nu, lăsați-o baltă. Și așa avem destule pe cap.

Cu câteva punți mai jos, bărbatul de sub duș a auzit motorul pornind și a simțit că nava se deplasa. Cineva de dincolo de perdeaua de duș l-a întrebat dacă voia să dea pe cineva în judecată.

– Pe cine să dau în judecată, pe cine? a întrebat rănitul de sub jetul de apă caldă, uimit de propriul lui accent irlandez.

– Ești sigur?

– Sigur că sunt sigur, a spus Peter Lake, privind cu mirare rănile care, judecând după cum arătau, trebuia că le căpătase de curând.

– Dar ești tăiat peste tot.

– Am văzut, a răspuns Peter Lake. Cred că am și câteva gloanțe în mine.

– Cum s-a întâmplat asta?

Secundul a auzit cum picura apa de pe pielea palidă a lui Peter Lake.

– Nu știu, a răspuns Peter Lake.

– Cum te cheamă?

N-a primit răspuns.

– N-are importanță, deși cei de la spital vor dori să știe. Treaba ta dacă nu vrei să spui nimic.

Simțindu-se atât de slăbit, încât sirenele de ceață care își vor-beau peste portul cuprins de iarnă i s-au părut a fi muzica unui vis, Peter Lake s-a chinuit să îmbrace o pereche de pantaloni rupți, o cămașă de lucru și un pulover din lână care era pătat cu stropi de vopsea albă. I s-a dat o pereche de pantofi vechi care, din întâmplare, i s-au potrivit perfect. Aplecându-se ca să-și lege șireturile, a simțit că inima îi bate mult mai repede, iar în fața ochilor i-au apărut puncte, dar acest lucru era aproape la fel de plăcut ca și șederea într-un pat cald într-o noapte friguroasă. I s-a spus că hainele lui – doar niște zdrențe – se sfâșiaseră pe el când fusese tras în barcă.

În timp ce feribotul andoca, s-a apropiat de o oglindă mică și ciobită de pe perete.

– Pe mal te așteaptă o ambulanță, i-a spus secundul. Sânge-rai ca naiba, dar noi te-am pus să faci duș. Altfel înghețai de moarte. Pe de altă parte, apa din port nu e tocmai curată ca lacrima.

Peter Lake și-a proptit mâinile de perete ca să se susțină. Era slăbit din cauza pierderii de sânge și se simțea și umbla ca un bețiv. Privind imaginea din oglindă, s-a cutremurat.

– Ciudat, a spus el. Nu știu cine este ăsta.

Apoi doi brancardieri, care duceau împreună o targă, au coborât treptele. L-au prins exact în clipa în care se pregătea să o șteargă.

În zori s-a trezit într-una dintre rezervele foarte vechi de la Spitalul St Vincent, care avea vedere spre Tenth Street. Ningea și, pentru că lumina era difuză, toate umbrele din încăpere erau cenușii. Și-a adus aminte apa rece, feribotul, dușul și cam atât. Sigur, își va aminti dintr-un moment în altul. Câteodată îți uiți și numele, s-a gândit el. Păi, cum naiba să nu! Poate a fost beat. Poate dormea.

Pe o bandă din material plastic, prinsă de încheietura mâinii, erau scrise ziua și luna în care fusese internat, un număr din patru cifre și „Fără nume". Nu mai văzuse plastic până atunci. I-a pipăit netezimea, dar nu și-a dat seama ce îl uimea, pentru că, deși știa că nu era ceva familiar, nu-și putea imagina cum de nu știuse de el. Existau anumite lucruri pe care nu și le putea aminti, iar asta i s-a părut de nesuportat. Cine era? Ce vârstă avea? Ce lună era (pe brățară scria „2/18")? Și totuși, i se părea că totul era la îndemână, pe vârful limbii.

Un grup de doctori și studenți la medicină au intrat în rezervă și au început vizita. Până când au ajuns la Peter Lake, infirmierele le-au adus micul dejun pacienților care fuseseră examinați, mai toate draperiile au fost trase deoparte, iar lumina argintie – în care ninsoarea se răsucea și se desfăcea în convulsiile maniacale ale unei centrifuge de filat – era strălucitoare ca în plină zi de vară.

Când vreo doisprezece studenți și infirmiere s-au strâns în jurul patului lui Peter Lake, un doctor în vârstă a luat tăblița de la capătul patului, a aruncat o privire la ea și i s-a adresat pacientului.

– Bună dimineața, a spus el. Cum ne simțim azi?

În sinea lui Peter Lake s-a stârnit un val de ostilitate. Deși nu-i plăcea doctorul și nu-și dădea seama de ce, avea încredere în sine, poate pentru că nu avea altă soluție.

– Nu știu, s-a răţoit el, măsurându-i pe cei din jur unul după altul. Voi ar trebui să știți cum vă simțiți.

– Am înțeles, a zis doctorul. Dacă asta vrei, asta o să capeţi.

– Doar să nu-mi tăiaţi picioarele, a răspuns Peter Lake.

– Atunci, să începem cu numele tău. Când ai fost internat erai inconștient. Nu aveai niciun document...

– Ce e acela document?

– Permis de conducere, de exemplu.

– Pentru ce, pentru locomotivă?

– Nu. Pentru *mașină*.

– Când spui „mașină“ te referi la automobil? a întrebat Peter Lake. Studenții au dat afirmativ din cap. Nu e nevoie de *permis* ca să conduci un automobil.

– Ascultă, a spus medicul, ai avut trei răni de glonț. A trebuit să îți luăm amprentele și să le dăm poliției. Numele tău se va afla oricum, așa că ni-l poți spune și nouă.

Auzind de poliție, Peter Lake a dat să se ridice, dar a descoperit că era legat cu cătușe de pat. Auzind zăngănitul cătușelor, studenții au tresărit.

– Ce sunt acelea amprente? a întrebat el.

Însă ei își pierduseră răbdarea. În loc să îi răspundă, doctorul i-a înfipt un ac în braț, iar el i-a urmărit îndepărtându-se.

Respirând rar, Peter Lake a rămas cu privirea ațintită în tavan. Nu avea putere deloc și nu se putea mișca. Avea ochii larg deschiși, iar un milion de gânduri i se învălmășeau în minte la fel ca fulgii de zăpadă în viscol. Și totuși, în ciuda cătușelor, a rănilor și a medicamentelor, a simțit că încă mai era capabil să lupte. Nu știa de unde venea acea putere, după cum nu știa nici cum îl cheamă. Știa însă că în străfundul ființei imobile,

încătușată de un pat de spital, încă exista mult foc. Iar când a adormit, zâmbea.

Peste cinci zile Peter Lake s-a trezit într-o seară primăvăratică. În rezervă era liniște și în jurul patului se instalase un paravan dintr-o pânză albă ca zăpada, cutată. Deschizând ochii, a văzut cerul violet -nchis prin colțul de sus al unei ferestre și lumini ciudate pe tavan, lucru pe care l-a socotit a fi un fel de adaptare a unui tub cu raze catodice. Când a întors capul, a văzut că în același cubicul cu el se afla o fată.

Stătea pe un scaun lângă patul lui și privea cu un optimism tineresc ce părea să debordeze din fiecare atom al trupului ei. Nu părea să aibă mai mult de paisprezece sau cincisprezece ani, avea niște ochi verzi uimitori și păr negru, aranjat în onduleuri frumoase care cădeau în valuri pe umerii ei. Era pistruiată, așa cum trebuia să fie cineva cu tenul ei, și era dolofană. Peter Lake a observat (și s-a simțit rușinat pentru că remarcase așa ceva la o fată atât de tânără) că avea sâni foarte atrăgători, care se mișcau vizibil și seducător pe sub bluza ei albă. A pus asta pe seama unei dezvoltări precoce și a faptului că era plinuță.

În realitate, fata avea douăzeci și șapte de ani și arăta tânără pentru vârsta ei. Fusese rezident la Baltimore, o tânără harnică și bună la suflet – medicul care se ocupa de el.

Însă, desigur, el nu știa acest lucru și i-a zâmbit cu o prelungire a straniului zâmbet pe care îl avusese în timpul celor cinci zile de somn.

– Bună, domnișorico, a spus el.

– Bună, a zis ea, răspunzând la căldura salutului său.

– Cât timp am dormit? Șii cumva?

Ea a dat din cap în semn că știa.

– Cinci zile.

– Iisuse Hristoase!

– Te-ai întremat mult în acest timp. Somnul face minuni în cazul unor răni ca ale tale.

– Serios?

– Da. Ar trebui să te refaci în mai puțin de o săptămână.

– Așa au spus ei?

– Cine?

– Doctorii.

– Nu, așa spun *eu*.

– Asta e bine, dar *ei* ce spun?

– În general, sunt de acord, a spus ea, după ce a stat o clipă pe gânduri. Dacă problemele nu sunt prea complicate. Lucrurile acestea sunt foarte clare.

– N-am cătușe, a spus Peter Lake, privindu-și încheieturile. Când mi le-au scos?

– Eu ți le-am scos când mi-a fost clar că vei dormi o vreme. Apoi a sosit raportul poliției: nu ești urmărit pentru nicio faptă și amprentele tale nu sunt în baza de date. Polițiștii ar dori totuși să știe cum ai fost împușcat și tăiat, dar nu vor insista prea mult.

– Unde e rezerva femeilor? a întrebat Peter Lake, întrebându-se dacă nu cumva fetița aceea era vreo nebună, pentru că părea să-și închipuie că ea era la comandă și probabil că nici nu avea voie să stea cu el.

– E la etajul de deasupra, i-a răspuns ea, arătând cu degetul. Când ochii ei frumoși s-au îndreptat în sus, fata a arătat ca o icoană. De ce întrebi?

– Draga mea, nu crezi că ar fi mai bine să te întorci acolo, înainte să te prindă?

De fapt, voia ca ea să rămână probabil pentru că ea îi stârnea, pe de o parte, o bunăvoință paternă, iar pe de altă parte un ușor interes sexual sâcâitor. Auzind întrebarea, ea a râs, ceea ce l-a convins pe Peter Lake că era o lunatică evadată, care scăpase din lanțuri.

– Asta este rezerva mea, a spus ea fără să fie întrebată, socotind că el presupunea că o femeie doctor nu ar avea voie în rezerva bărbaților.

Nu și-a dat seama că el nu-i înțelegea funcția, pentru că tunica albă, pagerul și stetoscopul care ieșeau din buzunarul de la piept erau semne evidente ale profesiei ei.

Însă Peter Lake nu văzuse niciodată acel stil de tunică de medic, nu văzuse și nu auzise de existența vreunui doctor femeie, nu văzuse nicicând un pager, era îndeajuns de miop, ca să nu poată citi ce scria cu litere mărunte pe ecusonul ei de acces și crezuse că tuburile din cauciuc de culoarea cărnii erau un fel de praștie.

– Domnișorico, de ce te-au trimis în rezerva bărbaților dacă ești atât de evident, încântător și neîndoielnic femeie?

După o scurtă tăcere, ea a spus:

– Nu știi că sunt doctorul tău? a întrebat ea. Sunt medicul care răspunde de rezerva asta. Sunt în al doilea an de rezidențiat. Asta e ceea ce te derutează?

Convins că fata era bolnavă mintală (deși arăta încântător), pentru că nicio adolescentă – mai ales una care avea la ea o praștie – nu putea fi șefă peste o rezervă dintr-un spital, Peter Lake a hotărât să-i cânte în strună.

– A, acum am înțeles, a spus el. Da! Asta m-a derutat.

Și a zâmbit. A zâmbit și ea.

– Dar acum e clar – a făcut o pauză pentru a accentua următorul cuvânt –, doctore...

– Foarte bine! a spus ea, încântată că reușise să câștige încrederea și cooperarea unui pacient despre care i se spusese că va fi dificil și probabil violent (un infirmier solid stătea pe un cărucior de cealaltă parte a paravanului). Când Peter Lake i-a luat mâna mică și destul de îndesată și i-a strâns-o ușor, ea a spus: O să revin mâine. Avem multe de discutat. Îmi voi da toată silința ca să pleci de aici cât mai curând posibil.

– Mulțumesc, doctore.

– Asta mi-e meseria, a spus ea. Până una, alta, dacă mă crezi sau nu, trebuie să mai dormi un timp. De aceea, o să-ți administrez o injecție.

A scos un ac de mărimea unei țepușe pentru fript carnea și l-a pus în seringă în felul diavolesc în care se pun acele.

– Stai puțin! a răcnit Peter Lake. Nu voise un tratament adevărat și nu avea habar ce se afla în seringă și nici unde voia fata să îl înțepe. Hai să nu...

Dar era prea târziu.

Cu o mișcare iscusită, ea i l-a înfipt în braț, iar el nu a îndrăznit să se miște de teamă că va rupe acul în carne.

– Ce e în seringă? a întrebat el, în timp ce lichidul îi pătrundea în venă.

– Trioximetasalicilat, dimetiletiloxitan și Viparin.

– Of... a exclamat Peter Lake, probabil una dintre cele mai derutate ființe de pe pământ. Sper că știi ce faci.

Drept răspuns, ea i-a zâmbit, iar el a alunecat în somn.

Trezindu-se cu câteva ore mai devreme decât crezuse tânăra doctoriță, Peter Lake și-a întins brațele. La început nu și-a dat seama unde se afla și nici ce se întâmplase. Apoi s-a neliniștit, pentru că a reușit să-și aducă aminte că nu-și amintea nimic. A întors capul. Singurul lucru pe care îl vedea era paravanul din pânză albă, iar în acel moment de liniște a înțeles în cele din urmă că era singur. Dacă existaseră cândva oameni pe care îi iubise și care îl iubiseră, acum era izolat de ei. Chiar dacă aceștia ar apărea pe neașteptate, s-ar putea să nu-i recunoască, s-a gândit el. Deși felul în care se rătăcise era cel mai grav mod în care se poate rătăci un om, el a sperat, totuși, că totul va trece și că starea de derută se va împrăștia precum ceața care se ridică în golf într-o dimineață caniculară de iulie.

Tăcerea a fost întreruptă pe neașteptate. Peter Lake s-a ridicat pe un umăr pentru a-și elibera urechile de pe pernă, ca să audă mai bine zgomotul făcut de cai pe stradă. Era ceva ce recunoștea, ceva în sfârșit familiar. Erau un detașament întreg, cincizeci de cai sau mai mulți, și și-a dat seama după felul în care erau potcoviți, după felul în care scoteau clinchete zăbalele lor, după felul în care erau grupați strâns, că erau cai de poliție la ora schimbului de tură. Trebuie să fie ora patru, a socotit el. Se îndreaptă spre centrul comercial, iar acum, caii din tura de noapte bat din copite în timp ce băieți negri îi bușumează, iar polițiștii călări sosesc de peste tot pentru a începe tura care se va încheia la miezul nopții. Caii au trecut curând, iar el a rămas cu gustul neplăcut al nenumăratelor lucruri care îi erau necunoscute. O cutie prinsă de perete, înclinată puțin, îl privea fix cu o față de sticlă lipsită de expresie. Nu putea fi un dulăpior, pentru că se afla prea sus pentru a ajunge la ea și, pe de altă parte, tot ce se găsea în ea ar fi fost amestecat. Nu și-a putut închipui ce reprezenta. Iar apoi, felul în care erau modelate lucrurile și materialele din care erau confecționate părea din altă lume.

„Nu văd nimic din fier aici“, a spus el pentru sine, „și nici din lemn“.

Totul părea să fi devenit neted și să-și fi pierdut textura.

„Pentru numele Domnului, ce sunt panourile de deasupra capului meu, care par să lucească roșu și verde.“ La început a crezut că erau uși de sobă, însă lumina era verde, dar și stacojie, iar el știa că nici un tip de cărbune nu radiază lumină verde când arde. S-a ridicat cât a putut și a ajuns suficient de aproape de ele ca să vadă că erau luminițe care țopăiau ca niște purici. Lucru uimitor, ele pulsau și licăreau, aprinzându-se și stingându-se în acord cu răsuflarea și bătăile inimii lui, ori așa i s-a părut, căci, atunci când s-a încordat ca să ajungă aproape, ele s-au agitat nebunește, iar când s-a liniștit, ele au făcut același lucru. S-a întrebat dacă nu cumva visa.

Încă era zi când fata-doctor a apărut. Pacientul ei stătea în fund în pat, proaspăt trezit, gânditor și într-o stare evident îmbunătățită. Când sunt absorbiți în gânduri, unii oameni ajung să fie atât de paralizați de jocul (sau circul) care se desfășoară în mod invizibil în fața ochilor sau în inimile lor, încât impun o tăcere pe care ceilalți le-o acordă fără resentimente. Peter Lake nu fusese întotdeauna astfel, dar acum era, probabil pentru că trebuia atât de imperios să rezolve ghicitoarea în care se trezise. Până și medicul lui rămăsese tăcut din respect pentru reveria lui.

– A, a zis el când a văzut-o. Tu ești doctorița, da?

– Da, sunt, i-a răspuns ea.

– N-am auzit niciodată de o fată-doctor.

– Am douăzeci și șapte de ani.

– Nu arăți. Pari să ai cel mult cincisprezece – iartă-mă – și totuși, nu știam că există medici femei. În fine, asta nu înseamnă mare lucru, nu? Mai ales că nu știu cine sunt.

– Cât am fost plecată, am verificat ca să fiu absolut sigură că există medici femei în Irlanda, a spus ea.

– Dar nu sunt din Irlanda, a spus el. Sunt din New York.

– Vorbești cu accent irlandez.

– Adevărat, iar ăsta e un mister pentru mine. Dar sunt din oraș. Știu asta.

– Ai fost găsit în port. Puteai fi marinar sau pasager pe un vapor. Te-ai lovit la cap sau cine știe.

– Nu, a spus Peter Lake cu convingere. N-aș fi atât de sigur dacă nu aș fi auzit caii poliției. Asta s-a întâmplat acum douăzeci de minute. Probabil că se îndreptau spre centru ca să facă schimbul. Unde ne aflăm?

– Spitalul St Vincent.

– Asta e pe Sixth Avenue cu Eleventh Street.

– Da.

– Le-ar trebui cam zece minute ca să ajungă de aici până la grajduri și zece minute ca să intre. Prin urmare, trebuie să fie aproape patru.

Exact în acel moment, drept confirmare că el era un om precis, care putea să găsească o cale de ieșire din starea de confuzie care îl copleșise temporar, s-a auzit bătaia unui clopot. Mișcându-și buzele, a numărat în tăcere: „Unu... doi... trei... patru.“ Doctorița s-a uitat la ceasul de la mână. (El n-a înțeles că-l potrivea și i s-a părut că-l mângâia așa cum face un om de la căile ferate cu cronometrul sau un aruncător de la baseball, care își atinge șapca.) Era exact patru.

– Mi se pare un mod neobișnuit de a ști ora, i-a spus ea. După mersul cailor! Asta arată cu siguranță că există șanse să descoperi cine ești, chiar și prin deducție.

– Nu am nevoie de ceas, i-a răspuns Peter Lake. Pot spune sferturile de oră după clopote și (în acel moment a vrut să împuște doi iepuri: să se orienteze și să o impresioneze) știu că trenurile vor trece pe EL la aproximativ fiecare...

– Care EL? l-a întrerupt ea.

– EL.

– Care EL?

– EL de pe Sixth Avenue.

Ea a simțit un fior pe șira spinării.

– Trenul suspendat, a spus el cu glas ridicat. Nu pot să mă exprim mai limpede.

Ea a clătinat din cap.

– Nu există niciun tren suspendat pe Sixth Avenue și, din câte știu, nicăieri altundeva. A, poate în Bronx sau undeva prin Brooklyn. Dar în niciun caz în centrul Manhattanului.

– Nu fi ridicolă, a spus Peter Lake, sigur de sine, deși nu era deloc sigur. Sunt pretutindeni. Imposibil să nu le vezi. Sunt peste tot.

– Ba nu, a spus ea apăsat. Nu sunt nicăieri. Nu există niciunul.

– Lasă-mă să mă uit pe fereastră.

– Ești conectat la un aparat de alimentare intravenoasă și la monitoare și, pe de altă parte, ne aflăm pe o stradă lăturalnică.

– Trebuie să văd.

– Crede-mă pe cuvânt. De jumătate se secol nu mai există tren suspendat.

– Tocmai de aceea trebuie să văd, a spus el, dând să se miște. Vreau să văd orașul. Este singurul lucru prin care pot măsura timpul.

– Dar caii? a întrebat ea, cu un aer înțelegător.

– Caii nu sunt de ajuns. Sunt prea mărunți. Înțelegi? Am nevoie de întregul oraș.

– Când îți vei reveni.

– Mi-am revenit.

– Încă nu.

– *Ba da*, a răspuns el.

Și-a dat jos de pe umeri halatul de spital. Ea a dat să îl oprească, dar când s-a uitat la fostele răni de glonț a văzut doar cicatrice. Bărbatul era sănătos și întremat. Nu avea ce căuta într-un pat de spital atât de necesar altora.

Și-a dus mâinile la gură. Nu era posibil. Chiar ea pansase rănile și cunoștea exact starea pacientului. A încercat să se gândească la modalitățile prin care fusese indusă în eroare. Probabil era vorba de o glumă proastă foarte complicată. Da, era în stare bună. În mod inexplicabil, bărbatul era bine.

– În ce an suntem? a întrebat el.

Doctorița i-a spus, dar el nu era pregătit să o creadă până nu vedea orașul, care avea să fie un ceas bun și de necontestat.

– Condu-mă până pe acoperiș, a spus el.

Ea l-a ajutat să deconecteze tuburile și senzorii, iar el a îmbrăcat hainele ce i se dăduseră pe feribot. Au mers încet prin rezervă și au urcat în lift. Afară era întuneric, dar ce contează asta în New York?

După felul în care el s-a uitat lung la oțelul inoxidabil, butoanele termice de apel și la lumini, ea și-a dat seama că el nu mai văzuse vreodată asemenea lucruri. Ca orice medic, a observat că tremura, că buzele îi vibrau ușor, că tenul lui alterna între roșeață și paloare. Iar apoi, lucru pe care nu îl remarcă orice medic, și-a dat seama că și ea tremura.

– Dacă asta e o glumă, o să te ucid, a spus ea, întrebându-se cum putea crede ceea ce credea și cum putea gândi ceea ce gândise.

Au ajuns la ultimul etaj, care era alb și pustiu. Clădirea veche trebuia renovată, dar era suficient de familiară pentru ca Peter Lake să creadă că avea să vadă orașul pe care îl cunoștea. El va fi acolo, la fel ca toate celelalte. Feriboturi cu coșuri de fum negre înalte ca jobenurile vor pluti de-a latul golfului, scuipând scântei mari cât portocalele. Va vedea traverse de pod departe, profilate pe cer, dar, în general, orașul va fi același – secolul al XIX-lea deschizând ochii, azvârlindu-și vălurile de oțel și abanos. Visul se va sfârși. Totul își va reintra în matcă în liniște.

Au ajuns la ușa care dădea spre acoperiș.

– Ciudat, a spus Peter Lake. Nu cred că asta era ideea, dar mă tem să deschid ușa.

– Nu trebuie decât să o împingi, a spus ea.

Iar el a împins-o.

THE SUN...

Pe data de cincisprezece mai, *The Sun* și-a sărbătorit cea de-a 125-a aniversare, iar câteva mii de oameni s-au îmbarcat pe feribotul spre Staten Island care se odihnea în port pe o negură rece care plutea pe deasupra apei. Harry Penn hotărâse să sărbătorească longevitatea ziarului ducându-și angajații și soții sau soțiile acestora într-o croazieră de primăvară „în susul Hudsonului și pe sub Palisade“, așa cum fusese făcută formularea inițială, deși expresia „pe sub Palisade“ l-a făcut pe Hugh Close, redactorul corector, să protesteze cu sarcasm, spunând că nu aveau să sape un tunel prin rocă. Croaziera a trebuit apoi să se desfășoare „pe dedesubtul Palisadelor“ după ce „în umbra Palisadelor“ a fost respinsă, căci, așa cum a arătat Close, în acea noapte nu va fi lună și, deci, faleza Jersey nu va da umbre.

Feribotul iluminat sclipitor era auriu ca un bol cu fructe în soare. Mii de sticle de șampanie și tone de aperitive și deserturi umpleau mesele acoperite cu pânză fină care se întindeau ca niște panglici prin cabinele lungi. Pe fiecare punte, câte o orchestră cânta cu înfocare, în timp ce participanții la sărbătorire urcau la bord. Toți erau entuziasmați și optimiști, deoarece realizaseră ediția de seară mai devreme în acea după-amiază și pentru cea de-a 125-a aniversare primiseră prime care erau

echivalentul salariului pe un an, dar și scrisori de laudă și mulțumire de la Harry Penn, evidențiind acțiunile lor generoase, constructive sau eroice, dându-le asigurări privind sănătatea fiscală a ziarului și invitându-i să rămână pentru a participa și la viitorul său.

Pentru Hardesty și Virginia, prima oferită la a 125-a aniversare a reprezentat un cadou neașteptat, deoarece asta a însemnat că în casa lor intrau în acel an patru salarii bune. În plus, după cinci ani, Harvesters and Planters Bank of St Louis își revenise, fusese recapitalizată și i-a trimis lui Hardesty o scrisoare prin care i se promitea că i se va onora cecul rămas în hibernare. Una peste alta, se simțeau foarte lejer. Virginia născuse al doilea copil, o fată pe care au botezat-o Abby. Doamna Gamely le trimisese o scrisoare, invitându-i să îi facă o vizită cât de curând și anunțându-i că, în anii dinaintea mileniului, Lake of the Coheeries avusese ierni grele – da – dar și veri extraordinare care făcuseră satul să debordeze de bogății naturale, „în înțelesul agrar și lexicografic al cuvântului. Pretutindeni este atât de multă hrană“, scrisese prietenul ei după dictare „și s-au creat atât de multe cuvinte noi și minunate, încât depozitele și dulapurile dau pe afară. Suntem inundați de neologisme, pește afumat și plăcinte cu fructe“. Strecurase chiar și în scrisoare o plăcintă cu cireșe, foarte subțire și foarte delicioasă.

Hardesty și Virginia au început să danseze vals chiar înainte ca feribotul să iasă în port și s-au numărat printre cele mai fericite dintre perechile fericite. Copiii lor erau acasă, în siguranță, somnoroși și mulțumiți; ei aveau bani și progresau; aveau o stare perfectă de sănătate; și tocmai încheiaseră o zi grea de muncă. Toate acestea, plus cele câteva pahare de șampanie (care era atât de seacă, încât, dacă o vărsai, dispărea), i-au făcut să danseze descriind elipse și plecăciuni perfecte. Din când în când orbitau în jurul lui Asbury și al Christianei, care șocau prin tinerețea și vitalitatea lor și erau la fel de fericiți. Cu o ușurință somnoroși și mulțumiți; ei aveau bani și progresau; aveau o stare perfectă de sănătate; și tocmai încheiaseră o zi grea de muncă. Toate acestea, plus cele câteva pahare de șampanie (care era atât de seacă, încât, dacă o vărsai, dispărea), i-au făcut să danseze descriind elipse și plecăciuni perfecte. Din când în când orbitau în jurul lui Asbury și al Christianei, care șocau prin tinerețea și vitalitatea lor și erau la fel de fericiți. Cu o ușurință

extraordinară, au dansat pe puntea împodobită a feribotului, mișcându-se ca planetele. Au trecut pe lângă Praeger de Pinto, care dansa cu Jessica Penn. S-au intersectat cu lucrători și oameni din personal – tipografi și camionagii, mecanici cu fețe lungi și nobile și mustăți atent tunse după moda de la începutul secolului, secretare tinere și încântătoare care nu participaseră niciodată la o asemenea sărbătorire cu excepția petrecerilor foarte liniștite și civilizate de Crăciun și 4 Iulie, organizate în grădina de pe acoperișul clădirii care găzduia *The Sun*, puști care abia fuseseră angajați la ziar și erau ciudați și foarte serioși, abia ieșiți din adolescență, bibliotecari bătrâni, bucătari, gărzi de corp (în absența lor, clădirea pustie a *The Sun* era păzită de poliție) și Harry Penn în persoană: foarte ridat, spilcuit, sagace, sprinten și subțire ca un paratrăsnet. După ce la bord au urcat toți invitații, feribotul a pornit spre Upper Bay și a virat la nord, spre Hudson, ale cărui ape erau netede ca uleiul. Au alunecat dincolo de clădirile strălucind adânc în interior și, în afară de orchestre și motoare, pe feribot era liniște. Dinspre străzile și autostrăzile din Manhattan se înălța un zvon de cântec. Negura ascundea stelele și cerul și, când s-au apropiat de Podul George Washington, negura a coborât și a ascuns ca o cortină ambele maluri ale fluviului, dar nu și podul sau structura lui, care sclipea cu diamante albe și albastre și părea suficient de lat pentru a cuibări lumea în curbura lui.

Zidurile din sticlă din Manhattan, mergând cu o strălucire verde și continuă în jos pe Hudson spre Battery, nu erau nimic în comparație cu perdeaua albă care trasa conflictul dintre anotimpuri. Răcoarea și puritatea ei pe fluviul sticlos plasau feribotul pe o scenă. Curând, cei care sărbătoreau nu au mai petrecut. În jurul lor se înălțaseră ziduri de catedrală, iar alunecarea lor mută era ca o călătorie spre lumea morților – toate sugerând că, dincolo de perdelele albite de negură exista ceva mai memorabil decât New Jersey. Și, brusc, s-a făcut foarte

frig – un mesaj venit de dincolo de lanțul de lumini marcând cotul nordic al Hudsonului.

Orchestrele au oprit valsurile, iar motoarele și-au redus turațiile până când feribotul în mișcare și-a reținut răsuflarea. Apoi, orchestra de la prova a început să cânte un canon apocaliptic de frumos, una dintre acele piese în care, cu siguranță, compozitorul a transcris ceea ce îi era dictat și a tremurat de venerație față de mâna care îl îndruma. Curând a urmat orchestra de la pupa, iar canonul a căpătat putere pe punți și peste apă, până când feribotul a părut să devină un instrument muzical, un obiect dintr-o sticlă delicată care arunca străluciri dinăuntru și plutea pe aceeași oglindă ca și orașul.

Pe măsură ce muzica se propaga în eter, oamenii au stat lângă balustradele de pe punțile superioare și au privit în zare, departe de ei înșiși, transfigurați. Urcaseră la bordul feribotului fără nicio grijă, pregătiți să danseze și să râdă. Apoi, în jurul lor fusese înfășurată o eșarfă, iar ei înțeleseseră cât de precipitate și eterice le erau viețile, cum, într-o secundă, cât ai clipi, se poate pierde totul. Asta i-a făcut să se îndepărteze de îngrijorările și ambițiile lor și, sinchisindu-se doar de muzică și de legile care o guvernau, au rămas pe punțile deschise ale feribotului, profund tulburați. Ce va fi va fi. Ce vor vedea vor vedea. Și se vor arăta recunoscători că au văzut.

Ce curajoși sunt, a gândit Harry Penn, care cunoscuse astfel de momente în toiul războiului, pe mare, și privind în ochii copiilor. Ce curajoși sunt să-și privească moartea drept în față și ce bine vor fi răsplătiți!

Emisari ai verii ce se apropia, fâșii și lanțuri de fulgere de căldură mută au lovit negura care se rostogolea, iar spulberarea afluenților săi s-a oglindit în fluviu. Acea priveliște a făcut orchestra să se oprească și muzica a amuțit, în timp ce feribotul și pasagerii lui au alunecat pe sub razele de lumină tăcute care se războiau deasupra. Iar apoi, dedesubtul podului

sclipitor, feribotul a făcut un viraj care le-a tăiat răsuflarea și a pornit spre casă.

Isaac Penn părăsise Hudson, New York, pe o balenieră, când avea unsprezece ani și era slab ca un țâr. Cum nu văzuse marea până atunci, a rămas uimit când, coborând fluviul, au ajuns la apa deschisă din Golful Haverstraw, iar apoi la întinderea necuprinsă de la Tappan Zee. Când au navigat prin dreptul Manhattanului și al Palisadelor, șirurile de clădiri, danele îndurerate și desișul de catarge mai strânse și mai dense decât tufișurile de zmeură din apropiere de Lake of the Coheeries l-au impresionat profund și pentru totdeauna. A cuprins cu privirea și a memorat totul cât de bine a putut și a jurat să revină într-o bună zi în Manhattan pentru a participa la înălțarea unui oraș despre care până și el, un băiat de unsprezece ani de pe o balenieră, își dădea seama cu ușurință că era un marș de nezdruncinat spre nordul insulei. Jurământul lui a fost gravat în oțel când a perceput ceea ce se afla dincolo de Narrows. Acolo nu existau dealuri verzi și unduioase, unde să pască ici și colo vaci în culori ciudate, cu fălci mobile; nici golfuri pline de stuf, sufocate de stârci și lebede; nici munți albaștri în depărtare; și nici păduri veșnic verzi, răcoroase și vântoase de-a lungul culmilor, ci doar marea, nimic altceva, într-un cerc uriaș de apă și cer. După aceea, vânătorii de balene l-au pus să spele oale – vreme de trei ani.

A ieșit pe mare iar și iar. De fiecare dată, au făcut voltă în vânt în jos pe Hudson și au trecut pe lângă Manhattan. Cu fiecare ocazie, Manhattan sărise spre nord cu câteva volte. Isaac Penn a rămas la fel de consecvent. A ajuns, din spălător la bucătărie, mus, marinar, ofițer maritim de gradul trei, doi și secund, apoi căpitan, proprietar de nave și armator al unei flote. Cu puțin înainte ca vânătoarea de balene să se prăbușească, și-a retras averea și a investit-o în nave comerciale, producție, terenuri și un ziar pe care l-a conceput singur.

Știa cum să conducă un vas, cum să trateze un echipaj, cum să navigheze prin întuneric și furtuni, cum să descopere balenele valoroase și greu de atins, și trucul prin care să treacă în jurnalul de bord toate evenimentele de peste zi, în așa fel încât să fie și clar, dar și să nu irosească timp și spațiu. Știa cum să țină perfect contabilitatea, cum să aranjeze în mod eficient planul punților și când să își vândă uleiul. Plasase corespondenți în porturi străine pentru a transmite la bază știri despre alte flote, ca să fie pregătit în funcție de fluctuațiile pieței. A avut răbdare – era în stare să urmărească șansa fără să obosească sau să aștepte ca ea să ajungă la îndemână – și lansase chiar el câteva harpoane bine țintite.

Astfel, a fost capabil să conceapă *The Sun*, care avea să existe, chiar dacă nu ca un instrument perfect, măcar ceva foarte apropiat. În Piața Tipografiei din zona sudică a Manhattanului, la întretăierea dintre străzile Dark Willow, Breasted, Tillinghast și Pine, se aflase în apropierea centrului de guvernare, pentru știrile politice; în apropierea cheiurilor, pentru primirea de mesaje din străinătate; în Five Points, pentru prezentarea infracțiunilor; aproape de Bowery, pentru teatru și muzică; și în Brooklyn (prin intermediul feriboturilor, până s-a încheiat construcția podului), pentru interesul uman.

– Pe vremea aceea, îi plăcea lui Harry Penn să spună, se credea că singurul interes uman era în Brooklyn. „Avem nevoie de o poveste de interes uman“, spunea cineva. „Ia un copil și trimite-l în Brooklyn.“ Eu susțineam că existau ființe umane și în Manhattan. Mă duceam în Brooklyn, să caut cu disperare o poveste de interes uman care, de cele mai multe ori, era despre o vacă.

Deși, dat fiind tot ce s-a petrecut acolo, plasarea în centrul comercial a devenit oarecum dezavantajoasă, acest lucru a permis multor angajați să locuiască pe Staten Island și în Brooklyn Heights și a încurajat un simț al istoriei și o formă de activitate, pentru că acolo era mijlocul unui mare stup vechi.

Chiar de departe se putea distinge clădirea ziarului *The Sun* de cele care o înconjurau și, cu timpul, aproape că au copleșit-o. Clădirea *The Sun* putea fi recunoscută oricând, datorită steagului său. Aceste clădiri nu erau precum șirurile de lenjerie națională întinse la uscat în fața Națiunilor Unite sau în jurul patinoarului din Rockefeller Plaza, ci, mai curând, balize individuale de culoarea flăcării. Cinci steaguri enorme fluturau în vânt. În cele patru colțuri erau stindardele orașului New York, ale statului New York, ale *The Sun* și *The Whale*, iar în centru era drapelul american. Cel al *The Sun* era un soare auriu cu o coroană de triunghiuri ascuțite, așezate pe un câmp alb satinat. Drapelul *The Whale* era jumătate bleu, jumătate bleumarin, tăiat de valuri pentru a despărți marea de cer, cu o balenă mare care stătea nemișcată deasupra apei și ridicându-și coada cu dungi albastre, albe și cenușii. În eventualitatea puțin posibilă a unui război, demonstrabil ca fiind drept sau nedrept, în care una dintre părți era agresor, iar cealaltă doar victimă, stindardul victimei flutura dedesubtul drapelului național. Postere decorau curtea interioară și erau atârnate ca tapiseriile din sala de ședințe a primăriei, deoarece Harry Penn susținea că acestea erau pentru o clădire ceea este o cravată pentru un bărbat și o eșarfă pentru o femeie.

– O cravată bună poate face un bătrân cărunt ca mine să arate ca regele Polineziei, obișnuia el să spună. Îmi place să port o cravată frumoasă, și la fel și clădirea.

Clădirea în sine era rectangulară, în stil neoclasic francez, cu fațada de piatră și cu cadre de fier, proiectată de arhitectul Oiseau în secolul al XIX-lea. Era ușoară și spațioasă și totuși trainică. Fusese renovată complet la 110 ani după inaugurare, iar acum, cadrele uriașe ale ferestrelor aveau geamuri de culoare fumurie, fără rame, care arătau ca niște nestemate mari și plate în foi clasice. Curtea interioară era spațioasă, cu grădini și cu o fântână arteziană. Pe cele patru ziduri ale curții atârnau scări iluminate deasupra spațiului deschis. O seră din sticlă și oțel

acoperea acel atrium, iar în anotimpurile mai calde acesta se deschidea precum magazia unei nave de mărfuri și se plia ca să nu deranjeze.

Interiorul era alb precum coaja de ou, cu toate că unii pereți erau umbriți în culori discrete, ori decorați cu tapiserii. Ici și colo, apăreau picturi uriașe cu scene de vânătoare de balene. Cel care le privea se simțea pe ocean. Apa albă părea atât de reală, încât privitorul se ferea, pentru ca nu cumva să se trezească plesnit peste față de coada lucioasă a unei balene care lupta să scape. Tavanul era de trei ori mai înalt decât suntem obișnuiți și mărginit de muluri executate cu pricepere de meșteri care ajunseseră la odihna de veci cu câteva generații înainte. În întreaga clădire existau covoare orientale, lambriuri din lemn natur, plinte de alamă și lumini care veneau din nișe abia vizibile, concentrate câteodată spre interior pentru a crea pete sclipitoare de lumină, iar alteori spre interior, pentru a da naștere unei iluminări de palat. Podelele erau din stejar, iar scările din mahon. Cabinele lifturilor erau din alamă, tec și cristal autentic: acestea se înălțau în tăcere prin puțurile de lift, pline de palmieri și spoturi luminoase care le urmăreau mișcarea ascendentă și le făceau să sclipească precum diamantele.

În subsol se găseau instalațiile de forță. Una pentru producerea energiei electrice, iar una exclusiv pentru mașinile de tipărit. Acestea erau construcții antice și complicate din fier, alamă și oțel care ocupau aproape jumătate de hectar și cuprindeau samovare care pufăiau, roți care goneau nebunește, pistoane de acționare cu multe articulații într-o relație sexuală plină de frenezie cu cilindri mari, cazane suficient de încăpătoare pentru a fierbe întreaga producție de caise din Imperial Valley și o pădure de pasarele și scări pentru a permite accesul la supape, manete, pompe de lubrifiere, instrumente de măsură și cadrane care îi făceau pe unii trecători, care vedeau toată aparatura prin ferestrele ca de seră existente într-un șanț de aer, să creadă că

priveau o fabrică de ceasuri sau o distilerie. Când zumzăiau ambele instalații, cu lumini strălucind pe norișorii sau firicelele de abur scăpat, ele păreau a fi inima lumii. Autobuze încărcate cu copii soseau la *The Sun* chiar și din Ohio fie și numai pentru a vedea instalațiile de forță și pe mecanicii vârstnici care le foloseau și le întrețineau. Doar mecanicii cunoșteau secretele vechii tehnologii. Dar până și ei, care învățaseră meseria de la tații lor, nu știau numele a jumătate din componente sau la ce slujeau anexe întregi care erau inactive. O mare parte din utilaje stăteau nefolosite, și totuși, toate angrenajele, roțile și pistoanele trebuiau să fie lustruite și gresate.

În subsol existau de asemenea o cameră de valori, cinci terenuri de squash, un bazin de înot lung de douăzeci și doi de metri, o sală de gimnastică, saune, băi de aburi și șiruri întregi de dușuri.

La parter se găseau depozite pentru hârtie, mașini de tipărit, garaje pentru camioane și o sală de recepție. Etajul întâi era ocupat în întregime de sălile pentru linotipuri și de cele de zețărie computerizată și departamentul documente secrete. Departamentele publicitate, machetare, contabilitate, personal și plăți erau la etajul doi. Etajul patru era rezervat departamentului știri. În locul oribilelor mese de lucru îngrămădite unele lângă altele într-un hangar supraluminat pentru avioane, centrul de operațiuni de la *The Sun* era dispus în patru încăperi spațioase de formă rectangulară, dispuse în jurul curții, cu șiruri de mese care se întindeau de-a lungul laturilor. De mese erau fixate lămpi din sticlă verde, iar dedesubt existau dulapuri, sertare și cabluri care îl puneau în legătură pe orice reporter cu biblioteca, morga, zețăriile și băncile de date. În cele patru colțuri erau pupitre de redactare ca niște amvoane de la care primeau sarcini diferite departamente și spre care reporterii înaintau cu un aer umil, având articolele în mână, sau ca Cezar trecând Rubiconul dacă ar fi ținut în mână un cartof copt. Diviziunile, fiecare cu propria

placă electronică de stare, bibliotecă specializată, terminale de date și director, erau după cum urmează: Municipală, Națională, Washington, America Latină, Europa de Vest, Europa de Est și URSS, Orientul Mijlociu, Asia de Sud, Asia de Est, Africa, Științele, Artele, Finanțele și Editorială. O întreagă diviziune era denumită simplu *ad hoc* și era folosită pentru preluarea articolelor sau asigurarea unui ritm activ. Spre deosebire de majoritatea redacțiilor pentru știri locale, la *The* Sun, în aceasta din urmă domneau liniștea și ordinea. De o parte se afla o curte liniștită, iar de cealaltă, o priveliște a orașului.

Scări în spirală străpungeau prin tavan către birourile de la etajul al patrulea, unde se aflau șefii de departamente, deținătorii de rubrici, redactorii și redactorul-șef. Biroul lui Harry Penn, care îi aparținuse cândva lui Isaac, ocupa jumătate dintr-una dintre laturile lungi ale clădirii. Probabil că era singurul poligon de harpoane din lume. De-a lungul pereților se găseau casete cu cele mai bune harpoane din lume. Când cineva dorea să exerseze, lua una dintre lănci și pășea într-o cabină care imita prova unei baleniere care se legăna pe apă. În față, la zece metri, reprezentări ale unor balene defilau de-a latul încăperii.

La etajul al cincilea se aflau sediul comunicațiilor, computerul principal, faxul, săli de ședințe și consiliul de administrație. Etajul al șaselea avea exclusiv încăperi comune și un restaurant. Etajele șase și șapte găzduiau biblioteca. Aceasta cuprindea milioane de volume în rafturi cu acces liber, toate ziarele și periodicele fiind fie legate, fie în format electronic, precum și o secțiune a hărților. Bibliotecari cu experiență beneficiau de un buget aparent nelimitat pentru a menține biblioteca la zi. Colecțiile de referință erau minuni ale lumii.

Pe acoperiș se găseau o seră încălzită, o terasă, un loc de promenadă și o cafenea în aer liber, de unde se puteau vedea portul, podurile, un peisaj magnific al orașului și porțiuni de cer liber, mai albastru decât cel de deasupra cartierului

Montmartre. Acolo fluturau drapelele și, de asemenea, în după-amiezile și serile de vară, când ziarul lucra în forță, cânta câteodată un cvartet de coarde.

Clădirea *The Sun* era executată atât de bine și radia atât de multă energie, încât cel care o privea de departe își putea imagina că era pe punctul de a căpăta viață. La fel ca navele lui Isaac Penn, care strângeau bogății de peste mări, scriitorii și reporterii de la *The Sun* o încărcaseră cu amintiri ale tuturor minunilor pe care le văzuseră și le evaluaseră. Cu toate că luminile nu se stingeau niciodată, deoarece *The Sun* și *The Ghost* lucrau fără întrerupere, se spunea că ele trebuiau stinse dacă era suficientă lumină, întrucât cei 125 de ani de claritate se imprimaseră în grinzi și arcade.

Organizarea socială și economică a ziarului era la fel de ingenioasă. Probabil ca urmare a zilelor grele trăite de Isaac când spăla oale, familia Penn crezuse întotdeauna într-un salariu minim generos. Rubricile editoriale ale ziarului protestaseră vehement împotriva ideii asistenței sociale pentru cei întregi la minte și trup și a programelor sociale care nu erau decât planuri complicate de sponsorizare. Din această cauză, ziarul fusese condamnat în multe rânduri în cercurile liberale. Pe de altă parte, ziarul recomanda cu insistență ceea ce se considera a fi un salariu minim excesiv de mare. (Se socotea că munca intensă și de calitate merita să fie recompensată și s-a ripostat la argumentele conservatorilor, care susțineau că un asemenea salariu ar crea șomaj și ar atenua inițiativa antreprenorială, cu contraargumentul că aceasta din urmă putea fi susținută și putea înflori prin reducerile de impozite pentru firme, care ar fi devenit posibile prin creșterea egalizării veniturilor și o reducere mai pronunțată a poverii pe care o reprezenta asistența socială.)

Familia Penn nu deținea nici unu la sută din bogăția familiei Binky și, în vreme ce aceasta din urmă acumulase averea storcându-i de energie pe angajați, familia Penn nu procedase

nicidecum. În primul rând, începând cu un ajutor de bucătar care se afla acolo doar de o oră și până la Harry Penn însuși, orice angajat al *The Sun* primea exact același pachet salarial și de beneficii – *exact la fel.* Și acel pachet era bun, suficient de bun pentru a face ca orice slujbă la ziar să fie un adevărat premiu. Fiecare angajat de la *The Sun* se bucura de privilegii egale cu privire la pensie, îngrijirea sănătății, accesul la centrele de pregătire fizică din subsol și la cafenea și restaurant. Oricine putea profita de beneficiile educative generoase și, în plus, puteau lua lecții de muzică. Cu toate acestea, existau toate motivele din lume pentru a munci din greu și a promova în sânul organizației.

The Sun era modelat ca o balenieră. După ce se achitau toate cheltuielile și fiecare avea asigurate condițiile de trai pe vas, profitul se împărțea în conformitate cu un sistem complicat de acțiuni. Doar angajații ziarului aveau dreptul la acțiuni iar ele nu se puteau moșteni și nici nu erau transferabile. Fiecare angajat primea șase acțiuni la angajare. După aceea, pentru fiecare promovare, mai primea cinci acțiuni și câte una pentru fiecare an de activitate. Existau douăzeci de trepte de promovare, precum și vechime în muncă. De exemplu, după primul an de muncă, un ajutor de bucătar avea de obicei șase acțiuni. După câțiva ani de activitate, Hardesty Marratta (care fusese angajat la nivelul opt) ajunsese până la treapta a douăsprezecea. Astfel, cu cele cinci acțiuni originale, șaizeci pentru treapta de muncă și cinci pentru anii cât lucrase, ar fi avut șaptezeci de acțiuni. Însă în realitate, el avea optzeci, deoarece câștigase două premii de câte cinci acțiuni fiecare. Harry Penn lucra la ziar (începând de la zece ani, drept curier) de optzeci și cinci de ani. Firește, el era la treapta douăzeci. La început, avusese cinci acțiuni și, când era mai tânăr și putea câștiga prime (la care redactorul-șef și editorul nu aveau dreptul), câștigase zece. Prin urmare, deținea 240 de acțiuni, cu mult mai multe decât cele șase ale ajutorului de bucătar, dar nu cu mult mai multe decât

Hardesty, care deținea optzeci. Dacă ajutorul de bucătar ar fi rămas (lucru aproape sigur, doar pentru salariu și beneficii) vreme de zece ani, ar fi promovat două trepte, până la gradul de supervizor în bucătărie, și ar fi câștigat o primă pentru cum a pregătit o salată, o supă de linte sau, să zicem, pentru că ar fi salvat un copilaș din calea limuzinei în viteză a lui Craig Binky, el ar fi ajuns la un total de treizeci de acțiuni.

Acest sistem nu stimula doar ambiția, ci și productivitatea. Cum numărul de acțiuni nu era fix și cum orice profit acumulat în fiecare an era finit (ideea de profit infinit îl bântuia doar pe Craig Binky, care angaja economiști și vrăjitori pentru a vedea dacă așa ceva era posibil), era în avantajul oricui să lucreze cu dăruire – nu doar pentru a produce un profit mai mare, ci și pentru a scădea numărul de slujbe și, prin urmare, numărul de acțiuni.

Angajații de la *The Sun* doreau să lucreze cât se putea de bine, nu doar pentru că asta era în interesul lor, ci și pentru că ziarul era sincer – și puteau simți asta în același fel în care percepeau frumusețea unui peisaj. Era extrem de încântător să știe nu numai că puteau simți asta, ci și că acest lucru putea fi demonstrat prin câteva sisteme logice și prin felul în care arătau oamenii când veneau la slujbă, dimineața și seara.

Iar sistemul social extrem de eficient și echitabil de la *The Sun* își avea originea nu sub amenințarea armelor, nici în cruzime, nici în Comunele franceze, nici în violența revoluționară, nici în imaginația vreunui cititor din British Library, ci pe o balenieră americană din secolul al XIX-lea.

Faptul că *The Sun* nu era un instrument plictisitor se datora în mare parte concurentului său neobișnuit și extrem de viu.

Rupert Binky îi lansase cândva o faimoasă provocare lui Harry Penn. Lăudându-se pe pagina de editoriale și față de prietenii lui de la Clubul Alabaster că *The Ghost* va distruge

The Sun spre sfârșitul mileniului, el a susținut că, dacă nu se va întâmpla asta, el își va lega lanțuri cu greutăți de picioare și va sări de pe cel mai înalt pod din New York.

„Oare Harry Penn își va lega și el lanțuri de *picioare* și va face la fel dacă noi vom izbândi, lucru care se va întâmpla la începutul următorului mileniu, îngropând astfel *The Sun*?“ a întrebat el într-un articol.

– Nu, scrisese Harry Penn drept răspuns pe pagina lui editorială. Și îl absolv pe Rupert Binky de angajamentul de a-și respecta jurământul, fie și de dragul traficului maritim de pe fluviile noastre. Pentru că, dacă domnul Binky va sări cu capul în jos, s-ar putea să asistăm la o demonstrație nedorită a înțelepciunii lui Billy Mitchell[1].

Curând după aceea, Rupert Binky a fost ucis de o lebădă furioasă pe râul Isis din Oxford. Obosiți după o cursă cu ciocniri[2], niște vâslași de la Colegiul Magdalen auziseră ultimele lui cuvinte, care fuseseră: „Zdrobiți *The Sun!*“ Departe de a fi un îndemn mistic, așa cum au crezut ei, aceste vorbe reprezentau o instrucțiune precisă, înțeleasă pe dată de nepotul lui, Craig Binky, iar acesta și-a asumat misiunea de a-și răzbuna bunicul, ca și cum lebăda ar fi fost un asasin instruit, aflat în solda lui Harry Penn.

---

[1] Billiy Mitchell (1879–1936), comandant al forțelor aeriene americane după Primul Război Mondial, a susținut ideea investițiilor în aviație, pe care a socotit-o vitală în războaiele din viitor. Atitudinea critică a făcut ca el să fie degradat din general de brigadă în colonel, pentru ca apoi să fie adus în fața unei curți marțiale pentru insubordonare, deoarece a acuzat administrația americană de trădare pentru că investea doar în nave de luptă. Meritele i-au fost recunoscute abia după moarte, când președintele Roosevelt l-a înălțat, postum, la gradul de general-maior (n. tr.).

[2] Cursă nautică în care schifurile se deplasează în șir și fiecare încearcă să ciocnească barca din față fără a fi lovită din spate (n. tr.).

Mijloacele pe care le avea la dispoziție erau mai mult decât impresionante. În primul rând, avea milioanele de dolari ale neamului Binky și aria de circulație a ziarului *The Ghost*. Însă, doar cu acestea, un atac împotriva *The Sun* nu ar fi fost mai eficient decât un atac al Fantomei contra Soarelui[1], așa cum le era numele. Deși Craig Binky a crezut că stratagemele lui erau cauza unor necazuri întâmplătoare ale *The Sun*, el era de fapt sprijinit de o prezență-mamut, invizibilă pentru el și mulți alții – vremurile în sine. Multe meșteșuguri și arte se atrofiaseră, publicul nu mai era cel de altădată și mai toată populația stătea imobilă o treime sau mai mult din orele de veghe, absorbind fără nicio reacție sau opoziție ceea ce vedea la televizor. Morala și obiceiurile deveniseră atât de raționale și progresiste, încât, dacă ar fi renăscut din alt veac, infractorii și prostituatele nu ar fi întâmpinat nici bariere, nici interdicții. De fapt, un infractor ca Peter Lake s-ar fi simțit jignit grav de necinstea și pervertirea normelor și ar fi fost dezorientat de refuzul general de a face deosebirea dintre bine și rău. Orașul decăzuse, până când anarhia a ajuns atât de mare încât insulelor de reconstrucție li s-a îngăduit să prospere în interiorul său. Aceste insule au crescut constant. Între ape care nu erau nici pe departe pure, ele erau ca un recif care se înalță și, deși se înălțau încet, când forța care le anima avea să iasă în cele din urmă la suprafață, ele aveau să rămână ferm la lumină.

The Sun era o astfel de insulă, amenințată de mările în creștere, în care Craig Binky înota ca un pește – și întotdeauna dus de curent.

În vreme ce Harry Penn stătea neclintit ca o stâncă în calea apelor repezi ale unui râu, Craig Binky se distra de minune hârjonindu-se în apa înspumată. Putea găsi de zece mii de ori mai mulți cititori pentru *The Ghost* publicând un articol despre

---

[1] *Ghost* – „fantomă“, *Sun* – „Soare“ în lb. eng. (n. tr.).

ultimul costum de dans pe role decât putea găsi Harry Penn publicând un eseu despre colonizarea Lunii, iar articolul despre calitățile afrodiziace ale cremei de caramel îi aducea lui *The Ghost* mai mulți bani decât întreaga serie *The Sun* despre geniile muzicii electronice.

Cu toate astea, *The Sun* prospera. Însă Harry Penn nu se mulțumea să împartă ziarul doar cu minoritatea sa de cititori inteligenți și atenți, pentru că nu voia numai să îi asigure supraviețuirea, ci și triumful. Acest lucru avea puțin de a face cu *The Ghost*, deși era un element cumplit de supărător, trebuia s-o recunoască: avea legătură cu sentimentul său de ordine și cu viziunea sa despre lume. Harry Penn dorea ca *The Sun* să lupte împotriva *The Ghost* și a tot ce reprezenta acesta, dacă nu în condițiile dictate de el, atunci măcar pe propriul lui teren. De aceea, și-a pus soldații să mărșăluiască și i-a trimis să lupte cu Craig Binky. Pentru că aceștia nu trebuiau să recurgă la metodele folosite la *The Ghost* și nici să susțină gusturile decadente, luptau în condiții permanent dezavantajoase. Însă handicapul le înflăcăra imaginația.

Cu toate că *The Sun* era model de acuratețe și eleganță prin paginile sale de știri, secțiunea editorială cuprindea un spectru larg și era împărțită ca un parlament, în facțiuni adverse. Editorialul I era o pagină dedicată afirmațiilor eclectice, demne și sobre care nu se deosebeau de paginile editoriale ale marilor ziare din lume, doar că era mai puțin probabil să catalogheze clar care era politica *The Sun*, fiindcă era foarte fluidă, practică și idiosincratică. În Editorialul II, Dreapta avea la dispoziție o pagină întreagă pentru a-și prezenta, deseori admirabil și sclipitor, linia sa pe deplin previzibilă. La fel și Editorialul III, o pagină completă oferită Stângii. Cu toate acestea, Editorialul IV stârnea controverse, deoarece în ea deținătorii de rubrică de la *The Sun* și oaspeții erau încurajați să scrie fără a ține seama de calomnii sau orice alte consecințe, deși printr-un fel de cod nescris, abuzul și senzaționalul erau filtrate din articolele care

altfel ar fi putut deveni acide sau provocatoare. Scriind pentru pagina editorială IV, Virginia Gamely, acum devenită Marratta, a riscat din ce în ce mai mult.

A început cu precauție, dar a fost cuprinsă curând de o dorință incontrolabilă ale cărei origini nu le-a înțeles. Nu era un tipar surprinzător, pentru că în Lake of the Coheeries, cele mai grozave viscole, cele care acopereau casele și transformau ținutul într-o mare albă și unduitoare, începeau întotdeauna cu mici fulguieli provizorii care rămâneau aproape nebăgate în seamă. Ca debutantă, articolele Virginiei au trecut în mare măsură neobservate, pentru că erau aprecieri despre orașul care domina atât de feroce în ochii locuitorilor săi încât aceștia rareori erau capabili să îl perceapă ca întreg. Ironia frumuseții lui era că ei, care îl înălțaseră, nu îl puteau vedea. Erau prea ocupați cu vânzoleala și lupta și se pierdeau în el ca niște furnici.

Virginia îi însoțea întotdeauna pe Hardesty și Marko Chestnut în plimbările lor lungi în căutarea de creații arhitectonice uitate și de priveliști revelatoare. Când descopereau un subiect, ea se trăgea deoparte, spre un teren acoperit cu tufișuri sau spre un șir de trepte din piatră și îi urmărea lucrând. Cât ei făceau schițe și luau notițe, ea își ațintea privirea asupra unei scene, fie cea pe care o aleseseră ei, fie alta din apropiere. De pildă, putea urmări lumina după-amiezii căzând pe o fațadă dăltuită în piatră roșcată și vedea că lumina și piatra erau îndrăgostite una de alta și că ele se unduiau la unison ca doi polipi de coral în același curent cristalin. Auzea în trafic un sunet întâmplător, care arunca văluri peste prezent și îi îngăduia să strângă scena la piept așa cum își ținea propriii copii – luptând împotriva timpului, cucerită de el, încântată de el. Pentru că ea credea că doar prin iubire se poate simți durerea îngrozitoare a timpului, iar apoi acesta poate fi făcut să devină neclintit. Urmărea legănarea trestiilor pe terenuri văratice, desfundate, vântoase până ce ele nu se mai unduiau și le vedea nemișcate și înăuntrul unui

cadru încremenit. Iar apoi se întorcea la *The Sun* și scria eseuri care îi făceau pe Binky și pe cititorii lui să înnebunească, pentru că Virginia vedea lumea nu ca pe un sistem de blocuri materiale, în care un lucru era legat de altul, ci, mai curând ca pe o magnifică iluzie a spiritului. Într-un eseu a scris despre domul vechiului sediu al poliției și cum a reușit să „vegheze asupra orașului *prin intermediul formei sale*, pentru că", a scris ea, „în afară de inexplicabila magie a culorii, imaginile sunt transmise și recepționate în termeni de formă. Receptorii înșiși sunt o formă constantă, recognoscibilă, care derivă din atributele luminii. La urma urmelor, până și propriul ochi îl percepem ca pe un dom." În speculațiile acelea ea lămurea calitatea aerului în lumina dimineții. Și după aceea a continuat, cu o tentă ce era simultan metafizică și senzuală, vorbind despre scopul suprem, simetrie, frumusețe, Dumnezeu, diavol, echilibru, justiție și timp. Aceasta era o trăsătură proprie zonei Coheeries. Oamenii de acolo erau întotdeauna serioși, iar în chestiunile legate de natură și religie puteau vorbi până când tapetul se dezlipea de pe perete, cu răbdarea și patima filozofilor germani din secolul al XIX-lea.

După ce a citit primul dintre aceste eseuri, Harry Penn a chemat-o pe Virginia în biroul lui.

– Îți dai seama că din cauza acestor eseuri *The Sun* va fi atacat cu ferocitate? a întrebat-o el de cum a intrat.

Virginia a rămas atât de surprins, încât a rămas fără replică.

– Îți dai seama?

– Nu, a răspuns ea. Atacat? Din ce motiv? Cine?

El a închis ochii o clipă și a dat din cap drept confirmare a propriilor bănuieli.

– Ia loc, a zis el, și s-a apucat să îi explice într-o manieră părintească despre sălbăticia disputelor intelectuale într-un oraș în care mulți socoteau intelectul deasupra naturii. Cei mai mulți oameni ajung la concluzii chinuite pe căi dureroase și oarbe. Nu

le place când cineva ca tine apare într-un balon. Nu te poți aștepta ca ceilalți să aibă încredere în revelații dacă nu au trăit așa ceva. Cei care nu au avut revelații nu cunosc decât rațiunea. Și cum revelația este ceva aparte și nu poate fi explicat în mod rațional, ei nu te vor crede nicicând. Aceasta este marea ruptură a lumii și ea există dintotdeauna. Când rațiunea și revelația vor păși alături, ei bine, atunci vom vedea ceva... o epocă măreață. Însă acum, în acest oraș rațiunea este predominantă. Prezentarea din alt punct de vedere sau prin alte mijloace, așa cum faci tu, este subversivă. Vei fi atacată. Poate că dacă le publicăm în secțiunea destinată religiei, alături de rezumate ale unor predici, articolele tale nu vor stârni prea multe controverse...

– Ce fel de controverse? l-a întrerupt ea. Nu au apărut niciun fel de controverse.

– Dar vor fi.

Virginiei i-a venit greu să creadă.

– Tânără doamnă, de unde ești? a întrebat-o el.

– Din Lake of the Coheeries. Când am sosit la New York, am stat cu Jessica acasă la dumneavoastră. Atunci erați în Japonia.

– *Tu* ești micuța Virginia Gamely?

– Nu mai sunt micuță, spus ea zâmbind, fiindcă ea era mult mai mai înaltă decât el.

– Nu mi-am dat seama, a spus Harry Penn, privind-o direct. Mă interesează să-ți citesc articolele când apar.

– Eu nu-mi aduc aminte de dumneavoastră, a zis ea.

– Ultima oară când te-am văzut erai o copilă, a spus Harry Penn. N-ai cum să-ți amintești.

Ceea ce prezisese Harry Penn s-a adeverit. Virginia a fost atacată din mai multe direcții și tratată ca și cum ar fi sugerat ca toți copiii din oraș să fie siliți să bea cucută. Ignorând știrile mondiale, *The Ghost* a lovit-o pe prima pagină ca să îi critice pe ea și *The Sun* pentru „reacțiune religioasă. Există hotărâri judecătorești împotriva unor asemenea lucruri, iar ele trebuie suprimate în numele

modernității și al bunului-simț", suna articolul. Asta nu pentru că Craig Binky emisese acea părere (în general, el nu știa ce opinii susține), dar acela părea a fi pentru el modul general în care gândeau oamenii. Și alte publicații au atacat-o puternic, dar într-o manieră condescendentă, mai puțin energică. Asta, pentru că au gândit că, fiind nouă în branșă, nu era nevoie de mult pentru a o doborî. În război se comit deseori asemenea erori.

Virginia o văzuse pe doamna Gamely punând mâna pe pușcă și trăgând în tâlhari la miez de noapte și, în multe privințe, era la fel ca mama ei, ceea ce nu înseamnă că ea alesese un drum înțelept sau corect – ba chiar, nici una, nici alta – ci, mai curând că era energic. Lăsând deoparte orice urmă de prevedere, a pornit război împotriva dușmanilor ei.

Un editorial din *The Ghost* punea la îndoială decența eseurilor complexe pe teme de estetică publicate cu regularitate de *The Sun*: „Oamenii de pe stradă, cu milioanele, fie ei Hincky, Lester, Jocko, Alphonse sau John, înțeleg cât de cât obsesia mistico-religioasă care a cuprins ziarul *The Sun*?" La scurtă vreme, Harry Penn a ridicat ochii de la hârtiile de pe masa lui antică de lucru, acoperită cu piele și i-a văzut pe Praeger de Pinto și Hugh Close în fața lui. Redactorul-șef și corectorul-șef erau prinși într-o dispută privind înțelepciunea sau neghiobia de a publica răspunsul pe care Virginia îl dăduse ziarului *The Ghost.*

– Domnule Penn, l-a implorat Hugh Close, pur și simplu nu putem publica acest articol nicăieri, decât poate în Editorial IV. Ba nu, nici măcar acolo. A ridicat în aer o foaie cu un articol intitulat: „Vai, *Ghost*, unde ți-e acul?"

În tot acest timp Praeger de Pinto a rămas tăcut.

– Uitați-vă, domnule, a spus Close cu glas rugător. Îngăduiți-mi să vă atrag atenția asupra unor rânduri precum: „Aș prefera să fiu făcută bucățele de motanul cu gheare otrăvite decât să îndur o clipă de acceptare din partea intelectualilor existenți la *The Ghost*... Oameni ca Myron Holiday, Wormies

Bindabu și Irv Lightningcow nu știu să-și deosebească fundurile de coate, cu atât mai mult să vadă adevărul. Numai ieri, de exemplu, Myron Holiday a scris în rubrica lui că Oliver Cromwell a fost un renumit toreador și că bombardamentul strategic s-a folosit în războiul din 1812... Raționaliștii de la *The Ghost* sunt fiare mecanice care se prăsesc în beznă și se ofilesc la lumina zilei. Dacă trec la șase metri de o sticlă cu lapte, acesta se acrește. Ei participă la cocktailuri alături de femei neîngrijite care fumează tot timpul, nu știu să înoate, sperie copiii și se masturbează în librării.“ Nu putem publica așa ceva. Pana ei este mult prea brutală.

– Cu toate acestea, a spus Harry Penn, ridicând degetul arătător într-un gest patriarhal, ceea ce spune este adevărat. Puneți articolul pe prima pagină!

– Domnule Penn, nu se poate, s-a milogit Close, care era modelul suprem al exactității, iar un asemenea atac atotcuprinzător și neglijent era împotriva firii lui. Ne va face să fim al naibii de *vulnerabili*!

Praeger de Pinto s-a întors spre fereastră ca să-și ascundă zâmbetul. Îl cunoștea pe Harry Penn mai bine decât oricine.

– Aproape... Imprudențele ne slujesc uneori foarte bine, a spus Harry Penn cu glas hârâit. Pentru că o divinitate ne modelează scopurile. *Domnul mă paște și nimic nu-mi va lipsi. La loc de pășune, acolo m-a sălășluit.*[1] Publicați articolul pe prima pagină.

– Pe prima pagină?

Dându-și seama că nu avea să câștige, Close a încercat să-și reducă pierderile.

– Pagina întâi.

– Pagina întâi?

– Ce e cu tine? l-a întrebat Harry Penn. Ai devenit papagal?

---

[1] Biblia, *Psalmi, 22, 1-2* (n. tr.).

Virginia se plimba agitată prin grădina de pe acoperiș. *The Sun* chiar putea să concedieze oameni, iar ea împinsese lucrurile prea departe. Sfidarea și căința alternau în valuri atât de puternice, încât s-a simțit ca și cum s-ar fi aflat în gabia unei nave care avea un ruliu de cincizeci de grade. Când Praeger s-a apropiat cu o expresie gravă și înghețată încremenită pe față, ea s-a gândit la ce era mai rău.

El a privit-o un moment și a urmărit-o cum începe să se simtă pierdută. Apoi a lansat-o spre lună spunându-i că el și Harry Penn aveau să publice polemicele ei pe prima pagină. I-a mai zis însă că riscul fusese enorm și că dacă dorea să trăiască periculos putea câștiga mult mai mulți bani conducând un camion cu nitroglicerină. Cu toate astea, ea a coborât din grădina de pe acoperiș în pas de defilare. Când a ajuns în sala redacției ca să îl anunțe pe Hardesty, și el a sfătuit-o să fie precaută.

A fost, toată ziua aceea. După aceea, a revenit la vechile ei obiceiuri. Probabil pentru că oamenii din Coheeries descindeau din luptătorii îndrăzneți ai războaielor dintre francezi și indieni. Poate din cauză că se simțea prinsă într-un loc izolat, limpede și adânc al timpului, ori pentru că ea credea cu îndrăzneală și cunoștea bine omnipotența lui Dumnezeu și a naturii. Sau poate pentru că era puțin țicnită... Conflictul Virginiei cu intelectualii de la *The Ghost* și cu partizanii lor a ajuns în curând fără ieșire, de vreme ce ambele părți se epuizau în încercarea de a aduce în terenul celuilalt generalități colosale și de nesuportat și era mai solicitant să le produci decât să le susții.

Fiecare articol a stârnit presiuni pentru îndepărtarea ei, atât din interiorul, cât și din afara ziarului *The Sun.* Cu toate astea, Harry Penn a intervenit de fiecare dată pentru a o proteja. Nimeni nu a înțeles motivul, mai ales având în vedere că până și fiica sa, Jessica, se alegea cu prezentări tăioase în salve duble, publicate de *The Sun* și *The Whale.*

După prima grațiere, Virginia simțise cum faptul că scăpase ca prin urechile acului reverberase prin ființa ei în același mod în care asistenta unui aruncător de cuțite percepe vibrațiile scândurii de care este lipită strâns fără să se clintească. A doua oară, se legănase veselă într-un hamac susținut de stâlpii gemeni ai ușurării și recunoștinței. A treia oară, totul păruse foarte umoristic. A patra oară, după o rubrică intitulată „Primarul arată ca un ou. Pauză", se așteptase să fie concediată. A cincea oară, după „Craig Binky și problema nudității mintale", ar fi fost surprinsă dacă nu ar fi apărut grațierea.

Niciun angajat de la *The Sun* nu fusese tratat vreodată cu o asemenea amabilitate. Era liberă să facă tot ce dorea și-și asuma într-o săptămână riscuri care ar fi fost de ajuns pentru o viață. Cei de bună credință bănuiau că vârsta înaintată îl făcuse pe Harry Penn să facă experiențe nechibzuite. Dacă era să te iei după cei cu limba slobodă, ea devenise amanta lui. Însă Harry Penn a rămas pe poziție. Întotdeauna îmbrăcat cu un costum din tweed, apărea cu un baston din abanos cu mânerul din aur, cu care pocnea câinii care pângăreau vreo alee și, deși era încă în putere să arunce din când în când un harpon, trecuse clar de vârsta la care să poată avea o amantă sau măcar să încerce așa ceva. Solicitudinea lui față de Virginia Gamely a rămas un mister.

...ȘI *THE GHOST*

Atenție, nu există o modalitate organizată, întreagă la minte, pentru a descrie *The Ghost*, și nici un loc din care să începem. *The Ghost* era circular și rotund în timp și probabil că fusese conceput într-un haos deplin. Era înțesat de oameni întru totul serioși care solicitau o varietate infinită de lucruri demente. De pildă, la un moment dat, a apărut o criză majoră când ziarul s-a divizat în două facțiuni – cei care spuneau că vinul alb provenea din pești și cei care negau asta, deși ei nu voiau sau nu puteau să spună din ce se obținea. Se urau unii pe alții ca hughenoții și valonii și, vreme de opt sau nouă luni, *The Ghost* a apărut cu multe spații goale, fotografii lipsă și articole cu fundul în sus, sau culcate într-o dungă, deoarece facțiunile refuzau să coopereze. Craig Binky s-a consultat cu consilierii săi și apoi a făcut exact ceea ce voia el să facă. Convocând consiliul de administrație, a anunțat:

– Domnilor, țineți minte povestea Nodului-acordeon[1]. Când i s-a prezentat nodul-acordeon, Pepin cel Scurt nu l-a putut desface. De aceea, i-a dat foc – la fel ca și rușii cu satele lor de

---

[1] De fapt, este vorba despre Nodul gordian, pe care Alexandru cel Mare l-a tăiat cu sabia, conform unei legende frigiene (n. tr.).

țărănoi[1]. Eu plănuiesc să urmez aceeași strategie, cu adaptări în această epocă mai eufonică.

Apoi s-a apucat să îi concedieze rând pe rând pe cei unsprezece mii de angajați de la *The Ghost*. În următoarea zi, ziarul a apărut complet gol și asta ar fi putut să le bage mințile în cap angajaților prinși în acea vrajbă dacă Craig Binky nu i-ar fi dat fiecăruia dintre ei salarii compensatorii pe trei ani. Vreme de cinci sau șase săptămâni, *The Ghost* și întreprinderile sale subsidiare au rămas întunecate ca o noapte fără lună într-o peșteră, în vreme ce o armată de căutători de oameni a bântuit pe Rivierele franceză și italiană.

Lecția lui Craig Binky a fost foarte simplă. După cum a scris Virginia pentru a rezuma interviul ei cu redactorul și editorul *The Ghost*: „Prea multă putere duce la ridicol. Acest lucru este la fel de adevărat în cazul politicii, în care cei puternici sunt deseori doborâți de propria îngâmfare, ca și în religie, unde omul care vede îngeri eșuează de cele mai multe ori într-o poveste despre arlechini. Așa cum se întâmplă și în ziaristică, unde faptul de a reprezenta o oglindă a lumii îi face ridicoli pe cei care spun ceea ce există și ce nu. Desigur, cineva trebuie să riște spunând ce există și ce nu există. Totuși, cei care procedează astfel pentru că nu-și cunosc locul în natură aduc asupra lor lucruri precum aprecierea atent redată a lui Craig Binky, cum că „vinul alb nu provine de fapt din pește, sau din orice alt mamifer. Se obține prin stoarcerea sucului unui zucchini imatur."

Însă consiliul director al *The Ghost* era intimidat în mod ireversibil de milioanele lui Binky și nu a îndrăznit să își contrazică șeful. Deși câteodată îl implorau să nu facă una sau alta, rosteau asta cu tonul șoarecilor de grădină. Puterea lui asupra lor era aproape absolută. De exemplu, i-a făcut să își schimbe

---

[1] În original, *pumpkin* – „dovleac", „țărănoi"; probabil o aluzie obscură la mujici (n. tr.).

numele potrivit cuvintelor-ghid de pe cotoarele *Enciclopediei Britannica*. Asta pentru ca ei să-și amintească mai lesne cine erau, întrucât el petrecea mult timp holbându-se la enciclopedia lui. Fără de voie, aceștia au devenit Bibai Coleman, Hermoup Lally, Lalo Montpar, Montpel Piranesi, Scurlock Tirah, Arizona Bolivar, Bolivia Cervantes (singurul membru de sex feminin), Ceylon Congreve, Geraniales Hume, Newman Peisistratus, Rubens Somalia și Tirane Zywny care, spre rușinea lui eternă, își împărțea numele cu Zywny, o rasă de câine care prinde șobolani.

Flancat de cele două gărzi de corp ale sale, Alertu și Scroutu, Craig Binky a mărșăluit spre o ședință lunară de consiliu. Ca de obicei, avea un teanc de propuneri și proiecte noi (pe care el le numea „proiectile"), pe care consiliul era obligat să le aprobe până la ultimul.

– În primul rând, vreau să-mi îngăduiți să vă mulțumesc pentru onoarea de a vă convoca aici. Sincer, ceea ce doresc să spun este că sunt încântat să vă întâlnesc. Ei, asta e! Cum e ziua! Soarele strălucește prin zgomote și coarde și totul se susține. Înțelegeți deci ce plăcere am să mă adresez vouă, eu, prietenul și președintele vostru – întotdeauna preocupat, niciodată fericit și foarte dispus să analizez totul, ieri, azi sau mâine. Apoi s-a răsucit pe scaun și a privit lung pe fereastră preț de cinci minute. Nu l-a deranjat câtuși de puțin faptul că membrii consiliului său de administrație stăteau încordați, ca în poziție de drepți, înapoia lui. Uneori îi lăsa așa câte o oră. Ce îi păsa lui? Îl plătea pe fiecare dintre ei cu 200 000 de dolari pe an ca să aplaude politicos când intra el, ca să dea din cap și să facă ochii cât cepele la sugestiile și propunerile lui, să se adreseze unul altuia pe numele pe care îi silise să le adopte, să discute lucrurile pe care le spunea el, cu vorbe umflate pe care el nu le pricepea, iar apoi să confirme că era o idee sclipitoare, de exemplu, să se cultive ciuperci în cutiile de valori nefolosite. Apoi s-a întors spre ei.

– Lalo, Hermoup, Bolivia, Bibai, Montpel, Newman, Tirane, Ceylon, Geraniales, Arizona, Scurlock! Mă bucur că sunteţi aici și încântat că sunteți cu toții muritori. Ascultați la mine! Ce s-ar întâmpla dacă am lua tot ce există în univers și l-am împărți la unu? Să vă spun eu. Ar rămâne la fel. Deci de unde să știm că cineva nu face asta acum, chiar în această clipă? Gândul mă face să mă cutremur. Fiindcă veni vorba, am putea fi și noi împărțiți la unu, ori înmulțiți cu unu, și nici măcar nu am ști!

Toți cei prezenți au mimat priviri mirate, s-au întors unul către altul, așteptând urmarea.

– Să vă enumăr punctele de discuție de astăzi, dacă-mi dați voie, începând cu numărul A. Numărul doi. M-am gândit la el și nu-mi place. În ceea ce mă privește, a zburat pe fereastră, terminat, *caveat*[1].

– Bună idee! a spus Scurlock Tirah (al cărui nume era de fapt Finny Pealock).

– Numărul L. Suntem oarecum demodați în privința organizării corporatiste. Marcel Apand îmi povestea despre o mică firmă de produse electronice pe care a înființat-o în India. A pus o școală de afaceri să o proiecteze de la podea până la acoperiș, și chiar mi-a plăcut felul în care au făcut-o. De aceea, începând de lunea viitoare, corporația-mamă a ziarului *The Ghost* va fi remodelată în ciorchini, macrociorchini, microciorchini, păstăi, micropăstăi, minipăstăi, macropăstăi, macropepite, superpepite, bulbo-agregate și pinguri. Unele departamente se vor conglomera în ciorchini, păstăi, pepite, bulbo-agregate și pinguri, iar altele vor rămâne în esență stabile. De exemplu, o secretară din ceea ce e în prezent grupul secretarial al secțiunii de proprietăți imobiliare al departamentului secret va fi numită de acum drept ping în ciorchinele secretarial al păstăii de proprietăți imobiliare

---

[1] *Caveat* – „obiecție“, în lb. lat. în. orig. (n. tr.).

din macropepita secretă. Acesta va fi, la rândul său, un bulbo-agregat al superpepitei ce generează venituri.

Membrii consiliului de administrație au rămas cu zâmbete nesigure pe fețe, ținând cine știe ce ritm din picioare, bătând darabana cu degetele și aruncându-și ochii încoace și încolo.

În următoarele două ore și jumătate, timp în care lui Binky i s-a servit un prânz din șapte feluri, iar ceilalți din încăpere s-au uitat, cu burțile goale și salivând, Craig Binky s-a ținut pe poziție, iar ideile curgeau șuvoi din gura lui, cu o densitate maniacală. Credea ferm că e buricul universului, că peste o mie de ani oamenii se vor referi la defunctul secol XX numindu-l „Era lui Craig Binky“, vorbind despre muzica și arta sa drept „Binkyană“ sau „Binkynescă“ sau „Binkotică“. De fapt, cochetase deja cu ideea de „Binkoniană,“ „Binkeză“ (care, în realitate, exista) și „Binkritudă“.

The Ghost era în sine un document care stârnea nedumerire. Spre deosebire de *The Sun* și multe alte ziare, era condus de creatorii de titluri. De-a lungul anilor, succesul declarațiilor lor senzaționale îi transformaseră într-o castă de mandarini de neatins și descoperiseră că titlurile inventate de ei nu trebuiau să aibă absolut nicio legătură cu conținutul articolului de sub el. De exemplu, un articol intitulat „Ucidere din milă la Manila“, putea fi foarte bine despre dezvoltarea explozivă a construcțiilor imobiliare din Norvegia sau despre un magazin universal din Hartford, Connecticut. „Regina umblă goală prin Londra“, avea ca subiect o nouă formă de spray protector contra insectelor, elaborat de University of Iowa. Iar sub titlul „Don Juan african se sinucide“ se găsea discursul de mulțumire al unui biochimist de la Harvard care câștigase Premiul Nobel. Așa cum era de așteptat la un tabloid, pagina de editoriale a *The Ghost* era înțesată de titluri și, de cele mai multe ori, scrise cu litere roșii. Spre deosebire de alte tabloide pe care reușise să le scoată demult din peisaj, *The Ghost* avea titluri pentru care nu exista

niciun articol. Cu toate acestea, milioane de oameni cumpărau ziarul. Exemplul preferat al lui Harry Penn privind un titlu din *The Ghost*, fără nicio altă explicație era înrămat în biroul lui. Cu litere de o șchioapă, acesta suna astfel: „Model mort dă în judecată un cal de curse".

Și totuși, *The Ghost* mergea înainte, așa cum sporeau și miliardele câștigate de el. Era ca și cum Craig Binky ar fi fost ocrotit de un înger.

Iar dacă cineva ar fi ajuns să dea crezare redactorului-șef și editorului, exista un înger. Cândva, Craig Binky dăduse buzna în biroul lui Harry Penn, cerând ca *The Sun* să fie închis imediat. Când i s-a cerut să-și explice acea solicitare îndrăzneață, el a răspuns că la el coborâse un înger care aruncase năvoade din plastic peste trupul lui, îi întemnițase voința și îi spusese să vină să ceară asta. Harry Penn mesteca o bucată tare de acadea, ceva ce îl făcea întotdeauna să pară chiar mai distant și ironic decât în realitate. Gândindu-se la vorbele lui Binky, bucata de acadea a trecut dintr-o parte a gurii lui în alta, ca un zar într-un păhărel. În cele din urmă a reusit să o țină locului.

– Craig, a întrebat el, îngerul acela ți-a dat și o recipisă?

A urmat o tăcere lungă, în care incapacitatea lui Craig Binky de a sări peste acel obstacol a inundat încăperea de parcă ar fi fost sute de dolari din argint țâșnind din buzunare, ar fi căzut în cascadă prin interiorul cracilor de pantaloni, s-ar fi rostogolit peste labele picioarelor lui și s-ar fi împrăștiat peste tot.

– Pentru că, dacă n-ai recipisă, nu putem accepta solicitarea ca fiind valabilă, a insistat el.

Însă puține lucruri îl puteau stăvili pe Craig Binky, deoarece el credea că tot ce se afla în jurul lui era destinat să devină triumfal. Harry Penn era sigur că în cei aproape o sută de ani de viață nu întâlnise un suflet mai bine marinat în mulțumire de sine. Pentru alții, aroganța lui Craig Binky era deseori scutită de critici

prin ceea ce Harry Penn definise cu generozitate drept „Inteligența oarecum inexactă a domnului Binky".

În parte pentru a surghiuni alte păreri și în parte pentru a-și face părerile cunoscute, cu mare iscusință, a umplut pagina de scrisori din partea cititorilor *The Ghost* cu misive anonime pe care le semna cu „Craig B." Chiar dacă asta nu îl dăduse de gol, cei mai mulți oameni ar fi fost capabili să ghicească cine scrisese mesajele, deoarece stilul și sintaxa lui erau inimitabile: „Craig Binky spune că există prea multe arteziene la etajul doi. Craig Binky spune să se elimine câteva." Propozițiile lui cuprindeau frecvent un subiect care era propriul său predicat: „*The Ghost*, cel mai iubit ziar din New York, publicat și editat de Craig Binkey, este *The Ghost*."

Era mândru pentru că știa foarte mulți oameni influenți, bea vinuri scumpe (și apă importată de la un izvor înghețat din Sahalin) și mergea la restaurante la care o felie de pâine prăjită (toast almondin, toast en gelée, toast Safand) costa cât echivalentul a paisprezece ore de muncă pentru un om care primea salariul minim pe economie. I se părea că era cu adevărat deasupra oricui. Probabil tocmai de aceea organiza dineuri în onoarea lui. Cu toate astea, Craig Binky și *The Ghost* erau contragreutatea necesară pentru Harry Penn și *The Sun*. Unul fără celălalt nu ar fi putut exista nicăieri, în nicio formă. Și, întâmplător, stăteau față în față în Piața Tipografiei.

Dacă toate lunile și zilele ar putea fi ca vremea de iulie din New York, pe pământ ar exista paradisul. Deseori, la începutul lunii iunie se iau hotărâri epocale, puterea se evidențiază cu forță, se poartă războaie scurte, iar aventurile amoroase încep sau se încheie. Acest lucru îi era clar chiar și lui Craig Binky.

Într-o zi atât de frumoasă, încât oamenii de presă leneveau la soare, urmărind albine, când din străzile întunecate și pașnice se înălța o muzică liniștitoare de operă și copacii primeau adieri

timpurii de vară printre frunzele ca niște giuvaieruri, un mesager a pornit în goană dinspre aeroport într-un elicopter de la *The Ghost*. Înainte de a ateriza pe acoperișul clădirii *The Ghost*, mesagerul a sărit pe heliport, suferind o rană gen John Wilkes Booth[1] și a pornit în goană spre biroul lui Craig Binkey.

A trecut valvârtej pe lângă recepționeră și s-a năpustit în sanctuarul intim al lui Craig Binky. Alertu și Scroutu și-au împletit brațele și au rămas fermi, blocând ușa prin care Craig Binky se vedea vorbindu-le membrilor consiliului de administrație. Betty Wasky, secretara lui, s-a ridicat de pe scaun și l-a implorat pe necunoscut să aibă răbdare.

– Băieții ăștia sunt orbi, a spus mesagerul, măsurându-i din ochi pe Alertu și Scroutu. N-aș vrea să le fac vreun rău.

O asemenea exprimare fermă a impresionat-o pe Betty Wasky, care s-a dus să-și aducă șeful. Craig Binky l-a primit pe mesager în biroul său personal și a ieșit cinci minute mai târziu dând ordine cu glas răstit.

A anulat ședința consiliului de conducere și a ordonat mobilizarea neîntârziată a flotei de avioane ale corporației.

– Să se strângă imediat! a strigat el.

Un telefon către aeroport a pus în alertă toată mica forță aeriană a *The Ghost*. Avionul onorat să îl primească la bord pe Craig Binky a decolat primul, iar celelalte aparate de zbor l-au urmat ca o armada din titan strălucitor și motoare care urlau. În zbor, pe Craig Binky îl urmau o sută de avioane, precum porumbeii care erau eliberați pentru a întâmpina un general roman care se întorcea în triumf. În cel mai mare dintre avioanele flotei, un aparat comercial gigantic, Craig Binky instalase un scaun înalt care îi permitea să privească în jur dintr-un dom de

---

[1] Potrivit unor relatări, Booth, actor, s-a rănit la un picior deoarece un pinten al cizmei lui s-a agățat de un drapel al Gărzii Trezoreriei SUA când a sărit pe podium pentru a-l asasina pe președintele Lincoln pe 14 aprilie 1885 (n. tr.).

plastic de pe acoperișul fuzelajului. O prezență familiară pe aeroporturile din New York, acel aparat avea să pornească spre destinațiile îndepărtate ale imperiului *Ghost*, având la vedere capul lui Craig Binky.

În ziua aceea aeroportul a fost cuprins de agitație când o sută de avioane s-au înălțat în aer unul după altul ca și cum ar fi pornit într-un raid de bombardament. Ele au creat haos în rândul controlorilor de trafic, deoarece planurile lor de zbor, prezentate în pripă, spuneau că toate se îndreptau spre Brownsville, Texas, însă ele au virat spre est, către ocean.

– Unde dracu' se duce? a întrebat un controlor de zbor când armada a coborât plafonul și a dispărut de pe ecranele radar.

Nu a primit niciun răspuns, deoarece, cu excepția lui Craig Binky, nimeni nu știa. Iar Craig Binky nu voia să spună nimănui.

O CINĂ LA PETIPAS LA ÎNCEPUT DE VARĂ

În ziua în care Craig Binky a decolat spre Brownsville, iar apoi a virat în mod misterios spre ocean, un grup de ziariști și manageri de la *The Sun* s-a întâlnit la Petipas pentru o cină la început de vară. Stând în grădină, orbiți de flacăra aurie și albă a soarelui care apunea, au auzit zgomotul unei flote aeriene gonind pe cer în depărtare și s-au întrebat ce era.

Tocmai terminaseră ultima sarcină a zilei, adică să transfere materialele către *The Whale* pentru retipărire. După cină, o plimbare liniștită și un somn bun, urma să revină la *The Sun* la ora 6 dimineața pentru a începe lucrul la ediția care trebuia finalizată la ora 2.30 după-amiaza. După transferarea articolelor, verificarea plăcilor tipografice și organizarea activității din ziua următoare, aveau să termine în jurul orei 7 seara.

Le plăcea să se întâlnească la Petipas, pentru că, deși era liniște și aerisit, totuși puteau să vadă traficul de pe fluviu coborând dinspre nord și să audă motoarele camioanelor solitare pe pavajul de piatră din piața părăsită. Zgomotul roților pe piatră era inexplicabil de reconfortant. Cele mai plăcute erau țipetele surprinse ale remorcherelor și feriboturilor – *New Weehawken, Staten Island, Upper River, New Fulton* – care răsunau în port și erau reflectate

de stâncile cartierului financiar. Plângărețe, încețoșate și încărcate de după-amiază, sunetele de sirenă erau modificate în mod inconfundabil de traseele lor multiple prin canioanele umbrite. În est, o mie de focuri aurii se reflectau din ferestrele clădirilor înalte și ale depozitelor din cărămidă, de culoarea sângelui de bou, și iluminau turnurile albe ale turnurilor municipale care aveau statui, colonade și cuiburi extraordinare de amănunte atât de sus deasupra străzii și dincolo de privirile umane, încât totul părea destinat păsărilor. Pe malul celălalt al fluviului era o movilă ridicată în secolul al XVIII-lea unde, ca niște femei de la țară cu mâinile în șolduri, se înălțau copaci ale căror coroane verzi erau incendiate de razele soarelui, în vreme ce umbrele întunecate de dedesubt sugerau o dumbravă de proporții infinite. Harry Penn a privit întunericul acelei dumbrăvi și în tunelul catifelat a văzut locul exact unde avea să plece curând. În bezna înconjurată de lumina splendidă a simțit prezența condensată a viitorului și trecutului, curgând laolaltă, căpătând în cele din urmă viață.

Lăsând negrul hipnotic al copacilor, s-a întors către fiica lui și către ceilalți. Prin tinerețea lor, cu patimile și entuziasmul lor, în lumina puternică, erau ca un grup de cântăreți pe scenă, ale căror râsete mobile și membre expresive aveau calitatea unui vis. Odată cu vârsta, energiile lor se vor transforma în puteri ale contemplației și amintirii. Iar visele care le vor readuce oamenii pe care i-au iubit și peisajele a treizeci de mii de zile se vor armoniza cu deceniile de tinerețe în care alergau pe străzi, ferindu-se de camioanele cu spirtoase și străduindu-se să-și câștige existența. Dacă peste trei sferturi de secol vor ajunge la fel ca bătrânul din grădina de la Petipas, care era extrem de încântat de grația și vioiciunea lor, ei vor fi norocoși. Pentru că Harry Penn era un om fericit, mulțumit să își aducă aminte.

Cina era pentru cincisprezece persoane. Hardesty Marratta, Virginia și Marko Chestnut stăteau la un capăt al mesei lungi, față în față cu Harry Penn. Asbury și Christiana stăteau la

mijloc. (Asbury prinsese plătica de mare care acum se frigea aromitor pe cărbuni.) Courtney Favat își părăsise scaunul și plecase la bucătărie pentru a lua notițe, iar Lucia Terrapin roșea de fiecare dată când un ziarist robust, pe nume Clemmys Guttata, se uita spre ea. Familiarizat cu tradiția Penn, Hugh Close veghea la buna desfășurare a cinei, concentrat asupra unui gin cu apă tonică și a unui mesaj pe care îl rescria cu entuziasmul unui dirijor de orchestră simfonică. Încântat de bursa de valori care se închisese precum cometa Halley pe traiectoria sa urcătoare, Bedford privea visător spre remorcherele albe cu maro care patinau încet pe Hudsonul argintiu. Așteptându-l pe Praeger de Pinto, Jessica Penn era aplecată asupra meniului, studiindu-l de parcă ar fi fost Piatra Rosetta[1]. Era extrem de zgârcită cu banii. Praeger urma să sosească dintr-o clipă în alta cu Martin și Abby Marratta, pe care trebuia să îi aducă din Yorkville după ce luase un interviu primarului țintuit la pat. Un chelner a așezat pe masă două platouri enorme cu somon afumat, pâine neagră și lămâi. S-au auzit exclamații generale de încântare.

Apoi Praeger de Pinto a apărut ducând-o în brațe pe Abby, urmat de Martin care se ținea după el peste tot, deoarece avea vârsta la care un copil nu poate sta locului. Praeger i-a predat-o Virginiei pe Abby ca pe un pachet. Abby, care încă nu împlinise trei ani, s-a uitat dezaprobator la adulți, s-a zbătut pentru a scăpa din brațele Virginiei și, cu bâzdâcul de după un pui de somn, s-a dus să privească jarul cu luciri roșietice sub bucățile de pește care sfârâiau domol. Martin i s-a alăturat curând pentru a-i demonstra cum ard firele de iarbă pe grătar.

---

[1] Stelă pe care este scris un decret al regelui Ptolemeu al V-lea în hieroglife egiptene, în demotică și în greaca veche, lucru care a permis descifrarea hieroglifelor (n. tr.).

– Ați auzit? a întrebat Praeger. Azi după-amiază, lui Craig Binky i-au cântat sticleți în scăfârlie, a dat fuga la aeroport și a decolat cu cele o sută de avioane ale lui fără să spună unde se duce.

– De obicei nu face așa ceva, a comentat Harry Penn. Ce spun agențiile de știri?

– Nimic, absolut nimic, repetă la nesfârșit știri de interes uman. De genul: o femeie din Sankt Petersburg a fost mușcată de un macac.

– Probabil că ăsta e un subiect pe care și l-ar dori Craig Binky, a speculat Hardesty.

– Craig Binky nu sacrifică pentru nimic în lume un weekend de iunie la East Hampton, a afirmat Bedford.

– Sunteți siguri că nu se știe nimic? a întrebat din nou Harry Penn. Telefonați la birou și verificați. Dacă se adevărește, n-aș vrea să aflu din *The Ghost*. Sigur se întâmplă ceva. Virginia, vrei să le telefonezi controlorilor de trafic? Hardesty, dă un telefon la *The Ghost* și întreabă-i direct – poate-ți vor spune.

În timp ce se dădeau telefoane din lobbyul restaurantului, Harry Penn s-a ridicat brusc în picioare și a pășit pe șirul îngust de dale dintre masă și grătar. Cu mâinile prinse la spate, cu capul aplecat și legănându-se când se întorcea, semănând cu un tigru care se freacă întotdeauna în același loc de barele cuștii, el i-a atras atenția lui Abby, care a început să-l urmărească, maimuțărindu-i pașii și postura. Iar când Harry Penn a vorbit, ea i-a imitat cuvintele, dar cum nu era obișnuită să rostească propoziții lungi, cuvintele imitate au fost de neînțeles.

Harry Penn s-a întors și a privit-o cu uimire și încântare.

– Ești o fetiță curajoasă, nu-i așa? a întrebat-o el.

Apoi s-a întors și amândoi au continuat să pășească.

– Ce se aude? l-a întrebat Harry Penn pe Praeger, care se întorsese pe terasă.

– Nimic.

– Tot nimic?

– Am verificat și răsverificat.

Revenind, Hardesty a spus:

– Cei de la *The Ghost* au zis, citez: „Domnul Binky va fi plecat o săptămână pentru a se documenta și scrie un articol despre pleurezia politică."

– Cei de la Administrația Aviatică Federală susțin că Binky a prezentat un plan de zbor pentru Brownsville, Texas, dar avioanele au virat spre ocean și au zburat sub altitudinea la care pot fi detectate de radare. Sunt furioși, dar e tipic pentru ei, a adăugat Virginia, care se întorsese din lobby.

În aceeași clipă, ultima părticică din soare a dispărut înapoia dealului întunecat, iar tunelurile ademenitoare și plăcute de sub copaci s-au transformat într-un singur tot amenințător nesfințit de nicio lumină. Adâncit în gânduri, Harry Penn nici măcar nu s-a uitat într-acolo. Au început să mănânce somon afumat cu pâine neagră (Martin și-a prăjit-o pe a lui) și să speculeze în umbra serii despre știrea pe care bănuiau că o rataseră.

– Răbdare, a spus Harry Penn. S-ar putea ca Binky să fi auzit că președintele a pierdut o minge de golf în peisaj. Și dacă acesta este adevărata poveste, probabil că o va interpreta greșit sau o va ignora. Țin minte că demult, când a murit Tito, titlul articolului din *The Ghost* suna așa: „Papa a pornit în cele din urmă la drum". Și nu voi uita pagina de titlu din *The Ghost* când un bolnav mintal de origine braziliană l-a asasinat pe președintele Ecuadorului: „Nebun brazilian îl lichidează pe mahărul Ecuadorului". Pe de altă parte, nu putem face nimic.

Au mâncat în tăcere, iar amurgul a venit dinspre răsărit ca o maree. Zecile de bucăți de file de plătică de mare, stropite cu sos de soia și vin până când fuseseră cât pe ce să ia foc, au fost ridicate de pe grătar și aduse la masă. Legumele aburinde, fierte în apă de mare, umpleau aerul cu un miros aparte. Iar cel de pește proaspăt care sfârâia pe hicori s-a răspândit odată cu nori de fum alb sclipitor peste tot în vecinătate, care se întuneca.

După ce copiilor li s-a explicat și modul de servire și după ce s-au aprins lumânările, Christiana a ridicat ochii și, brusc, a tresărit. Și-a scăpat furculița pe farfurie, care a scos un sunet ca de clopot. Ceilalți i-au urmărit direcția spre gardul din fier forjat al grădinii. Un om al străzii se rezema de el și se uita la ei cu o expresie hotărâtă, ciudată, ușor iritantă. De la mic la mare, toți s-au oprit din mâncat.

Nu era expresia imploratoare a cuiva care cerșește (deși probabil era flămând și fusese atras de mirosul ademenitor). Și nici nu se citea vreo noimă de ostilitate în acea privire. Nici nu se purta la fel ca nenumăraților oameni ai străzii, cuprinși de o nebunie fără leac. Dimpotrivă, îmbrăcat în zdrențe, ars de soare și vânt, tras la față, dar puternic, se uita la ei fără să clipească, glacial, încercând să recunoască niște chipuri cunoscute, care îl urmăresc, despre care știe că le poate identifica. Ca niște stele care licăresc, sporind și scăzând în intensitate, ochii lui o țintuiau cu precădere pe Jessica Penn și păreau să o brăzdeze ca o grapă. Ea, care se aflase de o mie de ori pe scenă sub apăsarea luminilor puternice și a privirilor neiertătoare, obișnuită cu mulțimile de pe străzi care se întorceau după ea aproape la unison când trecea, a rămas aproape fără suflu din cauza privirii intense cu care Peter Lake o examina arzător.

Au fost atât de surprinși la vederea lui, încât au rămas încremeniți. El s-a uitat o clipă la Virginia, apoi a revenit la Jessica Penn, care a crezut că va leșina. Deși fragil din cauza vârstei, Harry Penn s-a ridicat în picioare pentru a întâlni privirea hoinarului și a reușit să îi reziste. În ciuda diferenței de vârstă, a apăsării necruțătoare a anilor, cei doi arătau ca niște imagini în oglindă. Harry Penn a analizat metodic fiece amănunt al feței bărbatului dinaintea lui, ceea ce a părut să-i mai domolească focul bizar din ochi. Fumul vălătucit prin gardul din fier forjat pe care îl strângea între degete l-a

învăluit. Harry Penn a simțit o tristețe îngrozitoare și i-a părut rău că luase hotărârea de a se ridica. S-a simțit de parcă ar fi fost târât înapoi în timp, către un moment din copilăria lui, când nu era educat și îi lipsea înțelepciunea, când existau doar viitorul și propria sa vulnerabilitate.

Nimeni nu știa cum să pună capăt acelui blocaj. Au crezut că impasul va dura o veșnicie.

În vreme ce ei rămăseseră ca hipnotizați de imaginea lui Peter Lake, care se străduia din răsputeri să înțeleagă ce vedea, Abby s-a aventurat către gard și a trecut prin el. S-a strecurat cu ușurință printre barele unei porți din fier forjat care i-ar fi oprit până și pe cei mai puternici oameni din lume, dacă viața lor ar fi depins, să zicem, de a trece prin ea. Când au văzut că Abby ajunsese de partea cealaltă, părinții au strigat-o. Însă ea nu i-a auzit, iar ei au rămas într-o pasivitate chinuitoare. Acum, situația se răsturnase. Lumea lor devenise una a tăcerii. Ei erau cei pierduți, care priveau spre înăuntru; Abby traversase hotarul și acum se afla cu Peter Lake.

Cu pași ușori, care au făcut-o să se ridice foarte lin de la pământ, permițându-i să plutească spre el cu o mișcare încetinită, ea a sărit spre Peter Lake de parcă l-ar fi cunoscut de o eternitate. Iar apoi Abby a părut că zboară prin aer (deși, probabil, era o festă jucată de lumină), a desfăcut larg brațele și s-a înălțat spre brațele lui. Peter Lake a îmbrățișat-o, iar după ce s-a liniștit, ea și-a lăsat brațele pe umerii lui, și-a lipit capul de pieptul lui și a adormit imediat.

Hardesty s-a apropiat de gard și l-a privit în ochi pe Peter Lake. Nu avea motive de teamă. Suferința și starea de sărăcie a acelui bărbat nu aveau aproape niciun înțeles într-o lume în care pătrundeau mereu alte lumi. Și când Peter Lake a predat printre bare copila adormită tatălui ei, Hardesty a simțit o dorință puternică de a vedea ce văzuse Peter Lake și să meargă acolo unde se ducea el. Hardesty Marratta, un soț prosper,

un om care avea parte de toate bucuriile și privilegiile firești, a fost pe punctul de a se încredința total unui rătăcit om al străzii. Era absurd, doar dacă nu luai în considerație o groază de lucruri care deveneau astfel mai importante decât bucuriile și privilegiile concrete. Cu toate că Peter Lake aparținea lumii umbrelor, iar Hardesty făcea parte din lumea solidă, ei aveau nevoie unul de celălalt. Preț de o clipă, copila îi unise. Însă apoi Peter Lake s-a retras în întuneric și a dispărut, ca și cum nici nu ar fi fost vreodată acolo.

Și-au lăsat mâncarea să se răcească. Virginia a ținut-o pe Abby în poală, iar Hardesty a bătut absent cu cuțitul în masă. După ce au trecut zece minute în care nimeni nu a scos nicio vorbă, Harry Penn și-a asumat răspunderea de a rupe tăcerea.

– Asta e, a zis el, ca și cum i-ar fi liniștit nu doar pe ceilalți, ci și pe sine, câteodată se mai întâmplă astfel de lucruri, dar până la urmă, lumea rămâne la fel.

Ceilalți au privit în jur. Imaginile obișnuite și familiare le aduceau o mare liniște.

– La urma urmelor, lumea rămâne aceeași, a repetat Harry Penn. Încă nu se vor petrece schimbări miraculoase. Îmi închipui că bărbatul pe care l-am văzut era înaintea timpului său, așa cum, probabil, mai sunt oameni ca el.

Marko Chestnut a zâmbit. Fără să-și dea seama cu adevărat, încordarea fusese imensă. Acum își găseau ușurarea în fumul alb al focului și în cărbunii încinși, în falezele întunecate de dincolo de fluviu, acum albastru-argintii, în meterezele clădirilor înalte care deveniseră translucide odată cu căderea serii și păreau să radieze o căldură interioară, reținută îndelung, și chiar și în expresia lui Tommy, chelnerul, care, pentru că nimeni nu mânca sau vorbea, s-a temut că bucătarul-șef se îmbătase din nou și pusese ceva groaznic în mâncare. Aceste lucruri le spuneau că, în cele din urmă, lumea era aceeași.

Însă ei nu aveau să termine plătica de mare friptă, legumele fierte în aburi și sosul de vin, iar în seara aceea aveau să rămână flămânzi, cu toate că nici nu observaseră asta – deoarece, de fapt, lumea nu mai era aceeași.

Stând calmă și socotind că își revenise, Virginia și-a dat prima seama. Firele de păr de pe ceafă i s-au ridicat și s-a cutremurat.

– Of, Doamne! a exclamat ea.

Ceilalți au ridicat capetele și au înțeles ce pricepuse ea.

Pe jumătate în lumină și pe jumătate în umbră, în ținutul de dincolo de fluviu se zăreau fermele, câmpurile și livezile. O centrală electrică din New Jersey suferise o avarie și nu se mai vedeau clădirile și nici luminile de pe malul opus al fluviului. Deși cei din New Jersey fuseseră siliți să urmărească apusul dintr-un întuneric pastoral, pana de curent a fost doar un fundal întâmplător pentru ce se vedea din grădina de la Petipas. Pentru că iluzia câmpurilor și livezilor de peste fluviu și cerul slab luminat spre apus, erau treptat obliterate de un zid care călătorea într-o parte, prova unei nave care urca încet pe Hudson, o ghilotină masivă, geana lumii, care se închidea de la miazăzi spre miazănoapte.

Se aflau la patru sute de metri depărtare de el și au trebuit să își îndoaie gâtul și să se aplece pe spate în scaune ca să vadă puntea aflată cel mai sus. Nava era pe centrul șenalului, așa cum se cuvenea, pentru că îl ocupa în întregime, și era atât de mare, încât părea o parte a peisajului.

Acea navă care aluneca dinspre sud și părea să apară dintr-un zid de grădină care împiedica vederea în direcţia aia era una dintre cele mai mari structuri pe care le văzuseră vreodată, rivalizând cu noile turnuri uriașe care fuseseră construite recent pentru a pune în umbră vechii zgârie-nori – și doar prova ei trecuse de zid: restul urma să apară. Nava a continuat să înainteze făcând ca apa să se încrețească în fața ei,

modelând-o în colaci albiți și lenți care s-au desfășurat până la epuizare. Apoi a apărut la vedere suprastructura ei. Zece mii de lumini pure călătoreau paralel cu orașul lung și zvelt cu care semănau și au iluminat apa înnegrită până când aceasta a căpătat un luciu înghețat. Turnurile înclinate și zidurile ca de castel se înălțau de două ori mai sus decât prova. Oamenii din personalul ziarului *The Sun* de la Petipas s-au lăsat tot mai mult pe spate, impresionați la culme de conspirațiile minunate de mărime și complexitate proprii orașelor și care conduc spiritul într-o vânătoare pe care ochiul rareori o poate urmări.

Secțiunea centrală a continuat să apară, înaintând din spatele zidului – o surpriză care era întreținută de masa și înălțimea fără precedent, lăsându-i pe privitori fără cuvinte. Tocmai când și-au închipuit că va apărea și pupa, pentru a încheia cum se cuvine dimensiunile uriașe, nava a izbucnit într-o nouă fanfară de turnuri sclipitoare și punți albe, terasate, ca și cum cel care o construise ar fi dorit să fie atât de subțire și aerodinamică, încât înălțimea ei amețitoare să pară întru totul logică.

Apoi, în cele din urmă, după câteva sute de metri de navă care au defilat prin fața lor, suprastructura și corpul ei s-au sfârșit brusc, nu printr-o curbă curgătoare, ci printr-un zid de oțel perpendicular pe linia apei. Urmând-o îndeaproape, legată în douăsprezece locuri de traverse atât de mari, încât pe ele ar fi putut merge și camioane, era un șlep enorm, de formă rectangulară, având aceeași înălțime ca nava. Acest șlep aluneca după nava-mamă și era urmat de două construcții identice.

Treptat, nava și-a redus viteza și s-a oprit. Acum, când cerul se întunecase, iar luminile orașului se aprinseseră, s-a putut vedea că tot corpul navei și șlepurile erau albastru-deschis. Și, ca mai toate lucrurile mari, atrăsese roiuri de

însoțitori mai mărunți. Elicoptere și avioane private îi dădeau roată ca niște țânțari și libelule, descriind cercuri și figuri acrobatice în opt, în uimitoare demonstrații printre catargele și pilonii mari. O navă de stins incendii de la remiza maritimă a Departamentului contra Incendiilor de pe Battery urcase în amonte în mare viteză și scotea arteziene de apă albă în aerul nopții în timp ce membrii echipajului își trăgeau pantalonii și se întrebau de ce nu fusese nimeni informat că acea... indiferent ce era... urma să sosească în port. Marea navă a lansat șalupe de mărimea iahturilor care au început să se deplaseze invidioase în jurul ei, iar oamenii din echipaj care apăruseră au putut fi văzuți doar o clipă – la fel ca soldații care se înalță o clipă peste un parapet, dar nu îndrăznesc să zăbovească acolo.

Fascinați, toți clienții de la Petipas se ridicaseră în picioare. Era ca și cum, doar văzând un lucru minunat, ar fi câștigat o mare victorie. Erau atât de emoționați, încât nu știau ce să facă și o vreme s-au mulțumit să își împărtășească uimirea.

Pentru un locuitor al orașului aflat pe un deal, printre copaci, sau pe o stradă aglomerată, navele par întotdeauna să se strecoare într-un port cu o ezitare inutilă. Însă pentru un marinar care a navigat săptămâni sau luni între orizonturi vaste, viteza navei lui era amețitoare, având în vedere spațiile nebunesc de reduse în care a pătruns, și era fericit doar când o vedea complet oprită. Când o navă pătrundea în portul New York, ea realinia ideea orașului despre sine, locul și scopul lui: ea proclama că dincolo de Narrows exista o lume întinsă.

– Am fost acolo, spunea nava. Am văzut. Acum faceți tot posibilul să vă imaginați lucrurile minunate care se află dincolo, pentru că eu nu vă voi spune cu exactitate.

Harry Penn s-a suit pe un scaun și a început să dea instrucțiuni personalului său.

– Probabil că Craig Binky a ratat asta, a spus el. Cine știe, poate că s-a întors spre nord și a zburat în Canada. Îl văd în stare să caute o navă pe uscat. Gata, Asbury, pregătește șalupa ca să putem vedea bine și de aproape. Dacă putem obține niște informații, avem timp să scoatem o ediție specială cu *The Whale*. Praeger, niciodată n-a mai existat o asemenea navă. Cred că ea ne-ar putea aduce un dar deosebit.

– Ce anume?

– Viitorul.

Au plecat de la restaurant aproape în goană. Până și Harry Penn a alergat pe străzile pietruite care duceau spre Piața Tipografiei, bătând când și când cu bastonul în pământ ca să nu uite că nu mai era tânăr.

În noaptea aceea niciunul dintre oamenii de la *The Sun* nu a dormit și, cu toate că nu știa, orașul a început să capete viață.

EPOCA MAȘINILOR

Primăvara la New York este deseori urâtă și murdară, când porțiuni ispititoare de vreme aproape văratică sunt urmate de furtuni de lapoviță de câte zece zile. Pentru oamenii străzii, acel anotimp este de departe cel mai dificil, fie și numai din cauza ploilor frecvente și a vânturilor rebele. După bătăliile disperate ale iernii când omul poate muri în mai puțin de o oră dacă se află într-un loc nepotrivit, perspectiva de a muri lent în aprilie, când plantele înverzesc, este ca perspectiva de a muri în ultima zi de război. Aproape la fel ca școlarii, oamenii străzii absolvă în luna iunie, iar apoi vara are grijă atentă de ei.

Peter Lake a fost capabil să analizeze dilema în care se afla abia în luna iunie. Vreme de câteva luni a trăit în tuneluri de metrou, aproape de conducte de încălzire, ghemuindu-se alături de oameni cu care nu a schimbat nicio vorbă. Mai toți erau nebuni și toți trăiau spaime – că trenul îi va tăia în două, că îi vor ataca șobolanii mari cât niște câini sau că vor da de bucluc cu vreun dement cu resentimente ușor inflamabile. Procurarea hranei nu a fost nici dificilă, dar nici plăcută, pentru că resturile aruncate de restaurante erau suficiente să hrănească nu doar pisicile și câinii. Câteodată, în zilele cu temperaturi sub zero grade, când nu reușea să obțină o masă spălând vase sau trăind

accese bruște de pietate în fața așezămintelor religioase care deschideau bucătării pentru săraci, Peter Lake a apelat la această sursă. A descoperit curând că lucrătorii din bucătării și salahorii de la brutării erau întotdeauna dispuși să-i dea un morcov sau o chiflă, numai să scape de prezența lui arzătoare și tulburătoare. Porumbeii nu erau o hrană sănătoasă, dar puteau fi fripți la un foc făcut într-un butoi de gunoi, și ici și colo existau societăți caritabile care ofereau câteodată posibilitatea unui duș, a unei cine cu carne de curcan și un pat peste noapte.

Ar fi putut obține o slujbă, dar nu avea timp. Era extrem de ocupat să nu facă nimic și, dacă s-ar fi simțit măcar o clipă în largul lui, s-ar fi lăsat imediat prizonier obsesiei și înfrângerii lui. Nu-i plăcea și nici nu-l ispitea ideea de a munci, de aceea a hotărât că nu-și va lua o slujbă decât atunci când va înțelege cine era sau când avea să-l apuce vreo pasiune și nu va mai simți nevoia să știe cine e.

Scăpând de starea de disperare, la sfârșitul lunii mai și la începutul lui iunie, a început să cutreiere orașul, pentru a vedea ce-și putea aminti și pentru a observa schimbările. Orașul era aproape în totalitate din sticlă și oțel. Clădirile i se părea că seamănă mai mult cu niște coșciuge. Ferestrele nu se deschideau. Unele dintre clădiri nici nu aveau ferestre. Iar lipsa lor de grație și înălțimea exagerată transformau străzile în firicele ca de fum legate laolaltă într-un labirint întunecat. Doar noaptea se mântuiau și abia de la depărtare – când aerul lor secret, inaccesibilitatea și aroganța dispăreau și scăldau orașul în lumină, strălucind ca niște catedrale din sticlă fumurie întoarse pe dos. Apăsat de dimensiunea și de puterea arhitecturii orașului, a descoperit un șirag de locuri sfinte (dintre care doar unul era biserică) în care se putea întoarce mereu, ceea ce și făcea. Acolo simțea ce i se păreau a fi rămășițele adevărului. Și revenea pe anumite acoperișuri și alei așa cum fulgerul lovește în mod repetat turnurile înalte din oțel într-o dispută între tenacitate și viteză.

Primul dintre acele locuri era Catedrala Maritimă, care avea câmpii nesfârșite de sticlă albastră ca marea. Vedea în lumina care întrupa iluzia valurilor și a apei, și în lumina ochilor și chipurilor oamenilor înfățișați care călătoreau cu nave și bărci. Puterea spectrului sporea primejdios când era țesută în imagini ale celor striviți și mântuiți, ale celor care luptau, ale celor care erau de nezdruncinat și ale celor care văzuseră ceva măreț. Razele respectivelor lumini și imagini delicate se combinau pentru a se extinde pe podeaua mare a catedralei, pentru a alcătui o reprezentare a mării sub un șir de corăbii miniaturale ținute în casete de sticlă. Deși nu avea habar de ce, modelele de corăbii îl atrăgeau pe Peter Lake în catedrală. Păreau infinit de duioase și pline de sens, ca și cum adevărata viață a corăbiilor fusese concentrată și prinsă pentru a vibra în interiorul casetelor, așteptând să fie eliberate. Cu toate că ferestrele și micile corăbii măiestrit lucrate, aflate în Catedrala Maritimă, erau nemișcate, lui Peter Lake i se părea că se mișcau tot timpul. Corăbiile navigau pe sticlă, balenele se înălțau în aer, inimile marinarilor băteau și frunțile lor erau presărate cu stropi de apă.

Al doilea loc era cel din fața restaurantului Petipas, unde acel copil îi alergase în brațe. S-a dus acolo deseori în zilele care au urmat, sperând să găsească același grup. Dar curtea era pustie sau ocupată de alți oameni: de obicei, aceia erau zgomotoși, beau mult și nu-l băgau în seamă. Gardul din fier forjat a devenit ceva sacru, care trebuia sărutat sau atins. Când îl strângea între degete se simțeă mai bine și prima oară a revenit când curtea era pustie, a închis ochii și a sperat că totul era un vis și că, dacă se va trezi, se va privi, nu dinspre exterior, ci se va afla în mijlocul lor, ușor amețit, obosit la cină într-o seară de vară, prizonier undeva în ambra timpului. Ce frumos ar fi fost să descopere că era, de exemplu, patronul unui magazin de îmbrăcăminte, dispecer feroviar, avocat sau agent de asigurări și că se găsea la Petipas – cu un secol în urmă – împreună cu soția și familia.

Dacă ar fi putut să se întoarcă la asta, la o casă din lemn întunecat, cu foc prietenos și grădină, la acele plânsete triste ale feriboturilor și la sentimentul că viitorul avea să fie liniștit, infinit și verde, iar nu un lucru închis din sticlă și oțel sufocante. Va păstra visul în minte și va schimba obiceiurile proaste care îl azvârliseră în el. Amintindu-și sentimentul de a fi rătăcit în timp, va face numai lucruri bune și va fi etern recunoscător pentru revenire. Când a prins barele de metal între degete, a sperat să treacă dincolo. Bineînțeles, asta nu s-a întâmplat.

Existau mici altare și locuri uitate care erau pentru Peter Lake ca altarele de pe marginea drumurilor din Alpi – o ușă veche, pierdută în umbră și cu vopseaua scorojită, un cimitir ghemuit între clădiri monstruoase (deși pe lângă el se perindă zilnic o sută de mii de oameni, e posibil ca nici unul să nu arunce o privire la el sau să se oprească o clipă ca să citească o inscripție sau un nume), grădini ascunse, fațade de case, priveliști semnificative aflate pe străzi ciudat de întortocheate, locuri care păreau să găzduiască o prezență invizibilă.

Ultimul și cel mai bun dintre acele locuri era o clădire din vechea lege care încă stătea în picioare în Five Points. Era genul de loc pe care nici un membru simțitor, educat și decent al claselor de mijloc nu îl văzuse și nici nu fusese capabil să îl descrie. Pentru că nici un membru simțitor, educat și decent al claselor de mijloc nu intrase vreodată într-un asemenea loc pentru a ieși viu. Oamenii care trăiau acolo îi invidiau pe șobolanii din tuneluri. Nu exista lumină, căldură sau apă, iar în hol se găsea întotdeauna câte un bărbat furios cu un șiș în mână.

Într-o zi, Peter Lake a intrat, a urcat treptele și a deschis ușa șubredă care ducea pe acoperiș. A revenit acolo de zece ori, dar nu și-a dat seama de ce. A urcat rampa care alcătuia acoperișul casei scării și a verificat hornurile. Țevile rotunde care fuseseră cândva coloane de combustibil fuseseră scoase din uz de mai bine de un deceniu. Atunci unde era hornul, adevăratul horn?

Fusese închis de trei sferturi de secol, iar cimentul dintre cărămizi era măcinat ca vântul purtat de vânt. Privind în puțul abandonat, nu a văzut nimic. Însă a fost aproape copleșit de mirosul de pin dulce care venea pe el. Ridicându-se din gaura de întuneric, aerul proaspăt aducea cu sine sentimentul și poveștile multor ierni de mult uitate. Acel puț cu aerul său răcoros și nefiresc era un seif al memoriei. Peter Lake se simțea mângâiat să știe că focurile momentului au ecouri fantomatice și albastre care le supraviețuiesc cu mult pentru a se înălța în alt timp. Și asta l-a dus atât de bine înapoi, încât a trebuit să îmbrățișeze hornul în stare de dezintegrare ca să nu se piardă și să se rostogolească de pe acoperiș. Atunci existau mai puține clădiri, și mai multe câmpuri și păduri. Morningside Heights era o fermă, iar Central Park reprezenta o parte a nordului statului care fusese introdus în Manhattan ca un sertar într-o comodă. Clădirile aveau deseori săli înalte, cu ecou, care aminteau de mari distanțe din apropiere și de pe frontiere. Întrucât erau construcții din spațiu, lemn și piatră, ele deveneau portrete și parodii ale sălbăticiei. Pe vreme aia traiul era bun. Puteai lăsa ușa descuiată. (Peter Lake nu avea cum să știe că fusese hoț și nici că se dovedise, totuși, unul impecabil de cinstit.) Atunci se putea simți miros de pin iarna, iar zăpada rămânea albă.

Totuși, nu totul era ușor și el a înțeles asta când și-a dat seama că, în parte, motivul pentru care se agăța de horn era ceva inexplicabil de dureros. Poate că dacă ar fi citit o istorie a clădirilor din vechea lege ar fi descoperit o mențiune întâmplătoare despre legiunile de bolnavi de tuberculoză, care își găseau refugiul pe acoperiș, alcătuind un oraș mai înalt, separat, iar apoi ar fi început să descopere cine era. Însă poate că nu, pentru că mai avea de parcurs un drum lung până acolo.

Existența lui nu era lipsită de recompense și avea momente de entuziasm și descoperiri pe care puțini dintre ocupanții clădirii, pe care îi invidia, aveau să le afle vreodată. Disperarea este

parte inferioară a ceva care, pentru a se scufunda, trebuie să urce. Străzile New Yorkului și unii proteguitori ai instituțiilor sale venerabile erau pline de oameni care, în ciuda faptului că erau uitați cu desăvârșire, trăiau episoade de glorie care făceau cariera lui Alexandru cel Mare să pară o zi din viața unui con-
țopist de la registratură. Peter Lake se aprindea de fiecare dată ca un joc de artificii, cu stări aurii de entuziasm care îl făceau să danseze pe stradă. Nimeni nu observa asta. Nimeni nu se sinchisea. Pe străzi, vagabonzii dansau, cântau, proclamau, strigau că descoperiseră adevărul. Și niciodată nu rostise vreunul altceva decât sonetele incoerente ale demenților. „Chester Mackintosh! Chester Mackintosh! Chester Mackintosh gătit cu flori pe care Hilda le-a făcut lunii! Veniți în stup și faceți cu mine ceea ce a făcut escrocul care s-a târât văratic în gâtul pisicii. Cine?“ ar fi putut declama unul dintre acești oameni – către o cutie poștală. Disputele și contra-proclamațiile stimulate de afișe erau legendare, iar afișul erau întotdeauna adresat către „voi“. Deseori oamenii străzii erau duri sau se purtau amenințător cu băieții de la parcări, tratându-i ca pe niște servitori obligați prin contract sau băieți de alergătură de cea mai joasă speță. Câteodată, totuși, la apogeul acelor explozii demente dădeau de aur. Așa s-a întâmplat cu Peter Lake.

Nu mult după ce slujise drept fantomă la Patipas, într-o seară splendidă, iute și strălucitoare ca un foc de artificii, se plimba, ca un stăpân al lumii în zdrențe și rupturi, în culmea fericirii, binevoitor și chiar cu un aer de actor de operă. A ajuns la pa-
nourile ca de seră deasupra cărora, pe un parapet de pe trotuar, stăteau câteodată școlarii să vadă mașinăriile antice de la *The Sun* lucind și licărind în truda lor neobosită. S-a rezemat cu un aer regesc de balustrada goală și a privit înăuntru. Imaginea mașinilor care zumzăiau independente nu era decât o rachetă de propulsie pentru mania lui deja înflăcărată. Însă era mai mult decât atât, deoarece ea i-a transformat euforia apărută din senin

în ceva real. Și-a dat pe dată seama că optimismul lui fusese iluzoriu și că acum – din întâmplare – el căpătase substanță. Acolo, exact în fața lui, erau mașinile, scuipând și tușind ca niște copii, agitându-se ca o sută de ibrice care fierbeau, rotindu-se și mișcându-se cu o concentrare credincioasă. În cele din urmă, acolo era ceva ce știa și de care era sigur.

Doi mecanici agitați și deprimați umblau pe galeria de dedesubt, cărând împreună un piston din oțel proaspăt gresat și vorbind cu icnete și blesteme de frustrare care puteau fi auzite, în ciuda vuietului făcut de mașini. S-au apropiat de un dispozitiv pe trei sferturi demontat, aflat între alte două mașini care înfășurau cabluri și apoi șuierau și fluierau când cablurile se desfășurau și învârteau câteva seturi de regulatoare de turație newtoniană. Deși aveau mâinile mânjite de unsoare, cei doi s-au scărpinat în cap. Ăsta-i semn rău, a gândit Peter Lake. Probabil că nu știu cum funcționează atenuatorul dublu. Probabil că nici nu au habar la ce slujește.

A bătut în geam. Cei doi s-au uitat la el, apoi s-au întors cu spatele. A bătut din nou.

– Ce vrei? au întrebat ei.

– Aș vrea să vă explic cum funcționează atenuatorul dublu, a răcnit el.

Ei nu au înțeles limpede ce a spus el.

– Du-te de-aici! i-au strigat.

Însă el nu a vrut să plece și a continuat să bată cu pumnul în geam până când unul dintre ei a venit și a deschis un luminator.

– Ce vrei? a fost întrebat din nou Peter Lake.

Cântărindu-și cuvintele cu grija celui care se află dinaintea unui judecător, Peter Lake a răspuns:

– Am văzut că voi doi lucrați la acel dublu atenuator de acolo. Păreți nedumeriți. Aș fi încântat să vă ajut.

Mecanicul l-a măsurat cu mai puțin scepticism pentru că Peter Lake, la fel ca și mecanicul-șef, era irlandez.

– Dublu atenuator? a repetat el. Cine a zis că așa se cheamă? Noi nici nu știm măcar la ce slujește. Încercam să vedem dacă îl putem pune în funcțiune și apoi să aflăm la ce e bun.

– Se cheamă dublu atenuator, a spus Peter Lake, și este o anexă importantă a agregatului de forță. Dacă nu l-ați folosit până acum, există posibilitatea să fi avut parte de căderi de forță cam o dată pe săptămână.

– Exact, a răspuns mecanicul. Dar tu de unde naiba știi?

Peter Lake a zâmbit.

– Pot desface și monta la loc dublul atenuator sau orice altceva aveți acolo, jos, cu ochii închiși.

– Tare-aș vrea să văd și eu asta! a exclamat mecanicul, care se spetise ani buni la acele mașinării ce supraviețuiseră cu mult celor de felul lor și care era obsedat de zeci de enigme ce făceau parte din natura mecanismelor lor. Deși își petrecuse jumătate din viață acolo și fusese instruit de tatăl lui, nu era în stare să înțeleagă decât o părticică din ceea ce îngrijea și nu se pricepea să demonteze decât câteva – fără a mai vorbi de asamblarea lor.

– Aș fi fericit să-ți arăt, i-a răspuns Peter Lake, știind că provocarea va fi irezistibilă.

Mecanicul s-a dus la colegul lui și i-a vorbit, uitându-se din când în când în jur ca să se asigure că Peter Lake nu dispăruse. Apoi amândoi au adus o scară și au proptit-o de luminator.

– Vino pe aici, i-a spus celălalt mecanic.

Peter Lake a coborât în paradis.

Umblând prin acel loc, s-a simțit ca Mahomed în Bismillah. Totul era lucios, sclipitor, alert și familiar. Mașinile au lăsat impresia că îl salută cu aceeași afecțiune nevinovată pe care o arată copiii de grădiniță care îl primesc pe primar în vizită. Și, în vreme ce ele pufăiau și se roteau și interpretau dansurile lor unghiulare, Peter Lake și-a dat seama că era mecanic. În fiecare secțiune a mașinilor care ocupau un sfert de hectar, anii de cunoștințe au țâșnit din bezna lăuntrică și au luat poziția de drepți ca brigăzi

peste brigăzi de soldați la o paradă. Înțelegerea era fixată locului de parcă ar fi fost prinsă cu bolțuri. În sfârșit, o victorie!

Au ajuns la dublul atenuator. Cei doi mecanici s-au rezemat de un utilaj care stătea de multă vreme nefolosit și l-au cântărit din ochi pe Peter Lake cu un scepticism irlandez hotărât, care tremura și fierbea și era la fel de fierbinte și fumegos ca o vatră arzândă.

– Așa. Domnule, a spus unul dintre ei cu cruzime, o să ne arăți cum să înviem asta – ceea ce numești tu – un atenuator dublu ori te vom conduce înapoi pe Bowery.

Peter Lake știa că era nebărbierit, bronzat rău, murdar și că avea ochi de safire.

– Ce este un dublu atenuator? a întrebat el. Mă gândeam că voi, domnilor, ați dori să cumpărați un bilet la balul gunoierilor.

Mecanicii au rămas derutați – până când Peter Lake și-a ațintit privirea asupra mașinii și s-a apucat de treabă.

– Uitați-vă aici, a spus el, după ce a îndepărtat un panou mare. Vedeți această culisă oscilantă care se freacă mult prea aproape de mecanismul cu clichet al acestui șubler eliptic? Prieteni, asta distorsionează sarcina de impact asupra celui de-al doilea șurub fără sfârșit, sus, acolo, care se aplică asupra angrenajului elicoidal. Necazul este că tocmai asta nu face, chiar așa. Fără acel mic angrenaj elicoidal, conexiunea antiparalelă la transmisia prin fricțiune nu se deblochează, iar acest pantograf cu roți melcate nu se poate acționa. E clar până aici?

Cei doi au dat din cap.

– Și nu este doar atât, pentru că aveți o frână cu fricțiune blocată. Vedeți? Trebuie să fie lubrifiată cu spermanțetul cel mai fin. Iar două came de pe cupla periflex sunt montate pe dos. Dacă unul dintre voi îmi face plăcerea să-mi aducă o piuliță opritoare cu filet trapezoidal, care să aibă un unghi al piciorului dintelui de cincizeci și cinci de grade, voi pune culisa oscilantă

înapoi, așa cum trebuie să stea. Între timp, vom rearanja camele și vom degripa frâna cu fricțiune. Ei, bine? Ce mai așteptați?

În mai puțin de jumătate de oră, dublul atenuator mormăia nebunește, iar agregatul de forță începuse să funcționeze la fel de lin și silențios ca zborul unei bufnițe, în vreme ce înainte curelele lui fâlfâiseră încoace și încolo precum carnea pe un grăsan care aleargă, lovind cu zgomot de piele volantele din bronz pe care se străduia să le îmbrățișeze.

– Aceste curele de transmisie vor rezista între șase luni și un an, le-a informat Peter Lake pe gazdele lui impresionate peste măsură. Iar pierderea de cai putere va fi mult mai redusă, deoarece încetinirea agregatului de forță este moderată de dublul atenuator. Așa veți economisi mult combustibil. E ca o trompetă.

Cu toate că n-au înțeles partea cu trompeta, celor doi nu le-a păsat și s-au arătat dornici să îl ducă pe Peter Lake într-un tur pentru a vedea multe mașini care hibernau și care îi nedumeriseră de când se știau.

– Ce naiba e asta? l-au întrebat ei când au ajuns în dreptul unui dom de forma unui clopot care se afla pe partea superioară a unui motor cu aburi care funcționa. Încercăm să aflăm de când eram puști. Uneori scoate câte un zdrăngănit dement – ca și cum ar avea înăuntru bolțuri desprinse – dar numai din când în când. Am vrut să îl demontăm, dar, indiferent ce am încercat, nu se clintește. Nu știi din întâmplare la ce slujește?

– Ba sigur că știu, le-a răspuns Peter Lake, ofensat. Puteți lua orice câine de pripas din Canarsie și vă va spune cu siguranță. De fapt, e atât de simplu, încât o să vă explic în filipineză.

– A, nu! Te rugăm să nu faci asta! s-au milogit ei. Nici nu-ți închipui ce tortură a fost munca noastră în atâția ani. Brusc, începe să zdrăngăne în miez de noapte, ca un sugar care plânge după maică-sa, și noi nu știm ce vrea.

– Întocmai, a spus celălalt. Și noi am încercat în repetate rânduri să îl demontăm, dar nu s-a lăsat. Nu poți nici măcar să-i faci vreo zgârietură. Uite, o să mă exprim cât de sincer pot. Dacă nu-mi spui ce este chestia asta blestemată, o să mă sinucid, dându-mi în cap cu ciocănelul de la ceas.

– Și eu la fel, s-a oferit prietenul lui.

Au rămas înghețați de speranță.

– Acesta, a spus Peter Lake, lovind cu palma piesa de metal în formă de clopot atât de hulită, este un flecar perfecționist.

Cei doi au rămas cu gurile căscate. Ce dracu' era flecarul perfecționist.

– Uitați-vă la motorul ăsta, a spus el, uitându-se entuziasmat la uriașa și grațioasa componentă a mașinăriei de sub flecarul perfecționist. E minunat, nu credeți? ca o tânără care se întoarce după ce a petrecut o zi de iunie pe Coney Island. Se cheamă motor atrăgător. Când atinge eficiența de sută la sută, aburul supraîncălzit se întoarce înăuntru și devine atât de volatil, încât îndepărtează două piese grele în tandem (genul cu subglisare calabriană) și se ridică în secret în camera de aici, unde face să se învârtă un dolar de argint din 1883 cu viteze aproape muzicale. Mi-e rușine să spun că nu știu de ce trebuie să fie un dolar din 1883, dar din câte țin minte, așa era obiceiul.

Cei doi mecanici au rămas fără grai. Peter Lake a interpretat atitudinea lor drept neîncredere.

– Dacă vreți, o să vă dovedesc, a spus el, îndrumându-i către un colț îndepărtat, unde se găsea un set de manete care păreau blocate de podea.

– Nici astea nu știm ce sunt, au recunoscut ei.

– Astea? Astea sunt marcatoarele de eliberare ale flecarului. Uitați-vă, a comandat el, trăgând de manete. Se așază capetele ascuțite la acest unghi. Aha, înțeleg, e vorba de optzeci și trei de grade. Tocmai de aceea și dolarul e din 1883 – e un mecanism de memorizare. Și el eliberează flecarii perfecționiști.

– Flecarii?

– Păi, sigur, după cum arată hala asta, există probabil vreo duzină împrăștiați pe aici. Cam așa stau lucrurile cu mașinăriile de genul ăsta. Trebuie să traversezi sala, ca să găsești mânerul pentru componenta la care lucrezi. Când au proiectat-o, au avut mai multe în minte decât forța de intrare și forța de ieșire. Toată treaba e ca un imens puzzle. E un soi de ecuație. Componentele sunt legate între ele, ca și cum ar fi instrumentele unei orchestre. Ca să fii dirijor, a spus Peter Lake cu un zâmbet larg, trebuie să cunoști fiecare instrument. Și trebuie să știi și muzica.

I-a dus înapoi la flecarul perfecționist, pe care l-a ridicat foarte ușor din poziția lui de pe motorul atrăgător. Un dolar de argint a căzut pe podea și s-a rostogolit scoțând un clinchet. Unul dintre mecanici a alergat după el și l-a blocat de podea cu talpa. L-a ridicat, l-a examinat, s-a uitat lung la prietenul lui cu ochi cât cepele.

– 1883, a zis el.

În mod obișnuit, dacă *The Sun* ar fi angajat un nou mecanic-șef, el ar fi luat masa de seară cu Harry Penn, fie la el acasă, fie la Petipas. În acea zi de iunie, însă, *The Sun* era în fierbere mare, deoarece dedicase toate resursele pentru descifrarea misterului aparent de nedescifrat privind marea navă care ancorase pe Hudson și rămăsese pe loc încă de la sosire și despre care nici publicul, nici oamenii din presă nu știau nimic. Oricât se străduiseră, nici unul din reporterii de la *The Sun* nu reușise să afle ceva. O mare parte din personal fusese repartizat pentru a contribui la realizarea articolului – să aștepte pe chei douăzeci și patru de ore pe zi, să îl piseze pe primar (care mersese la miez de noapte să viziteze nava și coborâse apoi pe chei executând un mic dans), să facă fotografii din aer, să realizeze profiluri în infraroșu și să încerce să pună capăt impasului cu informații din surse norocoase din întreaga lume. Frustrați pentru că descoperiseră atât de puține

lucruri, ei au neglijat chestiunile de zi cu zi ale ziarului, între care și obișnuita ceremonie de salut a noilor angajați.

În momentul în care, suprasolicitat și la capătul puterilor, Praeger de Pinto l-a intervievat în grabă pe Peter Lake, acesta se transformase în ceea ce trebuia să pară a fi un mecanic bun, lucru pe care aproape îl reușise, de fapt, ajungând să aibă înfățișarea de pe vremurile pe care nu și le putea aduce aminte, când își împărțea timpul între diferite restaurante care serveau stridii, ateliere și spargeri. Își aranjase mustața în furculiță, se tunsese și făcuse zeci de dușuri și băi. Apoi și-a cumpărat un costum de stofă cu o croială demodată care îi plăcea și nici nu era nepotrivită la *The Sun*, unde Harry Penn și mulți alți moși se îmbrăcau în stiluri care sugerau foarte limpede secolul al XIX-lea.

Cât vagabondase, cicatricele de pe fața lui Peter Lake fuseseră acoperite de funingine și unsoare. Acum au apărut pe figura lui, deși unele dintre ridurile mai fine începeau deja să dispară. Dacă Paeger l-ar fi privit în ochi, probabil că ar fi văzut că sufletul lui Peter Lake era prins în furtunile altui loc și altui timp. Însă nu a făcut-o, iar chipul lui Peter Lake a transmis telegrafic doar că era un om al muncii care se va strădui mereu să facă tot ce putea. Nu arăta a intelectual, nici a avocat ori a bancher. Părea, în schimb, un om care montează șine de tren, înalță construcții și îngrijește focuri, forje și mașinării. Avea brațe puternice, mâini mari, nasul deloc acvilin și o voce gravă. Praeger de Pinto l-a plăcut din prima clipă. Nu i-a intuit complexitatea, nu l-a recunoscut ca fiind apariția de la Petipas (și nici Peter Lake nu și l-a amintit pe Praeger) și curând a uitat de el, deși a fost fericit că mecanicii i-au promis mult mai puține avarii și întârzieri acum, când aduseseră acest expert – cu toate că primea salariu de ucenic, deoarece Trumbull, fostul mecanic-șef, dorea să urmeze sfaturile lui Peter Lake, dar nu să se și pensioneze.

Peter Lake stătea mai tot timpul printre mașini, pentru că acolo se simțea sincer fericit. Își petrecea orele libere într-o

cameră închiriată din care vedea o vale nesfârșită de acoperișuri pustii și rezervoare din lemn pentru colectarea apei și curând a devenit ca unul din nenumăraţii oameni din New York; cu alte cuvinte comod, uitat și solitar...

Deși la începutul acelei veri vremea perfectă de iunie s-a instalat, ea a fost sfârtecată de multe ori de furtuni răscolitoare care au venit dinspre vest. Nori negri, care nu știau dacă erau munți sau cuiburi de șerpi de fulgere, apăreau și goneau pe deasupra orașului pe o pernă de ploaie, vânt și grindină. Fulgerelor, care se încolăceau și se încurcau în norii de culoarea prunelor coapte, le plăcea la nebunie să țintească turlele înalte din Manhattan, să le izbească apoi cu precizie și amplificarea tunetelor care se rostogoleau de-a lungul bulevardelor din Washington Heights până pe Battery. Exploziile lor luminoase și bubuiturile transformau orice ființă într-un popic și propulsa mulțimi de oameni altfel imperturbabili în intrânduri și arcade, pentru a aștepta acolo încheierea furtunii, cu gâturile aplecate și inimile oprindu-li-se mereu când un fulger mare hotăra să pedepsească ceva din apropiere.

Indiferent ce făcea, Peter Lake se oprea din lucru întotdeauna când se isca o furtună cu tunete. Câteodată se uita prin plăcile de sticlă de deasupra sălii mașinilor de la *The Sun* și urmărea ploaia care duruia și fulgerele care despicau cerul, iar alteori asista la acea artilerie din camera lui, în timp ce rezervoarele din lemn din valea turnurilor de apă bubuiau drept răspuns. Simțea întotdeauna că e un fel de a cincea coloană pentru vântul și ploaia de afară, sperând că ele vor fi suficient de puternice pentru a aplatiza structura timpului și pentru a-l elibera. Presupunea că fiecare avea părerea sa aparte despre fulger.

Umblând cu fereală prin apartamentul lor brusc cufundat în beznă de la etajul treizeci de deasupra East River, Martin și Abby trăiau una dintre acele furtuni în care te bântuie o spaimă primară. Era prima oară când vreunul dintre ei vedea o

asemenea demonstrație și erau suficient de mari ca să o aprecieze. Martin își amintea câteva furtuni mici, dar asta este deosebirea dintre o furtună dezlănțuită la șaisprezece kilometri depărtare și una care vuiește chiar deasupra capului. Hardesty și Virginia erau la muncă, iar doamna Solemnis trăgea un pui de somn, de obicei de neclintit. Cum nu au reușit să o trezească, cei doi copii au crezut că furtuna o ucisese și s-au dus în bucătărie să tragă cu privirea spre Hell Gate.

După ce Martin i-a spus că era sigur că părinții lor muriseră, Abby s-a pus pe plâns. De fapt, acum, dacă doamna Solemnis murise, rămăseseră singurii oameni din lume. Deși au mai prins puțin curaj, văzând un remorcher trecând în forță prin Hell Gate, apoi dispărând, iar tunetul a fost atât de puternic, încât era cât pe ce să spargă ferestrele.

– Nu te teme, Abby! O să-ți port eu de grijă, i-a spus Martin când ea a început să scâncească.

Apoi a derulat prin minte diferitele etape de a găti ouă. Tocmai fusese învățat cum să aprindă aragazul și să pregătească dejunul, iar acesta, a socotit el, era un mare noroc, mai ales acum, când va trebui să asigure hrana pentru el și Abby. A început să se întrebe chinuitor cum să procedeze cu cadavrul doamnei Solemnis. (Să îl arunce de pe terasă? Să-l pună în frigider?) Când furtuna s-a terminat, a apărut soarele, iar Virginia a telefonat să-i întrebe cum se simțeau.

Pentru ei, timpul era în mare parte ca pentru Peter Lake. Niciunul nu știa sigur cum funcționa el, spre deosebire de cei care fuseseră induși în eroare de ceasuri. Cu toate că oamenii înțelegeau lesne că linia era imaginară, la fel ca și punctul, ei credeau cu tărie în secunde. Abby și Martin se odihneau fără probleme în infinitățile laterale ale eternității și trăiau în apartamentul familiei Marratta, sus, deasupra Yorkville, ca două păsări într-o volieră.

Capacitățile lor erau deseori surprinzătoare. De pildă, Hardesty și Virginia era încântați de faptul că Martin și Abby

aveau o viață bogată în fantezii. Aveau sute de prieteni invizibili cu nume precum „Grăsana și Cheliosul“, „Oamenii-Câini“, „Dorian Solitarul“, „Doamna-Șarpe“, „Bărbatul-Lenjerie“, „Oamenii înalți ca plantele“, „Oamenii-Plante-Scunde“, „Oamenii-Fum“, „Alphonse și Hoola“, „Zgârieci și Tiptilescu“, Ellen-Nebuna“, „Boxerul“, „Romeo“, Băieții-Usturoi“ etc. Lista era lungă și-i făcea pe părinții lor să se îngrijoreze (deși niciunul dintre copii nu văzuse încă un televizor), imaginația lor era clar fragmentată, până când, într-o seară, la cină, au auzit o conversație ieșită din comun:

– Femeia-Pisică de pe lună plângea astăzi, i-a spus Martin lui Abby, pe un ton neutru. Pisica bonomo făcea salturi pe spate. Cred că nu se simte bine.

– Cine? a întrebat Abby, epuizată după un somn care ținuse prea mult și o dusese mai departe decât de obicei în lumea lui Morfeus și Belinda – iar un Marratta care se trezea din somn era cu adevărat răutăcios.

– Femeia-Pisică din lună, a spus Martin, iritat că trebuia să repete.

– Cine?

– Femeia-Pisică din lună! Femeia-Pisică din lună! a strigat Martin cu aroganța cuiva de cinci ani, făcând ca furculița lui Hardesty să înghețe între farfurie și gură. Doar știi, paisprezece de jos și șapte de sus.

Abia atunci au înțeles Hardesty și Virginia că tovarășii invizibili erau reali, locuitorii unui bloc uriaș care se vedea din camera copiilor, pe care îi botezaseră potrivit obiceiurilor și posesiilor acestora. Ei numiseră aproape o mie de oameni și animale și știau ce făceau aproape zilnic. Virginia nu a rămas surprinsă, pentru că și ea învățase foarte timpuriu zece sau douăzeci de mii dintre cuvintele mai comune ale doamnei Gamely, astfel încât să știe ce se întâmpla când doamna Gamely spunea, de exemplu: „Căsătorie! Le Blonde și oamenii ei sunt aici, cerând satului să distribuie

drepturile de pescuit între digloți holus bolus“[1]. Virginia reușise să citească norii, astfel încât să prezică vremea cu multe zile înainte, ca un fermier, pentru că avusese drept companie permanentă pământul și cerul. În Yorkville existau la fel de multe semne de citit, dar ele păreau mult mai puțin grațioase decât natura brută și nepătată din Coheeries.

Dar aptitudinile copiilor erau la fel de reale precum fuseseră ale ei. Iar copiii ei erau și îndrăzneți. Cu un fior rece, și-a adus aminte de câte ori fusese cât pe ce să aibă parte de o moarte oribilă – sâcâind un șarpe cu clopoței de lemn furios; sau dând de mâncare unui urs negru rătăcitor care avea de zece ori greutatea ei, punând fructe în gura lui de parcă ar fi fost un raton, dojenindu-l și conducându-l de colo până colo ca pe un câine, vreme de jumătate de oră sau mai mult într-o poiană în care, presupusese doamna Gamely, nu i se putea întâmpla nimic rău, cățărându-se pe blocurile de gheață din ghețărie și jucându-se cu pușca de vânătoare în timp ce mama ei era plecată să distribuie plăcinte. Copiii ei erau feriți de asemenea lucruri. Cel puțin așa a crezut până când, într-o zi, când Abby a apărut pe balustrada balconului, mergând în ritmul unui vals cântat la fonograf, nepăsătoare la distanța de treizeci de metri până la sol.

Multe mame ar fi țipat de spaimă și s-ar fi repezit să-și înșface copilul de pe balustradă, însă Virginia și-a păstrat cumpătul. Prima idee care i-a venit în minte a fost că, trăind în acel loc, copiii ei erau ca locuitorii munților și, necunoscând un alt fel de viață, erau probabil înzestrați, ca veverițele sau caprele de munte, care au abilități neinhibate de teamă. A hotărât să-și stăpânească spaima, prinzându-și brațele cu blândețe în jurul ei pentru a o face să valseze până a coborât de pe balustradă. Așa

---

[1] Digloți, „vorbitori a două limbi“; *holus bolus* (parodie de limbă latină), „imediat“ (n. tr.).

a procedat și a rămas pe veci o admiratoare a grației instinctive a fiicei ei.

Mersul pe balustradă a fost un episod excepțional în viețile copiilor, care erau în rest liniștite. Neputința, nevinovăția și imaginația lor se contopeau pentru a le îngădui să întoarcă timpul pe dos, să călătorească odată cu vântul și să pătrundă în sufletul animalelor. Faptul că ei socoteau că orașul reprezenta întregul univers și buricul lui îi plasa, într-un mod compensatoriu, aproape de granițele infinitului și ale inexplicabilului, întrucât ceea ce se afla dincolo de tărâmurile cunoscute ale existenței nu era mai departe de Fort Lee, New Jersey sau Yonkers. Aceștia se pricepeau mai bine la cosmologie decât fizicienii care vorbesc repede, deoarece fizicienii și predecesorii lor fuseseră siliți să vadă universul cu instrumentele pe care le avuseseră la îndemână, pentru a crea modele care erau ca niște degetare menite să rețină cerul deschis, în vreme ce copiii săriseră peste obstrucțiile îndoielii și spaimei și ajunseseră direct la miezul problemei. Ei erau suficient de aproape de naștere pentru ca în visele lor adânci să își amintească nemișcarea perfectă a tuturor lucrurilor. Ei nu se îndoiau că prin credință se pot înălța și călători prin aer, lăsând în urmă o trenă neclară de lumină ca o rochie lungă și albă.

Așa cum și ea acceptase din partea doamnei Gamely cu mult timp în urmă, ei acceptau de la Virginia o explicație privind perdeaua care punea câteodată un zid orașului.

– Este nimic și totul, le spusese ea în timpul unei furtuni, când ei stăteau întinși în pat și îi ascultau urletul. Nu există timp în ea, ci doar insule de timp. Se mișcă în interiorul său în curente și contradicții, iar dacă te apropii prea mult, te va lua, ca un val uriaș care mătură pe cineva de pe o stâncă. Se învolburează în jurul orașului cu praguri inegale, câteodată coborând ca o tornadă pentru a lua cu sine oameni sau pentru a-i aduce aici, câteodată deschizând drumuri albe din oraș, iar alteori odihnindu-se pe mare în timp ce se fac legături cu alte locuri. Este o furtună

binevoitoare, un loc de refugiu, curgerea neutră în care plutim. Ne întrebăm dacă există ceva dincolo de ea și noi credem că probabil există.

– De ce? a întrebat Martin dintre cearșafuri.

– Pentru că în acele rare momente în care toate lucrurile se încheagă pentru a servi frumuseții, simetriei și dreptății, capătă culoarea aurului – cald și zâmbitor, ca și cum Dumnezeu ne-ar aduce aminte de perfecțiunea și complexitatea a ceea ce El a început demult să țească și tot demult a uitat, a răspuns Virginia.

Ei erau cei mai ageri observatori. Întrucât stăteau acasă toată ziua într-o clădire de apartamente care era ca un stup uriaș, au devenit sensibili la diverse lucruri care le scapă celor mai mulți oameni. De exemplu, clădirea, în integralitatea ei, devenea un instrument muzical când telefoanele celor care nu erau acasă sunau în diferite părți pe multe tonuri și intensități înfundate (variațiile depinzând de distanța față de ascultător, numărul de ziduri străbătute, de vânt, de faptul că ferestrele erau deschise sau nu, de tonalitatea originală etc.). Ei ascultau ca și cum ar fi fost cântece de păsări care străbat o pădure întinsă și întunecată. Conductele – apa care gonea spre peșteri impenetrabile – le vorbeau la fel de autoritar, de parcă ar fi fost fluviile subterane ale Hadesului. De la înălțime, ei vedeau la nivelul ochiului mișcările mai libere ale zborului și puteau simți armonia dintre păsări și aerul albastru, ceva ce nu exista aproape de sol, în superficialitate și strâmtori. Ei făceau telefonul „să cânte pentru sine“ (prin intermediul unei reacții de răspuns și a unei bucle de interferență), de parcă acesta ar fi fost un animal de companie de la o fermă. Din reduta lor montană, ei observau subtilitățile sunetului și luminii în furtuni, amurg și zori. Puteau spune ora după umbrele de opt sute de metri ale clădirilor din apropiere și după norii de aer parfumat (mai dulce și mai greu decât jumătate dintre parfumurile Arabiei) care urcau de-a lungul zidurilor și peste terase când doamnele făceau duș și baie cu

sutele, ca și cum ar fi sfințit spațiul dintre opt și opt și jumătate dimineața.

Marko Chestnut spunea că ei erau atenți la natură de parcă ar fi crescut la o fermă sau în munți.

– Este adevărat că ei trăiesc într-o mașină – orașul în sine, a zis el. Dar dacă mașina poate ieși din natură, atunci cu siguranță că și natura poate ieși din mașină.

În fiecare sâmbătă, el picta portrete de copii – singuri sau în grupuri. Studioul lui se afla în centru, aproape de *The Sun*, având ferestrele spre Podul Manhattan. Într-o zi ploioasă de aprilie, Abby și Martin au venit la el purtând impermeabile galbene. Asta l-a încântat mult, pentru că în Coheeries impermeabilele erau de culoare cafeniu-deschis, iar galbenul-închis era atenuat de lumina cenușie a cerului încărcat, plin de ploaie și vânt. Culorile fețelor îmbujorate ale copiilor, ochii lor tineri și părul, precum și lumina ploii de culoarea ardeziei erau tot ce îi trebuia. Neștiind exact la ce era cazul să se aștepte, erau stânjeniți și îngroziți și îl socoteau pe Marko Chestnut un fel de personalitate medicală. A fost imposibil să-i facă să vorbească, pentru că ei șopteau. Le-a dat suc de merișor și fursecuri cu ciocolată și mici seturi de pictură, magneți, camioane miniaturale și cataloage de muzeu.

Au rămas în studio vreme de câteva ore, urmărind ploaia și biciuielile vântului la fel de concentrați cum i-a privit și el. Nu se auzea decât ploaia – care mătura rigolele și laturile clădirilor, șiroind de pe acoperișuri și curgând pe străzi. Abby s-a apropiat de șevalet, a prins în mână pensula lui Marko Chestnut și a spus că suna ca ploaia. Așa era, iar Marko Chestnut a răspuns că, într-adevăr, natura era în grinzile, traversele și motoarele orașului; în toate lucrurile și toate aranjamentele lor; într-o natură moartă iluminată de un bec electric, la fel de mult ca pe un câmp colorat de grâu, în lumina pură a soarelui. Legile erau aceleași și atotprezente.

Dacă în momentele de imaginație dezlănțuită Marko Chestnut îndrăznise să creadă că orașul și mașinile orfane și-ar putea găsi originile și s-ar trezi, copiii aveau deja lucruri mai măreațe în minte – zborul și înălțarea, întreaga lume atingând perfecțiunea dincolo de marginile zdrențuite ale mașinii ferfenițite în care trăiau.

Undeva, în orașul săracilor, calul alb Athansor era întemnițat într-o moară, unde învârtea axul central scârțâitor, mergând în cerc și trăgând o bară grea la care era înhămat. Se odihnea doar când se strica mașinăria dărăpănată pe care o acționa ori când materialele pe care le procesa nu erau livrate la timp. În rest, trudea încontinuu. Putea mânca oricât de mult ovăz și fân și bea cât de multă apă, luându-le din mers, când trecea prin dreptul unei adâncituri din perete, în care hrana și apa ajungeau prin cădere liberă. Lemnul și metalul din jurul scobiturii fuseseră lustruite de nenumăraţii cai care se rotiseră și se frecaseră de el când mâncaseră sau băuseră apă.

Acolo caii erau schimbaţi într-o lună sau două și mureau de epuizare, deseori înainte ca stăpânii lor să îi împuște pentru a se opri. Obiceiul de a folosi la muncă un animal până murea însemna că moara trebuia să folosească în jur de zece cai pe an, pe când, dacă ar fi lucrat în trei schimburi, ar fi putut trage întreaga lor viață. Însă orașul săracilor avea propriul său sistem economic, iar în cele din urmă proprietarii morii se trezeau că ies în câștig, procurându-și caii pe mai nimic – de la căruțele pe care caii nu le mai puteau trage, de pe terenurile pe care se rătăciseră și din oribilele grajduri din clădirile de locuințe arse, unde hoții îi transportau din mediul rural la miezul nopții.

După ce munceau până cădeau morți, erau tranșaţi pentru carne și piele. Viscerele mergeau la topit, iar copitele și oasele se foloseau pentru producerea de clei. Exista profit pentru cei

care lucrau ca samsari, pentru cei diavoleşti, pentru cei lacomi şi pentru miopi, iar mica lor industrie consuma cai într-un ritm înspăimântător.

Însă cu Athansor lucrurile stăteau altfel. Îl luaseră din arenă, socotind că putea munci mai multă vreme decât verii lui nevinovaţi, prinşi noaptea pe păşuni montane şi aduşi cu camionul în pântecele oraşului. Cândva, un Percheron de Virginia câştigător de premii făcuse moara să funcţioneze vreme de cinci luni, fără să se oprească, dovedind o hotărâre care i-a uimit chiar şi pe nemiloşii lui stăpâni. Nu i-au acordat calului alb mai mult de atât, deoarece avea cam aceeaşi greutate, dar o constituţie mai apropiată de a unui pur-sânge. Au bănuit că se va prăpădi mai curând decât Percheronul, deoarece era cal de luptă, iar Percheronul, cal de tracţiune.

Cu toate astea, nu ştiau că Athansor nu avea de gând să cedeze, fie pe mare, fie trăgând o căruţă cu gunoi, fie înhămat la o moară care se învârtea permanent. De unde să ştie ei că el consuma ceea ce e perpetuu aşa cum moara consuma cai şi se hrănea cu eternitatea aşa cum se hrănea şi cu ovăzul şi fânul pe care i-l dădeau stăpânii? Pentru ei, originea rezistenţei lui era un mister, dar şi-au dat limpede seama că, pe măsură ce era mânat mai abitir, cu atât mai puternic devenea. Trăgea grinda febril şi asudat, cu uşurinţă şi entuziasm, cu tristeţe când dădea impresia că inima i s-a oprit, pe întuneric şi în zori, tremurând de slăbiciune sau dansând de forţă. Însă continua să tragă şi nu încetinea deloc ritmul.

În primele săptămâni de august a fost foarte cald, iar după-amiaza, sau chiar şi noaptea era acoperit câteodată de spumă, iar rosăturile şi rănile s-au deschis şi s-au infectat. Când a venit toamna şi aerul s-a limpezit, şi-a dat seama ce îl aştepta, de aceea a ridicat capul, şi-a scuturat coama încâlcită şi a privit în faţă. Pentru că el era motorul care împinge înainte anotimpurile şi moara care macină sarea din mare. Când a venit iarna, jumătate din cercul pe care îl descria s-a acoperit cu zăpadă şi gheaţă şi

i-a fost greu să găsească aderență. Însă a descoperit în sine suficientă forță pentru a traversa anotimpul și a intra în primăvară. Apoi a venit un iunie perfect și și-a dat seama că trecuse greul și fiecare pas pe care îl făcea era încă o victorie. La începutul altei veri, când vremea frumoasă a alternat cu furtuni uimitoare, însoțite de fulgere, care își propagau tunetele într-un război asupra canioanelor, a fost susținut și încurajat de multe lucruri, dintre care cel mai neînsemnat a fost uimirea inchizitorilor lui când au văzut că încă trăia.

Dintr-o treime de cerc putea vedea spre vest, dincolo de câmpiile de cărămizi și moloz, culmile caselor carbonizate și fluviu, până la peisajul orașului. Fără îndoială, faptul că vedea acel lucru minunat și sclipitor îl susținea.

S-a auzit o bătaie de clopot. Bătea pentru primar, care se deplasa cu o șalupă a municipalității în josul East River, venind de la conacul Gracie spre Primărie. Și nu s-a oprit din bătut decât după ce el a intrat în biroul său, a îmbrăcat roba de ceremonie și i-a cerut comisarului-șef să anunțe că primarul era „în birou la dorința poporului, pregătit să conducă pentru binele general și încântat că soarele s-a înălțat deasupra orașului întreg și prosper“. Aceasta era o ceremonie veche pe care mulți o luau în serios. Însă ea îi asigura zilnic primarului o perspectivă egalitaristă, amintindu-i de misiunea pe care o avea, și crea sentimentul continuității.

Consiliul înțelepților (în care Harry Penn și Craig Binky reușeau să coexiste) se întrunea înainte de învestirea fiecărui primar, exclusiv pentru a-i alege un nume. Cu toate că numele era pur simbolic și nici nu îl demitea, nici nu îi garanta realegerea, consiliul avea greutate în fața electoratului și cântărea mult în conștiința omului însuși – dacă avea așa ceva. Pentru că avea să fie cunoscut în viitor după numele care va șterge cu desăvârșire numele lui real și va lega istoria lui de aceea a orașului.

Astfel, existaseră primari care demisionaseră ori se sinuciseseră după ce consiliul înțelepților îi numiseră Primarul Scrum, Primarul Oase, Primarul Zdrențe sau altele asemenea. Alții își înghițiseră nodul din gât și continuaseră, cu toate că fuseseră botezați Primarul Vulpe, Primarul Ou sau Primarul Pasăre (deoarece, în politică, ridiculizarea blândă și reproșurile amabile pot fi suportate). Erau și dintre aceia care nu fuseseră supuși ridicolului sau condamnării, ale căror administrații erau favorizate de propriile talente și de noroc ori de vârsta înaintată. Li se dăduseră nume splendide, cu care să își trăiască restul istoriei. Au existat Primarul de Fildeș, Primarul Fluviului și (cândva, la trecerea dintre secole, când consiliul înțelepților hotărâse să atragă atenția asupra noului mileniu care se apropia) Primarul de Argint.

Până și pentru primar era un mister felul în care consiliul îi știa dinainte caracterul și felul în care își va executa mandatul. Craig Binky sigur nu știa. Chiar și Harry Penn era uimit de sentimentul puternic și absolut al viitorului care caracteriza întrunirile lor.

Actualul deținător al funcției avea să-și încheie mandatul când vor apărea primele ghețuri pe fluviu (de obicei la sfârșit de ianuarie) sau când înflorea prima floare în Parcul Prospect (la sfârșitul lunii martie) și își lansa campania de alegeri în noiembrie precedent. Având în vedere că predecesorul lui fusese Primarul Sulf, el se descurcase foarte bine, de vreme ce primise titlul de Primarul Hermină. În simbologia complexă a titlurilor, acesta semnifica o armonie plăcută, deoarece roba funcției era din blană de hermină, iar consiliul înțelepților părea să sugereze că omul și funcția se potriveau. Asta l-a încântat peste măsură, dar nu i s-a suit la cap și prevestea o realegere fără probleme. Adevărat, arăta ca un ou fiert tare și avea o voce pițigăiată, dar era un politician priceput și un om cinstit care își îndeplinise răspunderile funcției cu echilibru și umor. Și, lucru ce nu

trebuia uitat, era sprijinit de cea mai impresionantă și omnipotentă mașinărie politică – o administrație paralelă virtuală căreia îi reușea orice fel de magie, începând cu coșurile de Crăciun, care erau distribuite literalmente cu milioanele, până la recunoașterea de către computer. Conectat la un server central puternic, primarul știa numele, porecla și mâncarea preferată a fiecărui om cu care dăduse mâna. Deși discuțiile lui de campanie deveniseră obositoare („Hei, Jackie, cum îți iese lasagna în ultima vreme?“ sau „Mă bucur să te revăd, Nick. Domnule, ce-mi place rulada de ouă!“) tehnica părea să îi aducă voturi.

Primarul Hermină avea trei birouri, fiecare la alt etaj, fiecare slujind câte unui scop aparte. Biroul Primăriei, cel mai aproape de sol, era locul ceremoniilor și al tradiției. În Vechea Primărie, cvartete de coarde cântau pentru public și existau multe picturi valoroase. Fiecare primar putea intra în galeria predecesorilor săi pentru a vedea în portretele lor antice zâmbetele și ochii unor bărbați ca și ei, așteptând ca trecutul să le ofere asigurări și curaj, ca și cum s-ar fi putut spune că atunci când încheia, oricine putea vedea zbaterile din timpul vieții și al mandatului cu un aer senin.

Marele birou se afla la opt sute de metri mai sus, la ultimul etaj al unuia dintre cele mai înalte turnuri. Orașul se întindea dedesubt, iar norii călătoreau pe sub ferestre. Din acel birou, orașul era atât de îndepărtat, încât părea să fie alcătuit doar din cuburi și careuri de culoare care atrăgeau soarele și licăreau slab. Din acel loc era mai ușor de luat hotărâri care să fie benefice viitorului, pentru că de acolo nu era posibil să vadă chipuri ori să asculte strigătele celor copleșiți de valurile istoriei.

Cel de-al treilea birou era la etajul cincisprezece dintr-o clădire de pe Battery. Ferestrele lui mari dădeau spre port, ocean, spre câmpurile de pe Governor's Island, spre Brooklyn Heights, cu cărămizile sale ruginii și spre zonele verzi ale parcurilor și cimitirelor din Brooklyn. Din acel birou, primarului

i se oferea o priveliște medie. Putea vedea până departe, și totuși avea posibilitatea de a distinge siluetele mișcătoare ale oamenilor de dedesubt. Când era în biroul de la înălțime, navele care o tăiau ca lupii în susul Canalului Buttermilk erau mult mai atrăgătoare decât jucărioarele de pe sticla albastră pe care păreau să se afle. Când beneficia de perspectiva medie, acele nave îi puteau vorbi despre ocean. Valurile de la prova se vedeau rostogolindu-se, ca niște văluri de mireasă bătute de vânt, iar cu un binoclu putea vedea semnele făcute cu mâinile de piloți când navele treceau periculos prin zonele cu apă scăzută în timpul refluxului.

În biroul de înălțime medie, cu lumina blândă venind prin ferestrele largi, Primarul Hermină a realizat cele mai multe din treburile orașului. Pentru că el nu era atât de instabil, nici la fel de uzat ca biroul din Primărie, și nici la fel de eteric precum cel de la înălțime, acela era cel mai bun loc în care să se ocupe de întrebările paradoxale care se află în miezul politicii. Era bun când se afla în cel de mijloc, în Purgatoriu, cum îl numea el, iar acolo îi primea pe mai toți solicitanții, între care se număra și Praeger de Pinto.

Redactorul-șef al ziarului *The Sun* intrase în acel birou de multe ori și s-a lăsat moale pe un fotoliu confortabil de parcă i-ar fi aparținut.

– Ce se întâmplă? l-a întrebat el pe Primarul Hermină.

– Nu știu. Ce se petrece? i-a răspuns Primarul Hermină.

– Am impresia că nu știți.

– Praeger. La ce te referi? Ce-ai pățit? Te-ai îmbolnăvit cumva de Binkyită?

– Bine, atunci voi vorbi la obiect. Săptămâna trecută ați urcat la bordul navei de pe Hudson. Reporterii noștri au scris că păreați îngrijorat și amărât, iar la televiziune ați avut aerul unui prizonier care merge spre locul execuției. Două ore mai târziu, șalupa a tras la doc, iar Primarul Hermină a sărit din ea de parcă

picioarele lui ar fi arcuri din oțel. A zâmbit ca și cum cineva i-ar fi pus un băț între obraji și – în fața întregului oraș – dumneavoastră, domnule primar, ați executat un scurt dans pe chei.

Primarul și-a azvârlit capul pe spate și a râs, amintindu-și probabil ceea ce îl făcuse să danseze.

– În săptămâna care a urmat, nu ați primit presa nici măcar o dată.

– Am fost ocupat.

– Cetățenii orașului au înnebunit încercând să descopere ce se află pe acea navă și cu cine ați discutat. *The Ghost*, aliatul dumneavoastră, a comparat dansul cu cel al lui Hitler după cucerirea Parisului. Asta doriți? Vă dați seama cât de presați suntem să des-călcim toată această șaradă și ce daune ați putea suferi dacă publicul percepe că acționați împotriva satisfacerii curiozității lui?

– Treaba mea nu este să vă fac treaba, a spus primarul. Dacă nu știți cine se află pe acea navă, asta nu e problema mea. De ce nu vă duceți să întrebați? Cum să spun, închiriați o ambarcațiune.

– Avem propria noastră șalupă. Am ajuns acolo la jumătate de oră după ce nava a aruncat ancora. Sunt convins că știți că nu se permite accesul nimănui la bord, că oamenii de la bord nu vorbesc nici măcar peste balustrade. Dar depunem eforturi. Există multe modalități de a rezolva problemele. Cu toate astea, de vreme ce știți, ar trebui să ne dați un indiciu...

– Altfel, *The Sun* nu mă va sprijini la toamnă...

– Politica este arta ecuațiilor. S-ar prea putea să nu vă susținem.

– Doar pentru atâta lucru?

– După părerea noastră, nu este vorba de o chestiune minoră. Primarul știe ceea ce vrea să afle întregul oraș și nu vrea să dezvăluie nimic. De ce l-ar sprijini cetățenii orașului?

– Ce părere ai avea dacă aș spune că este în interesul orașului să păstrez discreția?

– Cine poate judeca asta?

– Nimeni. Prefer să fac ce cred că este mai bine.

– De ce nu ne lăsați pe noi să hotărâm ce este mai bine?

– Pentru că, în cazul de față, nu se poate.

– Nu înțeleg ce faceți, a spus Praeger. Televiziunea vă va presa până la moarte.

– Îmi dau seama.

– Și cum vă așteptați să fiți reales?

Primarul Hermină a zâmbit.

– Cine candidează împotriva mea?

– Deocamdată, nimeni.

– Exact. Iar în momentul în care își va anunța cineva candidatură, va fi prea târziu. Suntem la mijlocul lunii iunie. În trei luni și jumătate, cine se va pune cu cele două sute de districte în care am oameni și cu cele douăzeci de mii de circumscripții electorale?

– Acestea nu asigură o garanție infailibilă.

– Și totuși, pe ea va trebui să mă bazez.

– De ce? a întrebat Praeger, dorind să nu creadă în transformarea inexplicabilă a Primarului Hermină dintr-un conducător demn de titlul de om de stat într-un politician profitor.

– Ascultă, a spus primarul. Dacă ai candida împotriva mea, ai câștiga, iar apoi te-ai lămuri singur în legătură cu această chestiune, ai proceda exact la fel ca mine.

– Asta s-o credeți dumneavoastră.

– Asta știu. Orașul are speranța unei șanse mărețe și eu doresc să o înlesnesc. Îmi pasă de istorie. Pentru ea sunt dispus să-mi sacrific cariera. În orice caz, cine naiba *va candida* împotriva mea?

– Poate o voi face chiar eu, a spus Praeger.

Primarul Hermină a ezitat.

– Asta nu e nici măcar o glumă. Acest oraș nu a ales niciodată bărbați educați, direcți și înalți – decât dacă au capul plin de câlți, ori sunt profund corupți. Ești prea inteligent și prea

cinstit ca să obții măcar nominalizarea din partea unui partid de nișă. Și cum te vei confrunta cu mașinăria electorală?

– Probabil că aș evita-o cu desăvârșire, i-a răspuns Praeger, care nu avea habar cum se candidează pentru acea funcție și nu făcea decât să urmeze sugestiile Primarului Hermină.

– Nu se poate! Deși, trebuie să recunosc, e doar un vis pe care-l are orice tânăr. Presupun că începe din copilărie. Ei vor să devină președinți, țin discursuri în duș, sunt animați de inspirații politice divine și nu reușesc niciodată. Și nici nu se cuvine. Trăim într-o lume de egalități sălbatice. Orașul trebuie condus de un om dur, nu de cineva care reușește magie cu pana de scris. Și orașul știe asta.

– Dar Primarul de Argint?

– El a scris totul după ce a fost primar, nu înainte.

– Eu n-am scris nimic, a spus Praeger. Și s-ar putea să fiu ceva mai dur decât credeți.

Primarul Hermină s-a uitat la Praeger și, pentru prima oară, nu i-a plăcut ce vedea. Avea în față un bărbat sprinten de un metru și optzeci cu o licărire de luptător în ochi și cu un chip care rămăsese încordat și combativ – felul în care arată unele cazuri dificile când se înfurie, privind printre gene ca și cum ar fi pregătit pentru suferință.

– Unde te-ai născut? a întrebat primarul, convins că Praeger nici măcar nu avea străzile în sânge și nu putea să afirme că orașul era al lui si nu ar fi fost vreodată în stare să dovedească în fața unei mulțimi mândria specială și siguranța care izvorăsc din faptul că s-au născut în acel loc. Avea toate însemnele unui imigrant din suburbii.

– M-am născut pe Havemeyer Street, domnia voastră, a spus Praeger, aproape sub rampa Brooklyn a Podului Williamsburg. Ce părere aveți despre asta?

– Nu mă interesează nici cât negru sub unghie, a răspuns Primarul Hermină, revenind la hârtiile lui, semn că Praeger trebuia să plece. Nu candidezi la nimic.

La mijlocul lunii iulie, mai toată agitația privind colosala platformă care plutea pe Hudson dispăruse. Primarul tăcea ca o lespede de granit, nimeni nu urca și nu cobora de pe navă și pe punțile ei apăreau oameni în uniforme doar când cineva încerca să ajungă la bordul ei. La început însuflețiți de provocare, oamenii din presă au folosit toate stratagemele posibile pentru a descoperi ce conținea nava. Vreo doisprezece jurnaliști-parașutiști coborâseră lin pe gurile de magazie masive, având suprafața de trei sferturi de hectar, însă fuseseră reținuți de fiecare dată și escortați la țărm de gărzi mute. Scafandri au înotat în jurul corpului navei și au urcat folosindu-se de magneți și ventuze, însă când au ajuns la balustrade au fost întâmpinați de aceleași gărzi lipsite de umor. Elicoptere, hidroavioane, baloane, plute de mascare pentru vânătoarea de rațe – tot ce se putea deplasa pe apă și prin aer a fost atras de navă în primele săptămâni petrecute de ea în portul New York. A fost scanată cu aparate cu infraroșii, magnetometre și particule subatomice, dar pentru a deduce conținutul ei singurul calcul valabil era unul care, prin compararea volumului și deplasamentului navei, a stabilit exact densitatea ei medie, inclusiv ceea ce se afla la bord. Acest lucru nu a dezvăluit nimic, întrucât nimeni nu știa cât de pline îi erau magaziile. Focurile presei s-au stins curând și s-au reaprins iute, ca reacție la alte evenimente. Televiziunea tocase lumea în fragmente minuscule, iar ceea ce fusese cândva gura căscată a interesului popular evoluase până la dimensiunea unei pipete subțiri cât firul de păr, prin care nava de pe Hudson, fiind prea mare, nu putea trece.

După ce s-a întors dintr-o căutare frenetică a majorității Lacurilor Finger, Craig Binky s-a asigurat că își depășea rivalii în încercarea de a descâlci misterul. Binky, un copil al

Iluminismului, a comandat majoritatea studiilor științifice avansate, mergând până acolo, încât a pus să se construiască un accelerator de particule în Village-vest, iar aparatul-țintă a fost instalat peste fluviu, astfel încât ceea ce numea el „fascicule bideo să poată trece prin navă și să prezinte o imagine a mărunt-taielor ei. Însă nu a avut succes – pereții despărțitori erau impenetrabili chiar și pentru razele gamma – iar Craig Binky, conștient de insomniile chinuitoare ale publicului, a îndreptat *The Ghost* în alte direcții. A fost fascinat de voga poetică din cea de-a doua săptămână a lunii iulie. (Poeții norocoși, ale căror cărți s-au publicat în acel weekend, au devenit milionari.)

Lui Harry Penn i-a trebuit mai mult timp decât lui Craig Binky pentru a renunța la articol, dar a făcut-o. Personalul de la *The Sun* a fost surprins, deoarece părea ceva neobișnuit, dar el le-a spus să accepte înfrângerea, temporar, și să aștepte o întorsătură a evenimentelor. Titlurile cu majuscule s-au transformat curând în alineate minuscule pe ultima pagină. Nava a dispărut din editoriale și nu a mai apărut nici măcar la rubrica „Navigație și Corespondență“, pentru că nu era trasă la chei.

Uitată astfel, ea a devenit o parte a peisajului, o a treia palisadă, genul de lucru la care oamenii se uită fără îl vadă – ceea ce e totuna cu a spune că a devenit o parte din oraș. Peter Lake și-a luat o pauză de la mașinile lui ca să o vadă, dar ea nu i-a sugerat nimic altceva decât celorlalți.

Doar Praeger, Hardesty și Virginia au refuzat să abandoneze subiectul, întrucât Harry Penn nu îi sfătuise doar să aștepte o întorsătură a evenimentelor, ci le și ordonase să abandoneze documentarea pentru articol. Era prima oară că el îi impunea restricții chiar și Virginiei, iar Praeger și-ar fi dat demisia, dacă nu l-ar fi iubit atât de mult pe bătrân.

După multe nopți petrecute în bibliotecă, în încercarea de a descoperi unde fusese construită nava (păreau să nu existe șantiere navale în lume suficient de mari pentru a avea loc pentru

ea), Hardesty s-a simțit atât de epuizat, încât a adormit la masa de lucru și a visat că se afla în San Francisco, în casa tatălui său, ale cărei ferestre dădeau spre golf. Când era mic, îi plăcuse să urmărească remorcherele cărămizii, comprimate în cercul sclipitor și curat al telescopului său, cum împingeau un covor de apă albă și vălurită în fața lor. Pe coșurile lor era o siluetă aurită a leului din San Marco, ridicat pe picioarele din spate, și numele *Marratta*. Întotdeauna simțea fiori reci pe spinare când vedea acele vase traversând rapid golful, purtând numele lui scris pe ele în culoarea leului auriu – nu atât pentru că era mândru, cât pentru că ele îi aduceau aminte de hotărârea și tăria tatălui său.

Când s-a trezit, a văzut-o pe Virginia aplecată asupra unui registru maritim gros.

– Nu vom găsi nimic aici, a spus el când Praeger a apărut din întuneric cărând șase tomuri de navigație. Mai bine urmărim nava. Asbury ne poate duce pe malul celălalt, în Jersey, și ne va lua înainte să se crape de ziuă. Acum, când nu mai apar pe prima pagină, s-ar putea ca oamenii de la bord să mai fi slăbit paza și să fie ceva care să-i dea de gol.

După căderea întunericului, în următoarele zece zile s-au dus în fiecare seară în Palisade, unde au găsit o terasă lată la jumătatea falezei și au ținut nava sub observație toată noaptea – stând de veghe și dormind cu rândul. Asbury îi lua de acolo cu puțin înainte de ivirea zorilor. Nu au văzut nimic. Deși Hardesty sugerase să continue acea veghe, el a fost până la urmă primul care a vrut să renunțe. Dar Praeger nu l-a lăsat. La mult timp după ce Hardesty și Virginia pierduseră orice speranță să vadă ceva, Praeger abia aștepta să urmărească punțile pustii cu ochi sclipitori, iar când se trezea pentru a prelua schimbul arăta întotdeauna ca un vânător care anticipa că va doborî. Au continuat astfel până în luna august, când fluviul era ca o baie caldă, iar negurile și aburii făceau cercuri în jurul navei.

Și, într-o zi, deloc surprinzător, Praeger i-a fulgerat cu chemarea de a se trezi. Negura se risipise, iar când au deschis ochii, au văzut Manhattanul profilat pe culorile pure ale unor zori senine. Pe malul celălalt, în umbra canioanelor, licărea un semnal luminos. Dacă s-ar fi aflat trei metri mai la stânga sau dreapta, nu ar fi reușit să îi vadă sclipirea intermitentă. Însă ei erau exact de cealaltă parte a punții de comandă a navei, iar mesajul trecuse dincolo de destinație. Cu binoclul, Praeger a văzut că două siluete stăteau alături de o mașină lungă, de culoare neagră, pe un chei de dincolo de fluviu. Unul transmitea semnalul luminos, iar celălalt se plimba agitat. Acesta din urmă era scund și gras. Cel care semnaliza purta un fel de uniformă.

– Dă-mi voie să văd, a cerut Hardesty.

– Nu. Așteaptă o clipă, a spus Praeger. Asbury vine de-a lungul malului pe care ne aflăm. Dacă ne deplasăm suficient de repede, am putea să-i prindem asupra faptului.

În semiîntuneric, au coborât faleza și au ajuns la poalele ei exact când Asbury a sosit cu șalupa. Acesta a rămas surprins, pentru că de obicei trebuia să urce până la postul lor de observație. După părerea lui, se găseau într-o situație dificilă. Dacă dintr-o cală a navei, aflată la nivelul apei, avea să iasă vreo șalupă pentru a se îndrepta spre chei, ei vor ajunge pe malul celălalt prea târziu ca să îi urmărească pe cei care ar fi coborât din ea. Pe de altă parte, dacă ar fi gonit așteptându-se la asta, și-ar fi speriat ținta.

Au avut, totuși, noroc, deoarece un mic tanc petrolier, pornit din portul deschis, se îndrepta spre amonte. L-au lăsat să ajungă în dreptul lor, iar apoi s-au deplasat în umbra lui, rămânând ascunși vederii. La vreo opt sute de metri mai la nord, tancul petrolier a urmat canalul spre partea estică a fluviului și, în timp ce el a executat acea manevră, ei au luat-o înaintea lui și au fost adăpostiți de tribordul lui tot drumul, până la un chei

lung în spatele căruia au dispărut complet din vederea oricărei nave și a cheiului pe care limuzina încă aștepta.

După ce au urcat pe un morman de aluviuni putrezite, au fugit spre stradă ca să caute un taxi. Hardesty tocmai se gândea că nu vor găsi nici un taxi pe Twelfth Avenue, când s-a uitat spre hangarul aflat de-a lungul străzii pe care Virginia și Praeger încă alergau și a văzut cinci sute de taxiuri pornindu-și motoarele. Nici nu a fost nevoie să scoată vreo vorbă că, asemenea unei falange, câteva zeci dintre ele au apărut lângă ei.

Îndreptându-se spre centru, către cheiul unde licărise lumina, au trecut pe lângă limuzina care mergea în direcție opusă.

– Întoarce fără să fii observat, i-a spus Praeger șoferului.

– Ce înseamnă asta? a întrebat șoferul, întorcând mașina la o sută optzeci de grade într-un nor de fum produs de arderea cauciucurilor.

– Nimic, i-a răspuns Praeger. Urmărește limuzina aceea fără ca șoferul ei să te observe.

Limuzina a urmat un drum ciudat, mergând în cercuri, trecând prin același loc de trei sau patru ori, rulând în viteză prin parc și strecurându-se cât de des putea în trafic, atât cât era la ora aceea matinală. După ce a făcut un tur prin Manhattan, a oprit în fața Muzeului Metropolitan de Artă și din ea au coborât trei bărbați. Au intrat în muzeu pe o ușă puțin folosită, încastrată în baza unui soclu uriaș.

Când au trecut în viteză prin dreptul lor, Praeger și Marratta i-au văzut foarte limpede pe cei trei bărbați din limuzină. Unul era extrem de înalt, altul era cel gras, care se plimbase agitat, iar al treilea era acel care semnalizase. Cel gras era un adolescent. Chiar de la depărtare, și dintr-un taxi în viteză, privind șui cu nonșalanță, au reușit să vadă că fața lui era atât de plină, încât ochii lui deveniseră niște tăieturi zâmbitoare, întredeschise. Cum cel care semnalizase purta un fel de uniformă, la început a crezut

că el condusese. Dar, când a dispărut în muzeu, au observat că nu purta uniformă de șofer, ci mai degrabă haine foarte elegante.

Dacă i-ar fi văzut pe toți laolaltă, probabil că Peter Lake s-ar fi aprins ca un țipar electric, deoarece ei erau Jackson Mead, însuși reverendul Mootfowl și Cecil Mature – care își schimbase de multă vreme numele în Cecil Wooley și care venise în fața celorlalți doi, dându-se drept negustor ambulant care lucra în zona din apropierea Podului Brooklyn.

Hardesty, Virginia și Praeger i-au plătit taximetristului o mică avere, s-au îndreptat spre cafeneaua cu mese pe trotuar aflată vizavi de muzeu și s-au așezat pe veranda pustie pentru a-i aștepta pe cei trei oameni ciudați, să iasă. Cât au stat acolo, bine ascunși, a sosit încă o limuzină și din ea a coborât în grabă Primarul Hermină, cunoscut pentru chelia lui și pentru pașii săltați.

– Puteam să bag mâna în foc, a spus Praeger.

După aceea a mai sosit o limuzină.

– Al naibii de multe limuzine în zona asta! s-a mirat Hardesty. Ai zice că ne aflăm în Upper East Side.

Portiera mașinii s-a deschis încet. Afară a apărut un baston, apoi un picior – evident, al cuiva în vârstă. Apoi cracul unor pantaloni din stofă ecosez. Apoi ce mai rămăsese din trupul îmbătrânit și vioi – Harry Penn.

Cu multă vreme în urmă, Harry Penn se simțise jenat și aproape rușinat de moarte și se rostogolise îndurerat pe toată podeaua din sufrageria spațioasă a familiei Penn când fotografiile bine ascunse de el, înfățișând fecioare viguroase, îmbrăcate foarte sumar, căzuseră prin tavan și plutiseră spre sufragerie ca niște scrisori întârziate. Cu aproape un secol mai târziu, încă roșea amintindu-și momentul în care cărțile lui poștale se așezaseră pe platourile de servire, iar tatăl lui prinsese câteva din aer. Dacă ar exista arheologi ai sufletului, aceștia ar putea reconstitui tot ce s-a

petrecut înainte, de la rușine și iubire, două coloane durabile care se ridică în timp, deși orice altceva s-a măcinat. Pentru Harry Penn, înțepătura trăită în clipa aceea era încă îngrozitor de puternică, în ciuda faptului că de-a lungul anilor i se alăturaseră alte zeci – adevărat, din ce în ce mai puține, pe măsură ce îmbătrânise și devenise mai cumpătat. Totuși, acum se adăuga încă una celorlalte, învăluindu-l brusc exact când se aștepta mai puțin. Puțin după ora opt, când a ieșit din muzeu, i-a descoperit pe Praeger de Pinto, Hardesty Marratta și Virginia Gamely (care era cunoscută tot sub numele de fată) stând între limuzine. Îi înșelase și îi mințise și îi exclusese de la lucruri importante. Abia reușind să se uite la oamenii pe care îi cunoștea atât de bine, a urcat în mașina lui ca un câine plouat. Nu era obișnuit să se simtă astfel.

Jackson Mead s-a uitat în direcția lor cu puterea deloc lipsită de logică a ochilor lui foarte oțeliți și foarte albaștri. Arătând de doi metri și jumătate înălțime (pe aproape) și strălucind – ca și cum ar fi fost puritatea întruchipată, și nu un simplu om. În contrast vădit cu cernitul Mootfowl, care arăta ca un misionar din veacul al XIX-lea care se străduia din răsputeri să nu agreeze Mările Sudice. Deși avea un aer de Lincoln, grav, era ușor de crezut că orice mână care l-ar fi atins ar fi rămas pătată de supranatural. Completând lumina albă și trăsătura întunecată, apărea și mingea grasă – Cecil Mature. Dacă Jackson Mead era furios, iar Mootfowl avea un aer amuzat și înțelept, Cecil Mature (ori domnul Cecil Wooley, după cum insista el) era ca o bandă alcătuită dintr-un singur gangster, care manifesta o afecțiune nereținută. Virginiei i-a venit să-l sărute pe fața lui latră și zâmbitoare, iar Hardesty și Praeger s-au simțit tentați să îl îmbrățișeze cu un braț și să arboreze un zâmbet ca pentru o fotografie.

Acei trei bărbați erau atât de stranii încât Praeger, de obicei un model de stăpânire de sine, și-a întins brațele în lături, cu palmele față în față, și a întrebat uimit:

– *Cine sunteți voi?* Și de unde veniți?

Jackson Mead a lăsat impresia că aceea era o întrebare logică, astfel că a răspuns:

– Din St Louis și dincolo de el. Și din alte locuri.

Apoi a apărut primarul și toate mașinile și-au pornit motoarele și au plecat, lăsând răspunsul lui Jackson Mead să plutească în aer ca un nor de fum de la un motor diesel: „Din St Louis și dincolo de el. Și din alte locuri.“ Chiar dacă el nu mai spunea asta, ei au continuat să audă același lucru.

– Cine e? a răcnit Boonya, de dincolo de ușa groasă.
– Praeger de Pinto.
– Cine?
– Praeger de Pinto.
– Cine? Praeger de unde?
– Praeger... de... Pinto.
– Nu.
– Ce înseamnă „nu“?
– Nu vrem pe niciunul dintre ei.
– Dintre care?
– N-are importanță.
– Sunt Praeger de Pinto.
– Cine?
– Boonya, deschide ușa. Doar știi cine sunt.
– Să treacă un minut. Răcorește-te!

Cinci minute mai târziu, ea a deschis ușa.

– Cu ce vă pot fi de folos?
– Aș vrea să-l văd pe domnul Penn.
– Nu-i aicea.
– Ba este.
– Ba nu-i.
– Ba da.
– Ba nu-i.
– Eu știu că este.

– Bine, este. Dar e în baie. Nu-l poți vedea.

– De ce? Devine invizibil în apă?

– Îhî?

– De ce nu-l pot vedea? ... Bună, Christiana, a spus el, când fata a coborât treptele scării din spate, aducând o tavă cu fursecuri cu zahăr și gem. Sunt bărbat. Și el e bărbat.

– Nu primește pe nimeni când e în baie. E revoltător.

– Ai dreptate, a spus Praeger, îndreptându-se spre scară. Sunt revoltător.

Harry Penn stătea sub o cascadă de apă încălzită la soare, care curgea peste umerii lui într-o cadă din gresie de trei pe trei metri, adâncă de doi metri și jumătate. Din cauza zgomotului produs de apă îi venea greu să vorbească, de aceea a tras de o manetă din alamă, acoperită de stropi, iar apoi l-a invitat pe Praeger să intre în încăpere. Nu fusese sigur că Praeger era cel care bate la ușă, dar bănuia asta, pentru că oamenii indignați bat întotdeauna insistent la ușă, ca niște ciocănitori în tinerețe.

– Eram sigur că vei veni, a spus el. Cred că m-am retras în baie aproape ca să mă ascund.

– Îmi imaginez că e posibil, a spus Praeger, umilit de trupul fragil și de goliciunea lui, pe care îl văzuse înveșmântat doar în costume din tweed.

Șocul de a vedea cât de slab și pirpiriu devine un om la vârsta de peste nouăzeci de ani i-a reamintit lui Praeger că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, va trebui să se poarte respectuos.

– Ia loc, Praeger, i-a ordonat Harry Penn, făcând semn către o bancă din cedru, acoperită cu un prosop. Aveam intenția să vă spun tuturor la momentul potrivit. Încă nu pot spune multe, dar îți voi explica în măsura în care pot. Îți datorez asta. Când vei ajunge bătrân ca mine, n-o să mai ai multe ambiții – mai precis, în ceea ce te privește. A, recunosc, există o specie de fiare care se revoltă și lovesc până când le este bătut coșciugul în cuie, dar gândește-te la omul obișnuit care se apropie de o sută de ani

și vei observa că este foarte calm, interesat doar de amintiri, copii și nepoți, mici plăceri și favoruri și lucruri foarte abstracte precum bunăstarea, bunătatea ori curajul – lucruri care, dintr-o perspectivă a seninătății, sunt la fel de vizibile și reale ca orice altceva. Spre sfârșitul adolescenței, mi-am dat seama că întreaga mea viață va însemna revizuiri peste revizuiri a ceea ce socoteam cu hotărâre că știam și, de fapt, nu știam și încă nu știu. Însă lumina devine mai adâncă. Iar tu te înalți din ce în ce mai sus, până când, aproape de moarte, vezi istoria vieții tale ca și cum un înger ți-ar descrie-o de pe podiumul înălțat pe un nor. Pentru că ești foarte tânăr, ți-ar fi greu să înțelegi iubirea trainică și afecțiunea pe care o am pentru tineri și pasiunile lor. Presupun că înveți asta ori începi să o înveți crescând copii, și este una din marile surprize ale vieții – să privești înapoi pentru a vedea cine a venit după tine zbătându-se prin ceea ce tu aproape că ai isprăvit. În mod normal, aș prefera să sacrific multe decât să pun obstacole în calea unui tânăr ca tine. N-am făcut-o niciodată, adevărat?

Praeger a clătinat din cap pentru a confirma spusele lui Harry Penn.

– Nu. A fost în mod deliberat. Încerc să fac tot ce pot pentru voi toți. Așadar, de ce am devenit dintr-odată secretos și v-am mințit? De ce a început calul de pe pășune să se însoțească cu vulpile?[1] O să-ți spun. Și a râs. Nu-ți pot spune...

Praeger a început să pășească încoace și încolo pe bordura alunecoasă a bazinului.

– Vreme de câteva săptămâni din luna iunie am scris editoriale condamnându-l pe primar pentru faptul că păstra secretul în chestiunea asta, a spus el, cerând în numele ziarului *The Sun* ca el să facă dezvăluiri. Și tot timpul cât am făcut asta, dumneavoastră ați știut.

---

[1] Expresie descriind o persoană care îi sprijină pe cei cu păreri contrare și dorește să fie agreată de toată lumea (n. tr.).

– Nu, n-am știut. Astăzi l-am văzut prima oară pe Mead.

Praeger a înghețat ca un câine de vânătoare care a adulmecat ceva.

– Mead? Cine e, cel masiv?

– Da. N-ar fi trebuit să-ți spun. Dar nu prea contează. Numele lui este Jackson Mead. Pe cleric îl cheamă Mootfowl.

– Mootfowl!

– Da. Mootfowl, iar individul scund și gras e domnul Cecil Wooley. Cu toate astea, numele lor nu-ți vor folosi la nimic.

– Voi verifica orice arhivă existentă.

– Nu figurează în arhive.

– Nu călătorești cu o navă lungă de doi kilometri fără să scrie cineva ceva despre asta.

– Ba se poate, a spus Harry Penn, făcând o pauză pentru a mișca maneta de oprire a apei. S-a lăsat tăcere. Există oameni care trec prin istorie fără să lase nicio urmă, chiar dacă ei ar putea schimba lumea. Jackson Mead a fost aici de câteva ori, dar nu vei găsi nicio consemnare în acest sens. El face astfel încât să dispară orice urmă.

– Va face și de data asta aranjamente?

– Din păcate, da.

– Asta înseamnă că *The Sun* îl va ignora?

– Da.

– Cu alte cuvinte, chiar dacă am suficient material să scriu articolul, articolul nu va exista?

– Da.

– Va trebui să demisionez. Nu vreau asta, dar mă siliți.

– Știu.

Expresia de pe fața lui Harry Penn era aproape veselă.

– Credeam că vă cunosc, a spus Praeger.

– Eu știam că *nu mă cunoști*, i-a răspuns Harry Penn. Nimeni nu mă cunoaște cu adevărat. Dar acceptă situația. E păcat.

Nu vreau să te văd plecând. Ce-ar fi să te întâlnești cu Jackson Mead?

– Dacă pentru asta ar trebuie să-mi tai mâna dreaptă, mi-aș tăia-o, a zis Praeger. Pentru că așa voi face.

– Voi vedea ce pot face, deși nu știu dacă vei profita de asta ori pur și simplu vei fi copleșit. Este o prezență puternică.

– Domnule Penn, înainte de a o cunoaște pe Jessica am fost logodit cu o tânără ai cărei părinți au dorit ca înainte de a ne căsători să stăm de vorbă cu un iezuit. Voiau să mă convertească și aveau de gând să mă pună în bătaia tunului. Logodna s-a rupt mai târziu, din alte motive, dar noi am reușit să-l întâlnim pe iezuit. Am avut discuții și dispute îndelungate. Iezuitul a devenit rabin.

– Deci crezi că îl poți face rabin pe Jackson Mead?

– Aș putea.

– Ia-i cu tine pe Hardesty și Virginia.

– De ce?

– Mead va fi împreună cu Mootfowl și domnul Wooley. Vrei să fii copleșit numeric?

Au fost întâmpinați la ușa mică din soclu. S-a deschis și închis într-o clipă, după care s-au trezit dând mâna cu zâmbitorul Cecil Mature, care s-a prezentat drept domnul Cecil Wooley, iar apoi a scos pe nas și gâtlej un râs gâlgâitor amintind de apa care curge printr-un sifon înfundat. Purta o tunică de băiat medieval și o pălărie chinezească. Era un miracol că putea vedea, iar ei și-au imaginat că privea ca o santinelă care privește printr-o fereastră de tragere. Ca de obicei, era amabil și a mers legănat alături de ei cu o rapiditate remarcabilă.

Era patru și jumătate dimineața, iar muzeul era pustiu, părăsit chiar și de paznici. Când au trecut prin încăperile lui grandioase și prin holuri lungi, au auzit muzică, din ce în ce mai tare, până când a umplut coridoarele și le-a făcut inimile să bată

năvalnic. Pe un balcon care domina un atrium cufundat în semiîntuneric, au fost izbiți în plin de valul muzicii, pentru că dedesubt cântau doisprezece instrumentiști.

Apoi s-au trezit în Sala Mare, sub un cer de sticlă opacă, de culoare cenușie și albă, care sugera o după-amiază perpetuă de martie. Jackson Mead lucra la un birou din mijlocul încăperii, părând a se afla la opt sute de metri depărtare, înconjurat de șase picturi instalate pe șevalete cu trei picioare. Mootfowl, care purta tot o pălărie chinezească, stătea în genunchi și se ruga în fața unei pânze care înfățișa Înălțarea Sfântului Ștefan. Sfântul s-a înălțat, iar picioarele lui fără vlagă și labele picioarelor îndreptate în jos atârnau în urma lui de parcă ar fi fost tras prin apă, ori ca și cum și-ar fi mișcat picioarele ca un copil ținut în aer de tatăl lui. Îmbrăcămintea lui părea să fi fost modelată în forma aerului. Inundat de lumină, a privit peste marginea de sus a picturii, iar în fundal, păsări aurii cu aripile larg desfăcute erau purtate de vânt. Munți îndepărtați, violet și albi, arătau ca și cum s-ar fi cabrat ca niște cai înspăimântați. Râurile făceau salturi și se azvârleau înapoi, secând albiile sinuoase în care peștii se chinuiau să înoate și să respire în apa care nu mai era acolo. Dedesubtul Sfântului Ștefan era un nimb auriu. Ierburile meșteșugit redate pe preria de pe care se spune că sfântul fusese înălțat începeau să se aprindă acolo unde întâlneau cercul de lumină.

După ce și-a terminat rugăciunea, Mootfowl s-a ridicat și a așezat o bucată de pânză peste hârtiile de pe biroul lui Jackson Mead. Cecil Mature i-a invitat pe cei trei vizitatori să ia loc pe scaune și ei s-au așezat față în față cu Jackson Mead, după care Cecil a început să pășească încoace și încolo, râzând pentru sine din când în când, calculând pe degete și murmurând: „Vai mie, vai mie!“

Muzica s-a oprit. Praeger a dat să spună ceva, dar Jackson Mead a ridicat o mână și l-a prevenit că muzica nu se terminase.

– Sunt înnebunit după ultima mișcare, a spus el. Știți ce este?

– Allegro-ul din Concertul Brandenburgic Nr. 3, a răspuns Hardesty.

– Da, a confirmat Jackson Mead. Numărul 3 este singurul fără instrumente de suflat. Nu mi-au plăcut niciodată suflătorii în celelalte concerte, fiindcă au tendința de a aglomera lucrurile. Îmi amintesc de un grup de călugări care aleargă pe un coridor, trăgând vânturi. Atâția ani în mănăstirile acelea, în timpul Evului Mediu... Era oribil. Uite că începe. Ascultați! a poruncit el. Partea asta. Sună ca o mașină bună, un braț basculant, ceva bine uns și precis. Remarcați progresiile, repetițiile hipnotice. Acestea sunt ritmurile tunelului, derivate din aceleași intervale sincronizate care constituie baza ireductibilă pentru raporturile galactice și planetare ale vitezei și distanței, mici particule oscilante, bătaia inimii, mareea, o curbă plăcută și un motor bun. Ți-e imposibil să nu vezi asemenea ritmuri în proporțiile fiecărei picturi bune și să nu le auzi în limbajul inimii. Ele ne fac să ținem la ceasurile cu pendulă, la valuri și la grădinile bine proporționate. Știți ceva, când mori, auzi pulsația insistentă care definește lucrurile, alcătuite fie din materie, fie din energie, întrucât în univers nu există decât proporție. Sună câteodată ca un motor creat la începutul secolului și folosit la pompe și bărci și alte lucruri asemănătoare. Am crezut că oamenii își vor da seama ce era, dar nu s-a întâmplat. Mare păcat! Totuși, există mereu muzică precum asta, care, în felul ei, ajunge la fel de aproape – ca și cum compozitorul ar fi fost acolo și s-a întors.

După ce muzica s-a sfârșit, Jackson Mead s-a răsucit spre Cecil Mature.

– Domnule Wooley, te rog să le spui instrumentiștilor că nu mai avem nevoie de ei decât la cinci și jumătate. Mulțumesc.

Cecil Mature a ieșit legănându-se, fluturându-și brațele și picioarele ca niște cârnați. Mootfowl s-a așezat lângă Jackson

Mead, semănând înnebunitor de mult cu un antreprenor de pompe funebre din secolul al XVIII-lea.

– Eu și Doctorul reverend Mootfowl am fi încântați să răspundem la întrebările voastre – până la un punct. Avem și noi intimitatea noastră. Dacă toate lucrurile ar fi unul, nu ar mai exista intimitate. Însă, întrucât ne aflăm într-o stare de multiplicitate, există nuanțe și deosebiri, iar intimitatea trebuie respectată – fie și numai ca un complement și un argument al fizicii.

– Suntem recunoscători că ne-ați primit, a spus Praeger. Nu avem intenția de a vă încălca intimitatea. Cu toate acestea, nu am venit să discutăm despre teoria unificată a câmpului sau despre estetica arhitecturii.

Hardesty a părut ușor ofensat. Simțind asta, Jackson Mead a imaginat o cale între Hardesty și Praeger, pe care intenționa să calce cu ușurință.

– Cu toate că, evident, ziarul nostru nu va face publice răspunsurile voastre, de obicei, suntem siliți să vă punem întrebări ca niște ziariști. Avem sentimentul că suntem îndreptățiți în această privință date fiind contactele cu oficialități alese de noi, curiozitatea publicului privind sosirea voastră și dimensiunea nemaiîntâlnită a navei voastre.

– Logic, a răspuns Jackson Mead.

– Mă bucur că sunteți de acord. Cine sunteți, de unde veniți, ce plănuiți să faceți, de ce ați păstrat secretul activităților voastre, ce are nava la bord, unde și cum a fost construită și când veți începe ceea ce urmează să fie început? Acestea sunt lucrurile pe care trebuie să le aflăm pentru a satisface curiozitatea publicului și pe a noastră.

– Este o abordare foarte arogantă, a remarcat Jackson Mead.

– Cum așa? i-a replicat Praeger, cu un aer netulburat.

– De ce trebuie să vă băgați în treburile mele?

– Ți-am spus, domnule, și ai convenit că suna logic.

– Domnule de Pinto, ceea ce mi s-a părut logic a fost curiozitatea ta, nu ideea că aș fi obligat să ți-o satisfac. Stai acolo și îmi adresezi întrebări obraznice.

– Oamenii cumpără *The Sun* ca să afle lucruri pe care în mod normal nu le-ar ști. În mod normal, ei nu s-ar vârî în treburile voastre și nici nu ar pune întrebări obraznice, tocmai de aceea trebuie să o fac eu.

– Înțeleg, a răspuns Jackson Mead. Însă în afară de faptul că, așa cum ai garantat, rezultatele acestui interviu nu vor apărea în *The Sun*, de dragul discuției, spune-mi de ce au oamenii dreptul de a-mi cunoaște planurile. Îți justifici dreptul de a pune întrebări referindu-te la dreptul lor. Dar este dreptul lor? În ciuda numărului lor mare, este el mai legitim decât dreptul tău, pe care pari să fi jurat să îl aperi? Ce le dă *lor* acest drept?

– Le aparține, domnule Mead. Ei nu văd întotdeauna tot – iar acesta nu este un motiv să-i privăm, pentru că ei trebuie să-și vadă de viețile lor. Câteodată, noaptea, pe Hudson trec nave mari, transatlantice și nu le vede nimeni. Eu sunt omul de veghe, acela care are grijă ca oamenii să știe ce se află în orizontul lor, ce nave coboară fluviul în zori sau, în cazul vostru, seara, în susul lui.

– Domnule de Pinto, câinele care păzește oile învață cum să le mâne, iar acesta devine un obicei. Oamenii au fost instruiți de supraveghetori să sară și să calce în picioare ceea ce supraveghetorii vor să fie călcat în picioare. Am descoperit în multe orașe și în unele locuri care încă nu erau orașe că oamenii sunt propriii lor guvernatori. Guvernul recunoaște că există un guvern. Presa pretinde că nu este. Dar ce amăgire! Voi orchestrați populații întregi. Acestea se înfierbântă, precum copiii, repezindu-se încoace și încolo. Nu este o coincidență că agențiile de publicitate folosesc paginile voastre pentru a influența publicul. Ce crezi că fac articolele editoriale, selecțiile și accentele, criticile, chiar folosirea de citate? Și cine v-a

ales pe voi? Nimeni. V-ați autoproclamat, nu vorbiți în numele nimănui și, prin urmare, nu aveți dreptul să mă chestionați ca și cum ați reprezenta binele comun. Când voi fi gata să anunț public scopurile mele, o voi face. Până atunci, voi continua să mă pregătesc, astfel încât să pot înfrânge opoziția oamenilor.

– Știi că vi se vor opune? a intervenit Virginia.

– Întotdeauna. Și așa și trebuie.

– De ce? a întrebat ea, nedumerită. Dacă socotești că au dreptate să vi se opună, de ce nu renunți la planurile pe care le ai? Nu ar fi mai simplu?

– Sigur că aș face-o, asta dacă aș vrea să fiu iubit. Aș lua-o la sănătoasa. Însă scopul meu nu este să fiu iubit.

– Și atunci, care e scopul tău? a întrebat Hardesty.

Pentru că i s-a părut că a citit pe chipul lui Hardesty că voia, mai presus de orice, să înțeleagă, Jackson Mead i s-a confesat.

– Scopul meu este, a spus el pe un ton devenit brusc moale și binevoitor, să înzestrez lumea asta cu niște curcubeie tot mai cuprinzătoare, până când ultimul va fi atât de perfect și de etern, încât să atragă privirea Celui care ne-a abandonat și să îl determinăm să îndrepte simetriile stricate și să facă viața să fie din nou un vis atemporal și neclintit. Domnule Marratta, scopul meu este de a opri timpul, de a reînvia morții. Într-un cuvânt, scopul meu este dreptatea.

Hardesty a clipit mirat. Acel om ciudat, care vorbea despre mașini, timp și curcubeie eterne îi dăduse aceleași cărți de joc pe care el le lăsase pe masă când hotărâse să rămână în New York.

– Și când va fi asta? a întrebat el, apoi a rămas înmărmurit când Jackson Mead l-a privit cu un zâmbet șters și a spus:

– Răbdare!

Deși Jackson Mead aruncase un fel de vrajă asupra lui Hardesty, Praeger a insistat, hotărât să nu se lase amăgit de cântecul de sirenă pe care oricum nu îl putea auzi.

– Domnule, cu tot respectul datorat, a spus el, nu am nici cea mai vagă idee la ce te referi. Dacă ar fi să public în ziarul meu tot ce ați spus, în context, spitalele de stat s-ar încăiera pentru a avea șansa de a vă primi ca pacient.

– Crezi că el nu știe asta?! a pufnit Cecil Mature, care se întorsese între timp în cameră.

– Mulțumesc, domnule Wooley, s-a răstit Jackson Mead. Pot vorbi în numele meu.

– Și în plus, a continuat Praeger, dacă faci asta de o vreme, unind lumea prin curcubeie și alte lucruri, încercând să realizezi scopurile extraordinare despre care vorbești, înseamnă că ai dat greș. Până una, alta, faci ceea ce faci. Dacă asta produce perturbări, atunci probabil că oamenii ar trebui să afle, ca să te poată opri.

– Vezi pictura asta? a întrebat Jackson Mead, făcând semn spre *Înălțarea Sfântului Ștefan.*

– Da. Sigur, a răspuns Praeger.

– Crezi că Sfântul Ștefan s-a înălțat cu adevărat?

– Nu.

– Atunci, de ce a pictat-o artistul și de ce venerează oamenii această pânză și pe Sfântul Ștefan, dacă nu au crezut și nici nu cred că el s-a înălțat? La urma urmelor, dacă nu s-a înălțat, unde naiba este?

– Oamenii cred că s-a înălțat, a spus Praeger. De aceea venerează pictura și pe Sfântul Ștefan, chiar dacă se înșală.

– Ba nu, a insistat Jackson Mead. Ei nu știu nimic. Ori poate că unii știu, anume cei care cred în vrăji și amulete. Însă eu, pictorul și cei mai mulți oameni care au ajuns să se închine la Sfântul Ștefan, nu credem că el s-a înălțat cu adevărat, ca și cum ar fi fost legat cu frânghii de o mașinărie de scenă.

Asta i-a dat curaj lui Praeger, până când a auzit urmarea.

– Sigur nu. Dimpotrivă, ei cred că se înalță și se înalță. Procesul nu s-a încheiat. Până și pictura îl înfățișează oprit în aer.

Este, mai curând, în curs de înălțare. Ar fi inutil să discutăm realitatea sa, pentru că nu ea nu ne este confirmată – asta până când nu vom fi în stare să vedem totul dintr-odată.

– Poftim? a spus Praeger, oarecum indignat.

– Eu spun că, până când pictura nu se usucă, realitățile nu sunt decât intenții, iar intențiile sunt echivalente cu realitățile. Vezi tu, totul s-a întâmplat deja, dar încă nu s-a întâmplat. Și, deși e adevărat că am dat greș și am greșit jalnic, am și reușit – în mod grandios. Amintirea acestei grandori în ceea ce tu ai numi viitor este că sunt hotărât în privința retragerii, așa cum Sfântul Ștefan a știut că se va înălța și chiar se înălța, deși nu se întâmpla așa ceva. Asta are legătură cu timpul, înțelegi? Nu există așa ceva, nu există timp: există doar sugestia lui, doar o serie de acțiuni cu care noi, din cauza imperfecțiunii noastre, trebuie să mergem alături pentru a înțelege. Uită-te la pictură! Observi mișcarea din ea, da? Și totuși, nimic nu se mișcă. Cum se explică? Îți voi spune eu. Pictura este aproape de adevărata stare a lucrurilor. Așa cum într-un film există doar imagini statice, aranjate astfel încât să creeze iluzia mișcării, tot astfel este în viață și timp. Totul este înghețat în interiorul unei matrice, uimitor de complicată, ca și cum în înfățișările sale uimitoare ar fi fost folosiți un număr infinit de miniaturiști. Însă eu te asigur, nu există anarhie, totul s-a întâmplat/se întâmplă imediat și nu se clintește.

– Și totuși, se mișcă! a spus Praeger.

– Nu, dacă privești de destul de departe.

– De unde știi asta? a întrebat Praeger. Ai fost acolo? Și încă ceva: ai spus că, atunci când moare, oricine aude un duduit ca de motor care s-a produs la începutul secolului. De unde știi asta?

– A, a spus Jackson Mead cu modestie. Am murit de multe ori. Să vedem, a continuat el, și s-a apucat să numere pe degete. De cel puțin șase ori. Poate mai mult. E greu de ținut socoteala. După o vreme, ajungi să uiți numărul exact.

– Am înțeles, a spus Praeger, făcând ochii cât cepele.

– Afirmațiile sunt suficiente pentru a face morții să se răsucească în morminte, a intervenit Hardesty. Inutil să le analizăm. În cele din urmă, ele trebuie judecate cu inima.

– Nu-i așa? a susținut Praeger. Inteligența e cel mai bun instrument pentru a cântări speculații nebunești ca astea.

– De fapt, te înșeli, domnule de Pinto, a spus Jackson Mead. Spiritul este mult mai inteligent decât intelectul. Însă, deși păși șește deseori mai puțin precaut, el rămâne o idee în urma intelectului, motiv pentru care am nevoie de timp și de aceea nu-ți voi spune natura exactă a intențiilor mele.

– Perfect! a răspuns Praeger. Voi descoperi asta oricum. Te voi înfrânge prin lucruri pragmatice.

– Și cum îți propui să faci asta, dacă nu ai acces la *The Sun*? Nu mi se pare prea pragmatic. Ce părere ai?

– Domnule Mead, spre deosebire de tine, eu am structuri solide în minte, cu care voi înlătura pânzele de păianjen pe care le întinzi, de parcă ar fi din fier.

– Mi se pare interesant că afirmi asta, a spus Jackson Mead. Mă refer la pânzele de păianjen. Brusc, s-a amuzat teribil, ca și cum ar fi văzut însuși instrumentul victoriei, la care Praeger nu crezuse că Jackson Mead ajunsese. Așteaptă până vei vedea pânzele mele de păianjen, domnule de Pinto, așteaptă. S-a ridicat cât era de înalt și s-a aplecat peste birou pentru a privi printre gene spre inchizitorii săi. În comparație cu ele, fierul nu înseamnă nimic.

Întrevederea luase sfârșit.

IV

O EPOCĂ DE AUR

O SCURTĂ ISTORIE A NORILOR

Cu mult înainte chiar de primul mileniu, când pe insulele și în golfurile care aveau să alcătuiască orașul nu erau deloc oameni, zidul de nori fusese adus de vânt dinspre ocean și încercase să ridice pajiști, păduri și dealuri. Cauza acestei agitații premature fusese o toamnă excepțional de frumoasă, pentru că frunzele erau atât de perfect aurii și roșietice, lumina care se reflectase din apă sau din norii cu pântece violete era atât de pură, încât zidul alb se mișcase fără jenă pentru a captura claritatea autumnală. Însă din cauză că timpul nu era potrivit, pentru că doar fizica nu era de ajuns, și cum frumusețea nu era singura problemă, pajiștile, pădurile și dealurile nu au fost ridicate.

Nemaifiind predispus greșelilor copilăriei și înțelegând într-un mod superior că dreptatea e de ajuns pentru începutul unei noi ere, care va trebui să se nască din sufletul omului, zidul de nori gonise într-un august spre un port plin de catarge și vele. Între cheiuri și străzi se petrecuseră fapte sfinte, iar justiția fusese slujită cu folos. Însă mașinile erau prea tinere și încă nu se instalaseră cum se cuvenea. Erau încă montate pe postamente de lemn, iar fierul lor dăltuit brut nu a putut crăpa cerul.

Cândva, în epoca jazului, când aburul și oțelul ar fi putut împlini promisiunile de putere ale fierului, zidul se rostogolise

spre uscat ca un leu furios, într-o dimineață de iarnă, când oamenii aruncau zăpadă în port, iar ceața se înălța, anticipând palele de semnal și norul. Însă condițiile fuseseră oarecum nesigure, elementele nu se aflaseră la locul lor, iar orașul rămăsese ferm înrădăcinat, ca și cum nu avea să se ridice niciodată.

Norul s-a deschis și s-a ridicat, iar golfurile și fluviile au devenit aurii abia la începutul celui de-al treilea mileniu, când reveniseră iernile aprige ca în mica epocă glaciară, care îi surprinsese pe vânători în zăpezi. A fost o capodoperă a preciziei. Corul mașinilor fusese acordat în așa fel încât să strige peste secole. Mijloacele prin care s-a propagat justiția au fost șocant de umile, și totuși cruciale pentru principiile care unesc această lume. Iar la începutul celui de-al treilea mileniu, în acei ani cu ierni nemiloase, a apărut în cele din urmă omul potrivit și drept.

PODUL BATTERY

Din nebunie, adevăr sau farmec, lui Peter Lake i s-a părut că, ascultând cu atenție, aude sosirea viitorului în mașinile lui. Nemișcat și cu urechile ciulite, îndreptându-și atenția către predicile lor, a rămas dinaintea lor ca un cățărător care tocmai a reușit să cucerească un pisc. Claxoanele, țipetele și cântecul lor, aidoma zgomotului parazitar scos de nebuloase, l-a atras adânc într-o junglă derutantă de sunet și lumină fără dimensiuni. Din întuneric, ochi de jaguar fără jaguari luceau slab și descriau orbite simetrice, roșii ca rubinele. Pe pajiști infinite din întuneric, creaturi alcătuite din lumină neguroasă își azvârleau coamele în clătinări eterne, nemișcate, care treceau printre stele ca vântul printre flori sălbatice.

Era răpit din lumea de zi cu zi, contemplând o secundă sau două o volantă învârtejită ori ascultând clinchetul simetric al unei roți. Când trebuia să repare o mașină pe care doar el se pricepea să o înțeleagă, cineva trebuia să fie cu el tot timpul, altfel, mai iute decât reușea să se controleze, se lăsa atras într-o transă nemișcată la baza unei cutii de viteze care uruia. Acele transe îl făceau să devină rigid ca o statuie. Era ca și cum el însuși ar fi devenit o componentă a mașinăriei încăpățânate care când

și când trebuia îndemnată. La început, în compania altui mecanic, era volubil și părea să se controleze perfect.

– Dă-mi o cheie metrică numărul șase cu cap clichet, îi spunea el însoțitorului său. Acesta dispărea în stupul de mașinării în drum spre șirurile de cutii roșii cu scule aranjate ca avioanele pe un aerodrom, care se păstrau în uluce lungi, deschise, între mașini, iar când revenea, își găsea mentorul ca o stană de piatră, privind fix înainte, la burta mecanică rămasă deschisă.

Maeștrii mecanici erau excentrici și aveau idei fixe, ca preoții episcopali, iar de-a lungul secolelor ei se deprinseseră să funcționeze liber unul în prezența altuia, respectând deosebirile și acceptând ciudățeniile. Însă Peter Lake rămânea proscris chiar și în mijlocul lor, cu toate că, în momentele de maximă luciditate, încerca să-și facă prieteni și să fie ca toți ceilalți. Aceste încercări erau ciudate în sine, întrucât, la fel ca rinocerul, care nu poate trece drept vacă de lapte, nu putea ascunde faptul că era un ales. De exemplu, la sfârșitul zilei, colegii lui de muncă se strângeau în jurul unei mese improvizate pe care se afla o stacană mare de bere. Cu o camaraderie demonstrativă, li se alătura, mimând relaxarea și jovialitatea.

– Știți ceva, începea el, cu un accent irlandez, uimitor de pronunțat, locul acesta e ciudat. Am lucrat la regulatorul de turație al curelei principale vreme de două zile și... și...

După aceea rămânea ca un bloc solid de gheață, amintindu-și codul de bătaie al regulatorului, care ordona toate lucrurile într-o simetrie centrală. Ceilalți mecanici se uitau unul la altul și pufneau, pentru că se așteptaseră la așa ceva și nu îl deșteptau decât după ce erau gata de plecare.

La început i-au zis „tu“, chiar și când nu era de față, pentru că refuza să i se spună în vreun fel anume, sperând că astfel își va descoperi propria identitate. Cecurile i se întocmeau pe numele „Purtător“, deoarece așa apărea pe statul de plată de

la *The Sun* – „Maestru mecanic, domnul Purtător". Era înconjurat de multe mistere pe care ceilalți mecanici voiau să le pătrundă, mai ales pentru că ei nu-și reveniseră din respectul temător față de cunoștințele lui extraordinare în domeniul mașinilor cărora le erau zălogiți. Doreau să știe, de pildă, ce făcea în zilele libere. La muncă era atât de ciudat, încât presupuneau că timpul lui liber ar face de rușine poveștile din *O mie și una de nopți.* De aceea l-au trimis pe unul dintre ucenici, un adolescent cu părul lung, să îl urmărească în adâncurile orașului.

– A făcut tot soiul de lucruri trăsnite, a anunțat ucenicul care s-a întors două zile mai târziu.

– De exemplu? au întrebat ceilalți.

– Habar n-am... tot felul de ciudățenii. Mi-e greu să explic.

– Hai, fii mai clar! l-au zorit ei, pregătindu-se pentru un festin de bârfe.

– Ce înseamnă asta? a întrebat ucenicul.

– Spune-ne mai repede ce a făcut! au strigat ei.

– A cercetat o sumedenie de lucruri.

– A cercetat? Nimeni nu cercetează decât în cărți.

– Păi, Tu a cercetat multe lucruri. Vă asigur.

– Cine, *eu*? a întrebat un mecanic în vârstă.

– Nu, *Tu.*

– Aha.

– A cercetat ziduri, pietre și porți. Și-a trecut palmele peste zidurile clădirilor și a ridicat privirea spre acoperișuri. A stat de vorbă cu stâlpi de gard și scări de incendiu.

– Și ce a spus?

– Nu știu. N-am putut ajunge chiar atât de aproape. A intrat în Five Points. A fost cât pe ce să-l pierd, pentru că a trebuit să cumpăr gumă de mestecat cu struguri ca să-mi înnegresc dinții. El poate merge acolo, fiindcă arată ciudat. Eu a trebuit să-mi înnegresc dinții, să-mi scot o șosetă și să mi-o pun pe cap pe post de căciulă, să-mi sfâșii cămașa, să-mi

desfac șlițul și să șchiopătez – abia așa m-au crezut că sunt de-al lor. El s-a dus direct la o clădire care era singură pe un teren. În hol era o bandă care m-ar fi ucis. Dar membrii ei au crezut că eram cu el, așa că s-au tras deoparte. Tu a mers pe acoperiș. A cuprins un horn cu brațele, de parcă ar fi fost ci-neva cunoscut, și a început să plângă. Îi vorbea, parcă cerșea ceva.

– Ce spunea? l-au întrerupt ei.

– N-am auzit.

– Pentru că nu erai suficient de aproape?

– Nu de asta. Eram destul de aproape. Dar erau prea mulți, cum să zic?! Paraziți...

– Ce fel de paraziți?

– Cum să vă explic, ca la o stație de emisie-recepție de pe o mașină de poliție. Am mers cândva cu avionul: au radiouri puternice, ca alea de radioamatori. Cam așa suna.

– De unde venea sunetul?

– Habar n-am. Parcă ploua. N-am auzit nimic. Era ca și cum te-ai afla în ocean și te lovește un val mare, care te trage la fund și te duce odată cu el. Auzi cum face spuma. Îți spune ceva. Nu știu ce, dar îți spune ceva. Asta am auzit.

– Păi, până la urmă ce a fost? Spumă sau paraziți radio? Hotărăște-te.

– Și una, și alta, a spus ucenicul, devenind agitat. Erau un fel de paraziți înspumați. Știți voi! Stați puțin!

– Ce e? au întrebat ei.

– Prietena fratelui meu e grecoaică.

– Și ce-i cu asta?

– Ea e ortodoxă. M-am dus o dată cu ea la biserică și acolo au cor – bărbați care cântă cu glas gros. Cam așa suna.

Mecanicii nu i-au mai pus întrebări, pentru că și-au dat seama că ucenicul lor se înfierbântase rău.

– Și era ca un avion îndepărtat, unul vechi, cu elice, și îi tremurau cordajele și femeile strigau: „Au! Au!“, iar o orchestră cânta tot felul de chestii, și ca un câine care mârâie când se înfurie rău și ca un metal – dar fierbinte – aruncat într-o cadă cu apă rece, și ca un teleimprimator, și ca o harpă...

– Gata, au spus ei. Și ce a făcut atunci?

– A dat roată.

– La ce?

– La orice. Când ajungea lângă ceva care avea o culoare strălucitoare, se uita ore în șir. Mirosea. A ajuns la o casă din Brooklyn Heights care abia fusese vopsită în roșu. A surprins-o exact la apusul soarelui: nu s-a mișcat de lângă ea o oră și jumătate.

– Și unde locuiește?

– N-am văzut un loc anume. Nu a dormit. Doar s-a plimbat, s-a plimbat. Nici n-a mâncat.

– Când e aici, mănâncă.

– Acolo n-a mâncat, două zile. A, am uitat să vă spun. Câteodată este atât de fericit, încât dansează. O dată, a intrat într-o fabrică dărăpănată, apoi a mers pe un chei, când a socotit că nu era nimeni acolo. Atunci a apărut din nou sunetul acela. Ca și cum ar fi cântat un cor, dar nu toți odată. Sunetul ăsta a fost foarte puternic pe Cheiul Unsprezece. Acolo nu se duce nimeni, pen'că e prea periculos. A căzut în genunchi. Părea că toată lumea își cutremură acoperișul. Au căzut grinzi și o parte din acoperiș a explodat. Prin borte au pătruns razele soarelui și au luminat praful. A fost cel mai straniu lucru pe care l-am văzut vreodat'. S-a făcut atâta lumină că n-am mai putut vedea și praful era ridicat până la cer. Până și piloții de susținere vibrau în apă. Atunci am hotărât să plec de acolo și după aceea nu l-am mai găsit.

Ucenicul s-a aplecat și le-a făcut semn ascultătorilor să se apropie.

– Cred că avem de-a face cu un tip care nu e chiar de rând, a spus el în șoaptă.

După ce flota aeriană a ziarului *The Ghost* descrisese arce nebunești pe deasupra Lacurilor Finger, fără a descoperi absolut nimic, Craig Binky voia cu disperare ceva nou. În urma nebuniei cu poezia, unul dintre locotenenții lui a sugerat sparanghelul:

– Are un asemenea stil, o asemena vibrație, o fascinație irezistibilă... Însă altul a arătat o slăbiciune pentru renașterea Imperiului Habsburgic: „Fiecare femeie la modă din New York va fi îmbrăcată în blană de miel și va purta bandulieră. Vor înflori localurile unde se va dansa vals. Și cofetăria noastră care face tort austriac nu va mai trebui să se închidă." Altcineva a sugerat foițe de jeleu de fructe: „Fac furori la San Francisco", a spus el insistent. „Sunt gustoase, biogenice, relaxante și încăpătoare. Țineți minte ce vă spun, în curând fiecare casă din Peoria va ține acest desert deasupra șemineului."

Totuși, Craig Binky nu s-a declarat satisfăcut. A respins propunerile lor și s-a izolat. După nouă minute a revenit.

– Beculețul s-a aprins în capul lui Craig Binky, a anunțat el. Aduceți-l pe Bindabu la mine!

Wormies Bindabu era decanul criticilor de carte de la *The Ghost*, un grup format din șase oameni, care stăteau în subsolul fără ferestre, lângă cel mai fierbinte cazan și sub cea mai zgomotoasă mașină de tipărit ofset. Arătau și se îmbrăcau exact la fel – aveau un metru cincizeci și cinci, patruzeci și nouă de kilograme, mustăți stufoase, bărbi până pe burtă, mâini lungi și ciolănoase, părul cărunt cu cărare pe mijlocul capului, ochelari cu rame din sârmă, costume de antreprenor de pompe funebre, cravate subțiri ca niște sfori și ochii cruciș. Stăteau unul lângă altul într-un șir drept și citeau douăzeci de cărți pe zi (fiecare), fumau Sobranie din Balcani, mâncau ouă tari cu murături și ascultau în mod repetat un anumit concert atonal pentru fagot și ocarină. Se

numeau Myron Holiday, Russell Serene, Ross Burmahog, Stanley Tartwig, Jessel Peacock și Wormies Bindabu[1].

Craig Binky manifesta o deosebită afecțiune față de Bindabu, pentru că acesta era unul dintre puținii oameni din lume care îl făcea să pară deștept. Cu toate că cita din Spinoza și Marx (fără să-i fi citit) mai repede decât reușea un gândac de apă să traverseze o ceașcă de cafea, el nu știa ce era acela un măr și nu înotase niciodată într-un lac. Deși nu-l citise pe Melville, știa pe de rost operele mai tuturor poeților anti-americani de origine boliviană. Deși critica aspru puritanismul în recenziile lui dispeptice, nu putea cânta, dansa sau să-și fluture brațele.

– Îl vreau pe primar, a spus Craig Binky.

– A scris o carte?

– Bineînțeles că nu. Dar nu vrea să-mi povestească ce e cu nava.

– Și ce legătură are asta cu mine?

– Atac!

– Îmi displace asta, domnule Binky. Nu sunt asasin, câine de pază, brută sau ucigaș plătit...

– Ba ești. Ești cel mai bun. Bindabu, ce-mi place la tine este că ascunzi asta foarte de bine în cuvintele mari pe care le folosești.

– Domnule Binky, dar primarul vă este aliat. Sunteți sigur că vreți să-l atac?

– Doboară-l, împrăștie-i creierii, mușcă-l de fund!

În ziua următoare *The Ghost* a publicat un atac șocant împotriva primarului, în care acesta era numit mitocan, proxenet, crocodil, nazist, populist, fascist, pederast, porc spinos și licurici.

The Sun a sărit în apărarea lui, plasând cele două ziare de părțile opuse ale unei chestiuni în ceea ce părea a fi ordine inversă. Atât *The Sun*, cât și *The Ghost* au început să piardă cititori. Cum cei care citeau unul dintre ziare nu îl citeau și

---

[1] Myron Vacanță, Russell Seninul, Ross Porc de Burma, Stanley Perucă din Tartă, Jessel Păunul și Viermilică Bindabu (n. tr.).

pe celălalt, din cauza nivelului înalt într-un caz și a repulsiei în celălalt, mulți au început să cumpere ziarul *The Dime*[1], un tabloid nou și nechibzuit, care costa un dolar. *The Sun* și *The Ghost* erau din nou în război. Dar nimeni de la *The Sun* nu a înțeles și nici nu a agreat sprijinul pe care Harry Penn îl ofe-rea primarului. Au urmat demisii și treceri în cealaltă tabără. Unii au considerat că era vorba de efectul mileniului care se apropia. Două mii de ani – desigur, au spus ei, lucrurile vor fi derutante când ne îndreptăm prin repezișurile apei către căderea sclipitoare aflată la doar două luni depărtare.

Chiar în septembrie, din Canada au venit vânturi reci care au adunat oamenii în jurul focului, făcându-i să se gândească la orașul de odinioară. S-a spus că iarna era anotimpul în care timpul devenea supraconductor – anotimpul în care o lume casantă s-ar putea sfărâma în fața evenimentelor uimitoare, pentru a se reforma ulterior într-un nou corp, la fel de solid și neted ca gheața transparentă.

Hardesty Marratta și Praeger de Pinto mergeau pe biciclete de-a lungul fluviului, propulsați de presiunea traficului din spatele lor, care, așa cum luminile trasau lungimea bulevardului, gonea înainte ca un hibrid între un val mareic și șarja Cavaleriei Ușoare[2]. Roțile argintii ale bicicletelor cântau prin albastrul indolent al toamnei. În toamna aceea culorile erau cele mai sclipitoare din câte-și putea aminti. În ciuda cufundării lor într-un lac de aer limpede și rece, păreau fierbinți, caraibiene și metalice. Umbre întunecate treceau peste peisaj îndeajuns de încet pentru da naștere unui țiuit în urechi, iar după luni de zile în care fusese

---

[1] Dime – monedă de zece cenți, ceva derizoriu (n. tr.).

[2] Șarja Cavaleriei Ușoare, aluzie la cavaleria ușoară britanică, înfrântă în lupta purtată la Balaclava, în cursul Războiului Crimeei din 1854 (n. tr.).

pierdut în negura verii, linia cerului revenise brusc la un contrast puternic.

Praeger repartizase în secret doisprezece reporteri și documentariști care să-l cerceteze pe Jackson Mead. Aceștia lucrau intens în arhive, biblioteci, centre de informare computerizată și pe stradă. Cinci dintre ei au continuat supravegherea. Hardesty, Praeger, Virginia, Asbury și Christiana și-au dedicat mult timp acestei probleme. Christiana l-a spionat pe Harry Penn (fără să fie de-a dreptul intruzivă, a stat totuși numai ochi și urechi), iar ceilalți au urmărit pistele în toate modurile posibile. Tot ce au obținut s-a introdus într-un computer, care a tot amestecat datele în căutarea unor corelații ascunse. Întrucât toate acestea s-au realizat fără cunoștința și aprobarea lui Harry Penn, Praeger s-a socotit un adevărat vulpoi. Nu știa că Asbury, despre care credea că lucrează pentru el *sub rosa*[1], a folosit mai tot timpul pentru a căuta motoare în oraș, iar Christiana era preocupată mai puțin de Jackson Mead decât de descoperirea unui anumit cal alb.

Praeger și Hardesty erau în drum spre șantierele navale Erie Lackawanna din cauza unui zvon că dinspre vest sosiseră trenuri după trenuri, care descărcaseră echipamente grele de construcție. În timp ce goneau spre sud, Praeger i-a spus lui Hardesty despre o perturbare majoră a pieței de metale. Redford îi raportase că douăsprezece companii noi cumpărau cantități enorme de metale strategice. Plătiseră în avans, în numerar, și cheltuiseră în jur de un miliard de dolari. Metalele erau stocate în întreaga țară, dar urma să se deplaseze la New York.

– Ce spune guvernul? a întrebat Hardesty. Nu bănuiesc amestecul unei puteri străine? Nu s-au declanșat investigații?

– Din câte spune Bedford, i-a răspuns Praeger, guvernul susține că totul este legal. Se afirmă că au cunoștință de acele companii, că dislocările sunt doar temporare și că nu există

---

[1] *În secret* – în lb. lat în orig. (n. tr.).

motive de îngrijorare. Dar Bedford s-a dus să discute cu șeful Comitetului de Control al Mărfurilor și a spus că omul i s-a părut drogat sau hipnotizat.

– Crezi că e vorba de Mead, a spus Hardesty, pedalând împotriva unui vânt care aproape că îi ridica în zbor.

– Da, am senzația că așa stau lucrurile.

– Un miliard de dolari este o sumă foarte mare pentru un om care a cumpărat titan.

– Cred că ar putea scoate suma asta din banii de buzunar. Aici avem de-a face cu altceva decât suntem obișnuiți. Lucrurile acestei lumi par să nu reprezinte obstacole pentru el, iar problemele lui se află fără îndoială altundeva. Dacă luptă, așa cum am eu impresia, s-ar putea să o facă într-un mod pe care nici măcar nu ni-l putem imagina. Reverendul Doctor Mootfowl și domnul Cecil Wooley nu sunt asistenți obișnuiți ai unor miliardari.

– Ce te face să spui asta? a întrebat Hardesty sarcastic.

– Nu-mi iese din minte că atât grăsanul, cât și cel slab purtau pălării chinezești și papuci din mătase, ascuțiți la vârf. Și, potrivit unor experți de artă cu care am discutat, pictura Sfântului Ștefan înălțându-se la cer – atribuită lui Buonciardi[1] – nu a fost pictată niciodată.

– Și-atunci, cine a pictat-o?

– Nu se știe. Dar asta nu e nimic. Unul dintre documentariști căuta evidențe pentru alte cazuri în care în port au intrat nave necunoscute. Verifică dosarele Comitetului de Carantină, întrucât cei de acolo, mai curând decât cei de la Vamă, manifestă interes față de originile unei nave. O vreme, Comitetul de Carantină s-a ocupat de țarina olarului. Din pură curiozitate, s-a apucat să caute prin evidențele lor (care sunt alfabetice) și a rămas imediat înmărmurit. La începutul secolului, un anume reverend Dr. Mootfowl a fost predat groparilor de la țarina

---

[1] Nume inventat de autor (n. tr.).

olarului de către reverendul Overweary. În registru, sub numele lui Mootfowl, reverendul Overveary scrisese: „Ucis de un tânăr irlandez pe nume Peter Lake și de prietenul lui cu ochi ca niște tăieturi în obraz, Cecil Mature.

– Nu cumva domnul *Cecil* Wooley este cel mai gras și absolut memorabil om, cu ochii ca niște tăieturi, pe care l-ai văzut vreodată? Și nu crezi că a te numi reverend doctor Mootfowl nu este ceva obișnuit și nici nu a fost vreodată?

– Da, dar e de presupus că unul l-a ucis pe celălalt acum o sută de ani. Domnul Cecil Wooley nu are mai mult de douăzeci de ani, iar Mootfowl are sigur mai puțin de cincizeci de ani. Ce vrei să spui, mai la obiect?

– Spun că asta îmi dă un fior rece pe spinare.

– Crima a fost anunțată?

– Nu apare nici în acele evidențe, nici în cele ale poliției. Orașul era în toiul unor războaie între bande, iar crimele individuale nu prezentau prea mare interes.

– S-a întâmplat asta vreodată? a zis Hardesty.

Și-au legat bicicletele de un gard și au traversat cu metroul spre latura dinspre New Jersey a Hudsonului, unde depourile de cale ferată reveneau brusc la viață. Deși era sâmbătă, mașini automate, roboți și o mie de muncitori constructori inundaseră depoul, iar căștile de protecție de culoare galbenă abundau ca păpădiile care creșteau între traversele șinelor. Pentru că, atât cât se putea cuprinde cu privirea, șiruri de trenuri de marfă erau aranjate în mod ordonat. Pe vagoane platformă se aflau buldozere, macarale și părți dezasamblate de utilaje de construcție mai mari decât o casă.

– Ce rost au toate utilajele astea? l-a întrebat Praeger pe un lucrător bărbos. Depourile astea au fost abandonate ani la rând.

– Se mai fac două linii, a spus muncitorul cu voce tare, ca să acopere hărmălaia produsă de mașinile de așezare a șinelor... terminate peste aproape o săptămână.

– Șine de tren? a întrebat Praeger neîncrezător, deoarece de decenii nu mai fuseseră construite căi ferate.

– Linii de tren – una dinspre nord-vest, Pennylvania. Și una dinspre vest, de la dracu-n praznic.

– Acolo ce e? a întrebat Hardesty, arătând cu degetul spre o zonă îngrădită, unde se aflau vreo șase clădiri ruinate, înclinate una către cealaltă.

– Habar n-am, a răspuns muncitorul, privind dinapoia ochelarilor de soare care reflectau lumina orbitoare a toamnei. Se spune că e o rampă de încărcare, dar mulți dintre ei, a zis el, referindu-se la ceilalți lucrători, nu vor să se apuce de treabă. De aceea, se pare că nu va exista nicio rampă de încărcare, deși planurile prevăd o platformă de beton chiar în mijloc.

– De ce nu vor să se apuce de treabă? a întrebat Praeger.

– Sunt țicniți, de aia. Spun că e un loc sfânt. Întotdeauna găsești indivizi dintr-ăștia pe un șantier. Construcția reprezintă ceva deosebit. Nu vă pot explica și trebuie să mă-ntorc la muncă. Dar credeți-mă pe cuvânt! Se-ntâmplă.

Hardesty și Praeger s-au tras deoparte și au urmărit activitatea. Depourile fuseseră scoase din uz de mult, însă acum arătau de parcă nu făcuseră decât să stea în așteptare. Șinele ruginite și chinuite, traversele putrezite stăteau stive ca niște cadavre, clădiri cu pereți din tablă care fluturau și cheiuri sfârtecate care miroseau a smoală au devenit curând păduri de șine strălucitoare, noi platforme, turnuri solide, iar macazurile și semnalele care acopereau câmpia de cenușă arătau de parcă fi crescut ca recoltele.

Pentru că li se făcuse foame, Hardesty și Praeger au hotărât să se ducă la Casa Supei. Ca să ajungă acolo, au trebuit să treacă peste cincizeci de garduri și vreo douăsprezece marfare parcate. Aveau mâinile acoperite de funingine și mizerie de pe garduri și de pe scările vagoanelor de marfă, iar când și-au șters sudoarea de pe fețe, funinginea li s-a întins pe tâmple. Au fost

urmăriți de câini de pază aprigi, lăsați liberi în triaj, iar la un moment dat pe Praeger l-a încolțit un câine care arăta ca un lup și a rămas blocat într-o cabină de semnalizare, față în față cu animalul care părea să latre: „A mea e răzbunarea!“

Când au ajuns la Casa Supei, aveau obrajii îmbujorați de frig și efort, hainele murdare și rupte, simțeau o oboseală plăcută și semănau bine cu truditorii și marinarii de acolo, care se buluceau în cercuri demente și absurde, amenințându-i din ochi pe toți cei din jur, stând drepți și neatinși într-un joc al evitării și al manevrelor, cât se poate de serios, dar fără să se avânte pe valuri mari.

– Praeger, a spus Hardesty, sunt tipii ăia care spulberă barierele cu mașinile. Știi genul, ăia care jefuiesc un magazin de bijuterii și reușesc să scape neprinși, iar apoi trec pe lângă poliția rutieră cu 130 de kilometri pe oră peste limita de viteză. În timpul urmăririi, iau curbele de parcă nu ar exista legi ale fizicii, iar apoi se izbesc de barieră. Barierele sunt destinul lor.

– Ține-ți gura, i-a poruncit Praeger. Tipul de colo ne ascultă, și pare dur, și s-a simțit jignit.

Hardesty și-a fript degetele atingând farfuria cu supă opărindă de scoici, care curgea gratis dintr-un vas de cupru de pe bar. Au comandat zece creveți fripți și i-au mâncat cu pâine, sos piperat și au băut o bere sau două sau trei – iar curând au rămas fără vlagă în valurile muzicii și gălăgiei, frați cu oamenii barierelor. Toată Casa Supei părea să se legene plăcut în vânt, ca o ambarcațiune cu vele care, cu mult timp în urmă, fusese amarată la cheiurile din apropiere. S-au simțit de parcă ar fi fost pe mare, iar fumul care se rotea în mijlocul localului s-a transformat în nori, vele și pescăruși.

Hardesty a uitat curând de toate problemele lui și s-a uitat printre gene, cu o dorință evidentă, la curajoasa chelneriță care, cu tăvi ținute în echilibru în mână, se strecura mereu peste pragurile primejdioase ale Casei Supei și printre clienții libidinoși.

Pentru a ține tăvile drepte și a se deplasa prin mulțimea hămesită, ea trebuia să execute un fel de dans. Era scundă, dar zveltă, puternică și suficient de sexy pentru a-i face pe toți cei din Casa Supei să înnebunească. Petrecuse câteva zile în aer liber, era bronzată bine, și brațele lungi și grațioase aveau mușchi abia reliefați, ceea ce l-a făcut pe Hardesty să nu-și poată dezlipi ochii de la ea și nici să coboare privirea. Purta o bluză albă cu un decolteu care lăsa la vedere partea de sus a sânilor, netezi și bronzați. Avea părul negru ca pana corbului și elastic, tuns și aranjat cu o buclă ridicată, ca aceea a unei cântărețe cunoscute, în culmea popularității. Hardesty începuse să o ia razna. El, camionagii cu pălării de cowboy, localnici din Hoboken, foști marinari, necunoscuți din Mahattan și muncitori feroviari erau fascinați de ea. Când a trecut pe lângă Hardesty, ea a trebuit să-și întoarcă fața spre el, așa cum i se întâmplă cuiva care merge pe coridorul aglomerat al unui tren de călători din Europa. Rămas fără suflare și uimit, pentru Hardesty a fost ca și cum un ceas ar fi bătut de patruzeci de ori la miezul nopții, pentru că în momentul în care ea a trecut prin dreptul lui, Dumnezeu să binecuvânteze America, ea a încetinit, mulțimea s-a comprimat, iar femeia a fost împinsă în el ca și cum s-ar fi aflat amândoi într-o presă pentru extragerea sângelui dintr-o rață friptă. Când i-a simțit sânii mici și sfârcurile mișcându-se încet pe pieptul lui; când i-a privit chipul bronzat; când a mirosit parfumul ei încins; când părul ei negru l-a izbit ca o lance cu nespusă plăcere și l-a străpuns din cap până în picioare; când, în timp ce a trecut pe lângă el și și-a atins coapsele și sânii de el, fata i-a zâmbit, iar el a văzut o explozie de lumină lunară a dinților ei perfecți, albi și sclipitori; iar când, în glumă, ca o invitație, ca o mișcare involuntară, în amintirea a ceva, și-a împins partea de jos a trupului în el, picioarele lui Hardesty au refuzat să-l mai susțină, astfel că s-a prăbușit cu o plăcere dureroasă, atingând podeaua cu un

strigăt ciudat de frustrare și satisfacție care l-a făcut pe Praeger să întoarcă iute capul pentru a-și căuta prietenul.

– Unde ești? a întrebat Praeger. Unde-ai plecat?

Hardesty se târa și înainta pe podea în căutarea gleznelor ei, care dispăreau într-o pădure lugubră de craci de pantaloni. Clienților barului nu le-a plăcut să aibă un val sub picioare. Asta îi descumpănea, iar când Hardesty a început să dărâme oameni, Praeger și-a dat seama că în acel momentul cuibul de viespi fusese zdruncinat prea tare.

S-au luat la bătaie, fiecare împotriva cuiva, ca și cum ar fi venit potopul și nu mai exista loc în arcă. Încăierarea avea ceva poetic, pentru că bărbații erau azvârliți în frumoase parabole, semănând cu zborul lebedelor, și scoteau țipete profunde de durere. Cu toate astea, era genul de anarhie nocturnă întâlnită atât de des în septembrie, iar Hardesty a fost norocos că prietenul lui hotărât a reușit să îl ducă târâș prin bătaia generală, iar apoi l-a aruncat afară pe ușă.

– Unde e? a întrebat implorator Hardesty când Praeger l-a tras până la vechea stație terminus Erie Lackawana.

Clădirea era ca un tort federal de nuntă, elegantă ca o bătrână și încăpățânată doamnă și complet pustie. Au mers împleticit pe holurile ei întunecoase până la o rampă a de mult defunctului feribot din Barclay Street, la capătul căreia, așezați, și-au legănat picioarele și le-au lăsat să atârne deasupra apei ca niște felinare.

Peste fluviu, Manhattanul lucea în lumina lunii – kilometri întregi de clădiri albe licărind ca o pădure de licurici. Hardesty rămăsese cu gândul la chelneriță, iar Praeger s-a așezat și a privit lung peste apă ca un câine turbat. Manhattanul, o cușcă cu gratii albe și o masă de cristal luminos, părea aproape viu. Frumusețea lui i-a înălțat mult deasupra dușmanilor și a necazurilor din lume, ca și cum ar fi privit viața din punctul de observație al morților. Copleșiți brusc de afecțiune față de oamenii pe care îi iubeau, au

văzut dinaintea lor orașul de soare și umbră, scăldat acum în lumina lunii, și l-au iubit atât de mult, încât le-a venit să-l strângă în brațe.

În timp ce priveau, un front uriaș de nori a început să se apropie dinspre nord-vest. Mai alb decât gheața și sclipind la fel de plăcut ca un sat montan din Elveția, orașul părea să nu-și fi dat seama de apariția zidului negru și violet care se apropia de el. Hardesty s-a gândit la orașele medievale care au căzut în mâinile mongolilor sau turcilor și, dacă ar fi slujit la ceva, ar fi scos un țipăt de avertizare. Clădirile palide păreau la fel de vulnerabile ca vata de zahăr, iar norii înaintau și fronturile lor, uriașe și rotunjite, erau precum crupele cailor de război sau precum plăcile de pe umărul unei armuri. Iar suita lor de șerpi, fulgerele albe și argintii, au lovit pământul în fața călăreților.

Primul val s-a spart deasupra New Yorkului când puterea vântului a crescut și a transformat Hudsonul într-o trecătoare de nestrăbătut. Rampele atârnate de cabluri pe care stăteau Hardesty și Praeger au început să se încovoieze și să se legene, dar ei s-au ținut strâns de balustradă, nereușind să-și desprindă ochii de la oraș. Zece mii de fulgere au lovit turnurile înalte, scăldându-le în aur alb și umplând aerul cu bubuituri după bubuituri care au făcut toate obiectele ancorate să zăngănească. Zgomotul a scos șobolanii din vizuinile lor și i-a făcut să alerge chițăind, într-o panică greu de descris, pe străzile inundate de apă. Trăsnetele au declanșat o sută de incendii în orașul săracilor, dar ploaia era atât de puternică, încât ele s-au stins la fel de repede precum începuseră – ceea ce le-a făcut să arate ca niște sfere de focuri de artificii care se dezintegrează lent. Când furtuna a ajuns la apogeu, a părut că valurile se prăbușeau asupra orașului dintr-o mare care plutea și se zbuciuma deasupra lui. Însă orașul nu a tresărit, nici nu a clipit și nici nu și-a îndoit vreo clipă spinarea. A rămas absolut drept, ca un șir de munți impunători, și a strâns o recoltă de fulgere. Cât timp a bântuit

furtuna, New Yorkul a rămas senin, cu luminile aprinse, pentru că șirurile de turnuri puternice erau construite pe roca mamă. Iar în cele din urmă, când cerul a redevenit albastru și alb și fluvii lente de fulgere au rostit doar scuze melodice de tunet rostogolitor, el a rămas lucitor, nevinovat și statornic.

O clipă, Hardesty s-a gândit că văzuse ceva din orașul perfect drept. Când furtuna era pe sfârșite, s-a întors către Praeger, entuziasmat și hotărât, privind prin subtitlurile tunătoare și ploaia cenușie și deasă.

– M-am dus să discut cu Binky, a spus Praeger. Mi-am vândut sufletul și o să fiu primar. Voi fi primar – al acestui oraș! a zis, privind peste apă. Și îl voi face cum n-a mai fost. Toți primarii de până acum au stârnit apele, au peticit, au manevrat și au fugit. Îi cântărim după cât de bine au stins bătăliile. Pentru că au stins bătălii de o sută de ani, au divizat și înarmat orașul, astfel încât, dacă s-ar declanșa o confruntare, ea ar rivaliza cu Armagedonul. Eu nu vreau asta. Nimeni nu vrea. Nimeni nu a făcut-o vreodată. Dar trebuie să existe un timp pentru toate: voi conduce orașul în vreme ce el decade... *astfel încât să-l pot conduce apoi atunci când se înalță.*

Deși mișcat de adevărul și de miracolul din hotărârea lui Praeger, Hardesty a rămas rațional și l-a întrebat:

– De unde știi?

Dacă fețele umane sunt un stimulent pentru clarviziune, atunci, în acel moment, Praeger reprezenta reperul viitorului. S-a uitat la Hardesty și a zâmbit. Hardesty a văzut în ochii albaștri și reci, în părul blond tuns îngrijit, în dinții din față, ușor ciobiți, și în expresia care transmitea o mare tărie de caracter, suferință îndelungată și umor trainic, că Praeger fusese cuprins de aceeași febră a căutării care îl anima pe el însuși. Deși nu și-a dat seama de ce, l-a crezut și s-a întristat văzând că fața lui Praeger vorbea de o bătălie viitoare la fel sigur de parcă ar fi fost o placă memorială.

A înnebuni înseamnă a simți cu o înflăcărare chinuitoare tristețea și bucuria unui timp care nu a sosit sau care deja a existat. Și, pentru a proteja viziunea delicată a acelui celălalt timp, nebunii își vor justifica starea cu o fidelitate emoționantă și o vor înconjura cu o mie de planuri care distrag atenția. La rândul lor, aceste planuri îi aruncă tot mai adânc în beznă și lumină (care este mortificarea și recompensa lor) și îi confruntă cu o alegere. Pot să se înmoaie și să se retragă, acceptând relaxarea pe care o aduce cu sine un punct de vedere rațional și aprobarea celorlalți, ori pot continua și, prăbușindu-se, să se înalțe. Când și dacă, prin îndărătnicia lor neiertătoare, străpung prin lumi peste lumi de lumină neclintită, ei nu mai sunt considerați bolnavi sau demenți. Sunt sfinți.

Peter Lake nu s-ar fi numit sfânt pentru nimic în lume. Și avea dreptate, pentru că nu era sfânt și nici nu avea să devină. Cu toate astea, zi de zi devenea tot mai dezechilibrat și și-a dat seama că, după cum stăteau lucrurile, chiar dacă ar fi vrut, nu avea să-și găsească refugiu în rațiune. Îl stăpânea o suferință îngrozitoare, îl amețea și îl făcea să umble fără țintă și să vorbească isteric. Totul era minunat de luminos, ori iremediabil de negru. Deși singurul lui teren stabil se afla între mașini, până și ele îl împingeau spre reverii incontrolabile pe care colegii de muncă le observaseră cu precauție. Se obișnuiseră să le tolereze, pentru că nebunia lui nu se transformase în cruzime sau lăcomie. Însă, după cum bănuiau, când era cu ei, Peter Lake se controla. Afară, lucrurile se schimbau radical.

– Dă-mi niște ouă spaniole cățărătoare pe munți, a cerut el binedispus în irlandeza lui de Madison Square. Trei făcute ușor, două foarte zemoase și moi, ca albinele sălbatice abia născute, învelite în amnioc[1], și unul solitar fiert tare – *zeul aztec al soarelui.* M-ai înțeles? Ce s-a întâmplat? Ți-a mâncat

---

[1] Probabil, manioc (n. tr.).

pisica limba? Știi ce e o pisică? O să-ți spun eu, dar... u...șu... rel. O pisică este scuza unei femei de a vorbi singură. Asta e o pisică. Remorcher. Dar, ca să revenim la micul dejun, îmi plac bananele. Le cer la orice masă. Le cer! Adu-mi câteva! Ba nu! Stai! Mai bine un tort în formă de laba piciorului. Adevărat, sunt sărac. Sunt unul dintre aceia despre care nu se știe nimic – dar orașul este al meu. Atunci, spune-mi, cum se face că mă uit în jur și iată-mă acolo sus, stăpân peste tot ce văd? E posibil ca pe acest continent al pământului să existe creaturi primitive care nu poartă niciodată pălărie, lucrători manuali la așezarea șinelor de tren și fete care sar din torturi, seve, unelte, dobitoci și pisălogi care practic nu există mai mult decât vreau eu sau nu și acceptă ceea ce nu poate exista? Imposibil. Este imposibil! Nu e mai probabil, să zicem, decât o biserică baptistă fără autobuz școlar. Poți spune ce vrei, prieten cu fața sănătoasă, care stai acolo jovial ca Humpty-Dumpty. Cu toate astea, mă sunt foarte frustrat că-ți vorbesc și aș prefera să navighez prin negura poleită. Remorcher. Bine. Mă potolesc. Schimbă comanda. Adu-mi pâine de maimuțe Wildensteen, lebăr, nuci de cocos și spumă de mare. Ăsta zic și eu un dejun pe cinste. Înțelegi unde bat? Doresc... doresc. Sunt derutat, pricepi? Dar încerc! Încerc! Și am tăria care mă împinge într-acolo, *mă împinge*. Doare, dar merg înainte, merg. Remorcher.

A continuat așa ceasuri la rând, cu șuvoaie de cuvinte care se spărgeau și pocneau într-o dezordine ciudat de ordonată și cădeau de pe buze ca spuma pe care credea că o vrea la micul dejun. Cu cât vorbea mai repede, cu atât vorbea mai repede, până când a devenit alb-încins, vorbind în limbi, cerând una, alta, lovind cu pumnul în masă, strigând despre ordinea din lume, despre echilibru, recompense, justiție și veridicitate. Nu exista justiție, a spus el. Ba da, exista. Dar era foarte sus și foarte complexă, iar pentru a o înțelege, trebuia să știi ce însemna frumusețea, deoarece frumusețea era frumusețe fără ecuație.

– Remorcher.

Nimeni nu a obiectat, nimeni nu s-a simțit deranjat și nimeni nu s-a speriat. Asta, neîndoielnic, deoarece Peter Lake nu se afla într-un restaurant și nu se adresa unui chelner sau unui bucătar. Era mai curând la marginea unei parcări și vorbea cu cutia de scrisori. Dacă venea cineva să depună o scrisoare, Peter Lake tăcea, se rezema de obiectul diatribei lui și zâmbea cât necunoscutul vâra plicul în gâtlejul ei. Apoi Peter Lake îi spunea cutiei poștale:

– Cine era ? Îl cunoșteai? Adică e din partea locului?

Era gelos.

Când se înnopta era deseori flămând și însetat și se ducea în Times Square să-și ia suc de papaia, care îi plăcea la nebunie pentru că, după ce îl bea, ajungea să se simtă ca oricare altul, ca un om de afaceri sau ca o asistentă medicală autorizată. Poate tocmai pentru că asta îl făcea să se simtă astfel, înainte de a-l procura trebuia să-și inventeze un obstacol aproape imposibil de depășit. În drumul lui pe străzi, exersa ordine cu un glas plin și melodios, pentru care l-ar fi invidiat până și cel mai profesionist crainic. Inutil de spus că vorbitul cu voce tare în timp ce se deplasa seara prin mulțime nu îi slujea mai mult reputației lui decât declamațiile ținute în fața cutiilor poștale, a buteliilor de gaz și atașelor de motocicletă. Dar, oricum, la New York nimeni nu avea o reputație...

– Vreau o papaia mare, pentru început. Vreau o papaia mare, pentru început. Vreau o papaia mare, pentru început.

A spus asta de o mie de ori. Însă când, în cele din urmă, s-a apropiat de taraba la care se vindea suc de papaia, a uitat de orice.

– Ce doriți? l-a întrebat zdrențărosul vânzător de papaia pe Peter Lake.

În loc să răspundă, el a început să chicotească, să râdă și să pufnească. A explodat în țipete pe jumătate reținute, strângând din ochi într-un acces de isterie, și s-a legănat înainte și înapoi

până când râsul lui s-a transformat într-o serie de țipete și urlete sălbatice pe care abia de le-a putut suporta chiar el. Aceasta era suferința care îl priva de sucul de papaia.

Într-un târziu a reușit să se controleze. A trebuit să se oprească din râs, pentru că îl dureau pieptul și stomacul. A deschis ochii și și-a dres glasul. Însă, când a văzut privirea printre gene a vânzătorului cu un singur ochi, a izbucnit într-un țipăt care i-a luat în stăpânire tot corpul.

Cuprins de o isterie dureroasă, râzând tot drumul, s-a întors în orașul săracilor, unde a intrat într-o clădire părăsită, a coborât în subsol și, suspinând, s-a întins pe un sac de cărbuni. Nu a plâns multă vreme. Epuizarea l-a scutit de asta și l-a aruncat într-o uitare adâncă.

Câteodată, în timpul nopții, când străzile amuțeau, iar luna de octombrie se pregătea să coboare în pădurile Pennsylvaniei, Peter Lake se trezea brusc. Își simțea inima tresăltând ca și cum, panicată, ar fi început să se ocupe de ceea ce îl înșfăcase din spate. Imediat ce era suficient de treaz ca să gândească, presupunea că trei sau patru atacatori, fiecare având o forță enormă, îl surprinseseră adormit pe sacul de cărbuni. S-a așteptat la torturile rafinate pe care oamenii care intrau la ora patru în subsolurile clădirilor abandonate le administrau celor care se aflau deja acolo. Cu toate acestea, el se simțea regretabil de sănătos mintal. De fapt, era atât de lucid, rațional și calm, încât putea fi la fel de bine un diplomat care își scrie memoriile în fața unui foc de hicori, trosnind într-un ținut de vânătoare situat la nord de Boston.

– Domnilor! a strigat el, în timp ce era ridicat cu putere în aer, dar mai mult de-atât n-a reușit să îngaime.

Uimit de calmul și de ușurința cu care a fost săltat, și-a imaginat că brutele care îl prinseseră erau halterofili olimpici. A întors capul câteva grade în fiecare direcție, dar nu a reușit să le vadă picioarele. Nu le-a auzit nici răsuflările. Nici nu le-a simțit mâinile.

Deși nu era cu totul imposibil ca infractorii locali să își exercite meseria cu un asemenea rafinament, totuși era puțin probabil. Peter Lake a încercat să se uite peste umăr, dar a fost strâns la fel de ferm ca o pisică prinsă de ceafă. Și-a dres glasul și s-a pregătit să se adreseze din nou persecutorilor, când a observat că a început să se deplaseze foarte rapid de-a latul încăperii. Accelerația a fost atât de mare, încât a simțit vântul fluierându-i pe la urechi și că era purtat spre peretele îndepărtat. Acesta s-a apropiat atât de iute de el, încât nu a avut timp nici să clipească (de proteste nici nu mai putea fi vorba), după care s-a izbit cu capul de el.

Însă, în loc să moară, a trecut prin zid, cu o rafală de aer care i-a suflat părul, lipindu-i-l de țeastă. Apoi s-a trezit într-o altă cameră, încă accelerând, îndreptându-se spre alt zid. Așteptându-se la ce era mai rău, a închis ochii. Dar a trecut din nou prin el și a continuat să capete viteză. Curând s-a obișnuit să-și țină ochii deschiși și a binecuvântat acel ritm. În cale i-a apărut zid după zid, prin care trecea ca și cum ar fi fost alcătuit doar din aer. Călătorea atât de rapid, încât a văzut încăperile din subsol trecând pe lângă el de parcă ar fi fost cadre dintr-un film artistic – până când zidurile au devenit neclare.

A zburat prin subteran iute ca un avion supersonic, trecând șuierând prin pământ, piatră și nenumărate pivnițe, rezervoare, tuneluri, puțuri și, în cele din urmă, morminte. Căci, fără niciun efort, de parcă ar fi zburat doar prin aer, a fost dus într-un tur al tuturor mormintelor din lume. Cu toate că ele se perindau cu o asemenea rapiditate, încât deveneau o simplă licărire de lumină slabă, a reușit să le examineze separat pe fiecare, ca și cum fiecare strălucire a călătoriei lui ar fi fost o anchetă completă. A văzut fețe și haine ale celor îngropați recent și a reținut expresiile lor fără emoție.

Ochii lui Peter Lake erau singura parte vie a chipului său cât înregistra imaginile rapide care defilau tot mai nebunește prin

dreptul lor, iar ele se deplasau cu o iuțeală supranaturală, mecanică, fixându-se cu precizie asupra fiecărui amănunt, surprinzând o imagine sau mai multe ale fiecăruia din miliardele pe care avea misiunea să le vadă. Viteza și ritmul acelor multe vieți s-au combinat într-un șuierat pur, din altă lume, precum acela scos de un nebun în adâncul unei păduri într-o noapte limpede și neclintită. Morții se aflau în toate pozițiile posibile. Unii erau doar țărână, din alții rămăseseră numai oasele de culoarea fildeșului, de care se tem copiii, pentru că erau fantomatic de luminiscente. În nenumărate scene și scenete comice, ei strângeau între degete amulete, unelte și monede. Erau îngropați cu icoane, fotografii, tăieturi din ziare, cărți și flori. Unii erau în giulgiuri zdrențuite, iar alții, înfășurați în fâșii de pânză. Unii aveau culcușuri din mătase și lemn, dar mult mai mulți zăceau fără de straie în pământul moale sau pietros. Pe unii i-a văzut în camere din oțel, sufocați sub mare, iar pe unii, în mare număr, azvârliți unul peste altul, precum surcelele de aprins focul. La gâtul lor, lanțuri, frânghii și zgărzi din fier se vedeau la fel de des ca perlele și aurul. Erau de toate vârstele – nou-născuți, războinici cu săbii care împungeau de lângă coapsele lor, savanți care avuseseră parte de o moarte liniștită și servitori din Renaștere, cu cape roșii. În timp ce treceau fulgerător pe lângă el, ezitau o clipă nemăsurată pentru a-l saluta. A zburat pe deasupra legiunilor alcătuite de ei în bezna din pământ, iar ochii lui au continuat să perceapă, văzându-i pe bărboși, știrbi, surâzători și demenți, femei îngrijorate, pe cei profunzi și pe cei care nu cunoscuseră mai mult decât un pește, pe cei care își trăiseră viața pe gheață și încă se aflau acolo, conservați perfect în bolte albe și netede, și pe cei care fuseseră purtați în adânc de fluvii fierbinți și pierduseră totul, mai puțin scânteia minusculă din noroi care trăda poziția lor din urmă.

A rămas cu gura căscată, dar a ținut ochii deschiși. Ceva lăuntric refuza să treacă fără să-l onoreze pe fiecare și, ca și cum

s-ar fi născut pentru acea misiune, a văzut și și-a amintit fiecare țeastă descărnată, fiecare mână albită, fiecare ochi ca o peșteră.

Mormintele lumii au trecut pe lângă el cu iuțeala hipnotică a contra-ritmurilor care se năpustesc din spițele unei roți. A rămas nemișcat și nu a simțit compasiune, pentru că era prea ocupat, iar ochii îi țâșneau încoace și încolo mult prea repede. Erau multe de făcut. Trebuia să-i cunoască pe toți. Și, în zborul nebunesc și fără de suflu, nu i-a scăpat niciunul, ci a acționat de parcă ar fi fost arhivarul lor – cârtița mecanică, observatorul credincios, hoțul de suflete, lucrătorul de treabă.

Spre sfârșitul după-amiezii, într-o zi de la mijlocul lunii octombrie, lumina de-a lungul West Fifty-seventh Street a creat condițiile perfecte pe care oamenii Bisericii din Evul Mediu o folosiseră pentru a elabora ideea de rai. Virginia se întorcea de la un chei de pe North River, unde fusese trimisă pentru a intervieva un important disident politic – care nu a mai sosit, deoarece fusese luat în secret de la bordul navei și trimis cu avionul la Washington. Mai avea câteva ore până să plece acasă pentru a-și trezi copiii din puiul lor de somn și hotărâse să facă niște cumpărături pe Fifth Avenue. Abby nu se simțea prea bine, probabil din cauza schimbării anotimpului. Doamna Solemnis spusese că Abby dormea liniștită și nu avea febră.

Virginia avea nevoie de un palton de iarnă. Fiindcă era înaltă chiar pentru cineva din neamul Gamely, trebuia să găsească o măsură mare. Acest lucru, combinat cu zgârcenia ei adânc înnăscută, însemna că trebuia să se străduiască din greu să găsească ceva croit decent și suficient de călduros pentru Lake of the Coheeries. Trecuseră mulți ani de când nu-și vizitase mama. Ea și Hardesty știau că vor întâmpina mari dificultăți ca să ajungă la Coheeries și că exista riscul de a nu se mai putea întoarce. În acest caz, Hardesty era dispus să devină fermier în apropierea lacului și să-și petreacă iernile pe schiuri, în sănii cu pânze, și să

patineze mulți kilometri de la un sat la altul și de la han la han. Au planificat să plece în decembrie sau ianuarie, în funcție de condiții. Vor înfofoli copiii în haine din lână, puf și blană și vor lua trenul într-o dimineață devreme, când fumul din puținele hornuri care mai existau se va ridica în firișoare drepte în aerul rece, ca niște antreprenori de pompe funebre care așteaptă în fața unei biserici. Acesta era planul lor. Însă cum gândiseră la fel vreme de mai multe ierni și nu reușiseră să plece, planurile păreau ca visele. Voiseră în fiecare iarnă să se întoarcă în Coheeries, dar de fiecare dată se întâmplase ceva care îi silise să amâne călătoria pentru anul următor.

Trecând pe lângă Carnegie Hall, Virginia a observat mulțimea stând la rând pentru a intra la un concert și a văzut câteva afișe anunțând că faimoasa orchestră a lui Canadians P. (numele lui complet) avea să interpreteze *Dansuri capricioase și amfibologice* de Mozart. Pentru că era greu de înțeles ce scria pe program, putea fi foarte bine *Divertismento în Do Minor* de Mozart și *Dansuri capricioase și amfibologice* de Minoscrams Sampson. Așa părea mai logic. Era pe punctul de a-și continua drumul când, chiar în fața ei, iute și rotund ca o bilă de mercur, creatura cu ochi ca niște fante numită domnul Cecil Wooley a urcat țopăind treptele de la Carnegie Hall. Fără îndoială, cvintetul lui Jackson Mead nu avea în repertoriu piese precum *Dansuri capricioase și amfibologice*, a gândit Virginia. Iar tânărul domn Wooley, atras de o muzică mai ușoară, o ștersese pentru a merge la concert. Pașii lui de chiulangiu erau inconfundabili. Avea aerul unuia dintre acei școlari ai cărui ochi saltă încoace și încolo într-un sperjur rapsodic atunci când se preface că intră într-o saună pentru femei, căci a neglijat să citească tăblița de pe ușă.

S-a repezit în lobby. El tocmai își cumpărase bilet și mergea spre balcoane. Virginia s-a apropiat de vânzătorul de bilete.

– L-ai văzut pe grasul ăla? a întrebat ea, arătând către Cecil Mature, care tocmai era înghițit de o ușă. Dă-mi un loc exact în spatele lui.

– Vai, domnișoară, a protestat vânzătorul. Va trebui să-ți dau locul patruzeci și șase de la balconul Q. E cel mai prost din toată sala. Dacă mama ta n-a fost bufniță și tatăl tău șoim, nu vei putea auzi sau vedea nimic.

– Ce-nseamnă asta? a întrebat Virginia.

– Of! a răspuns omul și i-a întins biletul.

Virginia a urcat în goană treptele mochetate și l-a văzut pe Cecil gâfâind la câteva paliere mai sus. Ajunsă sus, Virginia s-a oprit pentru a-l lăsa pe Cecil să-și ocupe locul. Apoi, neobservată, a urcat, a ocolit și s-a așezat în spatele lui. Dacă nu ar fi existat șase polițiști care dormeau buștean, Virginia și Cecil ar fi avut întregul balcon la dispoziție. A privit în jos, după care și-a dus o mână la piept de frică. De pe locul pe care stătea, scena era doar un fursec mic, de forma unui evantai pe care mișunau furnici în alb și negru.

Luminile s-au stins treptat, iar Cecil Mature a tresăltat în sus și în jos plin de speranță. După ce a desfăcut o cutie mică pe care a scos-o din buzunarul hainei, Virginia a fost copleșită de aroma de homar cantonez. Când a început concertul, iar fagoturile, piculinele și tobele mici au scos sunete (în ovațiile celor dăruiți lui Mozart și Minoscrams Sampson – și în aplauzele mecanice ale polițiștilor adormiți), Cecil Mature a început să mănânce din homarul cantonez, băgând în gură bucăți mari și crănțănind în dinți oscioarele.

Virginia a fost cuprinsă curând de armoniile amfibologice triste. Acea muzică sugera navigarea pe valuri blânde sau plimbarea cu mașina prin Cotswolds. Îi înălța și-i ridica pe auditori foarte lin, de parcă ar fi fost răniți sosind din război. Era o muzică foarte ciudată, iar Cecil Mature se dădea în vânt după ea. Probabil că era un admirator, s-a gândit Virginia, așa cum

mama ei era o admiratoare a lucrărilor scrise de A.P. Clarissa. Doar că Cecil Mature era tânăr și scandalagiu, așa că din când în când își arunca brațele în aer și spunea:

– Cântați! Asta e muzica! Da!

Spre sfârșitul concertului, Virginia s-a dus în hol ca să facă în așa fel încât să se ciocnească accidental cu Cecil. Când s-au aprins luminile, Cecil a apărut de după o coloană.

– Domnule Cecil Wooley! a exclamat ea, de parcă ar fi fost surprinsă și l-ar fi cunoscut de o viață.

El a rămas încremenit, a închis fantele ochilor și și-a încleștat dinții.

– Ce mai faci? a spus el cu o durere evidentă.

Virginia a continuat:

– Ce surpriză că îți place Minoscrams Sampson. E compozitorul meu preferat. Știi că a locuit nu departe de locul copilăriei mele, într-o moară de vânt de pe malul lacului, și în fiecare zi...

Până să-și dea seama ce se întâmplă, Virginia l-a prins de mână și l-a tras după ea pe East Fifty-seventh Street. El nu a fost în stare să spună că trebuia să ajungă acasă (sau unde trebuia să meargă), pentru că ea vorbea întruna vrute și nevrute și nu voia să-i dea drumul la mână. În realitate, era mândru să fie văzut cu o femeie frumoasă și înaltă, deci ea-l putea duce oriunde voia. De mândrie și jenă, a roșit și a clipit din ochi. De parcă el și ea *ar fi avut o întâlnire*. Îi vor vedea toți directorii care mergeau spre casă în amurg și, cum Fifty-seventh Street era artera pe care merita să fii văzut, ce putea fi mai bine? Socotind că lumea i-ar putea considera soț și soție, a simțit un fior de plăcere.

Virginia a pocnit din degete.

– Știu! a spus ea, ca răspuns la o întrebare ce nu fusese pusă. Hai la o înghețată cu apă minerală în barul de la Hotel Lenore. Acolo au o cremă specială de ciocolată cu ghimber care le place la nebunie copiilor mei. Poate vrei să încerci și tu.

Cecil s-a oprit și a clătinat din cap.

– Ce s-a întâmplat, domnule Wooley?

– Nu pot, a spus el cu un aer grav.

– Ce nu poți?

– Nu pot. Nu avem voie să mergem în baruri, să mâncăm înghețată, să mâncăm ciocolată, să discutăm cu persoane necunoscute sau să ieșim singuri noaptea de pe navă.

– Cine a spus asta?

– Jackson Mead.

– Și trebuie să știe?

– Nu pot.

Hotel Lenore avea un bar extrem de elegant, unde mergeau să se simtă importanți cei care nu aveau altă treabă, însă acolo se găsea cea mai bună înghețată cu apă minerală din lume.

– Ia te uită la tipa aia frumoasă cu creatura grasă și cu fante în loc de ochi! i-a spus un barman altuia. Ce caută o asemenea bomboană de femeie împreună cu o minge din cauciuc?

– Habar n-am, a răspuns celălalt barman. Unor gagici le plac salate ușchite la cărniță, dacă pricepi ce vreau să zic.

Între timp, cocoțat pe un scaun de bar și arătând ca o sferă memorială așezată pe o coloană a victoriei, lucru corect arhitectonic, Cecil emana un aer încrezător pe care altfel nu l-ar fi gustat. Cu toate astea, se simțea îngrozitor de stingherit.

– Două ciocolate cu ghimbir și apă minerală, a spus Virginia, și pune mult, foarte mult din acel ingredient special.

Ingredientul special era romul.

O asemenea înghețată de 65 de dolari bucata trebuie servită neîntârziat, iar cele două porții, costând 130 de dolari, au fost mari cât gălețile, în vase de Baccarat, cu lingurițe din platină și paie din aur. Cecil nu-și mai încăpea în piele de mândrie. I-a mulțumit Virginiei și a înșfăcat paiul, iar după ce a sorbit o jumătate de gură s-a întors spre ea și a zis:

– Are un gust plăcut, foarte bun, are ceva care îmi amintește de tetrahidrozalină[1].

– De la ghimbir, a spus Virginia, atingându-și buzele frumoase cu paiul din aur.

La început ezitant, Cecil s-a pus pe treabă. În vreme ce Virginia sorbea cu înghițituri delicate și mici, ca o albină, din ciocolata frapată, Cecil s-ar fi dovedit util când Mussolini a secat mlaștinile Pontine. Ca o pompă centrifugă, el zumzăia de plăcerea activității și, chiar dacă vasele Baccarat în care cei de la Lenore serveau înghețata cu apă minerală aveau șanțuri colectoare pentru a preveni apariția gâlgâitului final când se ajungea la fund, iuțeala lui Cecil le-a făcut de râs designul, iar leorpăitul a sunat ca un duș cu piatră ponce de origine vulcanică. S-a lăsat puțin pe spate și și-a rotit ochii încețoșați spre Virginia. Golise trei litri și jumătate în cinci minute, dar ochii i se împăienjeniseră de la litra de rom. Acum Virginia putea face ce voia din el.

Aromele subțiri de rom îi dăduseră Virginiei o privire benefic confuză. Ajunsese suficient de desincronizată cu lumea ca să îl poată privi în ochi pe Cecil și să stoarcă de la el tot ce era dispus să spună, deși nu l-a privit chiar în ochi, deoarece erau mai greu de descoperit decât ar fi fost să vadă ceea ce percep soldații dintr-un pluton de mitraliori ascunși într-o cazemată.

– A fost ceva în apa minerală, nu? a întrebat el acuzator.

– O litră de rom, a răspuns ea.

– O litră și jumătate, a spus barmanul ca din întâmplare.

– Dumnezeule mare! a spus Cecil, furios o clipă. De ce ai făcut asta? A lovit cu pumnul în aer. N-are importanță. Nici adio, nici la revedere.

– Ce înseamnă asta? a întrebat Virginia.

---

[1] Medicament cunoscut și sub numele de imidazolină, folosit pentru iritații ale ochilor, provocate de răceli, polen și înot (n. tr.).

– Habar n-am. La masă, mai beam și eu câte un pahar de vin sau unul de bere. Am descoperit că asta mă ajuta să savurez mâncarea, îmi curăța papilele, slujea la digestie și mă îmbăta. Dar așa? Habar n-am ce-o să mă fac. În cât timp dispare o litră și jumătate de rom?

– Jumătate de oră.

– A, nu e chiar rău. Problema e că mă simt vulnerabil. Dacă apare Pearly? Peter Lake nu e aici ca să mă apere.

Ochii i s-au încețoșat, iar gura i s-a răsucit într-o expresie de tristețe primordială.

– Cine a fost Peter Lake? a vrut să știe Virginia.

Numele îi suna vag familiar.

Pe obrajii lui Cecil au început să se rostogolească lacrimi și și-a recăpătat controlul abia după cinci minute.

– Mi-aduc aminte de zilele alea, a spus el. Locuiam în rezervoarele de apă de pe acoperișuri. Câteodată, ne angajam sub nume de împrumut și munceam în vreo forjă sau în vreun atelier. Nici nu se comparau cu noi în privința muncii de calitate. Mootfowl știe mai multe despre chestia asta decât oricine din lume. Alteori făceam mici tatuaje și ne duceam totul în genți de pietrari. Vremea era grozavă. Cerul era mereu senin. Și, dacă ploua, ne întâlneam cu una dintre prietenele lui Peter Lake. Am mers de multe ori la Minnie. Eu dormeam în cealaltă cameră și auzeam arcurile scârțâind când Peter Lake și Minnie erau în pat. Era bine. Dacă deveneam prea gelos, mă duceam la piață. Până mă întorceam ca să mă apuc de gătit, ei terminau oricum și stăteam la masă ca să mâncăm terci de cartofi. În ceea ce mă privește, eu aș fi putut mânca doar terci, tot timpul. Dar Peter Lake voia friptură de vită, rață și bere, mergea la restaurante. Așa au început necazurile, când Pearly a aruncat cu un măr în el.

Virginia era foarte derutată de ceea ce auzea. Nu suna contemporan. Și, cu toate că Cecil era doar adolescent, totul părea adevărat. A vrut să afle mai multe. Însă, când a dat să-l

descoasă în continuare, ușile de la Lenore au fost deschise larg de lachei costumați și în bar a intrat Binky, însoțit de o suită de linge-blide și paraziți.

Și-au făcut intrarea de parcă ar fi respectat indicații regizorale de operă. „Din stânga scenei intră Craig Binky și un grup de escroci care s-au întors de la vânătoare, îmbujorați de bună dispoziție."

Înconjurându-i pe Virginia și Cecil, aceștia au ocupat toate scaunele și banchetele apropiate și au început să comande, în franceză, fiecare câte un fel de mâncare de 250 de dolari și băuturi de 150 de dolari.

– I-am spus prim-ministrului că țara voastră are nevoie de o tușă Binky, a afirmat Craig Binky fără să se adreseze cuiva anume. Cu mai bine de jumătate de miliard de oameni, fără resurse naturale și cu un venit pe cap de locuitor de treizeci și cinci de dolari pe an, te-ai putea trezi într-o dimineață ca să descoperi că ai pe cap o mare belea. Iar eu, Craig Binky, am discutat cu liderul acelor milioane! Și vreți să știți ce voia să afle? Vă spun eu. Îl interesa mai mult să afle de la mine cum să-și deschidă un cont la Zürich. Păi, vă dați seama? Omul era un sfânt. În ciuda problemelor interne ale țării lui, el voia să ajute micuța Elveție!

Virginia a tras de Cecil până când l-a convins să plece de la Lenore. Nu i-a fost ușor, iar el a continuat să vorbească, deși ea nu-l putea auzi. Abia când l-a adus pe trotuar a reușit să prindă firul confesiunii lui.

– ... Și pentru că era așa, a trebuit să plec. Apoi el a dispărut. A fost o surpriză pentru noi toți, pentru că Jackson Mead a crezut că acela avea să fie curcubeul etern, cel adevărat, care nu avea sfârșit. Iar apoi a dispărut și calul. Le-am spus că Peter Lake cunoștea orașul mai bine decât oricine. Dacă voia să nu fie găsit, putea să o facă atât timp cât avea chef. Și e inutil acum, fără el... Cred că încă nu a sosit vremea. L-am iubit, a spus

Cecil, fără lacrimi, dar cu certitudine. Mi-a fost ca un frate. M-a apărat. Și nu a aflat niciodată cine era cu adevărat.

Hardesty a urmărit ceața adusă de vântul șuierător care o trăgea în ghirlande albe și împingea deoparte masele mute din care erau extrase. Pentru că San Francisco este înconjurat de o mare rece, când vânturile oceanului hotărăsc să trimită orașul la culcare și să îl reclame pentru Pacificul de Nord, ele nu întâmpină rezistență și îl aruncă într-o uitare de cer albastru, ceață albă și dâre de vânt gravate în tăcere de-a latul golfului.

De la fereastra camerei de la etajul al cincisprezecelea al hotelului, Hardesty putea vedea aproape în întregime orașul în care se născuse. Și-a văzut casa de pe Presidio Heights, cea mai mare înălțime din zonă, albă ca un ghețar, cu turnul unde se afla biblioteca, ușor vizibilă, profilată pe fundalul verde al pădurii Presidio din spatele ei. Pe măsură ce orașul a capturat-o cu totul, lăsând-o înaltă și seacă ori făcând-o să plutească pe mareea albă, astfel încât ea arăta ca o casă suspendată, Hardesty s-a întrebat dacă norii calmi care despărțeau spațiul și timpul erau la fel de îngăduitori și îl vor lăsa să privească și să își vadă tatăl și pe sine așezați la masa lungă din lemn, întorcând paginile unei cărți vechi, în timp ce tatăl lui îi explică lucrurile complicate din ea. Acele evenimente care s-au petrecut și care reprezintă fundamentele vieților noastre trebuie să existe undeva, a gândit el. Ele trebuie recuperate, fie și într-o lume perfectă. Cum ar fi dacă recompensa noastră supremă ar fi să devenim stăpânii timpului, iar cei pe care îi iubim ar putea reînvia, nu doar în amintire, ci în realitate? O lumină s-a aprins în turn și a strălucit o clipă prin întuneric, după care ceața a înghițit cu totul casa Marratta pe tot timpul nopții. Lui Hardesty i s-a făcut dor și a simțit o durere, pentru că bănuia că în lumina care clipise prin ceață existase o prezență vie, eliberată de constrângerile timpului.

Când Jackson Mead vorbise de „curcubeul etern“, Hardesty se simțise transportat în trecut și s-a gândit doar la Pacific și la pădurile de deasupra lui, udate de ceață. A simțit că răspunsul la șarada lui Jackson Mead se afla undeva printre pinii din Presidio, unde își petrecuse jumătate din copilărie, ca și cum ar fi trăit, nu în oraș, ci într-un lanț muntos izolat. Își rezervase un zbor și o cameră astfel încât să-și poată invoca trecutul. Cu excepția unei scurte vizite la mormântul tatălui său (unde cu siguranță că nu avea să-l întâlnească pe Evan), a rămas în San Francisco doar pentru a merge înapoi la Presidio, să vadă dacă astfel putea descifra două dintre cuvintele lui Jackson Mead.

A doua zi a traversat orașul, mergând pe jos spre nord în lumina clară a soarelui până când, în pădurile pe care le cunoștea atât de bine, soarele a dispărut și ceața s-a năpustit printre copaci ca o armată de vrăjitori cu părul alb. Ceața a șuierat și cântat ca niște harfe discordante și răsunătoare. Umbrele și negurile au ascuns lumea din urma lui, iar Hardesty s-a trezit într-un crâng aparent nesfârșit de copaci delicați. A urmat ceața în sensul din care venea, până când a pierdut din ochi copacii și solul. După ce a traversat o porțiune de landă cu iarbă neagră, și-a dat seama că se găsea la marginea unei faleze înalte care domina oceanul. Vântul era alb și, cu toate că după sunet și stropii de apă știa unde se afla, nu a văzut nimic. Oceanul a devenit atât de zgomotos, încât a trebuit să se lase în genunchi ca să nu-și piardă echilibrul. Țipătul ascuțit al vântului l-a împins la pământ, de parcă ar fi fost lovit de valuri. Pentru că terenul plat părea să descrie cercuri prin aer, s-a ținut strâns de vegetație și s-a lipit strâns de nisip și iarba neagră. I s-a părut a fi un loc sigur și, acoperit cu totul de ceață, a luptat împotriva amețelii și a stării de epuizare.

Hardesty Marratta fusese în rai în visele lui de destule ori, pentru că ele erau ca toate picturile pe care le-a realizat și combinat Brueghel în culori arzătoare și nepământene, care

se deplasau de jur împrejur la trei sute șaizeci de grade. Însă acele vise, o lucrare care sigur nu era de amator, erau eclipsate acum, când se înălțau în tăcere. O vreme, nu a văzut nimic, dar apoi ceața s-a risipit și aerul a devenit limpede ca eterul. S-a trezit într-o casă din lemn și sticlă, deasupra unui lac. La început, nu a știut încotro să pornească și ce să facă, dar curând s-a apropiat o femeie care a alunecat spre el – a zburat, practic, o femeie cu părul grațios și elastic în vânt, ca și cum ar fi fost făcut pentru aer și mișcare. A întins mâinile spre el și l-a îndrumat prin lumina aurie, pășind în lateral (deși nu a atins solul), către o terasă înaltă de pe care se vedea lacul albastru – care nu era tocmai un lac, ci mai degrabă o stare a luminii. El părea să îi închidă într-un dom de azur imponderabil care se întindea spre orizont și era plin de o lumină diferită de a lui proprie, o lumină încărcată de aur și argint, aerisită, fierbinte și orbitoare. Bărbatul a ținut-o de mâini câtă vreme a plutit în fața lui, zâmbind, și a încercat să o recunoască și să-i memoreze trăsăturile, dar ea nu a vrut să-l lase. Îi zădărnicea vederea cu ochii ei. Spre deosebire de orice văzuse vreodată, erau de un albastru nepângărit, strălucitor, electric și lichid, iar ea l-a ținut hipnotizat cât ochii ei l-au ars ca niște raze, fierbinte și răcoros în același timp.

S-a trezit în amurg în Presidio, întins pe pământ în burnița rece. Ceața fusese tocată de ploaie, iar marea era acum vizibilă dedesubt și valurile care se spărgeau erau cenușii, întunecate și murdare. Epuizat și cu dureri, s-a simțit ca o pereche de ochi purtați doar de oase.

Șiroind de apă, în drumul său spre oraș a trecut pe sub podul Golden Gate. Piața în care se plătea taxa de pod era sufocată de mașinile care se îndreptau spre nord, podul în sine fiind o curbă de ochi roșii, lucitori, o curbă care urca lin. Era întuneric, umezeală și tulbure ca și în Manhattan, într-o înserare de iarnă, după o zi de lapoviță și ploaie.

Hardesty a descoperit un mic parc neglijat, aflat puțin la est de ghișeele pentru taxa de pod. În centrul unui spațiu din dale se găsea un cap de bronz așezat pe un postament. Era atât de obosit, încât s-a rezemat de el. I s-a părut că era un loc nepotrivit pentru o statuie, căci parcul și piatra funerară erau practic inaccesibile publicului, de aceea s-a dus în fața statuii pentru a vedea pe cine comemora. Deși se întunecase aproape complet, a reușit să distingă o inscripție.

1870 JOSEPH B. STRAUSS 1938

A sărit un paragraf scris cu litere mai mici și a citit direct singurul rând de dedesubt:

INGINER-ȘEF AL PODULUI GOLDEN GATE
1929-1937

Apoi a revenit la paragraful scris cu litere mărunte și a citit o inscripție din bronz care, răbdătoare și imobilă, stătuse acolo vreme de aproape un secol. Bănuiala nu-l înșelase. O mai văzuse. Iar acum, chiar în semiîntuneric, bronzul tern i s-a părut strălucitor ca soarele.

AICI, LA GOLDEN GATE SE AFLĂ CURCUBEUL ETERN PE CARE NOI L-AM CONCEPUT ȘI MODELAT. O PROMISIUNE CLARĂ CA RASA UMANĂ VA DĂINUI PRIN SECOLE.

Ca un parașutist pregătit să sară în gol, Hardesty a închis ochii o clipă. Apoi i-a deschis și, cu un zâmbet reținut și ironic, a ridicat privirea și a întâlnit ochii lui Jackson Mead, care se aflase acolo, în ceață și negură tot timpul, privind spre San Francisco vreme de mai bine de șaizeci de ani. Hardesty

a avut convingerea că și în alte locuri existau statui cu alte nume, dar având aceeași privire, care scruta până departe.

Într-una dintre sălile muzeului în care Hardesty intrase dimineața devreme pentru a se întâlni cu Jackson Mead se afla o pictură uriașă ce înfățișa oameni de știință la lucru la curtea lui Frederic cel Mare – care stătea în mijlocul câtorva bărbați și a unui aparat complicat de laborator, pozând eroic într-o mantie neagră cu gri.

Când un asistent l-a anunțat că putea merge să stea de vorbă cu Mead, Hardesty a pășit pe un lung coridor, cu podeaua și pereții îmbrăcați în piatră lustruită de culoare bej, atât de des întâlnită în muzee. Așa de sigur pe sine zile întregi, acum se simțea de parcă ar fi intrat în audiență la Frederic cel Mare și l-a luat prin surprindere gândul că de fapt era foarte posibil. Nu era prezent nici Mootfowl, nici domnul Cecil Wooley, iar șevaletele și picturile fuseseră îndepărtate. Jackson Mead stătea departe de birou, pe un scaun simplu, din lemn și stuf. Sub lumina artificială de martie, fumând o pipă umplută cu tutun cu aromă de cireșe, părea gânditor și amabil. I-a făcut semn lui Hardesty să se așeze. După ce s-a simțit comod pe canapeaua din catifea de culoare cenușie, Hardesty și-a scos propria pipă, a umplut-o, a aprins-o și a început să pufăie în tăcere.

După o vreme Jackson Mead a coborât ochii spre podea și a spus:

– Uneori mă simt foarte descurajat.

Apoi a reînceput să pufăie din pipă de parcă nu ar fi scos o vorbă.

– Serios? a întrebat Hardesty.

– O, da. Profund descurajat. Nu este ușor să construiești astfel de proiecte grandioase. E ca atunci când vrei să mențiii unit un mare imperiu. Fără un echilibru perfect între artă, pasiune și noroc, toate elementele tind s-o ia razna. Și apoi apare

opoziția. Se pare că întotdeauna ajung să fiu urmărit de cine știe ce elitist exaltat anapoda, care își asumă misiunea de a-i apăra de mine și de lucrarea mea pe oamenii despre care este convins că se vor afla permanent sub conducerea lui, ori de clici de intelectuali autoproclamați, care au rumegat vreme de decenii un ghem de păr marxist care le-a transformat gândirea în fiere. De exemplu, prietenul tău, Praeger de Pinto, care e departe de a deveni primar, pare să-și concentreze campania împotriva mea. De ce nu-mi dă pace? Nu voi întreprinde nimic pentru a face rău turmei lui de mioare.

– Praeger nu este unul dintre elitiștii despre care vorbești, a afirmat Hardesty. Este cel mai egalitarist om pe care l-am cunoscut.

– Înseamnă că e marxist.

– Ba nu. Marxiștii sunt oamenii ale căror măruntaie sunt sfârtecate zi de zi, pentru că vor să conducă lumea și nimeni nu le publică nici măcar scrisorile către redactor. Praeger *este* redactorul. Pe de altă parte, a crescut în orașul săracilor. Știi la fel de bine ca mine că în această țară marxismul este o patimă religioasă a clasei de mijloc.

– Atunci, de ce e atât de hotărât să nu-mi dea pace? Care dintre principiile lui îi cere să-și vâre nasul în treburile mele? Niciun oraș și nicio civilizație nu pot fi conduse de criticii lor. Criticii nu pot nici să construiască și nici să exploreze. Nu pot decât să spună da sau nu și să complice lucrurile. (Nu mă refer la criticii literari, desigur. După ei nu mai vin decât îngerii.)

– Nu te hăituiește din cauza unui principiu anume. Nu-ți dă pace pentru că e curios, atâta tot.

Jackson Mead a oftat.

– În cele din urmă îi voi satisface curiozitatea, dar am nevoie de timp pentru a pune lucrurile în ordine. E singura mea șansă.

– Știu, a spus Hardesty. Liniile de cale ferată din regiunile producătoare de oțel trebuie să fie finalizate. Și rampele de

recepție, precum și cheiurile. Stocurile de scule și aliaje trebuie să fie asamblate și transportate.

Jackson Mead și-a scos pipa din gură. S-a întrebat dacă Hardesty știa doar atât și și-a închipuit că așa stăteau lucrurile. Însă Hardesty a continuat. Stătea rezemat de spătarul canapelei din catifea, iar părul lui strălucea în lumina simulată a zilei.

– Va trebui să obții deproprietăriri și să muți nu știu câți oameni. Să îndepărtezi fabrici, case și clădiri comerciale. După aceea, poți începe pregătirea fundațiilor. Totul va trebui să fie în ordine înainte de a construi acest pod, domnule Mead, pentru că acest curcubeu etern va înfuria orașul, întrucât ceea ce ți-ai pus în gând este cu mult mai măreț decât s-a întâmplat până acum și știi prea bine că oamenilor nu le place să se simtă mărunți, să fie lăsați în urmă când viitorul e pus în țâțână de cineva ca tine. Pe vremuri, ardeau morile și îi puneau pe filozofii naturii pe roată. În prezent ei cred că este de datoria lor să îi lege de mâini și de picioare pe constructori și să îi reducă la umilință cu mirosul pământului, și le place asta, până în străfundul sufletului.

– Îi urăsc! a răcnit Jackson Mead, ridicându-se în picioare și începând să se plimbe agitat. Ei nu înțeleg că noi avem un mandat. Nu pot refuza să construiesc aceste lucruri: e răspunderea mea. Toate motoarele, podurile și orașele pe care le-am construit nu înseamnă nimic în sine. Ele sunt doar repere în ceea ce considerăm a fi timp – precum separarea notelor în muzică. De ce li se opun oamenii cu atâta îndârjire? Ele sunt simboluri și produse ale imaginației, care reprezintă forța ce asigură justiția și inerția istorică într-o lume imperfectă, pentru că fără imaginație noi nu am avea mijloacele să sfidăm certitudinea și nu ne-am putea ridica deasupra nouă înșine. Da, uite! Am făcut deja roțile să se învârtă. Rotirea lor ne împinge înainte într-o proporție similară și, când ele se vor înălța, ne vom înălța și noi. Domnule Marratta, o asemenea înălțare va marca sfârșitul istoriei așa cum am cunoscut-o și începutul epocii pe care

imaginația a cunoscut-o tot timpul. Mașinile sfidează foarte eficient certitudinea. Ele nu ar trebui să se poată mișca. Dar o fac. Se rotesc, se mișcă și nu se opresc – există mereu undeva o mașină care funcționează – precum generațiile de inimi de argint care păstrează credința lumii și alimentează imaginația în răzvrătirea ei splendidă și neîncetată.

– Dar ce se va întâmpla cu inimile adevărate ale celor care vă stau în cale? a întrebat Hardesty. Nu există ceva mai mare decât ceea ce se poate întâmpla în acele inimi mărunte, dintre care cea mai puțin nobilă este capabilă să arunce o mie de poduri peste o mie de porturi.

– În inimile lor se regăsește potențialul de a construi o mie de poduri. În inima mea există realitatea unuia. Cine este mai merituos?

– De fapt, lumea are nevoie de ambele.

– Nu neg. Drumul lor este probabil mai just decât al nostru. În ultimă instanță, sunt slujitorul lor. Dar pentru asta trebuie ca mai întâi să fiu stăpânul lor. Pe de altă parte, nu am de ales, adevărat? Asta s-a mai întâmplat. Eu și ei vom lupta ca niște câini, deși, în cele din urmă, eu voi câștiga. Drumul mai greu va avea câștig de cauză; deoarece oasele lumii sunt alcătuite din piatră și oțel.

A încetat să se mai plimbe și s-a oprit în fața lui Hardesty. Pipele amândurora scoteau coloane drepte de fum alb. Apoi, Jackson Mead a întrebat:

– Cum de ai știut?

– Mulți dintre noi au lucrat patru luni pentru asta, dar, în cele din urmă, ne-am lămurit întâmplător. Eu am descoperit statuia lui Joseph Strauss, inginerul-șef de la Podul Golden Gate, iar când l-am privit în ochi, te-am văzut pe tine privindu-mă.

– O coincidență. L-am cunoscut pe Strauss. Semănam și pe vremea când eram tineri, dar cred că acum semănăm mai mult.

– Fie cum zici! a răspuns Hardesty. Așa am reușit să aflu ce însemna curcubeul etern la care făceai referire.

– Ceilalți știu?

– Nu.

– Și tu de partea cui ești? A lui Praeger de Pinto sau a mea?

– Nu știu. Pentru moment, lucrurile par a fi în echilibru, iar eu mă simt înclinat să las lucrurile așa cum sunt. Aș vrea să știu ce se află în nava care stă la ancoră acolo.

– Sculele și materialele pentru construirea podului.

– Presupun că nu va fi unul obișnuit.

– Ai dreptate.

– Cum îl veți numi?

– Numele nu este important, dar îl vom numi Podul Battery.

CALUL ALB ȘI CALUL NEGRU

În vreme ce Hardesty Marratta și Jackson Mead vorbeau despre viitor, orașul își continua drumul în tăcere. Aproape imuni la schimbările anotimpurilor și uitați de istorie, oamenii orașului se zbăteau printr-un imperiu etern care se întindea de la Manhattan până la ocean, peste câmpuri de cărămidă pe care fabricile stăteau ca niște orășele înconjurate de ziduri și azvârleau fuioare de fum negru prin coșuri. Oricât de mult ar fi discutat Hardesty Marratta și Jackson Mead în lumina perpetuă de martie din galeria muzeului, orașul săracilor era la fel și așa avea să și rămână. Era o armă pregătită să tragă, o pușcă de vânătoare pusă în gura celor care nu credeau că trebuiau să cadă în genunchi pentru a ajunge în rai, ci își imaginau că vor ieși de acolo în picioare, pe ceva cu roți.

Calul alb rezistase trăgând grinda vreme de peste paisprezece luni, timp în care supraviețuise câtorva stăpâni și ignorase multe șanse de evadare. Cât mersese înainte în cerc, de parcă ar fi fost în transă, pierduse simțul timpului și ajunsese să creadă că întorcea un arc etern, la care alții, din pajiștile înstelate, fuseseră îndelung și deseori uceniciți. La fel ca moara care măcina sarea mării, grinda trebuia menținută în mișcare. S-a gândit că mai avea puțin și prin asta voia să-și vadă de lupta cu infinitul.

Trăgând grinda și zdrobindu-se de efort, astfel încât să se poată întoarce în locul din care venise, a continuat să o învârtească și a refuzat să moară.

Câteodată, la cele mai ciudate ore, pentru că orașul săracilor se decuplase de multă vreme de la ceasornicul zilei și nopții, dintr-o alee pe care el nu o putea vedea, pe deasupra țarcului care îl ascundea pe Athansor apăreau capetele unor oameni. Copiii îl priveau cu ochi mari. Bețivii păreau uimiți de temeritatea lui. Infractorii fugăriți sau cei care tocmai șterpeliseră vreun portofel îi zâmbeau, de parcă ar fi sugerat că Athansor era unul de-a lor. Acele capete apăreau brusc la patru dimineața sau la amiază și deseori oamenii îi vorbeau. Probabil pentru că presupuneau că era mai jos decât ei, iar ei erau pe treapta cea mai de jos – cruzi, vulgari și vulnerabili, toate laolaltă. Și cel mai chinuitor lucru legat de acele marionete era că ceea ce spuneau și făceau nu avea nicio importanță. Aproape că voia ca de peste gard să apară cineva care să-i dea cu adevărat un motiv de îngrijorare.

Deși își dorise asta doar pe jumătate, gândul i s-a împlinit. Luna octombrie a fost extraordinar de friguroasă și toată lumea știa că iarna care urma avea să fie apocaliptică. Într-o noapte, când vântul dinspre nord a făcut să înghețe apa din butoaiele pentru colectat apa de ploaie, ca întotdeauna, Athansor mergea înainte, înhămat la bară. Trecând prin apropierea gardului, a simțit că se uita cineva la el. Apoi a parcurs cercul și a ajuns în același loc. Deși calul alb nu făcuse nicio pauză de paisprezece luni, bărbatul care îl privea de dincolo de șipcile gardului l-a făcut să încremenească. Nările i-au fremătat, iar ochii i s-au mișcat în orbite.

Încă legat, a rupt și legăturile, și grinda când s-a cabrat, înălțându-se cât era de lung, și a nechezat ca un cal de luptă. Însă, deși copitele au lovit aerul și ochii i-au scos scântei și pământul

s-a cutremurat, Athansor nu l-a speriat pe omul care stătea rezemat cu coatele de gard.

Intrusul a zâmbit, iar ochii lui s-au aprins, străpungându-i în carnea lui Athansor ca niște sfredele. Au sărit scântei, iar vântul a adus cu sine tunete îndepărtate.

– Căluțule, nici nu știi cât te-am căutat, a spus el. A ridicat mâna stângă cu degetele desfăcute larg și cu cel mare lipit de podul palmei. Iar acum, că te-am găsit, sper că ești surprins de-a binelea.

Athansor s-a smuls din restul ferfenițit al hamului și a trecut prin gard, doborându-i nu doar pe Pearly Soames, ci și pe oamenii lui prost îmbrăcați care alcătuiau un contingent în spatele lui.

– În regulă, ticălos de marmură, a spus Pearly în timp ce Athansor galopa spre terenurile acoperite de cărămizi bătute de vânturi și către pădurile de copaci morți și spintecați. Găsește-l în locul meu! Du-mă direct la el!

Pe douăzeci octombrie a nins, nu a viscolit chiar furios, dar nici o pudrare ușoară n-a fost. Pământul s-a acoperit cu un strat de aproape treizeci de centimetri de pudră albă și proaspătă, care nu s-a topit, așa cum s-ar fi întâmplat la începutul toamnei, ci a rămas netemătoare locului, în vreme ce un vis paralizant de vid absolut a coborât dinspre Canada și a făcut cerul iernatic să devină o arcadă albastră și fragilă. Neunse, utilajele de îndepărtare a zăpezii au stat întemnițate în garaje, iar străzile au rămas necurățate, deoarece Primarul Hermină a decretat că pe drumuri și trotuare nu se va folosi sare sau nisip.

– Ce naiba? a spus el cu un gest maiestuos de pre-alegeri. Dacă natura consideră că suntem în Yukon, să suportăm lovitura. Zăpada nu va fi tulburată, școlile vor fi închise o perioadă, iar cu excepția celor care asigură serviciile esențiale, nu este nevoie ca angajații orașului să se prezinte la locurile de muncă.

Pentru a satiriza măcar în parte decretul emis de Primarul Hermină, Praeger de Pinto a dat o declarație prin care promitea că, dacă va fi ales primar, orașul se va bucura de cele mai frumoase ierni prin care trecuse vreodată, că zăpada albă și cerul albastru vor fi tovarășii lui vreme de luni și luni, că săniile și schiurile vor deveni mijloacele convenționale de transport, caii vor reveni pe străzi, fiecare casă va avea un șemineu, nopțile întunecoase vor fi iluminate cu stele, patinatorii vor avea pistele lor pe fluvii, focurile de tabără vor străluci în parcuri, obrajii copiilor vor fi mai roșii decât merișoarele, iar zăpada va cădea neîncetat în dansurile și valsurile amețitoare ale iernii care vor face populația să se îmbete de fericire.

La început năuciți, apoi ostili, oamenii au început treptat să-l creadă. L-au numit „Apostolul Iernii“, „Regele zăpezii“ și „Tăticul Crăciun“.

Praeger nu era nicidecum lacom. Voia să câștige alegerile, dar nu era dispus să se dea legat pentru asta. Astfel, campania lui a devenit neortodoxă, chiar și pentru cei mai negri dintre caii negri. Deși avea sprijinul lui Craig Binky, populația se găsea într-una dintre crizele sale periodice în care avea nu știu ce împotriva acestui cunoscut redactor și nu conta aproape defel că fața zâmbitoare a lui Praeger apărea peste tot în *The Ghost* sau că Binky apărea la programele de știri de la televiziune și declara cu evlavie: „Votați cu conștiința! Votați-l pe de Pinto!“ Praeger și-a început campania cu șase la sută din intențiile de vot, candidatul independent Crawford Bees IV avea treisprezece la sută, iar Primarul Hermină aduna 81 la sută.

Departe de a-l descuraja, această stare de lucruri l-a înflăcărat pe Praeger, de aceea, a început la rândul lui să-i înflăcăreze pe alegători. Dacă majoritatea politicienilor, inclusiv Primarul Hermină, s-au grăbit să promită lucruri pe care nu aveau să le realizeze, cum ar fi străzi curate sau absența infracționalității, Praeger a ales o altă abordare și i-a lăsat pe ceilalți candidați

mult în urmă. De exemplu, se putea ca Primarul Hermină să se adreseze oamenilor veniți la un miting pe stradă și să le spună că în următorul lui mandat va mări numărul polițiștilor cu 30 la sută, că va impulsiona colectarea gunoaielor și că va scădea impozitele. Desigur, toată lumea știa că în următorul mandat, indiferent cine ar fi ocupat postul, pe străzi vor fi cu 30 la sută mai puțini polițiști, mormanele de gunoaie vor deveni tot mai înalte, iar impozitele vor crește. Însă ei aplaudau oricum.

Apoi, Crawford Bees IV le va prezenta alte cifre, iar ei îl vor aplauda politicos și pe el.

După aceea Praeger de Pinto a crescut în sondaje. Nu le-a vorbit oamenilor despre gunoaie, energie electrică sau poliție. A vorbit doar despre ierni, cai și peisaj rural. Le-a vorbit ca hipnotizat despre iubire, fidelitate și estetică. Iar când ei au socotit că începuse să fie cam lipsit de bărbăție, el a devenit foarte dur, în stilul tipic pentru Havemeyer Street, și l-a atacat pe primar, acuzându-l de conspirație împreună cu Jackson Mead. S-a arătat cumplit de crud (iar oamenilor le-a plăcut asta) și după aceea a ieșit din nou în lumea lui de lumină pentru a face mulțimile să se legene și să devină evlavioase de dor față de puritatea iernii. Le-a promis aventuri amoroase și plimbări cu sania, concursuri de schi fond pe marile bulevarde și viscole fascinante care urlau și făceau inimile să danseze.

Oamenii au considerat, ori așa s-a afirmat în general la acea dată, că, dacă era să fie mințiți, măcar să-l aleagă pe acela care mințea mai frumos. Cum, prin felul în care descria lumea pe care o dorea, Praeger reușise să-i lase cu gurile căscate și le accelera bătăile inimilor, cifrele din sondaje au crescut treptat. Primarul Hermină a intrat în panică și a declamat cu ferocitate despre gunoaie și impozite. Praeger nu și-a pierdut cumpătul și a vorbit entuziast și cu un calm inegalabil, amețindu-și electoratul cu viziuni despre dreptate și paradis.

– Nu putem pleca la Coheeries, cel puțin azi. Drumurile din nord sunt închise, iar căile ferate sunt blocate pentru că nu s-au încheiat reparațiile generale ale trenurilor-plug, a anunțat Hardesty într-o sâmbătă geroasă din octombrie, când s-a întors la Yorkville, după ce schiase dintr-un loc în altul pentru a obține informații.

– Cui îi pasă de trenuri? a întrebat Virginia pe un ton disprețuitor. Ori dacă drumurile sunt blocate.

– Și cum propui să ajungem acolo? a întrebat el.

Ea s-a uitat la el de parcă s-ar fi prostit și a zis:

– Cu sania.

– Sania?

– Da. Dacă la San Francisco săniile nu merg nu înseamnă că și aici e la fel.

-Ai ascultat prea multe dintre discursurile de campanie ale lui Praeger. Pariez că îl vei vota.

– Sigur că da, i-a replicat ea. Și tu o să faci la fel. Du-te și fă rost de o sanie! Între timp, eu pregătesc copiii.

– Ce sanie? Unde să găsesc una acum? a întrebat el.

– Treaba ta, dar nu uita să găsești un cal care s-o tragă și fân, ovăz și o pătură pentru el. S-ar putea să mergem câteva zile până să ajungem la Fteley.

– Fteley?

– Du-te! i-a poruncit ea.

A revent spre amurg într-o sanie frumoasă, cu un ham nou și suplu și cu tălpici care străluceau argintiu. La ea era înhămată o iapă elegantă, neagră precum obsidianul.

– Nu putem pleca la ora asta, i-a spus el Virginiei. Peste câteva ore se întunecă.

– Așa se face, a zis ea. Noaptea, când e lună plină și lumea este albă...

Abby auzise discuția și a hotărât că nu voia să meargă nici la Lake of the Coheeries, nici să facă plimbări nocturne cu sania.

S-a dus la bucătărie, a luat cinci chifle și o livră de ciocolată de menaj și s-a retras pe ultimul raft al dulapului pentru lenjerie, unde plănuia să rămână până va trebui să meargă la colegiu.

– Unde e Abby? l-a întrebat Hardesty pe Martin.

– Nu știu, i-a răspuns el.

Cu toate că știa precis unde se afla Abby, nu voia să compromită ascunzătoarea, deoarece chiar el o inventase.

Vreme de două ore, au căutat-o disperați pe Abby. S-au gândit să nu fi căzut de pe balcon, dar, bineînțeles, nu se întâmplase asta. S-au dus la apartamentele vecine, la magazinele din zonă și au căutat chiar și în dulapul pentru lenjerie, însă ea se ghemuise în partea din spate a raftului de sus, îndărătul unei redute din perne, și nu a răspuns nici când a strigat-o Martin – deși era sigură că el își dăduse seama unde se afla ea.

În cele din urmă, i s-a făcut foame și au surprins-o ieșind, legănându-se cu o franzelă proaspătă în mâini. În clipa când i-a văzut, a rupt-o la fugă țipând:

– Nu vreau să merg!

– De asta nu te-am găsit? a strigat Hardesty. Te-ai ascuns?

– Nu vreau să merg! a strigat ea drept răspuns și s-a refugiat sub masa de bucătărie, unde a putut rămâne în picioare, fără să-și aplece capul.

– Îmi pare rău, dar va trebui să mergi, a spus tatăl ei, ghemuindu-se. Ieși afară de acolo! Trebuie să te îmbrăcăm în costum de schi și să plecăm până nu se face prea târziu.

– Nu.

– Abby. Vino *aici*! a spus el, pocnind din degete.

Ea s-a îngrozit, dar nu s-a clintit din loc.

– Intru după tine și te prind, a amenințat el, mimând de astă dată supărarea, deoarece expresia de pe fața ei, rochița galbenă ca un clopoțel și ochii albaștri, frumoși și hotărâți, concentrați în semn de sfidare, l-au mișcat profund. Totuși, s-a lăsat în genunchi și a întins mâinile sub masă. Ea a aruncat cu pâinea în

el, dar nu l-a nimerit. Franzela a alunecat pe podeaua bucătăriei. Apoi el a prins-o. După două minute, era îmbrăcată în haine de iarnă, ținându-l strâns la piept pe Teddy – iepurașul ei cenușiu cu ochi roșii, cât nasturii de mari și purtând o rochiță cadrilată, un cadou din partea lui Harry Penn.

Au pus în sanie provizii și cadouri pentru doamna Gamely și s-au instalat pe bancheta din față. Hardesty a mânat calul. Virginia s-a așezat lângă el, cu Abby în poală; iar Martin a stat spre exterior cu un bici de căruță în mâini, dar având ordin să nu lovească iapa, ci doar să o atingă pe crupe când îi spunea Hardesty. Abby era înfofolită într-un adevărat cocon de blană și puf de mărimea unui pepene; fețișoara ei se vedea prin zulufii argintii ca aceea a unui eschimos, iar ochii ei țâșneau încoace și încolo cu o speranță plină de încredere. Arătând ca un copil de nomazi, Martin purta haine din piele de focă și blănuri de coiot. Mama lui avea o haină din samur, iar Hardesty îmbrăcase din nou haina din blană de miel pe care o câștigase în Munții Stâncoși. Păturile lor verzi și groase din lână îi acopereau până la brâu.

– Am luat tot? a întrebat Hardesty.

– Sigur, a răspuns Martin.

Virginia a dat afirmativ din cap.

– Bine, a spus Hardesty. Spre Lake of the Coheeries.

A smucit frâiele și sania a pornit. Calul era puternic și bine odihnit și părea dornic de o călătorie nocturnă, mai ales pentru că, fiind cal, știa cât de strălucitoare va fi luna

Au trecut prin parc, în sunet de clopoței, și au ajuns curând pe Riverside Drive, îndreptându-se spre nord în timp ce ultimele raze ale soarelui au dispărut în spatele Palisades ca un lingou care se topește, fierbinte până la roșu. Fluviul era sufocat de blocuri și cioburi de gheață. Lumini licăreau, iar focurile iluminau apartamentele de-a lungul Riverside Drive când familia Marratta a trecut în sania ei, fără să scoată aproape niciun sunet dacă nu ar fi fost tocănitul înfundat al calului și clinchetele moi și sălbatice

ale clopoțeilor. După ce au trecut de gheretele pentru plata taxei de pod, au traversat Podul Henry Hudson și s-au deplasat numai pe drumuri pustii și albe.

Într-o mică vale Westchester dintre două dealuri pitice, au văzut o lumină pe cer. Instinctiv, calul a mărit pasul, iar când au ieșit dintre dealuri și au pătruns într-o mică prerie de grădini și câmpuri cotropite de zăpadă, au văzut luna ascunzându-se într-o livadă, pregătită să urce printre crengile încâlcite până când culoarea ei ușor perlată avea să devină fioros de albă. Când globul rece s-a odihnit în cele din urmă în vârful ramurilor negre și delicate, el a părut atât de aproape, încât Abby a ridicat brațele și a încercat să îl atingă.

Apoi luna a urcat lin spre locul ei obișnuit printre stele, iar familia Marratta a gonit spre nord prin umbrele întunecate ale luminii ei albe.

Undeva în Dutchess, când luna ajunsese la apogeul orbitei, sale iar copiii dormeau, s-au văzut alergând prin adâncituri și locuri unde era beznă, în care bufnițe de zăpadă și vulturi stăteau pe metereze de piatră și în copaci morți ca țărușii unei fortărețe montane nelegiuite. Drumul se dovedea prea dificil și abrupt pentru un cal elegant de trăsură, născut și crescut în Belmont.

– La răscrucea aceea, ia-o la stânga, a spus Virginia cu convingere.

– Știi locurile? a întrebat Hardesty.

– Știu terenul. E la fel ca în munții care duc spre Coheeries. Un asemenea drum trebuie să coboare spre fluviu. Calul este obosit pentru că a crescut la oraș și are picioarele mult prea subțiri ca să alerge toată noaptea pe dealuri. Caii noștri, cu trupuri mai puternice, pot merge și o săptămână fără să se oprească, la fel ca urșii-polari, care înoată în ocean chiar și o lună, sau ca focile, care migrează din Alaska până în Japonia. Dacă rezistă peste

noapte, iapa asta are nevoie să alerge pe teren plat. O vom îndruma spre fluviu, care este înghețat bocnă.

– Hii! a strigat Hardesty într-un mod nu tocmai obișnuit pentru localnicii care mânau cai. Pocnind din biciul uns cu ulei, a tras de hățuri, iar iapa Belmont a cotit spre stânga.

În apropierea fluviului, adevăratul sălaș al bufnițelor și vulturilor, un loc bântuit de țipete solitare și misterioase, era și mai întuneric, astfel că iapa neagră a gonit aproape în vârful copitelor, blestemând clopoțeii care dădeau de gol poziția lor pentru fantomele cu capetele cât bostanii care trăiau în crăpături. Singura modalitate de a urma drumul era de a merge de-a lungul panglicii de cer cât de cât iluminat dintre copaci. Pasagerii saniei și calul au înălțat capetele pentru a vedea drumul palid și prăfuit de deasupra. Dacă de-a lungul lui ar fi existat vreun zid din cărămidă, s-ar fi izbit de el, însă el era lipsit de obstacole, astfel că au putut trece cu bine prin numeroase serpentine ce coborau doar ghidându-se după copaci și cer.

Când au ajuns la malul fluviului, au văzut o autostradă albă pe gheața acoperită de zăpadă. Știind că gheața o putea susține, iapa s-a lansat direct spre ea, reușind să treacă plutind, dar zdruncinând sania, motiv pentru care copiii s-au trezit. Hardesty a scos un șuierat, iar iapa a cotit spre nord. Curând, a devenit mulțumită și calmă și a reușit să găsească un ritm care a făcut sania să înghită kilometri după kilometri. Zăpada acoperea ca o plapumă mai tot fluviul, însă în locurile în care vântul o îndepărtase, lacurile orbitoare de gheață argintie reflectau mișcarea ca de ceasornic a lunii. Munții dinspre partea vestică se întindeau în depărtare în șiruri albe care, pe măsură ce luna cobora, păreau să se înalțe ca o scară.

– Priviți! le-a spus Hardesty copiilor, iar când Abby nu a reușit să vadă, a adăugat: Abby, uită-te aici! Munții aceia sunt treptele care duc spre lună. Ai vrea să ajungem acolo? Nu

trebuie decât să virăm spre stânga înainte ca ea să coboare sub nivelul ultimei trepte...

Câtă vreme au analizat oferta tatălui lor, fețele copiilor au fost scăldate în lumina lunii. Să se afle pe ultima treaptă a scării muntelui era ceva atât de grozav, perlat și ispititor, încât ei au încuviințat din cap. Da, voiau să ajungă acolo. Vor renunța la pământ, pe care abia dacă îl cunoșteau, pentru un loc etern și rotund în care totul lucea în culori crem și argintiu. Erau încântați să urce scara muntelui spre altă lume și s-au întristat când prilejul a dispărut, pentru că luna, mereu credincioasă față de obligațiile ei, a dispărut dinapoia balustradelor de gheață, care s-au întunecat când ea a plecat.

După o oră, în care temperatura a coborât spre tărâmurile cristaline și fluviul a ieșit din meandre și a devenit o cale dreaptă și lungă, promițând să le aducă luminile nordului (doar dacă o urmau), au ascultat cu mulțumire fâsâitul tălpicilor pe gheață și zăpadă, socotind că tot ce le rămăsese era să descopere răspântia, să treacă pe lângă Fteley și să spere că vor putea străpunge invizibilul sarcofag geografic în care se afla Lake of the Coheeries. Însă nimeni nu ajunsese vreodată ușor în Coheeries.

S-au apropiat de unul dintre afluenții Hudsonului, care cobora de la o asemenea înălțime din munți și cădea atât de repede, încât nu înghețase. L-au auzit de la kilometri depărtare, iar când s-au mai apropiat, l-au văzut prăbușindu-se printr-o fâșie lungă și furioasă de apă albă. Abia și-au putut dezlipi ochii de la el și nu au văzut că apa, ridicându-se, făcuse lacuri deschise în gheață. Fără să-și dea seama de acest lucru, au îndemnat iapa să meargă la galop cât se putea de repede, până spre una dintre acele strâmtori înguste.

Calul a străpuns apa în două locuri albe, fragmentele de gheață au zburat în lături, iar sania a urmat-o cu un bufnet puternic. Calul și sania au rămas în poziție dreaptă și de plutire. Inerția și simțul înnăscut i-au permis iepei să își pună picioarele

din față pe marginea gheții. A tras cât a putut de tare, ridicându-se pe bancul de gheață din fața ei, iar acesta a rezistat.

Însă, oricât s-a străduit, ea nu a avut puterea de a trage și sania afară. Când a văzut că începe să ia apă, Hardesty s-a pregătit să-i arunce pe toți ocupanții ei pe gheață, pentru ca apoi să desfacă hamurile iepei, înainte ca ea să fie trasă înapoi de sania îngreunată de apa fluviului, atunci a auzit un duduit de copite în spatele lui. Până să aibă timp să se întoarcă, a observat ceva uriaș plutind pe deasupra capului, care a aterizat exact lângă iapa care se zbătea să iasă pe gheață.

Un cal alb, enorm, apăruse de niciunde și a tras iapa înainte cu el, de parcă ea ar fi fost captivă într-un câmp magnetic. Sania a reapărut pe gheață înainte ca Hardesty să-și dea seama ce se întâmpla, după care au pornit într-o cursă nebună. Alergând în tandem cu armăsarul, iapa a tras sania cu viteza unei rachete. Membrii familiei Marratta s-au aplecat în față pentru a se feri de vântul rece, în timp ce caii, aproape o iluzie de negru și alb, au căpătat o iuțeală nefirească. Încinse, tălpicile din oțel radiau lumină, umezind drumul de sub ele. Caii alergau atât de repede, încât păreau gata să sfărâme sania, care vibra și zdrăngănea atât de tare, încât Abby s-a speriat de moarte.

Apoi au virat spre stânga, pătrunzând în munți, trecând în viteză pe lângă Fteley și făcând ca ușile să sară din țâțâni când au gonit prin dreptul lor, călătorind în susul drumului de parcă l-ar fi coborât tunător, lăsând în urmă dâre ca o coadă de cocoș și porțiuni de zăpadă eliberate, luând curbele dezolate și înalte ale căii montane.

Au trecut creasta cea mai înaltă a muntelui și au zburat în jos spre câmpia nesfârșită din Coheeries. Virginia s-a arătat extrem de fericită să vadă în depărtare un șirag iluminat de perle – satele aflate de-a lungul lacului, focurile și lămpile lor arzând la acea oră matinală, chiar înainte de răsăritul soarelui.

Caii lor au pornit pe câmpie și au săltat înainte pe drumul drept. Bineînțeles, au crezut ei, calul alb era o iluzie provocată de frig și de stelele care se roteau, căci atunci când se despărțea de iapă el se înclina și urca spre stânga, lăsând în urmă o dâră arzătoare, albă. Chiar și după ce armăsarul alb a dispărut, iapa a continuat să gonească până la răsăritul soarelui, când i-a dus pe membrii familiei Marratta peste oceanul de câmpuri de zăpadă care mărgineau malurile lacului din Coheeries. Au pătruns în sat aidoma călătorilor de altădată – marcați, aproape de epuizare și plini de entuziasm. Cu puțin înainte de a coti spre casa doamnei Gamely, au trecut pe lângă Daythril Moobcot, care trăgea singur o sanie plină vârf cu lemne.

– Daythril! Ce mai face mama?

– E bine, a strigat Daythril drept răspuns. Sper că ți-ai adus dicționarul.

New Yorkul a fost mereu un oraș destinat să fie condus de filfizoni, hoți și bărbați care te trimit cu gândul la niște ouă fierte tare. Cei care au stabilit politica lui au fost oameni care au pus gaz peste foc, au turnat sare pe răni și au vândut castraveți la grădinar. Iar administrația lui a fost o absurditate, o amestecătură de demențe, un muribund obligat să urce scările în goană. Motivul pentru această situație este mai curând complex decât întâmplător, deoarece miracolele nu se calculează cu ușurință. În schimb, ele reprezintă subjugarea aparentei anarhii și convertirea ei într-un plan coerent. Așa cum muzica trebuie să fie ca un stup, în care fiecare notă care se străduiește să meargă pe calea ei este legată cu blândețe de un plan de prosperitate și armonie, un mare imperiu depinde de elementele care îl sfârtecă în bucăți pentru a avea forță motrice. Tot astfel și un oraș care, dacă vrea să își dovedească importanța, trebuie să fie energic, alunecos și neguvernabil. Un oraș liniștit, cu legi bune, arhitectură frumoasă și străzi curate este ca o clasă de prostănaci

obedienți, ca o pășune cu tauri castrați – în vreme ce un oraș al anarhiei este unul al promisiunii.

Praeger de Pinto era convins de acest lucru. El credea, de asemenea, că instituțiile umane își dovedesc deseori cea mai mare strălucire lăuntrică în momentul în care descompunerea lui exterioară a ajuns la apogeu. Astfel, el nu se simțea copleșit de anarhia sau de nebunia unui oraș care nu putea nici măcar să trăiască în conformitate cu cea mai înaltă aspirație – aceea de a imita iadul –, motiv pentru care era atât de hotărât să se afunde în corupția din politica orașului așa cum oțelul înroșit se înmoaie în apă și s-o fiarbă până la evaporare. Cu cât înainta campania, cu atât se sinchisea mai puțin de scopurile lui originale când hotărâse să candideze sau de Jackson Mead. Acum vedea că orașul se îndrepta spre o furtună, iar când, la intrarea în noul mileniu, legile se vor confrunta cu legile și drepturile cu drepturile, el voia să îndrume orașul prin porțile tumultuoase către apa calmă care se afla dincolo de ele.

Dacă presupunerile lui erau corecte și, prin lipsă de direcții, apropiata confruntare avea să găsească direcții de scăpare, el trebuia să procedeze la fel. Aceasta era explicația pentru faptul că abandonase metodele tradiționale și folosise iarna ca temă de campanie. Ar fi fost foarte duplicitar, și-a spus el, să câștige funcția prin mijloace convenționale, iar apoi să înceapă un mandat neconvențional, așa cum anticipa. În schimb, va risca să-și îndepărteze electoratul declarând abjectul adevăr în toată nebunia lui.

– Insigne de campanie? l-a întrebat el pe șeful de campanie. O risipă de bani. Uite, transmite presei următoarele: „Aceasta este poziția mea privind insignele. Nu va fi produsă nicio insignă cu de Pinto pentru această campanie sau pentru oricare alta. Cel care consimte să-și folosească trupul (fără plată) ca afiș umblător este un nătărău care speră să participe la dezgustătorul fenomen de manipulare în masă, iar eu nici nu vreau să aud

de așa ceva. Oamenii care poartă asemenea insigne sunt la fel de neisprăviți ca și femeile care fac un capital din sânii lor. Nu vreau voturile lor, pe al niciunuia."

– Domnule de Pinto, ce spunem despre Conacul Gracie?

Primarul Hermină fusese cât pe ce să piardă precedentele alegeri în fața consilierului Magiostra, după ce acesta din urmă se angajase să locuiască în cocioaba lui din Bronx decât să stea în Conac.

– Nu mi-am făcut planuri pentru a locui acolo.

Șeful de campanie a răsuflat ușurat, deoarece Primarul Hermină își muta lucrurile de acolo și închiriase un bordei prestigios pe Mother Cabrini Boulevard.

– Vom folosi Conacul Gracie drept centru de conferințe, a spus Praeger. Ar fi plăcut să ținem conferințe acolo, având aproape spitalul Bird S. Coler și acea frumoasă fabrică de coșuri din răchită. Dar nu vreau să *locuiesc* lângă o fabrică de coșuri.

– Asta e bine. Îl vom lipsi pe Primarul Hermină de acest subiect.

– Exact. În acest oraș se încasează o grămadă de bani din impozite. Primarul celui mai mare oraș din lume ar trebui să aibă o locuință corespunzătoare, ceva care să aibă legătură cu tema cea mai importantă a arhitecturii orașului. Vom lua o parte din acești bani din impozite, cam un miliard, și vom construi un palat pentru primar. Putem cumpăra etajele superioare și drepturile aeriene de la patru sau cinci zgârie-nori, punem grinzi între ei și folosim platforma creată astfel drept fundament pentru o structură mică, aeriană de gen Versailles. Dar ce spun eu aici? Nu va trebui să cumpărăm zgârie-nori, putem folosi dreptul de expropriere și, pur și simplu, ni le apropriem.

– Bine, dar ce facem cu companiile imobiliare? Ele ne-au dat cei mai mulți bani pentru campanie.

– Ducă-se dracului! a spus Praeger. Dă-le banii înapoi! Dacă deja i-am cheltuit, dă bilete la ordin. Tipii ăștia din domeniul

imobiliar sunt o gașcă de miliardari înfumurați – mai ales Marcel Apand. Mi se face o greață de nespus când îi văd drapelul acela, cu pumnul de gorilă, fluturând pe fiecare clădire din oraș. A venit vremea să se spună adevărul despre ei, mai ales despre Apand. Sunt corupți și venali. Să organizezi o conferință de presă.

– Dar cu bancherii? Nu avem cum să garantăm biletele la ordin. Deja i-ai condamnat pe bancheri.

– Merită cu vârf și îndesat, a spus Praeger. Lipitoarele alea calculate. Îi voi condamna din nou.

– Măcar acest lucru ar fi populist. Oamenilor le plac politicienii care dau în bancheri. Atâta vreme cât nu dai nume, ai putea scăpa basma curată.

– Populist? Cred că tăunii ăia mici și lacomi care-și vând sufletele ca să mocheteze podeaua de la un perete la celălalt și să-și cumpere televizoare color merită să fie exploatați până la sânge. Ei și bancherii sunt făcuți unii pentru alții.

Șeful de campanie era foarte tulburat și bătea darabana cu degetele pe sticluța cu băutură prinsă la șold.

– Asta înseamnă că dacă vei condamna miliardarii te legi și de domnul Binky?

– N-ar fi timpul să spunem lucrurilor pe nume?

– Craig Binky este principalul tău susținător.

– Nu-l supraaprecia.

– Domnule de Pinto, n-o să te voteze nimeni.

– Ba da. Mă vor vota pentru că spun adevărul.

– Dar nu spui adevărul întotdeauna. Câteodată minți de-n-gheață apele.

– Și mă vor vota pentru că sunt cel mai mare mincinos, pentru că o fac cu sinceritate, cu o anumită eleganță. Omenii știu că minciunile și adevărul fac casă bună și că undeva la mijloc se află ceva frumos. Când îi mint în felul meu, le mărturisesc simultan înțelegerea și suferința mea față de starea lor, speranța mea pentru ei și disprețul meu față de maimuța din spinarea lor.

Asta mă face să fiu unul de-ai lor. La urma urmelor, *sunt* unul de-ai lor. Vei vedea pe cine vor vota.

– Bine, bine, a spus șeful de campanie. Știi că nu pot vorbi filozofic cu tine. Există, totuși, o chestiune practică pe care aș dori să o discutăm.

– Ce anume?

– Următoarea întrunire electorală.

– Ce e cu ea?

– Cine naiba va veni la o întrunire în zori la The Cloisters? Scopul unui miting politic este să strângă o masă de oameni, astfel încât camerele TV să îi arate când le vorbești. Nu prea cred că vor veni mulți oameni la The Cloisters în zori, la minus cincisprezece grade, ca să audă cum îi denunți. De ce nu o ții la ora prânzului în Grand Central Station sau în Parcul Foibles?

– Ascultă, a spus Praeger, aplecându-se în față, nu poți organiza astfel de lucruri. Lasă-le așa cum pică.

– Dar asta este una dintre cele doar trei întruniri pe care le-ai programat. Ce risipă... Măcar mai organizează câteva în plus.

– Nu. Urăsc mitingurile. Nu le suport, mă refer la mulțime.

După ce șeful lui de campanie a plecat aproape cu lacrimi în ochi, Praeger s-a rezemat de spătarul scaunului de lemn care constituia singura piesă de mobilier la sediul lui de campanie (încă nu se hotărâse dacă să instaleze sau nu un telefon). Era cuprins de o adâncă și profundă certitudine că se îndrepta spre victorie. Dacă ar fi candidat în Chicago, Miami sau Boston, probabil că nu ar fi fost aceeași situație. Dar New Yorkul era ca un cal în goană, care fusese înțepat de o albină. Singura modalitate de a prinde un astfel de cal era să-l urmărești pe traseul lui, înțepat de albină, s-a gândit el – ceea ce intenționa să facă în cazul improbabilului oraș pe care voia să-l conducă pentru că îl iubea atât de mult și improbabil.

Mitingul de la The Cloisters s-a ținut în zori, într-o zi friguroasă și senină. Praeger a urmărit o jumătate de oră fluviul înviind în albastru și alb pe când soarele dimineții lovea sloiurile de gheață și apa. Participarea a fost redusă – întrucât nu apăruse nimeni, nici măcar consilierii sau lucrătorii, cu atât mai puțin reporterii sau spectatorii. De fapt, pentru că era atât de frig, iar soarele încă trebuia să poarte război cu umbrele care zăboveau printre copaci, Parcul Fort Tryon, bogat în vânat nu scosese nicio veveriță, vreun porumbel sau șoarece de câmp politizat pentru a sta pe un zid și a-l asculta pe candidat sau să ciugulească prin zăpadă în ceea ce Craig Binky ar fi prezentat drept „un dejun splendid pentru strângerea de fonduri, la care au participat susținători îmbrăcați cu blănuri de lux".

Praeger era absolut singur. Neînfricat, s-a lansat într-un discurs politic nu numai cursiv și melodios, ci și sclipitor prin analizarea unui larg spectru de probleme politice. Era discursul în care calitățile lui de tehnician, om de stat și istoric al prezentului erau cel mai bine scoase în evidență. Cel care l-ar fi ascultat ar fi fost convins că un vot pentru de Pinto ar fi asigurat o conducere responsabilă, atentă, binevoitoare și precisă a treburilor orașului. Bancherilor și magnaților imobiliari le-ar fi plăcut la nebunie. Avea frumusețile stabilității și nici una dintre minusurile acesteia. În cele din urmă, aceea era sinteza corectă. Nu a vorbit nici despre iarnă, nici despre Armagedon. În acea zi friguroasă și însorită, priceperea și bunul lui simț s-au combinat în acel gen de apel politic care era și invincibil, și fără cusur din punct de vedere tehnic.

Când a încheiat, a fost șocat să audă aplauze. Un bărbat bâlbâit, cu o mustață demodată, stătea în zăpadă, nu departe de el. Arăta ca un mecanic halebardier, pentru că, desigur, asta și era. Praeger a presupus că omul venise în parc să-și plimbe câinele.

– Nu am câine, a spus Peter Lake. Iar dacă aș avea, nu l-aș aduce până aici într-o zi atât de friguroasă. Am venit să te văd pe tine.

– Sigur? a întrebat uimit Praeger.

– Întocmai. Ai ținut un discurs bun, din câte îmi dau seama. Mi-a plăcut ce ai spus despre iarnă. Nu știu dacă să te cred sau nu, dar nu are importanță dacă e adevărat sau ba, dacă înțelegi ce vreau să spun. Muzica este adevărată? Nu poți spune că este sau nu este, și totuși ne încredințăm ei. Eu așa fac – cel puțin o făceam demult – deși nu-mi amintesc când. Însă, în ultima vreme, mintea mi s-a limpezit, a mărturisit el, și-mi aduc aminte anumite lucruri – cum ar fi, de pildă, niște fraze muzicale cântate la pian. Numai că nu-mi amintesc unde le-am ascultat. Înțelegi ce vreau să zic?

– Nu.

– E ca și cum ar veni din trecut, ca și cum trecutul este o lumină care urcă în întuneric. O simt cu putere, dar n-o pot vedea, nu-mi amintesc. Dar acolo există un pian care cântă. Domnule, mă bucur că te-am surprins singur, a urmat el. Cum să spun, e foarte greu de înțeles ceea ce încerc să spun. Dar lucrurile s-au limpezit cu repeziciune de vreo săptămână; și mă întrebam dacă... poate... hm... permite-mi să o spun de-a dreptul. Ești unul dintre noi? Cu alte cuvinte, suntem la fel?

– Mason, adică? a întrebat Praeger, nedumerit. Nu sunt mason, dacă la asta te referi.

– Nu, nu mă refer la asta, a spus Peter Lake, clătinând din cap și făcând o nouă încercare. E ceva mai personal și mai important decât atât.

– Dacă sunt homosexual? Sigur nu.

– Nu, domnule. Nu mă refeream la înclinațiile tale.

– Atunci, la ce?

– De unde ești? a întrebat Peter Lake, uitându-se la Praeger.

– M-am născut în Brooklyn.

– În ce secol?

– În acest secol.

– Ești sigur? Pentru că eu cred că nu m-am născut în secolul ăsta, înțelegi? Și felul în care vorbești despre ierni mă face să cred că nici tu, pentru că descrii drept viitor ceea ce a fost cândva trecut. Știu asta. Pentru că am fost acolo.

– Păi...

Peter Lake a ridicat o mână.

– Nu te îngrijora, a spus el. Nu-i nimic. Sigur te voi vota, deși nu cred că sunt pe listele de alegători. O să mă înscriu în Five Points, așa o să fac, și te voi vota de zece ori. Sunt foarte recunoscător, pentru că, după ce ai început să vorbești despre ierni, am auzit pianul – și am văzut că trecutul se luminează în jurul nostru. Am crezut că poate mă vei ajuta mai mult, dar m-ai ajutat și așa destul de mult.

– Ce se cânta la pian?

– A, n-aș recunoaște decât dacă aș auzi clar.

– Și cine cântă?

– Regret, domnule, nu am nici cea mai vagă idee. Oricine ar fi fost, fata cântă foarte bine.

Oamenii solitari trăiesc momente de entuziasm ce nu pot fi explicate întotdeauna. Când ceva li se pare amuzant, intensitatea și durata râsului le oglindește profunzimile singurătății, iar ei sunt capabili să râdă ca hienele. Când ceva le stârnește emoțiile, acel ceva gonește prin ei precum Paul Revere[1], trezind sentimente care alcătuiesc armate mărețe. Sărmana doamnă Gamely stătuse singură ani întregi. Când, pe neașteptate, s-a confruntat

---

[1] Paul Revere (1734–1818), gravor și bijutier american, patriot în Revoluția Americană, cunoscut îndeosebi pentru faptul că a alertat miliția colonială în legătură cu apropierea forțelor britanice înaintea bătăliilor de la Lexington și Concord, eveniment imortalizat de poetul Longfellow în poemul „Goana lui Paul Revere“ (n. tr.).

cu fiica ei și cu o întreagă familie, care acum era și a ei, abia a rezistat șocului și a strigat furtuni cu tunete.

Virginia și-a îmbrățișat mama și a bocit cot la cot cu ea. Apoi copiii au început să plângă precum pisoii, deși nu știau de ce. Chiar și Hardesty, mișcat de iubirea dintre mamă și fiică, și-a adus aminte de propriii părinți și de-abia și-a reținut lacrimile.

Însă plânsetele au continuat mult timp după ce ochii lui Hardesty s-au uscat și când ceasul a bătut sfertul de oră (chiar sunetele ceasului îndemnau femeile și copiii care plângeau să mai verse șiroaie de lacrimi), el a început să se plimbe de colo până colo nerăbdător, așteptând ca ele să înceteze.

– Ce-nseamnă asta? a întrebat el. Ce-i asta, o uzină de apă?

Iar apoi, văzând taiorul gri-închis al Virginiei între faldurile paltonului ei, s-a lăsat atât de fermecat de versatilitatea jurnalistului citadin, care poartă o fustă și o jachetă bine croite, dar și de fiica din Coheeries, care se simțea în largul ei la țară, încât și-a petrecut brațele în jurul ei, i-a mângâiat și i-a dat pe spate părul de pe fața înroșită și a sărutat-o cu o asemenea afecțiune, încât inima doamnei Gamely s-a înălțat ca un balon meteorologic.

În acea noapte copiii au adormit cu greu. Au așteptat să se trezească și să vadă Lake of the Coheeries în lumina deplină a zilei cu mai multă nerăbdare decât aceea cu care așteptau Paștele și, așa cum anticipaseră, s-au pierdut curând în frumusețea zilelor albastre și a nopților friguroase de iarnă ale lacului, care nu cunoșteau nici început, nici sfârșit. Bun marinar, Hardesty a învățat imediat să conducă o sanie cu pânze. Au luat-o des pe *Katerina*, cea mai mare și mai lentă dintre sănii, încărcată cu provizii și pilote, pornind în zori spre nesfârșirea lacului. Copiii dormeau în poalele femeilor, iar când se trezeau rămâneau uimiți văzând doar cerul albastru și gheața netedă ca oglinda pe care se desfășura o furtună de nisip aproape invizibilă, dar de zăpadă. Viteza mare a vântului lipsise fulgii de nea de

ornamentele lor, astfel că ei țâșneau de colo până colo ca bucățele de sticlă strălucitoare, într-o ceață ce arăta ca o pancartă prăbușită.

În acele expediții alunecau pe gheață cu orele, până când rămâneau atât de izolați de orice reper terestru sau sanie, încât ar fi putut fi singurii oameni din lume. La amiază, coborau pânza și acționau frânele duble pentru gheață. Având-o pe *Katerina* între ei și vântul dinspre nord și, cu razele de soare pe fețele îmbujorate, făceau un foc într-o ladă cu nisip și găteau un cazan de ghiveci. Îl mâncau cu chifle fierbinți unse cu unt și cu ceai Algonquin aburind. Patinau o vreme (Hardesty și Martin au jucat un meci neoficial de hochei și au descoperit că Virginia le putea fura pucul amândurora și păstra posesia lui oricât timp voia) sau forau prin gheață, astfel că după zece minute puteau prinde cât de mulți somoni, bibani și păstrăvi doreau, care erau stivuiți perfect congelați într-un container fixat pe catargul *Katerinei.* Ori puteau naviga pur și simplu spre infinit, extrem de satisfăcuți să călătorească sute de kilometri într-o seducătoare lume de gheață și soare care era a lor, numai să o poată stăpâni. De obicei, în a doua zi după plecare, după ce petreceau noaptea în cele mai moi pilote și pături, după căderea întunericului, se îndreptau spre casă – alunecând fără țintă pe gheața înstelată. Calea Lactee era atât de strălucitoare încât doamna Gamely i-a prevenit să nu se uite spre ea prea mult timp.

– Bunicul lui Daythril Moobcot, bătrânul Barrow Moobcot, a orbit în felul ăsta, a susținut ea. Iar în noaptea asta, dacă apare luna, vom avea nevoie de ochelari fumurii.

S-au predat stelelor așa cum înotătorii cedează valurilor, iar stelele i-au luat fără ca ei să opună rezistență. Zilele și nopțile petrecute pe gheață i-au transformat pentru totdeauna pe copii. Lake of the Coheeries se înălța peste orizontul de gheață ca un lanț de lumini înglobate în dealurile albe care se întindeau lângă lac precum un armăsar pregătit să mănânce fân. Apoi Hardesty

îndrepta *Katerina* spre cea mai strălucitoare lumină și goneau spre ea. Deși copiilor le plăcea goana spre casă, voiau să stea mereu pe lac.

Pe măsură ce timpul s-a rostogolit înainte și a luat zilele aurii și nopțile argintii pentru a le țese într-o cosiță, au schiat și au mers cu sania până în pădurile de molizi și pini de pe dealuri, s-au dus la han pentru a dansa Filfizonul Grapesy și dansul Păsării Walla, au făcut dulciuri din sirop de arțar în forma lunii în creștere și au stat multe ore sub luna adevărată, sub planete, iar stelele au stabilit ora și lemnele au ars luminos în sobă. Jack, cocoșul doamnei Gamely, a ajuns cât pe ce să învețe să joace dame cu Martin, dar nu a fost în stare să înțeleagă ideea de a obține un rege.[1]

Într-o seară s-a făcut neobișnuit de frig. Un vânt arctic a coborât dinspre nord și a prins satul în menghina înghețului. Până s-a acomodat la cele minus cincizeci de grade Celsius care guvernau lumea exterioară, casa doamnei Gamely a scârțâit de parcă ar fi fost o corabie pe mare. Casa era bine izolată, însă un curent de aer rece de grosimea unui ac ar fi fost de ajuns pentru a răci o cameră întreagă. Au umplut soba cu lemne de parcă ar fi fost focarul unei locomotive în viteză.

Abby și Martin construiau o casă din coceni de porumb. Îmbrăcați cu robe și ciubotele din puf, stăteau în mijlocul podelei, între sobă și șemineu. Doamna Gamely se legăna încoace și încolo și își urmărea nepoții. Învelită cu un șal, Virginia citea o ediție din 1978 a *Enciclopediei Britanice*. Hardesty stătea la fereastră, mai ales că acolo era termometrul. Faptul că temperatura scădea constant și ajunsese la peste cincizeci de grade sub zero constituia o atracție pentru cineva cu temperamentul lui. Însă, în realitate, el se afla acolo pentru a privi

---

[1] La unele variante de dame, piesa care ajunge la marginea terenului advers se transformă în rege (n. tr.).

stelele. Când era frig, departe de luminile orașului, ele ardeau ca fosforul alb.

În noaptea aceea exista multă mișcare între stele, iar venirile și plecările făceau totul să pară ca și cum spațiul dintre stele și pământ ar fi fost un port aglomerat, plin de șalupe. Linii scli-pitoare care ar fi putut fi lăsate de meteoriți sfârșeau cu explozii luminoase care se stingeau treptat și se rostogoleau moale, așa cum gheața zboară de la frâna unei sănii cu pânze. Acele mici jerbe de lumină înfloreau, iar apoi dispăreau. Hardesty și-a amintit cum se despărțise de ei calul alb pe câmpie, urcând spre cerul de dinaintea zorilor într-un ac de păr curbat de lumină albă, care se dizolvase cu un sfârâit slab.

Tocmai se pregătea să o cheme pe Virginia să-i arate micile scântei de la orizont. Nu mai văzuse așa ceva decât la urma lăsată de calul alb. Însă când s-a întors, le-a văzut pe Virginia și pe doamna Gamely aplecate asupra lui Abby, care stătea întinsă pe podea, cu un deget în gură și respirând greoi.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

– Abby are o febră cumplită, i-a răspuns doamna Gamely. Arde toată.

– O fi prins vreo răceală astăzi pe lac, a spus Virginia, care a ridicat copila și a dat să plece cu ea spre pod, unde era camera copiilor. Apoi a șovăit.

– E prea frig acolo. Va trebui să-i înjghebăm un pat aici.

Hardesty și-a lăsat palma peste fruntea lui Abby. A tresărit.

– A venit atât de brusc, a spus el.

– Acum câteva minute făcea o casă din coceni, a scâncit Martin.

– Nu-i nimic, Martin. Se va face bine, a spus Virginia cu un glas care era prea tremurător ca să fie liniștitor.

După ce au culcat-o pe Abby, i-au luat temperatura. Avea patruzeci și două de grade.

– Nu e prea ridicată pentru un copil mic, a spus Hardesty.

S-au mișcat încet în jurul patului, aranjând lucrurile în tăcere.

– Doamnă Gamely, unde locuiește doctorul? a întrebat Hardesty.

– N-ar fi mai bine să pregătesc o compresă? a întrebat la rândul ei doamna Gamely drept răspuns.

– La naiba cu compresele, a spus Hardesty. Unde locuiește doctorul?

– În casa de la capătul drumului dintre han și lac.

Hardesty și-a pus ghetele, mănușile și hanoracul și a ieșit pe ușă într-o clipă. Frigul nefiresc l-a lovit ca un baros și a fost cât pe ce să-l doboare. A alergat spre oraș, iar calea i-a fost luminată de stelele care fierbeau.

Ajuns acolo, a văzut bărbați alergând pe stradă, spre interior. Și ei își îmbrăcau hanoracele în fugă, iar în întregul sat se auzeau uși trântite. Însă nu avea vreme pentru a-și satisface curiozitatea, de aceea s-a dus drept la casa doctorului. Soția acestuia a apărut în prag drept răspuns la ciocăniturile agitate ale lui Hardesty (iar ea știa din experiență că era vorba de tatăl unui copil bolnav).

– Nu e acasă, l-a anunțat ea. Se întoarce peste o oră sau două. Când vine, o să-i spun să vină la tine. Până atunci, du-te acasă și pune-i fetiței o compresă.

– Nu-mi vorbi și tu de comprese, i-a spus Hardesty pe un ton poruncitor. Unde s-a dus?

Soția doctorului și-a dres glasul.

– S-a dus cu ceilalți oameni la grajdul pentru oi al lui Moobcot, la vreo patru kilometri depărtare.

– De ce?

– Nu știu. La ușa noastră au venit o mulțime de oameni cu puști de vânătoare. Doctorul și-a luat trusa și a plecat în fugă. Nu mi-a spus despre ce este vorba. Niciodată nu apucă să...

Hardesty nu a stat să asculte urmarea. A pornit în goană pe drumul înzăpezit care ducea spre câmpurile înalte. Nu avea

condiția fizică necesară pentru a-i întrece pe bărbații din Coheeries care, când se apropiaseră de trenul înzăpezit, păruseră pregătiți ca niște vânători de munte. Singur pe drumul liber, a descoperit că stelele din toate părțile și de deasupra îl făceau să amețească și să-și piardă controlul.

Pe un delușor din câmpie se vedea un staul uriaș. Ușa era întredeschisă, iar spre zăpadă se revărsa o lumină puternică.

Hardesty a intrat. Oile erau strânse laolaltă într-un colț, bărbații din Coheeries stăteau într-un semicerc strâns, cu fețele spre peretele îndepărtat, iar luminile din grajd ardeau deasupra capetelor lor. După felul în care paturile armelor erau aliniate într-un arc, precum cel descris de un evantai, Hardesty a înțeles că țevile stăteau îndreptate într-o singură direcție. Câțiva oameni se certau.

– Ăștia se deosebesc de el, a spus unul. Sigur nu sunt la fel.

Celălalt a răspuns:

– Au venit în același timp și în același mod. Nu-mi place cum arată. Pur și simplu nu-mi place. Încearcă să pară inofensivi, dar poți să-i crezi?

– Walter, ce vrei, să-i ucizi? a întrebat cineva din lateral.

Hardesty a încercat să vadă peste umerii lor.

– Da, a venit răspunsul, urmat de un zumzet dezaprobator.

Hardesty s-a urcat pe o găleată și s-a uitat peste capetele bărbaților. Stând pe câteva baloturi de fân, bătând din picioare, zâmbind și mestecând fire de paie, erau cincizeci sau șaizeci de oameni, cei mai ciudați pe care îi văzuse vreodată.

Aveau fețele ori ciupite și strivite, ori lungi și ascuțite ca niște fierăstraie. Nasurile cârne, sprâncenele stufoase și picioarele curbate ciudat erau trăsăturile cele mai șocante. Însă fiecare dintre ei avea în ochi o goliciune care era cumplit de amenințătoare, chiar dacă nu se putea spune precis de ce. Erau îmbrăcați ca niște circari, cu pălării tari, și păreau să nu se sinchisească de asta. Purtau costume cu vestă din epoca Edwardiană, ceasuri de

buzunar cu lanț și bastoane, toate ciudate și lipsite de eleganță. Etalau zâmbetele servile ale celor care nu trebuie să-și ascundă caracterul malefic și violent. Dar unde era dovada celor afirmate de ei? Și de unde veniseră?

– Au apărut brusc peste tot, a venit răspunsul la întrebarea pe care Hardesty o rostise cu glas tare și au început să scotocească prin staule, încercând să fure sănii și cai. Așa am prins vreo douăzeci dintre ei, iar apoi, când am socotit că îi prinseserăm pe toți, am descoperit alți cincizeci pe un câmp din apropierea morii. Cine știe? Poate mai sunt și alții acolo.

– Atâta vreme cât îl avem pe *el*... a spus cineva.

– Pe cine? a întrebat Hardesty.

Vreo zece oameni au arătat spre pragul unei alte încăperi, spre doctor și alți câțiva bărbați. Doctorul avea trusa atârnată pe un umăr și ținea pușca de vânătoare îndreptată spre ceea ce examina. În drum spre acea încăpere, Hardesty a lovit cu piciorul ceva care a zdrăngănit.

– Am luat tot ce aveau sconcșii ăștia, i-a spus cineva.

S-a apropiat, a examinat mormanul și a văzut pistoale placate cu aur și argint, inclusiv câteva cu mânere din sidef, unul sau două revolvere îndeajuns de mici pentru a fi bune pentru o casă a păpușilor, boxere din alamă cu stilete proiectate cu arc, bastoane, o pușcă de vânătoare miniaturală și garote cu mânere din fildeș. Cu toate acestea nu existau arme de vânătoare. Nici schiuri, încălțăminte de mers pe zăpadă sau îmbrăcăminte groasă. Indiferent cine erau, se echipaseră foarte nefericit pentru Lake of the Coheeries.

Hardesty și-a lăsat mâna pe umărul doctorului și l-a împins puțin deoparte ca să vadă. După ce s-a uitat, s-a tras înapoi, străduindu-se să își recapete suflul și să rămână în picioare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cine e ăsta? a întrebat el, încă încercând să-și păstreze echilibrul.

– Aș putea spune, dar nu vreau, i-a răspuns doctorul.

Apoi Hardesty s-a strecurat între bărbații cu puști și s-a uitat în camera mică în care îl țineau pe prizonier, care era mai masiv decât amărâții cu pălării tari, dar nu chiar atât de mare și destul de slab. Avea o față îngrozitoare și-și mișca membrele aproape la fel de mult ca și limba, care îi țâșnea din gură – părea să aibă o viață proprie, lucru care îi scăpase de sub control acelui om. Și ochii lui se mișcau cu o voință proprie, ca niște șobolani furioși care încearcă să scape dintr-o capcană. Hardesty a avut impresia foarte convingătoare că în fața lui se afla ceva nenatural. Ochii și degetele osoase se mișcau neîncetat. Când și când, din el părea să izbucnească electricitate și, evident, înlăuntrul lui exista o suferință distructivă cu totul nepotrivită pentru pacea din Coheeries.

– Cine e? a întrebat Hardesty.

– Întreabă-l tu, a venit răspunsul.

– Eu? a făcut Hardesty.

Doctorul s-a uitat cruciș spre Hardesty.

– Da, tu.

– Cine ești? l-a implorat cu glas abia auzit.

Apoi s-a îmbărbătat, s-a apropiat de prizonier și a repetat întrebarea cu o fermitate și autoritate admirabile.

Pearly Soames s-a zbârlit. Tremurăturile lui epileptice și electrice au încărcat aerul de parcă el ar fi fost o sută de șerpi cu clopoței care atârnau de un candelabru. Hardesty a bănuit că acel bărbat ciudat și camarazii lui nu erau de fapt captivi, ci mai curând se odihneau într-un staul cald în care fermierii avuseseră amabilitatea de a-i aduce. Ideea era confirmată foarte clar de felul cum se cutremura grajdul când Pearly era nemulțumit.

Însă din câte a înțeles Hardesty, asta nu avea nicio legătură cu îmbolnăvirea lui Abby, de aceea l-a tras pe doctor departe de oamenii din Coheeries, privându-i pe aceștia de părerile lui de specialist, în vreme ce analizau cum să procedeze cu

straniile creaturi pe care le descoperiseră pe câmpiile și în hambarele lor.

În noaptea următoare, sub un ciob de lună, Hardesty a plecat cu sania din orașul Lake of the Coheeries. A pocnit cu biciul deasupra iepei până când ea a luat-o la sănătoasa ca un câine flămând. Deși era înflăcărată de alergare, acest lucru nu era suficient pentru el și, scrutând peisajul în toate direcțiile, a strigat la ea să tragă și mai iute. Lângă el avea o pușcă automată pentru vânătoare. Virginia ținea alta în poală. Iar doamna Gamely, aflată în ceva semănând cu un cort amplasat pe bancheta din spate, îi ținea pe Martin și Abby, având și ea alături o pușcă Ithaca cu două țevi, calibrul 18 mm.

Ciudatul domn și oamenii lui fuseseră escortați din oraș până la drumul principal. Acum, familia Marratta și doamna Gamely trebuiau să treacă printre rândurile lor, deoarece doctorul spusese că nu o putea trata pe Abby. Trebuia dusă neîntârziat la spital. Acum nu se mai puteau gândi la luxul de a se lăsa prizonieri în neclintirea și siguranța din Coheeries. Acum aveau nevoie de oraș la fel de mult ca și atunci când simțiseră nevoia de a fugi din el, de fapt mult mai mult. Doctorul nu dorise să-i dea indicii despre boală.

– Asta va veni mai târziu, a spus el. Vei dori să știi tot ce se poate cunoaște despre ea, și o vei face. Dar nu va avea mare importanță.

Au rămas fără grai și nu l-au crezut – ce știa un doctor de țară? – dar au plecat imediat.

Porniseră înarmați până în dinți, pentru că se așteptau ca prizonierii care fuseseră eliberați să încerce să le ia sania și calul. Exista un singur drum, iar zăpada era prea mare pentru călătoria pe teren deschis. Hardesty a apreciat că vor ajunge din urmă bizara gloată înainte de urcușul din câmpie spre munți. În acea situație, cu cât mai devreme, cu atât mai bine, pentru că iapa va

avea o viteză mai mare pe teren plat decât pe dealuri. O mâna cu atâta hotărâre nu doar pentru că trebuia să o ducă pe Abby cât mai curând de acolo, ci pentru că voia să treacă printre jumătate dintre briganzi înainte ca ei să-și dea seama că îi depășise.

Iapa a părut să înțeleagă. Însă dacă acest lucru era sau nu adevărat, ea îi trăgea într-un ritm delirant, ca o locomotivă, pe drumul acoperit de zăpadă întărită.

După ce au traversat cea mai mare parte a câmpiei, au ajuns la o ridicătură de unde au putut vedea drumul care ducea spre munți. S-au oprit acolo pentru a căuta stepa din fața lor.

În afara răsuflării iepei și a fâlfâitului lin al păturilor de pe sanie în adierea nocturnă, nu se auzea niciun sunet. Deși temperatura era foarte scăzută, adierea părea îmbălsămătoare. Hardesty și Virginia s-au uitat din nou spre licăririle discrete de pe cerul nopții abia după ce au privit atent în jur pentru a se asigura că nu era nimeni în apropiere. Norișori roșii, îndesați și simetrici precum ciupercile, grațioși ca parașutele și dispărând la fel de repede ca meteoriții, înfloreau și piereau, plutind în jos, având ca fundal stelele și eterul. La fiecare câteva secunde se lumina și se stingea câte unul dintre acei norișori, dar câteodată apăreau, într-o succesiune rapidă, și mai mulți odată.

– Parașutiști, a spus Hardesty. Și continuă să aterizeze. Cine știe, probabil că asta s-a întâmplat toată noaptea. Poate va continua. Și nu e vorba de Divizia a 82-a aeropurtată.

Apoi au privit în jos și, pe măsură ce ochii li s-au obișnuit cu schimbarea de luminozitate, au văzut câmpia plină de siluete dispersate – indivizi cenușii și formații întunecate care se zbăteau prin zăpadă ca să se strângă pe drum, unde au alcătuit o coloană dezordonată ce se întindea pe kilometri întregi. Acei soldați ai nopții se deplasau tăcuți și hotărâți, fără a folosi semnale sau lumini. Hardesty și Virginia au auzit un bufnet în apropierea lor și apoi au văzut o siluetă încovoiată îndreptându-se de spate și pornind în goană în josul dealului ca un șobolan.

Fusese un bărbat, care își ținea cascheta cu o mână ca nu cumva adierea care cobora pe coastă să i-o smulgă de pe cap.

– Nu putem ocoli? a întrebat Virginia.

– Calul va intra în zăpadă până la piept. Nu ar putea trage sania.

– Alt drum nu există?

– Știi mai bine decât mine că nu, i-a răspuns Hardesty. Desfă piedica, a spus el, pregătindu-și pușca, și proptește-te bine cu picioarele. Doamnă Gamely?

– Da, dragule, a venit răspunsul din cortul improvizat din spatele saniei.

– Cât de repede poți încărca arma aceea?

– Suficient de repede ca să țin o tavă de plăcintă în aer. Înainte de nașterea Virginiei, eu și Theodore trebuia să mergem câteodată la Bucklenburg, pe dealuri, a spus doamna Gamely. Lupii erau cât poneii și flămânzi ca șoimii. Atunci am învățat asta.

– Abby și Martin dorm? a întrebat Virginia.

– Sunt înfofoliți în spatele meu, a răspuns doamna Gamely. Ca niște iepurași în pălăria scamatorului. La fel și Teddy.

– În regulă, a spus Hardesty, să mergem spre pădure.

A tras de hățuri, iar iapa a pornit înainte, câștigând viteză pe panta dealului. Zgomotul copitelor ei era atenuat de zăpadă, iar clopoțeii fuseseră scoși.

Cu tălpicile saniei sfârâind pe drumul neted, au depășit câțiva rătăciți care abia aveau timp să se dea la o parte, dar curând sania a început să se ciocnească de formații din zece până la cincisprezece oameni, împrăștiindu-i și lipindu-i de mormanele de zăpadă de pe marginile drumului de parcă ar fi fost saci cu corespondență aruncați din tren. S-au auzit focuri de pistol, care i-au alertat pe cei aflați înainte și încă nu știau exact ce venea spre ei prin întuneric. Iapa a început să-i lovească pe cei care încercau să i se opună. Asta a făcut-o să încetinească. Din față și din lateral s-au văzut

flăcări la gura țevilor, copiii s-au trezit și au început să țipe, iar zeci de rătăciți s-au agățat de sanie ori au încercat să urce în ea.

Hardesty, Virginia și doamna Gamely au deschis focul cu puștile lor de vânătoare, iar zgomotul asurzitor s-a amplificat din cauza răcnetelor scoase de oamenii de pe drum. Cei care mărșăluiau formau o masă ce părea să aibă puterea de a-i opri și curând i-au făcut să încetinească la un trap mărunt. Calul era rănit, avea nările fremătânde și își arăta dinții. Nu era nici Athansor, nici un cal de luptă și, începând să sângereze, l-a strigat. Pentru că era legată de sanie, nu-și putea folosi decât picioarele din față. Asta și făcea, doborând atacatorii și apoi trăgând tălpicile ascuțite ca briciul peste membrele și corpurile lor. Însă acei soldați erau atât de numeroși încât până la urmă s-a văzut silită să se oprească.

Deși reîncărcau foarte repede, Hardesty, Virginia și doamna Gamely nu au reușit să realizeze asta suficient de iute.

– Trageți continuu! a strigat Hardesty, în vreme ce erau treptat copleșiți de șirurile de luptători scunzi și insistenți, care gemeau și icneau și se agățau de sanie cu mâinile lor cărnoase ca niște păstăi. Cu cât păreau a fi mai copleșiți, cu atât luptau mai îndârjit membrii familiei Marratta. Erau sute și sute de omuleți, care alcătuiseră un nod în jurul saniei.

Nimeni nu a văzut dâra albă de pe cer, mult mai strălucitoare decât atunci când fusese doar o linie subțire ca de bici spre sud-est. Acum a apărut ca o cometă, lăsând să picure un milion de sclipiri ca de diamant care ardeau scurtă vreme, lăsând cerul plin de fum alb. A trecut pe deasupra lor, ca un fluturaș de badminton și apoi a coborât în mijlocul bătăliei, iluminând calul alb la capătul său arzător.

Întâi i-a făcut pe membrii bandei Codițe să înghețe de uimire, iar apoi a creat o pârtie printre ei pentru a trece sania. Când se ridica pe picioarele din spate, cele din față aminteau

de o roată cu cuțite albe, deschizând o tăietură sângerândă prin zăpadă. Când dădea cu copitele, nefericiții care încasau loviturile erau propulsați în aer ca proiectilele de artilerie. Iar când Athansor își folosea capul, gâtul și dinții, se mișca atât de repede încât părea să fie o armată, nu doar unul.

Apoi, ca un miracol de grație ucigătoare și precisă, a început să înainteze, trecând prin omuleți, câștigând viteză, până când a ajuns să lupte și să alerge în același timp. Iapa l-a urmat. Hardesty a încetat să tragă cu arma și a condus sania. Acum înaintau la galop, peste șirurile tot mai subțiri de Codițe. Având calul alb la o lungime și jumătate în fața lor, au ajuns pe teren liber și au continuat goana spre munți.

Calul alb i-a dus fără niciun efort până pe culme, de unde au văzut Coheeries întinzându-se până departe în noapte. Părea un loc prea aproape de stele pentru a fi friguros, un loc din acelea înalte și liniștite în care nu mai există simțuri, ci doar spirit. Calul alb și-a întins gâtul lung spre zăpadă și apoi s-a înălțat. A făcut câteva ocoluri în jurul saniei și s-a apropiat de iapă. Era de două ori mai mare decât ea. Și-a aplecat capul uriaș și i-a atins o parte a feței. Ea s-a retras un pas sau doi. Apoi el și-a îndreptat atenția asupra rănilor ei. Le-a lins, una după alta și, una după alta, ele s-au închis. Apoi a făcut câțiva pași și a pornit în salturi lungi.

Apoi, membrii familiei Marratta au descoperit că erau singuri, iar dunga albă care se întindea pe cer începea să se stingă. Au auzit un sfârâit slab.

Era aproape dimineață, luna coborâse, iar stelele obosiseră. Hardesty a tras ușor de frâu, iar iapa i-a dus spre pădurile din munți.

Consilierii bătrâni cu bărbi mari, șefii de secții de poliție, oficialitățile de partid, foștii primari și scriitorii la comandă au insistat ca dezbaterile preelectorale să trateze și alte

subiecte decât sfințenia iernii și teoria echilibrului și grației. Priceput până în vârful degetelor la manevre politice și învățat să spună publicului exact ce voia acesta să audă, Primarul Hermină l-a silit în cele din urmă pe Praeger să participe la o serie de dezbateri cosponsorizate de *The Sun* și de *The Ghost*, nici unul dintre ziare nedorind să îl sprijine pe Praeger, deoarece Craig Binky îl abandonase după ce acesta îl denunțase public drept (printre alte lucruri) „încuiatul cap sec de la conducerea *The Ghost*“, „dobitocul nostru cel mai iubit“, și „*tic*ălos *de rezistență*, care plutește într-un balon pe care l-a botezat *Binkoped*“.

Un rinocer uns cu toate alifiile, Primarul Hermină era sigur că în cadrul dezbaterilor îl va călca în picioare pe tânărul idealist proaspăt bărbierit, care era un soi de patrician și care se expusese atacurilor prin demența discursurilor lui despre iarnă. La început, avusese succes, însă acum alegătorii tânjeau după ceva mai dur, iar Primarul Hermină aștepta cu nerăbdare să-l asalteze frontal pe nou-venit, dornic să îl strivească între cele trei pietre de moară ale sale: experiența, vârsta și obligațiile mandatului.

Prima dezbatere trebuia să se țină în Central Park, deoarece Praeger refuza să apară la televiziune. O detesta și o ataca ori de câte ori avea prilejul. Cum un pilon important al platformei lui Praeger cerea abolirea televiziunii, nu era deloc surprinzător că patronii de posturi îi acordau sprijinul Primarului Hermină și îi transmiteau gratis reclamele politice. Au refuzat cu desăvârșire să vorbească despre Praeger, dar acesta oricum nu permitea camerelor de televiziune să se apropie de el. A vorbit dur despre ceea ce el numea sclavie electronică și și-a implorat ascultătorii să reafirme întâietatea și sacralitatea paginii tipărite. Era prima oară în jumătate de secol când cineva încerca să fie ales într-un post public fără să folosească electronii captivi. În dezbatere doar

Primarul-Hermină a fost televizat și se părea că dezbate cu o fantomă. După zece minute Central Park a început să se umple de oamenii care își abandonaseră vetrele electronice pentru a vedea primul om din istorie care avea curajul să sfideze ceea ce devenise cel mai puternic instrument de persuasiune elaborat vreodată. Praeger fusese înțelept când insistase ca dezbaterea să se desfășoare în parc. Deși seara era geroasă, a ajuns să aibă în față câteva milioane de oameni și i-a implorat să spargă televizoarele. Pentru mulți, acest lucru era șocant și aproape de neconceput. Au rămas ore în șir în frig, țopăind de pe un picior pe celălalt, în vreme ce vânzătorii ambulanți au făcut vânzări bune printre ei.

– Cine este personajul care vorbește despre iarnă și vă spune să vă aruncați televizoarele cumpărate cu greu? a întrebat primarul pe un ton batjocoritor.

Însă Asbury Gunwillow se afla în mulțime și a răspuns:

– Praeger de Pinto! Praeger de Pinto! până când scandarea a fost preluată de milioane de oameni, iar primarul s-a văzut silit să schimbe placa.

– Mda, de fapt, a spus el, și eu mă uit rareori la televizor – doar programele bune. Cum să zic, emisiunile culturale.

– Ce importanță are ce urmărești? i-a replicat Praeger. Când fluxul de electroni hipnotici începe să-ți pătrundă în creier, ești terminat, dus cu capul, condamnat la iad. Indiferent ce ai vedea, dacă nu-ți miști ochii și stabilești tu ritmul, intelectul îți este condamnat la moarte. Mintea e ca un mușchi, să știi. Pentru a rămâne agil și puternic, trebuie să funcționeze. Televiziunea exclude asta. Și, pe de altă parte, Minnie – nume pe care îl folosea uneori referindu-se la Primarul Hermină – urmărești acele ecranizări de romane pentru că ai uitat să citești.

– Nu îmi vorbești numai mie, a spus Primarul-Hermină. Te referi la întregul electorat și îl insulți!

– Numărul de creiere handicapate și murate electronic nu constituie o problemă, domnule primar, a afirmat Praeger. Problema este că poate sclavii vor dori să se elibereze.

– Îi numești sclavi pe cetățenii noștri?

– Da. Sunt sclavii ochilor clipitori care îi leagă de canapea și le spun ce să gândească, ce să cumpere și cu câte pături să se învelească în fiecare noapte.

Silit să bată în retragere, primarul a izbucnit:

– Televiziunea este terenul comun, agora democrației, marele comunicator.

– Corect, însă ea comunică doar într-o direcție, i-a răspuns Praeger. Supune pe toată lumea la decretele ei și nu analizează nici unul. Le răpește nu doar dreptul, ci și abilitatea de a vorbi. Pe de altă parte, eu nu vreau să comunic cu murăturile. Mulțimea a fost enorm de încântată. Nu ar fi fost mai recunoscători dacă ar fi reușit să le ofere câteva milioane de păhărele cu rom fierbinte. Uitați-vă la cei de acolo, a continuat el. Au picioare. Au mușchi. Respiră și ies din casă noaptea. Se plimbă prin frig. Pariez că unii vânează, schiază, sparg lemne, țes, sculptează și reglează mașini mari. Dați-mi o noapte lângă foc, o carte, iar nu acel ticălos rectangular care licărește și țipă în fiecare cameră de zi din țara asta.

– E retrograd, a declarat Primarul Hermină.

– Am încheiat de prezentat cazul, i-a răspuns Praeger.

Apoi, moderatorul a introdus întrebarea dacă să se desființeze academia de instruire a gunoierilor de pe Insula Randall, deoarece mai toți cursanții nu reușiseră să absolve cursul de făcut zgomot.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, a spus Praeger, după ce Primarul Hermină a prezentat un tratat lung despre modul în care trebuie zdrăngănită o pubelă de gunoi. Vreau să vorbesc doar despre lucruri importante – un salariu decent pentru munca grea, ca și pentru lucrătorii calificați, eliminarea

infractorilor de pe străzi, interzicerea circulației automobilelor în Manhattan. Vreau să vorbesc despre lucruri mărețe, despre istorie și oraș, despre direcția pe care o urmăm, despre micile tiranii și despre marile tiranii care trebuie să fie răsturnate, despre dragostea mea față de locul în care m-am născut și am crescut. Nu-mi pasă de pubelele de gunoi. Mă interesează podurile, fluviile și labirintul de străzi. Cred că ele au o viață proprie. Ascultați-mă, a continuat el, câteodată îmi vine să mă retrag din cursa pentru alegeri și să părăsesc orașul. E un loc dur – prea mare pentru cei mai mulți, și aproape întotdeauna de neînțeles. Însă de fiecare dată mă opresc, arunc deoparte ambițiile și văd orașul ca întreg și, procedând astfel, sunt nespus de încurajat. Pentru că atunci, focul orașului arde și alungă cețurile care îl întunecă frecvent. Atunci arată ca un animal cocoțat pe malul fluviului. Atunci arată ca o singură operă de artă, învești mântată în galerii schimbătoare de climă, o sculptură cu detalii de neînțeles care se reazemă pe un model mecanic al sistemului solar care este plin de lumini strălucitoare și sori aurii. Dacă v-ați născut aici sau dacă veniți dintr-un loc îndepărtat ori dacă vedeți orașul înălțându-se peste câmpuri și păduri dintr-o casă, nu prea îndepărtată, atunci știți. Bogați sau săraci, știți că inima orașului a fost făcută să bată când a răsunat prima lovitură de secure pe trunchiul primului copac ce trebuia doborât. Și acest lucru nu s-a încheiat niciodată, pentru că orașul este ceva viu mult mai mare decât doar fumul și lumina și piatra. Orașul, a spus el cu o emoție care i-a mișcat până și pe adversarii lui și l-a menținut în ritmul cuvintelor care se rostogoleau, nu este mai puțin obiect de iubire divină decât viața în sine sau decât perfecțiunile precise ale universului străbătut de lumină. *Este* viu și cu răbdare se poate vedea că, în ciuda anarhiei, urâțeniei și focului, el este în ultimă instanță drept și bun. Doamne, cât

îl iubesc! Îl ador! Iertați-mă, a spus el, acoperindu-și ochii și plecându-și capul.

Primarul nu a îndrăznit să rupă tăcerea mulțimii ce se întindea de la Sheep Meadow până la Eighty-sixth Street, într-o noapte geroasă, scăldată în lumina argintiu-orbitoare ale reflectoarelor. Rămas cu gura căscată, primarul s-a temut că adversarul lui, care stătea în fața lui, clar copleșit, avea să câștige alegerile pentru că văzuse sufletul orașului și se îndrăgostise iremediabil de el. S-a temut că orașul avea să răspundă apelului neobișnuit lansat de Praeger. Și asta s-a întâmplat. Cetățenii nu numai că au rost fascinați, dar, când Praeger a ridicat privirea, orașul în sine a precizat foarte clar acest lucru. Pentru că-l înconjura cu totul și sclipea ca un diamant.

OGARUL AFGAN

Peter Lake socotea că puterile tămăduitoare ale timpului învinseseră în cele din urmă nebunia lui și că învăța să trăiască în armonie cu alți oameni. De fapt, când omul pentru care votase de douăsprezece ori în Five Points a fost ales cu o majoritate zdrobitoare, Peter Lake a început să se simtă ca un lider de opinie. În ajunul alegerilor era extrem de satisfăcut de sine. I-a fost lesne să-și întărească această afectare în devenire obținând de la Fippo, cel mai bun magazin de îmbrăcăminte pentru bărbați, o ținută care nu era doar respectabilă, ci și atrăgătoare. Tuns, ras și cu mustața aranjată, fața lui a ieșit din hățișul bărbii încărunțite, atenuând impresia de ochi holbați ca ouăle, care îi trâmbițaseră nebunia, și a rămas surprins să vadă că arăta exact ca un lider de opinie sau, dacă nu asta, agent de bursă sau cel puțin agent naval.

Fața-i îmbătrânise și fusese îngrijită până când a arătat ca un veteran care nu vorbea despre război, un om de familie, un cetățean de treabă, un om de afaceri cu veleități de senator, ale cărui ambiții se liniștiseră de mult – patern, înțelegător, iubitor de muzică și poezie bună, care păstra în suflet un mare secret, cum li se întâmplă tuturor bărbaților, și care rămâne insondabil.

Cel mai mare șoc pentru el a fost să vadă că avea o față blândă. Când avusese timpul și prilejul să devină blând? s-a întrebat el.

Nu a asociat blândețea cu zilele precedente în care trecuse prin ziduri de celulă ca un proiectil de artilerie. În loc să se arate nedumerit de asta, a pornit să folosească la maximum noua dulceață care își croise drum în inima lui.

Și-a găsit o locuință decentă. Salariul lui de la *The Sun* se acumulase și avea bani mai mult decât suficienți pentru a se simți în largul lui. A ales o garsonieră într-o clădire veche din Chelsea. Se afla într-un loc atât de izolat, încât atunci când se întorcea acasă, în fiecare seară, se simțea de parcă ar fi revenit la o fermă. Iar lucrătura în lemn și mulurile din jurul șemineului și din apropierea tavanului, care avuseseră parte de liniște și răbdare ca să rămână neatinse în același loc vreme de o sută cincizeci de ani, reprezentau o mare mângâiere.

Noaptea, Peter Lake făcea focul în cămin și se legăna încoace și încolo, ascultând ceasul ticăind în hol. Ca oricare ceas vechi, spunea: „North Dakota, South Dakota, North Dakota, South Dakota, North Dakota, South Dakota." Cu toate că nu știa de ce, era mișcat până la lacrimi ori de câte ori auzea zgomotul făcut de copitele unui cal care trecea prin dreptul imobilului. Chiar și dimineața devreme, când stătea întins în pat și auzea sunetul scos de pantofii cu toc ai femeilor care se grăbeau spre locurile lor de muncă, lui i se părea că provine de la caii lăptarului. Probabil că asta va fi de ajuns, a gândit el – ceasul care spunea North Dakota, South Dakota, încăpere veche și tăcută, șemineul, umbrele, câte-un cal în trecere, croiala ușor edwardiană a costumului său. Probabil că va fi iertat pentru că nu-și aducea aminte ceea ce nu-și putea aminti. Probabil că timpul se pierduse cu adevărat, iar el, ca alții care fuseseră azvârliți înainte ori înapoi, vor sucomba sau se vor adapta și vor deveni cetățeni liniștiți, cu amintiri vagi și inexplicabile.

Acea cale era lesnicioasă. Micile plăceri se dovedeau deosebit de satisfăcătoare – nu doar convingătorul ceas, ci și plăcutul sunet al pianului care, după cum pretindea el, urca prin podea

din apartamentul unui tânăr muzician (dar despre care știa de fapt că venea din ființa lui). Nu avea importanță, muzica era frumoasă, iar el nu punea la îndoială acest lucru. Trebuia să se odihnească, să supraviețuiască. Așadar, ce deliciu era supraviețuirea. Ignorând mesele de la *The Sun* (deoarece prefera să rămână singur), mânca la un restaurant numit French Mill (Moara Franceză), unde chelnerii îi aduceau o placă pe care stăteau scrise zece lucruri. Spunea ce dorea și i se aducea la masă fără mare pompă. Mâncarea era întotdeauna extrem de bună, ieftină și însoțită de un pahar de vin cu aromă fructată din regiuni alpine.

În fiecare seară după cină se ducea la o baie publică. Întâi, un frizer îl rădea și îi aranja părul. După aceea își punea hainele într-un dulap și făcea un duș cu mare presiune într-unul dintre cele o sută de cubicule. Urma apoi o serie de băi de aburi alternative, cufundări în apă rece, saună, vârtejuri și dușuri, până când ieșea împleticindu-se, curat ca o perlă virgină (își simțea până și măruntaiele curățate și frecate), pregătit pentru a se legăna o oră sau două în fața focului, pentru ca apoi să se culce pe cearșafuri curate, sub o pilotă uriașă din puf.

Nu-i era deloc greu să adoarmă. Nu numai că mergea șaisprezece kilometri pe jos în fiecare zi până la *The Sun* și înapoi, dar era genul de mecanic-șef care nu arunca treburile grele în spinarea ucenicilor slabi ca niște țâri. Când trebuia să mute o manta de piston, un piston sau un cilindru compresor, Peter Lake se încorda la fel de mult ca toți ceilalți, iar cinci ore petrecute într-un centru spa îi priau foarte mult.

Acum, mișcarea, aerul curat respirat în lungile lui plimbări, legumele proaspete și carnea slabă de la French Mill, paharul de vin băut zilnic și băile revigorante, lenjeria curată de pe pat în fiecare noapte, precum și încrederea lui nestrămutată în Swedish Hand (o spălătorie din apropiere) care îi asigura cămăși scrobite și șosete curate în fiecare zi, erau ajutoare excelente pentru a se

simți sănătos și viguros. Însă corpul lui ar fi rămas o adevărată epavă dacă nu ar fi existat recuperarea miraculoasă a minții lui.

Iar, după părerea lui, asta se datora calmului pastoral emanat de vechea lui încăpere, ticăitului ceasului, șoaptelor moi ale focului, numeroaselor ore de solitudine și tuturor lucrurilor care îi apăruseră după visul de nespus, când gonise prin toate mormintele din lume. A încercat să-și alunge acest lucru din minte, pentru că nimic nu se opunea mai mult noii seninătăți și liniști a vieții lui din Chelsea decât înspăimântătorul adevăr – acela că el, Peter Lake, maestru mecanic, cetățeanul care își închipuia că se așezase în cele din urmă și își găsise pacea, devenise de fapt contabilul viu al morților și putea să îi numere, atâția câți erau, pe fiecare, pe toți, unul câte unul.

Într-o seară, Peter Lake stătea singur la French Mill, așteptând o mică friptură, cartofi prăjiți, o salată și un pahar de vin de Brennero. Așa cum reușește întotdeauna să vină înainte de solstițiul de iarnă, dar niciodată după aceea, întunericul timpuriu era vesel și promițător, chiar și pentru cei care nu aveau nimic. Pentru Peter Lake, care avea cel puțin jumătate din ceva, luminile de-a lungul Hudson Street erau aidoma celor dintr-un pom de Crăciun.

S-a rezemat de perete și a urmărit oamenii mergând grăbiți prin vântul neobișnuit de rece pentru luna noiembrie. Bombardat de cristale de gheață care erau emisarii unui viscol, un mecanic de la metrou, care își ținea pălăria cu o mână, a fugit spre căldura din subteran. O femeie îmbrăcată în haine scumpe, care, dacă judecai după înfățișare, părea că se aventurase rareori dincolo de Upper East Side, a trecut prin dreptul lui cu o expresie îndurerată. Era foarte indecent din partea frigului să se strecoare pe sub blănurile ei. Perlele pe care le purta l-au făcut pe Peter Lake să tresară de suferință. A băgat asta de seamă, pentru că i se mai întâmplase.

Așa că a trebuit să se gândească la femei prima oară de când se trezise și o văzuse pe tânăra doctoriță roșcată la căpătâiul patului

în care se afla. Nu i-a trecut prin minte că, în parte, motivul pentru care vagabondase putea fi acela de a evita femeile. Și nu-și amintea să fi avut obligații de vreun fel până atunci, doar că nu era în stare să privească direct o femeie cu ochi albaștri, cel puțin nu în față. Iar fetele care se încadrau într-un tipar anume aveau asupra lui același efect. Și acum, perlele.

Ușa de la French Mill s-a deschis și atunci a pătruns zăpadă sticloasă, apoi ușa s-a închis. La început, Peter Lake a socotit că vântul făcuse asta, însă apoi a coborât privirea și a văzut doi bărbați scunzi îndreptându-se către o masă de la celălalt capăt al încăperii. Nu doar că aveau cel mult un metru cincizeci înălțime, dar amândoi purtau pălării tari și haine jigărite care, înainte de a fi fost ajustate în partea din spate, fuseseră fracuri cu coadă. Ochii lor erau adânciți în orbite; fețele lor aveau un aspect ca de piele tăbăcită și obrajii și gurile lor osoase erau mari chiar pentru oamenii de două ori mai înalți decât ei. Mâinile lor erau ca niște chiftele cu degete mari plate, ca de bebeluși, la fel de delicate și ciudate ca labele unei broaște de copac. Vocile lor erau pe măsură, în sensul că sunau slab, precum ciripitul chinuit al bărbaților care s-au căsătorit cu femei-tăietoare de lemne sau cu femei-gardian.

Deși n-a simțit nici antipatie, nici simpatie, nici curiozitate, Peter Lake nu a reușit să-și dezlipească ochii de la ei. Nu discutau; conspirau. Păreau să se urască îngrozitor unul pe altul și, totuși, păreau a fi apropiați. Curând au început să se certe și, cu cât mai împătimiți deveneau, cu atât săreau mai sus de pe scaune. Pe măsură ce s-au agitat și înfuriat, glasurile lor ciudate au devenit din ce în ce mai ridicate.

Mâncarea i-a fost adusă la masă de un chelner care a făcut un gest spre piticii cu pălării tari care răcneau, apoi și-a ridicat ochii spre tavan și i-a coborât, de parcă ar fi vrut să spună: „*La Madonna!*“ (Firește, toți chelnerii de la French Mill erau italieni din Brenta.)

Străduindu-se să-i ignore pe cei doi bărbați scunzi, Peter Lake a început să mănânce. Însă, indiferent ce ar fi făcut, nu putea să nu audă cuvintele care erau accentuate în cearta lor. Voise să se bucure de acea friptură, dar la un moment dat a fost cât pe ce să se înece cu ea.

Conversația omuleților se desfășura cam așa:

– Ceva ceva, ceva ceva, ceva ceva ceva... *Ogarul afgan alb*... ceva ceva ceva, ceva ceva, altceva, ceva cu totul neinteligibil.

„*Ogarul afgan alb.*“ Acele cuvinte s-au înfipt în mintea lui Peter Lake precum un cârlig de pescuit.

Următorul lucru pe care și l-a amintit a fost că merge cu pas vioi împotriva vântului dinspre nord. A trecut de Chelsea și a pornit spre partea centrală a orașului.

Indiferent ce însemna, „Ogarul afgan alb“ a avut un efect puternic asupra lui și s-a temut că asta ar putea distruge echilibrul pe care abia îl regăsise. „La naiba!“ și-a zis el. Nici măcar nu știa de ce mergea, dar a simțit că, dacă s-ar fi întors în camera lui, totul ar fi fost afectat.

„Salvează ceasul, salvează ceasul, salvează ceasul care face tic-tac“, s-a trezit el incantând, ca în zilele în care vagabonda. Iar când s-a apropiat de cartierele comerciale, iluminate strălucitor și aglomerate, a descoperit că, în ciuda hainelor și a curățeniei lui, oamenii se fereau mult de el.

– Nu! a strigat el, asigurându-și, fără să vrea, luxul unui drum pustiit. Încetați! Încetați! Încetați! Încetați... Iar apoi, foarte încet: Încetați... Și-a controlat pașii de maniac. „Voi cumpăra un câine“, și-a spus el. „Voi cumpăra un ogar afgan alb și îl voi lua la mine în cameră. Va fi un camarad de nădejde. Întotdeauna mi-au plăcut câinii. De fapt, nu știu dacă e adevărat, dar oricum voi cumpăra unul, unul alb, un ogar afgan. Asta trebuie să se întâmple. Probabil că duc dorul unui câine.“ Și-a dres glasul. „Hmm! Asta e – un câine, un câine alb.“ Și s-a apropiat de marile magazine.

Nici Kubla Khan nu ar fi putut porunci înființarea unui cartier mai bun de cumpărături. Oriunde ai fi privit, puteai cumpăra orice, deoarece pretutindeni găseai orice, în magazinele universale care aveau un milion și trei sute de mii de metri pătrați și o sută de etaje și erau aliniate de-a lungul bulevardelor ca niște piese de domino. Oamenii din orașul săracilor puteau vedea aceste temple ale materialismului de dincolo de fluviu cum își etalau firmele iluminate electric noaptea sau luminând ca niște baionete fixate în soarele de peste zi. Și se întrebau mereu ce erau ele.

Peter Lake a găsit un magazin care vindea câini și a cerut unul alb.

– Ați dori un Shar Mein? l-a întrebat vânzătorul.

– Deja am mâncat, i-a răspuns Peter Lake.

– Shar Mein este un câine alb foarte frumos.

– Aha! Bine, să-l văd.

Vânzătorul a dispărut și a revenit cu un câine sub braț.

– Pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat Peter Lake, uitându-se la câine. Nu vreau un mop. Unde-i sunt ochii? Ăsta e pentru o bătrână care nici măcar nu știe ce e acela un câine. Să nu-mi aduci ceva care nu poate sări peste o capră de tăiat lemne.

– Ce ziceți de Ariadne? a zis vânzătorul, arătând spre un Saint-Bernard frumos, alb ca zăpada.

– Da, frumos câine, a răspuns Peter Lake. S-a apropiat de Ariadne și a mângâiat-o pe capul mare. Câine drăguț, câine drăguț, a spus el.

– Nu există altul mai frumos, a adăugat vânzătorul.

– E încântătoare, a spus Peter Lake, dar din păcate nu e destul de mare.

– Nu ?

– Nu. Mă gândeam la... la un câine mare, alb, a răspuns el. Unul de mărime eroică.

– Atunci, trebuie să mergeți la Ponmoy's, l-a sfătuit vânzătorul. Ei sunt specializați în câini uriași.

Ponmoy's nu era departe și a găsit magazinul mai ușor decât Third Circle. Pretutindeni erau câini uriași, care trăgeau de lanțuri groase din oțel inoxidabil, urlând ca nebunii într-o noapte cu lună plină și curgându-le balele cu găleata dintre fălcile moi, care atârnau precum cortina de la Roxy[1]. Îngrijitorii le aruncau bucăți de carne de bizon de câte zece kilograme și le tundeau părul cu foarfecele de garduri vii.

– Caut un câine mare și alb, i-a spus Peter Lake chiar domnului Ponmoy.

– Mare? a întrebat Ponmoi. Aici.

I-a arătat clientului un mastiff de culoarea zăpezii, înalt de un metru și jumătate. Peter Lake i-a dat fiarei roată de câteva ori, apoi a clătinat din cap.

– De fapt, am în vedere un câine de talie și mai mare.

– Mai mare? Acesta este cel mai mare din magazin. Mai mare nu există.

– Sigur? Din anumite motive, simt că vreau un câine alb, cu adevărat mare, unul mare și alb.

– Nu vrei câine, a zis Ponmoy. Tu vrei un cal!

Peter Lake a rămas nemișcat un moment, model de placiditate, fericire, împlinire și mulțumire.

– Da... a răspuns el. Nu l-aș putea ține în cameră, dar știu un grajd nu departe. Aș putea merge călare în parc. Un cal...

Curând biblioteca din camera lui Peter Lake, pe rafturile căreia ținuse înainte doar exemple de angrenaje bine lucrate sau rulmenți care meritau analizate, a devenit cămin pentru sute de volume despre cai. Existau lucrări clasice, desigur, precum *Îngrijirea și hrănirea calului* de Robert S. Kahn, *Anatomie ecvestră* de Burchfield și *Dresajul* de Turner. Însă el cercetase librăriile aproape la

---

[1] Fost cinematograf din New York, inaugurat în 1927 și demolat în 1960 (n. tr.).

fel de minuțios cum făcuse turul mormintelor și dăduse peste o colecție sănătoasă de lucrări secundare, terțiare și trenta-septesimale, cărți care, ca majoritatea vieților, cunosc o glorie foarte mărunță, și aceea a Judecății de Apoi. Avea *Memoriile unui îngrijitor militar* de Moffet Southgate (acesta fusese grăjdar la baza aeriană a marinei), *Catalog de țesale din Alabama (1760-1823*, de Georgia Fatwood, *Stilul de sărituri afro-californian* de Sierra Leon, *Călărește ca un diavol, ticălosule!* de Fulgura Frango și o măsuță de cafea care cântărea douăzeci de kilograme, era tipărită pe piele de vițel, legată cu fir de mătase, gravată cu aur și care costase cât salariul pe o săptămână al lui Peter Lake, *Album ilustrat cu cai mari albi*[1].

Cel din urmă l-a ținut treaz nopți la rând, răsfoindu-l cu o concentrare arzătoare care încerca să extragă de pe vârful limbii, ca să spunem așa, o legătură cu unul dintre animale sau motivul pentru care simțea nevoia de a le căuta. A privit ore și ore frumusețile albe din Camargue[2] și, făcând asta, a simțit o satisfacție misterioasă. Desigur, mai puțin satisfăcuți au fost vecinii lui Peter Lake, care erau treziți la ore ciudate, când acel domn altfel respectabil, galopa prin camera minusculă și necheza – nu pentru că s-ar fi crezut cal, ci pentru că încerca să înțeleagă ce avea cu caii și de ce îl atrăgeau atât de puternic.

Își ținea brațele întinse înainte, imitând picioarele din față ale unui cal în alergare, înghețate într-o fotografie, dar nu avea mijloacele necesare pentru a egala grația unui alergător cu coama albă, perfect echilibrat. Avea o fotografie a unui cal de foc gonind atât de iute pe pistă încât avea toate picioarele în aer, iar capul îi era înălțat de parcă tocmai ar fi luat o curbă strânsă și simțea greutatea unui motor care îl dezechilibra. Acea fotografie l-a obsedat pe Peter Lake și, examinând-o, a încercat să privească în ochii calului,

---

[1] Cărți inventate de autor (n. tr.).

[2] Deltă din sudul Franței, renumită pentru turme de cai albi (n. tr.).

a întors cartea pe dungă și cu fundul în sus și a folosit o lupă pe care o adusese din trusa de scule de la locul de muncă. Era ceva deosebit în modul în care calul părea să plutească deasupra solului. Peter Lake nu trebuia decât să închidă ochii și se simțea zburând. Deosebirea dintre a fi pe sol și la un metru deasupra lui nu trebuia minimalizată. Cei câțiva centimetri care despărțeau picioarele moi și relaxate ale unui om și suprafața de pe care ele se ridicaseră și pe deasupra căreia putea pluti fără nici un efort egalau călătoria pe o distanță mai lungă decât își imaginase cineva vreodată. Peter Lake s-a întrebat dacă, după atâta timp în suspensie pură, îngerii își mai aminteau cum să stea în picioare, iar dacă cineva putea deosebi artiștii care lucrau pentru un scop superior de cei care nu făceau asta – nu doar prin profunzimea ochilor îngerilor, ci și prin ușurința mișcării membrelor. El văzuse acel gen de plutire, la Petipas, când copila se înălțase în brațele lui, trecând peste pietrele din curte mult mai lin și încet decât îngăduiau legile fizicii.

Însă acela putea fi unul dintre lucrurile pe care și le închipuise, unul dintre numeroasele lucruri care, ca și terifianta cunoaștere a morților, îl împovăra mult. Nu va reuși niciodată să explice asemenea iluzii, când el nu avea nici cea mai vagă idee cine era. Cu toate acestea, caii erau atât misterul inexplicabil care îl făcea să treacă de la un lucru la altul, cât și realitatea cărnii și sângelui. Se simțea atașat de ei dintr-un motiv foarte logic; chiar și atracția pe care o exercitau asupra lui era nelumească, totuși, ei puteau fi văzuți trăgând căruțe cu gunoaie sau transportând turiști prin parc. Și bineînțeles că era ușor să iubești caii, pentru că erau extrem de frumoși și deosebit de blânzi. De aceea, Peter Lake se uita îndelung la cai albi fără să înțeleagă de ce, iar iubirea lui față de un cal alb despre care nu știa că îl văzuse vreodată l-a umplut de emoții inexplicabile.

După o vreme nu a mai existat niciun grajd din oraș în care să nu-i fie recunoscut chipul. Dacă erau prezentați la licitații sau la expoziții, Peter Lake era prezent. Deseori stătea pe o stâncă

deasupra celei mai umblate alei destinate echitației din Central Park. Dacă ar fi rămas blocat în nebunia din perioada în care arăta ca un cerșetor, n-ar fi înțeles nimic din toate astea. Însă acum se liniștise și a început să recupereze. În foarte scurt timp, a putut înțelege, mai curând din tiparul propriului comportament decât din înțelegerea dorințelor lui, că era în căutarea unui cal anume. Era disperat să-l găsească exact pe acela pe care îl căuta, deoarece nu știa nici de ce căuta, nici ce anume căuta, pentru că văzuse o mulțime de cai albi.

Însă, cu cât mai adânc pătrundea, cu atât mai alert devenea. Pe măsură ce s-a însănătoșit și întărit, facultățile mintale l-au slujit mai bine. Dacă nu ar fi existat această situație, nu ar fi observat-o pe Christiana.

Era greu să nu o observi. Era genul de femeie care... În fine, știm cum arăta. Lucru destul de ciudat, spre deosebire de alți bărbați, Peter Lake se simțea în largul lui în prezența ei, poate pentru că ea nu avea niciunul dintre atributele care să îl farmece, precum ochi albaștri, obiceiul de a purta perle și un chip pe care să nu îl poată întâlni fără dor și dureri profunde. A observat-o pe Christiana foarte devreme, după ce trecuse pe lângă ea de câteva ori, când ieșea sau intra în vreun grajd. A văzut-o urmărind caii de căruță în schimbul lor din zori în Red Hook (majoritatea acelor cai erau mici, din rasa Shetland, trăgeau căruțe încărcate cu flori și trudeau la petreceri aniversare, dar uneori apărea câte-un cal alb mare sau chiar și un armăsar alb). S-a înclinat ușor în semn de recunoaștere când a întâlnit-o la expoziții de cai. Iar la licitații a observat că el și ea erau singurele persoane care nu licitau deloc.

Când, în cele din urmă, și-au vorbit, au rămas uniți descoperind nu numai că amândoi manifestau interes față de cai (niciunul dintre ei nu a îndrăznit să-i vorbească celuilalt despre ceea ce nu știau că era, de fapt, o obsesie comună), ci și față de *The Sun*. Peter Lake i-a spus că era mecanic-șef acolo, iar ea a zis:

– Trebuie să fii domnul Purtător.

– De unde știi? a întrebat el.

Ea știa pentru că îi spusese soțul. Iar soțul cine era? Omul care conducea șalupa ziarului. De fapt, legătura ei cu *The Sun* și, drept urmare, prin extensie, cu Peter Lake era chiar mai puternică, deoarece ea era menajeră la casa Penn și îi citise deseori lui Harry Penn când Jessica era pe drum sau când apărea în numele lui Praeger, pe vremea când acesta candida la funcția de primar.

– Îl cunosc, a spus Peter Lake. Am votat pentru el de douăsprezece ori și-l cunosc pe soțul tău. Câteodată îmi dă pește. Am luat una din scrumbiile de mare pe care mi le-a dat și am dus-o la French Mill, iar ei au gătit-o cu sos de unt și verdețuri. Mecanicii așteaptă mereu cu nerăbdare vizitele lui Asbury, fie că le aduce sau nu pește, pentru că nu am pomenit pe cineva care să aibă mai multă răbdare să asculte explicațiile noastre despre mașini. Vrea să afle despre fiecare.

– În prezent, nu are prea multe de făcut, a spus Christiana. Portul e înghețat și a dus șalupa la revizie generală pentru că are necazuri cumplite cu motorul. E un model vechi și nu prea știe cum să-l repare.

– De ce nu m-a rugat pe mine?

– Probabil n-a vrut să te deranjeze.

– Deranj? Iubesc motoarele. Spune-mi când va merge la șalupă.

– A mers în fiecare zi.

– Mă duc chiar mâine acolo și vom vedea ce se poate face.

Peter Lake s-a despărțit de Christiana într-o stare de uimire, pentru că se părea că-și făcuse un prieten. Un prieten înseamnă fericire, iar prea multă fericire l-ar putea îndemna să renunțe la zbatere. Dar de ce să nu repare motorul șalupei lui Asbury? Asta nu strica defel. Aparținea ziarului și, din câte își dădea seama, motivul lui de a exista era să poarte de grijă motoarelor de la *The Sun*.

ABYSMILLARD REDUX

Într-o săptămână din luna noiembrie, moftul care a circulat în rândul giganților corporatiști a fost achiziționarea de biserici. Craig Binky nu a vrut să rămână de căruță, de aceea a cumpărat șase biserici baptiste de pe Upper West Side. Era deprimat, deoarece, potrivit regulilor jocului, acest lucru s-a dovedit o demonstrație neconvingătoare. La urma urmelor, Marcel Apand avea trei biserici episcopale și una grecească ortodoxă în Astoria, iar Crawford Bees pusese mâna pe șaizeci de sinagogi.

Se simțise cumplit de jignit când Praeger de Pinto îl atacase în timpul campaniei electorale și frustrat când acesta ajunsese să câștige alegerile. A simțit că măcar i se datorau unele informații despre nava care stătea la ancoră pe Hudson, însă primarul ales a refuzat să-i dea vreun amănunt, afirmând că va anunța chiar el proiectul, în decembrie, și că Binky putea afla atunci, împreună cu ceilalți.

– Dar eu sunt ziar! a spumegat Craig Binky. Dacă nu cunosc aceste lucruri, o să-mi pierd momentul. Te-am sprijinit, iar acum îmi ceri să fac schi pe apă fără frânghie.

Craig Binky a ajuns înapoi la birou și după aceea și-a dat seama că nu descoperise nimic.

– Sunt singurul din orașul ăsta care nu știe nici un lucru, le-a spus el lui Alertu și Scoutu. Binky spunea deseori „niciun lucru“ în loc de „nimic“. Voi îndrepta *asta*.

A apelat la lumea interlopă și, plătind 100 000 de dolari, a aflat că figura centrală era Jackson Mead și câte 50 000 pentru fiecare, ca să afle de reverendul Mootfowl și de domnul Cecil Wooley. La unul dintre numeroasele banchete organizate de publiciști în toamna aceea, Harry Penn, care auzise zvonuri despre achiziții și că Binky credea că știe mai multe decât oricine, s-a convins dintr-o privire că zvonurile se adevereau. Craig Binky era umflat ca o găină sălbatică din Cornwall (așa spunea el), atât de mândru, încât pășea țanțoș chiar și când ședea. După cuvântarea lui Binky (care trebuia să fie în onoarea editorialistului E. Owen Lemur, dar a sunat cam așa: „Întotdeauna m-a plăcut. M-a socotit măreț. A spus într-o zi că voi...“), Craig Binky nu a rezistat ispitei de se ridica în picioare pentru a rosti: „Cunosc numele oamenilor de pe nava de pe Hudson. Hm!“ Apoi s-a așezat.

Harry Penn s-a aplecat și i-a șoptit la ureche:

– Te referi la Jackson Mead, reverendul Mootfowl și domnul Cecil Wooley? Craig, dar și vânzătorii tăi de ziare știu asta, iar ei n-au trebuit să-i plătească lui Sol Fappiano două sute de mii de dolari ca să afle.

– *Cum* au aflat? a întrebat Craig Binky, mai alb la față decât zahărul pudră pentru prăjituri.

– Ei citesc *The Sun*, a mințit Harry Penn. Întotdeauna citesc ziarul meu. Credeam că știi.

Craig Binky a hotărât că pentru a-și salva poziția va îndura orice povară și va plăti orice preț și va afla exact ce se petrecea. Trebuia să-și recâștige onoarea. A decis să întrebe un computer.

A instalat pneuri de iarnă la unul dintre automobilele lui de plimbare și a mers până în inima orașului Connecticut, unde o clădire uriașă, cocoțată pe o faleză de calcar și arătând ca un războinic, domina o vale liniștită. Acolo se găsea un terminal al

National Computer din Washington. Megamăgăoaia de siliciu din capitală era ocupată mai tot timpul cu lucruri pe care nu le pricepea nimeni, dar câteodată funcționa câteva minute și pentru public.

– Asta e? l-a întrebat Craig Binky pe directorul instituției când a fost condus într-o încăpere de mărimea a două sute de hambare mari, plină până la tavanul înalt de șiruri de pietre funerare electronice.

– Asta? a întrebat directorul drept răspuns. Sigur că nu. Această instalație este doar terminalul. Aici transformăm limbajele utilizatorilor într-un algoritm specific pe care marele computer din Washington să-l poată înțelege.

– Vrei să spui că la Washington se află un computer mai mare decât ăsta?

– În realitate, nu. E doar cât o casă, dar inima lui este menținută tot timpul la zero absolut. Una dintre memoriile de acces aleatoriu de mărimea unui grăunte de nisip are capacitatea unui model cât o cameră din, să zicem, 1990. E ca un creier, iar terminalele sunt ca simțurile distribuite în tot corpul. Fă analogia cu creierul tău care, cu toate că are mărimea unei...

– Mingi de baschet, au spus Alertu și Scroutu.

– Exact. Cât o minge. Cu toate astea, este mult mai mic decât corpul și totuși mult mai inteligent.

– Să trecem la treabă, a spus Craig Binky, nerăbdător.

– Ai adus chipurile?

– Ce chipuri? Eu vreau doar să pun o întrebare.

– Doar o întrebare?

– De ce nu?

– Onorariul maxim e de un milion de dolari.

– Merită.

– Prea bine. Tu hotărăști. Care este întrebarea?

– Cine este Jackson Mead?

– Te va costa un milion doar ca să primești acces la serverul central.

– Pentru numele Domnului, întreabă!

Un operator s-a apropiat de un terminal și a tastat o serie de coduri și solicitări. Apoi a scris: „Cine este Jackson Mead?“

Un moment mai apoi, pe un ecran din rubidiu roșu au apărut două cuvinte: „Nu știu.“

– Cum adică, nu știu? a strigat Craig Binky. Dă-mi voie să vorbesc cu el!

– Se poate realiza și o legătură vocală.

– Lasă-mă să vorbesc cu blestemăția asta.

– Nu prea-ți recomand așa ceva.

– Dă-mi-l pe ticălos la telefon! a răcnit Craig Binky.

– Bine. Dă-i drumul!

– Ascultă, dobitoc nenorocit! a început Craig Binky. Am plătit un milion de dolari ca să pun o întrebare simplă, și-mi zici că nu știi răspunsul.

– Și? a scris computerul.

– Se spune că știi totul.

– Cum naiba să nu știu?

– Ești un impostor. Ar trebui să vin până la Washington și să te distrug.

– Mă amenințI? a întrebat computerul.

– Da, a spus Craig Binky, țopăind de pe un picior pe celălalt, ținându-și pumnii strâns și ridicați aer. Te amenință. Fiindcă ești un laș.

Computerul nu s-a grăbit să răspundă, apoi a scris:

– Ești un infect.

– Să-ncerci numai să-ți încasezi banii, a urlat Craig Binky în timp ce a ieșit valvârtej.

Computerul a apelat numerele de înregistrare ale fiecărui instrument financiar din portofoliul substanțial al lui Craig Binky și, până când el a apucat să iasă pe ușă, s-a redactat o

plângere legală, căreia i s-a dat răspuns, s-a dat o hotărâre judecătorească, iar conturile lui au fost anexate, s-au confiscat onorariile și penalitățile aferente corespuzătoare, iar știrea despre caz a apărut în toate ziarele din țară, mai puțin în *The Ghost.*

– Ce blestemat de robo-matroană! a spus Craig Binky în mașină către Alertu și Scroutu. Un robo-demon!

Cu toate acestea, nu a aflat nimic despre Jackson Mead, în vreme ce restul lumii știa. Zi după zi, amănuntele erau dezvăluite de presă, și nu numai, pregătind anunțul lui Praeger de Pinto pe întâi decembrie. Pentru Craig Binky, totul era extrem de supărător. Deși el nu avea habar, Abysmillard știa.

Abysmillard? Da, Abysmillard.

Dintre toate creaturile Domnului, cea mai abisală a fost Abysmillard. Încă de când era sugar, fusese umed și neplăcut la atingere, apoi, pe măsură ce crescuse, abisal-deosebirile lui ascunse înfloriseră. Oamenii golfului îl păstraseră (pe Peter Lake îl alungaseră, pentru că nu era cu adevărat unul de-ai lor), dar speraseră mereu în secret, iar câteodată nu chiar atât de secret, că se va întâmpla ceva care să-l răpună – vreun raid al indienilor, o scoică otrăvitoare, o furtună apărută pe neașteptate care să-l surprindă departe de țărm în canoea lui din mușchi.

La naștere mama lui a murit de spaimă. Cum nicio femeie a golfului nu voise să-l alăpteze, a fost pus într-o colibă din tablă galvanizată, acoperită cu paie, împreună cu o capră oarbă. Nu a învățat să vorbească, exprimându-se doar prin icnete și râgâituri, și totuși, putea ține discursuri la fel de lungi ca un senator care a băut ceva mai mult decât se cuvine. Când oamenii golfului jeleau ceva, Abysmillard era de obicei cuprins de o manie a veseliei, iar când ei sărbătoreau, el se bosumfla. Un ochi privea spre dreapta, iar celălalt spre stânga și spre tavan. Pentru a-și îndrepta atenția asupra vreunui lucru pe care voia să-l cerceteze, trebuia să-și miște capul pielos și cu păr încâlcit și lung. Astfel

doborâse la pământ nenumărați bătrâni și copii, făcându-i până și pe cei mai puternici să-și piardă cunoștința, și azvârlise un mare număr de oale cu ghiveci de stridii în țărână.

Oamenii Golfului nu erau tocmai cunoscuți pentru dorința lor de a se îmbăia, dar la acest capitol, Abysmillard era de departe campion. A trebuit să aibă propria colibă pe propriul lui acru de pământ, iar asta de dragul oamenilor care doreau să mănânce țipari vii... Și totuși, avea o poftă grozavă de fete și a provocat multe necazuri cu flirturile lui monstruoase, care te lăsau năuc.

Avea dinții ca indicatoarele care apar în taberele mai îndepărtate ale armatelor expediționare pentru a arăta calea spre locurile mai prietenoase și mai strălucitoare ale lumii. Și dinții lui indicau toate direcțiile. Rănile mărșăluiau în jurul corpului său și erau vizibile, în ciuda părului încâlcit și plin de pământ de grajd – la fel mărșăluiau și creaturi ocazionale care își iteau capetele de dedesubt. Era de departe cel mai singuratic dintre oameni: nici măcar el nu-și putea tolera prezența și era deseori văzut galopând prin zonele cu apă mică, fluturându-și brațele, urlând și încercând să lepede de pe sine carcasa oribilă care îl înconjura și-l tortura.

S-a presupus că diformitatea, mărimea uriașă și viața nespus de agitată îl vor trimite curând în mormânt, iar oamenii golfului erau nedumeriți că el a continuat să trăiască, în vreme ce restul se stingeau. S-au gândit că nu avea pentru ce trăi, dar se înșelau. El iubea fluturii și credea în secret că el, la fel ca omida, își va pierde învelișul monstruos pentru a deveni o creatură grațioasă și sclipitoare pe care o va iubi oricine. Pe măsura trecerii anilor, a așteptat metamorfoza proprie, invadat de un singur scop și întărit de o singură speranță. Era atât de învigorat de acea credință, încât în realitate a trăit cu mult mai mult decât era de așteptat, până când a ajuns să fie îngrozitor de bătrân chiar între oamenii cu o longevitate remarcabilă. Spre lunile de iarnă de

dinaintea trecerii în următorul mileniu, el a rămas singurul din mlaștini și stătuse singur vreme de câteva decenii. Într-un fel, a fost bine că oamenii golfului nu mai existau acolo ca să vadă ce se întâmplase cu lumea lor și că singurul supraviețuitor se obișnuise toată viața să îndure orice fel de mizerie și să privească doar spre viitorul îndepărtat, plin de speranțe.

Vremurile grele, prosperitatea și războiul – pe scurt, istoria – duseseră la extinderea portului și la dispariția mlaștinilor de care oamenii golfului depindeau în totalitate. În perioadele de dezvoltare, fabricile și portul s-au întins dincolo de papură și noroi, schimbând terenul viu în ceva la fel de productiv ca roca. În perioadele de cădere economică, echipe de lucrări publice au mers acolo pentru a umple zonele dintre uscat și ocean: pentru că mersul pe jos sau deplasarea cu vreo ambarcațiune era imposibilă, acele zone au fost socotite inamice ale organismului politic. În vreme de război, terenul a fost ocupat de șantiere navale, terminale pentru mărfuri și depouri pentru materiale de luptă. Drumuri noi, începând cu Pulaski Skyway, au fost implântate ca niște săgeți și sulițe prin inima mlaștinii, iar aeroglisoare și elicoptere i-au răpit seninătatea și profunzimea. Apele au fost otrăvite și pângărite de unsori și mizerii. Cincizeci de rafinării și uzine chimice au transformat respirația într-un act de curaj. Zidul de nori s-a retras spre alt loc. Deși când și când el a mai pătruns spre uscat și a azvârlit vreun suflet derutat sau a tras vreunul după ce a plecat de acolo, el a părut să prefere oceanul deschis.

Unii dintre oamenii golfului fuseseră uciși de către poliție la marginile mlaștinilor, alții ajunseseră striviți de nave uriașe pe șenalele extinse, iar alții fuseseră prinși sub șalupe mari care goneau pe canale cu muzica urlând și având pe punți oameni care, dați cu loțiuni de bronzat, stăteau întinși la soare. Pe măsură ce secolul a înaintat, iar rafinăriile și-au sporit producția, copiii au început a se naște cu diformități fantastice, dar, spre deosebire de Abysmillard, cei mai mulți nu erau

înzestrați cu talentul supraviețuirii. În cele din urmă, au rămas doar Humpstone John, Abysmillard și un bărbat mai tânăr, pe nume Boojian. Humpstone John a murit de friguri. Boojian s-a aventurat prea departe spre marginea gheții și a fost măturat în apa înghețată a oceanului.

Abysmillard a încercat să trăiască în ceea ce mai rămăsese din casa lui, dar vânătorii de rațe și cei care foloseau capcane erau atrași de ea, sperând să o folosească drept ascunziș sau loc de depozitare, iar dacă îl găseau pe posesor înăuntru reacția lor era invariabil un asemenea amestec de teamă și dezgust, încât trăgeau cu armele drept formă de terapie, pentru a exorciza creatura care stătea întinsă în întuneric și îi țintea cu ochii imposibil de goi ai trecutului. Deși nu-l nimereau când trăgeau cu puștile, acei oameni au făcut o mulțime de găuri în acoperiș și pereți. Temându-se că într-o zi vânătorii vor nimeri ținta, el s-a mutat într-o groapă umedă, făcută în solul moale, o vizuină de bizam pe care a ocupat-o după ce bizamii fugiseră de acolo, deoarece apa devenise prea poluată cu uleiuri. Acela era un soi de mormânt, însă avea o a doua ieșire.

O dată la câteva zile ieșea pe întuneric să se hrănească. Mânca muguri de papură, melci, pești mici pe care îi prindea cu plasele pe care încă le putea împleti și câte-o scoică sau două, dacă reușea să găsească. Când era norocos, reușea să aducă la mal câte-un somon sau o scrumbie de mare care ajunsese în curcubeiele produse de deversări de ulei din întâmplare, ori prindea vreo pasăre migratoare care avusese temeritatea să coboare acolo. Tot ce mânca avea gustul animalelor crescute într-un garaj, însă el nu mânca mult, și asta l-a salvat.

Mai toată viața fusese uriaș – avusese doi metri și zece înălțime și o greutate de peste o sută treizeci de kilograme. Însă înainte de începutul celui de-al treilea mileniu, avea doar un metru cincizeci și cântărea doar o treime față de greutatea obișnuită. Vreme de peste douăzeci de ani, cât a trăit în vizuina aceea,

respirând rar, privind cu ochi goi în față, ca un om care are febră, el se transformase. Schimbarea se petrecuse atât de lent, încât nici nu-și dăduse seama, dar carnea i se rearanjase.

Treptat, dinții i se aliniaseră, astfel încât nu mai împungeau în stânga și în dreapta, ci numai într-o direcție, iar ochii îi deveniseră sincopați. Era o mare ușurare să nu mai fie silit să privească simultan în două direcții! Iar acum, când putea percepe profunzimea, a simțit că aparținea mai mult lumii și nu rămăsese doar un observator al unor imagini plate. Pe măsură ce s-a hrănit din sine, organismul dăduse dovadă de o disciplină admirabilă când se debarasase de ceea ce fusese rău dintru început. Coșurile, rănile, umflăturile și diformitățile micotice dispăruseră. Părul lui, care nu mai era încâlcit după ce fusese cât pe ce să se înece într-o groapă plină cu terebentină și petrol lampant (asta a ucis și toți paraziții de pe el, iar acum era alb și înfloritor). Curățate chimic pentru prima oară, hainele de pe el au devenit la fel de moi și aeriene ca în ziua în care femeile din golf le făcuseră din lâna oilor de plajă și a pecarilor.

Abysmillard era conștient doar de faptul că treptat avea să piară de foame, că anotimpurile se scurseseră și că el era totuși în viață. La fel ca animalele, era capabil să stea absolut nemișcat perioade de timp care părea lungi cât eternitatea. Nu făcea nimic altceva decât să privească lumina și să asculte vântul. Iarna vedea fulgii de nea căzând în fața ieșirii din vizuină și soarele cobora suficient de mult pentru ca lumina lui să amintească de fasciculul lanternei unui vânător si să îl orbească atunci când cobora pentru a încălzi adâncul adăpostului. Câteodată, viscolele urlau deasupra solului, ținându-l treaz cu vaietele și bufniturile lor. Dacă vreun avion zbura la mică altitudine deasupra mlaștinii, el își închipuia că venise un înger ca să îl ia cu el.

Acea diminuare lentă ar fi putut continua până când ar fi ajuns ca un fir de ață, moment în care ar fi putut fi înghițit de

aer sau luat de vânt și dus tocmai până în Polinezia. Însă a fost silit să iasă din locul în care se retrăsese.

În vechile vise de foc ale oamenilor din golf, ultimele zile, deși dificile, nu trebuiau să stârnească teama. După cum suna Al Treisprezecelea Cântec, un semn sigur că sosiseră ultimele zile era când „un curcubeu solid izvorăște din gheață pentru a sări peste perdeaua albă, iar pe arcul său de lumini licărind se vor vedea o mie de trepte zâmbitoare". Cât muncitorii au rămas peste noapte ca să le construiască de jur împrejurul mlaștinii, Abysmillard a putut vedea cheiurile și fundațiile acelui curcubeu. Cu toate că locurile de lucru erau aglomerate de schele și giulgiuri uriașe, ele se iluminau deseori și străluceau, iar lumina în multe culori practic ardea prin prelatele care fluturau. Cum știa cel de-Al Treisprezecelea Cântec, Abysmillard a bănuit că acele cheiuri vor da naștere unor fascicule care se vor uni într-un singur arc.

S-ar fi mulțumit să aștepte liniștit toate astea, însă gheața devenise atât de groasă, încât nu a mai putut găsi hrană. A încercat să o găurească folosindu-se de barda lui de lemn și chiar de sabie (deși sabia era rareori dizgrațiată pentru o asemenea sarcină). Nu mai văzuse niciodată o oglindă atât de perfectă. Iar ultima oară când încercase să facă o gaură în ea, după ce firele fuseseră legate în fundațiile dispersate, văzuse că lumina de la suprafață nici nu se compara cu străzile și bulevardele multicolore care țâșneau prin lumea înghețată de dedesubt. Fasciculele țesute s-au aprins ca pulberea de pușcă și au rămas în fața ochilor lui Abysmillard preț de jumătate de oră cât el, orbit, a bâjbâit, încercând să-și găsească sculele.

Singura lui speranță era să ajungă la marginea gheții, acolo unde ea întâlnea oceanul, unde putea pescui chiar de pe banchiză sau face o copcă în ea, deoarece nu era la fel de groasă și stabilă ca gheața dinspre uscat. Cu multă vreme înainte, când portul înghețase cu totul și oamenii golfului trăiau în mlaștini cu miile,

în zeci de cătune, ei merseseră spre ocean și pierduseră mulți bărbați. Câteodată, și-a amintit el, apăreau valuri de aproape doi metri și jumătate care săreau peste pragul de gheață ca o limbă uriașă, care apoi îi trăgea pe pescari în apa rece. Bărbații dispăruseră printre cioburile mișcătoare de gheață ascuțită ca briciul și fuseseră tăiați în atâtea bucăți, încât până să ajungă prietenii lor în locul în care dispăruseră, tot ce se mai putea vedea erau pete roșiatice care înfloreau lin pe dosul podelei transparente pe care aceștia stătuseră.

Era extrem de primejdios să se ducă acolo singur, pentru că ar fi fost foarte greu să își croiască drum peste marginile sparte, vântul bătea cu putere, iar oceanul trimitea unde care se furișau kilometri întregi de-a lungul suprafeței înghețate. Pe întuneric ar fi avut prea puține șanse de a le vedea sau evita. Totuși, ar fi fost puțin probabil ca el să ajungă vreodată la ocean, deoarece o deplasare de peste douăzeci de kilometri, la o temperatură mult sub zero grade, ar fi reprezentat prea mult pentru cineva atât de fragil ca el. La fel ca toți oamenii golfului, era atras de pericole, astfel că a pornit într-o noapte în care luna i-a luminat drumul, iar gerul i-a fost un înger cu o sabie de gheață.

Deși își dădea seama doar în parte, în cele din urmă ajunsese să fie el însuși. Se deplasa cu grație, ochii îi deveniseră blânzi și inteligenți, părul lung și alb flutura ca acela al unui patriarh, iar acum era pregătit să pătrundă în comunitățile prospere din care fusese exclus toată viața. Însă nu mai rămăsese nimeni din ele! Cu toate că rezistase până la capăt, reușise asta fără să fi fost îmbrățișat măcar o singură dată. A presupus că existau și alții ca el, poate cu sutele. Atunci și-a imaginat că nu ar fi chiar drept ca atât de mulți oameni să fi trăit, traversând o asemenea singurătate, fără să primească recompensa supremă. Asta i-a dat curaj pentru a face ultima explorare pe gheață.

Oamenii au fost emoționați de venirea bruscă a unei ierni atât de mărețe și (au gândit ei) de inegalabile. Până și cei care se

temeau și detestau vremea friguroasă și zăpada au fost seduși imediat de nopțile polare, argintii, și s-au alăturat unui spectacol medieval de sănius, șezători în jurul focurilor și seri petrecute sub stele. Era ca și cum paralizia câteodată veselă pe care iarna o pune uneori la picioarele Crăciunului sosise pentru a rămâne pe vecie. Straturile groase de haine au făcut carnea mai misterioasă și mai ispititoare decât în alți ani, s-a reinstaurat o anumită atitudine curtenitoare, iar lupta împotriva vremii i-a micșorat pe toți, îndeajuns ca oamenii să-și dea seama că una dintre caracteristicile fundamentale ale umanității a fost și va fi mereu fragilitatea. Cetățenii fascinați nu s-au mai dus în multe locuri și nici nu au muncit cu râvnă ca de obicei, dar au trăit mai bine ca niciodată.

O modalitate preferată de petrecere a timpului a fost patinajul pe fluvii, până în port. Vânturile puternice au curățat suprafața gheții de zăpadă și au troienit-o pe malurile Hudsonului, East River și pe țărmul golfului, alcătuind fortificații cu multe etaje prin care – după modelul catacombelor romane – au fost săpate o sută de mii de pasaje și tuneluri care duceau spre încăperi din zăpadă care au slujit drept restaurante, hoteluri, magazine și hanuri improvizate. Familiaritatea și diversitatea acestor locuri fără nume s-a dovedit mult mai atrăgătoare decât magazinele convenționale din oraș, iar newyorkezii au făcut tot ce s-a putut ca să evadeze din pătratele și dreptunghiurile în care fusese împărțit Manhattanul și să ajungă în orașele din zăpadă cu forme șerpuite. Semilune, cercuri, galerii slab luminate, cu poteci parțial înclinate și încăperi care duceau spre camere care, la rândul lor, dădeau spre lanțuri de săli, peșteri și locuri secrete, au contribuit mult la eliberarea și încântarea celor care fuseseră crescuți conform unghiului drept. Patinatorii alunecau dintr-un loc în altul, pierzând noțiunea timpului și dispărând zile întregi în orașele nămeților de zăpadă. Familii întregi mergeau acolo pentru a dormi în camere din zăpadă, mâncau carne friptă pe frigărui minuscule și participau la curse pe gheață, doar pentru a-și da seama că uneori stăteau acolo cu zilele

și că toate întâlnirile lor programate fuseseră nesocotite violent. Însă deseori cei cu care ar fi trebuit să se întâlnească uitaseră, la rândul lor, și puteau fi găsiți pe gheață. Nămeții și fluviile înghețate erau totuși mijloacele potrivite pentru a ajunge în portul care, la vreme de zi, era ca o câmpie care susținea armate, iar noaptea un festival și un observator pentru stele.

Pe gheață s-au înălțat mii de corturi care au rivalizat cu palatele din zăpadă. Cel care nu trișa și se deplasa printre șiruri se putea rătăci cu ușurință în labirintul de alei și bulevarde care erau înțesate de patinatori, negustori și echipe de jucători de hochei, îmbrăcați colorat, oameni care făceau curse sau se deplasau la concursuri de curling desfășurate în pătratele mari, plasate la întâmplare peste tot în orașul de corturi. Deasupra nenumăratelor sobe, cazanele scoteau aburi și fierbeau, homarii se rostogoleau, iar sute de ouă scoteau clinchete în dansuri isterice. Carne friptă, băuturi calde și plăcinte de fructe parfumate coapte în cuptoare din cărămidă, construite pe gheață, se găseau pretutindeni și erau ieftine. La intersecțiile mai aglomerate, dădeau spectacole artiști-patinatori, acrobați, studenți la conservatorul de muzică și porci dansatori. Copiii goneau pe patine ca niște țânțari supersonici, trecând prin mulțimi și pe sub mesele încărcate cu mărfuri sau mâncare. Băieții de nouă ani păreau să fie cei mai iuți și mai îndrăzneți. Erau slabi ca niște benzi elastice, nu știau ce e frica și se opreau doar cât să-și vâre de-a valma produse de patiserie în gură. Apoi porneau cu o sută șaizeci de kilometri pe oră, ferindu-se și țâșnind și urlând permanent cu glasuri ascuțite pentru ca lumea să se dea din calea lor. Iuți ca pionii, muonii și quarcurile fermecate[1], ei erau pretutindeni, în același timp, posesorii unei energii pure și nelimitate.

---

[1] Pioni – particule elementare instabile. Muon – particulă fundamentală instabilă, cu o durată de viață de numai o fracțiune de secundă. Quarcul – particulă elementară, constituent fundamental al materiei (n. tr.).

Seara focurile ardeau până la ora nouă, iar apoi erau domolite și puse sub grătare ca să nu tulbure observațiile astronomice. O urmă ciudată de căldură stăruia mult după miezul nopții, îngăduind o cercetare înflăcărată a cerului. Antreprenori închiriau saltele groase și pături pentru cei care se întindeau pe spate, absorbiți de sfera celestă. Deși locuitorii orașului New York abia dacă băgaseră stelele în seamă vreme de o sută de ani, acum erau îndrăgostiți nebunește de ele.

Nu doar astronomii, ci și diferiți astrologi, șarlatani și impostori cu coifuri ascuțite și cizme cu paiete țineau discursuri, contra unui onorariu, despre Pleiade, Sextant, Rigel, Kent, Pavo, Gacrux, Corabia argonauților, Betelgeuse, Bellatrix și Atria. Din buzunarele de la spate ale pantalonilor ieșeau cărți de format mic despre stele, telescoapele și trepiedele se înmulțeau, devenind o pădure de copaci cu trei picioare, iar lumea era pentru prima oară conștientă că exista ceva ce puteau iubi toți și, cu toate astea, să nu-i simtă lipsa. Dacă ar fi continuat, acea stare ar fi putut duce orașul foarte departe. Însă minunea era echilibrată în fiecare noapte de răzbunarea vânturilor, care erau atât de feroce și înghețate încât corturile se prăbușeau, iar gheața era abandonată atât de complet încât dimineața nu mai rămâneau decât cuptoarele butucănoase – și până și ele erau mișcate de vânt, ciocnindu-se ca pietrele de la curling. Pe măsură ce zilele s-au scurtat și iarna adevărată și-a aruncat asprimile asupra lucrurilor care fermecaseră până atunci, gheața a devenit din ce în ce mai puțin primitoare, iar orele de observații astronomice s-au redus constant.

Într-o dimineață, devreme, Peter Lake s-a dus la debarcaderul ziarului *The Sun* de la Whitehall pentru a-l ajuta pe Asbury să repare motorul șalupei.

Deși soarele abia răsărise și punea lucrurile într-o lumină viguroasă și proaspătă, aerul era încă foarte rece, și de-abia puteau vorbi. Au făcut focul într-un butoi de ulei și la fiecare cinci sau

zece minute au coborât de pe șalupă ca să-și încălzească mâinile. Întrucât lucrau cu piese de oțel și trebuiau să le atingă des, degetele le-au amorțit curând. Ghemuiți lângă foc, Peter Lake și Asbury priveau câmpia de gheață care se formase în portul altădată aglomerat.

Cu o noapte în urmă acolo se aflaseră o sută de mii de oameni, dar în acea dimineață nu mai rămăsese niciun suflet. Toate corturile fuseseră strânse, toți se retrăseseră fie în orașul din zăpadă, fie în orașul propriu-zis, iar gheața era curată, cu excepția câtorva cuptoare din cărămidă care arătau ca niște repere sau pari înfipți în pământ. Când soarele a trecut de acoperișurile caselor din Brooklyn Heights, portul a devenit albastru cu alb, iar când soarele a trezit aerul rece de deasupra gheții s-a iscat un vânt grozav. Flăcările au dansat, iar ei și-au aplecat capetele ca să-și apere ochii de vânt. Bucăți de hârtie au zburat pe lângă ei, iar fragmente de gunoaie (cutii de băuturi, așchii mici de lemn, bețe, stâlpi de cort) au traversat gheața ca pucurile de la hochei și s-au înfipt în orașele din zăpadă. Acela a fost vântul care a măturat gheața, curățând-o de orice, mai puțin de impunătoarele cuptoare din cărămidă, care s-au mișcat încet, ca niște elefanți bolnavi.

– Ce-i aia? a întrebat Asbury, făcând semn către un lucru care semăna cu un sac, și aluneca pe gheață. Judecând după felul în care se mișca, au bănuit că era destul de greu. Câteodată stătea locului pe o adâncitură din gheață, după care vântul îl rostogolea. Apoi pornea din nou, încet, și acumula inerție. Iar când se oprea, o făcea la fel de treptat precum începuse să se miște. Spre deosebire de proiectilele mai mici care zburau pe lângă el, părea să se deplaseze cu o hotărâre grațioasă.

Și-au dat seama că era un om doar când au văzut brațele fluturând fără vlagă, în mișcare încetinită. Fără îndoială că omul înghețase bocnă, dar mișcarea constantă îi păstrase umerii supli, iar brațele se legănau de-a lungul corpului la fel de delicat ca niște petale care pică de pe un trandafir.

Au pornit în goană pe gheață, l-au prins și l-au întors cu fața în sus. Cu o grimasă înghețată, acoperită de promoroacă și zăpadă, o față de Sfântul Nicolae i-a întâmpinat de sub straturi de cârpe croșetate, lână și blană. Peter Lake a șovăit o clipă. A fost cât pe ce să lase să-i scape ocazia. Însă, punând un genunchi pe gheață, a ridicat corpul și l-a ținut în brațe.

– Abysmillard, a șoptit el, smuls brusc înapoi cu un secol de o amintire copleșitoare a portului, atunci când oamenii golfului erau stăpânii lui. Cu toate că fața lui Abysmillard era acoperită de promoroacă, ea îi vorbea lui Peter Lake despre vară.

Și-a adus aminte cum împingea canoea cu un par prin infinitatea apelor mici și cum sărea ca să o tragă peste bancurile de nisip de culoarea untului. Orașul era departe, ascuns de negură și valuri de căldură. Când era mic, nu trebuise niciodată să se uite spre el, dar știuse că era acolo. A văzut în amintire un copil îmbrăcat sărăcăcios, pierdut și mulțumit în lumea mlaștinilor, unde părea să fie vară tot timpul, iar tăria și acurateței amintirii i-au sugerat că, deși lăsase în urmă acel timp, el încă se desfășura.

– Îl cunoști? a întrebat Asbury. De unde a apărut?

Mai chircit și înghețat, Abysmillard nu arăta nicidecum a om modern.

– De acolo, i-a răspuns Peter Lake, privind spre ceea ce fusese cândva Mlaștina Bayonne. Acolo au locuit oameni, ca indienii. Aveau scoici, stridii, homari, pești, păsări sălbatice, mistreți de apă sărată, fructe, turbă și lemne aduse de ape. Dar asta a fost demult, iar lucrurile s-au schimbat. Acum mlaștina este un iad.

– Cred că e ultimul de acolo, a spus Asbury, impresionat de fața neobișnuită și sălbatică a lui Abysmillard.

– Ba nu, a spus Peter Lake. Eu sunt ultimul.

EX MACHINA

Cunoașterea instinctivă a Judecății de Apoi este probabil larg răspândită deoarece viața care duce spre moarte este o emblemă perfectă pentru o istorie care va fi judecată cândva: ambele sunt oprite, despuiate și iluminate de aceeași lumină puternică. Ori poate pentru că, trăind, fiecare orbecăie de-a lungul anilor de dragul acelui moment sau a celor două momente care sunt indiscutabil mărețe. Cu toate că asemenea momente pot apărea pe câmpul de bătălie, pe piscul unui munte ori în timpul furtunilor de pe mare, ele sunt trăite mai frecvent la marginea patului, pe plajă, în săli mucegăite de tribunal, ori conducând pe drumuri cu macadamul încălzit de soare în după-amiezi de vară neprielnice: deoarece castelele epocii moderne sunt împărțite în camere mici. Aceste încăperi sunt totuși deseori aglomerate de un număr mare de oameni, pentru că istoria preferă masa și oferă măreție când toți soldații unei armate sunt strânși pe un câmp, când o catedrală este înțesată până la refuz sau când navele unei flote de invazie descoperă că, departe de a fi singure, alcătuiesc o armada impresionantă.

De multe ori, mergând pe străzile reverberante și magnetice ale orașului, Praeger de Pinto fusese copleșit de prea multă lumină liberă, de o izbucnire de energie care a detunat prin

canioanele cenușii ca un cablu care plesnește. Și câteodată, când orașul era atât de mult el însuși, încât se înfiora și se cutremura, spiritul lui se înălța în coridoarele atemporale care mergeau invizibile pe deasupra și pe străzi, aproape de fricțiunile care leagă laolaltă toate formele. Pentru el, sirena gravă a feribotului, acel muget primar, deschidea coridoare și coridoare nu doar prin ceața dantelată și ispititoare.

Evenimentele erau excelente pentru ceremonia de inaugurare a lui Praeger, în care primea ceea ce dorise și se pierdea pe sine în același timp. Ceremonia era mai curând o execuție, deși el nu avea să fie ucis. Era însă scos din viața normală și pus deoparte în mod permanent. În alte epoci, mai prietenoase, primarul fusese doar unul dintre băieți. Acum era izolat de răspunderi grave, iar tinerețea fugea din el – la fel ca porumbeii care, preferând să ignore procedurile tradiționale, se înălțau spre albastru și își făceau drum printre rămurele acoperite de gheață care crăpau cerul dimineții în celule orbitoare.

Primarul Hermină a apărut îmbrăcat cu robe și guler din blană de hermină, cu boneta, stola și mănuși din blană de hermină. A privit de sub straturile de blănuri violete, albe și negre și, arătând ca un purcel de pădure efeminat și șocat de vreo explozie, a urcat la tribună și a rămas trist lângă primarul ales.

Întorcându-se pentru a-l saluta pe primar, Praeger a văzut dincolo de ciudățenia îmblănită care a alunecat spre el un șir de mahări care stăteau pe podium. În spatele lor se afla alt șir de mahări și tot așa, până la pereții de culoare crem ai sălii Primăriei, unde estrada de trecere în revistă se oprea. De ce toți șefii politici, aproape fără excepție, aveau un metru optzeci și cinci, o sută zece kilograme, nasurile roșii și obrajii congestionați, fețe cărnoase încoronate de păr înfoiat alb sau cărunt? Arătau astfel sau erau niște ființe scunde și slăbănoage cu mustăți subțiri, parcă ușor creionate, glasuri hodorogite și ochelari de soare fixați tot timpul pe nas. Cei masivi, grași și congestionați la față

nu aveau gât, iar cei scunzi și slabi șchiopătau întotdeauna ușor. Sigur, a gândit Praeger, asta face parte dintr-un plan divin.

El era primul primar ales fără mahări, iar acum ei și toate notabilitățile orașului se strânseseră să-i asculte discursul. Aceștia nu știau să se aștepte de la el. Le putea vorbi despre farmecul iernii, despre eliminarea relelor televiziunii sau să se întrebe cu voce tare în legătură cu destinul orașului. Cum mai era exact o lună până la trecerea în mileniul următor, el a ales să vorbească în discursul inaugural despre echilibrul metafizic ce caracteriza toate evenimentele și era atât de tipic pentru oraș, încât aproape că era semnul lui distinctiv.

– Văd o mulțime de chipuri nedumerite, a spus el. De ce? Nu înțelegeți că acest oraș este sursa mecanismului care ține lucrurile în bună stare? A, înțeleg. Ați numit-o în mod greșit contrast, ați văzut lecțiile sale sociale, apoi i-ați întors spatele. Dar credeți cu adevărat că patricianul îmbrăcat în blană de hermină este mai eligibil decât amărâtul care stă în pragul unei uși iarna și moare încet? Când eram mic, mama îmi spunea că dacă voi învăța jiu-jitsu cu frizerul local, care preda în podul de deasupra prăvăliei lui, voi putea să pun la pământ un om masiv doar cu un deget. Mamă, câți oameni masivi au doar un deget? am întrebat eu, fiindcă înțelegeam lucrurile la propriu. Dar când am înțeles ce voia de fapt să spună, nu am fost surprins, deoarece mi-am dat seama chiar înainte de asta că adversitatea își are compensațiile ei, că prăbușindu-ne, prăbușindu-ne, ne înălțăm. Este ca și cum în spatele nostru există o mână care îndreaptă toate dezechilibrele. De ce credeți că sfinții au avut rareori puterea temporală pe care o identificăm greșit cu roadele justiției? Credeți că ei au avut nevoie de ea ori că s-au sinchisit?

Mahării au început să transpire, deși era frig. Acel nou primar nu numai că vorbea ca un om al credinței, făcea și gesturi bisericești. Știuseră mereu că singura amenințare reală la adresa puterii lor era teocrația, și nu numai că transpirau în frig, dar

sudoarea în sine le era înghețată. Spre deosebire de ei, prelații care se adunaseră ca niște papagali multicolori în rândurile din spate ale estradei de trecere în revistă au devenit îngrozitor de emoționați. Se putea, s-au întrebat ei, ca visele lor, de mult abandonate, să fie împlinite de acel bărbat care cucerise Primăria printr-un asalt direct prin ușa din spate? Abia așteptau să afle ce religie are, ca să îl revendice. Cu un nume ca de Pinto, putea fi catolic, sefard, evreu, chiar ortodox grec. Cine să știe?

– Nu interpretați greșit părerile mele despre puterea temporală și bogăția materială drept mecanism de protecție a actualei ordini sociale. Îi văd pe marxiștii din rândul treizeci răsucindu-se pe scaune. Nu vă mai agitați. Redistribuiți avuția, dacă asta vă face fericiți. Într-un fel, sunt de acord cu ideile voastre de egalitate, deși nu îndeajuns să accept tirania pe care niște oameni ca voi, care nu aveți ochi pentru îndurare divină, o vor dezlănțui dacă vi s-ar îngădui să guvernați exclusiv potrivit preceptelor voastre mecaniciste. Întrucât eu cred că bădăranul din fotoliul de la clubul lui ar putea vedea dincolo de tărâmul lumii ca și amărâtul la care mă refeream mai devreme, nu mă opun ideii de a scoate acel amărât din frig și de a-i permite să mănânce vită Wellington. De fapt, ar fi foarte cinstit, dar, în sine, asta este o teologie de ordin foarte scăzut. Mult dincolo de asta este totuși echilibrul recurent, mereu prezent, iscusit. El se poate vedea în natură și în legile ei, în anotimpuri, în pământ, muzică și, cu totul magnific, în perfecțiunile sferei celeste. Însă acest lucru este ilustrat și în oraș. La fiecare colț de stradă orașul oferă scene de triumf și demoralizare. Este un caleidoscop alcătuit din raze de soare și umbre, care reprezintă starea noastră mult mai bine decât roata norocului, pentru că aceasta din urmă, deși este corect polară, nu îngăduie fragmentarea timpului și a evenimentelor. Perfecta simplitate a mântuirii s-a frânt pe stâncile pe care le-am construit și s-a împrăștiat, pentru ca noi să cugetăm și s-o

reîntregim într-un efort care ne pune la încercare răbdarea și înțelegerea. Învățăm că s-ar putea ca justiția să nu respecte un act drept, că poate dormi ani în șir și se poate trezi când ne așteptăm cel mai puțin, că un miracol nu este decât justiție latentă din alt timp, care sosește pentru a-i despăgubi pe cei pe care i-a abandonat cu cruzime. Cel care cunoaște toate acestea este dispus să sufere, pentru că el înțelege că nimic nu este zadarnic. Iar acum, permiteți-mi să vă spun despre podul pe care urmează să îl construiască Jackson Mead.

Craig Binky stătea într-un loc proeminent și nimic din ce urmează nu i-a scăpat cuiva. S-a prins de piept și de frunte ca un om care suferă simultan o criză cardiacă și un acces de stenocardie, apoi a început să se strâmbe, trecând printr-o serie de expresii faciale care s-au succedat cu rapiditate și l-ar fi făcut de rușine până și pe Pantalone[1] . Și, în timp ce Praeger vorbea, Craig Binky s-a lăsat în genunchi ca un penitent, iar mișcările lui spasmodice semnificau lăcomia și durerea, nu iluminarea sau remușcarea.

– Mi-a arătat planurile, a spus Praeger. În schițele și proiecțiile verticale pe care le-am văzut, curbura cablurilor de suport părea capabilă să susțină întregul glob în panta sa sclipitoare ca o bijuterie. Imaginați-vă surprinderea mea când mi-a spus că aceasta este doar o abordare minoră a structurii principale. Apoi mi-a prezentat câteva zeci de planuri de poduri uimitoare, care nu seamănă cu nimic din ce am văzut până acum și mi-a explicat că acestea vor pleca precum niște spițe dintr-un butuc central. Acest punct central nu poate fi descris în cuvinte. Urmează a fi făcut din lumină. Jackson Mead vorbește cu autoritate despre folosirea oceanului și a gheții drept lentilă pentru grinzile care vor fi generate de câteva centrale aflate deja în construcție.

---

[1] Personaj din commedia dell'arte, având drept caracteristici principale lăcomia și dorința de a rămâne în vârful ierarhiei sociale (n. tr.).

Lumina pe toate frecvențele va fi amestecată, creată, păstrată, ținută în rezervă, amplificată, reflectată, reverberată, refractată, reglată, aranjată și concentrată, astfel încât ea să își construiască propria tărie. Din câte mi s-a spus, cheia pentru a obține un fascicul de putere infinită nu este atât magnitudinea generării, ci subtilitatea controlului. Sub o tutelă impecabilă, lumina nu cunoaște limite, iar Jackson Mead propune să pregătească și să îmblânzească o sumedenie de raze separate, escortându-le printr-un labirint complicat de dezvoltare și îmbunătățire, până când acestea se vor combina într-un fascicul solid și glacial pe care va fi posibilă călătoria. Cu toate că un picior al arcului se va afla pe Battery, el nu a vrut să-mi spună încotro va merge podul, preferând să lase asta pe seama imaginației mele – lucru pe care vi-l propun și vouă.

Din mulțime a răsunat un cor de proteste. Aveau să fie distruse cartiere întregi, căi expres urma să capete alte rute, iar resursele vitale ale orașului trebuiau canalizate către un pod-curcubeu care nu avea sfârșit. Ar fi fost mai ușor să-i pui pe proxeneții din Times Square să reconstruiască Chartres decât să-i faci pe cetățenii practici adunați la inaugurare să fie de acord să-și folosească puterile într-un asemenea mod. Indignarea i-a făcut să se înece de parcă li s-ar fi oprit tampoane de vată în gât. Înainte de a-i atrage spre nebunia iernii, Praeger nu cumva i se opusese lui Jackson Mead?

Anticipând această întrebare, noul primar a răspuns la ea, declarând că doar se pronunțase împotriva discreției excesive.

– Acum am pus capăt acestei discreții, a spus el.

Mahării s-au înfuriat, pentru că, la urma urmelor, așa își câștigau salariile. Când se înfuriau, se aprindeau ca niște reclame intermitente ca să le transmită cetățenilor că lucrau intens pentru a-i reprezenta. Galeria de mahări era ca un șir de păcănele care descărcau potul cel mare în același timp, pentru că fiecare dintre ei voia ca oamenii din circumscripția lui să vadă

amploarea indignării lui. Până și clericii au început să se întrebe dacă nu cumva acel pod le va goli catedralele după ce fiecare va urca pe el și va dispărea în nori.

– Orașul săracilor nu va înghiți asta cu ușurință, a spus cineva. Își vor imagina că podul este încă un dușman într-o lume a dușmanilor. Le va trebui o vreme să se mute, dar când se va întâmpla asta, o vor face de mama focului.

Ceea ce mai rămăsese din ceremonia de inaugurare era stabilirea de către consiliul înțelepților a noului nume pentru primar. Praeger era îngrijorat, socotind că, după ce le devalorizase puterea în anii din urmă, aceștia vor trebui să fie critici. Se temea că îl vor numi Primarul-Porc sau Primarul de Tinichea și s-ar fi mulțumit cu un compromis, precum Primarul-Pasăre. Pentru că, din câte își amintea, în lume fuseseră primari ciolan, ouă, apă și lemn. După ultimul primar-ciolan, consiliul urmase un curent interesant și inexplicabil, numind un Primar-Copac, un Primar-Verde și apoi un Primar-Hermină. Praeger considera că asta nu va mai dura mult.

Când ceasul a anunțat amiaza, iar copacii acoperiți de gheață au scos clinchete ca tamburinele cu clopoței, Primarul Hermină a dezbrăcat robele (care au fost apoi împăturite de viceprimar), a îngenuncheat și i-a întins lui Praeger sceptrul funcției. Nu s-au auzit ovații, pentru că mulțimea era furioasă și derutată. Apoi membrii consiliului înțelepților (printre care se număra și Harry Penn) au urcat în șir pe podium. Craig Binky fusese convocat, dar, după ce ratase ședința, nu a avut curajul să apară. Șeful consiliului a prevenit populația să se abțină de la speculații inutile.

– Ceea ce spunem aici nu reprezintă în mod necesar viitorul. Nu suntem chiar atât de înțelepți. Dar, ca și voi, putem visa.

Apoi a anunțat că Praeger de Pinto avea să fie numit Primarul-Aur.

Mulțimea a rămas fără suflare, la fel și mahării. Se părea că mașinăria lor de destrăma. Se temeau nu doar pentru sursele de venit, ci și pentru viața lor, întrucât știau că o mașină care se face bucăți în timpul funcționării este ca un război în sine. În marea lor înțelepciune, ce făcuseră? Au părăsit speriați podiumul de evaluare ca o armată învinsă și s-au grăbit spre casă pe străzile troienite ca să-și pregătească stocuri de hrană, lemn de foc și whisky.

Nu părea drept ca Abby Marratta să fie ținută alături de bătrâni muribunzi, ori să treacă pe lângă ei atunci când era dusă dintr-un loc în altul pe un pat lung cu roți, deasupra căruia atârnau pungi cu sânge și soluții saline. Până și bătrânii, care sunt experți în a face din propria lor nenorocire o gardă de onoare, uitau cu totul de ei când ea trecea pe lângă ei. Erau îngrozitor de mișcați să vadă că patul rămăsese în mare măsură nefolosit și că fetița ocupa doar o mică porțiune a lui, în centru.

La început, a fost transportată dintr-un loc în altul de infirmiere, care soseau la orice oră, chiar la miezul nopții, ca și cum supraviețuirea ei ar fi depins de numărul de camere vizitate de ea și de numărul de persoane întâlnite. Aceste călătorii lungi și dese pe coridoarele curate lună i-au înfuriat pe Hardesty și Virginia, până când aceste deplasări s-au încheiat, ceea ce i-a iritat și mai mult. Acum era ținută într-o rezervă, abandonată de mai toți specialiștii și tehnicienii, mai puțin de părinți, una sau două asistente și de un doctor roșcovan, care o îngrijeau în schimburi douăzeci și patru de ore pe zi. Abby se trezea deseori, iar când se întâmpla asta, ei aveau dificila sarcină de a o ridica pe jumătate în brațe și de a o ține ca și cum pădurea de tuburi din plastic înfășurate în jurul ei nu s-ar fi aflat acolo.

Apoi au venit specialiștii, șase la număr – ba nu, doisprezece. Aveau recomandări deosebite, iar numele doctorilor de încredere zburau în jur ca pergamentele unei roți de rugăciune budistă.

Hardesty avea atât de multe petice de hârtie cu numerele de telefon ale doctorilor încât lunga listă pe care a dactilografiat-o pentru a le ține în ordine s-a înșirat pe o pagină întreagă. Despre fiecare dintre specialiștii aceia se spunea că era „cel mai bun".

După doar o săptămână de epuizare provocată de fețele care se schimbau mereu și de părerile rezervate, Hardesty a bănuit ceea ce era mai rău. Nimeni nu dădea nicio speranță. Pur și simplu îl duceau cu vorba, până când, ultimul doctor căruia i-a cerut sfatul și-a făcut milă de el și i-a spus adevărul.

Autoritate mai mare în materie nu exista, pentru că el era șeful șefilor celei mai prestigioase instituții din oraș. Prieteni de-ai lui îi prezentaseră probele, el le examinase atent și o vizitase pe Abby nu doar o dată, ci de două ori. L-a invitat pe Hardesty în biroul lui, ale cărui ferestre dădeau spre East River, pentru că știa că măreția locului, pictura lui Lavoisier, mobilierul masiv, liniștea și grădinile acoperite de zăpadă de afară îl vor face pe Hardesty să creadă mai ușor ceea ce avea să i se spună.

– Cel mai bun lucru din lume, a spus doctorul, este adevărul. Îl afli oricum, în cele din urmă sau mai curând.

Desigur, nu mai era nevoie să continue. Hardesty și-a reținut lacrimile.

– Fă-o pe fiica ta să se simtă cât mai bine, scutește-o de dureri și n-o lăsa să afle ce se va întâmpla. Ai și alți copii, da?

– Da, a răspuns Hardesty.

Doctorul a dat din cap și l-a privit în ochi, schițând un zâmbet.

Hardesty a clipit, a tras aer în piept și s-a dus spre fereastră. Întâi a văzut grădinile acoperite de zăpadă. Apoi, dincolo de ele, fluviul. Vântul mătura gheața, aducând cu sine urletele groase și șuierăturile feriboturilor și remorcherelor prizoniere în docuri precum copoii blocați în nămeți. Deși după-amiaza nu se încheiase, de-a lungul fluviului s-au aprins lumini, iar în Queens, firicelele de fum care se ridicau din multe hornuri

trădau multe focuri arzând timpuriu. Probabil că nimic nu e mai trist decât lumina muribundă într-un oraș tăcut.

– Mama a murit când eram mic, iar când a murit tata eram prea tânăr ca să-i port de grijă, cu toate că devenisem bărbat, a spus Hardesty privind spre o lumină și la zăpada persistentă care cobora prin dreptul ferestrei de la camera lui Abby. Nu era locul meu. Cred că aș fi putut să preiau sarcinile lui, făcându-l să se odihnească mai mult sau să mănânce altceva, sau să fac ceea ce trebuia el să facă pentru a-i prelungi viața, dar lunile pe care le-ar fi câștigat ar fi fost anapoda. Era tatăl meu și nu aveam dreptul să-l dădăcesc. Nu am știut ce să fac văzându-l că era tot mai slăbit. Am rămas paralizat. Însă el a interpretat asta drept un semn bun. Mi-a zis: „Păstrează-ți puterile pentru a le purta de grijă copiilor tăi. E cel mai bun lucru pe care-l poți face pentru mine. Doar un neghiob și-ar risipi energia cu un om atât de bătrân ca mine și mă bucur văzând că știi să-ți conservi curajul pentru clipa în care va fi nevoie de el.“ M-a lăsat să cred că nu-l dezamăgisem și m-a învățat cum să mori decent. Numai că nu pot îngădui să i se întâmple așa ceva lui Abby, a spus el cu o furie reținută și oțelită. Nu așa trebuie să se întâmple lucrurile. E nedrept. Nu spun doar că e neplăcut sau că nu vreau asta. E nedrept. Nu i-a sosit timpul. E prea mică.

Când l-a întrebat ce se poate face, întrebarea Virginiei n-a fost retorică. Voia să creadă că poate face ceva și că era sarcina lor să o facă. Toată lumea îi prevenise să nu gândească așa, fiindcă după aceea nu și-o vor ierta niciodată, pentru că își imaginaseră că stă în puterea lor să intervină, dar de fapt nu era așa.

– Dar cine spune că nu e așa? a întrebat Hardesty, amintindu-și cuvintele lor. Sigur, s-au întâmplat unele lucruri miraculoase. Auzim despre armate întregi care învie sau sunt salvate de o mare care se închide. Stâlpi de foc se înalță în deșert,

tunetul și fulgerul se dezlănțuie, iar dealurile sar ca berbecii pentru a-i apăra de dușmani feroce și violenți pe cei care cred.

– Chiar crezi că în deșert s-a înălțat un stâlp de foc? l-a întrebat Virginia.

– Nu, a răspuns Hardesty. Nu cred asta. Cred că povestea cu stâlpul de foc a fost doar o metaforă, dar pentru ceva cu mult mai măreț și puternic decât un simplu stâlp de foc, astfel că imaginea, în ciuda frumuseții ei, nici măcar nu poate descrie totul la justa sa valoare.

– Nu e vanitate să ne imaginăm că putem folosi aceeași sursă printr-un act de voință?

– Nu cred, a spus Hardesty, părând că pune ceva cap la cap. Consider că ar fi vanitos să ne imaginăm că am putea fi favorizați fără efort. După cum înțeleg eu lucrurile, miracolele li se întâmplă celor care riscă înfrângerea căutându-le. Ele apar în viața celor care se epuizează complet în lupta de a realiza imposibilul. Am dat înapoi când a murit tata. El a zis că era de datoria mea și că procedam bine. Ultima lui dorință a fost să mă păstrez pentru o bătălie pe care n-o voi înțelege. Știi ce a spus? „Cea mai mare bătălie este aceea în care lupți în fum și nu poți vedea."

Pe Peter Lake l-a apucat o dorință arzătoare să se ducă în mlaștină pentru a-și putea aduce aminte. Cum portul era înghețat, nu a avut nevoie de barcă. În schimb, și-a cumpărat patine și le-a prins bine. Apoi și-a legat laolaltă șireturile pantofilor și i-a pus pe umăr. A pornit pe gheață cu mâinile în buzunare, în timp ce un vânt dinspre est, împins de soarele care răsărea, a pătruns pe străzile întunecate din Brooklyn și a gonit peste port. Peter Lake a constatat că nu era nevoie să patineze, pentru că se putea apleca pe spate în vânt, lăsându-se împins către mlaștină. Cât a înaintat fără niciun efort kilometri întregi, a văzut iar conturul familiar al peninsulei Bayonne și felul cum arăta cândva a

început să îi revină în minte, cu toate că acum terenul era acoperit de fabrici, cheuri și șantiere uriașe de construcții. În zorii reci, mii de oameni munceau la lumina reflectoarelor și a șirurilor de becuri strălucitoare care făceau chesoanele și grinzile din oțel să pară nave cu lumini de sărbătoare. Curând i-a apărut în față Insula Shooters. Oamenii golfului îi spuneau Fontarney Gat, iar acolo se aflaseră apă potabilă și pomi fructiferi.

În timp ce înainta cu repeziciune spre strâmtoarea Kill van Kull, pe care oamenii golfului o botezaseră Siltin Allandrimore, s-a întors să vadă orașul. Asta i-a provocat un șoc, pentru că din acea perspectivă îi era atât de familiar, iar amintirea lui a fost atât de puternică, încât a crezut că pierduse contactul cu ambele lumi. Totuși, a simțit plăcere când a văzut falezele orașului iluminate în zori, așa cum le văzuse de multe ori înainte. Deși palisadele lui de sticlă erau înflăcărate, iar lumina care trecea prin ele acoperea țărmul din Jersey în curcubeie refractate, rămăseseră destule clădiri vechi pentru a conferi Manhattanului aerul unei insule cu faleze stâncoase și a face Battery să arate ca o bărbie foarte dură.

Se pregătea să se îndrepte spre Kill van Kull pentru a explora golfurile, bancurile de nisip acoperite de trestii și canalele cu apă sărată, când a observat un grup de puncte negre, abia perceptibile pe gheață, la câțiva kilometri în urma lui. Nu ar fi fost sigur că îl urmăreau pe el, dacă nu ar fi remarcat curgerea și unduirea grațioasă a mișcărilor lor cât goneau cu viteză mare, schimbând traseul în anumite momente, dar păstrând în general aceeași direcție. Știind că în mecanică apariția unei asemenea mișcări elegante însemna fie o precizie nepământească, fie viteză mare, Peter Lake nu s-a întrebat de ce ieșiseră acei patinatori pe gheață în zori, ci de ce erau atât de hotărâți și rapizi.

În loc să dispară în Kill, a patinat spre est, împotriva vântului și a urmărit legănarea îmbătător de frumoasă a siluetelor, acum mult mai mari, care s-au realiniat potrivit poziției lui. Voiau să

ajungă în fața lui, ca să-l intercepteze. Evident, au descris un grațios arc de cerc spre dreapta, păstrându-l în câmpul lor vizual.

Peter Lake s-a oprit brusc, mărunțind gheața și stârnind o cascadă care a căzut pe suprafața netedă și s-a sfărâmat în cristale care au fost împrăștiate de vânt. A privit atent spre patinatorii care se apropiau. Se mișcau constant, fără clătinarea celor care nu erau îndeajuns de norocoși să aibă vântul în spate. Patinau drept înainte. Și se îndreptau spre el.

În ciuda pericolului evident, Peter Lake s-a arătat fericit să se afle în ceea ce părea a fi o situație familiară și a simțit un val de tărie și entuziasm care păreau nepotrivite pentru cineva de vârsta lui – ca și cum forțele care îl zdrobiseră și bătuseră cât se aflase pe străzi și puterile care acționaseră împotriva lui și îl pedepsiseră cu flăcări de fulger și plesnituri de tunet se găseau acum în ființa lui.

Soarele i-a prins pe urmăritori cu razele lui. Erau cel puțin doisprezece și se mișcau hotărât și amenințător. Peter Lake s-a îndreptat spre insulă. Ei aveau vântul de partea lor și nu puteau să scape prin dreapta sau prin stânga lor, deoarece, dacă încerca, ei n-ar fi trebuit decât să schimbe puțin direcția pentru a-l intercepta. Pe de altă parte, nu ar fi avut niciun rost să continue spre vest. Mlaștinile se transformaseră, iar el nu mai era sigur că le cunoștea chiar atât de bine. Cea mai bună strategie era să ocolească insula și să meargă spre mijlocul laturii ei îndepărtate. Când îi va vedea venind de o parte și de alta, va porni din nou spre nord-est, având un ușor avantaj, iar vântul va fi împotriva tuturor.

A ajuns pe latura îndepărtată și a rămas acolo îndeajuns ca să-și dea seama că, dacă ar fi inteligenți, urmăritorii s-ar despărți în două grupuri ca să-l prindă ca într-un clește.

După un salt în mare viteză peste o porțiune cu papură, a ajuns în zbor pe plajă, apoi și-a înfipt patinele în zăpadă și nisip și a gonit cu stângăcie de-a latul insulei. În punctul ei cel mai înalt,

a văzut că urmăritorii se despărțiseră în două grupuri și se apropiau în falange care se desfășurau încet și care l-ar fi prins în clește, dacă el ar fi urmat strategia originală pe care și-o propusese.

Era deja în coborâre spre gheața liberă. Însă de acei patinatori cu haine negre nu se putea scăpa chiar atât de ușor. Lăsaseră pe doi dintre ei ca paznici la câteva sute de metri depărtare de țărm. Singurul lucru pe care îl putea face era să se îndrepte direct spre ei, ceea ce a și făcut.

L-au văzut la scurt timp după ce s-a deplasat pe gheață. Au lăsat cam o sută de metri între ei și au tras două focuri în aer ca să îi cheme înapoi pe ceilalți. Peter Lake s-a îndreptat exact prin mijloc. Pe măsură ce a căpătat viteză împotriva vântului, ei s-au încordat și au tras în el. A auzit gloanțele șuierând prin aer și a fost recunoscător, pentru că gloanțele prin aer păreau să fie vocația lui.

Cât urmăritorii au tras în el metodic și precis, dar au ratat pentru că el se legăna nebunește și gonea prea iute, Peter Lake a reușit să arunce o privire spre ei. Purtau haine negre cu o croială demodată, precum cele pe care le văzuse la cei doi bărbați scunzi din restaurant. Tactica lor fusese abilă și rămăsese nevătămat doar fiindcă avusese noroc.

Însă ei nu s-au dovedit a fi chiar atât de isteți. A descoperit asta când a zburat printre ei. Îndreptaseră pistoalele spre el, așteptând momentul când va ajunge cel mai aproape – lucru care, evident, s-a întâmplat când a intersectat linia care mergea de la unul la altul. Ei au pivotat în mod mecanic, țintind cu atenție. Când el a traversat linia, au tras cu o precizie care i-a făcut să fie creaturi ale geometriei. Anticipând acest lucru, Peter Lake s-a lăsat pe vine, ghemuindu-se ca săritorii peste butoaie, și a ascultat efectele Doppler duble ale gloanțelor care veneau spre el, dar au trecut pe deasupra lui. A fost un sunet neobișnuit de lung. Ridicându-se pentru a-și continua înaintarea pe patine, Peter Lake a fost încântat să vadă că cei doi atacatori ai lui se

uciseseră unul pe celălalt cu o precizie deloc de invidiat, iar acum zăceau nemișcați pe gheață.

– Cele mai sincere scuze, a spus el tare și a pornit mai departe fără să se oprească nicio clipă, căci nu voia să irosească nici măcar o secundă pentru a privi în urmă spre ceilalți, despre care știa că vor porni în viteză. S-a îndreptat direct spre porțiunea de gheață populată de sub podurile de peste East River. Acolo se putea mistui printre corturile care se înălțau și prin zidurile și adăposturile de zăpadă aflate de-a lungul malurilor.

A patinat fără efort, cu pași mari care au făcut ca patinele lui să vibreze, amenințând să ducă la fracturarea oțelului. Apoi, traversând spre Manhattan, și-a adus aminte că ultima oară când se întorsese peste gheață spre oraș o făcuse pe un cal alb. Asemenea fragmente de memorie care se așază la locul lor erau deja ceva obișnuit și, cu toate că în acele momente ele erau mai mult ispititoare decât edificatoare, a fost convins că dacă lucrurile continuau în același ritm, curând avea să știe totul.

Gheața care se afla sub podurile din Brooklyn și Manhattan, dar și din orașele-surori dinspre nord, era terenul intermediar dintre Manhattan și orașul săracilor. Cu toate că, spre deosebire de verii lor mai bogați, săracii nu se temeau pentru siguranța lor fizică în alte cartiere decât cel propriu, ei se simțeau foarte nelalocul lor în enclavele sclipitoare pe care le vedeau zi și noapte din cartierul lor jalnic. Plimbarea pe o stradă bine întreținută, unde vegheau ușierii, iar matroanele se uitau dezaprobator, era o experiență ce trebuia evitată. Cele două orașe fuseseră polarizate multă vreme și, cu toate că frontierele nu erau fizice, ele existau, așa cum putea depune mărturie granița invizibilă Five Points. Când fluviile înghețau se deschidea totuși un nou teritoriu și se stabilea terenul neutru. Deși contactul dintre bogați și săraci ar fi putut duce la un schimb pozitiv, poftele mai grosiere ale fiecăruia îi trimitea spre orașul de pe gheață. În vreme

ce majoritatea oamenilor și copiii lor erau în golf și se uitau la galaxii, sub poduri se desfășura o negociere cinică. Cei bogați au venit să abandoneze exact acele virtuți la care contribuiseră și să se complacă într-o parodie licențioasă a ceea ce își imaginau ei că era moralitatea celor săraci, iar cei săraci au apărut la rândul lor ca rechinii pentru a-i jefui. Un grup voia să cumpere sclavi și lingușitori, iar celălalt voia bani gheață, ceasuri și bijuterii.

Era un loc al nervilor iritați și al unei mari urâțenii, cu totul altfel decât celelalte orașe de gheață de pe alte maluri, pentru că, așa cum se întâmplă întotdeauna, arhitectura reflectă planul sufletelor locuitorilor. Peter Lake a plutit pe patine la ora dejunului, descriind zigzaguri prin labirintul de gheață și zăpadă până s-a pierdut printre ele. După o ultimă voltă, s-a trezit în curtea unui han. Ziduri de zăpadă fuseseră înălțate împotriva vântului, iar focul ardea într-un cuptor din cărămidă care, pe gheața expusă, fusese furat spre sud. La o masă mare din lemn, membrii unui grup de petrecăreți stăteau așteptându-și mâncarea, care era un terci crocant de porumb și cereale lăptoase amestecate laolaltă într-o pastă gălbuie. Ce fețe aveau, bogații și săracii, bărbații și femeile, chiar și câinii care stăteau tolăniți lângă cuptor: ochii lacomi, bărbiile și nasurile care se îmbinau laolaltă într-un bot obraznic, zâmbetele dezlânate și bete care apăreau mult prea lesne, pântecele ca niște saci de stridie care atârnau de fire și șirurile de dinți, de forma unor potcoave, care ieșeau în afară în șiragurile agresive, care nu erau de perle, din gurile care lătrau continuu.

Peter Lake a luat loc la masă și i s-a dat un bol din lemn cu terci. Mâncarea le era adusă mesenilor pe o targă făcută din scânduri groase și bușteni. Pentru a transporta unsprezece boluri mici cu terci, doi bărbați trebuiau să care o sanie de peste o sută douăzeci de kilograme. Mâncarea nu era rea și toți, mai puțin Peter Lake, mâncau ca niște porci, cedând poftei de mâncare și hranei. Ochii lui Peter Lake erau alerți, pentru a cuprinde toată

scena. La ferestrele de la etajul de sus, câteva prostituate erau ocupate să se sărute în public, dar săruturile nu sugerau decât golirea unor mlaștini. Iar mlaștinile din care sugeau erau niște creaturi neîngrijite și pline de coșuri, cu spinări păroase și buze roșii precum carnea crudă. Înainte de a mânca jumătate din terci, Peter Lake a observat două buzunare golite, iar apoi a văzut pe cineva furând din buzunarul unui hoț de buzunare.

Peter Lake a uitat o clipă unde se afla și s-a pierdut în gânduri, încercând să-și amintească niște versuri din copilăria petrecută în Five Points, care aveau legătură cu șobolanii de pădure și pucurile și ce-și făceau unul altuia. Însă, aruncând o privire printre stâlpii curții din zăpadă, a văzut o delegație uriașă de patinatori în haine negre defilând ca niște centurioni printr-un oraș roman.

Peter Lake s-a trezit imediat sub masă, unde a văzut doar fese grase și mâncare aruncată pe jos. A observat că, în timp ce mâncau, jumătate dintre acei oameni își țineau mâinile pe organele genitale proprii sau pe ale altuia. De fapt, împărțea acel loc de refugiu cu o femeie fără nume care stătea îngenuncheată pe gheață, făcând servicii între picioarele ambelor sexe în schimbul unei monede ținute de mâna cuiva care nici măcar nu o vedea. Hainele negre au intrat și i-au luat la întrebări pe meseni, care nu-l observaseră pe Peter Lake și deci nu le-au putut da nicio informație. Oamenii erau atât de beți, încât oricum nu putea răspunde clar. Peter Lake s-a uitat printr-o pădure de picioare varicoase și a văzut jumătățile de jos ale urmăritorilor săi. Purtau haine care arătau ca fracurile cu cozile tăiate.

– Asta... dar ăștia sunt... Uf, Iisuse, Codițele! a spus el, lovindu-se cu capul de masă.

Codițele l-au auzit și i-au răsturnat pe meseni pe gheață. Peter Lake a țâșnit, aruncând masa în separeul alăturat. Urmărit de Codițe, a alergat către han și a urcat treptele precipitat. Deși pereții erau albi, înăuntru era aproape beznă. Ajuns la etajul al treilea, s-a oprit și a fost cât pe ce să cadă pe spate. O copilă care era

probabil a uneia dintre prostituate și aproape sigur participa la activitățile de acolo, a ieșit împleticindu-se pe palier dintr-o cameră. Avea doar patru sau cinci ani, dar purta un halat larg și murdar și mergea ca un adult beat. Peter Lake a rămas atât de năucit de acea imagine, încât a fost pe punctul de a se lăsa prins de Codițe. Însă și-a ținut firea și a continuat.

În capul scărilor a dat de o fundătură. De jur împrejur erau doar ziduri din zăpadă, iar în spatele lui, Codițele urcau treptele bolborosind și făcând zăpada să scârțâie. Peter Lake și-a amintit de vremurile când era vagabond și a lovit zidul cu capul, ca un berbec.

După ce a dat buzna în bordelul alăturat, unde treizeci de oameni gemeau într-o baie cu lapte de cocos îngroșat, și-a cerut scuze, a coborât treptele în goană și a patinat până în oraș.

În orașul adevărat și solid, Codițele erau acum pretutindeni, ca gărgărițele în făină. Deși nu toți știau cum arată, cei care l-au recunoscut l-au fugărit. El le-a oferit salturi pe ferestre, salturi teatrale pe marchize pline de zăpadă și alergări prin grupuri de nevinovați, unde oamenii erau îmbrânciți care încotro ca bilele de biliard, iar pachetele lor zburau în aer, descriind traiectorii balistice.

Chiar dacă era greu, i-a plăcut asta și nu și-a putut imagina o distracție mai interesantă decât să fie fugărit de colo până colo, să urce pe zidurile clădirilor, să se ascundă în canale și să sară de pe un acoperiș pe altul. Asta l-a ținut atât de ocupat și a fost atât de încântător, încât a uitat de orice, în afară de orașul în sine, iar acesta s-a dovedit de o valoare inestimabilă când a trebuit să decidă unde să se ducă sau cum să se ascundă, căci întregul oraș părea să-i fie în sânge, astfel că s-a simțit în stare să fugă cu iuțeală și să nu rateze niciun pas. I s-a părut că are un destin frumos și ar fi fost dezamăgit dacă urmăritorii nu l-ar fi depistat oriunde s-ar fi dus. Câteodată urca pe o scară de incendiu și-și dădea drumul peste câte două Codițe care alergau pe dedesubt, făcându-i să se dea cap în cap. La un moment dat, l-a încolțit pe unul dintre ei într-o

clădire părăsită. Codița înspăimântată avea părul negru, lung și unsuros, pe care și-l răsucea în codițe de purcel cu stânga, în timp ce, ținând pistolul în mâna dreaptă, mergea prin moloz căutându-l pe Peter Lake, care se ascundea într-un dulap. Când Codița a deschis dulapul, Peter Lake a răcnit „Buu buu buu!“ atât de feroce, încât omul a început să danseze și să se zgâlțâie, trăgând cu pistolul în podea la intervale ritmice incontrolabile.

– Ai avut un dans frumos. Ar trebui să faci un număr și să te duci la restaurantul Rainbow Room.

Dinții individului clănțăneau ca un capsator automat.

– Când o să termini de clănțănit o să ai nevoie de un dentist, i-a spus calm Peter Lake după ce și-a golit încărcătorul. Voiam să te las lat, dar așa e mai bine. Oricum, trebuie să plec. După ce termini, fii amabil și stinge luminile și dărâmă clădirea!

Apoi Peter Lake a dispărut în beznă, în zăpadă, în vasta mare de lumini și în vălătucii de aburi care într-o noapte de iarnă reprezintă penele de la pălăria orașului.

N-a îndrăznit să se întoarcă în camera lui pentru că, indiferent cine ar fi fost ei, urmăritorii îl găsiseră. Știa că se numeau Codițe și că treaba lor era să-l fugărească, dar nu avea idee de ce și știa prea puține lucruri despre sine.

– În ceea ce mă privește, a spus el tare, fără să se adreseze cuiva anume, în timp ce pășea în noapte pe Fifth Avenue, care era plină de cumpărători, acesta este un vis și mă pot urmări până la paștele cailor.

Însă trebuia să doarmă. Ce deliciu a simțit când și-a adus aminte de încă un amănunt care, și-a dat seama el, trăda un trecut extraordinar de bogat. S-a dus drept la Grand Central Station.

Navetiștii și trecătorii traversau podeaua întinsă cât o prerie așa cum o făceau întotdeauna, într-o tăcere care invita ochiul să se ridice pentru a vedea cerul boltit de deasupra. Era ca și cum clădirea ar fi fost măiestrit construită pentru a oglindi viața de pe pământ și consecințele ei ultime și să reflecte modul în care

oamenii își vedeau de treburile lor aproape fără să privească în sus, neștiind că alunecau pe fundul unei mări uriașe. Din umbrele galeriei de deasupra Vanderbilt Avenue, Peter Lake a privit în sus și a văzut cerul și constelațiile portretizate maiestuos pe bolta gigantică, parcă plutind deasupra. Era unul dintre puținele locuri unde întunericul și lumina pluteau ca norii și se încleștau sub un acoperiș.

Luminile stelelor nu fuseseră îngrijite de decenii, de aceea cerul neluminat era furtunos și mohorât. Probabil că nimeni nu-și mai amintea cum se face asta ori stelele se aflau acolo pentru a fi luminate. S-a dus direct la ușița ascunsă, unde a găsit lacătul cunoscut. „Știu să-l deschid“, a spus el, scoțând portofelul cu unelte fine, fără să-și dea seama că el însuși pusese acolo acel lacăt. „E un McCauley numărul 6.“ A deschis lacătul cu o asemenea finețe, încât în cele din urmă s-a gândit că fusese cândva spărgător. Însă, cum nu-și amintea nimic despre asta, a alungat gândul.

Ajuns înăuntru, în spatele cerului, a apăsat un comutator familiar și toate stelele s-au aprins. Nu se arsese niciun bec și nici nu lipsea vreunul. În pădurea de stâlpi din oțel de deasupra bolții calde, Peter Lake a auzit sunetul perturbator al unor motoare îndepărtate, ceva ce altădată socotea că era viscolul ritmic al viitorului care se apropia. S-a dus la patul lui, care, după aproape o sută de ani, era prăfuit, dar neatins. Conservele, acum probabil mai ucigătoare decât gazul neurotoxic, stăteau aranjate ordonat între stâlpi. Teancuri de *Police Gazette* și ziare vechi, îngălbenite, erau împrăștiate lângă pat. S-a uitat la toate cu mirare.

S-a întins cu mulțumire pe pat. Era iarnă, stelele se aprinseseră, iar el revenise în siguranța cerului. Jos, pe podeaua de marmură de culoare crem, oamenii continuau să alunece fără să privească în sus. Dar, dacă ar fi ridicat ochii, ar fi văzut stelele strălucind viu pe cerul verde ca marea.

Hardesty a umblat pe străzi într-o furie hipnotică, devenind greu de deosebit printre miile de oameni aflați deja acolo. Dintre toate locurile din lume, New York rămâne orașul în care este cel mai ușor să-ți fiarbă sângele în vine. Trebuie doar să ieși pe stradă și imediat ești gata să lovești cu picioarele în coastele poneilor de Belmont. Hardesty știa că pe bulevarde și străzi valurile erau întotdeauna de furtună. Plănuise să se agite până va descoperi din întâmplare un secret cu ajutorul căruia să salveze viața fiicei lui. Deși nu avea nici mult timp, nici șanse mari, a căutat cu voracitate ceea ce Peter Lake nu ar fi fost capabil să evite. Era dispus să riște orice, însă nu știa exact ce căuta.

Prima lui dorință a fost să se bată cu cineva și existau nenumărate ocazii pentru asta, întrucât străzile erau înțesate de oameni înarmați și disperați, care fuseseră instruiți încă din copilărie să jefuiască și să ucidă. Nu-l deranja faptul că nici aceștia nu se temeau de nimic și căutau violența așa cum albinele tânjesc după polen.

– De ce-ai ieșit pe stradă? a fost el întrebat de doi bărbați care i-au blocat calea târziu în noapte pe Eighty-seventh Street.

– Poftim? a întrebat Hardesty drept răspuns, zâmbind într-un fel pe care ei l-au interpretat drept încercare de împăcare. Era mai curând de plăcere.

– Ascultă, ce cauți în cartierul ăsta? Răspunde clar! a spus unul dintre ei înaintând cu un aer agresiv.

– Locuiesc aici, a spus Hardesty cu un calm perfect.

– Unde? au răcnit ei, unul după celălalt, încercând să-l sperie de moarte.

– Pe Eighty-fourth.

– Nu e-n cartierul ăsta, dom'le. Te-am întrebat ce cauți *aici*, a întrebat cel mai masiv dintre cei doi, împungând cu un deget spre pământ și înfuriindu-se treptat.

– Nu gândești prea grozav, nu? a întrebat retoric Hardesty. Cei doi au rămas uimiți. Asta pentru că sunteți tâmpiți. Dar am

sentimente prietenești față de tâmpiți și o să vă spun exact ce caut aici. Sunt aici pentru că e ora jocurilor de noroc, pămpălăilor. M-am dus acasă ca să-mi iau niște bani, pe care îi uitasem într-un buzunar. Sunt atât de mulți, că trebuie să-i țin într-un plic din acelea groase, pentru documente. Și plicul ăsta nu-mi încape în portofel. Teancul e prea gros. Uite, ca să mă asigur că voi, tâmpiților, înțelegeți despre ce vorbesc, mă refer la bani, treizeci de mii de dolari, plus alți cinci sau zece mii în portofel.

În realitate, Hardesty avea mai puțin de opt dolari la el și nu s-a clintit nici un milimetru.

Atacatorii au clipit și au început să bată în retragere.

– Ia mai lasă-ne-n pace, au zis ei, dar, cu ochii mijiți și gata de bătaie, Hardesty s-a dus după cei doi.

– Ce-ați pățit? N-aveți de gând să mă jefuiți? Vă e teamă? a răcnit Hardesty.

Ei au rupt-o la fugă, iar el a alergat după ei. I-a urmărit cale de zece intersecții, urlând cât îl țineau plămânii. Când cei doi au sărit gardul în parc, i-a urmărit, gonind pe zăpada luminată de zăpadă.

Broboanele de sudoare de pe fețele lor îi făceau să arate de parcă ar fi fost țintuiți cu luni minuscule, orbitoare. S-au întors pentru a trage cu pistoalele, dar asta l-a făcut pe Hardesty să alerge și mai repede, încă urlând. Apoi ei și-au aruncat pistoalele la pământ și au fugit mâncând pământul, reușind în cele din urmă să dispară în desișurile din apropierea stației de pompare din nord. Cu pași grăbiți, Hardesty a ieșit din parc și a pătruns în West Side. Era unu dimineața. Orașul tocmai se trezea. S-a gândit să pornească spre Broadway și să-l scarpine pe spate.

Prima oprire a făcut-o la o sală de biliard de pe Eighties, un loc unde gesturile fiecăruia sunt calculate pentru a sugera eleganța și siguranța cerute de joc. Ideea era să-i faci pe ceilalți să creadă că erai mare jucător de biliard, care încearcă să ascundă

asta. Adevărații experți nu aveau nevoie de niciun fel de poză, întrucât cei de pe spinarea cărora trăiau erau prea preocupați să cultive o imagine pentru a mai observa și altceva, ori, fiindcă veni vorba, pentru a juca bine. Era musai ca fiecare jucător să aibă ceva de plimbat în dinți – un trabuc, o țigară, o pipă sau o scobitoare – care să însoțească mânuirea tacului, așa cum pumnalul este complementul unei săbii. Mișcările studiate ale jucătorilor de biliard, care se plimbau în jurul mesei hotărând unghiuri și forța de lovire, erau la fel de geometrice.

Sosit cu ochi sălbatici, Hardesty și-a scos paltonul, a plătit taxa de intrare de cinci dolari și a cerut să-l cunoască pe cel mai bun jucător. Asta i-a făcut pe ceilalți să amuțească și să rămână nemișcați când Hardesty a fost condus printr-o rețea de mese de joc, luminate orbitor, până în colțul sălii, unde expertul de vârf ținea o conferință. De obicei, astfel de profesioniști erau foarte grași sau deloc impozanți fizic. Aveau tendința de a arăta ca oamenii terminați din West Bend, care erau obsedați de chelnerițele de la popasurile pentru camionagii. Ei ocoleau masa mergând pe vârfuri, ca niște ciuperci pe roți, și erau rareori ostentativi. Jucătorii cu aer emfatic erau simulanții care voiau să refuze pariurile mari, fiindcă nu îndrăzneau să le accepte.

Cu toate astea, jucătorul de vârf de acolo nu era doar exotic, ci un tip uriaș și puternic, având cel puțin un metru nouăzeci și cinci, purtând un smoching și o cămașă elegantă cu mici diamante. Pusă într-o ramă, fața lui făcea chiar și un bărbat ca Hardesty (care nu era nicidecum un pitic) să simtă că are mărimea unui bob de fasole. Acel individ avea părul blond, bogat și ondulat, pieptănat pe spate, ceea ce, împreună cu structura osoasă avântată și expresia sălbatic de sigură de sine, îl făceau să arate ca un cascador care stă pe aripa unui avion într-un vânt care bate cu cinci sute de kilometri pe oră. El și anturajul lui s-au arătat încântați să-l vadă pe Hardesty.

Înfățișarea lui Hardesty, cu ochelari cu ramă de baga și costum Brooks Brothers (nu-și putea permite să cumpere de la Fippo's), le-a sugerat că aveau în față un bărbat cu o oarecare responsabilitate, cinstit și cu stare. Nu aveau idee dacă el știa să joace biliard și nici nu le păsa.

– Nu-mi pasă cât de bun ești sau cât nu ești de bun, a spus Mergătorul pe Aripă. Am zece mii de dolari și sunt gata să plătesc pentru orice sumă până la asta și plus o mie.

– Lasă la zece.

– Ai banii la tine?

– Nu, am doar doi dolari și niște mărunțiș. Dar îți voi da datele mele și o adresă.

– Vrei să joci opt bile, țestoasa sau planetariu?

– Țestoasa sună frumos, a răspuns Hardesty. Dar trebuie să-mi explici regulile.

– Ia stai puțin! a spus Mergătorul pe Aripă, simțind o problemă.

– Nu-ți face griji! l-a asigurat Hardesty. Dacă pierd, plătesc. Apoi, aproape șoptit, a spus: Eu vreau să câștig.

– Și-atunci, cum vine că trebuie să-ți explic cum se joacă?

– Ascultă, a spus Hardesty în timp ce-și dădea capătul taculuicu cretă, eu nu joc pool. Ultima oară când am făcut-o a fost în colegiu, iar asta s-a întâmplat demult. Nici atunci nu eram bun, iar de atunci încoace n-am mai jucat, a zis el, ridicând privirea. Și o să te bat.

– Cum ți-ai propus să faci asta? l-a întrebat Mergătorul pe Aripă. Nu mă las păcălit de cacealmale. Sper că nu ți-ai propus așa ceva.

– Nu merg niciodată la cacealma, a afirmat Hardesty. Hai să jucăm.

Omul a zâmbit.

– Te cunosc, a spus el. Am mai întâlnit oameni ca tine. Ești îndrăgostit de imposibil.

– Deocamdată, da.

– De ce? a întrebat Mergătorul pe Aripă cu o oarecare compasiune și și-a scos haina, pregătindu-se să îl bată pe Hardesty și să-i ia cei zece mii de dolari.

Ceea ce a răspuns Hardesty l-a făcut pe Mergătorul pe Aripă să devină puțin agitat:

– Ca să aduc morții înapoi.

Însă pe Hardesty nu l-a interesat efectul vorbelor lui, ci doar fetrul de un verde strălucitor al celei mai noi mese din sală.

După ce Mergătorul pe Aripă i-a explicat regulile, au tras câte o lovitură pentru a vedea cine începe primul. Bila profesionistului a revenit la doi centimetri de mantă. Hardesty s-a pregătit să lovească și iată cum a procedat.

Mai întâi, și-a amintit ce făcea și de ce făcea asta. Era vorba de Abby. Trebuia să învețe a simți imposibilul, astfel încât să știe cum să procedeze când sosea momentul în care nimeni nu știe ce să facă. Era un act de sfidare, primejdios, nu din cauza banilor aflați în joc, ci, mai curând, o rebeliune împotriva omnipotenței. Însă iubirea l-a pus în mișcare și a fost convins că se va descurca bine în încercarea lui de a călători printr-o succesiune de porți care fuseseră rareori deschise. Pentru asta, trebuia să se concentreze.

Și asta a și făcut. A alungat din minte, așa cum îngerii erau azvârliți din rai, toate gândurile și dorințele care nu aveau legătură cu masa din fața lui. Nu i-a văzut și auzit pe spectatori, pe adversar sau orice altceva viu sau mort în afara fetrului verde. Nu s-a gândit să câștige sau să piardă sau la părul curgător al Mergătorului pe Aripă sau la cămașa lui înțesată de diamante, la ora târzie sau unde se afla sau la natura jocului său. S-a gândit la un singur lucru – la geometriile dinaintea lui. Acolo era Dumnezeu care vorbea în limbajul Lui absolut și simplu, potrivit aceleiași gramatici pe care El o folosise pentru a porni planetele în dansul lor lin și mătăsos. Cu puritate și concentrare, Hardesty va forța ochii imperfecți să facă mișcările corecte și să

simtă adevărul distanțelor. Va voi ca fiecare celulă și fiecare fibră a fiecărui mușchi să facă ceea ce i se cerea, să dea tacului forța necesară și direcția corectă pentru a transmite bilei lovite un impuls care să îi permită, la rândul ei, să slujească o voință superioară fără o dezonorare ulterioară.

L-au urmărit pregătindu-se și au simțit cum dogorește ca un foc. Au văzut că era încordat ca oțelul și și-au dat seama că Mergătorul pe Aripă va avea de furcă. O sută cincizeci de spectatori se strânseseră în jur ca să vadă asta, mulți dintre ei făcând ceva nemaiauzit într-o sală de biliard – urcându-se pe mese. Însă Hardesty nu era conștient decât de fizica absolută. Lămpile aprinse deasupra mesei străluceau ca sori dubli, iar întunericul domnea pretutindeni, mai puțin pe podeaua verde a universului.

Și-a stăpânit mâinile transpirate și a poziționat tacul. Cu o iubire profundă față de forța exactă și adevărată care va aduce bila aproape de mantă, a lovit. Ochii lui au urmărit-o cum se rostogolește lin până spre capătul mesei. Impactul ei de capătul îndepărtat a fost la fel de șocant precum ciocnirea a două trenuri expres. Bila s-a rostogolit înapoi cu o decelerație lentă și eloc-ventă care a făcut să crească murmurele spectatorilor. Încet, încet, s-a rostogolit dincolo de bila Mergătorului pe Aripă, s-a lovit ușor de mantă și s-a oprit. S-au auzit ovații. Spectatorilor le plăcuse. Însă Hardesty nu a auzit, pentru că se pregătea să înceapă jocul. Nu l-a văzut nici pe Mergătorul pe Aripă, a cărui expresie arăta că și el invoca toate puterile pe care le avea. Erau în joc 10 000 de dolari, dar miza era cu mult mai mare – ideea de certitudine în sine.

Acum două sute de spectatori alcătuiau un cerc în jurul mesei din colț, iar banii lor treceau din mână în mână atât de rapid, încât oamenii arătau ca o academie de sortatori de salată. Cât a studiat grupul de bile, Hardesty a simțit cumva că deraiază. Dar a rămas îndeajuns de calm ca să observe că pariorii stând pe mese și scaune erau ca spectatorii de la o luptă de cocoși. Asta l-a făcut

să vadă triunghiul de bile multicolore drept o formație de ouă de Paști proaspăt încondeiate. Alte asociații îi puteau distrage atenția, astfel că, în loc să le urmărească sau să le nege, le-a așezat într-un arc curbat, pe care apoi l-a țintit spre miezul chestiunii. Acolo erau planetele, brusc în dezordine, îngrămădite laolaltă pe un singur plan orbital, sub doi sori. Misiunea lui era de a îndrepta lucrurile, de a curăța savana de sferele perfecte. Dar cum? Una era să returneze bila de început aproape de mantă, dar alta era să țină seama de variabilele copleșitoare de aici. Experiența de o viață a Mergătorului pe Aripă și ochii lui depărtați și capabili să aprecieze unghiurile nu erau dublați doar de o hotărâre puternică. Hardesty a simțit din nou că deraiază, iar mâinile i-au transpirat atât de mult, încât a trebuit să și le șteargă de pantaloni la fiecare câteva secunde.

Cu cât mai agitat părea, cu atât mergeau pariurile mai mult împotriva lui. În timp ce Mergătorul pe Aripă a început să respire ușurat, Hardesty a tremurat și a simțit că-i vin lacrimile în ochi. Pentru a le ascunde, a privit sorii strălucitori de deasupra mesei. Razele lor s-au reflectat în lichidul din ochii lui și au alcătuit curcubeie, drumuri și fascicule pătrate de lumină, care au ghilotinat încăperea ca un fascicul de săbii late și cristaline. Acea lumină ca un fulger care spărgea diamante l-a adus înapoi la catedrala din North Beach, unde un verset din Dante, scris pe frontispiciu, îi slujise enorm în momentele grele. Deseori, stătuse în parc, cu fața spre catedrală, și le citise cu satisfacție:

La gloria di colui, che tutto muove,
Per l'universo penetra e risplende...[1]

---

[1] Versetul complet este: *Mărirea Celui care-atot pătrunde/ Mișcând întregul tot și dând splendoare/ Mai mult aici și mai puțin altunde (Cântul I, 1-3).* Traducerea îi aparține lui George Coșbuc și este preluată din Dante, *Divina Comedie*, Polirom, 2000 (n. tr.).

Întotdeauna crezuse că dreptatea supremă va ieși la lumină (deși nu se gândise că reversul ar putea fi de fapt mai probabil și mai frumos).

– Liniște! le-a poruncit privitorilor gălăgioși, căci ce trebuia să facă impunea o tăcere mormântală.

Trebuia să-și aducă aminte ce îl învățase tatăl lui și să aplice legile mecanicii cerești pentru a îndrepta modelul orbitor dar dezordonat al sistemului solar care se afla în fața lui. Nu era o sarcină ușoară. Trebuia să calculeze toate efectele posibile ale vitezei, accelerației, inerției, forței, reacțiunii, echilibrului static, inerției unghiulare, frecării, elasticității, stabilității orbitale, forței centrifuge, conservării energiei și vectorilor așa cum se aplicau ele celor șaisprezece sfere, buzunarelor care așteptau, ale calităților mecanice ale mantei, coeficientului de rezistență al fetrului și ale forței și tăriei big bangului pornit din tac. Trebuia să facă toate acestea fără să beneficieze de măsurători precise și într-un timp relativ scurt. S-a consolat gândind că, întrucât toate formele de măsurare erau relativ imprecise și niciodată perfecte ca teoria care le dăduse naștere, trebuia să se descurce cu ajutorul ochilor și instinctului. A efectuat calculele, aplicând matematica într-o manieră care i-a făcut pe spectatori să devină agitați. Trebuia să conceapă atât de multe seturi de figuri și apoi să le abandoneze pentru a și le reaminti ulterior încât, chiar și în starea de maximă concentrare, era dificil să folosească numere și să și le amintească în același timp. A rezolvat problema transformând spectatorii într-un abac pentru memoria lui. Asociind fețele și îmbrăcămintea lor cu vectorii și coeficienții și cifrele pe care le exprimau acestea, a reușit să stocheze o cantitate amețitoare de informații. A despărțit fiecare om în rafturi anatomice, atribuind sume și unghiuri rotulelor, picioarelor, capului, gâtului etc. Asta făcea comparațiile categoriale mult mai ușoare.

Însă pentru asta trebuia să îi împiedice să se miște. Dacă și-ar fi schimbat pozițiile, ecuațiile lui s-ar fi dus naibii.

– Nu mișcați! le-a poruncit el.

Oamenilor și Mergătorului pe Aripă li s-a părut ciudat. Însă asta n-a fost nimic în comparație cu ce a făcut Hardesty după, când a dat roată mesei, uitându-se la spectatori, vorbind către sine însuși în șoaptă, cu mare viteză, arătând, ridicând poveri invizibile (numerele lui) și deplasându-le de la un om la altul. Și, cum nu s-au supus poruncii lui, s-a răstit aprig la ei, numindu-i potrivit funcției pe care ei trebuiau să o reprezinte. „Taci, Sigma!“ a strigat către un bărbat scund și gras, care purta o cămașă hawaiiană. „Cosinus! La naiba! Stai locului!“ a răcnit la un negru înalt, cu o jachetă de piele. Stropi de sudoare picurau din cauză că gândea la foc continuu și a descoperit că mergea mai repede decât i se puteau mișca buzele, de aceea a început să intoneze calculele într-un cântec ciudat, nepământesc. După cinci minute a terminat și s-a simțit aproape mort de epuizare. Calculase punctul exact de țintă, punctul de plecare al bilei lovite de tac, punctul precis de țintire pentru tac, coordonatele lui de apropiere și forța necesară.

– În regulă, a spus el, fluturând o mână către cei care, rămași cu gura căscată, reținuseră fără să vrea cifrele în locul lui. Acum ștergeți!

Acum știa. Mai erau doar câteva lucruri pe care trebuia să și le amintească și le reținuse pe majoritatea lor vizual.

– Deschid jocul, a anunțat el. Prima bilă merge în buzunarul din stânga; bilele doi, patru, șaisprezece și șapte, în colțul apropiat din dreapta; bilele șase și zece, în buzunarul din dreapta; bilele nouă, unsprezece și doisprezece, în buzunarul apropiat din stânga; bilele treisprezece și cincisprezece, în buzunarul apropiat dreapta; iar apoi, bila opt, în colțul îndepărtat dreapta. Asta este, a adăugat el, dregându-și glasul, dacă totul merge conform planului.

După aceea, cu mișcări agitate, și-a dat tacul cu cretă.

– Și nu-mi acorzi nicio șansă să joc? a întrebat sarcastic Mergătorul pe Aripă.

– Nu, i-a răspuns Hardesty și a adoptat poziția de lovire.

Trebuia să transmită bilei de început multă forță, nu doar pentru ca nu numai toate bilele cu numere să-și găsească buzunarele, dar pentru că unele trebuiau să sufere multe ciocniri și să se rostogolească înainte de a cădea în găuri, în vreme ce altele aveau rolul de a da atingeri încurajatoare suratelor lor mai rezervate. Și totuși, forța inițială nu putea fi mai mare decât aceea care să facă bilele să sară peste marginea mesei. Inutil să mai spunem, Hardesty și-a așezat mingea de pornire foarte atent. S-a aliniat cu ea, și-a pus tacul pe poziție, și-a tras brațul înapoi și a lovit.

Când bilele din grupare au explodat care încotro, Hardesty s-a întors către Mergătorul pe Aripă și a spus:

– O să dureze ceva.

Era perfect relaxat și s-a uitat cu un aer aprobator, văzând cum bilele intră în buzunare. Aproape patru sau cinci au intrat aproape imediat. Celelalte, totuși, păreau hotărâte să arate un tatuaj și s-au rostogolit pe masă, ratându-se unele pe altele, câteodată ciocnindu-se și câteodată chiar oprindu-se. Cert este că atunci când s-au oprit au primit câte o lovitură din lateral din partea câte unei surate și, rușinate, s-au scurs spre gura unei peșteri apropiate. Așa cum anticipase Hardesty, a durat ceva timp până când, în cele din urmă, bila a opta, după o îndelungată călătorie prin peisajul înverzit, s-a rostogolit la pas lejer și s-a lăsat să cadă în buzunarul din dreapta.

Nimeni n-a îndrăznit să scoată o vorbă – cu excepția Mergătorului pe Aripă, care, având un fișic de bancnote în mână, s-a apropiat de Hardesty. Fața lată a Mergătorului pe Aripă trădă tresărea de uimire și timiditate.

– Nu vreau banii, a spus Hardesty, aproape pierdut în contemplarea următoarei misiuni. N-am făcut-o pentru bani.

Apoi a ieșit din sală.

Dacă nu ar fi rămas stană de piatră, spectatorii l-ar fi urmărit. În cele din urmă, au început să tremure și să se frământe. Apoi

au strigat și au jelit ca penticostalii care vorbesc în dodii, de parcă li s-ar fi arătat îngerul. Bărbații erau foarte duri și masivi, dar țipetele le erau doar stridente și gâtuite. Nu și-au dat seama ce se întâmpla cu ei, iar oamenii care treceau pe stradă au ridicat privirea mirați, imaginându-și că ei ajunseseră la apogeul unui ritual de voodoo urban.

Hardesty se afla deja la aproape un kilometru spre sud.

După câteva zile înfometate de confruntări teribile și probe fizice de nepovestit, fără ca toate astea să-i fi fost de vreun folos, Hardesty s-a trezit într-o zi, dis-de-dimineață, în ceea ce părea a fi o catedrală bizantină, transformată în sală de gimnastică. Incapabil să-și aducă aminte cum ajunsese acolo, și-a dat seama doar că se deșteptase dintr-un somn incomod și rece și s-a văzut stând întins pe o saltea pentru exerciții. A trecut printr-un hol lung, a ajuns într-un coridor pustiu și astfel a descoperit că se afla într-un centru de spa de pe Wall Street. La ora aia sala era numai al lui. Cercetând programul, a constatat că primul angajat sosea la zece.

Când ceasul a bătut ora șase, a început să se încălzească. Mici șuierături și mirosul ciudat de sărătură al aburului din calorifere solicitau atenția, laolaltă cu țevile care pocneau. În sala mare în care se trezise lumina soarelui ce urca pe cer cădea pe un șir de ferestre vitrate și exploda în vălătuci de alb și galben, care colorau frânghiile și barele de exercițiu, încălzind cânepa și lemnul. A privit soarele urmându-și traseul. Aproape epuizat fiind, nu se putea gândi la nimic și avea atât de puțină putere, încât a ignorat tentația de a încerca echipamentele sportive.

Cu câteva zile mai înainte ar fi încercat să facă o cruce la inele sau să zboare imponderabil pe bara mare, ca să vadă ce se poate afla despre astfel de lucruri. Însă acum îi era greu până și să-și ridice capul și să se uite la soarele din ferestrele de sus ale domului bizantin.

Lumina limpede era curbată de cercul de ferestre și devenise o platformă aurie, perfect rotundă, care umplea domul și te orbea. Hardesty s-a ridicat în picioare. Frânghia ce cobora din centrul cupolei părea acum să ducă spre prima platformă a cerului. Chiar și frânghia sclipea ca o coadă groasă de aur.

La treizeci de metri deasupra discul de aur se îngroșase. Părea solid și voia să ajungă la el. Însă abia putea sta în picioare, deci nici vorbă să urce pe frânghie, și avea tăieturi la mâini, de parcă ar fi manevrat cabluri de oțel. După felul în care se deplasa soarele, pompând aur în platformă până când părea că domul nu va mai putea susține greutatea, a văzut că, așa cum fusese dat, tot astfel va fi luat înapoi. S-a apucat să urce.

Cățărându-se, a descoperit complicatele suferințe mortale pe care le căutase și, pe măsură ce urca tot mai sus pe frânghia de aur, a reușit să se înalțe. Frânghia s-a făcut stacojie, pentru că sângele curgea din mâini ca apa care scapă dintr-o conductă fisurată. Deși frânghia împletită de sub el era roșie pe cât fusese de aurie, s-a tras în sus fără încetare, gândind doar că, dacă va ajunge la platformă, nu va mai avea nevoie nici de sânge, nici de putere. Pielea din palme i se rosese, iar priza asupra frânghiei a devenit atât de lipicioasă, încât a trebuit să o strângă cu oasele. Având dureri insuportabile și delirând, a văzut mâinile albite și oasele uscate conducându-l în sus și trăgându-l în continuare. Ajuns la jumătatea urcușului, mâinile lui au devenit un fel de obiecte cu viață proprie. Ridicându-se, părea să tragă o greutate din ce în ce mai mare. S-a întrebat ce pești erau în acel năvod care părea atât de mare și opunea o asemenea rezistență.

Aproape în vârf, frânghia a izbucnit în flăcări blânde care s-au răsucit în jurul ei, formând o elice moale. Și-a dus mâna stângă spre baza ei. Era fierbinte, dar nu ardea și, urcând în flăcări, sângele de pe haine a dispărut, iar mâinile au început să i se vindece.

Platforma de deasupra era aproape prea strălucitoare ca să se poată uita la ea. Dincolo de ea ferestrele luceau de promoroacă albă și argintie. A văzut o infinitate de forme gravate pe ele cu precizie. Modele în V, ca niște aripi, păreau a se mișca în soare ca stoluri de îngeri negri. În desișul de gravuri din pene erau peisaje strălucitoare, iar în fiecare ochi de geam promoroaca ducea spre lumi dinlăuntrul altor lumi. Cu cât mai adânc pătrundeau, în tuneluri lungi spre punctul de dispariție, cu atât se deschideau mai mult și cu atât mai mult păreau să susțină bătălii eterne, câmpii care ardeau în timp ce forțe aeriene luptau deasupra lor, iar sori rotunzi care sângerau în poleire alcătuită din puncte se mișcau rapid în valuri de albastru. Soarele călătorea prin pădurea de linii din sticlă, tăindu-le în fascicule care curgeau ca grâul fărâmițat.

Hardesty Marratta a încercat să-și bage capul prin discul de aur. A fost împins imediat înapoi. S-a prins mai strâns de frânghie și s-a tras furios în sus, dar a fost lovit și împins în jos la fel de violent ca prima oară. În cele din urmă, a încercat din răsputeri, ridicându-se ca o cochilie acționată de o mare putere, pentru a încerca să treacă prin stratul impenetrabil de deasupra capului. A fost plesnit ca o muscă.

A căzut pe spate, cu brațele desfăcute larg, cu degetele întinse, cale de treizeci de metri de aer gol. Nu i-ar fi slujit la nimic să se întoarcă, la fel ca o pisică, ca să aterizeze așa cum voia. Treizeci de metri erau treizeci de metri, care trebuiau suportați, indiferent cum se vor termina. Însă în timp ce se prăbușea și-a dat seama că se deplasa de la stânga spre dreapta, legănându-se în arce ca de pendul, și cădea foarte lent. Aerul din jurul lui a bătut dintr-o mie de aripi nevăzute, care i-au amortizat căderea și l-au așezat jos atât de lin, încât o clipă a rămas în plutire deasupra saltelei.

A deschis ochii. Era purtat pe brațe de câțiva bărbați în ținută de gimnastică.

– Ești unul dintre noi? l-au întrebat ei.

– Ce sunteți voi? i-a întrebat Hardesty, la rândul lui.

Apoi le-a privit expresiile, cotinuând:

– Sigur sunteți bancheri și agenți de bursă.

– Ești membru al clubului?

– Totul se află în cifrele voastre, a răspuns Hardesty, dacă le citiți corect.

– Cred că a venit de pe stradă, a spus unul dintre bărbați. La început, am crezut că e vreun membru care a avut un accident.

– Am zburat ca un fluture, a spus Hardesty când l-au ridicat și l-au scos afară pe un soi de lectică invizibilă. Când m-am ridicat în flacără și am căzut, am crezut că o să mă strivesc de podea. Dar am plutit ca un fluture.

Când au trecut prin dreptul ceasului din coridor, a văzut că era ora unsprezece. Cu respectul și disprețul pe care oamenii îl au față de nebuni, l-au așezat jos, pe trotuar.

– Încă ceva, a spus el.

– Ce anume? a răspuns unul dintre bărbați în timp ce urca treptele.

– Sala voastră de gimnastică era ticsită de îngeri.

Ei nu l-au auzit.

Pe gerul din decembrie, fără un sfanț în buzunar și fără să fi mâncat de zile întregi, Hardesty a luat-o la pas prin Manhattan. O trădase pe Abby și, trădând-o, își trădase și tatăl. Trufia care-l îndemnase să creadă că va avea tăria pentru a face o călătorie în rai îl umplea acum de greață și spaimă.

Trecând pe lângă oameni grăbindu-se pe străzi, cu zecile de mii, a văzut bucuria pe fețele lor. A observat cum le erau dispuși ochii – pe obrajii îmbujorați și în expresiile lor de speranță, hotărâre sau furie – , indiferent ce anume îi făcea să fie mai mult decât schelete și carne, pentru că viața de pe chipurile lor era cu mult mai mult decât trupul în care se rătăciseră. Și totuși, dacă ar fi vrut să prindă în mâini acel material, s-ar fi ales doar cu reverele

unui palton și cu un pieton speriat și temător. Deși lumina pe care o căuta strălucea peste tot în jur, nu reușea s-o prindă.

Se putea gândi la sicriașul (parcă o mostră a unui antreprenor de pompe funebre) în care va trebui înmormântată fiica lui. Însă apoi viața străzii și bucuria de pe fețele oamenilor i-au pătruns în sânge și a crezut încă o dată că va izbuti s-o țină în viață, doar dacă va putea înțelege forța din spatele nenumăratelor scene vitale ale orașului: expresia hărțuită a unui băiat cu gluga trasă pe cap, care împingea un stativ pentru îmbrăcăminte pe străzile pline de zăpadă; un croitor din cartierul blănarilor, aplecat asupra mașinii de cusut, însăilând în eternitatea croitorilor; un grup de muncitori mitraliind betonul cu concentrarea unor infanteriști în acțiune – ceva de acolo lega laolaltă toate aceste scene și le împingea pe un traseu drept. Coridoarele pustii și formele ce se ridicau dețineau secretul, care se așeza invizibil peste oraș, ca o coloană de aer limpede. Și totuși, când strângea degetele în jurul ei și voia să o smulgă spre el, ea nu mai era acolo. Înfrânt definitiv, era măturat de mulțime. Slăbit și ametit, îi era de-a dreptul imposibil să reziste mareelor umane de pe străzi în ajunul Crăciunului.

Ca o așchie într-un tobogan de transportat bușteni se tălăzuia pe bulevarde. Era purtat în uriașe magazine universale și acolo era golit. Cădea cu torentul în jos, pe treptele de la metrou, și călătorea o stație sau două, după care era din nou ridicat pe stradă. Și s-a trezit blocat într-o intersecție de parcă aceasta era un vârtej. Traversând și retraversând de o sută de ori, fără vlagă, febril și înfrânt, era dus la întâmplare de milioanele de oameni care galopau de parcă viața lor ar fi depins de asta.

La cinci, când se goleau birourile, o mare de oameni în haine din gabardină și lână inunda străzile în albastru și cenușiu. Toți alergau. În unele locuri valurile de funcționari și dactilografe erau groase, de trei sau patru straturi. Totul suna ca apa sau ca un foc de vegetație purtat de vânt, iar la cinci și un sfert străzile

din centrul Manhattanului arătau ca intervalele dintr-un teatru în flăcări.

În cele din urmă, într-o convergență ce părea Niagara care pătrunde în Cascada Horseshoe, o masă uimitoare de paltoane frenetice și fețe încordate s-a prăbușit în terminalul de la Grand Central, purtându-l pe Hardesty cu ea. A avut norocul de a se afla la marginea șuvoiului, astfel că a reușit să se tragă în siguranța unui balcon de unde se vedea sala principală. Acolo, în primul rând din pricina spaimei copleșitoare că va trebui să călătorească până la Hartsdale cu trenul de cinci și douăzeci, s-a agățat strâns de o balustradă din marmură. Prins de balustradă, s-a odihnit o oră, până când mareea a scăzut și s-a încălzit.

Cu excepția unui flux de navetiști care încă se deplasa între uși și scara spre sala principală, balconul dinspre Vanderbilt Avenue era aproape pustiu, iar podeaua uriașă a început să prezinte zone din care dispăruse marmura de culoare caramel și unde se formaseră insulițe goale în covorul țesut din firele tuturor sosirilor și plecărilor din 1912 încoace. Nimeni nu ridica privirea. Tavanul fusese întunecat și înnorat atâta vreme, încât fusese dat uitării. Deși pentru majoritatea oamenilor bolta era prea înaltă pentru a se deranja să o privească, Hardesty a înălțat capul încet până când l-a lăsat pe spate și a putut s-o vadă în întregime.

Stele erau aprinse. Străluceau într-un galben incandescent din adâncul verde. De când? Trebuiau să se fi stins de o veșnicie. Se credea că ele se arseseră una câte una și nu se vor mai aprinde din nou și că fuseseră așezate prea sus pentru a putea fi schimbate. Nimeni nu încercase și, în cele din urmă, stelele fuseseră uitate și renegate. Însă acum erau aprinse. Și nu lipsea niciuna.

– Privește! i-a spus poruncitor unei tinere echipate ca o asistentă stomatolog, s-au aprins stelele.

– Care stele? a întrebat ea fără să ridice ochii, apoi a fugit spre tuneluri ca să prindă trenul, ca de obicei.

– Stelele acelea, a răspuns Hardesty pentru el însuși, privind cerul verde.

În timp ce măsura cu privirea bolta înaltă a văzut ceva mișcându-se în centrul ei. Era ca și cum, după un cutremur petrecut în ceruri, o bucată de cer fusese mutată din locul ei. A crezut că are o iluzie optică. Însă a apărut o crăpătură. Apoi a dispărut, dar a apărut a doua oară și a oscilat, ca și cum cineva s-ar fi chinuit să deschidă o ușă grea. Brusc, un petic de cer verde s-a tras înapoi, iar în tavan s-a ivit un pătrat întunecat. Hardesty a simțit că rămâne fără suflare. Ușa nu se deschisese singură.

Deși n-a zărit nimic altceva, a așteptat răbdător să se arate un suflet, iar răbdarea i-a fost răsplătită când sus, din umbre, a ieșit un cap care a privit în jos, către armatele în goană, îmbrăcate în haine din gabardină și lână.

PENTRU SOLDAȚII ȘI MARINARII DIN CHELSEA

La bătrânețe momentele de mare energie și luciditate sunt ca insulele umede dintr-o mare secată, iar în clipele de furie nebună și de bucurie ce se dezlănțuie brusc bătrânul cu baston poate descoperi că anii mulți nu au adăugat la nevinovăția lui decât dovezi și explicații și că, oricât ar învăța în îndelungata lui viață, nu poate vedea la fel de departe ca atunci când avea șapte ani. Harry Penn era deseori prizonierul unor asemenea momente în care se simțea electrizat descoperind că învăța ce știuse cândva, înainte de a plăti prețul pentru a afla.

Crescuse cu mileniul în ochi, iar acum voia ca podul lui Jackson Mead să meargă cât de departe și de înalt cât își putea el imagina, ba chiar și dincolo de acele așteptări, gonind ca o lance prin zidul de nori. Pentru asta, condițiile de la sol trebuiau să fie improbabil de perfecte, așa știa el. Nici o instituție umană nu se putea ocupa de numeroasele aliniamente, de blocarea suturilor dezlânate sau de aducerea justiției depline și răsunătoare, care ar fi fost necesară: și totul trebuia pus la locul lui și toată lumea trebuia să se miște vioi pe scena iluminată exact conform rolului încredințat. Harry Penn credea că încă nu împlinise scopul vieții lui, iar asta îl întrista. Nu era suficient

să îmbătrânești. El dorea miracole. Voia viață acolo unde ea nu exista, negarea timpului și poleirea universului – fie și pentru un moment cu adevărat minunat. Voia să vadă jerbe uriașe, albite, precum penele ceremoniale de pe capetele cailor înhămați la trăsuri, despre care tatăl lui îi promisese că se vor înălța deasupra orașului pentru a anunța epoca de aur.

De aceea a romanțat cărțile și enciclopediile citite, dar degeaba și-a amintit cât de mult a putut din ce văzuse și a rămas atent la arhitectura spiritului, pe măsură ce acesta a suferit devastări și restaurări periodice și alegorice. De multe ori umplea uriașul bazin din gresie cu apă și sărea în el ca să lase gândurile să plutească liber, însă ele nu pluteau niciodată îndeajuns de liber ca să îl pregătească pentru mileniul care se apropia cu repeziciune.

Într-o seară, spectacolul în care juca Jessica s-a anulat din cauza gerului crâncen. Din întregul Manhattan, în vreme ce materialele se contractau la temperaturile scăzute, se auzeau cabluri plesnind și zidărie crăpând – zgomote prin care iarna reacționa la fulgere. Mărunțele pocnete ca de tunet reverberau și Jessica s-a dus cu sania de la teatru la casa tatălui ei, unde a gătit miel cu mazăre, după care au luat cina în fața șemineului. Deși Praeger era așteptat să sosească ceva mai târziu, ei rămăseseră singuri. Christiana era cu Asbury și Boonya se dusese să-și viziteze sora, care locuia în Malto Downs.

După ce a curățat masa și a spălat farfuriile, Jessica s-a întors cu două căni de ceai negru și o cutie de fursecuri pe care era o imagine a unui artilerist din Highland, într-un kilt negru. Ceaiul negru era bun pentru imaginația lui Harry Penn. În timp ce focul ardea, lemnul rășinos de pin și cel de hicori, uscat ca osul, parcă s-au prefăcut în oștile de la Waterloo, cu mici împușcături și șiruri roșii, care înaintau. Harry Penn era tot chinuit de gânduri. Ceaiul și focul i-au dat putere.

– Ce se întâmplă când îți uiți rolul? a întrebat-o pe Jessica.

– Nu-l uit.

– Niciodată?

– Foarte rar. Aproape niciodată. Asta fiindcă, pentru a construi personajul pe care îl joc, învăț rolul pentru a deveni una cu personajul, înțelegi? Nu invers. Imediat ce am devenit altcineva, nu am cum să uit replicile. E de neconceput.

– Adică învățarea rolului pe care îl joci are foarte puțin de-a face cu memoria?

– Exact. Doar actorii slabi învață replicile pe de rost. Actorii buni le scriu permanent în timp ce joacă.

– Chiar dacă dramaturgul le-a scris deja.

Ea a dat aprobator din cap.

– Și asta nu se cheamă infatuare?

– Dramaturgul ar înțelege asta.

– Așadar, intri într-un soi de transă.

– Da.

– Piesa s-a scris, dar pentru tine încă este nouă. Când rostești replicile, le spui pentru prima oară. Sunt la fel de mult ale tale ca și ale lui. Cum explici asta?

– Nu pot, dar îți spun că asta e calitatea care-i deosebește pe actorii buni de cei slabi.

– Uite, să zicem, a continuat Harry Penn, rămas cu privirea asupra capacului cutiei de staniu, că ești deosebit de stresată, iar la încheierea unei scene lungi și complicate uiți rolul. Ce ai face?

– Probabil că nu aș avea timp să mă gândesc și aș spune ce mi-ar veni în minte. Celelalte replici ar fi fost un dar și aș lua replicile pe care le-aș improviza tot drept un dar, deși ar fi un dar dintr-o altă sursă.

S-a auzit o ciocănitură în ușă.

– Ăsta-i Praeger, a anunțat Harry Penn.

– Primarul, a zis Jessica mândră.

– Nu are nici cea mai mică importanță, a afirmat Harry Penn. Deschide-i ușa înainte să înghețe de moarte. Cu câțiva

ani înainte de a mă naște Primarul-Merișor a murit de frig la Newton Creek, știai?

După ce Jessica l-a adus pe Praeger în biblioteca tatălui ei, l-au văzut pe Harry Penn stând în fața șemineului, având în mână cutia din staniu. Plângea.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Jessica.

– Artileristul din Highland, a răspuns el. Aceste cutii există de ani și ani, dar niciodată nu m-am uitat atent la fața lui. Acum am văzut.

– Ce anume? a întrebat Praeger.

– Îți aduci aminte de vagabondul de la Petipas?

– Da.

– Mai mult sau mai puțin, așa arăta fața lui, dacă ar fi fost curată și bărbierită.

Praeger s-a uitat la cutie.

– Nu mi-e clar, a recunoscut el. Nu-mi amintesc suficient de bine.

– Pentru că nu l-ai mai văzut până atunci.

– Tu l-ai văzut?

– Da.

– Când.

– Când eram copil.

A pus cutia pe pervazul de deasupra șemineului și a făcut un pas înapoi. Întorcându-se spre Praeger, primarul orașului, Harry Penn i-a spus să se ducă la grajd și să lege cei mai buni cai la cea mai bună sanie.

– Vreau să mă conduci spre nord.

– Spre Coheeries? a întrebat Jessica.

– Da, a răspuns tatăl ei, zâmbind. În cele din urmă, mi-am găsit locul în lume.

Praeger a ieșit. Când lumina din grajd s-a răspândit în curte, Harry Penn s-a întors către fiica lui și i-a spus că se petrecuse un miracol tocmai la țanc.

– Ce fel de miracol? a întrebat ea.

– Peter Lake, a fost răspunsul lui.

Harry Penn era singurul om din New York care-i putea porunci primarului să îi pregătească sania, dar el nu s-a gândit nicio clipă la asta, căci Praeger lucrase pentru el și fusese ginerele lui virtual mai bine de zece ani. În plus, un bărbat sănătos, de o sută de ani, are dreptul la cele mai nobile convenții protocolare și nu are nevoie să se plece în fața președinților sau a regilor, deoarece președinții și regii au ajuns atât de sus, încât, dacă au cât de cât substanță, se gândesc doar la istorie, iar un bărbat de o sută de ani *reprezintă* istoria.

Cei trei cai pe care Praeger îi înhămase la sania de curse abia așteptau să gonească și, aproape fără să-și dea seama, se aflau deja pe Riverside Drive, zburând spre nord.

– Coboară și intră pe apă la One Hundred and Twenty-fifth Street, i-a spus Harry Penn primarului.

– Dar nu e înghețat bocnă la Spuyten Duyvil? a întrebat Praeger, cu un aer îngrijorat. Vârtejurile nu îngheață niciodată și mai e și canalul de navigație.

– Sigur e înghețat. Pe o iarnă ca asta, a spus Harry Penn, privind înainte, întotdeauna există un pod de gheață rezistent între Spuyten Duyvil și canal. Descrie o curbă ușoară spre vest, cotește din nou spre est și se înalță puțin, aproape ca o porțiune de prerie. După aceea, vom avea doar gheață tot drumul spre ultima porțiune. Putem merge cu o viteză nebunească.

Praeger a tras de hățuri, iar cei trei cai au cotit spre stânga și au coborât spre fluviu.

– De unde știi toate astea?

– Am făcut drumul ăsta aproape o sută de ani. Dacă știi doar zece-douăsprezece ierni, pare un haos absolut. Dar după o sută de ani începi să înțelegi unde ies la iveală și se intersectează

anumite tipare. Știu întotdeauna cum este vremea. E ușor. Și cunosc gheața. Și asta e ușor.

– Dar relațiile dintre oameni?

– Ai vreo problemă?

– Nu, doar eram curios.

A urmat un moment de tăcere.

– Nu-i ușor, dar e posibil.

– Ce-mi poți spune despre istorie?

– Istoria prezintă dificultăți. Un număr aproape infinit de valuri interacționează în cadrul unui număr infinit de intersectări. După cum poate ai bănuit, în ultima vreme a existat o tendință de aliniere, iar multe valuri diferite aleargă alături, în fază. Nu cred, totuși, că se pot alinia până în anul 2000, care e doar la două săptămâni distanță, decât dacă se va întâmpla ceva catastrofal.

– Iar după aceea? a întrebat Praeger, pentru că și el avea păreri despre astfel de lucruri și-și imaginase orașul rotindu-se cu picioarele în sus într-o prăbușire mută, cumplit de dureroasă, fără de sfârșit.

– Vom vedea atunci, i-a răspuns Harry Penn.

Sania a izbit zdravăn gheața și a făcut o crăpătură de aproape un kilometru. Gonind fără efort după Spuyten Duyvil, troica și-a continuat drumul spre nord atât de iute, încât oamenii de veghe din orașele aflate de-a lungul fluviului au notat în jurnale că prin dreptul postului lor trecuse pe gheață ceva întunecat și dispăruse înainte de a putea fi identificat. Praeger nu știa că orașele de pe dealuri, precum felinarele de pe faleze, trăiau în alt timp. Nici Harry Penn nu i-a spus, pentru că, de vreme ce viitorul imediat promitea să fie hotărâtor, nu voia ca Praeger să fie sedus de minunea unui trecut viu. Au lăsat în urmă orașele și au lăsat lumina felinarelor în urmă, urcând spre nord, în munții care duceau spre Lake of the Coheeries.

Au ajuns lângă lac în seara următoare. Erau epuizați și își simțeau gâturile iritate. Spre deosebire de satele de pe malurile

Hudsonului, cele de la marginea lacului, inclusiv Lake of the Coheeries, erau cufundate în întuneric. Harry Penn s-a ridicat în sanie și a privit de-a lungul malului.

– Niciodată nu au rămas în beznă, a spus el. S-a întâmplat ceva grav.

Pe drumul peste platoul care duce spre orașul Lake of the Coheeries nu călcase nici picior de la ultima ninsoare. Satul în sine apărea ca o siluetă, întru totul întunecat, profilându-se pe cortina uriașă a cerului și a stelelor dinapoia lui. Au pătruns încet, iar sania s-a hurducat peste ceea ce ei au socotit că era un buștean uitat în mijlocul străzii. Însă nu era un buștean, ci Daythril Moobcot.

Pretutindeni erau cadavre. Morții erau întinși în fața ușilor sau îndoiți și înghețați peste garduri, precum păsările vânate, întinse la soare să se usuce. Lângă stârvuri zăceau puști și arme de vânătoare. Se părea că acolo se desfășurase o bătălie îngrozitoare, iar străzile erau pline de piese de mobilier și mici obiecte ce stăteau mărturie pentru uciderea oamenilor și prădarea clădirilor. Ușile caselor se legănau încoace și încolo ca și cum ar fi fost îngrozite de creșterea și descreșterea vântului ori se închideau cu sunete care aminteau de focuri de pistol.

– Eram aproape sigur, i-a spus Harry Penn lui Praeger. Dar nu credeam că se va întâmpla cu adevărat. Praeger a rămas fără grai. Dar, dacă trebuia să se întâmple, asta este. Au murit toți. S-a terminat. Înseamnă că o sută de epoci au ajuns în cele din urmă la final. Condu sania în direcția aceea.

Au trecut de un pavilion, ajungând la lac, nu la fel de lent, îndreptându-se către casa familiei Penn, aflată pe o insulă pierdută între alte insule și promontorii de pe malul celălalt.

– Puțin spre stânga, zicea Harry Penn cu glas tremurat, ori o idee spre dreapta, îl îndruma pe Praeger.

Ocolind insulele stâncoase, pline de pini în locurile care fuseseră lăsate de mult în grija cufundarilor, au ajuns la o casă

uriașă, care s-a înălțat brusc la capătul unei curbe netede și albe. Rămăsese neatinsă.

– Bine măcar că acest loc a rămas ascuns, a spus Praeger.

– După cum vei vedea, nu prea contează. N-ar fi putut lua singurul lucru important și daunele vor apărea foarte curând.

Au mers întâi în hambar, unde Harry Penn a golit un sac întreg de ovăz pe podea, în fața cailor. Era extrem de agitat, aproape ca și cum bătălia din oraș, desfășurată cu mult înainte, încă se purta.

– Adu-mi alea de acolo! a cerut el, arătând spre două sau trei mături la care se renunțase, deoarece firele erau îmbibate cu smoală.

După ce s-au chinuit să răzbată prin zăpada de pe insulă, înaltă până la șold, au ajuns pe verandă, o galerie uriașă, având mai bine de treizeci de metri în lungime și șapte metri și jumătate în adâncime. Ca de obicei, ușa de la intrare rămăsese intactă.

– Cum ai intra în casă? a întrebat Harry Penn, făcând semn către ușă.

– Cu ajutorul unei chei, a răspuns Praeger.

Harry Penn a izbucnit în râs.

– Uită-te la gaura cheii. E blocată, ca o imagine înșelătoare. Tata era obsedat de spărgători și a făcut tot felul de jocuri cu ei. Pe vremea aia să fii spărgător era o profesie mai respectabilă decât acum. Era ceva care amintea de șah. Tata a pierdut mult timp și o groază de bani ca să îi păcălească pe hoți. Cred că un spărgător din zilele noastre ar sparge o fereastră, însă pe-atunci exista o anumită etichetă. Uite.

Și-a pus ambele mâini pe clanță și a mișcat-o de parcă ar fi fost un mecanism cu roți dințate, iar ușa a fost deschisă automat de contragreutăți.

Praeger s-a arătat încântat.

– Îți place? a întrebat Harry Penn. Mă bucur că ai văzut-o, pentru că e ultima oară când funcționează acest mecanism.

A dispărut în casa întunecată, iar Praeger l-a urmat.

Harry Penn a scos o brichetă pentru trabucuri și a plimbat flacăra în formă de creion peste capetele măturilor. Acestea au erupt în flăcări uriașe, galbene. Praeger a spus că, din fericire, tavanul era foarte înalt. Altfel, a adăugat el, ar putea lua foc. Harry Penn n-a scos o vorbă și l-a condus pe primarul New Yorkului prin încăperile enorme și reci ca gheața.

Cu torțele arzând, s-au oprit ici și colo și au ridicat flăcările în aer pentru a ilumina tablourile care-i priveau de pe pereți cu o tristețe nemărginită. Deși cele mai multe dintre portrete înfățișau chipuri fericite și mulțumite, anii lungi de tăcere și de neclintire le conturaseră expresii jignite de fantome părăsite. Păreau să sufere că fuseseră uitate și probabil erau îngrozite că bătrânul ofilit care pășea acum prin dreptul lor cu o torță fusese cândva copilul în care își puseseră speranța. Ieșind din întuneric o clipă sau două, portretele păreau amărâte și furioase că fuseseră condamnate la nemișcare pe veci și că, în ciuda sacrificiului și a grijii față de generațiile viitoare, casa lor fusese lăsată pradă vântului și nopții.

– Sunt membri ai familiei Penn, a explicat bătrânul. Ți-aș putea spune numele fiecăruia și mai mult, fiindcă au fost oameni pe care i-am iubit. Au dispărut cu toții. Dar până și ei ar putea fi surprinși – când se vor trezi.

– Să se trezească?

– Da. Cred că e posibil și-ți voi spune de ce. În mijlocul lacului există o insulă unde suntem sau vom fi îngropați toți. Sora mea, care a murit înainte de primul mare război, a fost înhumată acolo. Dar nu mai e acolo acum. A plecat foarte repede, așa se pare. Iar explicația a fost că un meteorit i-a distrus mormântul. Un meteorit! Nimeni nu a lăsat impresia că îi pasă de faptul că meteoriții cad *pe* pământ, nu *din* el! Faptul că mormântul a fost șters de pe fața pământului ilustrează epitaful ales

de ea, care suna așa: „Plecată în lumea luminii.“ Nu pot explica, dar ea a făcut ce anunțase că va face.

S-a oprit la o intrare în camera de zi care avea un aspect de peșteră și s-a întors spre Praeger.

– Când era pe patul de moarte mi-a dat niște instrucțiuni. La vremea aceea n-am înțeles. Am crezut că deliriază. A spus să le pun în aplicare când îl voi vedea din nou pe Peter Lake, care a fost acolo cu noi. El a plecat după moartea ei și, deși noi am crezut că se va întoarce în orice moment, nu s-a întors și nu l-am mai revăzut de-atunci decât la Petipas.

– Cum de poți fi sigur?

– Nu pot.

– Cine era el?

– Îți voi arăta.

Harry Penn l-a condus în cameră. Umbrele se ridicau și coborau într-un anume ritm, iar Praeger a simțit mirosul de umezeală al covoarelor și al mobilierul acoperit cu huse. Aerul a început să se încarce de fum de smoală, care a ascuns plafonul și a creat impresia că erau într-o peșteră fără tavan sau sub un cer de noiembrie. Harry Penn s-a apropiat de cămin și a ridicat torța până când două tablouri, unul aflat deasupra șemineului și altul față în față cu el, au fost iluminate.

– Beverly, a spus el, sora mea. Iar acela a fost Peter Lake.

Deși fragilă și slăbită, ea zâmbea și era frumoasă. Părea nedumerită și nelalocul ei.

– Nici atunci când au fost pictate aceste portrete el nu s-a simțit în largul lui printre noi, a zis Harry Penn. Socotea că Beverly era prea bună pentru el și că noi nu-l plăceam din cauza originii lui și a felului în care își câștiga existența.

– Cum își câștiga existența?

– Era spărgător, i-a răspuns Harry Penn. Și unul bun, evident. Fusese maistru mecanic și dăduse de bucluc. Nu mi s-a povestit cum sau de ce. Iar acum, după un secol, el e undeva în

oraș și nu a îmbătrânit deloc. Uită-te la fundal: comete și stele. Uită-te la chipurile lor. Oamenii aștia nu sunt morți... Sunt sigur. Te rog să dai jos tablourile.

După ce Praeger s-a retras și a coborât picturile pe podea, s-a întors și l-a văzut pe Harry Penn dând foc perdelelor și mobilierului.

– Ce faci? a strigat Praeger.

– Așa au sunat instrucțiunile ei, i-a răspuns Harry Penn, având și el glasul înflăcărat.

– Și cu tablourile ce se întâmplă?

– Vor arde și ele, dar deocamdată am nevoie de astea două. Hai. Ia-le cu tine.

Au trecut repede prin holuri și galerii, iar Harry Penn a atins pereții și mobilele cu torța. Până să ajungă la ieșire casa devenise mai strălucitoare decât o zi senină de vară. Flăcările vuiau în interior, transformând încăperile în camere oranj și în mingi orbitoare de foc. Jerbe de flăcări cu dinți de fierăstrău au pornit în susul treptelor ca un șarpe uriaș, parcă venit dinspre lac pentru a căuta copii. Casa părea că dansează și se răsucește, ca și cum focul ar fi fost o derulare rapidă a tuturor întâmplărilor petrecute vreodată în ea, ca și cum o sută de veri ar fi ars sub o lupă, iar o sută de ierni ar fi înghețat, devenind rigide și fragile, și toate focurile și dansurile și săruturile și visele dinăuntru ar fi fost eliberate pentru a se răsuci și vârtejurile fierbinți și palide și a incendia lemnul delicat cu brusca lor răzvrătire. Ca și cum ar fi fost o rachetă, focul a scos un urlet și a străpuns acoperișul.

Au așezat tablourile în partea din spate a saniei. Praeger a ținut în frâu caii agitați cât Harry Penn a incendiat hambarul. Întregul golf verde strălucea de parcă ar fi fost zi. Au dat un ocol casei, iar caii au pornit înspăimântați spre satul aflat pe malul celălalt al lacului. Vântul a întins flăcările torțelor așa cum se întind firele de păr când îți dai părul peste frunte, iar

scânteile au dispărut în beznă. Gonind pe gheață, caii nechezau fiindcă nu le plăcea focul atât de aproape, tras după ei pe sanie.

Harry Penn și Praeger au dat foc satului. Casele s-au aprins iute, iar curând străzile au devenit o rețea de flăcări.

– Toți au murit, a spus Harry Penn când au părăsit satul. Mă întreb dacă trecutul poate fi izolat, așa cum a dorit Beverly, ori dacă așteptările ei vor fi trădate.

Au ajuns pe culmea dealului și au întors sania pentru a privi spre oraș și spre lac. Dincolo de gheață, casa familiei Penn era o vâlvătaie, iar satul ardea ca un obiect îmbibat cu parafină.

Nu mai erau multe de spus. Luna se înălțase și era foarte strălucitoare. Harry Penn a aruncat torțele pe zăpadă, iar Praeger a strunit caii să se întoarcă cu spatele spre Lake of the Coheeries și să pornească spre munți.

Hardesty a urcat în goană primele șiruri de trepte spre galeriile închise în sticlă, care, la rândul lor, duceau spre dosul cerului, a presupus el. Când a cotit pe palierul de la baza celui de-al patrulea șir de trepte, a fost oprit brusc de un grup compact de șase polițiști și un sergent, care blocau drumul. Aceștia beau cafea din pahare de hârtie și erau înarmați până în dinți cu pistoale și bâte.

– Unde mergeți? l-a întrebat sergentul pe un ton războinic.

– La trenul de șase și douăzeci spre Cos Cob! a strigat el și i-a derutat, căci treaba lor era să-i împiedice pe oameni să pătrundă în galerii.

– Pe acolo, au spus ei și i-au arătat încotro.

Hardesty a coborât.

Revenit pe balconul Vanderbilt, a aruncat o privire spre spațiul liber din cer și a văzut că aceeași față continua să se uite netulburată în jos. Hardesty trebuia să vadă cine era. La nevoie, va ataca polițiștii. Dacă îi lua prin surprindere, îi putea ucide sau răni pe patru dintre ei. Îi putea ameți pe ceilalți doi

folosindu-și cunoștințelor superioare despre tactică de asalt și rezistența la răni. Dar avea nevoie de cel puțin două pistoale, ceea ce însemna că va trebui să învingă cel puțin alți doi polițiști. Era absurd să moară opt oameni pentru ca el să poată urca niște trepte. Chiar dacă ar fi trebuit să jefuiască cincizeci de oameni, nu prea erau șanse să facă rost de cele câteva mii de dolari necesare pentru a cumpăra pistoale. Însă trebuia să ajungă sus.

Ușa-trapă s-a închis, întregind cerul.

– La naiba! și-a zis Hardesty.

Apoi a hotărât să ocolească polițiștii. A mers pe balustrada balconului și a început să urce peretele de marmură, care se intersecta cu cortina de sticlă din fața pasarelelor. Meșteșugari răbdători sculptaseră demult ghirlandele, ouăle și dinții din colțul acela. Pervazurile și punctele de sprijin asigurate de acestea erau suficient de mari pentru degetele lui. Pentru a crea o presiune în sens invers trebuia să se împingă în cortina de geam.

Cum nu îndrăznea să urce și nici să privească în jos, s-a deplasat cu repeziciune și fără nicio măsură de precauție, reușind să se agațe de perete în primul rând datorită inerției de urcare. Dacă s-ar fi oprit, ar fi căzut o secundă sau două, încercând să se prindă de marmură ca o pisică. Nimic de acolo nu-l purta fără efort, cum se întâmplase când urcase pe frânghia aurită. În fizică existau totuși contradicții și paradoxuri și, cu toate că nu avusese vreme să le analizeze, degetele, mușchii și inima le cunoșteau la perfecțiune. Dacă nu ar fi avut forța necesară pentru a sta pe zid fără să se miște, cum ar fi avut forța să urce? Echilibrul era atât de fragil, încât puterea inițială a primului pas de la sol se putea duce odată cu el așa de sus, atâta timp cât prinderea lui era egală cu forța care îl trăgea în jos? În acest caz, de ce nu se putea prinde de ouă, ghirlande și dinți? Urcușul lui neîncetat și nebunesc avea ceva magic, ceea ce abroga legile conservării mișcării, probabil pentru ca în cele din urmă să le refacă. Însă acum, cu binecuvântarea, iertarea și încurajarea pe care

cățărătorii buni le primesc din senin, a urcat pe un stâlp aproape neted din terminalul gării Grand Central.

Într-un târziu, când a ajuns pe un pervaz plin de funingine, aflat foarte sus deasupra podelei, a pus palma dreaptă pe ea și a răsuflat de ușurare. Deși stătea agățat la o înălțime care de multe ori l-ar fi ucis (patru degete îl susțineau în siguranță, astfel că avea degetul mare liber), s-a simțit atât de sigur pe sine, încât a știut că nu va cădea, de parcă ar fi fost legat de sol. După o clipă de odihnă a ajuns pe pervaz.

Polițiștii erau la mai multe etaje dedesubt și probabil că nu-și imaginau că cineva trecuse prin dreptul lor și acum era aproape la fel de liber ca vrăbiile, care se făcuseră stăpâne pe nivelurile superioare. Și, dacă ar fi ridicat privirile să vadă stelele (ceea ce nu făceau), probabil că navetiștii nu l-ar fi zărit pe bărbatul care alerga de-a lungul unui pervaz înalt, fără niciun fel de protecție.

Unul dintre geamurile de jos ale unei ferestre arcuite lipsea. Probabil îl izbise vreo pasăre ori fusese lovit de vreun glonț rătăcit. Hardesty s-a strecurat prin spațiul liber și s-a trezit într-un hol slab luminat. Podeaua era acoperită de un strat gros de praf, pe care apăreau urme de pantofi, ducând spre niște trepte în spirală, la capătul îndepărtat al coridorului. După șase rotații pe scara de fier, a ajuns într-o încăpere mică și boltită, ca o capelă, și avea în față o ușiță metalică, încuiată pe partea cealaltă.

Cum știa deprimant de puțin despre spargeri și intrări prin efracție, a început să se izbească în ea. Treptat, ușa a cedat.

Peter Lake stătea pe jumătate întins pe patul lui dintre grinzile de fier și citea un număr din *Police Gazette* din noiembrie 1910. Se obișnuise deja cu o mulțime de lucruri ciudate și a privit nu cu mirare, ci cu plăcere imaginile unor vandali îmbufnați și ale unor escroci cu aer meditativ, despre care nici nu avea idee că îi cunoscuse. Răsfoind paginile, a reîntâlnit oameni precum James Casey, Charles Mason, Doctor Long și Joseph Lewis. Deși numele i se păreau cunoscute, nu era sigur care era locul lui

între ele. De ce îl emoționa atât o fotografie veche a lui William Johnson, hoț de buzunare? Datorită melonului și costumului edwardian, ambele (dispărute, la fel ca posesorul lor, neîndoielnic) amintindu-i de o perioadă când nici natura, nici omul nu aveau o mare influență, ci ajunseseră la o înțelegere care-i permitea chiar și celui mai necioplit dintre oameni, datorită culturii lui și mediului, să se gândească la condiția lui? Cum altfel putea explica ochii lor triști și atotcunoscători? William Johnson (un nume de împrumut, firește, unul dintre cel puțin zece), hoț de buzunare, arăta prin sclipirea ochilor că privise prin timp și îi înțelesese pe cei care vor veni după ce zgura timpului se ridicase, hoții de buzunare, escrocii și bandiții se dovedeau a avea chipuri magice și înzestrate, pe care pictorii din Renaștere le foloseau la portretele de sfinți și îngeri.

Mișcat în mod straniu de privirea părintească și sigură de sine a lui William Johnson, Peter Lake era cât pe ce să dea pagina spre o fotografie mare a lui însuși, dar l-a făcut să sară din patul lui confortabil Hardesty Marratta, care se izbea în ușa din metal. *Police Gazette* i-a zburat din mâini ca o găină azvârlită și a aterizat pe podea cu fața pe care se afla portretul lui Peter Lake. Printr-o pură coincidență, expresia spărgătorului din Galeria Răufăcătorilor era perfect leită celei de pe fața maistrului mecanic care nu se lăsa impresionat de nimic, aflat acum între grinzile de deasupra cerului.

Îl săltaseră fără a fi pus sub acuzare, chiar înainte de a da o lovitură la Delmonico's, pentru care trebuise să se pună la patru ace, iar polițiștii îl brutalizaseră puțin deoarece știau că vor fi siliți să îl elibereze. Când fotografii se pregătiseră să aprindă magneziul din tăvița blițului, după ce el își aranjase gulerul și ce mai rămăsese din papion și era așezat și gata de pozat, a auzit urletele unei ființe în dureri cumplite venind de dincolo de zid. Cu toate că avusese parte din plin de asemenea scene, Peter Lake nu reușise să devină un adevărat dur, iar fotografia dezvăluia o

expresie de milă, potrivită pentru un om care încerca să vadă prin zid, de cealaltă parte a lui, acolo unde unul dintre ai săi era ucis. Era agitat, ușor îngrijorat, și totuși avea un calm sardonic, de parcă ar fi vrut să spună „Ei, dacă voi fi următorul, asta e! Dar nu vă bazați pe asta!“ Exact astfel arăta când Hardesty s-a izbit neliniștit în ușă, ca un țap care tocmai băuse o găletușă de ceai tare.

Întrucât uitase de ușa dinspre acoperiș, Peter Lake s-a gândit că n-are încotro să-și caute scăparea. La început a înghețat, însă apoi a apăsat pe comutatorul care ilumina stelele. Acestea au rămas luminoase, pentru că erau aprinse pe vecie. Lipsit de întuneric, mai avea la dispoziție avantajul surprizei. Și-a zis că, dacă deschide ușa când cel de afară o atacă, se va izbi de un pilon de fier și-și va pierde cunoștința. Nu, nu avea rost. Cel de afară, oricine era, avea capul tare. O să-l obosească puțin, iar după aceea va merge la inspirație.

Peter Lake s-a urcat pe grinzi și a rămas parțial ascuns în umbră o jumătate de oră, cât Hardesty a continuat să se izbească de ușă. Și Hardesty, și ușa au avut mult de suferit în acel război de uzură, în care ușa ar fi câștigat, dacă adversarul ei n-ar fi fost convins că, dacă pătrunde în partea cealaltă, ar putea ajunge la originea tuturor lucrurilor. Intervalele dintre atacurile lui erau tot mai mari, izbiturile deveneau tot mai lente și tot mai slabe, iar ușa a început să arate ca un dinte slăbit care stă să se desprindă din gingie, un moment de plăcere pentru suferind.

În cele din urmă, a năvălit înăuntru, a fugit din inerție câțiva pași, s-a răsucit, s-a bălăbănit pe picioare și apoi s-a prăbușit la podea. Peter Lake a așteptat venirea celorlalți. Când s-a lămurit că nu mai era nimeni, a coborât de pe grinzi, a închis ușa și l-a târât pe Hardesty până la pat. Hardesty era învinețit tot și gâfâia. Gândindu-se să-l ajute, Peter Lake a luat o cutie în care cu nouăzeci de ani în urmă avusese ghiveci de miel din Noua Zeelandă, a umplut-o cu apă călduță și i-a aruncat-o în față lui Hardesty.

Cel din urmă a făcut câteva mișcări, de parcă ar fi fost gata să se înece, apoi a deschis ochii.

– De ce-ai pătruns prin efracție? l-a întrebat Peter Lake.

– Te-am văzut prin trapă. Am vrut să aflu cine ești și cum ai ajuns până aici.

– De ce te-ai uitat în sus? Nimeni nu se uită spre tavan.

– Nu știu. Când am văzut stelele aprinse, nu mi-am putut dezlipi ochii de la ele.

– Nu trebuia să prinzi vreun tren?

– Nu.

– Și cum ai urcat până aici? l-a întrebat Peter Lake cu un aer suspicios. Ești prieten cu polițiștii?

– Am urcat pe zid, de-a lungul ouălor prinse în ghirlande și a nenorociților de dinți.

Peter Lake nu l-a crezut.

– Mi-e greu să cred asta. Ce, ești alpinist?

– Ca să fiu sincer, da, a răspuns Hardesty. Am fost...

S-a oprit la jumătatea propoziției, și-a retras fața care îi zvâcnea și s-a uitat printre gene la Peter Lake. Acesta a făcut la fel (doar că fața lui nu zvâcnea). Se recunoscuseră de la Petipas. Au rămas fără grai și s-au cutremurat cum se cutremură un om când descoperă sau reconfirmă forțe superioare și hotărâte, care, obraznice și neconvingătoare, se dau drept coincidență.

– Cine ești? a întrebat Peter Lake.

Hardesty a clătinat din cap.

– Nu are nicio importanță, a zis el. Cine ești *tu*?

Într-un spectacol dement și cutremurător, care avea să țină zece zile, până la începutul mileniului, Jackson Mead a dezlănțuit toate forțele pe care le pregătise și le ținuse în conservare și nu avea să le oprească, chiar dacă orașul ar fi fost devorat de incendiile și tulburările sociale provocate de podul-curcubeu.

După secole și secole de construcții, învățase exact cum trebuia făcut totul. Credea într-o lege a egalităților care decreta un echilibru perfect. Pentru tot ce se înălța, ceva trebuia să cadă și nu exista nicio formă liberă, întrucât orice formă avea umbră și corespondent. Așa se explica împotrivirea lui. Le respecta și nu ținea să le atragă de partea sa, căci asta ar fi presupus că ele luptau fără motiv. Și acțiunile lor erau justificate, iar el ar fi putut prea bine să treacă de partea lor. Însă el n-o făcea, pentru că sarcina lui era să împingă lucrurile înainte, motiv pentru care trebuia să lupte împotriva lor. Îi plăcea să spună că nu a existat niciodată vreun constructor care să nu fi înțeles războiul.

Se pregătise aproape un veac de acțiunile care-i vor lua cu asalt ultimele zile, avându-i generali pe Cecil Mature și pe reverendul Mootfowl. Cu toate ciudățeniile lor, aceștia erau perfecți pentru a-și duce la capăt misiunea și fuseseră alături de el ani nenumărați, fără vârstă și fără să îmbătrânească, devorați de cunoașterea extraordinară pe care o ascundeau fără șiretenie – nu atât pentru a înșela, cât pentru a da curs propriei firi.

Solstițiul de iarnă a adus la Sandy Hook o armadă de nave uriașe, a căror simplă prezență a calmat oceanul. De pe punțile lor a început un transfer fără precedent de utilaje și materiale. Sute de elicoptere capabile să ridice greutăți mari, acoperite, și șiruri de lumini intermitente și reflectoare albastre, pătrunzătoare, au vuit prin văzduh, transportând dedesubtul fuzelajelor strâmbe ca ale unei călugărițe lucruri care întreceau de multe ori propria greutate și dimensiune.

Zumzetul elicopterelor se auzea de la kilometri depărtare. Când se apropiau cutremurau pământul și făceau să înghețe toate creaturile cu zgomotele lor cu frecvențe paralizante ce radiau din motoarele lor misterioase. Luminile intermitente și lungimile de undă ale reflectoarelor erau sincronizate perfect cu sunetele ritmice, în armonii și contrapuncte excesiv de

complicate. Se puteau roti în jurul oricărei axe și rămâne în orice poziție fixă. Erau delicate ca fluturii și mari cât cele mai impresionante avioane cu reacție. Zburând pe trasee care se intersectau și deplasându-se constant pe deasupra portului și totuși fără să se ciocnească, făceau naveta între vapoare și șantiere.

La bordul navelor lui Jackson Mead din Hudson s-au deschis uși enorme. De pe țărm sau de pe gheață se vedea că interiorul lor uriaș era alcătuit din multe nivele luminate în diferite nuanțe. Înăuntrul navelor, pe înălțime, erau drumuri stivuite câte zece sau cincisprezece, pe care circulau în toate direcțiile mici vehicule rapide (trăgând remorci sau nu), gonind pe artere cu lumini intermitente, care sugerau urgența. La anumite intervale, impresionante prin precizie și frecvență, utilaje de ridicare apăreau din hangar și ieșeau cu mare viteză, întorcându-se în aer și creând câte o pală de vânt care lustruia gheața și forma cristale libere și rămășițe de zăpadă ce se adunau în nori tot mai mari, înalți cât zgârie-norii.

Din navă s-au ridicat turnuri transparente, de douăzeci de etaje. Zi și noapte operațiunile au fost dirijate din interiorul lor, într-o lumină liniștită, de culoarea bronzului, care trimitea la un alt fel de lumină diurnă, perpetuă – nu de martie, ci de august. Șantierele și-au ridicat propriile scuturi, dezvăluind cincizeci de redute ca niște fortărețe din beton, cu rădăcinile înfipte adânc în sol. Pe suprafețele lor superioare erau amplasate multe tipuri de utilaje ridicate de pe nave și din trenurile care nu ajungeau până în port, dar erau descărcate din aer și apoi ridicate de pe șine, vagon după vagon, și aruncate, astfel ca alte trenuri să poată sosi pentru descărcarea neîntreruptă a mărfurilor.

Pe fundații au fost amplasate substructuri ca niște blocuri, cutii mari și grinzi grațioase, care susțineau greutatea acestora. Cerul era ticsit de elicoptere care transportau motoare

multicolore, alcătuiri din silicon ca sticla, agregate rotunde de foc se deplasau ca niște mici sori, iar dispozitive misterioase, semănând mai mult cu uriașa sticlă arzătoare a lui Priestley sau cu telescopul lui Herschel decât cu orice obiect modern, spirale pulsatorii de cristal, gemenii înghețați ai micilor sori, și rețele moi de sârmă și circuite care făceau aparatele de ridicare să arate ca meduzele care se deplasau prin aer, pe deasupra portului.

Când oamenii uimiți socoteau că pot să-și recapete suflul, dintr-o navă se ridica dintr-odată un ansamblu minunat și nemaivăzut, traficul se dubla ori rețeaua de sunete sporea. Strategia lui Jackson Mead era să facă fiecare oră mai înflăcărată decât precedenta. Ideea era să țină oameni iîn nesiguranță, să-i șocheze, să-i dezorienteze, să pătrundă în sensibilitățile lor, să-i orbească prin lumini intermitente și să-i lovească tot mai puternic, astfel încât orice împotrivire să fie zădărnicită, iar podul să se nască. Pentru că, în ultimă instanță, în ciuda forței și a planificării, era o construcție delicată și fragilă, care depindea de împrejurări pentru care Jackson Mead nu putea decât să se roage.

Virginia s-a așezat pe marginea patului pe care Abby stătea întinsă și a urmărit lumina care se stingea în ninsoarea calmă și deasă. Ora la care se aprindeau luminile, dându-i serii speranță și energie, a trecut în seninătate și tăcere. Întrucât Abby era hrănită intravenos, nimeni de la căpătâiul ei nu putea anticipa nici măcar veselia ambivalentă a hranei de spital, care sosea pe platouri urâte, ca niște monede uriașe.

Hardesty era plecat de mai bine de o săptămână. Era improbabil ca într-o mie de ani de căutări stăruitoare și suferințe, slabe șanse să-și salveze copilul muribund, așadar cele câteva zile nu puteau aduce ceva nou. Nimic din ce va vedea sau ce își va imagina nu o salva pe Abby. Copiii mai și mor.

La un moment dat, nu cu mult timp în urmă, ei cunoscuseră moartea mai frecvent decât vârstnicii. Deși nu-și putea explica, Virginia era sigură că-și amintea o țarină a olarului pe care, în ninsoare, cincizeci de sicrie minuscule așteptau să fie îngropate, în vreme ce groparii se grăbeau să-și termine treaba înainte de căderea nopții. Cum ea nu văzuse niciodată o asemenea priveliște ori ceva cât de cât asemănător, s-a întrebat cum de i se fixase atât de bine în memorie și s-a gândit că probabil în vremurile grele trecutul și viitorul apăreau mai ușor din umbre. În galeria încremenită de scene infinite, toate întâmplările erau accesibile. Nimic nu se pierdea niciodată. Groparii de pe țarina olarului, grăbindu-se să învingă întunericul, se vor grăbi veșnic să învingă întunericul.

A avut un vis de seară. Un tunet a prins-o până la glezne în zăpada proaspăt ninsă, iar o căruță întunecată, trasă de un cal negru, a trecut ca în zbor pe lângă ea, roțile ei având o capacitate desăvârșită de a te hipnotiza. Neștiind unde se afla, s-a întors să vadă ce era în spate și, deși gardurile din fier forjat, copacii și felinarele erau cenușii din cauza omătului, ea a migrat încet spre o scenă de vară, în care s-a văzut împingând un cărucior de copil pe marginea unui lac. Era într-un parc și aproape de apă se găseau bănci și o promenadă pavată. Copacii de pe celălalt mal al lacului se reflectau pe suprafața apei, cețoasă și neclară; orașul era plin de păduri întunecate. S-a aplecat peste marginea căruciorului pentru a vedea copilul, dar era gol, căci micuțul fusese luat de lac și se afla undeva sub apă. Apoi după-amiaza de vară s-a transformat în beznă și s-a trezit într-un hol slab luminat. În lumina scăzută, lambriurile zgâriate adânc luceau. Podeaua era acoperită de moloz. Pe măsură ce ochii i s-au obișnuit cu semiîntunericul, a văzut o fetiță într-un halat demodat, stând lângă balustradă. Părul îi căzuse, ținea o mână în gură și tremura din cauza unui soi de paralizie. Era muribundă, singură, și stătea în picioare.

Virginia a întins brațele s-o îmbrățișeze, dar nu s-a putut mișca din cauză că era legată de balustradă. A vorbit cu glas gâtuit, dar copila nu a auzit-o și a continuat să se legene înainte și înapoi, de parcă nu ar fi știut că bolnavii și muribunzii au dreptul de a sta întinși. Virginia s-a încordat ca să rupă legăturile și a plâns pentru că nu se putea mișca.

– Trezește-te, trezește-te! a spus doamna Gamely, scuturându-și fiica. E un vis. Trezește-te!

Virginia s-a ridicat în capul oaselor când doamna Gamely a aprins lumina.

– Cum se simte? a întrebat-o bunica.

Privind-o pe Abby înconjurată de tuburi și cabluri electrice, Virginia a spus că se simțea la fel.

– Diseară, când va veni doctorul, ar trebui să facem o plimbare ca să luăm puțin aer. N-ai mai ieșit de o săptămână.

– *Unde* ai fost? a întrebat Virginia, pentru că obrajii doamnei Gamely erau mai roșii decât cele mai roșii mere din Coheeries.

– Am mers la o prelegere, draga mea. Nu te enerva! Una a tipului care te irită atât, domnul Binky. Mie mi-a plăcut, deși ar avea nevoie de multă muncă pentru a-și îmbunătăți vocabularul. A vorbit emoționant despre stră-străbunicul lui, Lucky Binky, dispărut odată cu *Titanicul*. Am fost foarte impresionată când domnul Binky s-a referit la *Titanic* numindu-l „Gigantic“.

Doamna Gamely nu știa că Craig Binky fusese cu ochii pe ea tot timpul cât ținuse discursul, iar apoi le poruncise lui Alertu și lui Scroutu s-o găsească. După aceea ei au început să umble prin oraș, în căutarea unei femei cu părul alb, ca o gălușcă tare, pe care Craig Binky o descrisese drept „Seraffina aia, atrăgătoarea, roza aia albă!“

Virginia s-a uitat cu neîncredere la mama ei. Cum să plece de la căpătâiul lui Abby ca să urmărească o prelegere ținută

tocmai de Craig Binky? Însă doamnei Gamely asta i s-a părut perfect justificat, deoarece, spre deosebire de fiica ei, de doctori și alți experți, simțea că, deși copila e grav bolnavă, pentru a o ajuta să-și revină era nevoie doar de o anumită compresă. Ca să fie sigură, o ținea întotdeauna în poșetă. Însă ori de câte ori sugera o compresă, ceilalți răcneau la ea de parcă ar fi fost dementă. Asta o descurajase foarte mult, iar după părerea ei, era păcat ca bietul copil să sufere din cauză că doctorii aveau încredere oarbă în mașinării ciudate și în medicamente ridicole, care nu dădeau rezultate. Ea s-a gândit să treacă peste ele. Putea pentru că, între nenumăratele lucrușoare inutile pe care le căra în poșeta din pânză (printre altele, de exemplu, un cocoșel viu, dar somnolent) se afla și un instrument foarte convingător, pe care ea îl numea pușcă de vânătoare. Însă nu era chiar atât de sigură pe ea ca altădată. Nu se afla în Coheeries. I-a lăsat pe ei să facă așa cum vor ști, deși a păstrat compresa, nu a îndrăznit să o aplice. Dacă îmbolnăvea copila și mai grav?

Doctorița a întârziat în acea seară, dar după ce a examinat bolnava, doamna Gamely și Virginia au ieșit în zăpadă cât o infirmieră a rămas de veghe.

– Unde vrei să ne plimbăm? a întrebat Virginia.

– Oriunde, a răspuns mama ei. Uită-te la tine! Tremuri. Trebuie să mergi ca să prinzi ceva putere.

Au mers ore în șir, în cercuri și în curbe lungi, călcând în tăcere printre clădiri cu poduri, pustii și înfricoșătoare pe care zăpada le pudrase ca pe prăjituri. Virginia i-a povestit visul pe care îl avusese.

– Copila s-a ridicat din lac și a bătut din palme? a întrerupt-o doamna Gamely, surprinzător de nerăbdătoare.

– Nu. Nu s-a ridicat din lac. Dar am văzut-o mai târziu, când era mai mare, în holul unei clădiri de locuințe, a spus

Virginia, apoi a povestit restul visului. Cred că este evident, a încheiat ea.

– Crezi că fetița din vis era Abby și că ai visat din cauza temerii.

– Ce altceva ar putea însemna?

– Ar putea să nu însemne nimic și să aibă valoare doar în sine. Visul nu este o unealtă pentru această lume, ci o poartă către lumea cealaltă. Ia-l drept ceea ce este.

– Și ce trebuie să fac?

– Nimic. E ca un lucru frumos. Nu trebuie să faci nimic cu el.

– Vai, mamă! a exclamat Virginia, gata să izbucnească în lacrimi. Abby o să moară, iar tu și Hardesty bântuiți prin oraș, vorbind ca misticii și comis-voiajorii. Aproape niciodată nu știu ce vrei să spui. Nu am idee ce înseamnă și asta n-o va ajuta deloc pe Abby.

– Virginia... a îngăimat doamna Gamely, dorind să-și îmbrățișeze fiica.

– Nu! a replicat Virginia..

Bătrâna și-a luat fiica de braț și au pornit prin zăpadă spre spital. Au mers în tăcere, singurele sunete fiind cele făcute de vânt și de clopotele bisericilor care anunțau ora și sferturile ei. În ciuda frigului și a ceții, înlăuntrul lor se simțeau uscate și înfierbântate.

Într-o piațetă din Chelsea au văzut o statuie înfățișând un soldat din primul mare război. Era acoperită de zăpadă și aproape pierdută în norii albi de ceață și zăpadă care vuiau pe străzi și creau vârtejuri în piețele deschise. Cele două femei s-au oprit pentru a citi inscripția de pe piedestal, care suna: *Pentru soldații și marinarii din Chelsea.*

– Mai ții minte statuia? a întrebat doamna Gamely.

– Nu, a răspuns Virginia, pe un ton prin care parcă își cerea iertare.

– Când erai mică și se sfârșise războiul, am venit în oraș ca să îl întâmpinăm pe tatăl tău. Ți minte?

– Nu, deloc.

– A fost foarte greu să ajungem aici, dar am reușit și am așteptat câteva luni cât au sosit navele cu trupe. Fuseseră uciși mulți soldați, dar familiile lor primiseră telegrame. Deși nu aveam vești de la el, am presupus că Theodore era în viață, pentru că nici nu auzisem vești proaste. Cât am așteptat, am locuit în West Side, aproape de Chelsea, lângă fluviu. Câteodată venea în parcul ăsta. Le spuneai celorlalți copii că acela era tatăl tău. Tatăl tău nu s-a întors. Fusese ucis cu multe luni înainte, dar înștiințarea nu a ajuns la noi.

– Și cum ai aflat? a întrebat Virginia.

– Când s-a întors divizia lui, ne-am dus la Black Tom, unde debarcau soldații. Erai foarte emoționată. Te-am îmbrăcat frumos și aveai în brațe un buchețel de flori pe care le-ai purtat toată ziua, chiar și după ce ai aflat. N-ai vrut să te desparți de ele. Ți le-am luat din mâini abia după ce ai adormit în acea noapte. Harry Penn ne-a anunțat.

– Harry Penn?

– A fost la comanda regimentului în care a luptat tatăl tău. Toți bărbații din Coheeries au făcut parte din acel regiment. Tu l-ai făcut să plângă. Nu-ți aduci aminte?

– Sigur că nu, a spus Virginia, clătinând din cap.

– N-a adus niciodată vorba? Doar îl cunoști de câțiva ani.

– Nu. Dar indiferent ce am făcut la ziar, nu m-a concediat. Cred că asta se datorează acelor momente.

– L-a impresionat foarte mult. Erai emoționată și fericită, iar el a trebuit să-ți spună că tatăl tău a murit. I-ai rupt inima. Era la începutul verii. În ziua aia te-ai îmbolnăvit și ai avut febră până a venit iarna. Încercai să te alături tatălui tău. Aș fi făcut și eu la fel, dar trebuia să-ți port de grijă.

– Dacă de aceea n-a mișcat un deget Harry Penn împotriva mea, la ce bun? a întrebat Virginia.

– Dacă în tot acest timp nu i-ai știut motivele, de ce presupui că ai ști efectele? Un act de bunăvoință este ca o lăcustă: doarme până este chemată. N-a spus nimeni că vei apuca să vezi urmările tuturor faptelor tale ori că ai garanții sau că nu ești silită să pășești pe întuneric sau că totul îi va fi dovedit și verificat atent, precum ceva din știință. Nimic nu e așa; cel puțin, nimic care să merite. Nu te-am crescut doar pentru a călca pe teren sigur. Nu te-am învățat să gândești că totul trebuie să se afle sub controlul și înțelegerea ta. Adevărat? Dacă aș fi făcut-o, aș fi greșit. Dacă nu riști, puterile pe care le refuzi pentru că ți le poți explica te vor transforma într-o maimuță, cum se zice.

– Deja m-au transformat.

– Nu-i nimic, Virginia, a spus doamna Gamely. Ai greșit puțin. Dar ești încă în viață. S-ar putea să nu găsești calea de a-ți salva copila. Dar trebuie să încerci. Pentru ea. Chiar este de datoria ta.

Acum deja ningea în dușmănie, zăpada susurând slab, cum susură când e foarte deasă și grea, iar mama și fiica s-au îmbrățișat.

ORAȘUL ÎN FLĂCĂRI

La început nici pompierii, nici polițiști nu au știut că se întâmplase ceva grav. Vizitatorii punctelor de observație de pe turnurile înalte de o mie și șase sute de metri au văzut pilonii de foc în depărtare. Dar, la fel ca toți vizitatorii locurilor înalte, au presupus că tot ce se afla la sol era sub control.

Însă stâlpii de flăcări care se înălțau deasupra orașului săracilor au trecut neobservați de funcționarii concentrați ca niște apoplectici asupra treburilor lui Jackson Mead. Pe de altă parte, nu se auzise niciodată despre incendiile din orașul săracilor. Vara sau iarna, ele fumegau permanent, transformându-se treptat în piromanie de amatori. Totuși, de astă dată flăcările erau mai înalte și în mai multe locuri decât de obicei. În vreme ce restul oamenilor din New York se ascundeau de frig și stăteau în casă, unde copiii se jucau, iar câinii osteniți de iarnă dormeau lângă vetre, o adevărată armată a pătruns pe străzile din orașul săracilor.

La două zile după Crăciun, tineri și tinere dansau în Plaza, elevatoarele vuiau pe deasupra portului, podurile spre Brooklyn și Queens erau iluminate de traficul de seară, iar fabricile își reluaseră activitatea ritmică. Avocații, care nu dormeau nicio clipă, îngurgitau kilograme de reglementări și scuipau argumente douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. În adâncuri, depanatorii

duceau un război cu conductele și cablurile care menținеau orașul de deasupra lor iluminat și cald. Aceștia se deplasau cu hotărârea neobosită a tanchiștilor dintr-o luptă între blindate, chinuindu-se să răsucească chei uriașe, de trei metri, confruntându-se cu explozii și incendii, săpând ca demenții, azvârlind plutoane și batalioane prin tuneluri întunecoase, în care luminile lămpițelor de mineri se legănau încoace și încolo peste fețele murdare și fără vârstă. Polițiștii duceau lupte mortale în incidente separate în întregul oraș, agenții de schimb valutar țineau câte șase telefoane în fiecare mână, iar așa cum stăteau aplecați, fiecare peste cartea lui, într-o mie de conuri de lumină ale lămpilor, savanții din aceeași sală de lectură de la bibliotecă se aflau într-o mie de locuri diferite. Și în Plaza se dansa – femei cu rochii roz-somon sau albe, iar bărbații în negru și alb și cu eșarfe la brâu. Violoniști care cheleau, cu mustăți subțiri și cu niște fețe uimitor de depravate, umpleau sala cu coloane din marmură cu muzică. Agățate de coloane și de tavan, o droaie de serpentine și fanioane roz și aurii le confereau dansatorilor o strălucire de vară. Pe spetezele scaunelor erau drapate blănuri de castor, nurcă și altele care, ca și cum și-ar fi amintit de frig, erau răcoroase la atingere. Afară, caleștile treceau în tropot de copite, iar vânturile drăcoase dinspre nord clătinau copacii acoperiți cu țurțuri ca pe niște clopote de cristal. Hainele elegante și mișcarea delicată, sănătatea și dansul, bucuria însăși aveau să se destrame curând.

Undeva în orașul săracilor, unde drumurile și străzile se erodaseră și din ele rămăsese doar o pajiște de culoarea ceaiului presărată cu gropi și cocioabe, locuiau un bătrân și soția lui, care își câștigau existența de ani, ținând o mică dugheană. Rafturile de lemn erau aproape goale, însă din când în când cei doi reușeau să adune câteva pungi de orez și zahăr, sticle de băuturi răcoritoare pline cu petrol lampant, câteva ustensile casnice la mâna a doua și câteva legume stafidite și mutilate. Singura încăpere era luminată de o lampă care ardea grăsime de vită și ulei uzat. În

iarna aceea când s-a făcut foarte frig, bătrânul și bătrâna au îmbrăcat toate hainele pe care le aveau și s-au refugiat în fundul dughenii, înapoia unei perdele din pânză de sac, făcută de ei. Câteodată, el ieșea să caute resturi de lemn, pe care le ardeau într-o cutie de cafea. Le era prea frig ca să mai tremure, aveau buzele vinete și stăteau nemișcați ca să nu jignească frigul, sperând că acesta îi va lăsa să trăiască. Deși valul de ger nu s-a dus și nici nu avea să se ducă decât la multă vreme după ce ei vor fi murit, n-au pierit. Și, culmea, au murit de arșiță.

Cam în timp ce dansul de la Plaza atinsese apogeul, iar femeile cu umerii dezgoliți valsau într-un unison senzual, bătrânul și bătrâna au auzit începuturile a ceva care suna pe jumătate a talazuri și pe jumătate a incendiu.

Au auzit vântul și oameni care alergau cu pași mari, așa cum fug animalele de incendiile de pădure, cu salturi uriașe, în care inima le stă să plesnească. Apoi au urmat rătăciții. Cineva a bătut în ușa dughenii. Prea speriat ca să se miște, bătrânul și-a înghițit nodul din gât. Soția s-a uitat la el și a început să plângă. Lacrimile îi curgeau pe față, una câte una. Înainte ca ele să-și găsească odihna pe rochia ei, ușa a fost împinsă cu forță și podeaua a plesnit cu un zgomot exploziv. Cât ai clipi, înăuntru au pătruns cincizeci de oameni. Tot ce era pe rafturi a dispărut imediat. Apoi rafturile s-au făcut bucăți, totul a fost izbit cu picioarele și aruncat în jur. Lăzi și cutii au lovit tavanul și au ricoșat din pereți, torțe aprinse au mângâiat lemnul, cocioaba a luat foc, iar mulțimea se îndrepta deja spre ieșire, dar cineva a smuls perdeaua din pânză de sac. Șase bărbați au părut jigniți de faptul că micii negustori îndrăzniseră să rămână nemișcați de cealaltă parte a perdelei și le-au dat foc.

Hainele lor au ars, apoi ei înșiși au ars ca seul. Pe măsură ce flăcările au cuprins totul, interiorul sărăcăcios a devenit un furnal de alb și argintiu. Sub grinzile încovoiate ale acoperișului, o minge de foc s-a arcuit în sus precum acoperișul unei peșteri. De

la depărtare, acesta părea un pilon mic și învârtejit ridicându-se prin acoperiș, dansând câteva clipe deasupra unui strat de scântei.

Peste peisajul întunecat ce-și arăta sărăcia sa prin faptul că nu evidenția nicio lumină, micii stâlpi au pâlpâit și au sporit, câteodată combinându-se între ei, până când furtunile firave de foc s-au rotit ca apa la ieșirea dintr-un jgheab, pipăind fiecare contur al solului, legănându-se într-o parte și în alta, căutând lemnul, copacii morți și pământul îmbibat în ulei de pe malurile pâraielor cu apă stătută și ale canalelor mizere.

Jackson Mead stătea în tăcere totală într-o încăpere neluminată, ale cărei ferestre dădeau spre port. Alesese etajul treizeci al unei clădiri de mărime medie drept post definitiv de observație, deși s-ar fi putut instala cu multe etaje mai sus. Însă, având în vedere ce voia să observe, nu avea nicio importanță, fie că se afla la treizeci de etaje sau la șaisprezece kilometri deasupra solului. Iar acea perspectivă – nici prea de sus, nici prea de jos – îi convenea cel mai mult, deoarece spusese mereu, foarte misterios: „Toate secolele trec cel mai repede prin ușile mediane.“ Nici măcar Mootfowl sau domnul Cecil Wooley nu știau exact ce voia să sugereze, dar ambii știau că tot ce făcea era ecoul scopului său principal, iar când alesese un etaj mediu, luase o hotărâre care se elaborase în mii de ani și care își avea sorgintea într-un mare eveniment, când ceva uriaș, sfărâmat și brăzdat de flăcări se prăbușise prin aer, după ce fusese azvârlit dintr-un loc atât de strălucitor, încât, în comparație cu el, soarele părea negru ca smoala.

Mașinăria pe care o pusese în mișcare nu mai avea nevoie de comenzile lui, ci doar de contemplarea lui, în vreme ce ierarhii amețitoare înfloreau dedesubtul său. O mie de directori stăteau cu fețele spre o mie de ecrane puternice. La rândul lor, aceștia erau controlați de supracontrolori, care aveau și ei șefi și alți șefi. În douăzeci de încăperi spațioase subterane și în turnuri de

cristal aflate pe nave, activitatea se desfășura cu viteză maximă. Terenul fusese pregătit cu minuțiozitate.

În liniștea și în calmul refugiului său atent păzit, Jackson Mead vedea cum se desfășura planul lui. Discret, Cecil Mature și Mootfowl se apropiau când și când de el și îi adresau câteva cuvinte. Însă mai tot timpul el își urmărea elevatoarele și navele în timp ce se luptau să construiască repede pe gheața care acoperea portul.

Mootfowl s-a apropiat de Jackson Mead, care privea prin pereții de sticlă ușor fumurii către luminile care șerpuiau încoace și încolo.

– Orașul începe să ardă, a spus Mootfowl încet. E revoltă generală.

– Unde? a întrebat el cu un calm deplin.

– În părțile mai îndepărtate ale orașului săracilor, la optzeci de kilometri de aici. Probabil că în timp ce discutăm a fost străpunsă linia de optzeci de kilometri.

– Sunt furtuni de foc?

– Da, mărunte și dispersate. Din vârful turnurilor celor mai înalte, centurile exterioare arată ca miriștea care arde, ca un incendiu de prerie care înaintează încet.

– Peste câteva zile, a zis Jackson Mead, vor exista piloni de foc și în fața acestor ferestre, înalte cât norii, și cerul înnegrit de fum va deveni greu ca un tavan boltit.

– Vrei să-l înștiințez pe noul primar?

– Nu știe?

– Din câte ne dăm noi seama, nu,

– Nu. Lasă-l să afle singur.

– Dacă îl prevenim acum, ar putea să-i pună capăt.

Clătinând din cap, Jackson Mead s-a întors spre subordonatul lui.

– Doctore Mootfowl, a vorbit el, mereu am dat greș până acum, deși am fost pe aproape, nu pentru că ne-a lipsit știința, ci, mai curând, pentru că ne-au lipsit condițiile.

– Da, domnule.

– Reverend, este adevărat că rugăciunile pe care le rostești atât de frumos pentru a primi harul divin se acumulează, dar ele trebuie să declanșeze evenimentul care va îngădui reușita străduniilor noastre. Podul nostru este gata să facă saltul. Dar, dacă nu ne atrage mai aproape de malul celălalt, nu avem nicio șansă.

– Înseamnă că incendiul...?

– Nu incendiul în sine, ci tot ce se va petrece în interiorul lui. Marea energie și disocierea, conceptualizările luminii și focului și extremele la care ele propulsează sufletul omului vor face de rușine mecanismele noastre – chiar așa frumoase cum sunt. Orașul va arde pentru că timpul lui s-a isprăvit. Mootfowl, tot ce există pe lume ajunge la iubire sau luptă, care, când sunt suficient de încinse să devină flacără, se înalță și se combină. Dacă focurile împing un suflet de om spre starea cea mai înaltă de grație, în acel moment vom lansa podul. Prietene, oricât de iscusit ești, nu poți lega un cal pe o pajiște deschisă decât dacă îl aduci aproape.

– Am înțeles, a spus Mootfowl.

Cecil Mature a ieșit din umbre.

– Focurile au trecut de inelul de cincizeci și cinci de kilometri, a anunțat el. Nu se poate justifica viteza lor atât de mare.

– Ce știți de Peter Lake? a întrebat Jackson Mead, abia atunci dezlipindu-și ochii de la panoramă.

Cecil a clătinat din cap și a închis ochii înguști. A pufnit, apoi a strănutat.

– Nicio urmă, a răspuns el.

Abby rămăsese nemișcată atât de mult timp, încât mama ei și-a dat seama că murise doar când pe ecranul monitorului a

apărut o linie dreaptă și s-au declanșat alarme care au făcut asistentele și doctorii să sosească în goană. În ciuda eforturilor și a aparatelor pe care le-au adus pe cărucioare cu rotile silențioase, Abby Marratta nu a putut fi readusă la viață. Probabil că, după ce fusese conectată atâta vreme la o mașină, se săturase de toate.

Scheunatul electronic al monitorului care urmărea semnele vitale i s-a părut Virginiei o muzică anunțând sfârșitul lumii. Femeia a continuat să îl audă chiar și după ce l-au oprit, celelalte aparate au fost scoase din încăpere, iar cearșaful a devenit acoperământ pentru fiica ei.

Doamna Gamely și-a plecat capul și a plâns. Nu voise să creadă că un copil de doar câțiva ani va muri înaintea ei. Potrivit viziunii ei despre un viitor care, era convinsă, îi aparținea nepoatei ei, nu părea drept.

Virginiei îi era greu să respire. Nu-și putea imagina că va mai trăi vreodată o clipă fără suferință și groază. S-a uitat la cearșaful care o acoperea pe Abby și a încercat să înțeleagă ceva din modelul simplu al țesăturii, dar asta nu i-a spus nimic. S-au scurs secunde, apoi minute lungi și ore lungi într-o tăcere neclintită, timp în care nu s-a întâmplat nimic și nu s-a petrecut nicio mântuire, nicio înălțare, niciun miracol.

Iar apoi în fața ochilor i-a apărut o imagine sclipitoare și vie. I s-a făcut rușine că trăia o imagine atât de colorată, când lumea ar fi trebuit să fie de un cenușiu iremediabil. Era ca un hohot de râs într-o capelă în timpul unei predici profunde și apăsătoare. A văzut un lucru frumos și ametitor, într-un vis cu ochii deschiși care a dus-o în alt timp.

Era o vară nemaipomenită, impresionantă. Ceața de deasupra portului era atât de densă și fierbinte, încât ea transforma totul în sepia sau negru. Dar, prin contrast, ce era alb strălucea cu o tărie neobișnuită și parcă plutea ușor în lumina răsfățată de soare. Un feribot cu un coș înalt și negru a apărut din ceață și s-a apropiat tot mai mult de locul lui de amarare din

apropiere de Battery. Virginia a urmărit totul cu uimire. Nu era un vis. Era mai convingător decât orice simțise vreodată în viață. După poziția soarelui și după căldură, și-a dat seama că trebuia să fi fost iulie – cu nouăzeci sau o sută de ani înainte, dacă judeca după sclipirea și înfățișarea feribotului și a șalupelor cu totul altfel decât exemplarele de muzeu care acum șchiopătau și parcă se milogeau pe apă când portul nu era înghețat complet. Pasagerii feribotului stăteau în părțile frontale ale punților, așteptând să debarce într-o dimineață de iulie trecută de mult, și urmăreau în tăcere vasul lipindu-se de doc, de parcă ei s-ar fi aflat la timonă. Zeci de umbrele de soare de forma unor scoici, ușoare ca puful de păpădie în plutire, se roteau de nerăbdare și se întindeau calm în aer. Bărbații fără haine luceau ca niște felinare albe în cămășile lor din bumbac și in, atent călcate. Aceștia se uitau cu dispreț de pe mal spre timonerie pentru a protesta față de o andocare nu tocmai perfectă. Însă în acel moment feribotul a pătruns în bazinul de staționare și s-a ciocnit ușor de uscat. Motoarele s-au oprit și din țevile de santină au țâșnit cascade de apă, de parcă vaporul ar fi răsuflat de ușurare. Porțile lucioase ca niște oglinzi de bărbierit s-a pliat în plăcile strânse de metal și toată lumea a curs șuvoi pe lângă Virginia, ai cărei ochi au privit în partea din spate a mulțimii, spre o femeie tânără pe care nu o cunoștea și nici nu a recunoscut-o. Cu toate astea, a urmărit-o pe fata fragilă și atrăgătoare, care nu putea avea mai mult de cincisprezece sau șaisprezece ani, mergând după ea în susul rampei și prin terminal.

Simpla ei prezență a emoționat-o profund și a făcut-o foarte fericită pe Virginia. Apoi fata a trecut printr-o poartă prin care Virginiei îi era interzis accesul și a dispărut în canioanele înalte și întunecoase; în care vara domnea, iar lumina se filtra ca un roi de țânțari veșnic nemulțumiți. Când fata a dispărut, Virginiei i-a venit să cadă în genunchi și să plângă, pentru că, atâta vreme cât ea a rămas vizibilă, până când bluza ei albă a devenit un punct

mișcător, ce nu părea real, Virginia a fost copleșită de un sentiment de bunăvoință și recunoștință.

Dar, văzând silueta mică de sub giulgiu, a fost copleșită de amărăciune. Nu suporta contrastul dintre imaginea puternică și liniștitoare pe care o avea atât de limpede în minte și faptul că Abby murise. Avea nevoie de Hardesty. S-a întrebat unde Dumnezeu era.

– Știi ceva? a întrebat Hardesty, inspirând aerul rânced prin care el și Peter Lake alergau printr-un tunel întunecos de metrou. Când cumperi jetonul, ai dreptul la mai mult decât la folosirea tunelului.

– Știu, i-a răspuns Peter Lake, alergând fără efort, în vreme ce, în urma lui, Hardesty se chinuia să țină pasul.

– Atunci, de ce facem asta?

– Păi, nu i-ai văzut?

– Pe cine?

– Pe cei cu paltoane negre!

Hardesty gâfâia. Îi era greu să discute cu acel mecanic care probabil era și alergător olimpic, pentru că plutea aparent fără niciun efort peste traverse, reducând ritmul doar de dragul însoțitorului său.

– Ăia scunzi? a întrebat Hardesty.

– Da, ăia care ucid, jefuiesc și incendiază. Sunt pe urmele noastre.

S-au oprit. După ce a respirat cu greutate de câteva ori, Hardesty a putut trage cu urechea și a auzit ceea ce suna ca zgomotul făcut de sute de picioare cu pernițe, ca acelea ale șobolanilor. Apoi a văzut o mișcare vălurită, agitată, când pașii îi împingeau pe Codițe în sus și în jos, astfel că blocau lumina slabă din tunel.

– Sunt întotdeauna peste tot, a zis Peter Lake, deși, câteodată, par să dispară cu totul. Când mă urmăresc, reușesc lucruri de care nu m-aș fi crezut niciodată în stare.

– I-am văzut la Coheeries, a spus Hardesty. Nu știam că sunt și aici, dar ar fi trebuit să-mi închipui, pentru că păreau să se îndrepte foarte răzbunători într-o anumită direcție, iar oamenii se răzbună de obicei pe New York.

– Coheeries, a repetat Peter Lake. Îmi sună cunoscut, dar n-aș putea spune de ce.

– Familia Penn are o casă acolo.

Peter Lake a rămas tăcut.

– Harry Penn, patronul nostru.

– Nu l-am întâlnit, a răspuns Peter Lake cu un aer morocănos, care l-a surprins.

Când au ajuns la stația de la Thirty-third Street au sărit pe peron, uimindu-i pe călătorii care așteptau trenul și care au rămas împietriți când au văzut peste o sută de Codițe, strigând gâlgâitor, ca niște păsări, și vorbind pe tonuri stridente, sărind după ei ca un fluviu de haine de seară ieftine din secolul al XIX-lea, care fuseseră modificate și batjocorite de croitori, de uzură și de trecerea timpului. Codițele aveau șișuri cu mânere din alamă, incrustate cu sidef, și pistoale, pe paturile cărora erau gravate femei goale culcate, lucruri pe care te aștepți să le vezi deasupra unui bar.

Hardesty și Peter Lake au fugit prin Parcul Gramercy – fără să deschidă poarta, care a părut să dispară când au trecut de ea și a reapărut doar după ce Codițele au pătruns în parc, prinși ca un grup de nevăstuici transpirate, blestemând o încuietoare pe care nu o puteau deschide cu forța dinăuntru, atârnând de bretele după ce încercaseră să escaladeze stâlpii și alunecaseră. Însă destui dintre ei s-au strecurat prin gard sau pe sub el, pentru a continua urmărirea, care i-a dus apoi cu repeziciune prin Madison Square, acum arătând strident din cauza restaurării nobiliare și a noilor sedii de corporații. Au gonit pe sub vechile pasarele din cupru, cu balustrade albite, lucind în lumina becurilor cu vapori de mercur, amintind de luni învelite în tablă, și au trecut

prin dreptul unor ceasuri uriașe și vechi împodobite cu boabe incandescente, care anunțau ora în roșu și alb. Hardesty se încălzise deja și a imitat pașii lungi și imponderabili ai lui Peter Lake.

S-au gândit să le facă pe Codițe să le piardă urma pornind pe o rută ocolitoare prin Village, însă oriunde ajungeau vedeau Codițe omniprezente ca fumul subțire și înțepător care pângărea aerul și întuneca priveliștile de-a lungul bulevardelor. Santinelele Codițelor chemau alți membri ai bandei, iar vânătoarea de vulpi continua: nu folosindu-se cornuri de vânătoare și jachete roșii de călărie, ci cu gâlgâituri glotale și tânguieli, răcnete înfricoșătoare, țipete ca de vrăjitoare și suspine de pitici.

În cele din urmă, Peter Lake a venit cu o propunere.

– Ascultă, a spus el, sunt pretutindeni și oriunde și așa vor fi mereu. Și, recunosc, sunt înfiorători. Însă de fiecare dată când am luptat împotriva lor am câștigat și am avut impresia că m-am dovedit mereu mai bun decât ei. Acum avem pe urmele noastre în jur de cincizeci. Deși nu m-am confruntat niciodată cu cincizeci o dată, cât am fost dincolo de cer am simțit că aș putea face ceva cu mâinile, ceva care nu are legătură cu legile fizicii, ceva uimitor. Sunt mecanic și funcționez în baza rapoartelor universale și a legilor indestructibile. Însă în ultima vreme s-au petrecut lucruri bizare, iar acum cred că, deși legile rămân neschimbate și nu pot fi ocolite, am putea avea o oarecare idee privind diversitatea aplicațiilor acestora. Cu alte cuvinte, vorbesc despre capacități care, potrivit oricărei logici, n-ar putea să existe.

– Exprimă-te limpede! l-a îndemnat Hardesty.

– Cum dorești. Ce-ar fi să alegem o fundătură atrăgătoare în care să-i atragem pe diavolii ăștia pentru a pune la încercare chestia nouă pe care cred că o pot face?

– De ce nu? a răspuns Hardesty.

– Dacă nu reușesc, ticăloșii ăștia cu nasuri boante ne vor ucide.

– Să încercăm magia ta în Verplanck Mews, a propus Hardesty. E o fundătură lată.

– Nu are nicio legătură cu magia, a comentat Peter Lake când au pătruns într-o fundătură. Eu vorbeam mai curând de ideea de redistribuire concentrată și neașteptată.

– Orice ar fi, a continuat Hardesty, cu glas tremurat din cauza emoției, ai șansa asta chiar acum.

Codițele au apărut la capătul aleii ca o turmă de oi care ajung la capătul deschis al unui canion: au alcătuit un șir ce s-a lungit treptat, până când a blocat cu desăvârșire intrarea. Apoi au înaintat în același mod metodic și lent. La capătul îndepărtat al Mews, Hardesty și Peter Lake au auzit ceva ce sugera vuiet de cazinou uriaș, unde roțile se învârteau și efectuau plăți, lovind metal de metal, în timp ce Codițele își armau pistoalele, deschideau șișurile cu arc și își pregăteau garote și lanțuri cu zimți ascuțiți ca briciul.

– În regulă, a spus Peter Lake, începând ceea ce promitea a fi o prezentare calmă. Uite la ce m-am gândit când eram înapoia cerului...

– Atunci, fă-o! a răcnit Hardesty. Nu mai teoretiza! Ne-au ajuns din urmă!

– Să nu te sperii de ei! l-a dojenit Peter Lake. Privește!

Și-a suflecat mâneca dreaptă a cămășii, a închis ochiul stâng și a întins mâna, țintind spre Codițe, de parcă brațul i s-ar fi transformat într-o pușcă. Apoi a strâns pumnul încet, împresurând aerul.

Una dintre Codițe a scăpat brusc armele din mâini și a părut să se comprime. Arăta ca un om care suferă de o criză rară și imposibil de tratat. Brațele i-au rămas sudate de-a lungul corpului, apoi s-a învinețit la față din cauza lipsei de aer. Codițele au rămas impresionate.

Cu brațele rigide, Peter Lake a ridicat pumnul în fața lui. Strivit, micuța Codiță s-a ridicat în aer.

– Aha! a exclamat Hardesty, cât pe ce să leșine de încântare.

– Foarte bine, a spus Peter Lake, cu același aer degajat pe care îl etalase mai devreme, arătând mai curând ca un profesor de liceu. Să vedem dacă merge.

– Sigur că merge! a strigat Hardesty.

– Ba nu! s-a opus Peter Lake. Uite!

A coborât brusc pumnul, trântindu-l pe Codiță de pământ, apoi l-a ridicat cât de repede a putut, desfăcându-și degetele când a ajuns la apogeul mișcării.

Codița a fost lansată în aer ca o rachetă. Chiar de la distanță, s-au putut vedea obrajii umflați și nasul cărnos când forța ascensională le-a așezat în pliuri ca ale unui Budha. Codița a zburat lăsând o dungă albă, gemând ca un glonț care se ridica în fumul tot mai gros de deasupra orașului.

– Merge, a spus apăsat Peter Lake. Acum vreau să încerc un truc gen lasou pe care l-am inventat.

– Chiar te rog, a spus Hardesty. Tare mult aș vrea să văd asta.

Prin aceeași tehnică, Peter Lake a prins o Codiță și a ridicat-o deasupra acoperișurilor. Plimbându-și pumnul închis în jurul capului, l-a făcut pe Codiță să descrie cercuri cu o viteză fenomenală, la trei metri pe deasupra frontoanelor și hornurilor caselor din Mew. Codița a căpătat viteză tot mai mare, iar camarazii lui și-au rotit capetele ca niște câini care urmăresc o albină iritată, până când el a început să lase în urmă o dâră de fum, după care, brusc, a devenit o flacără. O jerbă de scântei reci, tot ce mai rămăsese din el, a căzut ploaia pe alee. Întrucât nu-l aveau alături pe Pearly, care să le insufle curaj, Codițele s-au răsucit și au rupt-o la goană.

Peter Lake l-a înșfăcat pe unul aflat la depărtare, l-a întors cu susul în jos și l-a scuturat până când monedele și armele au căzut din buzunarele lui și au zăngănit în clipa în care au atins solul. Apoi l-a întors cu capul în sus și i-a dat drumul.

– Din câte îmi amintesc, a povestit Peter Lake în timp ce mergeau pașnici și netulburați prin Village, ăștia îmbrăcați cu paltoane negre, care se numesc Codițe, m-au mai urmărit și s-a întâmplat același lucru. Sunt din ce în ce mai bun în lupta cu ei, dar au început să se cam înmulțească.

La două intersecții de spitalul St Vincent, pășind prin duhoarea intensă care pusese treptat stăpânire pe oraș, dinspre o stradă lăturalnică a apărut o Codiță solitară care a venit spre ei cât de repede îl puteau duce picioarele scurte. S-au pregătit de un atac, însă înainte de a ajunge aproape de ei, Codița s-a aruncat în zăpadă, săltând pe burtă ca o focă și a alunecat până la picioarele lui Peter Lake, după care s-a apucat să-l copleșească cu sărutări pe pantofi.

– Te implor! Te implor! a spus el rugător, luând din greșeală o gură de zăpadă și înecându-se. Stăpâne! Cruță-mă!

– Nu te urmăresc, a răspuns Peter Lake, ridicând Codița în picioare. Dacă te porți frumos, n-o să-ți fac niciun rău.

Codița și-a scuturat zăpada de pe palton și de pe pantalonii din stofă pepit. Melonul lui era respingător, având culoarea mușteii, adică verde-ficat.

– Pi-pi-Pittsburg! a strigat el, scuipând zăpadă. Pi-Pittsburg!

– Ce e cu asta? a întrebat Peter Lake.

– Cum ce e cu asta? a replicat cu evidentă sinceritate Codița, al cărei nas era curbat ca o șa englezească.

– Pittsburg.

– A, Pittsburg, a răspuns el, aproape automat, brusc temător. M-am născut la Pittsburg. M-au răpit și mi-au ucis părinții. Ori mai degrabă mi-au ucis părinții și m-au răpit. M-au silit să merg la școala lor – o școală a maimuțelor, unde erau tot felul de lucruri zburătoare, insecte oribile, moarte. M-au făcut să merg la școala lor, ca să învăț lucruri îngrozitoare și, hm!, nu vreau să mai fiu cu ei. Vreau să fiu de partea ta.

– N-am nicio parte, i-a replicat Peter Lake.

Codița l-a privit nedumerit.

– Adică sunteți doar voi doi?

– Așa s-ar putea zice.

– Dar calul?

Peter Lake s-a trezit catapultat în gânduri melancolice. Arăta ca și cum ar fi ajuns în pragul a ceva, ca și cum zorii apăreau în ochii lui.

– Adică nu ai calul?

– Nu... nu... Cred că...

– Dacă nu ai nenorocitul ăla de cal, nu ne e teamă de tine, a spus Codița aproape triumfător.

Cu o singură mișcare, care i-a amintit lui Hardesty de un prestidigitator care scoate ceva dinapoia capei, Codița a scos un pumnal din palton și l-a înfipt în burta lui Peter Lake.

Tăcerea lui era încărcată de gânduri. De la lovitură, a rămas fără suflu. A dus o mână spre cuțit și l-a smuls din rană. Sângele a țâșnit într-un arc roșu strălucitor. Bălăbănindu-se, a făcut un pas în față și a acoperit rana cu mâna stângă.

Codița a spumegat într-un hohot de râs satisfăcut, dar apoi a rămas prea îngrozit ca să facă vreo mișcare.

– Râzi, a spus Peter Lake cu mare greutate, dar nu știi ce o să pățești.

– Ești un idiot! Ești un idiot! a răcnit Codița, tot mai îngrozită. Nu-s din Pittsburg. Sunt unul dintre ăia de demult. Ai avut încredere în mine!

Peter Lake a prins aerul cu degetele și a strivit mâna omului de coaste.

– Nici mama, dacă aș avea așa ceva, nu ar avea încredere în mine! a strigat Codița.

Apoi, când a fost ridicat în aer, a făcut o grimasă.

Ținându-și rana, Peter Lake și-a dus brațul înapoi, ca un aruncător de suliță, și l-a azvârlit pe membrul Codițelor cât de puternic a putut, făcându-l să ajungă pe Sixth Avenue ca

un proiectil care a scos un șuierat ascuțit, a luat foc, a zburat pe deasupra săniilor și a taxiurilor, devenind o cometă aprinsă, după care a dispărut într-un norișor de fum cenușiu, cu miros înțepător.

Praeger de Pinto studia o carte uriașă, legată în piele, despre evaluări și conturi, încercând să descopere în istoria secolului precedent o soluție metafizică la problemele financiare tragice și incurabile. Ceasul bătuse ora nouă. Observase că nu se văd stelele prin fereastra biroului său de la Primărie, dar a presupus că era din pricina norilor groși care aveau să aducă o nouă ninsoare curând.

Pe neașteptate, unul dintre consilierii nou-numiți a dat buzna în încăpere fără să bată la ușă. Pe fața lui șiroiau lacrimi.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Praeger.

Tânărul cuprins de isterie a încercat să vorbească, dar din piept i-au izbucnit suspine atonale, iar din ochi i-au țâșnit alte lacrimi.

– Ce s-a întâmplat? a strigat Praeger, mai mult înspăimântat decât furios.

Apoi, comandantul pompierilor, Eustis P. Galloway, un bărbat enorm, de o autoritate și demnitate deosebite, a apărut în spatele tânărului consilier. L-a luat pe după umeri și a spus ceva șocant.

– Arde orașul!

– Unde?

– Peste tot.

– Cum adică „peste tot“? a întrebat Praeger și a privit pe fereastră.

Deși clădirile din apropiere erau intacte, cerul din spatele lor avea o culoare oranj intensă ca în picturile apocaliptice care atârnaseră mereu în subsolurile societăților istorice. Chiar și de la depărtare era o priveliște extraordinară și superbă. Glasul lui

Galloway, uriașul și puternicul Galloway, Stânca Gibraltarului, tremurase.

Praeger-omul a dispărut și în locul lui a apărut Praeger de Pinto deținătorul unei funcții. Despărțirea și apoi înălțarea, petrecute una după alta, erau ceva la ordinea zilei pentru căpetenii, conducători de imperii și clanuri. Funcția l-a învăluit în giulgiul ei puternic, învestindu-l cu o duritate și cu o stăpânire a sentimentelor care l-ar fi făcut capabil să-și dea viața ori chiar să pună zălog viața familiei lui, deoarece nu mai era el însuși. Devenise primar, iar răspunderea funcției l-a propulsat într-o transă de altruism care i-a sporit puterile, i-a adâncit judecata și a alungat teama lăuntrică pe vecie.

S-a întors către comisar:

– Ce ai făcut până acum?

– Fiecare companie acoperă propriul sector cât mai bine cu putință, acordând atenție lichidării focarelor naturale. Însă incendiile se extind mai rapid decât în mod normal. S-ar părea că în oraș se află zece mii de piromani. Asta pentru că *există* zece mii de piromani acolo.

– Ce se întâmplă cu rezervele și cu celelalte orașe?

– Am lansat apeluri către fiecare oraș aflat pe o rază cinci sute de kilometri. Noi nu mai avem rezerve. Sunt toate pe străzi.

– Bine, a răspuns Praeger.

Biroul lui era invadat de consilieri și comisari. I-a organizat și le-a dictat instrucțiuni.

– În primul rând, folosiți un camion pentru a muta echipamentele de radiotelefonie și telex pe etajul de observație din Fifth Grand Tower. Toată lumea să meargă acolo și să înființeze un post de comandă. Doi: anunțați-l pe comisarul-șef al poliției să vină la mine și să stabilească legături de urgență cu toate secțiile de poliție. Apoi, sunați-l pe guvernator. Spuneți-i că voi discuta cu el cât de curând, dar până atunci îi cer să mobilizeze întreaga miliție. Să mobilizeze cât mai multe trupe din orice surse găsește

și să le trimită spre oraș. Dacă protestează, ziceți-i că avem o insurecție generală și că arde tot orașul. Trimiteți toți comisarii acolo. Și organizați o operațiune de aprovizionare pentru trimiterea de paturi, pături, hrană, scaune și birouri în turn.

Zece file au fost rupte din zece agende, iar subordonații lui s-au pus în mișcare.

Praeger și comandantul pompierilor au plecat spre puntea de observație. Comandantul a vorbit la radiotelefon în timp ce au traversat în grabă părculețul din fața Primăriei care, pentru că era înconjurat de turnuri înalte într-un cerc neîntrerupt, îi amintise mereu lui Praeger de fundul unui puț adânc.

Fifth Grand Tower era cea mai înaltă clădire din oraș. Folosind liftul expres, au ajuns în vârf în cinci minute, iar când au coborât ultimii turiști erau conduși spre cabinele din sticlă pentru a face drumul prin vânt până la sol. Un observator le-a înmânat lui Praeger și lui Eustin Galloway câte un binoclu performant și le-a spus că activase toate telescoapele cu plată.

Când au pătruns pe puntea înconjurată de sticlă, Eustin Galloway și primarul au privit întâi spre nord. Praeger voise să îl ocărască pe comandant pentru că lăsase lucrurile să scape de sub control, dar după ce a văzut cât de repede se întindea focul și-a dat seama că nu era cazul. Cu siguranță că în oraș acționau incendiatori, deoarece zone întunecate era scene în care apăreau brusc scântei care deveneau curând incendii, iar acestea se combinau în tornade și furtuni de foc ciclice. Parcă lumea și-ar fi început mistuirea vestită de mitul despre noul mileniu, un mit în care nu mai credea aproape nimeni, de mult...

Orașul era prins în interiorul unui dom de fum portocaliu, solid și neted ca alabastrul. Nu se vedea nicio stea: nici măcar deasupra capului, unde o vâltoare răsturnată, răsucită ca un moț, se rotea în sus cu mare viteză. La orizont, nori de densități diferite, unii degajând flăcări învolburate din pântecele lor, alții destrămați în șuvițe, se roteau în sensul acelor de ceasornic,

mărind viteza în vreme ce urcau spre orificiul tumultuos unde erau apoi despletiți.

– Privește! a spus Praeger în clipa în care un turn de sticlă de pe Palisade a erupt brusc în flăcări.

În mai puțin de un minut vâlvătăile au țâșnit cu aripile evazate și corone stabile, care l-au făcut pe greu încercatul pompier să rămână fără suflare. Înainte de prăbușirea clădirii, au văzut că scheletul său de oțel era mai întunecat și mai roșu decât pânzele de flăcări albe și aurii care, pentru moment, sugerau încăperile.

Triajele în care erau garate vagoane-cisternă explodau unul după altul, scuipând benzină și uleiuri, șuvoaie de foc goneau spre fluvii și golfuri, tăind canioane de flăcări în gheața groasă de zece metri. Focurile care ardeau în tranșee au azvârlit în aer nori de abur alb și fum negru uleios și s-au bifurcat în lateral, pătrunzând în peșteri. O porțiune cu diametrul de opt sute de metri a portului a devenit un acoperiș delicat din cristal deasupra unei peșteri săpate în gheața de dedesubt. În timp ce focul vuia înăuntru, gheața s-a iluminat și a strălucit ca o lampă titanică. Apa și aburul s-au năpustit prin crustă, dând naștere unor gheizere înalte de trei sute de metri.

După ce rețeaua de comunicații a fost instalată, un tehnician l-a anunțat pe Praeger că avea legătura cu guvernatorul și că era suficient să vorbească: totul avea să fie amplificat, inclusiv vocea lui.

– Ce vrei să faci cu trupele acolo? s-a auzit glasul tunător al guvernatorului, parcă venind de nicăieri, iar cuvintele lui au căpătat ecou pe puntea de observație.

– Pentru început, a spus Praeger, avem zece mii de piromani care își fac de cap.

– Soldații nu sunt instruiți pentru activitatea de poliție, a răspuns guvernatorul.

– Care muncă de poliție? a urlat Praeger, privind în jur pentru a vedea din ce parte a aerului venea glasul. Nu vor face activitate de poliție, ci vor împușca incendiatorii și jefuitorii.

– Pentru ce?

– Tot orașul e în flăcări, a replicat Praeger. Cu cât împușcăm mai mulți piromani și jefuitori, cu atât vor fi mai puțini. Nu e limpede?

– Dar cu ce preț?

– Preț? Nu va mai rămâne nimic.

– Atunci, de ce te mai agiți? a întrebat guvernatorul în așa fel încât să confirme ostilitatea lui îndelungată față de un oraș în care rareori îndrăznea să calce.

– O să-ți spun de ce, domnule guvernator, a răspuns Praeger, iar cuvintele lui au răsunat peste tot. Orașul nu va arde o veșnicie. Îl vom reconstrui. Până la vară va deveni ceva ce nici nu ai visat, o să vezi. Și știi ceva? Dacă incendiile se opresc în noaptea asta, vom începe reconstrucția în dimineața următoare. Dacă se opresc în dimineața asta, vom începe să reconstruim după-amiază. Când se va întâmpla, vreau ca toți piromanii să fie morți și oricine se gândește să aprindă un chibrit să-și amintească ce li s-a întâmplat celor care au declanșat incendiul.

– O să cred treaba cu reconstrucția, când o s-o văd, a zis guvernatorul.

– O s-o vezi. Vom fi constructorii cei mai iuți din lume – nu vorbim atât de repede fără motiv. Vom lua de la foc tot ce ne-a luat el. Îl vom socoti turist.

Guvernatorul s-a îmbunat. Miliția avea să pornească spre oraș.

– Eustis, a spus Praeger, iar vorbele lui au continuat să fie amplificate. Adu toate mașinile de pompieri aici. Vreau să creez insule sigure în care, dacă va fi nevoie, vom proteja fiecare clădire.

Comandantul pompierilor a clătinat din cap, ca și cum ar fi vrut să răspundă că nu se poate.

– Fă-o imediat, a poruncit Praeger. Alege insulele și protejează-le. Concediază pe oricine nu acționează cu rapiditate. Îmi pare rău, a adăugat el. Cred că nu m-am exprimat corect.

Apoi s-a întors să privească spre oraș.

– Deocamdată nu sunt incendii în Mahattan, i-a raportat un consilier. Să încercăm să apărăm toată diviziunea administrativă?

– Nu, i-a răspuns Praeger. E prea mare. Nu vom reuși. Alcătuiți insule. Creați insule și păstrați-le în siguranță.

La spitalul St Vincent, la etajul la care se afla Abby, un șir de ferestre dădea spre nord.

– Ia te uită! a exclamat Peter Lake, când a văzut culoarea cerului.

– *Ce* este asta? a întrebat Hardesty, apropiindu-se de fereastră.

Întregul cer era roșu, însă, spre deosebire de un răsărit de soare sau de zori, pulsa și licărea. Fulgii imenși de zăpadă care se formaseră în jurul particulelor de cenușă cădeau grei și drept ca plumbul.

– Probabil un incendiu, a comentat Peter Lake, doar așa se explică atmosfera întunecată. Flăcările au aproape trei sute de metri înălțime.

Când a auzit pe cineva la ușă, Virginia a crezut că sosiseră cei de la morgă. Dorind orice altceva decât să-i vadă, s-a chircit și a rămas cu privirea pierdută. Însă apoi s-a ridicat și a traversat salonul. Când a deschis ușa, plângea.

Văzându-l pe Hardesty, și-a plecat capul. Nu-i venea să creadă că cearșaful era tras peste corpul lui Abby.

– A murit, i-a spus Virginia.

– Te știu! i-a zis doamna Gamely lui Peter Lake, aproape acuzator. Tu ai condus sania. N-ai îmbătrânit nici cu o zi. Cum se poate asta? Acum de ce ai venit aici?

– Termină cu aiurelile astea, femeie! i-a poruncit Peter Lake.

Ea devenise isterică și, deși, în mare, știa ce vorbește, el se săturase de amintiri inexplicabile.

– Nu-ți dai seama ce spun? a întrebat ea. Lake of the Coheeries. Beverly...

Peter Lake s-a cutremurat.

– Taci, babo! a strigat el. Taci! Altfel te arunc peste jumătate de lume!

Doamna Gamely s-a făcut mică. Martin a sărit alături de ea de parcă ar fi vrut să o apere.

Cu aerul unui lăcătuș expert chemat să deschidă un seif, Peter Lake s-a apropiat de pat și a tras deoparte giulgiul. Privind copila, i-a atins fruntea cu două degete de la mâna stângă și s-a uitat în ochii ei. Hardesty a crezut că acel om – fără cămin, mecanic sau ce spunea că este – era pe punctul de a o aduce la viață. Însă curând s-a vădit că el nici măcar nu voia să încerce asta.

Fața lui Peter Lake s-a îmblânzit un moment într-un zâmbet aproape imperceptibil.

– Ea este copila... a spus el. Ea este copila care a zburat spre mine. Și ea este copilul din hol. Asta s-a întâmplat demult, demult... Din câte țin minte, era băiat. Nu are importanță. Era muribund și orb, dar rămăsese în picioare. Nu știa că avea dreptul să stea întins.

Virginia s-a chinuit să zică ceva, dar nu a găsit cuvintele potrivite. Un bărbat care stătea în fața ei vorbea despre visul lui de parcă nu ar fi fost un vis, ci ceva care se întâmplase în realitate, în alt timp.

Apoi s-au stins luminile. Întregul oraș a rămas pe întuneric. Până și turnurile îndepărtate, în care luminile nu păleau niciodată, arătau acum ca niște lespezi întunecate și lustruite. Pacienții au început să țipe, iar infirmierele au alergat pe holuri, doborându-se unele pe altele și strivindu-se de podele. Fără lumini, focul părea cu mult mai mare decât înainte. Era suficient de puternic pentru

a ilumina rezerva. Nori de foc, aflați la kilometri depărtare, reflectau lumina incendiilor, care se oglindea pe pereți de parcă ar fi fost fasciculul unui far maritim. Norii care reflectau lumina ajunseseră atât de sus, încât orașul părea liliputan.

– Trebuie să îngrijesc mașinile de la *The Sun*, a spus Peter Lake. Chiar dacă acum nu este curent electric, motoarele vechi pot funcționa, iar cineva trebuie să se ocupe de asta. Generatoarele trebuie să genereze curent, iar turbinele trebuie să se învârtă cu viteză maximă. Trebuie să le țin în funcțiune. Nu am de ales.

Derutat în aceeași măsură de putere și de neputință, Peter Lake mergea pe străzile înnegrite, pe sub cerul care pulsa de lumina incendiilor. Ținându-și o mână apăsată peste rană, reușise să oprească oarecum sângerarea. Totuși, avea dureri destul de mari și se temea că inima i se va opri în loc ori că va sângera de moarte.

De fiecare dată când vedea vreo Codiță, o arunca nemilos în aer ca să lumineze strada în fața lui. Acum, pentru ei părea aproape invulnerabil, deși, la ce bun invulnerabilitatea, a gândit el, dacă nu a putut să ocrotească o copilă în suferință? Când a cotit spre vest față de Houston Street, șase Codițe s-au repezit spre el dintr-un teren viran. I-a ridicat pe toți și i-a transformat în comete cu o asemenea repeziciune, încât nici măcar nu și-au dat seama ce li s-a întâmplat. În timp ce traversa Chambers Street, a observat un alt grup de Codițe la câteva intersecții depărtare. Ultimul dintre ei alergase opt sute de metri pe Broadway, după care Peter Lake i-a prins cu mâna stângă și i-a aruncat atât de sus, încât deasupra Podului Manhattan a apărut un foc de artificii.

S-a mirat când a constatat că sediul *The Sun* era la fel de întunecat ca și cel al *The Ghost*, aflat pe partea cealaltă a Pieței Tipografiei. La lumina lumânărilor, reporterii de la *The Sun* lucrau pentru a respecta termenele de predare a articolelor. În hol, Peter Lake a rămas stupefiat văzând numeroșii reporteri,

tipografi și băieți buni la toate, care mergeau de colo până colo cu lumânări aprinse.

– Ce e aici? a exclamat el. Mănăstire?

Însă ei au urcat treptele și au traversat curtea fără să-i răspundă.

– Domnule Purtător, l-a informat un paznic, în oraș nu mai avem curent electric.

– Știu, a spus Peter Lake indignat. Dar nu avem mașinile noastre?

– Mecanicii nu le pot pune în funcțiune.

Durerea provocată de rană a devenit insuportabilă când a coborât treptele către etajele unde se aflau mașinile, unde mecanicii și ucenicii munceau din greu la lumina lumânărilor. Când l-au văzut, s-au năpustit spre el cu fețe murdare de ulei și i-au povestit ce eforturi făcuseră zile întregi pentru a porni motoarele.

– Totul s-a blocat! a strigat Trumbull, fostul mecanic-șef. Cred că nici tu nu vei putea să repari ceva. Fiecare mașină arată de parcă ar fi fost sudată de toate celelalte!

– Puneți capota peste catarama triplă! i-a ordonat Peter Lake ucenicului care îl urmărise cândva.

– Dar, domnule Purtător, a protestat ucenicul, aflat într-o grădină de roți dințate și pistoane pe care le scosese cu greutate din interiorul mașinii, va trebui să pun totul la loc.

– Atunci, stai nemișcat! i-a poruncit Peter Lake.

Băiatul s-a uitat la el uimit, văzând că toate piesele metalice zboară ca un torent de frunze căzute toamna și se repoziționează singure în interiorul cataramei triple.

Tijele s-au așezat la locul lor cu clinchete metalice, roțile dințate s-au îmbinat cu declicuri, plăcile au coborât cu bufnete mulțumitoare și fiecare șurub s-a rotit ca un derviș în gaura destinată lui. Dacă o componentă nu se potrivea perfect, se zgâlțâia nebunește până reușea să se insereze forțat, dar lin. Și, în cursa lor de-a latul podelei, piesele metalice cu greutăți

ucigătoare ocoleau cu grijă picioarele tremurătoare ale ucenicului, care rămăsese cu ochii mari cât cepele.

– Ce altceva ai mai demontat? a întrebat Peter Lake.

După ce au alcătuit lista mașinilor dezasamblate, au auzit năvala pieselor, ca și cum o mie de mecanici agili ar fi lucrat într-o coordonare perfectă. Totul suna ca un bancomat ce eliberează doar monede și lucrează permanent sau ca o armată atacatoare, ai cărei soldați poartă zale și pinteni de fier. Capotele exterioare s-au închis, plesnind, iar șuruburile s-au grăbit să se rotească în găurile potrivite.

Peter Lake a mers nesigur pe intervalele dintre mașini, atingând-o pe fiecare cu palma de parcă ar fi fost o vacă de lapte. Fiecare vacă atinsă a răspuns printr-o rotire bine unsă, puternică și profundă, și a continuat să funcționeze de parcă ar fi deprins secretul mișcării perpetue.

Când Peter Lake a trecut prin dreptul unui generator, luminile mașinii s-au aprins, iar mecanicii epuizați au ovaționat. Apoi, scoțând șuierături și azvârlind în aer jerbe albe și răsuflări, marile motoare cu aburi au pornit încet. Brațele lor uriașe, și roțile lor eliptice au adus lumina și ordinea și au organizat câmpurile magnetice, transformându-le în zarvă și cercuri.

În timp ce Peter Lake mergea chinuit de durere printre utilaje, diferite zone ale firmei *The Sun* primeau lumină una după alta, iar oamenii au izbucnit în aplauze, la fel și mecanicii. Când mașinile de tipărit au început să funcționeze, tipografii au simțit un val de emoție, pentru că iubeau mașinile la fel de mult ca Peter Lake.

După ce au pornit toate, bărbatul s-a lăsat în jos în apropierea unei pasarele de dimensiuni elefantine. Văzând sângele care îi curgea din rană, ceilalți mecanici au vrut să-i sară în ajutor, dar i-a respins. Socotind că lui Peter Lake nu i se putea întâmpla nimic nedorit de el, s-au retras, reluându-și locurile printre instalațiile care funcționau perfect.

Peter Lake a simțit puterea deplină a mașinilor între care zăcea la pământ. Și dacă nu ar fi existat mișcările lor de contra-echilibrare, cu siguranță că ar fi fost sfâșiat de forțele ce tălăzuiau în el. Câmpurile magnetice pline de viață, la fel de sinuoase ca luminile nordului, l-au înălțat pe valuri amintind de lebede. În timp ce volantele grele se învârteau fără să vibreze, rotația lină a masei îl izbea ca un ciocan pneumatic. Deși se mișca iute, încețoșat, simțea o empatie absolută față de fiecare roată care se învârtea și fiecare bătaie a fiecărui bolț l-a lovit de parcă el ar fi fost o tobă. Însă mult mai importantă ca influență decât magnetismul sau variațiile masei a fost lumina. Ea se răspândea din becuri demodate, clare, instalate în lămpile conice, care atârnau ca niște fructe deasupra mașinilor. Peter Lake a urmărit lumina mișcându-se. Fluvii leneșe și ușor de capturat cădeau ca o ploaie peste suprafețele din oțel gresat și dădeau naștere unor curcubeie, giuvaiere și ciulini cu petalele desfăcute.

Aflați într-o misiune pentru ziarul *The Sun*, Asbury și Christiana mergeau spre Manhattan pe o autostradă expres care ocolea orașul săracilor, când au observat giulgiul întunecat și cerul în culori diavolești. Peste câteva minute, s-au oprit odată cu întregul trafic după ce o mare mulțime a doborât o punte de semnalizare peste șosea. De la aproape un kilometru depărtare, au urmărit gloata care a început să atace automobilele staționate.

Temându-se să-și lase mașinile și să se aventureze în orașul săracilor, mai ales că pilonii de foc se răsuceau printre mormanele de moloz, mai toți oamenii s-au blocat în ele, împietriți de spaimă, în timp ce mii de răufăcători șiroiau pe autostradă. Zguduiau automobilele, le spărgeau geamurile și le vârau bucăți aprinse de lemn în rezervoare. Familii întregi erau scoase din mașini și târâte separat în întuneric. Acostamentele drumului au devenit abatoare în care victimele care tremurau și lamele sclipitoare ale pumnalelor se întâlneau, dând naștere

unor fluvii de sânge. În timp ce oamenii din mulțime se deplasau de-a lungul șirului și mașinile erau zguduite, pasagerii închideau ochii și-și rosteau ultimele rugăciuni.

Primele elicoptere care transportau soldați au trecut tunător pe deasupra autostrăzii timp de zece minute, însă măcelul de la sol a rămas ascuns de fum.

Asbury și Christiana și-au părăsit mașina, au sărit balustrada de protecție și au ajuns pe o câmpie plină de moloz.

– Cât ține asta? a întrebat Christiana, referindu-se la preria uriașă de cărămizi sfărâmate.

– Kilometri întregi.

– Măcar nu e nimeni aici. Dacă rămânem între mormanele astea, poate vom fi în siguranță, a spus ea, amintindu-și ce văzuse cândva și știind că existau oameni capabili să alerge peste moloz iute precum gazelele și care, parcă aparținând unei specii de animale de pradă, îi vânau pe cei care se îndepărtau de turmă, pătrunzând pe terenul dificil și unghiular.

– Tot ce se poate, i-a răspuns Asbury, dar la lumina zilei vom fi văzuți, de aceea va trebui să ajungem la fluviu până în zori.

Au pornit la drum, slujindu-se de masa întunecată a clădirilor înalte din Mahattan ca de un reper. Între ei și fluviu erau cel puțin opt kilometri, jumătate din distanță era acoperită de moloz, iar cealaltă, care trecea prin văioage necunoscute, uitate de toată lumea, mai puțin de locuitorii lor, care nici nu știau alte zone ale orașului. Au coborât dintre movilele de cărămizi cu câteva ore înaintea zorilor și au mers prin văi cât de repede au putut.

Intenția fusese să traverseze East River, însă mijlocul canalului era acum un șuvoi rapid, cuibărit într-un pat de gheață care se topea, tăind din ce în ce mai adânc, și acoperit cu un strat de țiței aprins, care arunca flăcări înalte de treizeci de metri.

– Singurul lucru pe care-l putem face este să ajungem în port și să facem un ocol, a spus Asbury. Dar va trebui să așteptăm până se întunecă.

Gândindu-se să stea ascunși toată ziua între grămezile de moloz, s-au întors spre cea mai liniștită adâncitură, sărind de pe o clădire carbonizată pe alta și deplasându-se doar când nu era nimeni în preajmă.

La un moment dat, grăbindu-se să iasă dintr-un bloc în ruine, acoperit de scări de incendiu înfășurate în jurul ei ca o iederă moartă, au fost acostați de un bătrân care a apărut brusc dintr-un puț. Le-a făcut semn să se apropie, iar ei i-au dat ascultare.

Într-un dialect pe care abia l-au priceput, le-a spus să-l urmeze până la biserică.

– Ce biserică? a întrebat Asbury, iar omul l-a informat, în același dialect neinteligibil, că oamenii gropilor reușiseră întotdeauna să se ascundă în siguranță în curtea unei biserici.

Din cauza molozului, curtea bisericii nu se vedea din stradă. Pe laturi se întindeau clădiri dărăpănate. La capătul îndepărtat se strânseseră o mie de oameni, atât de înspăimântați, încât până și copiii stăteau nemișcați. Bătrânul era mândru că îi salvase pe necunoscuți și că le arăta cât de inteligent ascunsese atâtea suflete. Tocmai se pregătea să plece pentru a-i mai salva și pe alții, dar Asbury i-a zis să rămână.

– Dacă te perinzi încoace și-încolo, sigur o să ne dai de gol, a spus Asbury.

– Temerli tali nu tre', i-a răspuns bătrânul. Io sun' ferit așa.

A zâmbit, arătându-și gingiile știrbe și s-a lovit cu palma peste coapsă.

– Care-l sup'ră pe moș Flinner fuge ca un iep're. Fuge speria' ca iepurii! a adăugat el și a plecat să mai aducă oameni în adăpost.

Asbury și Christiana erau înconjurați de bărbați, femei și copii cu obrajii scofâlciți și pântece balonate, ale căror oase împungeau prin pielea pământie. Aveau o viață foarte scurtă și erau îngropați în morminte anonime. Erau oamenii gropilor, care socoteau că locuitorii orașului săracilor erau înstăriți și că turnurile cândva sclipitoare de peste fluviu erau un loc al zeilor.

Se temeau să se uite la Asbury și Christiana, care aveau staturi impunătoare în comparație cu ei.

– Vă puteți apăra dacă vom fi descoperiți? i-a întrebat Asbury.

Nu a primit răspuns.

– Va trebui să așteptăm până se întuneca, a spus Christiana, iar apoi îi lăsăm în locul ăsta, pe care măcar îl cunosc.

Bătrânul a revenit cu supraviețuitori amețiți, care s-au rezemat de coloanele din piatră cenușie și se uitau la norii de fum și cenușă care se ciocneau pe cer, la marginea cicloanelor fierbinți. Nu se mai știa dacă e noapte sau zi, iar zgomotele furtunilor de foc ale exploziei și ale artileriei veneau din toate direcțiile.

La mijlocul după-amiezii, Asbury și Christiana au ridicat ochii și l-au văzut pe bătrân conducând mândru trei bărbați scunzi, cu paltoane negre spre adăpost.

– Ăștia sunt! a strigat Asbury. I-ai adus aici.

Codițele l-au trântit pe bătrân la pământ și s-au retras. Asbury i-a implorat pe bărbații aflați între supraviețuitorii ghemuiți să îl ajute pentru a le împiedica pe Codițe să plece, dar aceștia din urmă s-au retras spre ieșire cu armele scoase, așa că nimeni nu s-a clintit.

În cele din urmă, când Codițele se aflau în mijlocul curții, Asbury a fugit către ei și Christiana l-a urmat.

L-a parat pe unul și i-a tras un pumn zdravăn. Codița a spus ceva cu glas gâtuit, apoi și-a dat duhul. Însă ceilalți doi s-au apucat să-l bată pe Asbury cu lanțuri. El nu a reușit să se desprindă de cel pe care îl ucisese și era sufocat de cadavru, de parcă s-ar fi înecat în el.

După o încăierare cu cei doi, Asbury l-a omorât pe unul, dar celălalt a scăpat. Au încercat să-i facă pe oamenii din curtea bisericii să se răspândească, dar fără folos. Conduși de cel care îi scăpase, Codițele sosiseră deja. Unii au blocat ieșirea, iar alții au urcat în goană treptele ce duceau spre acoperiș, unde au ocupat pozițiile deținute cândva de garguiele instalate acolo pentru

a-i ocroti pe călugări. Îndemnați de unul dintre ei, care făcut câțiva pași în față și a început să se bată cu pumnii în piept ca un babuin, ceilalți au invadat capătul curții. Asbury a ridicat un lanț și babuinul s-a mistuit înapoia camarazilor lui. Asbury și Christiana au rămas aproape de cadavre, întrebându-se ce se va întâmpla când Codițele vor găsi curajul să se apropie. Până și garguielor, care erau arcași, le era teamă să tragă și s-au mulțumit să sloboadă săgeți în mulțimea care tremura. Sunetele săgeților care își găseau țintele – ca niște securi ascuțite care pătrund în lemn mort – i-au încurajat pe Codițe, astfel că au înaintat.

Însă Athansor a apărut din vântul șuierător, plin de funingine, și a descris patru treceri uimitoare, care au doborât garguiele vii și le-au aruncat de pe ziduri și turnuri. Când au ridicat privirile, Codițele l-au văzut coborând lent către ele, de parcă ar fi fost purtat de un fascicul de lumină. Christiana a crezut că are halucinații, însă el a coborât, lovind aerul cu copitele, strecurându-se, îndoindu-și gâtul alb și musculos și aruncând văpăi din ochii lui extraordinari.

În timp ce Codițele se împrăștiau, Athansor a galopat în jurul curții, lovind zidurile cu o asemenea forță, încât s-au dărâmat și, prinzându-i în dinți pe bărbații scunzi i-a călcat în picioare, i-a doborât și i-a azvârlit ucigător în coloanele de piatră. Câțiva au încercat să lupte, iar contra lor s-a lansat în aer cu picioarele din spate – ajungând la șapte metri înălțime –, după care a căzut peste ei cu copitele.

În timp ce calul alb lupta, ceea ce mai rămăsese din clădiri a reverberat de parcă ar fi fost cutremur. Când a terminat, a venit până la câțiva pași de Asbury și Christiana și a scos un nechezat.

A îngenuncheat, iar Christiana a încălecat.

– Să mergem! a spus ea și el a urmat-o.

Cu un salt și fără să scoată un sunet, au părăsit curtea plină de fum și au urcat peste fluviu. Spre ei licăreau un milion de incendii și au văzut o priveliște tremurătoare și întunecată. Noaptea se lăsase devreme din cauza vântului care purta cenușa. Zburând prin nori de fum, au fost siliți să închidă ochii și să se aplece în față, apăsându-și fețele de pielea albă și moale de pe spinarea uimitor de lată a calului. Asbury a crezut că visau, dar Christiana știa că nu.

În ultima zi a ultimului an din cel de-al doilea mileniu, Hardesty și Virginia au așezat copila fără suflare într-un mic sicriu din lemn și au pornit pe jos spre sudul orașului. Hardesty insistase ca ea să fie înmormântată în acea noapte, înainte de sosirea noului mileniu. Amândoi au socotit că era potrivit și decent să fie lăsată în urmă, în mia de ani în care se născuse. Nu voiau să o deranjeze nici măcar cu o oră sau cu o zi din noua eră, pe care nu avea să o cunoască.

Era o procesiune stranie – Hardesty în față, cu sicriul pe umăr; Virginia, urmându-l cu ochii în pământ; doamna Gamely în spatele ei și Martin pășind alături și ținându-se de mâna ei. În acea după-amiază târzie canioanele erau întunecate din cauza vântului de cenușă și a apusului grăbit. Orașul din ferestre de sticlă, cândva iluminat de un miliard de fragmente dispersate de soare, era acum negru ca tușul. Au înaintat prin canioane înguste, iar punctele lor cardinale au fost clădirile scunde conturate pe fundalul cerului iluminat de incendii și vibrând oranj. În cele din urmă, au ajuns în Battery, unde au auzit turnurile de sticlă din mijlocul orașului aprinzându-se ca artificiile și scoțând flăcări care măturau totul dinspre nord.

Au coborât pe gheața arzătoare și nesigură de sub vechiul zid de piatră din Battery și au pornit spre Insula Morților, aflată la aproape doi kilometri și jumătate distanță, pe malul celălalt al portului. De obicei, un feribot făcea naveta până acolo de câteva

ori pe zi. În timpul înghețului oamenii mergeau în urma săniilor care duceau coșciugele. Acum însă apăruseră crevase uriașe, care sfărâmaseră calota solidă și groasă de sticlă ce îmbrățișase strâns toate insulele și ajunsese până la fundul portului. Din zecile de fisuri largi se ridicau câteodată flăcări până la câteva zeci de metri deasupra șuvoaielor arzânde de carburanți, care scobiseră canioanele. Ziduri de fum negru și aburi albi pluteau în aer, căpătând treptat o culoare roșiatică în lumina incendiilor. Uneori din mijlocul unui lac de gheață străvezie și din cavernele umplute cu apă verde și învolburată și țiței arzând țâșneau gheizere ce azvârleau pe o rază de kilometri cioburi de gheață cu margini ascuțite ca briciul. Suprafața începuse să se topească din cauza arșiței venind din cerul cotropit de nori, iar iazurile adânci de trei până la șase metri care se iveau în cale erau câteodată golite instantaneu de o nouă crăpătură, prin care apa dispărea într-o rețea haotică de tuneluri, peșteri și râuri subterane.

Au traversat un lac cu apă caldă, cufundându-se până la brâu. După ce au ieșit, au privit în urmă și au văzut că lacul dispăruse. Apoi au avut de ocolit un kilometru și jumătate pentru a evita o crevasă în care se găsea un milion de tone de țiței în flăcări. Au trecut prin vad pâraie iuți, care curgeau pe gheața udă și prin valuri negre de fum, pe unde s-au văzut siliți să alerge, ieșind de cealaltă parte numai pentru a descoperi că labirintul mai are multe alte ziduri.

Mii de aparate ridicătoare apăreau și dispăreau brusc cu vuiet, zburând la joasă altitudine prin vălătucii de aburi și fum, iar de-a lungul corpurilor lor lungi de zeci de metri sclipeau lumini când țâșneau dintr-un loc în altul. Rotoarele și jeturile aparatelor despărțeau și agitau norii, astfel că traversarea lor peste gheață era urmată de mici fulgere și tunete lungi, ținându-se în urma lor ca un văl. Acestea se încrucișau în ghirlande ciudate pe deasupra membrilor familiei Marratta și a doamnei Gamely, care s-au obișnuit curând să nu mai tresară când ele

treceau prin aer. Hardesty s-a întrebat ce se va întâmpla acum cu planul lui Jackson Mead, pentru că uriașa lentilă de apă era sfărâmată pe veci și a bănuit că maestrul-constructor mersese mult mai adânc decât gheața.

Ajunși pe Insula Morților, au căutat un gropar. Groparii de acolo erau urmași ai Oamenilor Golfului și evadați din ceea ce Oamenii golfului numeau „spitale pentru congelați". Și chiar arătau așa. După pielea, bărbile, îmbrăcămintea din piele neprelucrată, jerpelită, și după expresiile lor de oameni părăsiți, precum și după deruta din ochii mari, păreau moștenitorii de drept ai strămoșilor lor ciudați.

Hardesty a găsit un gropar adăpostit sub un copac uriaș, care stătea strâmb.

– Îngroap-o! i-a poruncit el, făcând semn către sicriu.

Groparul a protestat, spunând că era noapte.

– Dacă nu te apuci de săpat, o să ai parte de noapte pentru restul timpului, l-a amenințat Hardesty.

– Plătește-mă.

Hardesty a pus câteva monede în palmele lui făcute căuș.

Exista un mormânt gata săpat. S-au dus la el și au coborât sicriul.

Mormântul l-au umplut cu pământ cu mult înainte de miezul nopții. Știau că trebuie să se grăbească, însă înainte de a porni să traverseze gheața, acum acoperită de lacuri mari și verzi, care curând aveau să se unească, au rămas o vreme locului, nevenindu-le să creadă. Întreaga lume părea să moară. Virginia plângea.

– Adio, Abby! a spus ea.

O EPOCĂ DE AUR

În primele ore ale noului mileniu Peter Lake dormea printre mașinile de la *The Sun.* Mecanicii i-au respectat spusele. După ce văzuseră ce fusese în stare să facă îl respectau și nu au îndrăznit să-l deranjeze. Dacă ar fi avut alți discipoli sau prieteni, în așteptarea unui miracol, poate că l-ar fi trezit cu o clipă înainte de miezul nopții. Însă evenimentele extraordinare rareori respectă cu precizie calendarul, iar Peter Lake, cu desăvârșire singur, dormea în momentul în care ceasul a bătut de ora doisprezece, anunțând sosirea anului 2000. Cu mâna dreaptă își acoperise rana din partea stângă a pântecelui și acum, ținându-și gura întredeschisă, stătea pe jumătate rezemat de mașina pe care chiar el o trezise la viață cu câteva ore înainte. Nu se vedea niciun ceas în sala mașinilor, dar cele de la *The Sun* ticăiau secundele de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Plantele au rămas în ghivece și în hârdaie, nu s-au clintit și nici nu au început să umble; ușile au continuat să scârțâie când erau deschise, iar o femeie de serviciu a împrăștiat un soi de substanță verde pentru a reține praful când a măturat.

The Sun și *The Whale* pregăteau o ediție comună, așa cum se obișnuia când o impuneau evenimentele, iar la lucru erau de două ori mai mulți oameni decât de obicei. Clădirea prinsese viață la miez de noapte, pentru că reporterii, șocați, veneau din

toate cartierele pentru a scrie despre cele văzute, în timp ce orașul lor era distrus. Întrucât existau atâtea articole care povesteau cum murise vechea epocă, ziarul de a doua zi avea să fie aproape la fel de gros ca și *The Ghost* (cu toate astea, *The Ghost* fusese oprit din cauza penei de curent). De exemplu, animalele din grădinile zoologice și caii de călărie din grajdurile aflate în West Side creaseră haos când fuseseră eliberate. Panicate din cauza incendiilor, galopau în turme pe bulevarde, printre șirurile de clădiri în flăcări. Când dădeau câte un colț, scrisese un reporter, imaginea neclară a blănilor și spinărilor musculoase sugera un fluviu care a ieșit din albie.

Totuși, în comparație cu oamenii, animalele erau exemple de rectitudine și autocontrol. Străzile erau înțesate de automobile care goneau. Șoferii căutau rute de ieșire din oraș și le găseau blocate de alte mașini sau de moloz și accelerau cât puteau spre alte ieșiri. Însă nu mai existau ieșiri, iar urmarea a fost că toți încercau să ajungă la una, după care se repezeau spre următoarea. Pe fiecare stradă sau bulevard cu două sensuri de circulație, automobilele goneau cu 145 sau 160 de kilometri pe oră. Când se petrecea câte o coliziune, și erau multe, cei care supraviețuiau își continuau drumul. În fiecare clipă, în orice intersecție se vedea câte-o mașină scăpată de sub control și intrând cu viteză în vitrinele magazinelor sau în mulțimile de pe trotuare. Încordarea era amplificată de faptul că toate mașinile de pompieri și de poliție din oraș se grăbeau într-o direcție sau alta cu sirenele urlând sfredelitor, iar tancurile și elicopterele miliției foloseau benzină în încercarea de a găsi insulele pe care Praeger de Pinto la dorise apărate.

Podurile erau aglomerate de mii și mii de refugiați care mergeau puhoi pe carosabil, neștiind că centurile spre orășelele care înconjurau Manhattanul deveniseră un zid compact de foc. Toți mergeau năuci și tăcuți, purtându-și copiii pe umeri și având valize și boccele în mâini. Străzile deveniseră un uriaș talcioc al

culegătorilor de zdrențe, pentru că oamenii cărau fel de fel de lucruri pe care doreau să le salveze. Mii și mii fugeau cu cărți, tablouri, candelabre, vaze, viori, ceasuri vechi, aparatură electronică, saci cu argintărie, cutii de bijuterii și – minunea minunilor – televizoare. Cei care gândiseră mai practic se îndreptau spre Riverside Drive, încărcați cu rucsacuri pline cu hrană, unelte și îmbrăcăminte călduroasă. Dar, în miezul iernii, într-o lume cu josul în sus, ce șanse reale avea un om cu o drujbă prinsă în spate?

Nu zeci de mii, ci sute de mii de jefuitori se strânseseră în cartierele comerciale. Întrucât cei mai ambițioși dintre ei, slujindu-se de buldozere, au reușit să dărâme ziduri de bănci, exploziile veneau una după alta, pentru că încărcături de dinamită sfârtecau seif după seif. Însă era greu să deosebești o bubuitură de alta, fiindcă incendiile aruncau în aer depozitele de combustibili, iar miliția crea prin explozii spații de protecție în jurul insulelor. În culmea fericirii și încărcați ca măgarii, jefuitorii se mișcau încet ca melcii, împingând sau trăgând după ei frigidere, piese obeze de mobilier, stative cu îmbrăcăminte și saci cu bani. Sacii cu bani erau cei mai triști dintre orfani, pentru că imediat ce-și găseau un nou părinte acesta era împușcat și ucis, iar ei erau adoptați de altcineva. Asta se repeta la infinit, astfel că, dacă sacii de bani ar fi fost urmăriți, s-ar fi constatat că săltau ca niște mingi, jonglate de puteri de o lăcomie nepăsătoare. Toate lucrurile abandonate pe străzi făceau până și cele mai scumpe cartiere să arate ca niște mahalale dărăpănate și era greu de spus încotro se îndreptau cei care târau obiecte furate. De cele mai multe ori se învârteau în cerc, sălbăticiți de fericirea de a avea un obiect nou sau altul. Pentru că nu mai rămăseseră locuri în care să locuiască, cei care furaseră mobilă probabil că nu aveau să apuce să stea ori să doarmă pe ea, ci doar să o care în spinare săptămâni sau luni întregi.

Jefuitorii de alt gen s-au alăturat unor bande bete care căutau plăceri libertine printre dărâmături. Mobila abandonată de cei

cărora li se păruse prea grea pentru a o târî după ei a slujit ca locuri de împerechere între oameni de toate sexele și vârstele. Combinațiile apărute astfel între grupuri și indivizi, cei dispuși și cei reticenți, erau îngrozitoare și triste.

Poliția nu știa pe cine să împuște și pe cine să protejeze, toate păreau să se bată cap în cap, tunetele și incendiile erau pretutindeni, infractorii se mistuiau imediat în vântul încărcat de cenușă, iar străzile erau înțesate de demenți împovărați de boccele.

Reporterii de la *The Sun* au scris și despre familii care au rămas unite și au ținut piept haosului, despre acte de caritate și despre curajoșii și nebunii care au încercat să împiedice catastrofa totală. Aceste acțiuni au fost rare, incidente izolate care nu au putut întoarce puhoiul, dar nu din vina lor, ci pentru că nu erau sincronizate sau plasate în mod fericit.

Urmărind destrămarea orașului, reporterii lui Harry Penn, cei care nu au fost uciși (pentru că mulți au fost), au revenit la *The Sun* pentru a-și scrie articolele. Așa au simțit, chiar dacă totul se dusese de râpă, pentru că erau suficient de înțelepți să-și dea seama că ori de câte ori se sfârseste lumea reuseste să o ia de la capăt, iar ei nu voiau să rămână pe dinafară.

În vreme ce orașul ardea sub cerul împânzit de furtuni puternice cu fulgere, iar mașinile funcționau fără cusur pentru a asigura energia electrică necesară ziarului, Peter Lake dormea.

Praeger de Pinto abia dacă s-a întors să-l salute pe Harry Penn. Stând în mijlocul punții de nord și privind pe fereastră printr-un binoclu pentru vedere nocturnă, montat pe un trepied, primarul era ocupat.

– Cine veghează asupra Insulei Șase? a întrebat el prin sistemul de amplificare, iar vocea lui a semănat cu a unui rege.

– Eu, a răspuns o voce umană normală, venită dintr-un șir de bărbați din stânga lui: comisari adjuncți, asistenți și unul sau

doi polițiști aduși pentru a completa spațiile goale, toți înarmați cu binocluri pentru vedere nocturnă, ca și primarul.

– Vezi golul din latura de sud-vest? a întrebat Praeger.

– Acum nu pot, domnule, a venit răspunsul. Cenușa e prea densă. Dar am văzut-o mai devreme și am raportat.

– Au confirmat?

– Nu.

– Insula Șase a dispărut din rețeaua de comunicații, a anunțat un tehnician.

– Când? a întrebat Praeger.

– Acum cinci minute.

– Încearcă să refaci legătura. Eustis, trimite un om pe jos până la postul de comandă de acolo, să le spună de spațiul liber. Și dă-i un aparat radio. Insula Șase e în Chelsea. Dacă aleargă, poate ajunge acolo în douăzeci de minute.

În vreme ce orașul ardea, schimburile de cuvinte de acest fel se desfășurau în calmul deplin pe care îl dovedeau Praeger și ceilalți, care se străduiau să aplice măsurile de apărare și să mai salveze ce se putea. După câteva ore, toți se obișnuiseră să vadă orașul cuprins de flăcări și fum. Pentru Praeger de Pinto și cei din generația lui, ideea că vor petrece viitorul în posturi liniștite de comandă și în bătălii apocaliptice erau una cu care se obișnuiseră aproape de la naștere. Mai toți bărbații de pe puntea înaltă erau calmi și netulburați. Aceasta era misiunea lor, ceva la care se așteptaseră mereu. Logica deceniilor precedente, războaiele împotriva viselor și iluziilor, viața de speranță în ei înșiși, duseseră, deloc surprinzător, la acea situație. De fapt, înălțându-se pentru a răspunde provocării inevitabilului, câteodată chiar doriseră asta.

Însă Harry Penn era un bătrân care avusese alte speranțe și suferea urmărind zecile de mii de flăcări licărind în întuneric, căutând ce mai rămăsese de ars. El era profund afectat de norii triumfători de fum și aburi, care reflectau lumina oranj când pluteau pe deasupra orașului, răsucindu-se și desfăcându-se

precum aluatul în mâinile brutarului. Ei păreau să râdă de blocurile distruse și carbonizate, pe care oamenii le abandonaseră din lașitate.

Spre deosebire de alții, Harry Penn își amintea orașul de pe vremea când era tânăr. În general, oamenii fuseseră mai amabili și mai capabili decât descendenții lor, iar orașul arăta altfel, inocent. Curbele drumurilor pentru calești, șterse de mult; pânzele umflate, dispărute de mult; flancurile și coamele cailor care trudeau pe străzi, dispărute și ele; și chiar forma hainelor oamenilor, delicată și blândă – erau în sine o rugăciune care își găsea o continuă aprobare. Dumnezeu și natura fuseseră satisfăcuți de curbele nemuritoare și corecte, de cai, de seninătatea expresiilor, de remarcabila capacitate a metropolei de a-și înțelege locul în lume, iar orașul fusese răsplătit cu vânturi limpezi dinspre nord și cu un dom de cer albastru și adânc. Orașul pe care Harry Penn îl cunoscuse și îl iubise fusese tânăr și nou.

Într-un moment de acalmie, Praeger s-a întors spre Harry Penn și a văzut că fața bătrânului, iluminată vag de luminile brutale ale incendiilor, era îndurerată.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

– Să spunem că un copil încântător pe care l-am cunoscut cândva a devenit bătrân și dur, iar acum are parte de o moarte urâtă, a răspuns el.

– Nu e adevărat! a zis Praeger. Nu moare. Toate astea vor elibera calea.

– Cred că sunt prea bătrân, prea atașat de un anumit timp, ca să-mi pierd credința în el, i-a replicat Harry Penn.

– Privește! a spus Praeger. Acolo, în beznă, văd deja un oraș nou, care se înalță.

Harry Penn s-a uitat pe geam și a văzut doar trecutul pe care îl visa atât de des.

– Credeam că, dintre toți oamenii, tu vei vedea asta drept ceea ce este, a continuat Praeger. Am socotit că știai. *The Sun* lucrează, nu?

– N-am pierdut nicio zi.

– Acum *The Sun* este singura clădire iluminată din oraș – parcă e un far.

– Nu e adevărat, i-a răspuns Harry Penn. *The Sun* este pe întuneric. Mașinile au înțepenit, iar mecanicii spun că le vor trebui șase luni să le repare. Acum două ore, când am plecat, toți lucrau la lumina lumânărilor și ne pregăteam să tipărim manual ediția comună, folosind mașini de tipărit cu pedală.

– Atunci, vino cu mine! a propus Praeger, petrecându-și un braț pe după umerii lui Harry Penn și l-a condus spre galeria de est.

Îl iubea profund pe bătrân.

La început nu au văzut decât un nor gri, murdar de cenușă și funingine, care a trecut prin dreptul lor. Apoi, ca și cum ar fi tras de ceva, norul s-a înălțat greoi, iar prin ultimele zdrențe a lucit o lumină.

Singură în bezna Pieței Tipografiei, clădirea *The Sun* era iluminată de parcă ar fi fost o nestemată cu multe fațete. Fascicule de lumină aliniate cu precizie și uimitor de frumos dispuse la diferite unghiuri radiau prin ferestrele ei. Pavajul pieței reflecta difuz acea lumină, peste care se aflau proiecții ca niște spade, de parcă ar fi fost ramurile unui scaiete ori reprezentările metalice ale luminii din crucea Sfântului Ștefan.

– Uite, a spus Praeger. Una dintre recompensele virtuții!

Însă Harry Penn era prea inteligent ca să creadă așa ceva.

– Nici o mie de ani de virtute nu sunt destul de puternici pentru a crea lumina, i-a răspuns el. Ceva mai măreț decât virtutea... trebuie să se afle prin apropiere.

Apoi Harry Penn s-a întors la *The Sun*, iar Praeger a trecut din nou la conducerea bătăliei dificile care se desfășura în tăcere la sol, bătălie pentru care probabil se născuse.

Cât a traversat Piața Tipografiei, Harry Penn a fost atât de absorbit de lumina de la *The Sun*, care tăia vântul încărcat de cenușă ca un bisturiu de chirurg, încât nu a observat că îl urmăreau trei bărbați. Pe jumătate ascunși de miasma care se tălăzuia ca o maree de apă poluată, ei urmau un traseu care să-i taie calea la șaizeci de metri de ușile redacției. După ținuta lui, își dăduseră seama că era un om foarte bătrân și bogat. Modul maiestuos, agreabil și surprinzător în care pășea nu exprima doar optimismul unui alt veac, ci părea să transmită foarte limpede că avea la el o mare sumă de bani, un ceas de buzunar din aur și probabil butoni de aur, ac de cravată tot din aur. Iar boșorogii atât de drepți precum Harry Penn nu auzeau prea bine, reflexele le erau pe ducă și se prăbușeau la cea mai ușoară lovitură. De aceea, cei trei bărbați care l-au urmărit prin piață nu au fost atenți când l-au abordat. Dacă ar fi fost Codițe (dar nu erau), ar fi dovedit multă prudență. Pe vremea Codițelor, bărbații de o sută de ani, chiar dacă riscau mult din cauza vârstei, erau veterani ai frontierei, ai Războiului Civil și foști participanți la alte acțiuni mult mai dure decât cunoscuseră ei.

Cei trei bărbați erau convinși că acțiunea lor va decurge ușor. Și aproape că au reușit, deoarece, cu puțin timp înainte de a ajunge la *The Sun*, Harry Penn s-a oprit să-și tragă sufletul. Însă una de mașinile transportoare ale lui Jackson Mead zbura primejdios de jos pe deasupra turnurilor. Harry Penn s-a întors când i-a auzit zgomotul motoarelor și, când ea a împrăștiat fumul, i-a văzut. Indivizii au continuat să se apropie de el. La început nu a crezut că îl pândea vreo primejdie. Apoi le-a văzut șișurile și bastoanele. Privirea lui lentă și indignată i-a amuzat și i-a înfuriat pe cei trei.

După ce trăise o sută de ani, Harry Penn nu avea niciun motiv de teamă. Nu a început să tremure sau să respire greu și nici nu a clipit. Se socotea un reprezentant al epocii lui Theodore Roosevelt, a amiralului Dewey, a măreților soldați ai Uniunii, a luptătorilor indieni și (așa cum ar fi spus Craig Binky) a lui Buffalo Bill.

Cum reflexele lui erau cu adevărat foarte lente, s-a uitat la cei trei atacatori prea mult în timp ce se apropiau. Totuși, a reușit să invoce iar trecutul, care a apărut pentru a-l apăra. Ochii lui au aruncat scântei. A zâmbit. (Și a băgat mâna în buzunar, de unde a scos un pistol cu patru țevi rotative.)

Arma aceea micuță părea ridicolă și ineficientă. Degaja aceași aer de nevinovăție ca un tromblon. Cei trei tocmai se pregăteau să-i spună asta, când el a tras primul glonț și l-a doborât pe cel mai apropiat atacator, nimerindu-l în plexul solar. Ceilalți doi au rămas împietriți și s-au oprit o clipă, care li s-a dovedit fatală, deoarece Harry Penn i-a împușcat și pe ei.

A rămas locului un moment și s-a uitat la cele trei cadavre peste care negura și fumul s-au arcuit, trecând mai departe. În îndelungata lui viață nu ucisese pe nimeni, nici măcar în câteva războaie. S-a cutremurat puțin, dar apoi s-a gândit că era prea bătrân ca să-și mai facă griji. Știa deja toate lecțiile îngrozitoare pe care ar fi trebuit să le deprindă un bărbat mai tânăr după ce ar fi făcut așa ceva, de aceea s-a întors, și-a vârât pistolul demodat înapoi în buzunar și s-a îndreptat spre birou.

The Sun devenise un paradis de lumină și activități. Izolat de zona naturală de protecție a Pieței Tipografiei, având paznici înarmați pe poziții înapoia unor saci de nisip la intrări și pe acoperiș (acești oameni auziseră cele trei focuri trase de Harry Penn, dar nu reușiseră să vadă prea departe din cauza fumului), posedând propria sursă de energie electrică și cu familiile lor adăpostite în curte și în interiorul uriaș al clădirii,

angajații de la *The Sun* lucrau cu o râvnă pe care nu o mai dovediseră până atunci.

Când urca cele câteva șiruri de trepte, Harry Penn a fost oprit de o sută de ori de tineri și tinere, toți emoționați, care voiau să îi arate că își făceau meseria și erau plini de speranță. I-au pus întrebări inutile, iar el le-a răspuns grijuliu, pentru a le da curaj. Știa că pentru a împăca atmosfera festivă de la *The Sun* cu ceea ce se petrecea în exterior trebuia să țină seama de tinerețea reporterilor.

Ajuns în capul scării, s-a ciocnit de Bedford.

– Cum ați reușit să aprindeți luminile? a întrebat el.

Bedford a ridicat din umeri.

– S-au aprins, pur și simplu. Cred că mecanicii au reușit să repare utilajele.

Apoi Bedford a coborât să-i ia la întrebări pe mecanici.

Mai târziu, când a revenit în biroul lui Harry Penn pentru a-i da raportul, acesta din urmă stătea pe o canapea, fuma un trabuc și contempla tabloul care îi înfățișa pe Peter Lake și Beverly.

– Mecanicii spun că mașinile erau încremenite și blocate fără speranță, i-a zis Bedford lui Harry Penn, ai cărui ochi au rămas ațintiți asupra picturilor. Demontaseră jumătate dintre ele și le lăsaseră pe podea, pregătindu-se pentru șase luni de muncă, însă mecanicul-șef s-a întors și a reparat totul în... cum să spun, într-un minut.

– Poftim? Trumbull? Nu cred că Trumbull e în stare să repare ceva într-un minut. Îi trebuie un an ca să-mi ascută briceagul elvețian. Ceva nu se leagă.

– Eu cu Trumbull am vorbit.

– E un mincinos.

– Domnule, dar el nu mai e mecanic-șef.

– Nu mai e? De când? Eu unde am fost în vremea asta?

– De câtva timp, mecanicii au un nou șef, pe care chiar ei l-au numit în funcție.

– La naiba, Bedford! a exclamat furios Harry Penn. În afară de mine, nimeni nu promovează pe nimeni aici. Nimeni nu acordă acțiuni, în afară de mine.

Bedford a clătinat din cap.

– Primește acțiuni de ucenic. L-au făcut șef pentru că, după cum spun ei, era atât de bun, încât nu au mai putut aștepta.

– Dar cine e, vreun geniu al computerelor? Adu-l pe ticălos aici. Vreau să stau de vorbă cu el.

– Nu pot.

– Ei, la naiba! a comentat Harry Penn, privind spre tavan de exasperare. Cine conduce ziarul ăsta?

Bedford a încercat să răspundă, dar nu și-a găsit cuvintele. La început, Harry Penn s-a făcut livid la față, dar apoi și-a exprimat nedumerirea.

– Cum îl cheamă?

– I se zice domnul Purtător.

– Domnul Purtător, a repetat Harry Penn.

– Exact.

Harry Penn nu știa dacă era cazul să încarce din nou pistolul sau să se lase cuprins de isterie.

– De ce nu-l poți aduce aici? a întrebat el.

– Trage un pui de somn.

– Doarme?

– Da, domnule. Și mecanicii nu îngăduie să fie deranjat. Îl respectă cu sfințenie. Par să creadă că e regele mecanicilor.

– Ascultă, a spus Harry Penn, cu o privire sălbatică și ridicându-se de pe canapea. Nu-mi pasă nici dacă e regele țiganilor. O să-l trezesc pe acest „domn Purtător“, o să-l concediez și o să-i dau un șut în fund. Iar *după aceea* îl voi angaja mecanic-șef și mă voi așeza în genunchi în fața lui, pentru că-i sunt recunoscător ticălosului că a fost în stare să aprindă luminile.

În timp ce cobora treptele una câte una, Harry Penn a simțit la început un fior, apoi i s-a zbârlit părul, după care nu a mai

simțit treptele sub tălpi și nu a mai auzit nici sunetul pașilor, nici al mașinilor de la subsol. Nu se putea, a gândit el cu puțin înainte de a ajunge față în față cu mecanicii. Însă – cel mai bun mecanic din lume, care repara orice mecanism dintr-o mișcare, care era slăvit de ceilalți mecanici și care acceptă totuși sarcinile unui ucenic – era aproape *imposibil*.

Împietrit de teamă și speranță, Harry Penn i-a întrebat pe mecanici:

– Unde este domnul Purtător? E aici?

– Da, e aici, i-a răspuns unul dintre ei.

– Arată-mi drumul.

– Nu trebuie deranjat, a spus apăsat Trumbull. Acum doarme.

– A, nu se poate! a răspuns Harry Penn, lăsându-se convins de tonul respectuos al lui Trumbull. Vreau doar să îl văd.

– E acolo, jos, a spus Trumbull, arătând cu degetul. Două șiruri de mașini, apoi cotiți pe lângă compresor. Veți vedea o alee, unde se află generatoarele...

Harry Penn pornise deja. A trecut de două șiruri de mașini, a cotit pe lângă compresor și a dat de un bărbat care dormea rezemat de un utilaj ce mergea lin, fără întrerupere.

La început, Harry Penn nu i-a văzut fața. Tremurând, a îngenuncheat și și-a ferit ochii cu palma de lumina orbitoare a unei lămpi care avea un abajur conic din staniu. Iar apoi a văzut. A văzut ceea ce nici un om nu are dreptul să se aștepte a vedea nici într-o viață de o sută de ani. A văzut trecutul renăscut. A văzut trecutul victorios. A văzut timpul și moartea înfrânte. L-a văzut pe Peter Lake.

A-l vedea pe Peter Lake neschimbat după optzeci și cinci de ani nu însemna doar a vedea că timpul putea fi înfrânt, ci și că aceia pe care îi iubise nu dispăruseră pentru totdeauna. Harry Penn ar fi putut muri fericit pe loc, în timp ce Peter Lake dormea în fața lui. Însă privilegiile sosesc cu zecile odată și

acela nu era ultimul lucru măreț pe care Harry Penn avea să-l vadă, de aceea nu și-a ales momentul potrivit pentru a-și da duhul.

L-a prins pe Peter Lake de încheietura unei mâini și a tras de ea ca să îl trezească. Încă dormind, Peter Lake și-a tras brațul înapoi și a spus:

– Nu asta v-am rugat.

– Trezește-te! Trezește-te! a strigat încântat Harry Penn, însă, oricât de mult l-a scuturat, Peter Lake a continuat să doarmă.

De aceea Harry Penn a recurs la o metodă de trezire veche și eficientă, pe care o folosise în războaie. Aplecându-se la câțiva centimetri de urechea dreaptă a lui Peter Lake, a strigat cât de tare a putut:

– Grenadă de mână!

Corpul lui Peter Lake s-a coagulat, devenind un fulger care a pornit spre cer, reușind cumva să rămână doar în aer, după care a examinat fiecare centimetru pătrat de podea. Când a coborât, a văzut un bărbat foarte bătrân, care îi zâmbea cu gura până la urechi.

– De ce ai făcut asta? a întrebat Peter Lake.

– Nu voiai să te trezești... E bine. Dar ce vorbesc eu aici? Nu e doar bine, e minunat, extraordinar, cel mai fericit lucru din viața mea, să te revăd.

Peter Lake l-a măsurat cu neîncredere.

– Ne cunoaștem?

Harry Penn și-a aruncat capul pe spate și a hohotit cu o satisfacție dementă.

– Sunt Harry Penn! a spus el.

– Ești patronul de la *The Sun*. Adică, șeful meu. Dar nu ne cunoaștem.

– Ba da, ne știm, a spus Harry Penn cu hotărâre, săltând în sus și în jos pe picioarele îndoite. Acum mai bine de optzeci și

cinci de ani! Atunci nu aveam nici cincisprezece ani. Sigur, acum nu ai cum să mă recunoști, dar eu te știu. Nu ai îmbătrânit nici cu o zi. Ha-ha!

Peter Lake s-a uitat cu atenție spre bătrân, așteptând alte lămuriri. A încercat să-și închipuie cum arătase Harry Penn ca băiat și a constatat că era prea dificil să facă asta.

Însă Harry Penn, încă fermecat (așa cum avea să rămână până în ziua morții), s-a plesnit peste pulpă și și-a adunat gândurile.

– Știi ceva? a spus el, cu un aer fericit, asta îmi aduce aminte de o vreme când eram copil, și ne aflam la munte, în drum spre Coheeries. Cred că aveam aproape patru ani. Era o zi frumoasă de iulie, iar de la hanul la care am înnoptat tatăl meu trimitea o telegramă, ori aștepta să primească una – nu mai știu. Eu abia așteptam să ajung la Coheeries, dar mi s-a spus că nu vom pleca decât după-amiază. Am urcat pe un loc înalt care părea să domine întreaga lume și să primească jumătate din razele soarelui, iar acolo am găsit afine. Curând am uitat de mine mâncând din ele și aș fi rămas acolo ca să mă îndop, până când m-ar fi strigat tata – asta dacă nu s-ar fi apropiat un tren care urca pe serpentinele muntelui. Șinele se aflau la mică distanță de mine și știam că trenul va trece prin dreptul meu. Când l-am văzut apropiindu-se, am devenit extrem de agitat. Voiam să-l opresc, deoarece mi-am dat seama că, dacă venea spre mine, avea să se și îndepărteze. Și pentru că sufeream dinainte că mă va lăsa acolo, am hotărât să-l opresc, chiar dacă asta însemna că trebuia să-l distrug. Știi cum m-am gândit să fac?

Peter Lake a clătinat din cap, în semn că nu știa.

– *Voiam să arunc în el cu o afină*, a spus Harry Penn, șoptind răgușit. Am luat cea mai mare afină pe care am găsit-o și m-am dus să aștept lângă șine, copleșit de vinovăție că aveam să ucid un tren frumos, doar pentru că-l iubeam. Țin minte că, pe măsură ce se apropia și a început să mă domine prin mărimea lui,

tremuram de remușcare. În momentul în care locomotiva de șaptezeci și șase de tone a ajuns în dreptul meu, am uitat de lume și am aruncat cu afina în ea. Următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost ultimul vagon gonind spre pajiștile spre care îmi fusese teamă să merg, pentru că acolo erau prea multe albine care culegeau polenul florilor sălbatice, iar trenul a continuat să se îndepărteze, dispărând în porțiunile înzăpezite de pe culmea șirului de munți. De când mă știu, niciodată nu m-am simțit atât de ușurat. Ca și cum mi s-ar fi ridicat o greutate îngrozitoare de pe piept, am coborât în grabă spre hotel și am hotărât să nu mai arunc niciodată cu afine în locomotive. Am crezut că în momentul în care mă vei vedea vei fi la fel de uimit cum sunt eu că te văd. Dar nu ai nici cea mai vagă idee cine sunt, nu?

– Nu, domnule. Sincer, nu.

– Am fost vanitos să cred că mă vei recunoaște, ori că aș prezenta importanță, cum a fost o vanitate să-mi închipui că aș fi putut face o locomotivă de șaptezeci de tone să deraieze lovind-o cu o afină minusculă. Pe vremea aceea abia dacă m-ai băgat în seamă. Dar pe sora mea ți-o amintești?

– N-aș putea spune asta. Uite, știu că ai dreptate când vorbești despre lucruri petrecute acum o sută de ani. Îmi aduc aminte doar frânturi. Dar niciodată limpede.

– Înseamnă că nu știi cine ești, așa este?

– Da.

– Eu știu.

– M-aș simți extrem de ușurat dacă mi-ai zice. Am asta pe vârful limbii de când m-au scos din port.

– Nu-ți știi nici măcar numele?

– Nu, domnule, nici măcar asta.

– Atunci, vino cu mine, a propus Harry Penn. Hai cu mine și îți voi spune cine ești, dar nu prin cuvinte, ci prin imagini frumoase, care nu ar putea fi contrafăcute sau falsificate. Și vei afla pe veci cine ești, știind ce înseamnă să iubești.

În timp ce urca scara de la *The Sun* în urma lui Harry Penn, Peter Lake se ținea cu mâinile de burtă. Fiecare pas însemna o suferință tot mai mare, pentru că rana nu se închisese. Cu toate astea, aproape că plutea pe trepte, iar când au ajuns la ultimul etaj a continuat să se înalțe deasupra palierului, astfel că a trebuit să se tragă în jos, ca să nu se izbească de tavan. Un băiat bun la toate, care a asistat la scenă, a rămas cu gura căscată și a scăpat din mâini un teanc gros de foi pe care le ținea în brațe, iar adierea a dus foile în josul holului cu aceeași imponderabilitate grațioasă pe care o dovedise Peter Lake atunci când urcase treptele.

Cel din urmă a reușit să se deplaseze pe holurile lungi pas cu pas, doar printr-o disciplină și o concentrare de fier. Știa că, dacă se rătăcește doar o clipă, va porni accelerat prin ziduri, ajungând în aer – țâșnind spre ceva care îl atrăgea spre exterior cu o viteză crescândă și nelimitată. S-a întrebat ce îi dădea mereu puterea de a pluti, de a alerga și de a se înălța.

Tot ce clocotise în el s-a sublimat în aura albastră și aurie a picturilor care stăteau în picioare pe o masă lungă din biroul lui Harry Penn, înclinate la un unghi care îi făcea pe Peter Lake și Beverly să pară că privesc în depărtare.

O cunună de culori venea dinspre portretele în mărime naturală, în nuanțe de roz, galben și albastru care au clocotit în aer, desfășurându-se permanent, precum stropii de apă azvârliți de un val care se conturează în lumină. Lui Peter Lake și Harry Penn li s-a părut că cele două siluete erau de fapt vii. Fundalul întunecat, palid (ca și cum un fascicul puternic de lumină l-ar fi străbătut, invizibil, cu excepția câtorva sclipiri ale firelor de praf), nu era nicidecum plat și, chiar dacă reprezenta doar câțiva milimetri de pictură, totul îndruma ochiul departe și în adâncime. Beverly parcă încerca tot timpul să zâmbească. Nu avea doar înfățișarea grației și a iertării, obișnuită la cei care privesc dinspre trecut, ci părea să debordeze de știința a ceva excelent și benefic. În portretul său, Peter Lake părea nesigur, nelalocul lui

și nu la fel de inițiat în misterul orbitor care o înconjura pe Beverly cu o asemenea forță și siguranță – deși cu mâna stângă atingea ispititor faldurile de mătase albastră care i se revărsau pe umăr, fiind prinse cu o clemă din argint. Însă, în mod evident, el avea să afle. Ea ținea în mâna dreaptă un evantai pliat, lipit de rochia cenușiu-perlată. Deși nu reieșea clar în portrete, ei stătuseră aproape împreună când îi pictase artistul, iar mâna ei stângă era întinsă, ca și cum ar fi vrut să-l atingă pe Peter Lake. Cu toate că mâinile lor nu erau împreunate, dacă ar fi știut cum se desfășoară o ședință de pictură, oricine ar fi băgat de seamă că mâinile acelea sunt pe cale de a se întâlni.

Erau vii. Asta nu era doar o figură de stil, o metaforă sau un fel de a spune. Erau vii și, esențial, ea văzuse tot.

– Numele tău este Peter Lake. Iar ea a fost sora mea – Beverly, a zis Harry Penn.

Peter Lake a întins mâna în față, de parcă ar fi vrut să zică „Sst! Știu. Sigur că știu."

În plus, a știut exact ce să facă, deși nu a fost sigur cum să procedeze.

Ca să prindă curaj, a aruncat o ultimă privire spre ochii lui Beverly, s-a întors cu spatele spre portret și a părăsit biroul, avându-l pe Harry Penn pe urmele lui.

Acesta abia ținea pasul cu el, iar Peter Lake nu s-a întors când i s-a adresat.

– Am pozat pentru portretul acela într-o zi foarte frumoasă, a povestit el. Eu voiam să stau afară, dar ea m-a convins să stau lângă ea de dimineață până când s-a înnoptat. Câteodată, când oboseam stând în picioare, îngenuncheam pe un scăunel din spatele ei. În ziua aceea n-am văzut soarele nicio clipă, ci doar cerul perfect albastru printr-o porțiune a unei ferestre care dădea spre nord. Mai târziu, noaptea, am simțit că mușchii mă dureau în mod plăcut și că fața și brațele îmi erau bronzate. Ea a spus că

aceea era răsplata și că era doar o parte din ce avea să vină. Atunci nu am înțeles, însă acum știu ce a vrut să zică.

Harry Pen a tăcut și s-a uitat spre Peter Lake, care a dispărut în josul scării. Bătrânul își jucase rolul, de aceea s-a întors în biroul său pentru a conduce ziarul *The Sun*.

Gras și calm, cu ochii ca niște fante, Cecil Mature era furios.

– Fă asta! Fă aia! Fă asta! Fă aia! a exclamat el cu mânie spre o masă de lucru, doldora de cereri, comenzi de materiale, documente dezlânate, cereri de ofertă, solicitări și câteva zeci de rapoarte scrise în roșu și albastru sclipitor din partea lui Jackson Mead, care sosiseră în același timp și erau inscripționate după cum urmează: „Extrem de urgent, prioritate 1000% – dacă aș fi un rege de pe vremuri, ți-aș tăia capul pentru că nu te ocupi neîntârziat de problemă."

Și-a strâns degetele pumn până când au semănat cu o grămăjoară de chifle și a lovit tare în biroul uriaș, făcând o duzină de ecrane cu raze catodice să pâlpâie într-un protest efeminat. Spumegând de o furie care amenința să-i compromită starea de spirit extraordinar de plăcută, a încercat să-și iasă din pepeni așa cum făceau alți oameni, pentru a deveni fioros. Înfierbântându-se parcă împotriva firii lui liniștite, s-a trezit prins într-o luptă dintre o voce exterioară aspră și o bunătate lăuntrică inaudibilă, dar atotputernică.

– Stă acolo, nici măcar nu se clintește, a spus Cecil, încercând să se înfurie. Comandă, comandă, comandă, atâta tot. Buzele abia i se despart când vorbește, totul pentru a conserva energia. „Domnule Wooley, trimite douăzeci de mii de vagoane de marfă la câmpiile miniere din Minnesota. Domnule Wooley, transformă supertancurile pe care le construim în Sasebo în cisterne pentru transportul de hidrogen lichid. Domnule Wooley, fă planuri pentru o topitorie de titan în Botswana. Domnule Wooley, fă asta. Domnule Wooley, fă aia." Nu mai pot!

Discret, Mootfowl a apărut ca de nicăieri.

– Vrea să-l informezi despre mersul incendiilor. Coboară dinspre nord cu repeziciune și spune că ar trebui să te duci mai aproape, să cercetezi și să încerci să culegi informații despre Codițe.

– Dar ce fac cu toate chestiile astea? a întrebat Cecil, referindu-se la teancul de rapoarte „urgente." Ce facem cu fluctuațiile de sarcină de la Black Tom, cu inversarea polarității de la Bancul Diamond, cu comutatoarele care trebuie schimbate în South Bay? Astea cum se rezolvă?

– A zis să nu te îngrijorezi.

– Să nu mă îngrijorez? După atâția ani? Vrei să spui că el nu e îngrijorat?

– Nu.

Cecil a rămas uimit.

– Dar tu? Nu ești puțin încordat? Dumnezeu mi-e martor că eu sunt. Orașul arde; suntem presați din toate părțile; portul e atât de agitat, încât nu văd cum ar mai putea lentilele să rămână stabile, iar ele trebuie să fie complet imobile pentru ca fasciculele să se concentreze perfect, pentru că lentilele din gheață au dispărut și...

– Eu nu aș avea insomnii din cauza asta, Cecil, a comentat Mootfowl. Și *nu* am de gând să sufăr din cauza asta.

Lui Cecil nu i-a venit să-și creadă urechilor.

– Cum se poate? a întrebat el. Tu? Tu, cel mai agitat, iritabil, rigid, încordat om al Domnului care a trăit vreodată? Când am ajuns atât de aproape...

– Cecil, înțelegi ce se întâmplă dacă lansăm podul și se prinde?

– Veșnica mântuire, raiul pe pământ, chipul lui Dumnezeu, epoca de aur – toată lumea zveltă și în formă, a răspuns Cecil cu un soi de venerație.

– Exact, l-a aprobat Mootfolw. Și nouă ce ne rămâne?

– Poftim? a exclamat Cecil, cât pe ce să se rostogolească de pe scaun.

– Am rămâne fără slujbă. Dacă totul ar fi beatitudine, nu ar mai fi nevoie de noi, adevărat?

– Și nu vrei asta?

– Sincer să fiu, nu. M-am răzgândit. Și el gândește la fel. Vrem ca lucrurile să rămână cum sunt. Ne plac echilibrele schimbătoare, războiul necontenit dintre bine și rău, măruntele și minunatele triumfuri ale sufletului. Poate că e prea devreme să punem capăt tuturor acestor lucruri. Probabil că avem nevoie de timp ca să analizăm bine totul.

– Încă o sută de ani? a întrebat Cecil.

– Ne gândeam la perioadele excelente pe care le-am trăit și am hotărât că poate o mie... sau două de ani.

– Și ce facem cu Peter Lake?

– Triumful lui trebuie să fie absolut? Nimeni altul nu s-a bucurat de așa ceva, nici Beverly Penn, nici vreunul dintre cei dinainte, deși, când trebuie acționat, s-ar putea ca el să fie mai sclipitor decât ceilalți și să ne smulgă controlul.

– Nu face nimeni asta.

– Deocamdată. Dar cine ar putea spune că el n-o va face? Apropo, din câte știm, lucrurile merg foarte bine în privința lui.

– L-ați găsit!

– Pe la două, în dimineața asta, a replicat Mootfowl, dormind rezemat de niște mașini. *Eu* l-am instruit pentru asta.

– Ei, pe naiba! s-a răstit Cecil. Nu mai ții minte unde ai pus gheara pe el?

– Ba da. Dar eu i-am ascuțit simțurile privind caracterul mașinilor. Sper că mai ții minte că le socotea animale, nu?

– Și unde se află?

– Tu i-ai fost întotdeauna credincios, mai mult decât ceilalți.

– A trecut prin multe.

– Toți au trecut prin multe, a replicat Mootfowl. Ultima oară când am auzit de el era la *The Sun*. Să nu întârzii. Vom lansa podul peste câteva ore și, dacă se prinde, dacă... îmi închipui că vei dori să fii prin preajmă.

Piața Tipografiei era înțesată de supraviețuitori buimăciți, care îi căutau pe oamenii pe care îi iubeau. De teamă că vor crea un contrast prea mare față de cei rătăciți și singuri, familiile ai căror membri se regăsiseră și-au reținut bucuria, ceea ce a făcut ca ea să fie mai puternică. Familia Marratta i-a întâlnit pe Asbury, pe Christiana și pe Jessica Penn în clădirea *The Sun*. S-au așezat lângă un pâlc de palmieri iluminați de becurile din tavan. Motoarele cu aburi de la *The Sun* șuierau și loveau într-un ritm alert pentru a asigura energia necesară mașinilor de tipărit și iluminatului. Însă, de cealaltă parte a pieței, *The Ghost* era cufundat într-un întuneric deplin. Angajații de acolo se uitau la rivalul triumfător, iar fețele lor, iluminate de flăcări și de lumina de la *The Sun*, erau triste, mohorâte, pământii și proptite în mâinile care nu aveau nimic altceva de făcut.

Când a sosit la poalele scării, Peter Lake i-a văzut pe membrii familiei Marratta de cealaltă latură a holului și a pornit spre ei. Înainte de a ajunge lângă palmieri, s-a apucat cu mâinile de burtă, săgetat de o durere care aproape că l-a doborât la pământ, și a rămas pe loc, sperând ea va trece. Ceilalți discutau. Hardesty și Asbury vorbeau despre seiful în care Hardesty depusese tava de aur. Cu cele câteva kilograme de aur, cu uriașul și puternicul cal, șalupa și numeroasele aptitudini și cu puterea pe care le aveau membrii familiilor Gunwillow, Marratta și doamna Gamely, toți puteau să o ia de la început în oraș, indiferent de situația lui, dar asta după ce se făcea dimineață și după stingerea incendiilor.

Peter Lake a ieșit dintre palmieri. În aceeași clipă, rămas fără suflu după ce-și croise loc cu greu prin mulțime, Cecil Mature

a intrat cu pași furișați în hol. Când l-a zărit pe Peter Lake, ochii lui, care abia se vedeau, s-au umplut de lacrimi. Și Peter Lake a simțit un val de afecțiune frățească față de Cecil, iar când i-a vorbit, glasul îi era plin de emoție.

– Ai scule pentru a sparge un seif? a întrebat el.

Cecil a fost cât pe ce să se prăbușească de fericire că vechile lor obiceiuri renășteau perfect.

– Pot face rost, i-a răspuns el în culmea încântării.

– La *The Sun* avem clame și ciocane, a spus Peter Lake, dar metalul din care sunt făcute mașinile este moale. Am nevoie de burghie diamantate de toate dimensiunile, nitroglicerină, mandrine variabile și sonde de deschis seifuri. Eu aduc restul.

– Le găsesc ușor! a exclamat Cecil în timp ce pleca. Așteaptă-mă aici.

Peter Lake s-a întors spre Asbury.

– Povestește-mi despre calul de care ai adus vorba. E chiar uriaș, încât ai nevoie de scară pentru a-l încăleca? E alb ca zăpada și mai frumos decât o statuie ecvestră? Luptă cum nu ai crede că este posibil pentru un cal, rotindu-și picioarele din față și legănându-și capul înainte și înapoi ca o măciucă? Și are obiceiul să facă pași extrem de mari, astfel că, dacă vrea el, ei se transformă în zbor? Nu mă refer la repliere. Eu vorbesc de *zbor.*

– Da, este adevărat, i-a răspuns Christiana.

– Înseamnă că ai calul meu, a spus Peter Lake pe un asemenea ton, încât Christiana a coborât ochii în pământ pentru că îl pierduse încă o dată.

Însă apoi Peter Lake s-a întors spre Virginia.

– Unde ți-e fetița? a întrebat-o el.

– A murit, i-a răspuns ea. Ai văzut și tu.

– Dar unde e acum?

– Am îngropat-o pe Insula Morților, a zis Hardesty.

Peter Lake a închis ochii și a rămas pe gânduri. Apoi, clătinând din cap drept aprobare, ca și cum s-ar fi convins de ceva, a deschis ochii și a spus:

– S-o dezgropi!

– Ce tot vorbești acolo? i-a răspuns Hardesty, înfuriindu-se brusc.

– Ce vorbesc? Spun că trebuie să vă duceți pe Insula Morților și să o dezgropați. Deshumați-o, dacă așa vreți să numiți asta. Scoateți-o din mormânt.

– De ce? a întrebat Hardesty, neștiind ce să creadă.

– Pentru că va trăi, a răspuns Peter Lake încet. Știu asta datorită lui Beverly. A ridicat o mână. Faceți cum vă zic. Eu voi lua calul, pentru că oricum e al meu, voi deschide seiful și-ți voi recupera tava.

– Ai adus vorba de Beverly, i-a zis Hardesty lui Peter Lake. Te referi la Beverly Penn?

– Da, i-a răspuns Peter Lake, Beverly Penn.

– Atunci, știu cine ești, din fotografiile de arhivă. Ești cel care a stat alături de ea în toate fotografiile și nu a fost identificat. Cum se face că după atâta timp nu ai îmbătrânit?

– Și eu aș vrea să știu! a replicat Peter Lake. Mă nedumerește ideea de ceva timp. Dar acum s-a întors Cecil Mature. Dacă-mi spui poziția seifului și numărul cutiei, mergem să-ți recuperăm tava și o lăsăm în locul calului. Unde e calul?

– Domnul Cecil Wooley, l-a corectat Cecil, cu toate că abia respira, pentru că ducea în spate un sac greu din piele, plin cu burghie diamantate și sonde din titan. Sau ai uitat?

– Țin minte, i-a răspuns Peter Lake. Domnule Wooley, vrei să spargem un ultim seif?

Cecil a zâmbit larg și, rușinat, și-a legănat piciorul drept încoace și încolo, privind doar în pământ.

Hardesty i-a spus numărul casetei și poziția seifului.

– Îl știu de pe vremuri, când era cel mai modern dintre seifuri. Cu scule și tehnici moderne, nu ne va fi prea greu.

– Vrei să-ți dau combinația casetei și cheia de la lacătul capacului? a întrebat Hardesty, scoțându-și inelul cu chei, dar apoi, dându-și seama că îl insultase pe Peter Lake, l-a vârât înapoi în buzunar.

Christiana i-a zis lui Peter Lake unde poate găsi calul – într-o curte de pe Bank Street. El și-a dat seama că ea nu dorea să se despartă de el.

– Nici eu nu-l voi păstra, a anunțat el. Va pleca acasă.

În tot acest timp doamna Gamely a stat bosumflată pe o bancă. Peter Lake s-a apropiat de ea.

– Sarah, a început el, îmi pare foarte rău că am fost atât de bădăran mai devreme. Nu mi-am adus aminte. Mă ierți?

– Da, sigur, i-a răspuns ea. Ești Peter Lake, nu-i așa?

El a dat din cap.

El și domnul Cecil Wooley, așa cum prefera Cecil să i se spună (deoarece socotea că, spre deosebire de silabele greoaie din „Mature“, „Wooley“ suna foarte fin și grațios), s-au dus să spargă seiful.

După ce s-au aplecat prin luminator și le-au cerut mecanicilor să le dea celelalte scule trebuincioase, au plecat de la *The Sun* spre banca pe care Hardesty o alesese cu ani în urmă deoarece i se păruse nobilă, serioasă și sigură.

Dacă prin voință, imaginație și dorință se poate trece dintr-un timp în altul, Peter Lake și Cecil Mature au făcut asta numai după o plimbare de opt sute de metri. Ei existau în prezent doar printr-o mare îngăduință și bănuiau că destul de curând aveau să se înalțe și să iasă din el zburând. Legați de epoca modernă doar printr-un fir subțire, aproape că puteau auzi coruri de voci, sunete sfioase care vor cutremura pământul, precum și tonurile care vor veni de dincolo de fumul învolburat. Simțeau foarte acut mariajul

iminent dintre haos și ordine, care părea să-și croiască drum spre orașul turbulent, înconjurat de golfuri calme și albastre.

Au văzut imagini proiectate de departe în fumul care se înălța ca o erupție, iar Peter Lake a bănuit că, deși gonea spre infinitul necartografiat, istoria tuturor lucrurilor încă putea arunca în urmă o reflexie puternică și de neșters. Au văzut desfășurându-se o clipă orașul înfloritor pe care îl cunoscuseră cândva – cai încordându-se pentru a trage căruțe, camioane de strâns zăpada muncind din greu, pompieri și mașinile lor ca niște urne, labirintul de fire de telefon atârnând sub greutatea gheții, vechile mătăsuri și diamante prinse pe revere, expresii trecătoare și inocente apărute ca să lumineze o față neștiutoare pentru restul timpului. Au auzit zgomote de copite, șuierăturile a jale ale feriboturilor cu multe coșuri de fum, clinchet de harnașamente, strigăte ale vânzătorilor ambulanți și roți zuruind pe piatra cubică. Iar Peter Lake a înțeles că aceste lucruri nu însemnau nimic în sine, ci erau mijloace prin care să-și aducă aminte de cei pe care îi iubise și să îi readucă în memorie faptul că puterea iubirii pe care o cunoscuse s-a repetat de un milion de milioane de ori, de la un suflet la altul – toate demne, toate sfinte, fără ca vreunul dintre ele să se piardă vreodată. A alunecat prin iluziile care sclipeau curajoase pe fum și l-a emoționat profund dorința lucrurilor de a trăi în lumină.

Banca era o clădire veche din piatră, cu un aspect dominator. Fiecare fereastră și fiecare ușă erau acoperite de apărătoare din fier forjat spaniol, delicate precum dantela. Însă barele, departe de a fi niște lujeri înzorzonați, erau din oțel călit, groase cât capul lui Craig Binky.

– Asta e o bancă de toată lauda, a spus Peter Lake, făcând semn către mottoul gravat cu litere de un metru și douăzeci de

centimetri înălțime pe arhitrava clădirii: „Să nu iei, nici să dai cu împrumut.“[1]

– N-am dat nicio spargere ca asta, nici măcar una asemănătoare! a spus Cecil îngândurat.

– Eu am dat, i s-a răspuns. Pe aproape. Unele dintre seifurile private pe care le-am deschis au fost aproape la fel de mari precum cel care se află înăuntru. Nu e nevoie decât de scule potrivite, de răbdare și de puțină pricepere. La urma urmelor, e vorba doar de metal.

– Și cum intrăm? Pe ușa principală?

– Am putea folosi ușa principală, pentru că nu sunt polițai prin zonă și e întuneric. Însă băncile își concentrează tăria în locurile pe care le vede publicul. Economisim un sfert de ceas dacă pătrundem pe o fereastră de la etajul întâi din spatele clădirii.

Au dat ocol și s-au urcat pe o brână lată care forma pervazul unei ferestre din spatele unor bare groase din fier.

– Pe vremuri, a spus Peter Lake, ar fi trebuit să tăiem ori să aruncăm în aer astfel de bare sau să folosim o rangă groasă cât un stâlp de telegraf. Acum însă, grație metalurgilor harnici, avem aceste mici obiecte.

A băgat mâna în sac și a scos două cricuri argintii, fiecare având mărimea unei franzele. Aveau un sistem cu roți dințate în centru și ceva care amintea de o combinație între un ax canelat și o cremalieră cu dinți și clichet. Peter Lake le-a fixat între două bare, apoi a anexat manivelele pe care el și Cecil au început să le rotească. După un minut de dat furios la manivele, nu s-a văzut aproape nicio schimbare.

Peter Lake a explicat că sutele de roți dințate, subțiri ca azima erau atât de dese pentru a oferi un factor de amplificare

---

[1] *Hamlet* de William Shakespeare (Actul I, scena 3), traducere de Dan Duțescu și Leon Levițchi (n. tr.).

de două mii. Cu toate că aveau să învârtă manivelele multă vreme, vor reuși, a spus el, și a arătat spre micile crăpături apărute în locurile în care barele pătrundeau în piatră. Existau chiar și modele acționate de baterii, dar ce rost avea să folosească așa ceva? Ce făceai cât mașinăriile funcționau; stăteai pe pervaz și luai prânzul ori citeai revista *Field and Stream*? Ideea era să *folosești* sculele.

Curând, barele au început să cânte ca păstorițele irlandeze pe vreme de ceață. Peste zece minute se deschiseseră suficient, astfel că Peter Lake a desfăcut cricurile, le-a scos și a pătruns printre ele. Cu toate acestea, Cecil a rămas înțepenit între ele și a reușit să treacă doar după ce Peter Lake l-a mânjit cu grafit și a tras de el. Din pricina efortului rana s-a deschis iar, astfel că s-a îndoit de durere.

– Gata, nu-i nimic, a spus el cu hotărâre. Să trecem la treabă.

Acum se aflau pe un teren familiar și lucrau împreună cu vechile scule la o alarmă demodată cu bandă, plasată la fereastră. Au dat niște găuri minuscule prin bandă și le-au conectat cu ajutorul unor sonde și fire din cupru. Apoi, știind că în acest fel circuitul electric nu se întrerupea, au tăiat cu grijă o gaură în geam și au extras bucata cu o ventuză dublă, așezând-o cu atenție între fereastră și bare. Erau atenți la alarme, nu pentru că s-ar fi temut de polițiști (care aveau de lucru până peste cap), ci mai curând din mândrie profesională. Au fixat un bloc și un scripete de bare, au trecut cu grijă printre zăbrele, luându-și și sculele prin gaura din geam, au rămas în hamurile scripetelui și au coborât încet către podeaua aflată la zece metri mai jos.

Când au ajuns pe podea, au acționat ușor și fără zgomot. Peter Lake s-a uitat la întunericul turbulent de deasupra lui.

– Șș! i-a șoptit lui Cecil, care a crezut că polițiștii erau aproape.

– Ai auzit?

– Ce anume? a întrebat Cecil în șoaptă.

– Muzica.

– Ce muzică?

– Muzică de pian, ceva foarte plăcut și frumos. Ascultă.

Cecil a închis ochii, și-a ținut răsuflarea și s-a concentrat profund. Dar nu a auzit nimic.

– O, ce frumos! a spus Peter Lake. Ce liniștitor.

Cecil a mai inspirat o dată și a făcut o nouă încercare.

– Îmi place muzica, a spus el peste un minut, după ce a expirat. Dar nu am auzit nimic.

– Se aude foarte încet. Dă roată acolo, sus, aproape de vârful domului, ca un mic nor.

Au alunecat nebunește pe o prerie de marmură ceruită, având drumul luminat slab de licărirea roșiatică a incendiilor, și au coborât o scară cu trepte late, care ducea spre mormântul în care fusese amplasat seiful. O poartă ceremonială din bare de oțel vopsite cu bronz s-a dovedit destul de ușor de trecut doar lovind încuietoarea cu un ciocan și o sulă călită. Cum au trecut de poartă, și-au aprins lanternele prinse pe cap și s-au apropiat de seif.

Ușa avea un diametru de trei metri și balamalele erau de două ori mai groase decât hidrantele de incendiu. Roțile și tijele din oțel inoxidabil din față o făceau să arate ca interiorul unui submarin. Însă Peter Lake nu s-a lăsat descurajat și l-a apucat imediat un monolog plin de cugetări, de genul celor pe care Cecil le auzise din gura lui Mootfowl, atunci când își croia drum cu greu în cine știe ce loc necunoscut.

– Roțile astea de aici, a spus Peter Lake, în timp ce a atins jumătate din tambure, sunt puse doar ca să impresioneze clienții, astfel încât să sugereze că sunt imposibil de clintit. Se rotesc, vezi? Însă ele nu au nimic a face cu. Astea două – a spus el, lovind ușor cu palma în doi ciulini din oțel, cu spițe, fiecare dintre ei având diametrul de aproape un metru – rotesc cele patru bolțuri. Dacă le-am putea roti, bolțurile s-ar târî din găuri ca niște purcei de pământ care își părăsesc vizuinile. Fiecare bolț este gros cât un buștean mic, având diametrul unei farfurii plate, din

oțel aliat cu vanadiu. Pe vremuri, puteai manevra încuietorile, chiar și pe cele cu temporizator. Trebuia să perforezi ca să ajungi la mecanism, dar reușeai până la urmă. Acum, mecanismele au fost îmbunătățite, astfel încât să fie controlate de chestii mici din silicon, ca niște biscuiți, mai inteligenți decât noi. Dacă vrem să îi păcălim, trebuie să ne ocupăm de electronii individuali. Poate că Mootfowl ar fi în stare de așa ceva, dar nu e stilul meu. Așadar, trebuie să ocolim comanda, să ajungem la cele patru bolțuri și să le distrugem. Asta înseamnă să dăm trei găuri pentru fiecare bolț și să facem bolțul să explodeze în interiorul seifului, deoarece dosul ușii este acoperit doar cu tablă de oțel, de șase milimetri grosime, ușor de îndoit. Numai că găurile trebuie să fie date corect.

A scos apoi o baniță de șublere și rulete din sacul de piele și s-a apucat să deseneze o diagramă euclidiană pe suprafața netedă din oțel lustruit. Cât a lucrat a tot cântat, ceea ce l-a încântat pe Cecil (cu toate că nu auzea pianul îndepărtat pe care îl acompania Peter Lake), pentru că sunetul era druidic, chinuitor și vag oriental și îi amintea lui Cecil de anii în care făcuse tatuaje. După aproape o oră, totul a fost evidențiat în ținte precise, marcate cu un vârf diamantat. După ce au executat găuri de ancorare pentru trepiedele care să țină burghiele la unghiul corect, au ales burghiele și dispozitivele de fixare și s-au apucat să găurească.

Au folosit mașini de găurit electrice de înaltă viteză, răcite cu apă, pe care Peter Lake și le însușise din știința stomatologică și le adaptase nevoilor lui de la *The Sun*. După ce au deschis găurile, practic imediat, au turnat în ele nitroglicerină din vreo douăsprezece recipiente din sticlă, au astupat găurile cu gutapercă, au vârât sonde lungi din cupru prin materialul izolator moale, le-au conectat la un distribuitor ca o caracatiță, și-au strâns sculele și au tras un fir din camera seifului peste podeaua sălii principale, ca o peșteră a băncii.

În timp ce a legat firele la cutia de detonare, Peter Lake a spus:

– Nu-mi place să atac seiful cu nitroglicerină, dar viteza este esențială în cazul de față, iar biscuiții de ceai o cer. Bolțurile vor pătrunde în partea din spate a seifului ca niște proiectile perforante printr-un blindaj. Sper să nu lovească placa principală. S-a întors spre Cecil. Mai ții minte rugăciunea lui Mootfowl către nitroglicerină?

Cecil a dat din cap aprobator.

– Atunci, spune-o, iar eu o să apăs mânerul detonatorului.

Cecil a bolborosit ceva despre o minge de foc, Peter Lake și-a așezat palma pe declanșator, s-a prins din nou de abdomen și a împins tija în piston.

Banca s-a zguduit de parcă ar fi fost cutremur. Deasupra lor un candelabru s-a aprins brusc, iar câteva tone de cristale au protestat, legănându-se încoace și încolo.

– Asta a fost. A reușit să aprindă luminile. Baterii, toate băncile au circuite cu acumulatori, exact pentru oameni ca noi. Să mergem.

Au alergat până în sepulcru, acum luminat ca ziua.

– Întoarce roțile! a spus Peter Lake poruncitor. Eu nu pot. Mă doare tare rana.

Cecil a răsucit roțile pentru a elimina resturile din bolțuri. Apoi, împreună, au tras de ușa enormă, perfect echilibrată pe balamalele ei groase cât hidrantele, și seiful s-a deschis.

– Care e numărul casetei? a vrut să știe Cecil.

– 1498, i-a răspuns Peter Lake.

Simțea dureri mari, căci nu rezistase ispitei de a-l ajuta pe Cecil să deschidă ușa.

Caseta era la nivelul taliei, în partea dreaptă a încăperii. Peter Lake s-a apropiat de ea, s-a lăsat în genunchi și s-a apucat să formeze combinația. S-a urmărit în oglinda înaltă din podea până în tavan de pe un perete al bolții seifului, s-a privit în ochi

și a aruncat o privire spre silueta rotunjoară a lui Cecil, care tresălta de speranță. A văzut o mică baltă de sânge formându-se pe dalele din marmură de sub el. În ciuda durerii, părea să fie din ce în ce mai alert și mai puternic.

– Am terminat, a anunțat el, mișcând maneta bolțului.

Ușița s-a deschis și Cecil a extras caseta. Au tăiat lacătul mic, au ridicat capacul și au desfăcut faldurile pânzei în care era înfășurată tava.

Peter Lake a ridicat-o în față.

Nu era ceva fără viață. Ca o pictură bună, se mișca. Și, ca și lumina, se deplasa. În interacțiunea veșnică a metalelor pure și neîntinate din care era făcută, tava lucea într-o mie de culori, sclipind în nuanțe de alb, albastru, argintiu și auriu. Părea să fi luat foc și ea le-a luminat chipurile.

– E vie, a spus Peter Lake. Nimeni nu o va topi vreodată. Nimeni n-ar putea face asta.

Chelsea devenise o insulă tăcută și întunecată, înconjurată de șiruri de oameni agitați ai miliției, înarmați cu puști și baionete fixate. Fiind scund și îndesat, Cecil semăna la prima vedere cu o Codiță, dar nu avea nici nasul bont și cârn și nici bărbia plată. Milițienii, majoritatea fii de fermieri din nordul statului, nu știau prea bine cum arăta o Codiță văzută de aproape și nici nu s-au arătat prea interesați de sacii din piele, plini cu scule de spărgător. Însă tava i-a orbit, astfel că i-au lăsat pe Peter Lake și Cecil să treacă printre liniile lor.

Cu toate că incendiile degajaseră o cantitate enormă de energie și numeroase inversări de temperatură reținuseră aerul cald aproape de sol (făcând unele zone să fie la fel de încinse ca vara, iar o mare parte din oraș să ofere o atmosferă confortabilă, de primăvară), încă era iarnă, iar adierile reci, semănând mult de curenții reci din râuri, altfel cu apă călâie, ce șerpuiau prin inversiunile blânde ca niște șerpi alunecoși de gheață

– reînghețând iazurile, înmuind trotuarele și contractând cartiere întregi de aer în explozii ciudate și debordante. În Chelsea era cald. Copacilor le dăduseră frunze. Tufișurile se îndesiseră și se înălțau în grupuri stabile, presate de garduri de fier sau adunate în piață. Florile reluaseră în posesie jardinierele, sigure pe sine ca pisicile care dorm afară în nopțile de vară.

– Trebuie să existe o florărie prin apropiere, a zis Cecil, ținând gura ceva mai deschisă, pentru că încerca să aspire mai mult aer decât de obicei, ca să simtă mirosul florilor.

– Ei, florărie pe naiba! i-a răspuns Peter Lake. Sunt câțiva dintre curenții de aer. Unii urcă până la doi kilometri, alții abia dacă depășesc nivelul frunzelor.

Au pătruns pe un pasaj îngust, care ducea spre grădina unei case. O poartă din fier închisă cu un lanț de blocat biciclete le tăia calea. Nici cu propria cheie nu ar fi putut fi deschisă mai repede decât a făcut-o mecanicul-șef de la *The Sun*. La capătul pasajului era o grădină închisă care ținea, de la est la vest, cât două intersecții. Rezidenții clădirilor care dădeau spre ea dărâmaseră gardurile ce separau loturile lor pentru a transforma totul într-un parc privat.

Peter Lake și-a dat seama că ar fi fost cel mai bine dacă l-ar fi recuperat singur pe Athansor. S-a oprit și s-a întors spre prietenul lui, care a înțeles că se încheia altă perioadă foarte scurtă de timp. Cecil nu avea să se lipească de Peter Lake așa cum o făcuse la începutul secolului, când se milogise să-i fie bucătar priceput la piure, promițând să obțină bani în plus din tatuaje, urmându-l oriunde se ducea, chiar dacă îi venea greu să țină pasul.

De multe ori, atunci când moare cineva, cei care rămân în urmă gândesc: „Dacă aș fi avut încă o zi: aș fi folosit-o mai bine – o oră, poate chiar un minut.“ Lui Cecil Mature i se acordase timp alături de Peter Lake, iar acum timpul se sfârșise. Dacă Jackson Mead și Mootfowl nu l-ar fi învățat să nu plângă, în acele momente lacrimile i s-ar fi rostogolit pe obraji. „Nu face bine la

sistemul digestiv“, spusese Mootfowl, cu severitatea antreprenorului de pompe funebre care fusese cândva în Connecticut.

– Totul s-a schimbat, a zis Peter Lake. Pentru noi, s-a sfârșit. Dar vei vedea, când vei adormi, totul va deveni atât de puternic, încât nu vei ști să deosebești visul de realitate. Iar când, în cele din urmă, nu va mai rămâne nimic din tine, vei fi copleșit de tăria altui timp care – și ține minte ce-ți spun – te va cere. Te va frânge și te va trage în afund ca un păstrăv care a prins un gândac – toată uimirea, toată surprinderea, ceva argintiu care se va înălța din adâncuri. Iar apoi s-ar putea să descoperi că începe din nou, pentru că nu s-a sfârșit.

– Înțeleg. Dar asta nu ușurează lucrurile.

– Acum va trebui să te întorci cu spatele spre mine și să pleci.

– Nu pot.

– Ba poți. Va trebui să o faci cândva, așa că ai putea să o faci chiar acum.

Cecil s-a gândit că-i va fi imposibil să îl părăsească pe Peter Lake. Însă acesta zâmbea și, probabil datorită promisiunii pe care a simțit-o în zâmbet, Cecil a reușit să se întoarcă și să plece.

Peter Lake era acum singur în grădină. S-a deplasat încet printre copaci până când, ajuns la jumătate, s-a trezit pe o mică ridicătură, de unde vedea capătul celălalt. Acolo, stând perfect calm și privind drept spre el, se afla armăsarul lui.

În clipa în care a văzut calul alb, toate puterile care îl aduseseră până acolo l-au părăsit definitiv și a devenit un om cu o rană în abdomen. Nici calul nu mai părea statuia măreață, cu picioare lungi, de altădată. Părea mai scund, poate nu chiar atât de bun ca luptător și mai era ceva în aerul lui care sugera un... un cal de lăptar. L-a urmărit pe Peter Lake cu ochii și și-a aplecat gâtul într-o parte când el a ocolit câteva tufișuri. Când Peter Lake a apărut, urechile lui Athansor erau aplecate pe spate, fața îi era încordată, iar picioarele din față atingeau pământul doar superficial, pentru că așa se obișnuise să se încline câteodată

când trăgea căruța cu lapte în timpul verii, iar apoi se oprea la vreo curbă, sub un duș pentru cai, instalat de Societatea pentru Ajutorarea Cailor.

Peter Lake s-a uitat în ochii lui Athansor. Deși calul părea mult mai mic acum, iar rănile și cicatricele lui nu erau defel plăcute la vedere și, deși nu ar fi părut nelalocul lui înhămat la o căruță, încă avea ochii rotunzi.

După ce a lăsat tava rezemată de ramurile proaspete, care se încăpățânaseră să crească dintr-un ciot de copac, Peter Lake a urcat pe cal dintr-o mișcare și împreună au pornit spre tunelul de la capătul celălalt al îngrăditurii. Frunzele verzi au gonit pe lângă ei de parcă ar fi fost primăvară sau vară, iar Peter Lake a văzut că zorii nu erau departe.

– Hai! l-a îndemnat el, îndrumându-l prin frunzișul întunecat. Grăbește-te! Mergi acasă.

Deși se stinseseră, incendiile pârjoliseră aproape totul, iar grinzile clădirilor mistuite licăreau de arșiță. În afara acelor bare de un roșu închis care făceau ca orașul să fie macheta luminiscentă a ceea ce fusese până nu demult, foarte puține lucruri rămăseseră intacte. Insulele protejate se înălțau în mijlocul zonelor distruse care reflectau din nou trăsăturile naturale ale terenului, iar din Manhattan, după sute de ani, se putea privi neîngrădit în jur. Fumul și aburul se ridicau din fluvii, în culori albe, cenușii și argintii. Străzile erau pustii. Orașul fusese cucerit și distrus, și arăta mult mai mic.

Înaintea zorilor, Peter Lake l-a făcut pe Athansor să meargă la trap mărunt pe bulevardele lungi. Pașii calului, inegalabili prin grație, i-au dus de la o insulă la alta și înapoi, de parcă ar fi folosit o curea de ascuțit briciul ori ar fi țesut o bucată de pânză la război. Au cutreierat de colo până colo atât de lin, încât parcă ar fi alunecat pe gheață și, când au trecut prin dreptul ruinelor, parcă dintr-odată timpul era comprimat în ele. Nu existase

nicicând o tapiserie mai bogată, pentru că în ea exista întregul timp. Au putut să o vadă, nu pentru că erau înzestrați și înalți, ci mai degrabă pentru că fuseseră umiliți, iar lumea fusese împinsă îndărăt, în vreme ce imagini calme se răzvrătiseră și se năpustiseră haotic și triumfător. Cu toate că orașul zăcea în ruine, nimic din el nu părea mort, și continua de parcă spiritul său nu avusese nevoie de cadrul material care acum dispăruse.

Au văzut o furtună întunecată gonind într-o zi de vară și împrăștiind copiii prin parc, cu părul fluturând în vântul iscat brusc, făcând cercurile de joacă să se rostogolească singure și panglicile tăiate în furculiță de pe pălăriile de gondolier ale fetelor să fluture precum aripile unei păsări care se simte prizonieră într-o casă. Au văzut un avion înălțându-se solitar în noapte, iar lumina lui albă și puternică i-a căutat în aerul gol de parcă Dumnezeu ar fi trimis un înger. Au văzut vapoare și barje grăbindu-se dinspre nord spre sud și dinspre sud spre nord, ca și cum ar fi trebuit să aprovizioneze regimente periclitate, aflate departe de casă, tăind banda limpede și albastră a Hudsonului cu siaje argintii care au sclipit ca săbiile. Au văzut luptători luându-se la trântă pe saltele, cu membrele chinuite de efort imposibil de simetrice, parodii ale podurilor, grinzilor și formațiunilor stâncoase. Au văzut un copil sărman sărutând o păpușă. La ora prânzului au zărit o sonetă înaltă de șase etaje hipnotizând o mulțime în cartierul modei vestimentare, cu lovituri nepământești de metal peste metal și răbufnirile nebunești de aburi, care făceau mașinăria grea să se ridice mereu, mereu, amintind de croitorii care cos și însăilează ore și zile întregi din viață. Au văzut o familie mergând pe lângă un iaz și, după casele cu pereți din lemn și după rațele de pe apă și-au dat seama ea nu auziseră altă limbă în afară de olandeză. Au văzut mici ambarcațiuni curajoase grăbindu-se prin Hell Gate, valsând în curentul alb dintre zidurile de stâncă. Au văzut o tânără actriță care, scăldată în lumină roz, își juca rolul și își stăpânea spaima. Au

văzut podurile cenușii din oțel, în soare și viscole, înălțându-se prin oraș ca niște capete de pat gigantice.

Aceste lucruri se desfășurau dinaintea lor ca drapelele care flutură în vânt și păreau o parte importantă a adevărului, fie și numai pentru că prezentau mereu aceleași curbe, aceleași culori, aceleași simetrii curgătoare, aceleași sentimente, operațiuni și acțiuni care, toate, în timp au vorbit și au cântat într-o singură limbă și un cântec de o frumusețe esențială.

Peter Lake a călărit prin dreptul unor săli de dans și simfonii câte zece pe rând în același spațiu și a descoperit că sunetele se combinau într-un ton unic și perfect. O parte a suprapunerii de imagini impecabile părea să se creeze prin faptul că Athansor conducea o falangă de cincizeci de cai sau mai mulți – iepe și armăsari, mânji, murgi, negri și ponei pătați, cai Shetland roșcați, Percheroni cu smocuri mari de păr deasupra copitelor, ca dansatorii africani, cai arabi, cai de război, cai pur-sânge și cai de tracțiune. Însă când s-a uitat mai atent, Peter Lake a văzut că toți caii erau reali. Mai mult decât simple imagini, erau făpturi din carne și oase și se adunaseră lângă Athansor în timp ce acesta înainta pe străzi. Momiți din ascunzătorile lor din curțile pline de moloz, se strânseseră laolaltă, iar acum, având în frunte calul de la căruța de lapte, toți mergeau la trap mărunt, cu aceiași pași lini.

Pe măsură ce s-a luminat suficient pentru a distinge siluete individuale în depărtare, Peter Lake a văzut Codițe uimite, stând cu gurile căscate în timp ce el a trecut în tunet de copite în fruntea procesiunii. Asta i-a convenit. Curând, Codițele aveau să descopere drumul pe care îl urma și îi vor transmite știrea lui Pearly, care probabil va afla că Athansor se prefăcuse în cincizeci de cai sincronizați.

În ultima lor trecere prin nordul insulei au trimis cei cincizeci de cai în fluviu și i-au urmărit trecând până la Kingsbridge și scăpând de-a lungul malului fluviului. Acum Manhattanul

fusese curățat de cai cu excepția unuia. Văzând că soarele era pe cale să răsară, Peter Lake și Athansor au pornit la galop și s-au oprit undeva la sud de parc. Nu mai rămăseseră repere, astfel că le era greu să știe exact unde se aflau.

Călărețul a descălecat. Nimeni nu poate îmbrățișa un cal – e prea mare. De aceea, Peter Lake s-a mulțumit să îl privească în ochi pe Athansor.

– Cred că știi încotro trebuie să mergi, a spus el.

Calul a strănutat.

– Crezi că te vor lăsa să intri acolo dacă ești răcit? a întrebat Peter Lake. Pe pășunile alea probabil că nimeni nu-și face griji pentru atâta lucru. Dar, cine știe?, poate că există carantină. Poate că asta m-a ținut departe de acel loc. Acum a sosit momentul să faci ce știi să faci, dar nu ai putut face din cauza mea, pentru Dumnezeu știe câtă vreme. Du-te! Nu voi merge cu tine. Trebuie să te duci singur.

Calul nu s-a clintit decât după ce Peter Lake a scos un sunet și a fluturat o mână.

Athansor a nechezat și a pornit. Mișcarea în sine l-a luat în stăpânire și a început să galopeze, din ce în ce mai repede, până când pământul s-a cutremurat sub copitele lui și s-a îndepărtat de Peter Lake, care a rămas profund întristat. Nu va mai vedea calul alb, dar era încredințat că el își va găsi locul potrivit, acolo de unde pornise, acasă.

Athansor a sărit ca și cum ar fi vrut să se înalțe. Deși a revenit după ce a plutit doar trei sau patru metri, nu s-a lăsat descurajat. A încercat încă o dată, cu același aer al unui om care, trezit dintr-un vis în care a zburat, adoarme la loc încredințat că va mai zbura. A găsit un bulevard curățat de moloz și a luat-o la fugă. La început, a mers în galop ușor, cu o oarecare reținere. Apoi a pornit la galop întins. Aerul îi șuiera pe lângă urechile aplecate pe spate. Copitele parcă atingeau pământul ușor și rar

ca mâna care lasă impresia că acționează fără efort roata olarului. Acum, cu viteza pe care o căpătase, trebuia doar să-și ridice picioarele din față, să-și încordeze gâtul și să-și întoarcă fața spre cer – așa cum făcuse întotdeauna – și astfel a plutit prin aer, urcând și tot urcând. S-a aruncat înainte, în sus și, curajos, n-a dorit decât să zboare.

Iar apoi, în ciuda curajului, s-a prăbușit pe trotuar, și-a pierdut echilibrul, s-a rostogolit de câteva ori, a făcut câteva tumbe și s-a izbit de un șir de pubele care alcătuiau o barieră pe laturile străzii, dincolo de care nu exista nimic. Zgomotul extrem de puternic l-a șocat, dar nici pe jumătate cât constatarea că era țintuit de pământ.

După șocul și umilința de a aluneca de-a lungul străzii și de a răsturna pubelele, s-a retras în parc. Singur pe un câmp pustiu, s-a aplecat cât a putut și și-a împins capul între picioarele din față până când a ajuns ca un pachet compact care semăna cu o statuie ecvestră executată de un cubist sau, cum ar fi spus Craig Binky, de un cuban.

O făcuse pentru a se examina. Stând în diferite grajduri și pe stradă, văzuse de multe ori acțiunea aceea pioasă, inatacabilă, prin care un mecanic auto ridica o mașină în prezența proprietarului ei, tăcut și intimidat, și îi analizase mărunțaiele pe dedesubt. De aceea a făcut și al același lucru. Însă nu era mecanic, nici medic veterinar, nici anatomist sau (mai la obiect) inginer aeronaut. Totul arăta perfect – copitele lui străluceau, negre și dure; mușchii îi erau încordați; tendoanele de sub piele erau rezistente ca niște cabluri din oțel; pântecele era ferm și zvelt.

Încurajat de faptul că nimic nu părea anapoda, a hotărât să încerce din nou. Va căpăta viteză într-o goană nebună în susul pasarelei spre Belvedere, apoi va pluti spre lac și dincolo de dărâmăturile de pe Fifth Avenue, pentru a descrie o curbă orbitală amețitoare spre sud.

Înaintarea în susul șinelor a fost ușoară, de parcă nu ar fi existat o pantă. Nici măcar treptele și curbele pasarelei nu au reprezentat un obstacol. Zburând spre exterior, și-a controlat inerția, punând toate cele patru copite pe vegetația de pe marginea drumului, săltând de parcă s-ar fi năpustit în josul unui munte. Ajuns pe culme, a gonit pe o suprafață plată, de rocă și s-a propulsat în aer cu forța picioarelor din spate, strânse și comprimate scurtă vreme. Și, fascinat, a urcat. Amintindu-și ce înseamnă zborul, a trăit minunata senzație de plutire imponderabilă pe care o simt îngerii. Și apoi a început prăbușirea.

În niciun caz nu era vorba despre alunecarea controlată cu care se obișnuise la coborâre, o cădere în care fiecare moment de îngrijorare adusese un armistițiu cu atracția gravitațională, până când s-a înțeles cu ea la sol. Nicidecum: era o prăbușire cu rostogoliri și mișcări dezordonate și disperate. S-a răsucit în aer, nările i s-au dilatat, a deschis ochii larg și a căzut în lacul aflat la o treizeci de metri mai jos de Belvedere, azvârlind jerbe de apă albă și înspumată care au arătat o clipă ca aripile ce-ar fi țâșnit din flancuri, însă, din fericire pentru el, nu și-a dat seama de ironie.

În ciuda felului în care ajunsese în apă, a înotat minunat și a urcat pe mal nobil ca orice cal care iese dintr-un râu sau lac. Poate pentru că șiroia de apă părea agitat sau panicat. Însă nimic nu-l putea descuraja, de aceea a pornit spre unul dintre bulevardele lungi și drepte, unde spera să galopeze veșnic, oricâți kilometri i-ar fi trebuit ca să-și ia zborul.

Deși la început nimeni nu i-a putut vedea culoarea în lumina stranie care apăruse între întuneric și zori, după ce incendiile se stinseseră și luna scosese capul printre norii grozavi, mari cât Himalaya, alcătuiți din vapori și cenușă, suprafața portului a apărut verde și netedă ca smaraldul. Asbury a dirijat șalupa prin apele osândite, cârmind printre blocuri de gheață răsturnate, care în lumina tremurătoare a lunii semănau mai puțin cu

aisbergurile decât inofensivii urși polari din tablouri, încremeniți pe veci, care au doar șapte sau zece centimetri înălțime.

Groparul de pe Insula Morților dispăruse. Fugise când auzise motorul șalupei și-și lăsase pălăria și cazmalele. Hardesty a azvârlit pălăria, a luat o cazma și s-a apucat să sape. N-a vrut să-l lase pe Asbury să-l ajute și și-a dorit ca în momentul în care lama uneltei va lovi lemnul coșciugului să moară și să se trezească în altă lume. A scos din groapă cazmale întregi de pământ moale, în timp ce însoțitorii l-au urmărit.

Nu le-a trebuit mult până să ridice micul sicriu deasupra solului.

– Și acum ce se va întâmpla? a întrebat el, temător și nedorind să îl deschidă.

– Scoate-o din coșciug. N-a trecut mult, iar pământul este rece, a spus Virginia.

Hardesty a strâns din dinți și a înfipt zdravăn cazmaua sub capacul sicriului. L-a deschis, l-a prins în mâini și l-a aruncat violent într-o parte. Abby stătea întinsă înăuntru aproape ca atunci când o văzuse ultima oară. Privind-o de departe, ai fi putut crede că doarme.

Hardesty s-a aplecat și a tras-o la piept și a ascultat, sperând să simtă semne de viață. Însă ea era nemișcată. A purtat-o adormită în brațele lui, cum făcuse deseori când o adusese seara acasă.

Asbury a ținut șalupa lipită de doc, iar Hardesty a coborât, a luat-o pe Abby de pe umeri și a așezat-o pe capacul motorului. Virginia și doamna Gamely l-au ridicat pe Martin în brațe și au urcat la bord, iar Christiana a împins șalupa, după care a sărit sprintenă la pupa.

Uruitul motorului vechi a îndepărtat părul de pe fața lui Abby. Doar Martin a observat, pentru că numai el a îndrăznit s-o privească, deoarece el fusese singurul care crezuse cu adevărat că ea o să se trezească. A îngenuncheat lângă ea, așteptând să deschidă ochii. Agitată, doamna Gamely a atins cu degetele

compresa din poșetă, însă știa că e pentru bolnavi, nu pentru a învia morții. Ceilalți se uitau oriunde, numai la Abby nu, cu toate că Virginia își lăsase mâna pe umărul fetiței. Au pornit să traverseze portul printre sloiurile de gheață care se topeau, făcând valuri domoale la prova și lăsând în urmă un siaj delicat.

Începea să se lumineze.

Era adevărat. Soarele era pe cale de a se înălța în prima zi a celui de-al treilea mileniu, pentru a vedea distrugerea orașului și pentru a constata cu ce plăcere, hotărâre și curaj vor înfrunta locuitorii situația, cea mai nouă dintre zilele lor. Ca întotdeauna înainte de zori, atmosfera prevestea ceva iminent.

Mesajele și mesagerii care sosiseră la Jackson Mead într-un șuvoi tot mai umflat în orele precedente dispăruseră. N-a mai venit nimeni care să rupă tăcerea și chiar și Cecil Mature stătea tăcut la locul lui, privind trist pe ferestrele mari ce dădeau spre portul verde. Pentru prima oară liniștit după o perioadă prea lungă pentru a fi amintită, Mootfowl stătea cocoțat pe un soi de scaun al leneșului clasei, în spate și lateral față de Jackson Mead. Se rugase în tăcere cel puțin un sfert de ceas, deși nimeni nu știa precis pentru ce.

Jackson Mead s-a gândit în tăcere la ce se pregătea să facă și s-a îndoit că va avea succes. Nu reușise niciodată până atunci, când elementele erau mai simple, aerul era mai pur, iar orizontul tremura de prezența foarte apropiată a zidului de nori. Însă acum prea puțini știau ce era zidul de nori, chiar atunci când măturа orașul și albea sufletele. Și, cu toate că mașinile erau pregătite, Jackson Mead se îndoia că se creaseră condițiile potrivite. Se îndoia de apariția auriului sclipitor ce va aduce un exemplu de justiție echilibrată, perfectă, deoarece nu credea că mai există cineva care să-și amintească sau să se sinchisească de justiția naturală sau divină. Toți o definiseră cum se pricepuseră, ceea ce însemna că ea trebuia să fie întotdeauna înfăptuită rapid și fără de complicații.

Îi luase o vreme să-și dea seama că trebuia să facă un pod de lumină fără un capăt perceptibil. Înainte construise minuni de mare grație și de proporții încântătoare, cabluri aeriene catenare, care cântau în adierea de deasupra strâmtorilor bătute de vânt în întreaga lume, legând o faleză acoperită de vegetație pitică de alta ori unind cele două margini ale unui oraș sufocat și sărăcit. Fusese corect și bine să se creeze acele curbe vaste, ele însele o sinteză ideală a înălțării și a prăbușirii, a aspirației și disperării, a revoltei și a supunerii, a mândriei și a umilinței. Ca o imitație a valurilor lumii, acestea erau cele mai rezistente lucruri construite vreodată și probabil cele mai religioase structuri, poate cu excepția turlelor de biserici, care țințeau spre depărtări.

Acum avea fascicule de lumină, groase, precis aliniate, perfect paralele, de o puritate neasemuită, pentru a ținti într-o curbă atât de treptată încât, potrivit tuturor unităților de măsură cunoscute, ea să pară absolut dreaptă. Ea trebuia să-și aibă rădăcina în Battery și să străpungă aerul cu grinzile ei netede și diferit colorate, drept ca o săgeată, la patruzeci și cinci de grade.

Jackson Mead a pășit spre o fereastră cu geam fumuriu, înaltă de trei metri și jumătate, și a spart-o.

– Vreau să văd totul în adevăratele culori! a spus el când s-a fărâmat sticla, iar cioburile au zburat spre exterior, plutind și rostogolindu-se în vânt.

Adierea le-a mângâiat fețele, le-a suflat părul pe spate și s-au văzut siliți să se încline sub apăsarea ei, în timp ce cercetau ce se afla în fața lor. Cerul era doldora de jerbe de abur și fum. Înalte și albe, răsucindu-se lent, înălțându-se încet, vârfurile lor ajunse deja în soare arătau ca un șir de munți aurii aflați departe, nu la orizont, ci în înălțime. Jackson Mead a înclinat capul și a contemplat printre gene priveliștea, după care s-a întors spre Mootfowl.

– Văd jerbe de fum și cenușă. Nu mai putem aștepta.

Cu un gest memorabil din mână și ochi, a dat semnalul de lansare a podului.

Când s-a declanșat procesul, au avut impresia că lovise un fulger. Explozia de lumină spectrală, orbitoare, și impactul ei i-au împins în santină. Singura care n-a fost azvârlită a fost Abby.

La est de parc, privind spre bulevardul aparent nesfârșit și încercând să capete curaj, lovit de izbucnirea neașteptată de lumină și de bubuitul tunetului care s-a rostogolit peste oraș și a făcut până și ruinele să ia poziție de drepți, calul alb a rămas fără răsuflare.

Din Battery s-a înălțat un fascicul frumos și unghiular de lumină în toate culorile. Fiecare secțiune era înaltă cât un stat de om, lată de aproape un metru și imposibil de măsurat ca lungime. Culorile calde – nuanțe de roșu, verde, violet și cenușiu – constituiau miezul, iar culorile mai eterice și metalice alcătuiau teaca. Fascicule solide au împânzit aerul, s-au ridicat printre jerbe și au dispărut dincolo de capacitatea de vedere a ochiului. Fasciculele albastre, albe, argintii și aurii care formau teaca erau transparente, orbitoare, ca niște nestemate, iar haloul care a părut suficient de solid pentru a călca pe el a urmat și a imitat structura principală într-un drum argintiu, difuz, presărat cu paiete.

Minutele s-au scurs, iar Jackson Mead a urmărit totul.

– Cât timp? a întrebat el, secundă după secundă, întrucât știa că, deși la viteza luminii sau mai iute (având în vedere curbura), nu vor trece doar secunde sau minute, ci ore până când vor afla dacă podul se instalase. Vor ști dacă arcul lung va găsi un reazem când un val va reveni prin el și va cutremura pământul. Iar, dacă nu reușea, arcul se stingea, ca și cum cineva ar sufla în flacăra unei lumânări.

Nu erau singurii din oraș fascinați de ce reușiseră. De teamă că vraja se va risipi, nimeni nu se mișca. Se părea că lucrurile funcționau, îndeosebi pentru cei care nu știau despre încercarea ce avea să urmeze. Jerbele au continuat să se înalțe. Soarele era

acum atât de aproape la orizont, încât cine îl urmărea putea crede că toată Europa e în flăcări. Iar podul părea să-și continue drumul.

Însă Mootfowl, expertul mecanic, a pășit brusc în față, pentru că în mijlocul luminii văzuse ceva ce nimeni altcineva, nici măcar Jackson Mead, nu putea să observe. Cecil Mature s-a întors pentru prima oară cu spatele la pod și s-a uitat spre Mootfowl. Iar apoi Jackson Mead a văzut ce descoperise Mootfowl.

Interiorul începuse să vibreze, semn sigur că podul nu se va instala. Abia perceptibil la început, curând a început să oscileze în ritm regulat. Întregul pod a început să se cutremure. Apoi s-a încovoiat și, la fel de brusc cum fusese lansat, a dispărut, lăsând doar o nălucă fină și derutantă pe retina celor care se aflau acum în lumina dimineții, cu o amintire dureroasă a frumuseții lui.

Soarele se ridicase pe cer. Părea să stea pe o linie înnegrită a acoperișurilor din Brooklyn și să picure aur pe străzi. Înălțându-se și mai mult, a turnat metal topit pe dealuri și în port, creând o mie de alei întunecate într-o mie de ecluze de aur.

Aflat între ruinele Catedralei Maritime, Peter Lake a urmărit lumina gonind din spatele coloanelor și al meterezelor, alungând treptat umbrele și reflectând bucățile de geam rămase în ferestrele care încă își păstraseră forma. Și-a imaginat că în momentele în care fusese înconjurată de flăcări catedrala va fi fost mai neagră decât tușul și că lumina roșie dansase pe tavanul ei, plăsmuind forme ce aminteau de scoici. Și probabil că o flacără orbitoare, o conductă de gaz care luase foc sau aprinderea bruscă a unei case din lemn azvârlise raze drepte, care trecuseră prin ochiul alb al balenei ori făcuse ca pânzele să pară că se umflă pe catargele navelor delicate, închise în sticlă. Acum, grinzi carbonizate zăceau de-a valma pe podea și, pe măsură ce razele soarelui pătrundeau înăuntru, Peter Lake a văzut că în scurt timp peste piatră vor începe să crească buruieni.

Neștiind precis la ce să se aștepte, a tresărit auzind un zgomot ce amintea de un metal lovit de un pumn înmănușat. Și-a ferit ochii și s-a uitat spre ușă, unde, luminat din spate, cineva se apropia bălăbănindu-se și ținându-se de cap.

– Tu trebuie să fii, Pearly! a strigat Peter Lake, deși nu vedea limpede din cauza soarelui. Doar Pearly Soames se poate lovi la cap când intră pe o ușă lată de doisprezece metri.

Mergând spre mijlocul catedralei, și-a simțit sângele zvâcnind puternic. Nu voise să fie animat de dorința de luptă, dar spiritul de luptă revenise nu se știe de unde.

După ce s-a izbit cu capul foarte tare de o țeavă căzută în diagonală în cadrul ușii, Pearly a început să țopăie de durere.

– Ori poate nu e Pearly Soames, l-a zădărât Peter Lake. După cum țopăie, seamănă cu un iepure de câmp care a călcat pe un cui.

Pearly s-a oprit, iar furia a învins durerea.

– Ei, Pearly Soames e un ticălos rău și prost. Cade de două ori pe zi și își împușcă propriii oameni din greșeală. Se încurcă în cuvinte, pentru că limba lui e un șarpe care luptă să-și câștige independența. Și are crize dezgustătoare și îngrozitoare, după care își revine și descoperă că are mâinile pline de sânge, căci unghiile lui murdare i-au zgâriat pântecele și i-au atacat fața. Dar ticălosul – și nu greșesc spunând că e *ticălos* – n-a mai țopăit ca un iepure. Și atunci, cine e? Pearly sau un iepure?

– E Pearly și știi asta, a răspuns Pearly cu o voce groasă și hârâită, abia reușind să-și controleze mânia.

Pearly Soames a înaintat încet pe intervalul central, printre două păduri de bănci strivite de zidăria prăbușită.

Era imens. Peter Lake nu ținea minte să fie atât de uriaș, însă acum părea să aibă trei metri înălțime. Apoi i-a văzut ochii, în comparație cu care ochii lui Rasputin ar fi părut blânzi ca ai unui miel. Până și Peter Lake, în care sălășluia aproape orice fel de putere, a rămas impresionat de mobilitatea ochilor lui Pearly. Erau două vârtejuri puțin adânci, autodevoratoare, care

terorizau, nu din cauza că ar fi fost amenințători, ci din pricina pustiului din ei. Pearly a remarcat rana de la abdomen a lui Peter Lake.

– Văd că micuțul Gwathmi te-a împuns, a spus Pearly, bucurându-se de posibilitatea ca în timp ce Peter Lake călătorise prin timp vulnerabilitatea lui să fi fost afectată. Fratele lui, Sylvane, mi-a povestit ce s-a întâmplat, sperând să primească o recompensă. Nu l-am crezut, de aceea l-am ucis.

– Ia să vedem, l-a întrerupt Peter Lake batjocoritor. Cu care dintre armele tale cu mâner din fildeș l-ai ucis? Cu boxul de proxenet? Sau cu o coadă de castor, făcută din abanos?

– Cu mâinile goale. Sylvane era foarte scund, chiar mai scund decât Gwathmi. L-am prins de gât cu mâna dreaptă, a spus Pearly, strângând din dinți ca să arate cum făcuse, și l-am strâns până i-a plesnit. A încercat să scoată armele, dar n-a mai apucat. Trebuia să-și dea seama.

– Mie nu-mi poți face asta, nu? a întrebat Peter Lake, privind fără teamă în ochii lui Pearly. Nu m-ai putut atinge niciodată sau ai uitat?

– A, *ție* nu, a răspuns Pearly. Nu, nu. Peter Lake, pe tine te apără o *femeie*, o fată. Am încercat doar, dar ai un scut. Ori, mai bine zis, ai avut. Probabil că s-o fi săturat de misiunea asta când l-a lăsat pe Gwathmi să te străpungă. Nimic nu ține o veșnicie, Peter Lake, nimic, nici măcar iubirea ei pentru tine.

– Iubirea trece de la un suflet la altul, Pearly. Durează o veșnicie. Dar tu nu ai cum să știi.

– De fapt, aș putea. Ai fi surprins dacă ai afla ce știu. Te cred când spui că trece de la un suflet la altul, dar trebuie să mă crezi că e o marfă finită și că, atunci când e trenzacționată, lasă unele suflete de izbeliște și fără apărare.

– Nu cred, a spus Peter Lake. Cred că nimic nu se pierde când este oferit.

– Ăsta-i un mit nenorocit, a răcnit Pearly, și încalcă toate legile! Lumea este menținută într-un echilibru perfect. Când dai, pierzi. Când iei, câștigi. Nimic altceva.

– Ba nu! s-a opus Peter Lake. Legile despre care crezi că sunt absolute sunt uneori ocolite. În orice caz, sunt extrem de complicate, iar ce este evident nu reprezintă întotdeauna adevărul.

– Nu te cred.

– Ești convins? a întrebat Pearly.

Înainte de a răspunde, Peter Lake a șovăit.

– Nu, a recunoscut el, nu sunt convins.

– Sigur că nu, pentru că nu mai ai protecție, a insistat Pearly. Acum ești abandonat, Peter Lake. Știam că, dacă voi avea răbdare, te voi găsi în stare de epuizare.

– S-ar putea ca protecția mea să fi dispărut, a zis Peter Lake. Dar tot va trebui să lupți cu mine.

Apoi a făcut ceva ce nimeni nu îndrăznise vreodată: s-a ridicat în picioare și l-a scuipat în ochi pe Pearly.

Acesta a scos instantaneu sabia și a lovit, dar Peter Lake a sărit într-o parte. A văzut abia atunci Codițele cocoțate pe ziduri, ascunse printre băncile sfărâmate și stând în rânduri strânse în apropierea altarului.

În timp ce Pearly spumega și-și rotea sabia de la stânga la dreapta, Peter Lake s-a aruncat în spate și a aterizat perfect la baza unei coloane rupte.

– Ce te face să crezi că nu te pot elimina așa? a spus el, lovind cu pumnul în aer. Ce te face să crezi că nu-i pot înfrunta pe toți omuleții de aici ca să-i arunc până în Canarsie cu o viteză mai mare decât cea a sunetului?

Plin de mânie, Peter Lake uitase în clipele acelea ce voia să facă.

Pearly s-a repezit spre el cu sabia, încercând să-i taie gleznele. De astă dată, în loc să se ferească, Peter Lake a ridicat piciorul

stâng și a prins lama sabiei de o piatră. Oricât s-a chinuit, Pearly nu a reușit s-o smulgă.

– De ce ești sigur că lucrurile s-au schimbat? a întrebat Peter Lake, ținând piciorul apăsat pe lama sabiei.

Pearly a zâmbit.

– De ce? a întrebat Peter Lake din nou.

– Pentru că am măcelărit calul.

– Imposibil! a replicat Peter Lake, dar a simțit că ochii încep să-i înoate în lacrimi.

– Ba da, așa am făcut, cu nici zece minute în urmă.

– Nu te cred!

– Nu e nevoie să mă crezi, a zis Pearly. Poți vedea cu ochii tăi.

S-a întors către omuleții strânși în spate. În rândurile lor s-a creat agitație și printre ei s-a făcut o potecă prin care au apărut doisprezece, toți mânjiți de sânge și purtând în brațe membrele, coapsele și capul unui cal. Arătau ca măcelarii din piețele de carne care duc pe umeri miei întregi sau jumătăți de carcase de vită. Însă pielea era încă prinsă de bucățile pe care le cărau omuleții și, deși plină de sânge, era albă.

Drept urmare, Peter Lake s-a simțit distrus. S-a îndepărtat de coloană și a lăsat sabia pe pietre cu un zornăitt, după care Pearly a ridicat-o.

– După cum vezi, a spus Pearly, arătând spre mormanul de carne de cal, aici este invulnerabilitatea ta. Iată rezultatele credințelor tale. Uite unde te-au adus sentimentele și acesta este sfârșitul prin care va trebui să treci.

Peter Lake a căzut în genunchi.

Pearly a ridicat sabia cu ambele mâini și a fixat vârful între clavicula lui și baza gâtului.

– Știi ce se va întâmpla? a întrebat Pearly.

Peter Lake a rămas mut.

– O să putrezești pe podeaua asta până când câinii se vor întoarce în oraș. Se vor bate pentru ce a mai rămas din tine și cal și vor duce bucățile în bârlogurile lor de sub cheiuri – asta, dacă nu vor sosi mai întâi șobolanii. Și în ceea ce o privește pe Beverly Penn, ai văzut-o ultima oară la începutul secolului și nu o vei mai revedea. Ai ajuns la sfârșitul inevitabil și obișnuit, cu toate că ai luptat din greu ca să ajungi la el. Peste un moment vei amuți pe veci și vei fi uitat. Nimeni nu-și va mai aminti de tine. Nimic. Totul a fost în van.

Peter Lake a ridicat ochii spre cerul dimineții și a văzut jerbele mari. De un alb pur și înalte de kilometri întregi, având o formă perfectă, ele rămăseseră nemișcate în aerul albastru și rece.

– Doar nori de fum și cenușă, a spus Pearly cu convingere. Așa se întâmplă uneori după un incendiu.

– Din câte înțeleg eu, a vorbit Peter Lake, trebuiau să fie mai mult decât atât.

Însă a încremenit brusc și a căutat din ochi în zadar ceea ce abia putea auzi.

Întrucât și Pearly se străduia să audă, vârful săbiei s-a ridicat de pe umărul lui Peter Lake și a atârnat în aer. Dinspre nord a venit un sunet ca un tunet rostogolitor care, pe măsură ce s-a apropiat, a devenit tot mai puternic. Era constant și electrizant. Apoi a trecut pe lângă ei – copite care izbeau bubuitor pământul. Întreaga insula s-a cutremurat.

Peter Lake s-a întors din nou spre Pearly.

–Mi s-a părut că văd toți caii de pe insulă traversând spre Kingsbridge, a spus el. Se pare însă, a continuat el, făcând semn către carcasa făcută morman lângă el, că un animal nefericit nu a reușit să traverseze fluviul. *Acela* este calul alb, a zis apăsat și, întinzând brațul drept, a arătat spre tunet. După cum gonește, va reuși.

Pearly nu și-a schimbat poziția. Peter Lake a prins vârful sabiei și l-a așezat deasupra claviculei.

– Și eu voi reuși, Pearly, și eu, deși într-un mod pe care nu-l vei înțelege nicicând. Vezi tu, dă roade. Echilibrele sunt precise. Lumea este un loc perfect, atât de perfect, încât chiar dacă nu există nimic după, toate astea vor fi fost de ajuns. Acum înțeleg, acum sunt sigur de ce vreau să fac. Și trebuie făcut repede.

A mișcat sabia până a pătruns în carne. Apoi a ridicat ochii, privind mult dincolo de Pearly.

– Doar iubirea... a spus el. Lovește cu putere.

Sabia a pătruns în el până când mânerul i-a atins umărul și Peter Lake a murit.

Judecând după viteza și după zgomotul făcut de galop, calul alb al lăptarului le apăruse celor care îl văzuseră sau îl auziseră, iar lui Peter Lake îi apăruse ca fiind ridicat de tunet. Însă, pentru el, era o trecere lină și ușoară, în care pământul și aerul se topeau într-un vis mătăsos, care îi permitea să zboare. Tot prinzând viteză, pământul și cerul au devenit linii neclare, de culoare vâscoasă, și curând a început să se ridice de la sol prin salturi mari, care au lăsat doar sunetul vântului să-i șuiere pe lângă urechi și pe la marginile copitelor. Apoi a atins din nou pământul și și-a amintit ce însemnase să fie învăluit în mașinăria lumii și să cunoască nemijlocit frecușurile, complicațiile și iubirea. Însă a descoperit că, în accelerația imponderabilă, era tras mai departe de o tăcere totală și lină – semnul sigur al pajiștilor pe care florile sălbatice erau stele și unde caii enormi trăiau într-o nemișcare perpetuă, și totuși nu încetau să se miște.

Deși ori de câte ori atingea pământul iubirea lui pentru cei care se aflau pe deplin în lume îl trăgea înapoi, eterul limpede îl smulgea din îndelungatul vis și-l înălța în aer. A văzut zidul

alb închizându-se deasupra golfurilor și a insulițelor. În timp ce zbura spre nori, a băgat de seamă că erau la fel cum și-i amintea. Și, încă o dată, Athansor, calul alb, înfrânt de atâtea ori, a trecut cu mult dincolo de zidul de nori – fără să se mai prăbușească spre pământ.

În curtea în care Christiana ținuse calul alb tava de aur stătea în umbră, însă lumina a atins zidul de deasupra ei și, pe măsură ce soarele s-a înălțat, linia perfectă și clară dintre razele de soare și umbre a coborât. La început tava a fost iluminată doar de-a lungul unei dungi subțiri de deasupra, care a ars ca o sârmă încinsă. Iar apoi, când lumina a căzut ca o cortină de aur, tava a luat foc. Aproape la fel de puternic precum soarele a luminat partea întunecată a grădinii cu o lumină bogată, care a emanat în culori orbitoare din metalul nepătat. Iar când inscripția a primit focul soarelui, curtea a început să se umple de o lumină aurie.

Șalupa de la *The Sun* a înfruntat curenții reci din pricina cărora portul era verde, auriu și alb, iar motoarele ei au cântat, scoțând un sunet amețitor și profund, în timp ce ea a înaintat calm prin valurile lungi, neîntrerupte. Pasagerii s-au răsucit spre sud, unde un zid vertical și alb transformase portul într-o mare nemărginită. În timp ce se frământa și se rostogolea, cedând și strângându-se, zidul s-a ridicat spre cer, dincolo de limitele câmpului vizual. Hardesty a spus că el se umflase cu fumul și praful orașului ruinat și că așa ceva ar fi arătat foarte frumos, dacă ar fi fost surprins în lumina soarelui de dimineață.

Singurul care nu s-a uitat la zidul de nori și nici nu a făcut comentarii despre ce avea să urmeze a fost Martin care, făcând o profesiune de credință din asta, nu-și dezlipise ochii de la Abby.

Vibrațiile motorului aflat sub panoul pe care stătea întinsă îi îndepărtase de mult părul de pe față. Ele o făceau să arate de parcă s-ar fi mișcat, deși nu ăsta era adevărul, iar când și când mâinile i se clinteau ușor, ca reacție la înclinația ambarcațiunii. În momentul în care degetul arătător s-a întins, iar apoi s-a strâns, Martin și-a reținut răsuflarea. I s-a părut că văzuse că buzele ei s-au strâns, doar puțin. Apoi a avut impresia că a văzut-o respirând. Când i s-a spus să privească zidul alb, nu și-a putut lua privirea de la Abby. Pentru că ea se mișca. Trebuia să fie ceva legat de vibrațiile motorului și nimic altceva. Însă acum degetele ei se întindeau. Și respira. Și, într-un moment hotărâtor, neașteptat, ea a deschis ochii brusc.

După ce a găsit tăria necesară, Martin le-a spus. Ea se uitase deja la el și îi zâmbise. Când a observat că fetița deschisese ochii, Asbury a prins cârma foarte strâns, pentru că acum, după ce descoperise atât de aproape ce căutase, îi era greu să mențină șalupa îndreptată spre Battery. Doamna Gamely a aruncat în apa portului compresa mototolită și a început să plângă. Cu un efort suprem de a se stăpâni, Virginia s-a apropiat de fiica ei de parcă ea s-ar fi trezit din somn. Cu toate că tremura și era orbită de lacrimi, Virginia nu a făcut nimic ieșit din comun, ci, pur și simplu, a luat-o pe Abby în poală.

Cum îi stătea în obicei, Hardesty a încercat să-și explice situația. Știa că în ochii Domnului toate lucrurile erau strâns legate; a înțeles că dreptatea izvorăște ca o mare surpriză din faptele și consecințele epocilor de mult uitate și a mai înțeles că timpul nu distruge iubirea. S-a întrebat însă cum de știuse tatăl lui și cum găsise puterea de a crede. Apoi gândurile lui s-au îndreptat spre Peter Lake. Însă l-a întrerupt ceva minunat.

În clipa aceea, nespus de derutat, a văzut dinaintea lui toate orele bogate ale fiecărui secol și ale celor ce vor veni, un univers adânc și iluminat la infinit, ochii nevinovați ai copilei lui și orașul sfărâmat, cu o sută de milioane de linii, care, privite

de sus, erau frumoase ca o pictură mult iubită. Tot timpul era comprimat, iar el și ceilalți s-au simțit cutremurați ca niște trestii când au înțeles pe deplin ce se petrecuse și de ce. Iar apoi au fost purtați de un vânt care s-a stârnit brusc și i-a dus cu credință deplină și triumfătoare. În timp ce urcau, în cascade tot mai înalte, au văzut că marele oraș din jur era infinit de complex, sfânt și viu.

Ridicându-se deasupra lui, încet și în tăcere, au văzut că toate elementele lui făceau parte dintr-o singură bucată, o pictură din aur renăscut și din nori animați, ale căror coame lungi urcau lent, vălătucit, spre cer. Golfurile frumoase și fluviile care înconjurau orașul fuseseră făcute să capete lumină, iar cale de o sută și cincizeci de kilometri, golfurile, fluviile și oceanul licăreau auriu.

EPILOG

S-au înălțat îndeajuns de sus pentru a vedea că aurul învârtejit era real, acoperea toate oceanele și se rostogolea prin toate lucrurile, promițând o bunăvoință supremă, care sigur avea să fie respectată. Iar apoi au fost așezați lin pe pământ, în inima unui nou oraș, numai primăvară și soare.

Pe de altă parte, noi trebuie să ne continuăm drumul spre insulele și oceanele de nori călători, să lăsăm toate în locurile lor renăscute, acum vizibile pentru noi doar când în nori se deschide un lac pentru a ne dezvălui culoarea sa bogată și noua respirație. Însă când ne despărțim există anumite lucruri pe care le putem afla.

Deoarece podul lui Jackson Mead nu a putut străpunge sublimul, el, Cecil Mature și Mootfowl au dispărut fără urmă și curând au fost uitați. Însă, ca întotdeauna, Jackson Mead a avut convingerea că data următoare un mijloc aflat la dispoziția lui îi va îngădui să revină în locul înalt de pe care fusese azvârlit. Și a știut că, dacă nu se va putea întoarce, acum era dispus să aștepte momentul prielnic. Când va reveni, nu-l va cunoaște nimeni și va beneficia de marele privilegiu de a o lua de la început.

În dimineața aceea a început reconstrucția orașului. Au apărut barje în șiruri lungi, care au dus molozul departe în ocean,

iar bubuiturile sonetelor, exploziile înfundate sub plase de oțel, scrâșnetele ascuțite scoase de ferăstraie, pufnetele și șuierăturile mașinilor de la The Sun *au sunat ca o muzică.*

Deși a apucat să vadă o parte dintre noile construcții, Harry Penn a murit la scurt timp după ce a început totul. A murit pe deplin încrezător, iar mai târziu Jessica Penn a dat naștere copilului lui Praeger de Pinto, care era un Penn din cap până în picioare și avea să conducă The Sun *într-o epocă pe care nici măcar nu ne-o putem imagina.*

Pearly a rămas pe stradă. Își avea locul chiar și într-un oraș nou, atât de tânăr și de nevinovat, încât nu avea cum să cunoască răul. Într-un anume fel, și-a revenit și a așteptat evoluția evenimentelor. La urma urmelor, fără el, totul ar fi doar lapte și miere, ceea ce nu este de ajuns pentru a face ca lumea să fie de aur.

Acum, totul este alb... Am părăsit orașul. A rămas singur. Dar ar mai fi câte ceva de spus.

S-au schimbat și s-au înnoit atâtea lucruri, încât anumite circumstanțe ne-ar putea nedumeri. Totuși, faptul că doamna Gamely s-a măritat cu Craig Binky s-a dovedit a fi o căsătorie celebrată în rai, astfel că lupul va locui alături de miel[1]*.*

Mai țineți minte copiii care veniseră la studioul lui Marko Chestnut și rămăseseră fără grai de spaimă, în timp ce el le picta portretele, iar ploaia bătea în acoperișul din gresie și apa cădea ca o cascadă pe luminator? Mai toți au devenit pictori. Nu au uitat nimic. Iar Abby Marratta va vedea toate astea. Viitorul ei, dar și unica și măreața solicitare ce i-a revenit în cele din urmă vor fi lucruri pe care nu ni le putem imagina, cu toate că, deși probabil vom putea, dacă avem în vedere buna credință a predecesorilor ei.

---

[1] Biblia, *Isaia, 11:6* (n. tr.).

Acum nu mai există lacuri în nori. Orașul este cufundat adânc în noul lui vis. Poate vă întrebați ce s-a întâmplat cu Peter Lake. Trecutul i s-a redeschis pe deplin? A reușit să oprească timpul în loc? S-a alăturat femeii pe care o iubea? Ori prețul plătit pentru un oraș întru totul drept a însemnat prăbușirea lui irevocabilă?

Cel puțin până când vor exista noi lacuri în norii ce se desfac deasupra orașelor vii, deocamdată și probabil pe veci necunoscute, aceasta este o întrebare la care trebuie să răspundeți cu inima.

CUPRINS

PROLOG 7

I. ORAŞUL 9

FUGA UNUI CAL ALB 11

FERIBOTUL ARDE ÎN FRIGUL DIMINEŢII 18

PEARLY SOAMES 29

PETER LAKE ATÂRNĂ DE O STEA 51

BEVERLY 112

O ZEIŢĂ ÎN BAIE 128

ÎN MLAŞTINĂ 150

LAKE OF THE COHEERIES 164

SPITALUL DIN PIAŢA TIPOGRAFIEI 197

ACELDAMA 216

II. PATRU PORŢI SPRE ORAŞ 243

PATRU PORŢI SPRE ORAŞ 245

LAKE OF THE COHEERIES 247

ÎN TROIENE 294

O VIAŢĂ NOUĂ 384

HELL GATE 408

III. *THE SUN*... ŞI *THE GHOST* 439

NIMIC NU ESTE ÎNTÂMPLĂTOR 441

PETER LAKE SE ÎNTOARCE 443

The Sun 459
...Și *The Ghost* 482
O cină la Petipas la început de vară 491
Epoca mașinilor 503
IV. O EPOCĂ DE AUR 553
O scurtă istorie a norilor 555
Podul Battery 557
Calul alb și calul negru 597
Ogarul afgan 635
Abysmillard redux 647
Ex machina 663
Pentru soldații și marinarii din Chelsea 700
Orașul în flăcări 726
O epocă de aur 759
EPILOG 812